

Berfo'ların vedası!

M. Nedim Hazar 2004.07.28

Kamran Usluer de vefat etti. Çoğumuz onu filmlerden hatırlamayız belki, ama sesine aşınadır ekserimiz.

Gelin filminin başarılı yardımcı oyuncusu, benim aklımda hep Eşkiya ile kaldı. Hani şu meşhur yüzleşme sahnesiyle!

Hatırlatayım...

Ömrünün en güzel günlerini mahpusta geçiren eşkiya Baran, bir kadın uğruna kendisini devlete ispiyonlayan Berfo'nun peşine düşüp şehre gelir. Berfo'ya ulaşırken hiç ummadığı anda karşısına yaşamının tek göz ağrısı Keje çıkar. Güzeller güzeli Keje, Berfo'nun kapatması olarak bir yalıda tutulmaktadır. Ve suskunluk yemini etmiştir. Ve o sahneyle karşı karşıya kalırız. Güneşin kahverengi parkeleri parlattığı loş bir odada karşısına çıkar Eşkiya'nın. Berfo yaşlanmıştır, hasta ve felçlidir. Tekerlekli sandalye ile salonun ortasına gelir. Tepesinde oksijen tüpü astımlı ciğerlerine nefes pompalar. 'Neden?' diye sorar Eşkiya. Ve Berfo rolüyle Kamran Usluer, usta oyuncu Şener Şen'i rolüyle ezer geçer: 'Neden mi? Söyle bakalım Baran! Ben Keje'yi o kadar sevdim ki, onun için en yakın arkadaşımı ispiyonlayıp mahpusa attım. Söyle bakalım sen bunu yapabilir misin? En yakın arkadaşını harcayabilecek kadar sevebildin mi Keje'yi?' Eşkiya felç olmuş gibi susar. Berfo hastalıklı eline aldığı bardakla suyu içmeye çalışırken seyirci tikanır adeta.

Yavuz Turgul belki bilmeyerek sevginin patolojik duruma ulaştığında nasıl bir kötülük çiçeğine dönüşebileceğini vurmuştu tepemize. Ve rahmetli Kamran Usluer öyle muhteşem bir oyun çıkarmıştı ki, etkilenmemek mümkün değildi.

Başkasına yar edemeyecek kadar sevmek! Filmi izledikten sonra, 'İşte bu' demiştim kendi kendime: 'Kısacık Cumhuriyet tarihimizin en temel hastalığı bu!' Berfo ile bu ülkeyi seven, ölümüne sevdiğini iddia eden bazı hastalıklı zihniyeti nasıl da örtüştürmüştüm. Ayakları felçli, ciğeri ve ruhu hastalıklı zihniyet. Devleti de tıpkı Keje gibi kimseye yar etmeyecek kadar hastalıklı bir sevgiyle kucaklayan.

Berfo gibi hastalıklı sevgi değil midir, ülkenin bütün dışa açılımlarını tıkayan, attığı her adımı şüpheyle karşılayıp, kendi dışındakinin sevgisini şüpheyle, hatta hainlik olarak gören zihniyetinki? Berfo gibi ispiyonlayan, arkadan vuran, hançerleyen zihniyeti yıllardır görürüz de bir türlü Turgul gibi somuta indirgeyip gösteremeyiz kimseye.

Ve bu güzeller güzeli devlet, Keje gibi yıllardır kendi içine kapanık, suskunluk yemini etmiş, kendisini hastalıklı değil, normal aşkla seven insanlara uzak tutulmuyor mu? Baran gibilerle dolu değil mi hapishaneler, evler? Sevdiği için cezalandırılan, susturulan, horlanan, itilen kakılanların sayısı az mıdır?

Bugün Berfo gibi hastalıklı sevgileriyle yaşayanlar, rahat koltuklarında, hastalıklarından bile bihaber sürdürürken yaşamlarını, sevgili ülkem, Keje gibi nemli odasında suskun bir içe kapanıklık yaşamıyor mu sanki?

Kamran Usluer birçok sanatçıya has bir sessizlikle terk ederken dünya sahnesini geriye anı olarak canlandırdığı karakterleri bıraktı. Birçok ödül kazanmış, çok rolde oynamıştı. Ama ben onu hep Eşkiya'nın o muhteşem sahnesindeki rolüyle hatırlayacağım. Usta oyuncu Şener Şen'den rol çaldığı, sanatın etkisini zirveye tırmandırdığı, sevginin nasıl bir kötülük canavarına dönüşebileceğini haykırdığı sahneyle!

Usluer göçtü bu sahneden; ama gerçek yaşamdaki Berfo'lar hâlâ kendi tekerlekli sandalyelerinde ölümcül sevgileri adına kötülük kismaya devam ediyorlar. Keje hâlâ kendi odasında suskunluk yemini etmiş yaşlı gözlerle âşıkklarını gözlemekte.

'Bu ülke sadece benim, benim sevgim ona yeter'cilerin sayısı az değil. Ve ne yazık ki, bizim hastalıklılar Berfo gibi ömürlerinin sonuna yaklaştıklarının ve hastalıklarının farkında bile değiller. Çıkan gürültünün çoğu da bu yüzden zaten.

En önemlisi ise ne biliyor musunuz?

Devlet de Keje gibi değil ne yazık ki saçlarını okşayıp sakinleştiremiyorsun!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Takvimdeki Deniz

M. Nedim Hazar 2007.05.05

Tam da 'Baykal'ı dinliyorum idrakim kapalı!' başlıklı bir yazı kaleme alırken düştü aklıma merhum Kısakürek'in şiiri. Belli ki, bambaşka hislerle, değişik bir ruh haliyle kaleme almıştı. Tâ 1927 yılında kaleme alınan şiirin elbette Baykal'la doğrudan bir ilgisi olamazdı; ama daha ilk satırında sanki günümüze gönderme yapıyordu şiir:

"Hangi hissin parmağı dokundu ki, derine,

Düştü bir gizli alev salkımı içerine?"

'Üzgünüm' deyip durdu Baykal sakin kalmaya çalışarak 32. Gün programında. Oysa kişisel siyasi serüveninin tek kelimelik özetiydi 'öfke!' Merhum şair şiirine şöyle devam ediyordu sanki CHP liderini işaret edercesine:

"Hangi kâbus bastı ki, seni uykularında,

Birdenbire cehennem kaynadı sularında?"

Anayasa Mahkemesi kararını vermeden önce yaptığı provokatif açıklamada da, DSP'ye birlik beraberlik çağrısı yaparken de bastıramıyordu oysa öfkesini, cehennem kaynayan sularını. Belki de sırf bu gizlenemezlik nedeniyle aylardan beri suskun olan Rahşan Hanım bile dile geldi: "Bülent Bey'in hastalığında bile birleşmeyi düşünmeyen, ciddiye almayanlar, şimdi siyasi şov yapıyorlar!"

Her ne kadar Başbakan Erdoğan'ın öfkeyle ve kin/intikam hissiyle hareket ettiğini söylese de, 40 yıla yaklaşan siyasi geçmişine bakıldığında her döneminde bir kavga, karışıklık ve çatışma var Deniz Baykal Bey'in. Bir çeşit krizden beslenme alışkanlığı...

Öyle bir öfke ki, Birand'a, 'Tandoğan ve Çağlayan'a o insanları biz nasıl götürdüysek' diye ağzından kaçırabildi. Öyle bir katıksız öfke ki, ülkenin her yerinden otobüsler ile meydanlara insan taşıdığını kabullendiriyor. Sirkat serdeylemek de böyle bir şey olsa gerek.

Şiire dönüyoruz:

"Hangi dert kaldı, söyle, bağrına üşüşmeyen,

Hangi ölüm şarkısı, bu dilinden düşmeyen?"

Geriye dönüp baktığımızda Baykal'ın şarkı repertuarının tek bir tane olduğunu söyleyebiliriz. Öyle bir bitmeyen şarkı ki, Menderes'ten Özal'a, Demirel'den Erdoğan'a kadar hemen herkese aynı repertuar...

"Hangi öfkeyle yüzün, böyle karıştı yer yer,

Sana yan mı baktılar, bir şey mi söylediler?

Bir şey dinleme artık, artık bir şey dinleme!

Çağır, bütün günahkâr ruhları cehenneme!"

Kendisi gibi olmayanı, kendi partisinden bile olsa (Bkz. Sarıgül olayı) siyasi cehenneme yollayabilecek bir hırs ve kulak tıkamışlık. Öyle bir hırs ki, sol partiyi sağın da sağına, tutuculuğun da gerisine attığının farkında olamayacak kadar büyük! Ve yine aynı hırs değil midir, kendinden başka herkesi kör, alemi sağır zannettiren:

"Karşına, sahil, kaya, insan kim çıkarsa vur!

Vur başına, âlemde, kör, sağır, ne varsa vur!"

Vurmak, çarpışmak, çatışma ve kriz günümüz CHP'sinin tek politikası adeta. Bir tek görüş, akli başında bir tek fikir yok ne acı ki. Ve bir siyasi parti düşünün ki, halktan korkuyor. Halkın cumhurbaşkanı seçmesini 'Felaket olur' cümlesiyle özetliyor. Ve şair, muazzam bir hissi kablelvuku ile geleceği görürcesine, hem Deniz'in, hem de başını çektiği siyasi hareketin geleceğini de söylüyor anlayanlara:

"Sal her taraftan, dağdan, gökten, pencereden sal!

Nihayet kala kala dünyada tek kişi kal!"

Sonu yalnızlık, halktan kopuş ve tükeniş olan bu zihniyetin, bugünlerde öfke dolu bir zafer havasında olduğunu görmek şaşırtıcı değil elbette. Zira insanoğlu gibi toplumların da kasları ilânihaye sıkılı duramaz. Yumruklar hep sıkılı şekilde boşluğa savrulamaz. Gevşer toplumun tüm sinirleri ve bir gün akliselim galip çıkar. İşte o zaman acıyarak hatırlanır geçmiş. 'Vay be şöyle biri vardı' diye üzüntüyle hatırlanır ülke tarihinde. Demokrasinin önünde yumrukları sıkılı, yüzü öfkeyle kırmış, ağzından hep nefret sözcükleri dökülen ve kendi toplumunun kahir ekseriyetini düşman olarak gören bir bahtsız. Merhum Necip Fazıl tamı tamına 80 yıl önce kalem oynatmış iyi mi? Şiirin adı mı?

Merhum sanki bugünü görerek yazmış efendim: Azgın Deniz!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kim aptal?

M. Nedim Hazar 2007.07.28

Kendi kültüründen, kökeninden, insanından tiksinti duyan, eziklik kompleksini entelektüel görüntü ile kapamaya çalışan yurdum yazar-çizer takımı, seçim sonrası düştükleri içler acısı durumu, 'ne yapayım ey

halkım, sen beni kandırdın' deme kavrukluğunu gösteriyorlar.

Kimi Aziz Nesin'i referans göstererek aptallık atfediyor, kimi 'akıl tutulması yaşıyorlar' diyerek küçümsüyor, kimi 'göbeğini kaşıyan adam' diyerek malum kendi ezikliğini millete yedirmeye çalışıyor.

Diyelim ki, hakikaten Aziz Nesin haklı ve bu milletin büyük çoğunluğu aptal; ancak soru şu olmalı değil mi: 'Aptal olan hangi kısım?' Seçimden önce 'AKP bitti, CHP geliyor' deyip şişenler mi, yoksa 'siz esip gürleyin, miting düzenleyin, medyanızda istediğiniz kadar siyaset mühendisliğine soyunun, biz yapacağımızı biliriz' diyenler mi? Hangisi?

Görüyorsunuz işte, Şemdinli Tiyatrosu'ndan sonra kurgulanan Danıştay Cinayeti tiyatrosunda yaşananları. Pazar tezgâhından alındığı söylenen el bombaları, kuvvacı, ulusalcı karanlık adamların işbirlikleri filan... Ucu uzandı ve Danıştay Saldırısı'na dayandı... Yerli Pravda kendisine atılan bombanın nereden geldiğini artık açıkça biliyor. Ama belli ki ortaya çıkan tablo hoşuna gitmiyor. Daha önce bunu Onat Kutlar cinayetinde de göstermiş ve katili beğenmemişlerdi. Şimdi de psikopat katilin arkasındakileri beğenmiyorlar ki, üzerine gitmiyorlar. Katil ise soytarıllık yaparak milleti aptal yerine koyabileceğini zannediyor. Oysa aynı problematik burada da devam ediyor, birileri salak; ama bu birileri ulusalcı tiyatroyu seyredenler değil, sahneleyenler, perde arkasındakiler.

Başta 'Yerli Pravda'nın artık bunamaya yüz tutmuş leşkerleri olmak üzere, birçok medya mensubunun laftan anlamadığı gibi, kendi beyinlerinde oluşturdukları gerçeklik ile gerçeğin farklı olduğunu sonsuza kadar anlamayacaklarını görmüş bulunuyoruz. Hani seçim sonrasındaki ilk birkaç saat acı içinde kıvrandıktan sonra, başta halka imalı hakaretler, ardından 'Sonları Menderes gibi olur' aba altı sopalamaları artık utanmazlık çizgisini de çoktan aşıyor. Allah akıl fikir versin demekten başka şey gelmiyor; üzgünüz, yapacak bir şey yok yani!

Seçim sonuçlarına ilişkin Türkiye haritasını alın bir önünüze, bakın bakalım. AKP'nin ülke genelindeki rengi ile CHP ve diğer partilerin renklerine bakın. Kim ülke genelini temsil ediyor, kim sınır boylarında geziniyor? CHP, batı sınırına sıkıştı kaldı, neredeyse Ege'ye döküldü dökülecek. MHP, başkanının memleketi ve komşusuyla sınırlı, diğeri ise Kürt etnik oylarının temsilcisi...

Yine seçim sonuçları göstermiştir ki, bu ülkenin muhafazakâr kesimi inanılmaz olgun ve sağduyuludur. Nereden mi biliyorum? Cumhuriyet mitingi tiyatrolarıyla başlayan bir psikopat okur furyası bana musallat olmuştu ki sormayın. Hepsini arşivledim. Günde bin tane ulusalcı psikopat, '23 Temmuz günü kaçacak delik arayacaksınız' içerikli mesaj yolladı durdu. Cevap vermedim; çünkü laftan anlamadıklarını çok iyi biliyordum. Ve sonuçlar sonrasında kimse 'Bu da size kapak olsun... N'oldü şiştiniz mi?' diye manşet atıp yorum yazmıyorsa bu, ciddi bir olgunluğun nişanesidir!

'Şişmek' dedim de aklıma geldi. Süleyman Demirel'i seçim sonrasında gören ya da duyan oldu mu aranızda? Yaşar Okuyan vardı bir de sahi! O nereden, ne yapıyor şimdi acaba?

Medya her seçim sonrası bunları yapar. Bakanlar Kurulu'ndan tutun da, bürokrasinin her kademesi için akıllarından geçenleri, sanki hükümet öyle düşünüyormuş gibi lanse ederler. Nitekim aday adayları havada uçuşmaya başladı. YÖK başkanından TRT genel müdürüne kadar bir dolu ismi havada uçuşturuyorlar. Gerçekle ilgisi yok tabii. Mesele gönülden geçeni liste yapmak ise pazartesi ben de bir liste yapayım da Andıç ve Ulak medyasının dudakları bir uçuklasın bakalım!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Rektörler haklıdır!

Kimse alınmasın, kimse gocunmasın... Şahsen rektörlerin kesinkes haklı olduklarını düşünüyorum. Hani önceki gün toplanıp, baştan sona öfke ve hiddet dolu konuşmalar ile açıklama yaptılar ya.

Kaçırdıysanız Andıç medyasının hemen ertesi gün attığı alengirli manşetlerden okumuşsunuzdur canım. Ulak medyam toplantı bitmeden yazı işlerinde, 'manşetten yer ayırın, toplantıdan rektörlerimiz gelecek' diye rezervasyon bile yapmıştır. Hani şöyle dedikleri toplantı: "Özcan'ın son dönemde rektörlere yönelik olarak sık sık soruşturmadan, sicil amirliğinden söz ederek baskı yapmaya çalışması, başkan olduğundan bu yana başta Yükseköğretim Kurulu olmak üzere tüm yükseköğretim kurumlarında uyumlu ve verimli bir çalışma ortamı yaratmak yerine, yeni sorunlar yaratması, göreve geldiği günlerde ifade ettiği özgürlük ortamının tam tersine merkezîyetçi ve otoriter bir durumun ortaya çıkmasına sebep olması ve 'Cumhuriyetin temel nitelikleri kişi hak ve özgürlüklerinin sınırlanmasına gerekçe gösterilemez' gibi sözlerle kişi hak ve özgürlüklerine sanki cumhuriyetin temel nitelikleri engelmış gibi asla kabul edilemeyecek ifadeler kullanması nedenleriyle Türk üniversitelerini temsil edemez konuma geldiği için istifaya davet ediyoruz..."

Kesinlikle haklıdır ve hatta az bile demişlerdir. YÖK Başkanı'nın istifası bile yetmez bence. Yargılanmalı, içeri atılmalı, haddi bildirilmelidir.

Şimdi ben bunları söylüyorum diye homurdananlar olacaktır biliyorum. 'Sen ne diyorsun, önceki günkü toplantı, Cumhuriyet tarihinin en baba kadrolaşmasının üniversitelerde olduğunun göstergesi değil mi?' diye soranlarınız da olacaktır. Onlara net bir cevabım var işte: Keskelalaka!

Siz bakmayın eski başkanlarının 'aralarında PKK'lı var, adama güvenmiyorum' filan dediğine... Nihayetinde görüşlerini açıklıyorlar. Pardon! Tam olarak duyamadım, 'eski başkanlarının Cumhurbaşkanı ile ilgili söyledikleri hakkında' ne mi düşünüyorum?

Adamlar o konuda da görüşlerini açıklamışlardı. Elbette istedikleri olmazsa, 'off the record' olarak bu tür muhabbetin geçmesi normal sayılabilir. Hem bakın kartelin kalemleri, içerikten ziyade, 'bu konuşmayı kim kaydetti?' diye kendini paralıyor. Kimin ve nerede kaydettiğinin de açıklanmasını umut ediyoruz. Malum kartel medyası bu tür kayıtları yayınlarsa adı 'habercilik' olur. Çakarlar manşetten, 'Usta gazeteci bilmem kimin ele geçirdiği konuşma bantları.' Ancak başkaları yayınlarsa, adı tarikat, cemiyet, gizli entrika olur. Böyledir katı laikçilerin gazetecilik etiği!

Yine aranızdan, 'Ülkenin bir bölümünde kan gövdeyi götürüp, isyan girişimleri yaşanır, etnik politika ve terör yıllardan beri alıp başını gitmişken, akademik çevrelerin kılını kıpırdatmadan, din ve özgürlükler adına atılan her adımda can havliyle bağırmaclarına ne buyrulur?' diye ayrık sesler çıktığını duyuyorum.

Olabilir, ancak rektörlerin tepkileri haklıdır. İstekleri de haklıdır. Siz istediğiniz kadar, 'Özgürlük isteğinden başka ne gibi bir şey yaptı yeni YÖK Başkanı?' diye sorun... Bence dua edin ki, sadece istifasını istediler. Başka imalarda da bulunabilirlerdi pekâla!

Ve hatta Cumhurbaşkanı'nın istifasını da istemekte haklılar. Anayasayı değiştiren oranın yüzde 70 olması da çok şey ifade etmez. O demokrasilerde olur. Burası rektörokratik bir cumhuriyet! Hem adam alenen ve dayılanarak demedi mi, 'İsterlerse yüzde 90 alsınlar hikâye!' Yine başkaları, 'Örtülüye düşük not veririm' demedi mi, bir diğeri 'kippalıyı alırım da örtülüğü almam' buyurmadı mı? Ötekisi 'Bilim adamı dediğin ateist olur' diye sallamadı mı? Beriki, 'icap ederse okulun kapısına kilit vururum yine almam' demedi mi?

Bu hayat memmat oyununda sadece istifa talep etmeleri onların mütevazılıklarından kaynaklanmaktadır. Ve az bile istemişlerdir. Başbakan, Cumhurbaşkanı, Milli Eğitim Bakanı'nın da istifasını talep edebilirlerdi. Hatta

parlamentoya bile ne gerek var, rektörler komitesi ülkeyi yönetsin, yasa çıkarsın, seçim yapsın güzel olmaz mı?

Etmezler mi? Kendileri bilirler. Ne bileyim yolda kaza olur, elektrikler kesilir filan! Oh rahatladım şimdi, telefonun fişini çıkarıp bir uyku çekeceğim!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Benden, bizden, sizden...

M. Nedim Hazar 2008.03.03

Gerek rahatsızlık, gerekse yoğunluktan, okurlarımın mektuplarına layıkıyla cevap veremiyorum. Bugün, birkaçına toplu cevap verme günü olsun...

Bir soru: Siz severek okuduğum yazarlardan birisiniz. Son günlerde kafama takılan bir soru var. Geçenlerde izlediğim bir slaytta Peygamberimiz'in bir hadis-i şerifi vardı: "Üç oyundan başka diğer bütün eğlenceler Müslüman'a haramdır. Bu üç şey: Ailesi ile eğlenmesi, atını eğitmesi ve oku ile yarışmasıdır." Ayrıca Bediüzzaman da: "Sizin hanenizde masum evlatlarınızla masumane sohbet, yüzer sinemadan daha zevklidir." Bir İslam büyüğü de: "Sinemanın önünden geçerken içeride olmayı hayal edene yazıklar olsun." Sinemayı seven biriyim. Ama bu insanların bu konulardaki sözleri kafamda soru işaretleri bıraktı.

El cevap: Eğer fetva türü bir şeyler peşindeysen yanlış adrestesin. Ancak meseleyi benim nasıl algıladığımı merak ediyorsan zevkle ifade ederim ki: Sinema, roman hatta televizyon filan türü şeylerin sakıncası içerikleriyle doğru orantılıdır. Sinema bir sanattır. Kötü sanat olmaz. Kötü olan sanat eseridir. Sinemanın önünden geçen İslam büyüğü ancak kötü film gösteriliyorsa, 'içeride olmayı hayal edene yazıklar olsun' der. Eğer içeride güzel, insanı düşündüren hele hele imanî hakikatleri anlatan film olsa, 'içeride olmayana' yazıklar eder. Televizyon kötü olmaz, kötü olan yayındır!

Bir dilek: Size e-mail gönderen bir öğretmenin "37 yıllık öğretmenlik dönemimde hep çağdaş çizgide eğitim verdim, sizin gibi yazarları okudukça boşuna çabaladığımı düşünüyorum..." sözlerine. Böyle bir sözün bir öğretmen tarafından söylenmesine gerçekten çok üzuldüm; çünkü 37 yıllık öğretmen ama daha çağdaşlığın ne olduğunu kavrayamamış... Eğer o öğretmene cevap verebilseydim, şunları söylemek isterdim: Ben bu yıl mezun olacağım ve inşallah öğretmen olacağım ve hedefim Nedim Bey gibi çağdaş ve doğruları söylemekten çekinmeyen öğrenciler yetiştirmek olacak.

El cevap: İnsanlık tarihi birbiriyle at başı yarışan kavramların mücadele tarihidir. Merhum şair; 'Oluklar çift, birinden nur akar birinden kir' der. Eminim o hocamız kendi oluşunun temizliğinden emin bir şekilde ömrünü harcamış. Ancak onu üzmemek adına fikirlerimizi yazmamazlık edemezdik tabii.

Bir katkı: 23.02.2008 tarihinde Tufan Türeñç tarafından kaleme alınan bir köşe yazısında, Prof. Celal Şengör'ün 1826 adet bilimsel makalesinden bahsediliyor. Ben de üniversitede bir öğretim üyesiyim. Tuhafıma gitti ve en güvenilir kaynak olan Web of Science sitesinden tarama yaptım. Sadece 2 adet bilimsel indekse giren makalesi var. Birkaç tane de sempozyum bildirisi. Sanırım Tufan Türeñç'in bilimsel taramaların nasıl yapıldığından haberi yok. Belki de gazetedeki köşe yazılarını da bilimsel makale olarak saymış. Sempozyum bildirilerinin bilimsel bir etkisi yok; ne doçentlik sınavlarında ne de profesörlük atamalarında. Doçentlik sınavında en az 3 adet indeksli yayın olma şartı var. Şengör'ün ise 2 adet. Bu durumda, Şengör bugünkü şartlarda doçentlik unvanını bile alamayacak kapasitede.

El cevap: Sevgili okur, mektubuna ilıştirdiğin Web of Science'de taranan yayın listesini de okudum. Ve elbette şaşırmadım. 'Bilim adamı ateist olur' diyen adam ağzıyla kuş tutsa ne yazar. Zihnini ideolojisinin kıkırdaklarıyla k reltenler andıç medyasından 'aferin' alabilirler, ancak gerçek bilim adamı sayılamazlar!

Bir soru: Son zamanlarda sizin deyiminizle 'andıç medyası'nda o kadar yalan haber çıktı ve devam etmekte. Mersin'deki mini etek vakası, büyükelçi palavrası, arşıvdeki haberlerin yeni haber gibi gösterilmesi ve diğerleri... Diyorum ki acaba 'maskeli balon' kitabının ikincisi çıkmaz mı? İddialı yazılarınızın devamını diliyorum... Kolay gelsin...

El cevap: Enteresan bir şekilde üzerinde çalıştığım bir konuya değinmişsiniz... Evet yaşadığımız günler bir kitap daha yazma fikrini geliştirdi ve hemen önceki gün kitabı tamamlayabildim. Bilmem ne zaman yayınlanır, ancak size ismini söyleyebilirim: Piri  Ayıklayan Eşek!

Baki muhabbetle...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sorunlu din dersi!

M. Nedim Hazar 2008.03.08

Mütekait bir savcı ekranda konuşuyor, başörtülü kızların, 'Ben daha dindarım, sen değilsin' mesajını verdiğini, bunun kabullenilemez olduğunu söylüyor.

Lai i bir hukuk unun 'dindarlık' gibi dinî terminolojiyi ilgilendiren bir kavram ile hukukî görüşünü ileri sürmesi oldukça enteresan geldi. Oysa seküler hukukun umurunda olması mı gerekir bu tür mesajların? Hem mesele sadece başörtüsü takanların i seslerini okuma temrini yaparak basitleştirilmez, sorun daha da karmaşıklaşır. Misal İslam'a inanmış, Kur'an'ı kabul etmiş herkes 'Allah'ı inkar edeceklerin cehennem ile cezalandırılacağına inanırlar..' Buna ne diyeceğiz peki? Jakoben komedyenler, süslü kokonalar bu sefer kalkıp 'Kur'an'da cehennem de yoktur' çabalarına mı girişecekler? Mesele burada yine de bitmeyecek  stelik. Binlerce 'Kur'an'da şu da yok, bu da yok' çalışması gerekir! Namaz da yok, oruç da yok, hac da yok, o da yok, bu da yok... Dini tırtıklaya tırtıklaya kuşa döndürmeye kalkışacak kadar mizah malzemesi olmaktan başka bir şeye yaramaz bu. Hem canım, örtünmeye karşı iseniz bunu kendi hukuk sisteminiz içinde yapmanız daha tutarlı değil mi? Baykal'ın kendini düşürdüğü komik duruma düşmenin ne âlemi var: 'İslam hukukçuları söylüyor, İslam'da örtü yok!'

Evet  yle, bu kadar  rt nen, örtüyü emir olarak yazan, çizen, söyleyen, din üzerine bin küsur yıldır çalışma yapanlar da saftirik! Savundukları şeyin, günümüz özgürlük ve demokrasi anlayışı içinde çok fazla tutunamayacaklarını bildikleri için, meselenin temelini sulandırarak süre kazanmaktan başka bir işe yaramaz bu komedi...

Hele bir de, 'Başörtülü kızları niye erkekler yahut başörtüsüz kadınlar savunuyor, başörtülüler niye kendini savunmuyor?' demiyorlar mı, tam bitiyorum. Yahu kardeşim nefes almalarına mı izin veriyorsunuz? Geçenlerde bir sosyolog hanım TRT'de görüşlerini açıkladı, ertesı gün manşetten  akmadınız mı; 'Türban TRT'ye sızdı' diye? Nedir bu densizlik peki? şimdilerde ise yüksek yargının bir kararını, 'gördünüz mü aha bakın' şeklinde gözümüze sokuyorlar. Din derslerinin zorunluluğuyla ilgili konu.. Meseleyi o kadar  arpıtıyoruz ki, kimin ne dediği, esas sorunun ne olduğu çoktan ortadan kayboldu...  nce her şeyi yerli yerine koymak lazım. Bu ülkede yaşayan insanların çocuğunun din eğitimi alma özgürlüğü ayrı bir şeydir, okullardaki din dersinin içeriği farklı

bir tartışma konusudur, din karşıtlığını maske yapıp, bu tür sap ile saman kokteylinin ardına gizlenip, 'Aha bak zorunlu din dersi yanlış' demek farklı bir şey! Çocuğuna kendi dinini küçük yaşta öğretmene izin yok, camide de öğretemezsin, eh artık okullarda da bu mümkün değil. Ne yapacak vatandaş? Tinerclerden oluşan bir din eğitim sistemi mi kuracak?

İki resim sunuyorum size. Biri yüksek yargının geçen gün aldığı 'okullardaki din dersi' ile ilgili haber... Yargı, 'okulunda din dersi veremezsin' diyor. Diğer ise PKK mitinginde eline Kutsal Kitab'ı almış, sağa sola salya sümük saldıran, başında sarık, eli kanlı örgüte taraftar toplamak için halkın zihnini bulandırmaya çalışan din adamı görünümlü terör destekçisi. Bunlara bir de, Meclis'teki uzantılarının, AKP'ye karşı 'Bizim din ve laiklik anlayışımız ile paradigmanın duruşu aynıdır' demesini ekleyin, manzara daha net ortaya çıkacaktır. İstiyorlar ki, bu ülkenin insanları kendi tarihini, dinini, geçmişini ve değerlerini öğrenmesin. Zira cehaleti korkutarak yönetmek daha kolaydır. Kendi tarihini, dinini, değerini bilmeyen ve dört bir yanının düşmanlarla sarılı olduğunu düşünen vatandaş ne gibi bir hak ve özgürlük talep edebilir ki?

Laikliği 'lâ-dini' bir hayat olarak algılayan kaba ve softa laikçilerin kendilerince buldukları bir çözüm şekli bu. Ancak işe yaramayacağını çok iyi biliyoruz. Zira tarihin hiçbir döneminde, hiçbir baskı ve totaliter yönetimde işe yaramadı bu. Buyrun komünizm tarihine bakın. Sovyet Rusya'nın yıllar boyu dini toplum ve bireyin yaşamından silmeye çabalamasının sonucunda ne oldu? Görmek için başımı kaldırmam yeter. Biliyorum bazıları bunu yapamaz, zira kumdaki kafalarıyla daha mutlular!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Atılan taş

M. Nedim Hazar 2008.03.10

Her insanın küçüklüğüne dair birtakım kabahat galerisi olabilir. Ve bazı zamanlar o anılar zihnin gizlendiği raflarından çıkıp insanın karşısına dikilirler. Hemen herkesin geçmişinde masumiyet derecesi farklı bu tür kilitli sandukaları vardır.

İşte benimkilerden bir tane...

Çocukluğumun geçtiği yerlerde havanın soğuk olduğu dönemlerde göçmen kuşlar akın ederlerdi gökyüzümüze... Ve bizim için tuhaf bir av sezonu açılırdı. Kuş avlamaya çıkardık günler boyu... Herkes kendince geliştirdiği bir sistem ile yapardı bu avı. Kimimiz at arabalarını çeken zavallı beygirlerin kuyruklarından kopardığımız kıllar ile tuzaklar kurardık. Bir tür idam ilmeği şekline getirilen at kuyruğu kılları, aralarına serpiştirilen buğday taneleri ile kusursuz birer tuzağa dönüşürdü. Açlıktan buğdaylara saldıran göçmen kuşlar tuzağa kapılır ve çaresizce çırpınırlardı. Bir kuşun eti ne kadar eder ki? Ancak tuhaf bir kış eğlencesiydi bu avlar. Kimimiz, hastane yakınlarında bulduğumuz serum lastiklerini birbirine bağlayarak sapan yapardık. Burada nişancılık devreye girerdi. Bir duvarın yahut dalın üzerine konmuş gariban kuşlardı hedef. Kimimiz amansız nişancıydı. Kuşu havada uçarken vuran çocukları bilirim...

Ve bu anılarımın en ibretli bölümü...

Günlerden bir kış günü, yine kuş avındayken birkaç parmakları soğuktan morarmış çocuk, çam ağaçlarının arasında kuş peşindeydik. Aramızdaki en yaman nişancı 'susun' diyerek bir işaret yaptı. Tam altında bulunduğumuz yaşlı bir çam ağacının en tepesinde bir kuş duruyordu. Hepimizin hayranı olduğu sapanını çıkardı, yerden kenarları bir jilet kadar keskin bir taş alıp sapana yerleştirdi. Kuşun tam altına gelecek yere bir izdüşümü gibi konuşlandı. Sessizce gerdi sapanın lastiğini ve bıraktı. Taş vınlayarak uçtu yukarıya doğru, kuştan

garip bir ses ile beraber, birkaç tüy parçası savruldu boşluğa. Belli ki, kanadındaki bir demet kanat tüyünü biçip geçmişti taş. Kuş aşağı doğru düşerken çırpınıyordu. Çocuk heyecanla avına doğru hamle yapmıştı ki, ani bir haykırış ile yere kapaklandı. Kalktığında yüzü gözü kan içindeydi. Belli ki attığı taş, epey yukarıya çıktıktan sonra aynı hız ile geri dönmüş ve bizzat atıcısının göz kapağına vurmuştu. Çocukluğun ve yanlış bir şey yapmanın verdiği panikle kimseye bir şey söylemedik. Çocuk, kâğıtlarla, mendille filan kapamaya çalıştı yarasını. Doktora filan gitmeyi teklif bile etmedik. Muhtemelen o akşam ve sonraki akşam ailesinden de sakladı gözündeki yarayı.

Ve bu avın kötü bir anısı olarak ömrünün sonuna kadar taşıyacak belki o yara izini. Bilmem kaç bin kilometre uçmayı başarmış bir göçmen kuşun dinlenmek için konduğu ağacın tepesinde hayatına kastetmenin acı hatırası hâlâ durur gözünde...

Andiç medyasının birkaç günden beri yaptığı, 'Kim, niye dinliyor, kimsiniz siz kardeşim?' içerikli yayınlarını okurken aklıma bu anım geldi. Oysa Andiç medyasının geçmişi bu tür günah galerileriyle doludur. Neler yayınlamadılar ki; gizli kamera ve telefon kaydı olarak!

Bugün eğer birileri bu durumdan rahatsız olacaksa, en son kesimin kendileri olması gerekir. Bakan görüşmelerini, Cem Uzan bantlarını, siyasilerin özel konuşmalarını ve daha bir milyon mevzu sayfalarına, ekranlarına haber diye yerleştirip bununla gurur duyanlar, şimdi aynı ahlaksızlığı başkaları yapıyor diye inanılmaz rahatsız olmuşlar. Ve önceden önlem almak istercesine, 'kimsiniz kardeşim siz?' diyorlar... Soru aslında bilinçaltının dışavurumu. Sorunun öznesi kendileri olmuş olsa, sormaya bile gerek duymayacak, belki gururla yayınlayacaklardı. Ancak sapanı başkalarının kullanmasıyla korktukları belli. Zira bu tür vicdansızlığın neleri kapsayabileceğini yine en iyi kendileri biliyorlar. Hatırlayınız lütfen, geçen yıl olan bir gizli kayıt vakasını. Bilmem hangi kanalın, hangi ünlü spikerinin özel otel kayıtları iddiası ortalığa dökülmüştü de, attıkları taş kendi kafalarına inince, suçlu bir suskunluğu tercih etmişlerdi.

Andiç medyası attığı taşın kendi kafasına inebileceği gerçeğini bilmiyor, yahut ihtimal vermiyor olabilir; ancak kendi yaptıkları kanunsuzluk ve vicdansızlıkları bir gün başkalarının da kullanabileceğini şimdi çok iyi biliyorlar. Pişmanlar mı, bilemem; ancak tedirgin oldukları açık!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kırmızı ışık!

M. Nedim Hazar 2008.03.15

Ne de çok konu birikiyor böyle! Hani insanın ellerini beline koyup ülkeye, 'Hele bir dur, bir sakinleş bakayım' filan diyesi geliyor. İnsan yazar olunca yaşanan her gelişmeyi yazı koduyla zihnine indeksliyor. Cumhuriyet Gazetesi'nin reklamı misal. Bu gazetenin bir haber aparatından ziyade, içi boşalmış bir ideolojinin ulusalcılık makyajıyla Türk insanına yutturulmaya çalışılan bir muhalif siyasî platform olduğunun son kanıtı hakkında yazmak mümkündü. Başlığını da 'dublaj, montaj, suflör' filan koyarak mesela...

Eminim anladınız, hani onlar reklamında (ki o da arakmış!) kadına dublaj yapan 'göbeğini kaşıyan, bidon kafalı adam'ı kullandı ya. Ben de size, 'kimler kimlere dublaj yapar bu ülkede' merkezli sorular hazırlayacaktım. 'Kim kimin suflörüdür?' sorusunu sorarak... Hatırlarsınız canım Hasan Cemal'in bir dönemi anlattığı anılarını da yan yana koyup, kimin kimi gaza getirdiğini, konuşan paşalardan yola çıkarak. Medya ahlaksızlığının ağa babasının 28 Şubat sürecinde yaşandığını yine örneklemelerle hatırlatmak mümkündü... Yine '27 Mayıs'ı halk sevinçle karşıladı, darbe değil devrimdi' diyen Danıştay Başsavcısı'nın kime dublaj yaptığını, böylesi bir hukuk insanının

nasıl objektif olabileceğini soracaktık. Öyle ya, bizzat hukuk insanı cunta âşığı olunca, bu ülkede korkmadan yaşamanın nasıl mümkün olabileceğini sorgulamak lazımdı... Baskı döneminin dublörlerinin, perforecilerinin yine sahne almasını, 'Birader ne ayak?' sorusuyla gündeme taşıyacaktık. Hani o dönemde manşetten düzmece rapor çakan alkoliklerin, alkolik yayın koordinatörlerinin, çakma Marksistlerin, sonradan yazarlığa dönen ezik yöneticilerin, taşra tüccarı patronların geçirdiği mutasyonu filan yazmak...

Ki ancak, geçen gün buram buram ulusalcılık bayraktarlığı yapan ve bunu 'Allah Allah bu benim için yeni bir şey' diyerek şaşkınlıkla karşılayan gazete yönetiminin, 'canın sıkılıyorsa çak bir Fethullah Gülen manşeti' geleneğine sarıldığını görünce, gündem değişti tabii..

Buyurun size matrak bir soru: Araçlar kırmızı ışık yandığı için mi dururlar, yoksa durdukları için mi kırmızı ışık yanar? Soruyu aklınızda tutup, şu haberi beraber okuyalım: "Gazeteci-yazar Murat Bardakçı, intihal yapan yazar ve akademisyenlerin 'Ben devrimciyim, Atatürkçüyüm. Yobazların önünü kesmeye çalışıyorum' yalanına sarıldıklarını söyledi. Bardakçı, bu tür 'hırsızlıkları' ortaya çıkardığı için kendisinin 'Atatürkçülüğe, laikliğe ve devrimlere set çekmekle' suçlandığını söyledi."

Keza önceki gün bir tıp profesörü açıklamalar yapıyor. Konu tıptaki son gelişmeler, ülkenin sağlık alanındaki son gelişimi, üniversitelerimizin tıp alanındaki uluslararası başarıları filan değil. Direkt başörtüsü, türban, imam hatip, ilahiyat filan... Din adamı değil, tıp adamı konuşmayı yapan, Türkiye Komünist Partisi'nin de adayı olmuş vaktiyle. Şöyle diyor: 'Türbana karşı kanımızın son damlasına kadar mücadele edeceğiz...' Aslında derdi türban filan da değil, hemen birkaç cümle sonra baklayı çok ıslatmadan çıkarıyor zaten, 'İHL'ler kapatılsın, ilahiyatlar iptal edilsin, yine örtünürlerse psikolojik tedaviye başlarız...' Asıl tedavi gerektiren zihniyet bu, ancak ülkemizde can teslim edilecek tıp adamı oluyorlar bir şekilde ya neyse...

Birahane eylem yapan bombacıyı 'türban adına eylem' yaptırtanlar, başka olaylar ile Danıştay saldırısının bağlantısı gün gibi ortadayken, bomba seri numaraları, yakalanan silahlar, folyo döşeli evler filan varken durup, 'Gülen'e dokundu böyle oldu' geyiğine giriyorlar. Keza karanlık birtakım çevreler ile girdikleri zıffa elde edilen kurgulanmış belgeler ile yayıncılık yapmayı yazarlık sayanların gerçek yüzleri ortaya çıkınca aynı maval okunuyor. Mesele baştaki sorudur: Kırmızı ışık yandığı için mi dururuz, biz durduğumuz için mi ışık yanar?

Bu kadar çakal, çapaçul, kirli iş peşindeki insanlar, foyaları meydana çıkınca mı medyanın da hoşuna giden 'Gülen'e giydirme' taktiğini uyguluyorlar yoksa Gülen'e düşmanlık edenlerin karakteristiği midir bu? Mevzu karmaşık, soru kazık mı geldi? Anladınız siz onu!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hoşaf!

M. Nedim Hazar 2008.03.17

Mevzuya ortasından gireyim isterseniz: İki yönü var olayın...Ciddi ve gayr-ı ciddi... Yok gayr-ı ciddi lafı çok tehlikeli olabilir. Malum, mümkün merteye uyduruk dil kullanmak gerekiyor ki çağdaş filan olsun. Neme lazım bir de biz iddianamelere girmeyelim sonra. Her ne ise toparlıyorum; bir de komik, hatta trajikomik yönü var, diyelim...

Yok, Andıç medyası kalemlerinin dediği gibi ciddiyet iddianamenin içeriğiyle ilgili değil. Dünyanın neresinde olursanız olun, bu tür gazete kupürleriyle hazırlanmış bir hukuk metni görmek mümkün değildir. Nazi döneminde de olduğunu sanmıyorum. Bize has bir husus. Tunç tas kayısı hoşafı gibi bir şey! Kaç etti 24 tas mı? Ne âlâ bir sistem değil mi? Kartel medyası manşeti çakacak, birileri ekran ekran gezip atıp tutacak, sonra başka

birileri bunu hukuk metni diye tarihe yedirecek. Ama Allah var, daha önceden denenmiş bir model olduğu için bu sefer de olabileceğini düşünmeleri normal! Bkz: 367 tiyatrosu...

Makara bölümü şöyle; Andıç medyasının leşkerlerinin hemen hepsi başta 'bu devirde parti kapatmak kötü be' filan dedikten sonra içten içe bir gerdan kırma, parmak şıklatma, göbek atma havasına girmeleri. Bu tarzı hatırlıyoruz biz. 28 Şubat sonrasında yaptıkları 'özür dileme' seansları da böyleydi... Bu da bize has bir hoşaf şeklidir. Ki zaten ülkemiz medyası enteresandır. Hani normal insanlar kelebek koleksiyonu yapar, pul koleksiyonu yapar ne bileyim, tesbih filan biriktirir. Dünyanın başka bir yerinde 'gazete koleksiyonu' yapan adam gördünüz mü hiç? Normal bir ruh hali midir bu? Neyse bu meseleyi başka zaman irdeleriz. (Bak bak nasıl da çağdaş kelimeler döktürüyorum, soruna tecimsel yaklaşmadığımın kanıtı olsa gerek!)

Makaranın devam kısmı ise şöyle; savcı beyin istediği yasaklamalar onaylanırsa (ki onaylanırsa hiç şaşmam!) CHP nihayet Meclis'te tek başına kalacaktır. Buyurun size yıllar sonra CHP'nin tek başına iktidar olma hayalinin gerçekleşme fırsatı! Yoksa demokrasi zihniyetlerini peynir ekmekle mi yemişler ki, açıktan açığa yürek soğutma ve abuk sabuk dönemlerin örneklerini vermeye kalkışıyorlar. CHP'nin 22 Temmuz seçimleri sonrası yaptığı açıklamayı hatırlayın lütfen; yere çakılan bir parti hatayı seçmende bulmuştu! Anlaşılan askeri baskılardan istedikleri yüzü alamayacaklarını anladılar ki, ellerinde ülkemizin nadide hukuk anlayışı kaldı!

Eğlenceli aslında bu konuda zihin egzersizi yapmak ancak yer daralıyor...

İşin ciddiyeti ise geçmişe dayanıyor... Moğultay, Oktay dönemindeki iddialara, itiraflara... Hani kendi partilerine, 'Alacağım tabii, MHP'li alacak değilim ya?' diyebilecek kadar açık sözlü (!) konuşan Moğultay... Ve sonrasında Sezer'in tek tip zihniyete ağırlık vermesiyle oluşan tablo YÖK'te ve yargıda belirginleşiyor. Şüphesiz bir eleştiri cümlesinden ziyade bir saptama (bak bak!) bu... Yoksa değerli hukukçılarımızın hepsinin liyakatli ve objektif olduklarına inancımız tamdır. En azından teorik anlamda böyle olması gerekir, aksi düşünülemez. Gerçi arada birileri kendini tutamayıp askeri cuntalara övgü yağıdırıyor ama olsun!

Ve meselenin esas can alıcı ve ciddi kısmına geliyoruz... Bu parti kapatma tiyatrosu Türkiye'yi nereye sürükler belli olmaz; ancak bir şeyin üzerini kesinkes örtecek gibi: Ergenekon Davası'nın... Bir ucu Danıştay saldırısına, diğer ucu Cumhuriyet bombalamasına uzanan, tuhaf tuhaf kişilerin bir araya gelmesi ve hâlâ '1 Numara'nın merak edildiği bir dava nereye varacaktır? Yoksa evlerinde bomba saklayanlar, gizli yeminler edenler, kendilerince çek-senet işine soyunanlar, evlerini folyolarla çeviren kişileri dışarı çıkarmak mı gerekecektir?..

Malum savcı bey bilmem kaç siyasi için ceza istiyor. Yer açalım yeni geleceklere...

Hoşafına yandığının ülkesi vay!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çak manşetten bir kanıt!

M. Nedim Hazar 2008.03.18

Medyanın ne mene bir çarpıtıcı ve manipülatör olduğunu anlatan şahane bir örnek vardır. Papa uzun yıllar sonra Amerika'yı ziyaret edecektir.

Çakal gazetecilerden biri havaalanında şu soruyu sorar: 'Efendim birçok yeri ziyaret edeceğiniz söyleniyor, peki genelevi de ziyaret edecek misiniz?' Papa bu provokatif soruya şu espriyle karşılık verir: 'New York'ta genelev

mi var ki?' Ertesi günün gazetelerini açanlar şu manşeti okurlar: 'Papa uçaktan iner inmez ayağının tozuyla sordu: New York'ta genelev var mı?'

Başsavcının iddianamesini üşenmeden okuyanlar görecektir ki, iddiaların neredeyse tamamı gazete haberleri ve TV konuşmalarından... Hani 'Hukukçular Akif'ten, Kur'an'dan rahatsız mı?' şeklinde başka bir çakallığa girişecek değilim. Ancak 'bilmem kaç el kaosa kalktı' türü manşetten çıkanların hasadı gibi duruyor iddianame...

Pazartesi sabahı Doğan Grubu'nun Posta gazetesini alanlar şu sürmanşeti okudular: "Arınç'tan tuhaf sözler!" Ve bir köşesine Arınç'ın diğer köşesine başsavcının kafa resminin iliştiirildiği haberin kocaman spotu şöyle: "AKP'ye açılan kapatma davasında 5 yıl siyaset yasağı istenen eski TBMM Başkanı Bülent Arınç dün duyanları şoke eden şu sözleri söyledi: "Ölüm en büyük gerçek. Bunu başsavcı da görmeli..."

ABD'nin en çapaçul ulusal gazetelerinden biri olan USA Today'in baş editörü Kinsey Wilson'un bir cümlesi vardır: 'İnsanlar haberin içine genellikle bakmazlar, manşet ve spotu okumaları yeterlidir...' Şüphesiz bir deneyim ve gözlemin sonucudur bu tespit. Posta'cılar bunu biliyor olsa gerek ki, haberin evrensel kurallarını hiçe sayarak istedikleri anlamın üretilmesi için üzerlerine düşeni yapmışlar. Bence Başsavcı dava aşamasında bu haberleri kullanmalı!

Daha sonraki spotlarda lütfen haberin gerçek yönlerini karnıyarak yaparak aktaran gazetenin bu marifetini alkışlamak gerekir. Herhalde böylelikle hukuki bir sıkıntıdan da kurtulmuş oluyorlar! Oysa gerçek haber ve metni şöyle: AK Parti Manisa Milletvekili eski Meclis Başkanı Bülent Arınç, eski MHP Milletvekili Mehmet Gül'ün Fatih Camii'nde düzenlenen cenaze töreninde basın mensuplarının ısrarlı soruları üzerine, Mehmet Gül'ün iyi bir insan olduğunu söyleyerek, "Allah rahmet eylesin. Ailesine başsağlığı diliyorum. İyi bir arkadaşı." dedi.

Arınç, daha sonra gazetecilerin ısrarla AK Parti hakkında kapatma davasını sormaları üzerine ise, "Bu konuda konuşmak istemiyorum. Cenaze törenine geldik. Ölüm en büyük gerçek. Bunu başsavcı da görmeli, tüm siyasetçiler de görmeli. Ölüm bize şah damarlarımızdan daha yakın. Hepimiz faniyiz. Onun için o kapatma davasını falan bırakın bir kenarlara. En büyük hatip, musalla taşındaki cenazedir. Susar ama çok şey söyler." diye konuştu...

Haber bu... Muhabirlerini cenaze merasimine siyasi bir demec için yollayan gazete patronlarının, bir şekilde istediklerini almadan bırakmayacağını en iyi Bülent Arınç'ın bilmesi gerekir sanırım. Kendisi istediği kadar, 'Bu konuda konuşmak istemiyorum... Cenaze törenindeyiz, bırakın bu tartışmaları bir kenara' derse desin bazı gazete yönetimindeki kişilerin kendisi için hazırlanan manşet musallasına oturtulacağını bilebilecek deneyimdedir Sayın Arınç... Kinsey Wilson bu ülkede yaşayıp, bu memlekette gazete çıkarsaydı yukarıdaki tespiti şunu da eklerdi sanırım: 'Sadece okurlar değil, hukukçular da manşete bakarlar!'

Birileri 28 Şubat dönemini tekrar hortlatmak isteyebilir. Ancak iki şeyi unutmamalıdır. Bir; bu ülke insanı artık o kokuşmuş yemeği ve buram buram zekasızlık kokan taktikleri yemiyor artık. İki; yarım ağızla duydukları pişmanlık hislerinin bile yalancı dolma olduğunu cümle alem biliyor artık. 1960 İhtilali'nde birileri Başbakan'ı henüz yargılarken Hürriyet 'Cezası idam' diye başlık atmıştı. Müsaade etsinler de bu ülke 50 yılda azıcık mesafe almış olsun!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Odak' diyorum kapatıyorum!

Aslında yazının başlığını 'Hangi hukuk?' diye koymak daha doğru olurdu sanırım. Zira, gerek halktan umudunu tamamen yitiren ve 'bir sıfır olsun benim olsun'dan başka taktığı kalmayan CHP, gerek Andıç medyasının jakoben kalemleri, ilk günden itibaren 'hukuk mu, demokrasi mi?' gibi tuhaf bir ikilemi gündeme soktular. Ancak hemen her kavramda olduğu gibi, 'hukuk'tan da ne anlaşıldığı önemli. Hele ki Türkiye'de...

'20. asrın dini hukuktur' diyordu Şeytanın Avukatı filmindeki Al Pacino. En ilkel kabilelerden en demokrat ülkelere kadar hemen her toplumun yazılı olan olmayan bir hukuk sistemi olduğu malum. Adnan Menderes'i idama götüren de bir hukuk anlayışydı... Ki hâlâ yargının kimi makamlarında oturanların Askerî Cunta'yı bu zihniyetle savundukları da malumumuz. Saddam Hüseyin'in de kendine göre bir hukuk sistemi vardır. Şüphesiz Türkiye bir hukuk devleti ve şüphesiz başsavcı hukukun kendine verdiği yetkiyi kullanıyor. Ve bizim yüce hukuk sistemimizin kimsenin etkisinde kalmadan karar vereceğinden eminiz. En azından öyle inanıyoruz, inanmak istiyoruz. Her ne kadar bir önceki büyük davada alınan 367 Kararı'nın toplumun büyük kesiminin içine sinmediği de bir gerçek olsa da. Hukukî olmaktan ziyade siyasî olduğunu bugün CHP'nin içindeki bazı sesler bile dile getiriyor...

Ancak şöyle de bir durum var: Gelişmelere ve açılan dava sonrasında oluşan kamplara bakıldığında, daha düne kadar 'demokrasi de neymiş?' diye burun kıvrıranların bugün kontörü az işadamları gibi 'hukuk' deyip başka bir şey dememeleri de manidardır. Zira hukuk -en azından- demokrasi için olsa gerektir. Gücünü hakkaniyet ölçüsünden, vicdandan alan hukuka, en zalim tiranların bile ses çıkarmayacağı/çıkaramayacağı da aşikârdır.

Önce açık/gizli parmak şıklatıp, adeta zil takıp oynarcasına bu davayı sevinçle karşılayanlara bakalım... Kimi 'şıkır şıkır kapatılır' diyor, kimi 'bal gibi kapatılır' şeklinde buyuruyor, kimi de laikçi bir önsezi ile 'dava açmazsan görürsün gününü' diyor... Böyle diyen bir zihniyetin yarın 'kapatmazsan görürsün gününü' diyebileceği de bellidir.

Bu satırları kaleme alırken, Yargıtay'ın eski başkanı -doğal olarak- başsavcıyı savunurken, onun eleştirilmesinin hukuk devletinde olmaması gerektiğini ve bağımsızlığı zedelediğini söylüyordu. Sayın eski başkanın aynı düşüncüyü niye Şemdinli Olayı'nda söylemediği de ayrı bir enteresanlık olsa gerek. Zira insanın aklına ister istemez bu iki davayı karşılaştırmak gelmektedir. Daha dün Şemdinli Savcısı'nı gayri ciddi ve gazete kupürlerinden dava üreten bir adam olarak ilan edip, bırakınız saygı göstermeyi, meslekten attıran, neredeyse insan içine çıkamayacak hale getirenlerin, 'savcı görevini yapıyor' diye hukuku ön plana çıkarması, ikiyüzlü bir davranıştır. Abdurrahman Bey hukukun kendisine verdiği görevi yerine getiriyordu da Ferhat Bey neyinkini yerine getiriyordu?

Birinde hukukî gelişme son derece normal olarak algılanırken, diğesinde niye meslekten kovulma nedeni sayıldı? AKP'yi kapatma davası hukukî bir süreçti de Şemdinli Davası neydi peki? Başka bir süreç mi? Yüce yargının değerli üyeleri o zaman niye önlerine mikrofon alıp herkesi sürece saygı duymaya davet etmediler?

Bu 'hangi?' sorusu var ya şu anda ülkenin en can alıcı sorusu bu olsa gerek? Birincisi hukuk işte... Hangi hukuk?

Sonra hangi laiklik, hangi demokrasi, hangi cumhuriyet, hangi din, hangi Atatürk, hangi adalet vs?..

Din ve dinî olan her şeyden rahatsız olanların kendilerine Gazi Mustafa Kemal'i bir kalkan olarak kullandığını kim inkar edebilir? Daha birkaç gün önce bir tarihçi, yaptığı konuşmada, ne kadar arakçı akademisyen varsa suçlarını kapatmak için Atatürkçülüğü maske olarak kullandıklarını söylemedi mi? Hangi Atatürk peki? Bir millete İstiklal Harbi'ni kazandıran, modern bir cumhuriyetin temellerini atan mı, yoksa İstiklal Marşı'ndan rahatsız olduğunu her fırsatta dile getiren birtakım insanın önümüze sürdüğü Atatürk mü?

Keza bir de 'odak' meselesi var. Hangi odak, kimlerin odağı? Dünkü Hrant Dink davasındaki yapılan konuşmaları bir okuyun bakalım, bu ülkede kim neyin odağı olmuş bir kez daha anlayın...

Off of diyorum, kapatıyorum...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İyi, kötü, çirkin

M. Nedim Hazar 2008.03.24

Elbette 80 küsur yaşındaki bir adamın gecenin bir yarısı evinden apar topar alınıp emniyete götürülmesi hoş değil. Ve elbette demokrasilerde her şey açık ve net olmalı. 'Çete' adı altında yapılan operasyonlarda muhalif sesleri kısırmak ahlaka ve demokrasiye sığmaz.

Ama hukuk ve adalet de herkes için geçerlidir, adı değil İlhan Selçuk, kim olursa olsun herkes sorgulanabilir, gözetim altına alınabilir ve suçu varsa cezasını çeker...

Nasıl? Tam Andıç Medyası'nın sözde demokrat, yarı özgürlükçü, jakoben laikçilerinin ağzıyla yapılan bir giriş oldu değil mi?

İlhan Selçuk'u merakla takip eden gazetecilerden biri olarak konu hakkında elbette bir fikrim var. Selçuk'un 71 Muhtırası döneminde de, Cumhuriyet'in Hasan Cemal Eylemi sırasında da üstlendiği rolü çok iyi bilenlerdenim. Keza 80 Darbesi sonrası yaşadıklarını, zorunlu da olsa demokrasi için verdiği mücadeleyi de hem kendi kaleminden, hem de kendini anlatan kalemlerden okumuşluğum var. Aynı Selçuk'un gazetesine son dönemde biçtiği rol ile beraber, cumhurbaşkanı seçimi öncesinde yazdıklarını, yaptıklarını da çok iyi hatırlıyorum. Lakin konumuz bu değil... Konumuz İlhan Selçuk'un gözaltına alınmasıyla 'vay efendim nasıl olur'cuların gerçek yüzlerine daha yakından bakmak. Zira onlar için olaylar ve insanlar hep ikiye ayrılır. Bir de üçüncü kısım vardır ki, onlar hep 'çirkin'dir, gelişme ne olursa olsun fark et etmez, fikirleri değişmez...

Örneğin Şemdinli savcısı 'kötü'dür onlar için, AKP'yi kapatmak isteyen savcı iyi... Keza Ergenekon savcısı da bu 'kötü'lerden biridir, tıpkı Sarıkaya gibi görevden alınmalıdır. Pisliğin kendilerine ulaşmasından çekindiklerinden midir, yoksa yaşam kalitelerinin eskisi kadar olmayacağından korktukları için midir bilinmez ama böyleler. Bunun için jakoben ve dogmatik bir laiklik üretmişler, sınıksız sarılıp aynı teraneyi mırıldanıp duruyorlar.

Daha önce de sormuştum; siz hiç fikir suçundan ve demokrasi isteğinden dolayı suçlanan, yargılanan medya patronu yahut yazarı duydunuz mu? Neyle suçlandılar hep? Banka boşaltmak, yolsuzluk, hortumculuk, kanunsuz kredi bilmem ne şekil ihale ve iş yatırımı vs. vs. Dolayısıyla konuştukları konumun fikir ile, demokrasi ile, özgürlük ile zerre kadar ilgilerinin olmadığına inanıyorum... Bir patronun yanında onun dalkavukluğunu yapınca diğer patrona -yükü bir paraya- transfer olunca iyi ve kötü kavramlarının tamamen değiştiğini görmek mümkün. Transfer olunca ya yeni gazetelerinde eski patronlarına giydiren, kirli çamaşırlarını ortalığa saçıyorlar yahut kitap filan yazarak 'al bakalım nasılmış?' diyorlar! Onlar için gazete basmanın iyi ya da kötü oluşu, basılan gazeteye göre değişiyor. Örneğin Nokta Dergisi ise kıllarını bile kımıldatmayıp, içten içe 'iyi oldu puştlara' (bu terim de yine kendi kullandıklarındandır) derken, Cumhuriyet için özgürlük savaşçısı kesiliyorlar. Bir densiz savcının ismiyle makale yazarken lanetleyip 'kötü' ilan ediyorlar ancak kendileri sabahtan akşama kadar 'Tayyip, Fethullah' diye yazmaya utanmıyorlar. Bu 'iyi' bir şey sanırım! En asgari nezaket kurallarını bile kendi kıstaslarına göre kamplaşıyorlar.

Birileri İlhan Selçuk'un Amerika'ya çağrı yapmasını, din adamlığına soyunmasını, gazetesini siyasi bir platforma dönüştürmesini eleştirince 'hedef gösteriyorlar' diye ciyaklıyorlar, ancak kendi gazetelerinde, internet sitelerinde, örneğin Fehmi Kuru'yu apaçık hedef göstermekten haz alıyorlar. Yeri gelmişken ifade edeyim, bu

ülkede 'Orhan Pamuk akıllı olsun akıllı' diyen beyni yıkanmış psikopat sayısı az değildir, yarın Fehmi Kuru'nun başına bir şey gelirse sorumlusu Andıç Medyası'dır belirteyim...

Bir de 'çirkin'leri var tabii.. Ağzıyla kuş tutsa bile yaranamayacak, ne yaparsa yapsın, insan olduklarını, demokrasi talep ettiklerini, huzur ve adalet istediklerini duyuramayacak olanlar. Başı örtülüdür yahut bir siyasi partinin insanıdır fark etmiyor. Onlar doğuştan 'çirkin' çünkü... Lakin onlara bir müjde vereyim. Bu kirli filmin sonuna gelinmiştir. Sadece ülkemizde gösterimde kalan 'iyi, kötü, çirkin' senaryosu vizyondan kalkmalıdır, kalkacaktır da...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şaka!

M. Nedim Hazar 2008.03.29

Davanın açılmasını değil ama iddianamenin içeriğini okuyunca öyle demiştim; 'bu bir şaka olmalı' şeklinde ifade etmişim ilk tepkimi. İlhan Selçuk da 'Yaptığım şakaları bana sordular.' şeklinde konuşuyor.

Artık nasıl bir şaka ise! Ertuğrul Özkök de, Selçuk'un evinin resmine dakikalarca bakıp, 'Tipik mütevazı bir aydın evi' dedikten sonra yapmış şakayı: 'Ergenekon darbesi bu evde mi planlanmış...'

Şaka işte, gelince yapıyorsun... Örneğin askeriye cephaneliğinden bombaların çalınması da, bu bombaların Danıştay'a saldıran teröristlerin eline geçmesi de kocaman bir şaka. Aklıma geldi; acaba Ümraniye'deki ev de mütevazı ve tipik bir Türk aydını evi mi? Pencereleri folyo kaplanmış evlerin ne tür bir şaka mahsulü olduğunu ben bilmiyorum inanın!

İşbu şaka girişimleri ki ülkeyi germiş... Misal Abdullah Gül'ün cumhurbaşkanı olma isteğini de şaka olarak değerlendirmiş olmalı ki, atmadık takla bırakmadılar, baktılar ki halk destekliyor, bu kez, 'yap bir şövalyelik' şakasına sığındılar. Ama 'şakasevmez' bu millet ona da prim vermeyince, hukuk şakası başladı. Onların şakası da sertleşti tabii...

Bu gerilimli şaka oyununu abarttılar tabii... Her türlü şaklabanlığı bu şaka kontejanından yaptılar. Bilmem hangi şehirde psikopatın biri asitle 'şakalar' yaptı insanlara, 'onun şeriatçı fanatik' olduğu şakasını yaptılar misal.

Başörtüsü konusu en sevdikleri şakalardan biridir misal... Kur'an'dan böyle bir şeyin olmadığı şakasına sarıldılar. Bu arada bir yerlerde birileri krokilerle daha büyük şakalar hazırlıyordu. Malum; daha önce Nokta Dergisi bu şakaları yakaladığından dolayı hakkında dava açılıp, kapanmıştı. Ama şakasever mahfiller bir türlü şakalarından vazgeçemediler... Şemdinli şakasından iyi sıyırdılar, şimdi kapatma şakası ve Ergenekon şakası var sırada...

Başka biri, 'yolda giderken başına her şey gelebilir' şakasını yapıyordu kim bilir nerede? Telefonla ilgili olsa gerek, bu şakanın sonunda fişini çekip rahat bir uyku çektiğini söylüyordu. Önce şaka, sonra uyku durumu...

Şakacı Andıççılar yaklaşık on yıl önce de benzer şakalar yapmışlardı aslında. Önerine yapılan servisler ile 'hainleri tanıyalım' diye meslektaşlarını ipe çekme şakasından dolayı bırakınız pişmanlık duymayı, ilk fırsatta aynı şakalı sürecin aktif oyuncusu olmayı bir görev biliyorlar.

Mesela halkın dini ve imanı, inancıyla ilgili şaka yapmayı çok severler. Kurban kesmek ile ilgili şakalarını yıllar önceden biliyoruz, bayram ile haccın aynı döneme geldiği büyük şakasını da onlar yapmışlardı yine. Şimdi de 'kandil filan yok' şakasını yapıyorlar. Ne, niye bir yerlerine batıyor anlaşılmaz. Kandille, mumla uzaktan yakından ilgisi olmayan, hayatları boyunca bir kez Yaratıcı'ya samimi bir şekilde dert yanmayı 'en kötü şaka'

olarak görenler şimdi de 'Kandil büyük yalan' şakasına sarılıyorlar. Eh madem Kandil Dağı şakalarına güçleri yetmedi, hiç olmazsa bir kandile onlar çıkarma yapsın...

Şaka anlayışlarımız örtüşmese de (ki modern dünyanın tamamıyla örtüşmüyor. BKZ: Avrupalıların kapatma davasını öğrendikleri an 'bu bir şaka olmalı' demeleri gibi) onlara demokrasi şakası yapmalıyız. Bu millet, bu devlet, bu iktidar, bu dünya yapmalı. Ömürlerini cunta şakalarına hasredenlerin şakaları sobelenmeli. Bu gidişle sobeleneceği de kesin. Bu nedenle işi şakaya vuruyorlar zaten!

Meclis'in en doğal hakkı olan, demokratik yolla yaptığı değişikliği 'kaos' şeklinde şakaladıktan sonra, bu tüyoyu alan çakalların üniversitelerde yaptıkları şakaları hep beraber gördük. Sonra utanmadan, 'bakın demiştik' şakasını yaptılar.

Şimdi ise, 'baba beni başkan yap' okuma fişinin gereğini yerine getirenler ortalığa çıkıp, 'gerilim şakası' yapıyorlar. Şunu bilmeliler: Belki bu şakalarının da üstü örtülür ama eninde sonunda bu ülke modern dünya ile bütünleşecek ve bağırsaklarındaki tüm pislikleri boşaltacaktır.

Bu kadar şaka arasında şunu söylemek yanlış olmasa gerek; bu ülke bir şakadan ibaretmiş!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ayak takımı

M. Nedim Hazar 2008.04.05

Aysun Kayacı'yı kınamamak lazım. Evet kınanmamalıdır. ('Haklıdır' demiyorum, cümleyi herhangi bir noktasından anlar anlamaz hakaret döşeyen sunta arkadaşlara duyurulur.)

Zira bir zihniyetin cesurca gün yüzüne çıkmasından başka bir şey değildir Aysun Kayacı'nın dedikleri. Siz AKP'nin kapatılma davası, gerekçeleri, kabulü, Andıç medyasındaki eleştirilerin temelinde ne var zannediyordunuz? İşte bu zihniyet, bu düşünce ve bu sabit fikir vardır. Ve ne acı ki, değil AKP kim gelirse gelsin bu fikir değişmez, değiştirilemez. Zira zamana ihtiyaç vardır. Erdoğan, Gül yahut Arınç veya başkaları tek ayaklarını yere vurup uçsalar, havada süzülüp en yakalanmayacak kuşu yakalayıp getirseler bile bu algı ve önyargı değişmeyecektir.

Bir önceki YÖK Başkanı'nın AKP'nin ikinci kez seçilmesiyle yaptığı yorumu hatırlıyor musunuz: 'Bunlar devlete sahip olmak istiyor!' Hiçbir AKPlı 'Kardeş hele bir gel bakalım, bu devlet dediğin de neyin nesidir, sahibi kimdir ki?' diye sormadı.

Gladatör filmini herkes izlemiştir. Hani İmparator için hazırlanan kanlı oyunda Kartaca Savaşı canlandırılıyordu ve köleler kazanmıştı da, İmparator yağdanlığına dönüp, 'Kartaca'yı biz kazanmamış mıydık?' diye sormuştu!

Seçimi kaybeden ve bugüne kadar ülkenin yönetimini elinde tutan laikçi elit bu yenilgiyi bir türlü içine sindiremiyor. Kimi açık açık 'Demokrasi bizim neyimize?' diyebiliyor. Kimisi sinsi, görünüşte saygın ve saygılı gibi olurken, alttan alta en olmadık entrikaların ve kanlı oyunların hesabını yapıyor. Aysun Kayacı gibiler de saf saf, 'ayak takımı' diyebiliyor.

Şu hale bakar mısınız, Atatürk'ün bir dönem 'milletin efendisi' olarak gördüğü ve yücelttiği kesimi, şimdi kendisine Atatürkçü diyen zihniyet aşağılamaya, onlara 'bidon kafa, göbeğini kaşıyan' dedikten sonra nihayetinde 'ayak takımı' demeye varıyor iş.

Bu bir bilinçaltı, bir dışa vurumdur...

Meselenin özünde de bu vardır... Başörtüsünde de, bakan olmakta da, bürokrat olmakta da, kanunları demokrat yapmak için çabalarken engellenmeye çalışılmasında da aynı zihniyetin refleksleri vardır. 'Senin neyine?' demek istenmektedir. Git hizmetçi ol, tarlada çalış, fabrikada işçi, atölyede ara ütücü ol ama bu ülkeyi yönetmeye kalkışma, bu senin işin değil!

İşte bu ve buna benzer nedenlerden dolayı da Ergenekon'u küçümsüyor, görmezden geliyor ve hatta haklı görmeye kalkışıyor Andıççı zihniyet. Ömrünü cuntacılığa, içi köhnemiş ideolojilere adayan, darbe sevdalısı yaşlı adamlar yüceltiliyor...

Nitekim son gelişmeler işi çok ilginç ve artık perdesiz, paravansız bir platforma çekmiş durumdadır. 'Cumhurbaşkanı yargılanamaz' diyerek bir tek 'hiyanet-i vatan' ile suçlanabileceği gerçeğini hukuk birinci sınıf öğrencileri bile çok iyi bilirken, ülkenin en üst düzey yargısı bunun tersini yapabiliyor. Nasıl olsa kanunlarımızda 'ayak takımları yargılanamaz' diye bir madde yok. Bir başka darbe sevdalısının eşinin dediği gibi, 'Şıkır şıkır yargılanır, fıstık gibi de cezalandırılır!' Bu kadar yani...

Yalnız bir uyarım olacak Ergenekonseverler ve Andıç sevdalılarına... Hani siz böyle yaptığınız her çakallığın, bin bir türlü taklaların, olmadık oyunların savunmasını yaparken karşımıza laikliği -ve daha da fenası- Atatürkçülüğü çıkarıyorsunuz ya, en büyük fenalığı Mustafa Kemal'e yapıyorsunuz. En sonunda birileri çıkıp, 'Bitirdiniz Kemalizm'i, Atatürk'ün imajını siz kötüleştirdiniz.' diyecektir. Zira jakoben laikçilerin, laftan anlamaz Andıççıların ve darbe sevdalılarının, din düşmanlarının bu tür uygulamaları bir yerden sonra artık kabak tadı verecek ve kimse bu lokmayı yutmayacaktır.

Paradan başka ideolojisi, holdinginden başka kutsalı olmayan taşra tüccarları; sözüm sana değildir! Zira senin her devirde bir şekilde ayakta durabilecek postmodern bir hacıyatmaz olduğun tecrübeyle sabittir. Ancak Aysun Kayacı gibi saf saf fikir adı altında bütün bu vecizeleri yumurtlayanların da bir gün kenara çekilip, gerçek yüzünle karşımızda duracağını da unutma.

Demokrasi dediğin nedir ki, Kartaca gibi değil mi?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bahar temizliği

M. Nedim Hazar 2008.04.07

Üzgünüm... Beklentiniz aksine size 'yine geldi bahar, börtü böcek kımıldar' türü bir ilkbahar yazısı yazmayacağım. (Ki ne çok isterdim yazmayı ama benim jenerasyona kismet olur mu böyle bir yazı emin değilim!)

Her nesne gibi ülke ve toplumların da mevsimleri vardır. Neşv-ü nema buldukları, tomurcuk açtıkları, filizlendikleri bir baharları vardır mesela... Toprağa derinlemesine kök salar, dallanır budaklanır ve upuzun bir yaz yaşarlar örneğin... Sonra sert rüzgârlar eser her yönden. Önce etekleri havalanır, ardından bedenleri... Nihayet fırtına, tipi, boran... O güzelim yeşillikler, rengarenk bahçeler hak ile yeksan olur uzun kış mevsiminde...

Bu topraklarda uzun yıllardır bahar görülmedi... Suçlu yine toplumun kendisiydi belki de. Kendi köklerinden uzaklaşarak, ayağının birini bataklıklara saplayarak, diğerini bilmediği coğrafyalarda dolandırarak hep bir hazan, hatta kış mevsiminin karanlık günlerinde gezindi durdu... Ne zaman ki bahara dair bir umut belirdi,

bataklığa basan ayaklar, zehirli bir sarmaşık gibi sardı her yanını ve 'ne yapıyorsunuz, böyle iyi' deyip durdu. Olmadık suni fırtınalar oluşturdu bataklık canavarları... Olmadık masallar anlattılar karanlığa dair. Hep canavarlarla kuşatılmış bir köye dönüştürmek istediler bu güzelim toprakları... Ve ne acı ki bugüne kadar başardılar. Korkuyla kurulan küçük ve kapalı bir köy istediler her zaman. Önemli olan kendi iktidarlarıydı; korkunun ve karanlığın iktidarı.

Ancak zaman ve olaylar öyle bir baş döndürücü hızla ilerledi ki, sair toplumların gittiği yönün aksine kürek çekmek kolay değildi. Gün aşırı hain ve düşman üreterek bir toplumu korkutmak artık kolay değildi. Kaypak kavramların, içi boş tanımların arkasına gizlenip, birtakım evrensel değerleri kullanarak yaptılar bugüne kadar bunu...

Ve tarih göstermişti ki, eğer bir toplum kendi içinden değişmezse, kendisi değişmezse, o ülke değişmezdi. Hak ettiğimiz şekilde yönetildik bugüne kadar; bananecilikle, nemelazımcılıkla, küçük çıkarlar için hiçbir şeyi umursamamakla kendi kaderimizde yuvarlanıp gittik.

Çok kışlar yaşadık, çok acılar çektik, olmadık ağır imtihanlardan geçtik bunlardan dolayı... Bilmem kaç defa faşizmin ve jakobenizmin o ağır çarkları arasında öğütüldük toplum olarak. Bilmem kaç kez ara verdik erdeme ve huzura doğru yol aldığımızı düşünürken. Paçaları bataklığın pis ve murdar suyuna bulanmış köşebaşıcılar ise 'neyinize sizin güzel günler' diyerek hep korkuttular, hep istedikleri gibi at oynattılar...

Geçen gün televizyon ekranında yüzünde bir tomar sakalı olan ve artık çağdışı kalmış faşizmden gıdalanan biri haykırıyordu: 'Ergenekon filan safsata hemşerim...' Bir safsataya ömrünü adanmış zavallının bu masallarına -şükür ki- artık inanan kimse kalmadı. Yalnız sayıları azaldıkça azgınlıkları arttı, daha da hırçınlaştılar. Harry Potter'ın Ruh Emicileri gibiydiler. Üzerlerinde siyah bir pelerin ve izbelerde gezindiler hep. Ancak kendi masallarının sonuna gelindi. Yavaş yavaş karanlık yüzleri açığa çıktı. Biliyoruz; bundan önceki enselenmelerinde olduğu gibi (Susurluk, Şemdinli vs...) yine olmadık taklalara başvuracak, ellerindeki tüm imkânları ve çevrelerini kullanacaklar.

Ancak bu ülkenin baharı da müjdeleniyor bir yandan. Bütün o fırtınalar, dağdağalı karanlıkların ardından muazzam bir güneş göz kırptıyor bu topluma... Ve bahar temizliği yapmak lazım bu dönemlerde. Çekmecelere gizlenen, dolapların diplerinde ağ bağlayan tüm pislikleri, eski işe yaramaz kâbusları çıkarıp, aydınlık yerde biriktirmek ve sonradan kurtulmak lazım bunlardan. Kurtulmak lazım ki, bu ülkenin uzun yıllardan beri gün görmeyen insanları mutlu bir bahar yaşasın. Onlara fazla görülen özgürlüğün, demokrasinin, mutluluğun ve refahın tadına varsın.

Gerçi bu ülkenin mevsimlerine güvenilmiyor ne yazık ki.. Bazen üç-dört kış peş peşe yaşıyoruz, bazı zamanlar bitmek bilmeyen sonbaharlar yaşıyoruz. Hazan ağlıyor insanımız yıllar yıllar boyu... Ama bu gelen yalancı bahar değil sanki... Dünün heyulaları canhıraş bir şekilde ciyaklasalar da, toplum özlediği baharı yaşayacak gibi...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hem okuyup hem de yaz-ma-dık!

M. Nedim Hazar 2008.04.12

Bülent Ecevit Türk siyasi ve sosyal tarihindeki çok önemli isimlerden biriydi. Ülkenin en zor günlerinde bazen karar mekanizmasının başında yer aldı, bazen de karar mekanizmalarına muhalefet etti.

Bir siyasetçiydi ve mesleğinin doğasında vardı bu. Rahmetlinin bir özelliği daha vardı; şairdi, şair ruhluydu, naifti... Gönül insanıydı ancak siyaset denen o mülevves aparat rahmetliyi öyle bir noktaya taşımıştı ki, hayatının son demlerinde bile şiire, kaleme, kısacası hayata dönmedi, izin vermediler. Siyasetin o kirli ve paslı çarkları arasında noktaladı hayatını...

Bugün hâlâ hatırladıkça üzüldürüm... Üstelik sadece ona da değil, birçoğuna. Örneğin Süleyman Bey'e... Ben çocukken o Amerikan bürokratı simasını hatırlarım misal... Evine konuk ettiği gazetecilerle çektiirdiği resimlerdeki kitapların fazlalığı hep ilginç gelmişti bana. 'Çok okuyor' diye geçirirdim içimden. Şimdi ise şüpheliyim, çok mu okuyor, yoksa çok okuyor görüntüsü mü vermeye çalışıyordu Allah selamet versin!

Şimdi düşündükçe ikincisini haklı buluyorum, zira bu kadar okuyan insanın biraz da yazmak ve hayatı yaşamak gibi şeyleri de yapmasını beklerdim. Oysa Demirel son 50 yıldan beri bir tek şey yapıyor: Konuşuyor, sadece konuşuyor...

Keza Necmettin Hoca... Allah uzun ömürler versin.Yaşımından fazla bir siyasi hayatı var... Geçen gün televizyonda gördüm iki büküm... Sistem kendine göre bu yaşlı siyaset adamına bir de ceza verdi utanmadan. Beğenin ya da beğenmeyin, kendince iyi olan şeyleri siyaset alanında yapmanın bedelini ödetiyorlar ona... Ancak bu tabloda da problemli bir durum var... Aynı şey; Erbakan Hoca da sadece konuşuyor ve konuşuyor...

Gerhard Schröder'i dünya ile ilgisi biraz bile olan her insan tanır sanırım. Bir dönemin Almanya başbakanı... Adamın görev süresi doldu ve hayatına geri döndü. Kitap yazdı, konferanslar verdi, dünyadaki sosyal aktivitelere katıldı. Al Gore mesela. Çok küçük bir farkla seçimi kaybetti. Ancak oturup o kanal senin bu kanal benim, tıvrı mevzu iç siyaset programlarında soytarılık etmedi. Küresel ısınmaya karşı muazzam bir belgesel hazırladı ve bütün dünyayı dolaşıyor.

Bizde bu konudaki en mahir isim rahmetli Ecevit'ti. Onun da şiirle ilgili bir-iki kitabı, birkaç da çevirisi vardı. Ki mesleği de gazetecilikti! (70'li yıllardaki sıradan siyasi kitaplarını saymıyorum.)

Türk tarihi bu kadar çalkantılı ve sıkıntılı dönemlerden geçti ve aktörlerin çoğu bugün hâlâ hayatta olmasına rağmen Allah'ın bir kulu eline kalem alıp -subjektif de olsa- hatıralarını yazmadı. Geçtik hatalarından sevaplarından, o döneme dair gerçekleri kendi açılarıyla gelecek nesillere nakletmek yerine hâlâ bitmek bilmez bir hırsla siyasetten medet umup, kendilerini maskara etmeyi tercih edenler var...

Bir toplumun gelişmişliği için çok sayıda parametre vardır. Sistemler ve meslekler de bunlardan bazılarıdır. Sözelimi sağlık sistemi, eğitim sistemi vs... Bunlar ne kadar düzgünse o toplum o kadar gelişmiştir. Siyaset müessesesi ne kadar ciddi ve samimi ise o ülke o kadar gelişmiştir. Ülkenin hakemi, hekimi, hâkimi, yargıcı ne ise siyasetçisi de odur. Ve ne yazık ki biz buyuz sevgili dostlarım...

Şimdilerde Cindoruk'u görüyorum ekranlarda. Bitmek bilmeyen bir enerji ile o kanal senin bu kanal benim geziyor. Kendince gizli-açık gündemini dillendirerek bir kamuoyu oluşturmaya çalışıyor.

Sonra '80 sonrasında başlayan ve bu ülkenin tarihine aktif olarak olum-olumsuz katkılarda bulunan Hüsamettin Cindoruk geliyor gözümün önüne... 28 Şubat'taki rolü, hep ikinci adam olmayı içine sindirmesi vesaire...

Şu sorunun cevabını bulamıyorum ne yazık ki:

İnsan bu dünyaya bir kez gelecekse ve hayatı yaşayabilmek için güzel olan yüz binlerce şey varken, bu insanları nasıl bir şehvet hâlâ siyasetin kirli sularında yüzmeye itebiliyor?

Rahmetli Özal böyle değildi. Sevin ya da sevmeyin, ama hayatı yaşanması gerektiği gibi yaşardı. Şortunu giyip tatile de giderdi, hanımını yanına alıp arabayla tur da atardı... Özal'ı övmek için demiyorum bunları...

Ne olurdu yani Süleyman Bey ve Cindoruk, hanımlarını da alıp pikniğe gitseler, erkekler atletle top oynarken, yengeler ip atlasalardı? Bu kadar mı uzaklaştıran bir vebadır bu siyaset?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hesap

M. Nedim Hazar 2008.04.14

Aslında Aysun Kayacı belki de farkında olmadan Türkiye'deki azgın bir elitin kafa sesi oldu. Kartelin leşkerlerinden paradigmanın gizli maestrolarına, hukukun ardına saklanan laikçi jakobenlerden siyasî çalkantılardan kurduğu rant holdinginde oturanlara kadar birçok zümrenin içinde gizlediği ancak 'lanet olsun açıkça söyleyemiyoruz' diye içlerinde sakladıkları bir gerçek bu... Gerçekten de durup sakın bir kafayla düşünüldüğünde iş acayip karmaşılaşıyor.İşin içine adalet, hakkaniyet, sosyoloji ve siyaset bilimini katmadan tek gözle bakıldığında pekala haklı bir önerme gibi bile geliyor insana: Aysun Kayacı'nın oyu ile dağdaki çobanın oyu eşit midir?

Eşitlik, tuhaf bir kavram... Zamana, mekâna, zümrelere göre değişkenlik arz edebiliyor. Örneğin bir meslek liseli öğrencinin çözdüğü soru, düz lisenin çözdüğü sorudan daha değersiz! Sözelimi İHL mezunu biriyeniz ÖSS'de tüm soruları dahi çözeniz, sizin yarınız kadar bile doğru cevabı olmayan öğrenciden daha az puan alırsınız. Şimdi bunu genel seçimlere uygulamak istiyorlar ama tabii biraz 'Yusuf' durumundalar. Yedikleri herzelerin sayısı bini geçtiği için nerede duracaklarını onlar bile bilemiyorlar, kızgın yağa damlatılan yumurta parçası gibi Aysun Kayacı gibilerin arkasına saklanıp başka hesap peşinde koşuyorlar.

Gelin bir hesap yapalım. Diyelim ki Aysun Kayacı'nın bir oyu 10 adet çoban oyuna eşdeğer. Peki bir Aysun oyu kaç Müjde Ar oyu yapacak? Madem sınıflandırmaya girdik, acaba Müjde Ar, kendisinin Aysun ile aynı klasmana sokulmasına razı olacak mı? Hadi diyelim o kabul etti ya diğer mankenler? Misal Çağla Şikel kalkıp 'ne münasebet, benim oyum ile Aysun'un oyu nasıl bir olur, bu saçmalaktır' derse... Bunlar bu tartışmayı yaparken, örneğin Çiğdem Anat, ortaya atlayıp 'hele bir susun siz, ben o kadar formasyon gördüm, sabahlara kadar haber peşinde koştum, hayatımı entelektüellik ve medyaya adadım, benim oyum sizinkinden on misli değerli' deme hakkına sahip değil mi?

İş karmaşılaşıyor değil mi? Kolaylaştırayım sizin için. Çobana bir oy diyelim. Aysun 10 oy, Müjde 25, Çiğdem 50, Birand 100... Reha Muhtar'inkini ölçebilecek aletimiz yok, kusura bakmayın. İlhan Selçuk herhalde bin oy filan etmeli, yoksa yanlış olur İlhan Abi'ye! Eee Sabih Bey var en az 367 oy olmalı... Darbe övücü bayan savcının oyu da şöyle birkaç yüz olmalı, eşininkini biraz kastırarak yüz filan yapabiliriz. Sonracığımıza CHP mesela... Her CHP'li vekilin oy değeri 5 AKP + 2 MHP olmalı... Ancak yani. Bu memleket onların ya! Demirel'inki 3 bin olsun mesela. Hem 'baba'mız hem de deneyimli ya... Hüsam Bey'inki 200 olsun, ama ne yaparsak yapalım o bozulsun. Deniz Bey'in oyu özel olmalı, 5 bin bonus filan etmeli... Yoksa mahkemeye başvurur alimallah! Rektörler kafadan biner oy ile girmeliler turnikeye, olmadı onlara eksi-artı 500 daha verilmeli. Eski YÖK başkanları 2 binden fazla olmalı. (Hiç öyle bozulmayın, darbe olmadan memleket nasıl kurtulur derdindeyim.) Seda Sayan mesela. Madem güvenilir de çıktı hazır, 3 bin oy olsun. Rektörler kızarlarsa onlar bonus kullansınlar. Andıç medyasının yazarlarına da kredi kartları gibi belli bir limitte oy koyalım. Misal 3 bin ila 10 bin arasında olsun. Ama dış olmadan önce damak olacağı için Andıç -pardon- Aydın Bey'in oyu 50 bin filan olsun. Yoksa yine kartel gazetelerinin ilk sayfasında ilahi okuyan kız resimleri çıkar! Ergenekonculara 100'er oy artı beşer el

bombası verelim. AK Parti'yi kapatanlara sistemimiz düşük faizli oy kredisi açsın. Ama Ergenekon savcısının oyu geçersiz sayılsın hatta o sandığa gidemesin, Şemdinli Savcısı'nın zaten seçme ve seçilme hakkı olmasın...

Bütün bu komedinin arasında aklıma Sean Penn'in I Am Sam isimli filmi geldi. Filmde Penn spastik bir babayı oynuyor. Hukuk, çocuğu spastik bir adama vermek istemiyor, zekasını bahane ediyor. Tam bu esnada spastik adam mahkemede bir cümle oturtuyor ki hukukçuların tam şakağının ortasına: 'Aptal olmam çocuğumu sevmemem anlamına gelemes... Benim sevgim herkesinkinden büyüktür...' De hadi gidin bu lafın ağırlığının altından kalkın bakalım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Pippa utancı

M. Nedim Hazar 2008.04.16

Hiç unutmam, 28 Şubat'ın hemen öncesiydi. Bir yandan harıl harıl bankaların içleri boşaltılıyor, diğer yandan hakim medya yozlaşmanın ve dibe vuruşun zirvesini yaşıyordu.

Kadına yönelik pozitif ayrımcılık söylemleri o dönemde de vardı. Meclis'e kadın milletvekilinin daha fazla sayıda girmesi gerektiği filan konuşuluyordu. Tam o esnada, sonradan 28 Şubat'ın bayraktarlığını yapacak bir paçavra gazete, Bulgaristan'dan bir bayan milletvekilinin mayosuyla havuzdan çıkarkenki resmini koyup şu başlığı yerleştirmişti: 'Bundan olsun 500 tane olsun...'

Düzey, bakış açısı, bilinçaltı buydu işte...

Açın şimdi kendilerini en dürüst, en büyük ilan eden gazetelerin internet sayfalarını da görün bakalım herhangi bir porno forumdan farkı var mı? En aleni şekliyle resimleri basıp üstüne şöyle yazabiliyorlar örneğin: 'Bu kalçalar İtalya'yı ayağa kaldırdı!'

'Bülent Ersoy'un seksi resimleri için tıklayın' diye buton açan zihniyetin eseridir İtalyan kadın cinayeti... 'İşte şantaj kareleri' diye en özel konuları bile tiraj ve 'tık'lama uğruna sayfalarına, ekranlarına taşıyanların hiç kabahati yok mu bu işte?

Halkın kandil gecesi hakkında -kendileri ve yaşam tarzlarıyla zerre ilgisi olmadığı halde- kafa karıştırıcılık, 'nasıl edelim de bu işi de sulandıralım' zihniyetiyle manşetten kandil haberi çakan gazetelerin yılbaşı kutlamalarıyla ilgili yaklaşımlarını herkes çok iyi biliyor.

Birkaç gün önce Almanya Başbakanı Angela Merkel, Norveç'te bir opera açılışı yaptı. İnanılmaz bir şey oldu ve Andıç Medyası birdenbire operasever kesildi. Hem de Alman ve İskandinav kültür ve tarihine ne kadar önem verdiğini gösterdi! Kültür ve sanatta ülke sınırlarını aşıp yeryüzünde ilgilenmediği coğrafya bırakmayan Türk medyası, opera açılışında neyle ilgilendi biliyor musunuz? Almanya Başbakanı'nın göğüs dekoltesiyle!

Alman medyası bile birinci sayfadan vermeyecek kadar önemsiz bulunduğu bu haberlere eminim şaşırmıştır. Düşünsenize, normal zamanda adını duymaktan bile hazzetmediğini bildiği bir ülkenin medyası bir anda kendi başbakanlarının göğüsleriyle ilgilenmeye başladı!

Herkes utanç içinde... Nasıl olmasın ki!

Bir İtalyan sanatçı son derece insani hislerle bir yolculuğa çıkıyor ve bu ülkeden geçerken hem tecavüze uğruyor, hem öldürülüyor.

Bu ülkede 11 aylık kıza hem işkence, hem taciz yapıldı. Hem de öz annesi tarafından. Daha o zaman ülkenin yerinden oynaması ve herkesin utanç içinde sokağa bile çıkamaması lazımdı. Bizim medya ne yaptı biliyor musunuz? Yapanların itiraflarını çarşaf çarşaf yayınladı. Minik bir bebeğe neler yaptığını ayrıntılı olarak utanmadan sayfalarına alanlar şimdi utanç yaşıyorlarmış!

Merkel'in göğüs dekoltesi için birinci sayfadan yayın yapanların aynı utancı taşıması gerekir...

Bir sapkınlık, kişilik bozukluğu ortaya çıktığında tüm bilim adamları bunun kökenlerini araştırırlar. Bizde ise kof ve kuru bir utanç var. Bu utancın dip koçanlarını bulmak zorundayız, bu sapkınlığın kökenlerine inmek durumundayız.

Eğer adam gibi bir özeleştiri ve nedensellik peşinde koşulursa inanın bugün yaşanan birçok sıkıntının da sebebi ortaya çıkacaktır. Memleketteki laikçi azgınlığın ruh topografyasından, inanç ile kavgaya girişen iki yüzlü takiyyecilere kadar her şey daha net bir şekilde ortaya çıkacaktır.

Yoksa kuru bir Pippa utancı ile geçirilemez bu durum...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kimler mutlaka kazanır?

M. Nedim Hazar 2008.04.21

Akıl alır gibi değil... Bunca yazıyoruz, çiziyoruz, anlatıyoruz, ya harbiden kulaklarında kocaman tıkaç var yahut kin ve garezleri o kadar kocaman ki anladıkları halde anlamazdan geliyorlar. Yaşı gitmiş bilmem nereyi bulmuş adam hâlâ 'biri bana örtünmenin nasıl özgürlük olabileceğini anlatsın' diyor...

Hani artık ağaçların bile karşısına bir obje konulduğunda, ahşabın da bir süre sonra karşısına konulan objeyi algıladığını ispatladı bilim. Şöyle mi desek: 'Bak amca, dede, bey baba örtünmek özgürlük değildir, asla. Açılmak da özgürlük değildir. Hani Pigmeler yeryüzünün en özgür insanları filan değildirler. Özgürlük, kimsenin örtünüp örtünmeyeceğine karışmamaktır. İşte izlediniz YouTube'da; bir üniversitenin tesislerinde bir araya gelen koca koca teyzeler nasıl da öfkeli, nasıl da kızgınlar. 'Şöyle parlak şeylerle başlarını örtüp dimdik şekilde yanımdan geçmiyorlar mı? Hazmedemiyorum' diyor yaşlı teyze. Zihniyetin siyasî kolu ise 70 yıllık türküsünü -buralarda söylemeye yüreği yetmediğinden olsa gerek- yurtdışında tekrar ediyor. 'Türban, Nazi giysisidir.' Sonra da bu zihniyete kalkıp jakoben, katı laikçi, ideolojinin militan zihniyeti deyince bozulup köpürüyorlar...

Hep söylüyoruz oysa, mesele türban, başörtüsü filan değil. Adamlar böyle insandan rahatsız. Öyle başı dik bir şekilde karşılarına çıkıp, demokrasiden filan bahsedince bozuluyor, kızıyorlar, her türlü kural dışılığı mubah görüyorlar... Durum böyle olunca, ülkeyi babalarının malı gibi gören yüzde 10'luk azgın bir azınlığın karıştırabilme kapasitesi devreye giriyor tabii... Okuyorsunuz işte, kapalı kapılar ardında birbirlerine; 'bırakın çıkarsınlar yasayı, siz de emir verin, çıkarın olayları, millet birbirini yesin!' Hani bu zihniyet için bir şey yapmanıza gerek yok da zaten. Direkt Kur'an'dan, ezandan rahatsız olan biri için sizin ağzınızı açmanıza bile gerek yok. Varlığınız zaten suç unsuru!

Şimdi biraz paçaları tutuşunca hem hırçınlıkta sınır tanımıyorlar hem de artık derenin eski dere, köprünün de eski köprü olamayacağını yavaş yavaş fark etmeye başladılar sanırım. Elin oğlu yapılan şaklabanlıkları görüyor ve eskisi kadar gizlenmiyor zihniyetin gerçek yüzü. Hani artık, 'patlat bir iki bomba, düşür birbirine gençleri, bırak birbirlerini yesinler, sonra el koy' senaryosu da pek yutulmayacak gibi. Bu nedenle öfkeli ve

saçmalıyorlar. Onlara göre özgürlükler konusunda en ufak bir cümle sarf etmeniz bile bölücülük, inanç ile ilgili en basit isteğiniz bile gericilik, hak ve hukukla ilgili en ufak bir talebiniz bile haddini bilmezlik. Baksanıza nasıl utanmadan bağılıyor yaşlı teyze; 'İstikrar senin neyine Vesayet!' Bugün Avrupa'da değişik mahfillerin bu ülkede yaşanan şaklabanlıklar hakkında görüş bildirmesine ateş püskürenlerin suratına, çok değil birkaç yıl önce elin Amerika'sında, 'Terörü bitirmeyin, AKP'nin işine yarar' diye ekip ve ekipman yolladığı, demokrasi havarisi gibi görünen yaşlı yazar amcaların günün 24 saati küfrettiği Amerikalara özel elçiler yollayıp, 'rica etsek şunu indirseniz, şunu bindirseniz' diye yüz karası lobicilik yapmaya çalıştıklarını çarparız.

Şahsen Anayasa Mahkemesi'nin kapatılma davasıyla ilgili müracaatı kabul etmesinin bile bazı mahfiller için istenilen sonucun alınmış olarak varsayıldığını düşünüyorum. Zira bu ülkede artık gizlenmeye bile gerek durmayan 'AKP yıkılsın da gerekirse dünya da yıkılsın' diyen zihniyet var ve mahkeme uzadıkça her fırsatı değerlendireceklerine eminim. Ama bir şeyden daha eminim, -hiç sanmıyorum ama- isterse kapatmasın mahkeme, isterse kapatsın; birtakım kriz tüccarlarının, bu milletin değerlerine olan düşmanlarının artık pek şansı yok. Sonuç ne olursa olsun gerek çağdaş dünyanın geldiği demokrasi ve özgürlük noktası, gerek Türk milletinin üzerinde oynanan oyunları artık fark etmesinden dolayı sonuç ne olursa olsun kaybedenler onlar olacaklar. Öyle bir kaybediş ki, kurtulmak için çabaladıkça kendi bataklıklarına daha çok gömülecekler!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu rahatsızlık niye?

M. Nedim Hazar 2008.04.24

Çok fazla değil, kısa süre önce, 9 Şubat'ta yazmışım şu satırları: "Türkiye Cumhuriyeti tarihinin hiçbir döneminde bu kadar aleni ve pervasızca inanç düşmanlığı yapıldığı, din hakkında ileri-geri, bilip-bilmeden atılıp tutulduğu dönem olmamıştır.

Daha düne kadar 'ne münasebet canım, iftiradır, inançlı insanlara baskı yapılmıyor' diye üfürenlerin gerçek yüzleri en basit bir inanç özgürlüğü talebinde 'yakarız ulan bu gezegeni' dercesine gözlerinin dönmesiyle meydana çıktı."

Neymiş efendim, Hakan Şükür yaklaşan derbi öncesi 'Kutlu Doğum Haftası'na yakışır bir maç olsun, seyirciler maça güllerle gelsinler.' demiş. Andıç Medyası basuruna mı, nasırına mı basılmış gibi haykırıyor: Vay efendim futbol ile ibadet arasında nasıl bir ilişki olabilirmiş?

Anmak ile ibadet arasındaki farkı bilmeyene oturup ne anlatabiliriz bilmiyorum ama kısa süre önce 'kandil gecelerine' takan, daha önce de 'Bir yılda iki kez Kutlu Doğum kutlanıyor olur mu hiç?' nevinden saçmalıkları yazı diye yayınlamışlardı. Bir süre önce mevzi değiştiren ve kendini 'tek' zanneden bir zavallı ekranda yakaladığı bir kulüp başkanına 'futbol ile inanç' arasındaki ilişkiyi eleştirmesi için ukalaca sormuştu. Başkan öyle bir cevap nakşetti ki suratına laftan anlayan için yerin dibine girmek daha iyiydi. Yerli yabancı neredeyse her maçta, önce yahut golden sonra dua edenler, teslis yapanlar, bilmem ne yapanları görmezden gelip gıkları çıkmayan çapaçul zihniyet akılları sıra bu tür baskılarla kendileri gibi olmayan, düşünmeyen insanları baskı altına alacaklar.

Gün boyu Hakan Şükür'e internetten manşetten çıkmak baskı değil öyle mi? Gelen yüzlerce olumlu mesajı görmezden gelip 'Fenerli taraftardan Hakan'a tepki: Maça da haşema giyip çık' diye etiksizce (artık nasıl bir tabir olduysa bu) saldırmak normal he mi?

Şuna hiçbir diyeceğimiz olamaz: İnançsızsınızdır, yahut kendi kendinize yeni bir inanç modeli geliştirmişsinizdir. Bunda din yoktur, Allah yoktur, ibadet yoktur, herhangi bir sorumluluk yahut ilahi boyut yoktur. Gece viskinizi yudumlarken 'aman da aman ne kadar da inançlıyım ben' diye aynaya bakıp mutlu olabilirsiniz. Kimsenin gıkı çıkamaz.

Ve hatta şuna da eyvallah: Rahatsızsınızdır. Dinden, imandan, inançtan, inançlı insanın toplumda var olmasından, ne bileyim işini yapmasından, gazete çıkarmasından, avukatlık yapmasından, öğretmen, doktor olmasından huylanıyor, kılanıyorsunuzdur. Anlaşılmaz bir durum değildir bu. Bu rahatsızlığınızı ifade etmenize de sonuna kadar saygı duyarız.

Ancak, içinizdeki bu nefreti ve karşıtlığı önce, 'araştırdık dinde böyle bir şey yok' türü komediye dönüştürmeye, olmadı sizi rahatsız eden şeyi çarpıtarak yanlış, hatta ahlaksızmış gibi sunmaya hakkınız yok, ağzınızın payını veriniz.

Bir insanın peygamberini, velev ki bu sevgi peygamberi olan kendi Peygamberimiz ise anması kadar normal, hatta övünülecek bir davranış olamaz. Bu ayıp değildir, suç değildir. Size göre yanlış olabilir ama yeryüzünün hiçbir yerinde bırakınız suç olmasını, yadsınacak bir davranış değildir. Aksine hep takdir görür. Ve bu toplum bin küsur yıldır Peygamber'ini anmakta, O'nun doğum günü vesilesiyle çeşitli etkinlikler düzenlemekte, O'nun çağları aşan mesajını tüm dünyaya haykırmaktadır.

Siz bilmeyebilirsiniz, belki bilip de rahatsız da olabilirsiniz. Ancak bu durum kutlayanları, kendi peygamberlerinin güzelliğini herkese anlatanları mahcup etmez. Olsa olsa sizin utancınız ve ayıbınız olarak tarihe geçer.

Hani kutlamadan, idrakten, iz'andan filan vazgeçtik, anladık referansınız 'Karl Marks'. Ekranlarınızda sayfalarınızda bu millete ait tek değer olmamasını da anlıyoruz. Ama hiç olmazsa kin gütmeyin efendiler!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Jocelyn Teyze ve 4 trilyon...

M. Nedim Hazar 2008.04.25

Kimse benden 'CHP'nin kayıp trilyon davasından n'aber?' başlıklı yazı beklemesin. Ben CHP-KanalTürk ticari ilişkisine mesleki yönden yaklaşacağım ama önce daha önemli ve ibretli bir örnekle gireceğim konuya...

Size bir kadından bahsedeceğim. Adı Jocelyn Wildenstein... Normal insan fizyonomisine sahipken, rahatın batmasından mıdır yoksa kendini maymun etme güdüsüne yenilmesinden midir bilinmez, tam 4 milyon dolar harcayarak yüzünü gözünü insanlık dışı bir şekle döndürmüştü. Yıllardan beri bedenine yapılmadık müdahale bırakmayan Jocelyn Teyze (1940 doğumlu ve hâlâ durmuyor iyi mi?) şu an öyle bir durumda ki plastik cerrahi dünyası onu 'yaşayan en kötü ve korkunç örnek' olarak gösteriyor.

İnternet imkanı olanlar lütfen şu linke bir tıklasın ve Jocelyn Wildenstein'in yıllar önceki haliyle bugünkü dramatik durumunu yan yana bir görsün... www.hifire.co.uk/wp-content/articles/surgery1.jpg. Aslında Jocelyn Teyze'nin yaptığına atalarımız enfes bir deyim uygun görmüşler çok önceden. Bizde buna 'parasıyla rezil olmak' deniyor. Ki bu, parayla rezil olmaktan da vahim bir durum...

Geçtiğimiz gün TV karşısında zaping yaparken KanalTürk Televizyonu'na denk geldim. Genelde bu kanala denk geldiğimde iki kafadarı kaykılmış bir şekilde birbirine gaz verirken görürdüm ama bu kez çok sinirliydiler. Belli

ki canları sıkılmıştı. Hani neredeyse perforeci ekrandan dışarı çıkıp önüne gelenin ümüğüne sarılacak! Bir yandan 'Fethullahçı gazeteler' diye feryad ü figan ediyor, diğer yandan sahiplerinin mücadelesi göklere çıkarılıyor, 'verilmeyecek hesabımız filan yok' türü cümleler. Bir tane de belirli belirsiz belge var ekranda. Ki doğrudur... Yani kanun nizam neyse ona uygun işler yapmışlardır ve yapıyorlardır. Bir diyeceğim yok. Ancak kanalın iddia ettiği şey bana tuhaf geldi. Meğer aktarıldığı söylenen paralar CHP'ye belgesel yapımı için ödenen avansmış. Sonradan olay büyüyünce sitelerinde üç adet de belge yayınladılar. Çok ilginç işler ve rakamlar vardı. Az çok belgesel-reklam sektörünü bilenlerdenim. Bir belgesel için bu kadar para ödeniyorsa - sadece avans olduğu söylenen miktar için 20 adet CHP belgeseli yapma teklifinde bulunabilirim şahsen- ortaya illa ki Oscar'lık bir şaheser çıkacak demektir. Dile kolay 4 trilyon Türk Lirası'ndan bahsediyorlar. Hani şu kitap yazarak trilyoner olduğu söylenen yazarın dediği gibi 4 trilyon 'Törkiş' lira!

Öfkeli haberi izledikten sonra KanalTürk'ün internet sitesine girdim. Öyle bir site yok ne yazık ki. Sizi başka bir platforma yönlendiriyor adres. Orada site içi arama yaptım ne belgesel var ne CHP'nin böyle bir filmle ilgili talebi vs... Hâlâ senaryo aşamasındalar zaar! Dediğim gibi sonradan birtakım belgeler yayınladılar. Bu belgelere göre alınan avanstaki senaryo için 450 bin YTL ayrılmış. Sektör itibarıyla 'deli bir para' bu! Acaba bu ülkedeki senaristlerin bu uçuk rakamdan haberi var mı? Ya da şöyle sorayım: KanalTürk kendi yaptırdığı dramaların senaryolarına kaç YTL vermektedir? Enteresandır CHP'nin sitesinde de bu kadar büyük bir projeden bahsedilmiyor. Örneğin şanlı CHP geçmişinin belgeselinin yapıldığı ve bu iş için ülkenin en usta belgeselcileriyle çalışmaya başladıkları yazılabilir!.

Yoktu orda da... Muhatapların şu sorunun cevabını vermesi birtakım şüpheleri en azından giderir diye düşünüyorum: CHP'nin avans verdiği tarih ile fatura tarihi arasında ne kadar süre vardır? Bir iş bitmeden paranın tamamının verildiği ticari-sanat işi hiç olmuş mudur? Misal; KanalTürk'ün kendi yaptırdığı dramaların parasını iş ortada yokken vermek gibi bir ticari prensibi var mıdır?

Her heyse, umarım belgesel yayınlanır ve biz de bu meşhur çalışmayı izleme imkanı buluruz. Ama aklıma şöyle de bir hüznü final gelmiyor değil. Sakın bu CHP'nin belgesel işi bizim Jocelyn Teyze'nin akıbetine benzemesin. İnsanlar paralarıyla kendilerini o hale çevirebiliyorlar da, kurumlar, partiler neden bu hazin sonu yaşamasınlar.

Üzülürüz tabii ülke olarak.

Merakla beklemekteyiz bu büyük bütçeli belgeseli...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Okuma dersleri

M. Nedim Hazar 2008.04.26

Merhum Akif'in Seyfi Baba şiirinin girişindeki gibi bir seyir esnasında gördüm ki CHP'nin afişleri dört bir yanı süslemiş. 'Seçim değil, bayram değil' diye düşünürken afişin altındaki vurgu olayı netleştirdi. 32. Olağan Kurultay'ı varmış CHP'nin. Vatana millete hayırlı olsun, temennisi ile Baykal'ın kravatsız, beyaz gömlekli resminin süslediği afişi okudum...

Ya yanlış okuyordum ya da CHP hakikaten ülke gerçeğinden tamamen kopmuş, kendi ütopyasında ürettiği hayali bir toplumda yaşıyordu.

Bir parti düşünün ki, kendi kurultayında bile propaganda olarak başka partiyi özne olarak kullanıyordu. Şöyle diyor Sayın Baykal afişinde: 'Çekil aradan...' Kime dediğini biliyoruz; Başbakan'a... Halbuki, bir partinin kendi kurultayında adaylarının kendileriyle ilgili argümanları kullanması gerekmez mi?

Üstelik büyük bir acziyet ifade ediyor bu itiraf: Çekil aradan... Yani 'biz seni çıkaramadık aradan, şimdi hukuk aracılığıyla çıkarmaya çabalıyoruz, o da olmazsa senin şövalyeliğine kalmış, çekil işte'...

Genel seçimde yapamadığını kurultayında yapabileceğini sanıyor Sayın Baykal, ne büyük bir yanılgı!

Sonrası daha vahim...

Şöyle diyor:

Din de bizim. Devlet de bizim. Millet de bizim... Aslında bu cümleler bile, son dönemin moda kampanyalarının bakış açısıyla, kapatılmak için yeterli delil. Yani bir odak olma durumu söz konusu...

Birazcık İslam kültürü olan biri çok iyi bilir ki, din de Allah'ındır, insanlar da Allah'ındır, yaratılmış olan her şey O'nundur. CHP yetkililerinin bunu bilmesi lazım. En azından kısa süre önce sunulan (6 Şubat 2008 tarihli) tam 134 sayfalık MYK raporunu okumadıkları belli...

Ki bu 'din de bizim' lafını AKP'li biri söylese yer gök inlerdi sanırım... Ama Deniz Bey muaf tabii... Onun olabilir her şey...

Ve bu problemliliğin bir de gizli kelimesi var. Yani teori ile pratiği arasında bir kelimelik bir fark var. Aslında CHP zihniyeti için din 'yalnızca' onların, devlet de 'yalnızca' onların, Millet de.. Yok millet konusunda farklı bir durum var. Bir de isminde Halk geçen bir partinin reklamında 'Millet' kavramını kullanması size biraz tuhaf gelmiyor mu? Hani; 'Halk da bizim' deseler daha mantıklı olmaz mıydı? Yoksa birileri seçim sonuçlarını yüzlerine tutar diye mi çekindiler acaba?

Çoğu kişi 23 Nisan tavrı ve konuşması nedeniyle Sayın Deniz Baykal'ı kınadı ve eleştirdi. Oysa bütün o tavırların ve konuşmanın nedeninin bu kurultay olduğu son derece açık ve netti.

Devletin kendilerinin olup olmadığını bilemem. Ki doğrudur, çoğu kere bunu ima eden şeyler yaptı CHP Başkanı. Misal, 367 kararı öncesinde Yüce Mahkeme'yi alenen tehdit etti; böyle böyle olmazsa şöyle şöyle olur gibisinden.

Milletin sahibi olan parti ile milletin sahip olduğu parti arasındaki farkı bilemeyecek kadar gerçeklerden uçkun bir reklam politikası yapıyorsa CHP, herhalde bir on yıl daha iktidar filan hayaldir onlar için...

Hadi diyelim din ile çok ilişkileri olmadıkları için öğrendikleri her yeni şeyi tek gerçek sanıyor olabilirler. Bunu anlayışla karşılamak mümkün. Hani bu nedenle yeryüzünde peygamberler de dahil hiç kimsenin kullanmayı düşünmediği, hiçbir partinin, devletin, bireyin ve topluluğun kullanmaya cüret etmediği bir sahiplik histerisini afişe ediyorlar. Ancak bu milletin efendisi gibi davranma güdüsü olsa olsa onlara eksi oy oranı olarak geri dönecektir. Bence CHP'nin bugünkü yöneticilerinin paniklemesine hiç gerek yoktur. Zaten tüzükleri gereği hiçbir muhalif ses içlerinde barınmıyor, tek bir aykırı görüş yoktur. Olsa bile CHP'nin çok iyi kullandığı 'hukuki yollar' ile yine bugünkü yönetimin işbaşında olacağı kesin gibidir.

Son söz; bu afiş ile halkın karşısına çıkabilecek kadar gerçeklerden uzak olanlar, herhalde afişe sığmadığı için bazı maddeleri ekleyemediler. Neler mi?

"Hukuk da bizim, üniversite de" olabilir mesela!

Ne diyelim; tadını çıkarın efendiler!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mahalle

M. Nedim Hazar 2008.04.28

Enteresan bir mahalledir burası... Kâğıt üzerinde yüzyıllara varan bir geçmişi olan, kendi değer yargıları olan, belli bir birikime, geçmişe dayanan; ancak mahallenin bugünkü bitirimleri dolayısıyla pek rahat yüzü görmeyen bir mahalledir...

Söz gelimi cazgırları vardır mahallenin. Sahiplerinin gün aşırı mekân kapatmalarını kendilerinde en doğal bir hak olarak görürler de, başkalarının derme çatma, tek göz bir kulübe sahibi olmalarına acayip bozulurlar. Ve racon keserler mukimlerine... Mevcut sakinleri baskı, aba altı sopa, gizli mektup, bilinmeyen, görülmeyen numaralar ile sindirirler. Biri yeni taşınacak olduğu zaman, sokak başında yolunu keser, hasımlarını elleriyle duvar arasına sıkıştırıp raconu okurlar yüzlerine. Ayak bastı tehdidi yaparlar alenen.

Kendilerini delikanlı, semtin bitirimi, külhanbeyi zannederler ancak onlar da yeri geldiğinde hadlerini bileceklerini bilirler. Sahiplerinin sahibi bastığında kalayı, oturup muhtara kafa tutan mektup döşenirler, ayakçıları gece yarısı boş sokaklarda nara atar, meydan okur...

Çeşit çeşittirler... Kafası basmayandan tüccar cin olana, alkoliğinden kırığına kadar her modelleri bulunur... Yıllardır sömürdükleri, kanını emdikleri, her yanını parselledikleri semtin ellerinden çıkma durumunda kural, kanun, nizam, otorite de tanımazlar. Kimi usulüne uygun yapar yapacağını. Kayınpederini semtin ihtiyar heyetine seçtirir, damadını muhtar azası yapar, kızını belediye başkanı, yeğenini kolluk kuvveti filan.

Aslında yerlisi bile değildir bu mahallenin. Doğrusu, nesep konusu çok karmaşıktır, nerden çıkmıştırlar tam belli de değildirler. Ancak mahallenin değer parametrelerini bildikleri için, şahane sahiplik rolü oynarlar. Zor zamanlarında sanki kendileri varmış gibi, mahalleyi kendileri kurmuş gibi davranırlar. 'İyi ama' dersiniz, 'Aha bak, bunlar bu mahalleyi kuranlar, bu benim dedem, şu falancanın hacı dayısı, peki ama sen nerdesin, deden filan nerede?' diye sorulduğunda bozulurlar. Esasen mahalleyi çok sevip saydıklarından değil, kavun tatlı olduğu için buradadırlar. Yoksa bir ayaklarının semtin dışında oldukları çok iyi bilinir. Sadece dondurma yemek için uçak kiralayıp bilmem hangi mahallere gittiklerini de birbirleriyle kavga ettiklerinde görürsünüz.

Lakin devran değişip de, çok su akar semtin kanalizasyon şebekesinden. Mahalle az buçuk dışa açılır, başka mahalleleri de görmeye başlayınca paniklerler. Zira 'İyi ama en azından falanca mahalle gibi olalım, bakın onlar ne kadar müreffeh ve mutlu' diye sorunca acayip bozulurlar. 'İstikrar senin neyine Vesayet?' diye ağız dolusu hakaret yağdırırlar. Bu nedenle, korkuyu en iyi birleştirici ve içe kapanıcı unsur olarak kullanırlar. Gece yarısı hırsızlık yaparlar, sokakta kan revan kavgalar çıkarırlar, ortalığı toz duman ederler. Bunu da sizin üzerinize atmaya kalkışırlar. Bir yiğit çıkıp bu planlarını bozmaya başlayınca yine kuyruklarına basılmış gibi ciyak ciyak bağırırlar. Hançer kendi bellerindedir, kemerlerinde bilinmedik silahlar, ceplerinde olmadık taktikler, plan, programlar vardır. Ya gece yarısı Ayışığı planı tertip ederler, olmadı Sarıkız ineğine dair karanlık senaryo üretirler. Mahallenin bitirimleri, külhanbeyleri ise, bu mahallenin gerçek efendileriyle eylemde birlik yapmasa da menfaatle birlik formülünü uyguluyorlar hep. Bazen bir Şubat Kardeşliği'nden vururlar voliyi. Sonra 367 Dostluğu'nu kullanmaya kalkışırlar. Millet uyanınca bu ayak oyunlarına, önce tehdit ve yalan dolan, iftira. Olmadı 'yapın bir şövalyelik', o da olmadı mı, 'Haydi eller kaosa' kampanyası geliştirirler. Karanlık ile yaptıkları ortaklık sonucu, mahalle karışınca da, 'Aha bakın biz demiştik' derler sıkılmadan. Çok sonra ortaya çıkınca

konuşmaları, görüşmeleri, misal 'gönder adamları yesin millet birbirini, karıştır ortalığı' diye birbirlerine söylediklerini yüzlerine vurunca da, 'kimsiniz kardeşim siz?' diye diklenir utanmadan?

Müslüman olmasına rağmen bu mahalle, salyangoz satıcıları inanılmaz bir küstahlık ve cüretle jakoben bir feodaliteyle tüm raconları kendi eteklerinin altına toplarlar. Ama yağma yoktur artık, mahalle eski mahalle değildir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

60'lık şecaat!

M. Nedim Hazar 2008.05.03

60 yıl... Az buz bir zaman değil... Hürriyet refikimiz 60 yaşına basmış... Bundan dolayı da -haklı olarak- övünerek büyük bir çalışma yapmışlar.

290 sayfalık çalışma. Arasında Hürriyet'in ilk baskısı da var... İkinci sayfasında Mussollini ve metresini anlattıkları ilk nüsha. İnsan ister istemez düşünüyor; 60 yıl önce Mussollini ve metresini yayınlayanlar, 60 yıl sonra Putin ve metresini yayınlayacaklar tabii. Huyun çıkması ile ilgili bir durum... İlk günkü gibi!

Sahibinin, yöneticilerinin makaleler yazdığı, demeçler verdiği 60. Yıl ilavesinde bir şey adeta sakız gibi çiğneniyor: Hürriyet'in sahibi okurlarıdır. Ama gelin görün ve gazetecilik anlayışına bakın ki, barlara, moda evlerine bilmem nerelere gidilip herkesle görüşülmüş, köpeklere yazı yazdırılmış da, okurlarıyla ilgili tek bir şey yok!

Kimdir Hürriyet okuru? Acaba 60 yıldır bu gazeteyi alan müdavimleri yok muydu? Bunlar gazetecilikle ilgili olduğu için, sanırım sayfalarında yer almadı. Zira ilaveyi baştan sona okuduğunuzda, satır aralarına sinen kibri ve böbürlenmeyi fark etmemek için aptal olmak lazım. Binayla övünülür, 'şöyle makara yaparız, böyle eğleniriz, şunu da yaparız'la gurur duyulur da, 'sahibi' denen okurlardan tek kare resim, tek bir haber yoktur. Ya böbürlenmenin gözü kör ettiği bir idrak kilitlenmesi, ya da daha fenası- sözde sahiplik!

Öyle bir gazete düşünün ki, 60 yıllık bir serencamı konu eden ilave çıkarıyor, ilk sayısından başka habercilikle ilgili bir tek şey yok! Hani ses getiren haberler, tarihî nüshalar filan. Patronu bile yazısında, 'yazı işleri katına gittim, gayet moderndi' türü pohpohlamalarla mobilya yüceltmesi yapıyor. Öyledir, gazeteyi bina ve mobilya çıkarır!

Bu tür 'içerden' veriler inanılmaz faydalı oluyor aslında. Sizin yıllardan beri inandığınız, gözlemlediğiniz, bildiğiniz şeylere rasyonel delil sunuyor. Misal Hürriyet'in patronajı ve onların temsilcileri, iki de bir 'Mahalle baskısı' palavrasını sallar ya, bu ilave ile kendilerinin mahallesini görmek mümkün. Bu toplumun gazetesi olduğu söylenen bir yayın organında ve üstelik patronun okur olduğu bir gazetede toplumun hangi kesimi yaşamaktadır? Hele bir açıp resimlere bakınız... Hürriyet'in başörtüsü konusundaki bilinçaltını da okumak ve anlamak mümkün ilavede. Elbette örtüye canları pahasına karşı olacaklar, zira örtülü insan onlara göre ancak yemekhanede aşçı yamağı olabilir. Hürriyet'in 290 sayfalık ilavesinde bir tek muhafazakâr çalışan bulmak mümkün değil. Misal bir tek şeklen de olsa başı örtülü (karşı değiller ya!) çalışan yok! Pardon var, mutfakta aşçı yamağı... O kadar!

Baba imkânları ile bulunduğu noktaya gelmediğini anlatmaya çabalayan grubun patroniçesi ise şöyle diyor: "Bugün Hürriyet ailesinde çeşitli milletlerden insan çalışıyor. Hürriyet'in İstanbul'daki binası artık Babil Kulesi... Yemekhanede bir Türk bir İspanyol, bir Rus'la bir Finli veya Macar yan yana yemek yiyor. Bölümlerinde her gün birçok dilde 'İyi ki doğdun' partileri yapılıyor..." Hadi motto olarak kullandığınız "Türkiye Türklerindir"i bir çırpıda harcamanızdan vazgeçtik,Türkiye Türklerindir ama 'Hürriyet, biraz Finlerin, biraz Macarların az buçuk da Almanlarındır' mı demeliyiz?

Ya da fıkralar artık değişmeli sanırım. Bir Rus, bir İngiliz, bir de Hürriyetçi, bir gün...

Ve diyelim ki, staj yaptığınız ecnebi gazetelerde Ziggurat'ın bir tapınak olduğunu size öğretmediler ve kendi kurumunuzu bir tapınağa benzettiğinizden haberiniz yok. Ama insan her milletten eleman alırken, birkaç tane de kendi milletinden almaz mı efendim?

Hürriyet kendince güç gösterisi de yapmış. Kimilerini barmen yerine oturtmuş kimilerini bilmem nereye ve 'Bu mahallenin efesi benim' triplerinde ama tüm bu şecaat arasında öyle bir ele verme var ki sormayın...

Gazete kendilerini pohpohlaması için yurtdışından Bild Gazetesi Yayın Yönetmeni Kai Diekmann'ı bulmuş. Sayın Diekmann direkman şunu yazmış mesela: 'Ve biz Almanların, Hürriyet'in siyasi İslam tehlikesine karşı yürüttüğü mücadeleyi bizim için de yürüttüğünü anlamamız gerekiyor!'

Almanlar adına siyasi İslam mücadelesi... Hürriyet'in misyonlarından biri de buymuş meğerse!

Hasılı çok önemli bir başucu kaynağı bu 60. Yıl ilavesi... Tam bir şecaat örneği... Ömürlük...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Usulüne uygun!

M. Nedim Hazar 2008.05.05

Başlıktaki nitelendirme bana ait değil. CHP Genel Başkan Yardımcısı Mustafa Özyürek'in Yeni Şafak Gazetesi'ne verdiği demeçten alıntı...

Sayın Özyürek, bir süreden beri ortalıkta dolanan '4 trilyonluk belgesel' ile ilgili açıklama yaparken kullanmış. Sayın Özyürek, her şeyin usulüne uygun yapıldığını ve gerekli faturaların gerektiği gibi kesildiğini söylemiş ve eklemiş: 'Hesap kapanmıştır.' Bu tür hesaplar, hele hele bir partinin tartışmalı bir bütçeyi, ortada bile olmayan belgesel için harcamasının faturalandırılmasıyla kapanmaz. Teknik ve kamu maliyesi açısından belki çözmüş olmanın rahatlığı vardır lakin kamu vicdanı denen bir şey var; bu vicdan, en azından bu kadar büyük bir paranın nereye harcandığını merak eder!

Mustafa Özyürek 'hesap kapanmıştır' diyor ama belgeseli izleyip izlemediğini bile açık açık ifade edemiyor. Nasıl bulduğu konusunda da fikir beyan etmiyor... Sizce de ilginç değil mi? Bu kadar trilyon harcanacak, bir belgesel çekilecek ve nasıl olduğu dahi bilinmeyecek. Dahası medyanın baskısıyla 'evet teslim aldık' türü açıklamalar yapılacak ancak ne zaman yayınlanacağı ya da ne zaman kullanılacağına dair kimse konuşmayacak. Çok genel bir bakışla değerlendirildiğinde bile, her şey usulüne uygun yapılmış olsa dahi, yapılan çalışmayı çürümeye terk etmek hangi vicdana sığar? Öyle ya; insan bu kadar harcadığı önemli bir eseri bir an önce başta kendi partilileri, sonra tüm kamuoyu olmak üzere herkese göstermek için can atmaz mı?Ancak CHP'nin işlerinde bu tür şeyler biraz tersinden işliyor. Başka parti olsa medya ilgisiz davranıyor diye sızlanır ve şikayetçi

olurdu. Ancak CHP, bu konuyu merak edip soru soran medyaya kızıyor ve neredeyse suçluymuş gibi ters davranıyor.

Bu konuyla ilgili olan herkes çok iyi bilir ki, bu tür tanıtım, reklam, belgesel çalışmalarında en zor işveren kitlesi siyasîlerdir. Zira her kafadan bir ses çıkar ve onlara bir işi beğendirmek oldukça zordur. Yapılan çalışma Yedi Kocalı Hürmüz'e döner... Hele hele neredeyse bir yerel seçim kampanya bütçesi kadar olan bu para ile yapılan bir çalışmanın CHP'ye teslimi sırasında bayağı sağlam itirazlar, tartışmaların olmasını beklerdik doğrusu. Ancak Yeni Şafak'ın yaptığı habere göre, anlaşılıyor ki, bırakınız tartışmayı, birçok CHP üst düzey yöneticinin olaydan haberi bile yok. Ki CHP'nin yayın organı Halk Gazetesi'nin yayın kurulunda bulunan Ankara Milletvekili Yılmaz Ateş, "O belgeselle ilgili hiçbir bilgim yok." diyor.

Dikkat edersiniz olayı, işveren açısından değerlendiriyorum. Zira işi yapan kesime yönelik tek kelime yazmaya korkuyorum. Bu korku, onların algıladığı bir korku değil, muhatap olma çekincesi, zira bu konulardaki en basit merak konusunu bile bağıra çağıra, hakaretler yağdırarak, sorduğunuz soru dışında her şeyden bahsederek karşılıyorlar. Yoksa şu kadar basit sorunun cevabını almak başka bir iş için olsa hemen mümkün: "Bu belgeselin yönetmeni kimdir, müziğini kim yaptı, kim seslendirdi?" vs...

Cevap yerine yine abuk sabuk vatan millet, biz kaç kişiyiz edebiyatı geleceğinden eminim... Yoksa derdimiz ne hakaret, ne aşağılama ne de küçümseme, sadece merak! Bir de daha şüpheli ve akıl karıştırıcı bir durum var. Yine aynı habere göre CHP kaynakları belgeselin tekrar çekiminin gündemde olduğunu söylüyorlar. Bu da başka soruları akla getiriyor tabii. Acaba bir 4-5 milyon YTL daha mı demek bu?

Bu yüzyılın belgeseli ne zaman piyasaya çıkar ya da çıkar mı, bilmiyorum ama bildiğim bir şey var. Andıç Medyası'nın susarak tasdik ettiği bu olay eğer açığa kavuşturulmazsa, özellikle emsal teşkil edilecek ve artık tüm parasal ilişkiler usulüne göre ve belgesel çekimi faturalarıyla yapılacaktır. Yakında başka resmî, yarı resmî yerlerde dolanan birtakım paraların 'belgesel çekimi' için olduğunu okursak şaşmayalım diye söylüyorum... Sonra kimse kimseyi suçlamasın, zira savunma da hazır olacak; her şey usulüne uygun yapılmıştır, hesap kapanmıştır!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Myanmar bizde de var!

M. Nedim Hazar 2008.05.10

Açıkkası şoke oldum... Bende ki bu şaşkınlık yaşanan felaketin büyüklüğüne ya da felaket sonrası ortaya çıkan hazin tabloya dair değildi.

Bu tür manzaralara -ne yazık ki- son dönemlerde hep rastlıyoruz ve korkarım ki, insanlık Yaratıcı'nın yeryüzüne koyduğu fabrika ayarlarını kurcaladıkça daha fazlaca karşılaşacağız... Myanmar diye bir ülkenin varlığını belki duymuştum lakin yönetimi, yapısı ve zihniyetiyle, bu kadar detaylı bir bilgi sahibi değildim. Ve araştırdıkça gördüm ki aslında bize çok da fazla uzakta olmayan bir zihniyetin hakim olduğu bir ülke Myanmar. Hani şu Ulusalcıların, Ergenekoncuların başarması durumunda sahip olacağımız ülke manzarasıyla neredeyse aynı. Bu nedenle Andıç Medyası'nın Malezya filan örneği aramasına gerek yok, buyurun size rol model bir ülke olarak Myanmar!

Şimdi ayrıntılar... Bir sefer Myanmar'ın şu anki iktidarı zihinsel yapı olarak ülkemizdeki bir düşünce ve partiye uzak değil. CHP tipi bir yönetim anlayışıyla idare ediliyor Myanmar. Kendilerinden başka herkesi vatana

haydasız olarak gören ve memleketi bir tek kendilerinin sevdiğini sanan bir zihniyet var yönetimde. Hani bizim CHP, kongre öncesi afiş yapmıştı ya; 'Din de bizim, devlet de, hepsi bizim' filan...

Myanmar yönetimine göre ülkelerinin dört bir yanı düşman ülkelerce kuşatılmış durumda ve dünyanın tüm ülkeleri Myanmar'a düşman ve onları bölmek için sürekli plan, program yapıyorlar. Birleşmiş Milletler bile Myanmar'ı bölmek için kurulmuş bir kuruluş! Myanmar'ın tekaüt hukukçuları da ülke medyasını (şimdi medya bahsine de gireceğim) dolaşıp, hakim ve savcıların tarafsız olamayacağını, Myanmar Devleti'nin tarafını tutması gerektiğini söylüyorlar. Onlara göre de ülkede özgürlük isteyen herkes ya vatan düşmanı ya da ülkeyi bölmek isteyen dış mihrakların işgalci güçleri...Myanmar'da azgın bir azınlık elitinin iktidarı var. Ve bu iktidarı kolay kolay kimseye vermeye niyetleri yok, hele ki halka hiç yok! Bu nedenle ülke kan ağlarken bile, 'birkaç yüz bin ölü de neyin nesi, referandum yapılacak' diye ısrar ediyorlar. Zira her şey ayarlı, bizde bir dönem yapıldığı gibi yapılıyor; açık rey, gizli sayım!

Myanmar medyası da çok ilginçtir. Bir kere başka ülke medyası kolay kolay o ülkeye giremez, girenlerin de can güvenliği yoktur. Geçtiğimiz ay Japon gazeteci Nagai bu ülkede öldürüldü. Devletin kendi televizyonu ve özel gibi görünen, ancak açık ve gizli devletin yayın organı gibi davranan, neredeyse kendi halkına düşman bir yayın yapan medyası var. Bütün dünya Myanmar'ın demokratikleşmesini, dışa açılmasını, özgürleşmesini isterken, Myanmar medyası bunu isteyenlerin hain olduğunu yazıp duruyor...

Bizim andıççılara ne kadar da benziyor değil mi?Buna karşın medya ve diğer erkleri kullanarak (hukuk, emniyet, askeriye vs.) voliyi vuran bir eliti de var Myanmar'ın. Bu son doğal âfette ilk yardım onlara yapıldı. Ve hatta felaket olmadan bile, Myanmar'ın normal kesimlerine günde üç-beş saat elektrik verilirken bu azgın elit 24 saat tüm imkânlardan sonuna kadar yararlanıyor ve gece gündüz ülkelere kimlerin düşman olduğunu tespit ediyorlardı. Şimdiki cunta yönetiminin dış yardımları reddetmesi, yabancı basını istememesinin nedeni de budur. Bir enteresan not daha: Myanmar'da sözde sivil toplum kuruluşları da var! İnanılmaz ama öyle, lakin bunların cuntacılarla gizli işbirliği içinde oldukları, bilinçli gösteriler düzenledikleri (ve tabii bu gösterilerde şiddet olayları çıkarılıp insanlar da öldürülüyor!), söz gelimi Japon gazetecinin öldürölme davasına müdahil olarak katılanları protesto ettikleri biliniyor.

Size yabancı geliyor mu bu tablolar? İşte bu ve buna benzer nedenlerle bizim Andıç Medyası'nın boşuna yorulmamasını istiyoruz. Ülkeyi Malezyalaşmak ile korkutup sindirmenin anlamı yok, alın size bir rol model; Myanmar! Zaten tam olarak Myanmarlaşmak için çok fazla çabaya da gerek yok, yüzde yetmiş gibi şaşırtıcı bir benzerliğimiz bulunuyor. Ha gayret çok yakında Myanmarlaşırsınız belki!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ya siz neresindesiniz?

M. Nedim Hazar 2008.05.12

Eminim şimdi bir yerlerde kutlama yapıyorlardır... Hakan Şükür'e 'Kutlu Doğum' kumpasını kuran alkolsever editörlerden bahsediyorum.

Fatih Terim'in Milli Takım aday kadrosunu açıklamasını görüp, Hakan Şükür'ün listede olmadığını öğrenince kadeh tokuşturuyorlardı tapınaklarında... Konumuzla doğrudan ilgili değil ama onlar bilindiklerini bilsinler, tarih de kayda geçsin istedim... Yoksa bugünkü konumuz Andıç Medyası'ndan bir yazarın ABD büyükelçisini

'Gülen'in yanında mısınız?' şeklinde soruya muhatap etmesi. Gerçi elçi -sanırım- içten içe gülüp, muhatabının düzeyini kavrayıp gerekli cevabı vermiş ama bu soru aklıma başka şeyler getirdi.

Hani anladık, ABD, Fethullah Gülen'in ne yanında ne karşısında ancak Andıç Medyası nerededir? Sadece Gülen'in değil, örneğin Diyanet'in neresindedir Andıç medyası? Yanında mı, karşısında mı? Yaptıkları yayınlara bakarak rahatlıkla söyleyebiliriz neyin karşısında neyin yanında olduklarını! Örneğin yaptıkları yayınlara bakarak sadece Diyanet'in ya da herhangi bir din adamının değil, neredeyse bütün din adamlarının karşısında olduklarını biliyoruz. Zahit Kotku'dan Mahmut Hoca'ya, herhangi bir ilahiyatçıdan kitap yazan profesöre kadar hemen hemen tüm din adamlarına karşıdır. Yanında oldukları din adamları yok mu peki? Elbette var ancak ne kadar din adamı denir bilemeyiz. Örneğin Zekeriya Beyaz'ın, Yaşar Nuri Hoca'nın yanındadırlar... Elbette böyle bir soruyla direkt muhatap olunca inkar edecek, topu taca atacaklardır. Lakin yayınları kendilerini yalanlar... Tıpkı AKP'nin karşısında, CHP'nin yanında olduklarını inkar etmeleri gibi. Sadece 'Hoca' anlamında değil, din ile ilgili kim ve ne olursa olsun karşındadırlar.

Örtünmenin karşındadırlar. Bunu alenen söylerler, kimileri kıvırmaya kalkışsa da. Gazetelerinin ilk sayfasından, ekranlarının herhangi bir anından anlarsınız ki, çıplaklıktan hoşlanırlar, yanındadırlar yani! Örtülü kızların karşındadırlar. Demokratik hak filan takmazlar, kamyonlar dolusu çarpıtma kelimeleri vardır, kıvırtmaya, lafı ağızlarında dolandırmaya bayılırlar ama düpedüz -hadi düşmandırlar demeyeyim- karşındadırlar. Kutsal olan hemen her şeyin karşındadırlar, buna karşın Petrus'tan bilmem hangi markaya kadar şaraba bayılırlar; içkinin yanındadırlar... Alkol, yaşamlarının olmazsa olmaz içeceği.

Başlıklar halinde sıralayacak olursak: Namazın karşındadırlar, orucun da... Kutsal geceler rahatsız eder onları, bunu açıkça söyleyebilecek yürekleri olmadığı için 'Kandil geceleri dinde yokmuş' türü cıvık manşetler atarlar. Keza Kutlu Doğum'un da karşındadırlar... Lakin Noel ve Christmas onların hayranlık duymasa bile saygı duydukları gecedir. Şemdinli savcısının karşındadırlar, Ergenekon savcısının da... Ama AKP'yi kapatmak isteyen savcı için sakinleşir, akıl, mantık, vicdan ve kanunlara riayet isterler. Yanındadırlar yani...

AKP davasının yanında olurlar, lakin Ergenekon hakkında önce suskunluk yemini ederler, bakarlar ki böyle olmayacak, utanmadan karşısında olurlar... Kaçak yapılaşmaya karşı gibi görünürler. Park Otel, bilmem ne otel gibi girişimlere vaktiyle karşı dururlar, cephe alırlar. Ama işin içine kendi patronları girince birdenbire yanında olurlar. Bunu önce sessizlik ile kimseye çaktırmadan yapmayı denerler, ancak oyunları anlaşılınca karşı atağa başlarlar. Mektuplar, manşetler ile kaçak yapılaşmanın yanında olduklarını görürsünüz...

Yasadışılığa karşı gibi dururlar ama her türlü darbe girişimi, cunta hastalığı ve Andıç'ın yanında olurlar... Hatta kendi çalışma arkadaşlarını, yoldaşlarını harcamak uğruna yanında olurlar demokrasi düşmanlığının... Uzayacak... Diyeceğim o ki, siz elalemin elçisinin nerede durduğunu bırakın da aynaya bakıp soruyu kendinize sorun önce: 'Biz neyin neresindeyiz?' diye. Halkın karşısında halk düşmanlarının yanında yer almak zorunuza gitmiyorsa, bu yazı anlam ifade etmeyecektir nasıl olsa sizin için!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ne olacak şimdi?

M. Nedim Hazar 2008.05.17

Tam da şu meşhur belgeselin izini sürmeye kaptırmışken kendimizi, tam da bizzat CHP'lilerin 'TRT'den alınmış görüntülerden ibaret' diye burun kıvrıldığını söylediği ve TRT'nin 'Kimse bizden görüntü filan almadı,

kullanılmışsa yasal değildir' diye açıklama yaptığı dönemde satıldı Kanaltürk... Müthiş bir meslekî başarı öyküsü aslında...

Meslekî derken gazetecilik anlamında kullanmıyorum bunu, ticari anlamda kullanıyorum. Yoksa Sayın Tuncay Özkan'ın (bakın nasıl korkarak dikkatli bir dil kullanıyorum, neme lazım İsmet Berkan'dan sonra bir de ben hakaret ve tehdit almayayım!) gazetecilikle ilgili geçmişi başarıdan çok tartışma içerecektir...

Daha meslekî tezinden başlar bu tartışma, sonra mesleğe başladığı ilk yıllardaki kaynak kullanımı ve içli dışlılığı, ardından Doğan Grubu'ndaki yükselişi (ki kendisi Aydın Doğan'a 'babam' derdi. Şimdi o babayı tekmelemekle meşgul) oradan Show TV'ye geçişi, akabinde çıtayı yükseğe koyup siyasi liderliğe soyunması filan... İç içe sarmalanmış bir medya-siyaset sarmaşığı... Hangi kol nereye uzanıyor belli değil... Özenilecek bir durum hiç değil...

Ki ticari anlamda da birçok söylenti gezinir durur yıllardan beri... Yok önce Uzan'a satmaya kalkıştı, ardından Murdock, sonra hizmetinde olduğu siyasi partinin kapısını zorladı, onlar sadece belgesel desteği verince Ciner'e gitti. Burada Fatih Altaylı faktörü önünü kesti, akabinde İlhan Abi'ye yaklaşma. Yalnız kaçın kurasıdır İlhan Abi, bilmediği için oradan da boşa ayrılış ve nihayet Koza Grubu. Bir kere Tuncay Özkan'ın öfkesini dindirip, gözyaşlarını silip kamuoyuna net ve doğru bilgi aktarması gerekiyor. Açıklama yaptığı akşam ekranda "25 milyon dolara sattık, borçlarımız da 20'nin üzerindeydi" cümlesi çok muğlak ve kafa karıştırıcı. Kuruluşundaki sermayesi gibi tıpkı. Hatırlarsınız; Özkan o dönemde de yok 'sünnet param', yok 'kitaptan kazandım', yok 'transfer param' gibi açıklamalarla zevahiri kurtarmaya kalkışmıştı. Oysa daha önceden 'beş kuruş' transfer parası almadığını yine kendisi söylemişti... Her neyse bizim derdimiz ne kadar transfer parası aldığı değil, anasının ak sütü gibi helali hoş olsun. Yalnız bir gün 'satıştan bir milyon dolar elimde kaldı' deyip ertesi gün Banaz'da 'bir buçuk milyon dolar kazandım' demesi hoş değildir... Kaldı ki Koza'nın açıklamaları ile Özkan'ın açıklamaları arasında minimum 5 milyon dolarlık bir fark var. Bu devirde az para değil bu!

Bir şey daha, ekrana çıkıp vergi borcunu mazlumiyetin göstergesi olarak sunmak nasıl bir iş ahlakıdır anlamış değilim. Parayı kazanıp, elemanı çalıştırıp vergiyi ödemeyeceksin, sonra bunu mağduriyet belgesi olarak sunacaksın! Bu nasıl bir mantıktır. Ben çok yakından takip etmedim ancak bir dostum farklı bir hesap çıkarmış. Diyor ki: 'Özkan ve iki arkadaşının bu işten kazandığı para 1 milyon dolar filan değil, çok daha fazladır...' Tabii benim için Özkan'ın açıklamaları esastır, ancak arkadaşımın dedikleri de yabana atılır şeyler değil: "Özkan 10 milyon dolar kadar borç ile boğuşuyordu. Koza'ya 30 milyon dolara sattı. Şu, bu filan derken elinde en az 10-12 milyon dolar parası vardır..."

Bir de, sitesinde "yeni kanal yolda" filan türü mesajları var Özkan'ın. Yalnız adama sorarlar: "Madem kanal açacaktın, bunu niye sattın? Açacağın yeni kanalın da borca girmeyeceği, vergileri yatıracağı nereden bellidir?"

Anlaşılan Özkan bu ticari çemberi tekrar çevirmeyi deneyecek. Belki bir siyasi mücadele, belki bir ticari heyecan adına bilemiyoruz. Bildiğimiz tek şey; mağdur olanın Tuncay ve yakın masabaşı arkadaşları olmadığıdır. O nedenle boşu boşuna gözyaşı dökmenin, dudak büzmenin anlamı yok! Andıç medyasının körüğüyle son dönemde Ankara'da yaşanan bir 'dinleme' olayı var. Kapatma Davası'nı etkiler filan tedirginliği ile yazmak istemiyorum. Lakin Ankara'da oluşan bu garip trafiğe de dikkat çekmek lazım. İktidar partisinden atılan bir vekil mekik diplomasisi yapıyor, mahkemenin sözcüsü ile aynı tenis kortunda bulunuyor, geçmişte evinde koalisyon kurduğunu ballandıra ballandıra anlatan bir gazeteci de tesadüfen orada oluyor. Ve Andıç Medyası cambazı gösteriyor bize!

Dostlar etikte görsün!

M. Nedim Hazar 2008.05.19

Olmuştur bir beş sene filan. Doğan Yayın Grubu, oturmuş kendi kendine yayın ilkeleri kararı almış ve bunu yayınlamışlardı. Bünyesinde barındırdıkları yazarlara bakıp bu medya grubunun bir 'yayın ilkesi' paydasında birleşebileceği ihtimali her ne kadar zayıf da olsa insanların hoşuna gitmişti o dönem. Ve elbette bizzat bildiriye kaleme alanlar dahil kimsenin taktığı yoktu bu ilkeleri. Dostlar etikte görsün geyiğinden başka bir numara değildi bu. Ve ne acı ki, uçuruma doğru bu gidişi öyle kurusıkı etik, dümenden kural kaide yayınlamak da frenletmiyor...

Sadece son bir hafta içerisinde yaptıkları yayınlara bakarak bu dediklerimizi kanıtlamak mümkündür. 'Bir kadeh rakı'dan yola çıkıp 'Aysun kapandı' haberine ulaşmak için yıllar boyu beklemenin anlamı yok... Zaten son noktayı geçtiğimiz günlerde yayınlanan ilavelerinde çıkan Alman yayın yönetmeni koydu: "Hürriyet, Almanlar adına siyasi İslam tehlikesine karşı mücadele etmektedir..." Hemen size milli voleybolcu haberinden bir örnek vereyim: Ne diyor bu holdingin yayın yasası?

Madde 16: Haberlerin araştırılması, hazırlanması ve yayınlanmasında her zaman dengeli, gerçeğe bağlı ve objektif davranılması şarttır. Yayımlanan haberde suçlanan tarafın görüşüne yer verilir. İlgilinin yanıt vermemesi veya kendisine ulaşılammış olma hali aynı haberde belirtilir. Yayımlanan alıntılarda kişinin anlaşılması ya da gülünç duruma düşmesine neden olacak özetleme ve değişiklik yapılmaz.

Aslında bunlar komünist Çin'den cuntacı Myanmar gazetelerine kadar artık meslekteki herkesin bildiği ve uyguladığı kurallardır. Doğan Yayın Grubu da bilmektedir şüphesiz. Ancak uymak konusunda durum biraz farklı. Bir kere yayın yaparkenki aşığılama çabası, çarpıtma, akılları sıra ironikleştirme mide bulandırıcı. Aysun'dan tek kelime yok, sadece dedikodu. İşin içine bir de karanlık çevreler ekleyince asparagas tadından yenmez sanılmış. Sonra tesettür ile çarşafı karıştırmak, Türkiye İran mı olacak soytarılığı için İranlı voleybolcu görüntüleri filan. Bir de şu madde var ki tam bir alem: 11- Kişilerin özel yaşamı -ilgilinin açık veya kapalı rızası olduğu anlamına gelen yaşam şekli ve kamu çıkarlarının gerektirdiği durumlar dışında- yayınlara konu edilemez.

Ne zaman uyuluyor bu kurala 'andıç medyası'nda. Haberin içindeki aktör kendileri oldukları zaman. Hemen örnekleyelim. Osman Paksüt ve dinlenme olayı. Birincisi haber Hurriyet.com.tr'den halka duyuruldu ve şöyle denildi: "Hurriyet.com.tr'nin edindiği bilgiye göre Paksüt, Kavaklıdere'de bulunan bir kulübe iki yakın arkadaşı ile yemeğe gitti."

Bilerek bilgiyi karartmaya çabalama var burada. Zira sonra ortaya çıktı ki, Sayın Paksüt eski AKP'li ve adı ulusalcılarla filan anılan (bunlar birer iddia tabii) bir milletvekili ile yemekte. Ve aynı ortamda mahşerin üç atlısı gazeteci var. Sıkı durun; birisi haberi yazan, yani imzası olan, ikincisi siteyi yöneten, üçüncüsü ise gazeteden bir süre önce kovulan ve hukukçu eşi darbeyi ve idamları övmesiyle gündeme gelen gazeteci. Bütün bunlar bilinmekte ve açık. Aysun'un kocasının görüşünü bile almadan habere dahil eden, mahalle baskısı zevzekliğini desteklemek için hayali 'çarşafı komşu' üreten zihniyet, kendisinin de aktörü olayı bilerek karartıyor.

Ne ilginç değil mi? Şöyle bir düşünsenize: Sözelimi Haşim Kılıç ile Bülent Arınç bir yemeğe çıktı ve aynı anda ortada Yeni Şafak, Zaman ve Star gazetelerinden üç gazeteci var. Bu andıç medyası yeri göğü nasıl inletirdi acaba? Şu hale bakar mısınız, birileri geçmişte kendi evinde hükümet kurdurduğunu söylüyor, sonra mahkeme üyeleri, cunta döneminde sivrilen gazeteciler ile aynı ortamlarda yemek yiyor filan... Öte yandan AKP'liler yanlış anlaşılır diye Anayasa Mahkemesi Başkanı'nın kızının düğününe bile gitmeye çekiniyor.

Bir de Şu Leyla Gencer meselesi vardı ama yer kalmadı özür dilerim...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İyiliğin kalbine yürüyün!

M. Nedim Hazar 2008.05.24

Henüz Ortadoğu coğrafyasının kan-revan içinde yüzmediği yıllardı. Kutsal yolculuğun 3 saat değil, 3 hafta sürdüğü dönemler; Peygamber kokusunu almak için, uçak değil otobüsler ile katile katile gidilen günler. Ülkemizden hacca gidenlerin olmazsa olmaz ilk uğrak yeri Urfa'daki Balıklı Göl idi.

Hac mevsimi oldu mu, onlarca otobüs Halil-ür Rahman ve çevresine akın eder, aralarında bu satırların yazarının da bulunduğu birçok çocuk, hacı adayı avına çıkardı. Yok, bildiğiniz türden bir kutsal turist avı değildi bu. Urfa'da ikamet eden ev sahipleri, kutsal topraklara gidecek hacı adaylarını evlerinde bir gece ağırlamak için yarıştırdı. Bu nedenle doğru dürüst otel filan da yoktu Urfa'da. Hacı adaylarını otelde misafir etmek Urfa eşrafı için ayıptı. Bu nedenle Balıklı Göl'e hacı adaylarını davet etmek için giden çocuklar, yalvarır yakarır ve bir şekilde hacıları eve yatıya, olmadı akşam yemeğine davet ederdi. Sıkıysa beceremesin, evin dedesi fena haşlardı çocuğu!

Şanlıurfa Valiliği'nin önderliğinde bu sene ikincisi düzenlenen Halil İbrahim Buluşmaları'nın bugün başlaması, bu anılarımın canlanmasını sağladı.

Cenab-ı Allah'ın 'dostum' dediği İbrahim Peygamber'in gönül enginliğinde insanlığı buluşturup, kaynaştırmak ve bugün yeryüzünde yaşayan insanlığın üçte ikisinin ortak atasının doğup büyüdüğü, bolluk ve bereketiyle din, dil, ırk ayrımı gözetmeksizin herkesi bu şemsiye altına çağırarak amacıyla düzenlenen bu organizasyon vesilesiyle birçok peygambere ev sahipliği yapan bir şehri de yakından tanımak imkânını sağlayacaktır.

Bütün Anadolu'nun ortak değeri olan yardımseverlik, misafirperverlik ve paylaşmanın sembolü olan Hz. İbrahim'in verdiği evrensel mesajları bir kez daha hatırlayıp, sahibi olduğumuz değerlerin farkına varabilmemiz açısından da önemli bulduğum bir organizasyon bu. Ve gelecek hafta bugün yukarıda anlatmaya çalıştığım kavramsal değerler için birçok insan Şanlıurfa'nın ana caddesinden akın akın İbrahim Peygamber'in makamına yürüyor olacak.

Yine aynı organizasyon çerçevesinde, çok farklı bir fuar da ziyaretçilere açılacak: İyiliğin fuarı... Mefkurelerinde iyilikten başka hiçbir şey bulunmayan tüm resmî-sivil, yerli-yabancı kuruluşlar iyilik ortak paydasında bir araya gelip tarihî bir mozaik oluşturacak.

Yine çok önemli ve tarihî bir olay daha yaşanacak. İyilik ve misafirperverliğin tüm dünyada sembolü olan, halen Kutsal Emanetler kısmında muhafaza edilen Hz. İbrahim'in 6 bin yıllık tenceresi de ziyarete açılacak.

Şanlıurfa'nın 10 bin küsur yıl öncesine dayanan tarihine yapılacak yolculuklar, yerli yabancı sanatçıların vereceği müzik ziyafetleri ile taçlanacak Halil İbrahim Buluşmaları'nda bir sanatçı var ki, gerçekten şaşırtıcı. Bir süre önce Türkçe öğrenen ve öğrendiği bu yeni dilin müziğini hemen içselleştiren Macar asıllı solist Hannah Berger, Urfa türkülerini seslendirecek... Değerli sanatçı Zara da konser verecek önemli seslerden birisi.

Sofra kültüründen tarihî gezilere, müzik ziyafetinden konferanslara kadar çok geniş bir yelpazede etkinliklerin düzenleneceği Halil İbrahim Buluşmaları, bugün insanlığın ihtiyacı olan bir ruhu taşıması açısından çok önemli ve küresel bir organizasyon.

Dünyanın ve ülkemizin hali malum. Savaşlar, gerginlikler, katliamlar, sömürülerin bini bir para. İnsanlığın tıkanıdığı, geleceğimizin karanlığa saplanır gibi olduğu bugünlerde tüm insanlığın ortak ufkuna konmuş lekesiz bir güneş gibi parılıyor İbrahim Peygamber'in ruhu. Bu ışığı yakalamak ve merhametin, paylaşımın kalbine yürümek için Urfa'ya gitmek lazım...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vasatın izdirabı!

M. Nedim Hazar 2008.05.26

Aslında Vakit gazetesindeki yalı resmini görünce birçok sorunun cevabını almış oluyordu insan. Bir gazetecinin yaşam standardı ile uyuşan bir resim miydi bu? Engin Ardıç'ın geçerken sektirdiği yazısında 'aslında ödleri patlıyor' dediği şey de işte buydu.

Yoksa kendilerinin meslekî değerler folyolarıyla sarmalayarak sundukları türden bir 'yaşam tarzının değişme' korkusu filan değildi. Şöyle diyordu Ardıç: "Korkuyorlar. "Söktüremeyeceklerini" görüyorlar, fakat en iyi savunma saldırıdır düşüncesiyle, edepsizleniyorlar... Bu kavga çıkar kavgasıdır, ayrıcalık kavgasıdır, sınıf ve zümre kavgasıdır, laiklik maiklik işin kılıfıdır..."

Yazımı böyle jenerik öncesi heyecan sahnesi ile açtığım için özür dilerim. Lakin değme Yeşilçam melodramlarına taş çıkaran bir manzara oluşmaya başladı bu ülkede. 70'li yılların dibe vurmaya başlayan Türk sineması ile bugünün Andıç ve kartel medyasının hazin sonları birbirini ne de çok andırarak!

Vaktiyle taşra tüccarı iken Yaradan'ın 'yürü ya patronum' dediği ve hasbelkader eline geçirdiği medya organlarıyla holdingine şirket, parasına para kattığı ezik patronların elbette ezik ve vasat tetikçileri olacaktır. Lakin bu tetikçilik ve patron yalakalığı, zannetmeyin ki patrone direkt olarak gelen emirlerle yapılmaktadır.

Vasatın organizmasının en muhteşem yönlerinden biri de budur işte. Sahibini ne zaman savunacağını, onun adına ne zaman çakacağını ve bir çakma ile birden fazla kuş vurabilme ihtimalini zamanla öğreniyorlar. Bu nedenle tercih nedeni oluyorlar çoğu zaman. Piyasaya yeni giren her patron, bunların kalibrasyon kontrolünü yapıyor ve birer ikişer transfer edebiliyor. Bazıları eski sahiplerine anında sırtını dönüyor, bazıları, iki günde eski patronunun kanlısı oluyor, kimileri ise bir gün o tarafa geçip, şartlarını pazarlık mevzusu yapıp tekrar eski mevzisine geri dönebiliyor.

Yaklaşık 40 yıldır böyle gelmişti bu devran, lakin böyle gitmeyeceği artık kesin... Zira bu millet, artık eskisi kadar aynı delikten ısırılmaya meraklı değil. İkincisi dünyanın gittiği istikameti örtebilecek donanım ve malzeme yok. Yani bu küreselleşme denen zimbirtı, dünyayı o kadar küçülttü ki, artık küre-i arzın gittiği istikamet tersine kürek çekemezsiniz...

Aslında birer birer isim vererek, kişisel menkıbelerinden yola çıkarak karpuzu yere vurmaya da kolay. Ancak şöyle de bir gerçek var:

Kültürel kodları karıştırılmış, kimlik bunalımını en üst düzeyde yaşayan bir topluma dönüştürülmüş bu ülkeyi tam da savunmasız anında yakalamıştı Marksist ideoloji. Elbette ideolojileri araştırıp, kendince fikrî yakınlık hissettikten sonra o ideolojinin şemsiyesi altına girenler de vardı. Ancak bir şekilde kapağı büyük şehre atmış, buralara okuma sevdasıyla gelmiş, ezik ve kendi kültüründen utanan bir kitle vardı ki, bu tür yabancı ideolojiler kendi komplekslerini örtmek için şahane bir şal oldu. Ve bu ülke insanı birtakım meslekleri ve işleri önemsiz (hatta ayıp, günah) bulup uzak durduğu için çoğu, kültür-sanata, medyaya filan bulaştı. Gelin görün ki,

ideolojilerin tükendiği ve bir çuval gibi yere yığıldığı noktada kendilerine birer üst kimlik olarak ideolojileri seçen vasatlar için tam bir şaşkınlık ve çil yavrusu gibi dağılma dönemi başladı. Kimi yeşilci oldu, kimi etnik ırkçılığa yöneldi, kimi bildiğimiz faşistliği seçti. Ancak birçoğu da Atatürk ve Kemalizm'in ardına saklanmayı tercih etti. Bu yeni limanları, onları hem paradigmanın baskısından kurtarıyor hem de palazlandıkları sektörde bir değer ifade ediyordu.

Her neyse...

Bugün aynı vasat, yıllardır bir yerlere kapağı atmanın verdiği hırçınlıkla ellerinde tuttukları şeylerin, maddî kazanımların uçacağından korkmakta ve akılları sıra başkalarını aşağılayarak, küçümseyerek sonlarını geciktirebileceklerini düşünmektedirler. Vasat oldukları için bu cümleden bile fizikî son, biyolojik ölümü algılamaları normaldir hani...

Hayatları boyunca mesleklerine zerre katkıları olmamış, bir tek adam yetiştirememiş, bir tek adam gibi (hafta sonu köşelerinde yazdıkları tırvırı gevezelikleri tıkıştırdıkları köşe yazısı derlemelerini kastetmiyoruz tabii) kitap yazamamış bu zümre, bu nedenle panik halindedir. Zira bozuştukları, kırıldıkları anda gidecekleri kapı, kendi patronlarına şantaj yapacağı başka taşra tüccarı patron kalmamıştır.

Vasatın ızdırabının kaynağı budur!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Haşerat!

M. Nedim Hazar 2008.05.31

Bu 'tarassut köpekliği" refleksi yeni bir şey değil aslında. 27 Mayıs'tan beri bu milletin her ayağa kalkma hamlesi esnasında bireysel ve kurumsal olarak birileri doğal misyon olarak üstleniyorlar bu işi... Hatta Hürriyet Gazetesi 60. yıl ekinde bir Alman yayın yönetmeninin ağzından bizzat kabul de etti bunu.

Hem Müslüman hareket ile mücadele ediyormuş gazete, hem de Almanlar adına! Bunu bir övünç makalesi olarak yayınladılar üstelik iyi mi!

Türkiye; doğru gibi gösterilen yamuklukların, çarpıtılan gerçeklerin ve yanlışın dik âlâsı gibi gösterilmeye çalışılan doğruların ülkesi... Her gelişme bilinçli-bilinçsiz bir ezme, yok etme, bastırma, susturma ve sindirme kampanyasına dönüştürülüyor. Andıç Medyası 28 Şubat'ta bol bol egzersizini yaptığı psikolojik savaş yöntemlerini tekrar tekrar uygulamaya koymayı deniyor lakin artık devir eski devir değil. Önceki günkü Radikal'i ve Andıç yazarlarını okudukça acı acı güldük hep beraber. Dinleme yöntemleri, modelleri, şekilleri bilmem ne... İnanılmaz paranoyalar, üfüren üfürene, sallayan sallayana. Eh vaktiyle ellerini korkak alıştırmadıkları için maymun olmayı göze alma pahasına salladıkça salladılar... Manzara ortada nihayetinde!

Sağ olsun CHP de bu konuda 'illa kendimi komik duruma düşüreceğim' derdinde olduğu için 'körler sağırklar, birbirini maymunlar' tiyatrosu sahnelenip duruyor... Şu Önder Sav'ın Hazreti Peygamber'e hakaret olayına bir bakalım. Bir sefer yapılan saçmalık. Olayı haber olarak görmeyen Andıç medyası işi -utanma ve sıkılma olmadan- 'özel hayata müdahale' şemsiyesinin altına sokmaya çabalayıp duruyor. Oysa Cem Uzan-Yeşim Salkım telefon görüşmesini -sahi bunlara kim yapmıştı o servisleri?- kendileri 'kamu yararı' adına çarşaf çarşaf yayınlamışlardı... Her şey bir tarafa, diyelim ki CHP inanılmaz derecede dindar ve dine saygılı bir parti. Baykal da en dini bütün Müslüman. Önder Sav da kutsal değerler uğruna hayatını feda etmiş bir din sevdalısı. Hasbelkader ağzından kaçtı böyle bir şey. Kayıt yapıldığını da bilmiyordu. Olabilir, her Müslüman'ın başına

gelir, bazen dine, inanca aykırı şeyler çıkar ağzından. Bir Müslüman eğer samimi ise anında tövbe istiğfar eder. Her şeyden önce yüce Peygamber'in şahs-ı manevîsinden utanır, hicap eder ve af diler. Sayın Sav bunu yapmak yerine, yok kaydı yapan adama, yok medyaya sallayıp duruyor. Diyelim ki hepsinde haklı, ancak samimi ise ve inanca saygılı ise kamu önüne çıkar ve 'Her şeyden önce yüce Peygamberimiz'le ilgili oluşan bu yanlış anlaşılardan dolayı' Hz. Muhammed'in şahs-ı manevîsinden özür diler... Böyle bir şey olmaz ve olmayacak, çünkü halk gerçeği biliyor... Öyle afişlere 'din bizim' diye yazıp, konuşmalarda hadis okumakla olmuyor bu, samimiyet lazım...

Gelelim Andıç çakallarının 'kim dinliyor, kim servis yapıyor?' türü şaklabanlıklarına... Bütün ülke biliyor ki, eğer bu ülkede birileri kanun dışı iş yapıyorsa onları koruyanlar bellidir. Kimlere servis yapıldığı da bellidir. Ergenekon ile ilgili isim isim belirterek haberleri ilk yapan medya Aydın Doğan medyasıdır. Her zaman olduğu gibi, birileri bunlara servis yaptı. Ancak sonradan işin ucu kendilerine dokunduğundan mıdır, yoksa haber değeri olduğuna inanmadıklarından mıdır bilinmez, bırakınız kendilerine servis yapılan belge, bilgileri haber yapmayı, tersine; çeteleri, karanlıkları savunur haberler yaptılar. Artık bugünlerde kendilerine servis yapılan malzemeleri çöpe atıp, bazen tam tersi manşetler çıkıyorlar. İşlerine gelmiyor bir şekilde. Ya Engin Ardıç'ın dediği gibi patronlarının parası riske giriyor yahut çanak tuttukları oluşumlar zarar görür diye çekiniyorlar. Bu gizli servisleri yapanlar bakıyorlar ki, onlardan haber çıkmıyor başka medyalara yöneliyorlar. Sonra da Andıç gülleri oturup, 'kim dinliyor, kim servis yapıyor?' diye soruyor sıkılmadan!

Merhum Menderes henüz yargılanmadan, 'cezası idam!' diye manşetten çıkan gazete hangisiydi zannediyorsunuz? Bu ülkenin haşerat takımını en iyi tarassut köpekleri bilir. Onlar kaçın kurasıdır bir bilseniz!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mustafa amcanın ahi!

M. Nedim Hazar 2008.06.02

Size daha önce çocukluk arkadaşım Tiftik'ten bahsetmiştim. (16 Şubat 2008) Tam bir külyutmaz ülke gözlemcisidir Tiftik. Geçen gün yine ziyaretime geldi ve yaşanan bu son gelişmeleri beraber değerlendirdik. En baştan söyleyeyim ki, Tiftik CHP, dinlenme, Önder Sav, pot, saflık, saçmalık, kundaklama gibi konu başlıklarının arasından iki önemli hususun gözden kaçtığına inanıyor. Bir sefer Önder Sav'ın başına gelen bu dinleme ve sonrasında komik duruma düşme olayının tamamen ilahi bir boyutu olduğunu düşünüyor.

Tiftik'e göre kutsal değerler Sav'ı çarptı, 'Daha ne olsun ki!' dedi, 'Allah'ın sopası mı var?' şeklindeki Anadolu deyişini anımsattı. Ben bu kadar sert düşünmesem de Önder Sav'ı, alay ettiği yaşlı Mustafa Amca'nın ahının tuttuğuna inanıyorum.

Tiftik başka bir şey daha söyledi: Belki farkında değil ama gerek Aydın Doğan medyası, gerekse CHP her fırsatta 'dinci' diye küçümseyip, aşağılamaya çalıştığı Vakit gazetesinin yalan yazmadığını da ikrar etmiş oldu. Hatta Önder Sav bizzat, 'Kelimesi kelimesine konuştuklarımız yazılmış' diyerek Vakit'in konuşulanlara ekleme, çarpıtma yapmadığını ilan etmiş oldu. Tiftik 'evet' dedi ve ekledi; 'Aydın Doğan medyası da daha önceden bu tür şeyler yayınlardı, ama işine geldiği gibi redaksiyondan geçirerek!' Şu manzarayı bir tekrarlayalım: Bir inançlı Müslüman Türk, hac ibadetini yapmak istediğini söylüyor. Bu ülkenin muhalefet partisinin ikinci ismi, bırakınız onu takdir edip, 'iyi yapıyorsun' filan demeyi, alay ediyor, küçümsüyor. Sadece onu değil, en tırışkadan siyasi

figüre bile 'sayın' filan diyen zihniyet, bir dinin peygamberinden sanki kahvedeki okey arkadaşımı gibi bahsediyor.

Sadece bu manzara bile bu ülkede dinî vecibesini yerine getirmeye isteyenlere karşı ne tür bir zihniyetin varlığını kanıtlamaya yetmez mi? İşte tam da bu konuyu birileri dile getiriyor. Dışişleri Bakanı bir toplantıda bu ülkede sadece azınlıkların değil, çoğunluk olan Müslümanların bile birtakım sıkıntılarla karşılaştığını söylediğinde, elit ve sair hakim zihniyet yerinden fırlayıp basıyor yaygarayı! Yok efendim 'bu kadar cami varmış' da, 'yeryüzünde dini en özgürce yaşayan ülke Türkiye' imiş de filan...

Bir sefer o kadar camiye ne bu devlet yaptı ne de din ve dindara alerjisi olan, yaşamlarını dinî değerler ile mücadele etmeye hasretmiş tarassut köpekleri! Millet kendi parasıyla yaptırdı o camileri. Birileri stadyum, konser alanı, plaj yaptırırken bırakınız da dileyen kendi ibadethanesini yapsın! Üstelik bunu bir lütuf gibi sunmaya kalkmasın kimse! Hem sorun camilerin sayısının fazla olması değil. Komünist Rusya'da da kiliseler olduğu gibi duruyordu. Üstelik elbette camiye giden gidiyor ve isterse sabahlara kadar namaz kılıyor. Sorun da tam burada zaten, dini sadece camiye hapsetmeye çalışan bir zihniyetin olması.

Hemen açayım; başörtüsü krizinin de temelinde bu zihniyet var zira: Örtülü kızların evlerinde oturmasına, fabrikada, tarlada çalışmasına hiçbir şey demiyor bu sakat zihniyet. Hatta teşvik ediyor, lakin okumasına, eğitim almasına, şehirli olmasına karşılar şiddetle. Camide namaz kılan hacı amcaya elbette itirazları olamaz, ama bir savcı tek rekat namaz kılabilir mi bu ülkede? Kıldığı görülürse nelere maruz kalacağını en iyi 'Andıç Medyası' bilmez mi? Haşim Kılıç hakim zihniyetin biraz dışında diye, az buçuk inançlı diye yazılan çizilenleri, yapılanları görmüyor mu kimse? Öyle mi zannediyor bu tarassut köpekleri? Örtülü öğrenci avlamak için okulların karşısına foto muhabiri yerleştiren, milletin sevdiği dinî liderlerin evinin duvarına eleman tırmandırtan kimler acaba? Bu tırı vırı din özgürlükçüleri olmasın sakın?

Şarabı, alkolü bir özgürlük mücadelesi gibi algılayıp, üstelik düpedüz palavra manşetler ile kendilerince gericilikle -aslında dertlerinin inançla olduğunu bin kere yazdık- mücadele eden, çıplaklığı temel yayın prensibi, inanca dair en ufak bir hareketi, gelişmeyi 'aha da geliyor, bittik yandık, battık' vaveylalarıyla verenlerin ülkesinde, inançlı insanlar hiç sıkıntı çekmiyorlar öyle mi? Hadi bunu hiç olmazsa Almanlar adına İslam'la mücadele etmeye ant içmiş tarassut köpekleri yapmasalar anlayacağız? Ama yakındır, Mustafa amca gibilerinin ahının tutacağı günler!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İhtiyar adam ve at!

M. Nedim Hazar 2008.06.07

Ama Anayasa Mahkemesi'nin kararına şaşanlara şaşıyorum. Sanki bu ülkede 367 Komedi yaşanmamış gibi davrananlara şaşıyorum.

Halkın yüzde 80 küsurlük bir bölümünün özgürlük ve demokrasi talebini hukuk ve etik dışı yöntemlerle mücadele ederek boğacaklarını iddia edenlerin varlığını bilmelerine rağmen şaşırana şaşıyorum.

Hatırlayınız lütfen... Tüm aktörlerin hazır bulunduğu 18 Şubat'taki üniversite panelini. Orada edilen cümleleri, savaştan, vuruşmadan, hukukun silah olarak kullanılmasından, büyük taarruz yapmaktan bahseden bir

zihniyetin varlığını hatırlayınız. İşte bu nedenle, gerçekleri, ülkedeki elitin durumunu unutup şaşırınlara şaşıyorum.

Ve onları şaşırtacak bir şey daha söyleyeyim...

Zannediyor musunuz ki özgürlük bu tür mizah tiyatrolarıyla engellenir? Sanıyor musunuz ki, bu ülke bir kısım azgın azınlığının baskılarıyla içine kapanık bir ülke olarak sonsuza kadar yaşayacaktır? Durun size çok meşhur bir hikâye anlatayım...

Bizden epey uzak diyarlarda bir köyde geçiyor olay. Ve bu köyde yaşayan bir yaşlı adamın hayata ve gelişmelere karşı tevekkül içindeki duruşundan bahsediyor. Fakir, lakin bilge bir yaşlı... Köyün, hatta ülkenin en muhteşem atına sahip bu yaşlı adam. Kral elçiler yollayıp çok büyük paralar teklif etmiş ihtiyara. Lakin 'hayır' demiş yaşlı adam; 'Bu at sıradan bir at değil benim için, bir dost. Hiç insan para-pul için dostunu satar mı?'

Köylüler garipsemiş ve içten içe böyle bir alışveriş yapmadığı için akılsızca davrandığını düşünmüşler. Ve günlerden bir gün at ortalıktan kaybolmuş. Tüm köylü atı kralın adamlarının çaldığını düşünmüş. Ve 'Ey bunak, böyle olacağı; bu atı sana bırakmayacakları belliydi. Onu satsaydın şimdi ülkenin en zengin insanlarından biriydin. Ama şimdi hem beş parasız, hem de atsız kaldın!'

Lakin büyük bir tevekkül ile karşılaşmış tüm bunları yaşlı bilge. "Karar vermek için acele etmeyin." demiş. "Sadece 'at kayıp' deyin, çünkü gerçek bu."

Köylüler ihtiyara kahkahalarla gülmüşler. Aradan 15 gün geçmeden at, bir gece ansızın dönmüş... Meğer çalınmamış, dağlara gitmiş kendi kendine. Dönerken de, vadideki 12 vahşi atı peşine takıp getirmiş. Bunu gören köylüler toplanıp ihtiyardan özür dilemişler. "Babalık" demişler, "Sen haklı çıktın. Atının kaybolması bir talihsizlik değil adeta bir devlet kuşu oldu senin için, şimdi bir at sürün var.."

Cevabı yine aynı olmuş babalığın; "Karar vermek için gene acele ediyorsunuz." Ve devam etmiş: "Sadece atın geri döndüğünü söyleyin. Bilinen gerçek sadece bu. Ondan ötesinin ne getireceğini henüz bilmiyoruz."

Köylüler bu defa açıkça ihtiyarla dalga geçmemişler ama içlerinden "Bu herif sahiden gerzek" diye geçirmişler... Bir hafta geçmeden, vahşi atları terbiye etmeye çalışan ihtiyarın tek oğlu attan düşmüş ve ayağını kırmış. Evin geçimini temin eden oğul şimdi uzun zaman yatakta kalacakmış. Köylüler gene gelmişler ihtiyara. "Bir kez daha haklı çıktın" demişler. "Bu atlar yüzünden tek oğlun, bacağını uzun süre kullanamayacak. Oysa sana bakacak başkası da yok. Şimdi eskisinden daha fakir, daha zavallı olacaksın." demişler. İhtiyar "Siz erken karar verme hastalığına tutulmuşsunuz." diye cevap vermiş. "O kadar acele etmeyin. Oğlum bacağını kırdı. Gerçek olan bu... Ötesi sizin verdiğiniz karar. Ama acaba ne kadar doğru? Hayat böyle küçük parçalar halinde gelir ve ondan sonra neler olacağı size asla bildirilmez." Birkaç hafta sonra, düşmanlar kat kat büyük bir ordu ile saldırmış. Kral son bir ümitte eli silah tutan bütün gençleri askere çağırmış. Köye gelen görevliler, ihtiyarın kırık bacaklı oğlu dışında bütün gençleri askere almışlar. Köyü matem sarmış. Çünkü savaşın kazanılmasına imkân yokmuş, giden gençlerin ya öleceğini ya da esir düşeceğini herkes biliyormuş. Köylüler, gene ihtiyara gelmişler... "Gene haklı olduğun kanıtlandı" demişler. "Oğlunun bacağı kırık ama hiç değilse yanında. Oysa bizimkiler, belki asla köye dönemeyecekler. Oğlunun bacağının kırılması, talihsizlik değil, şansmış meğer..." Yaşlı bilge, "Siz erken karar vermeye devam edin." demiş, "Oysa ne olacağını kimseler bilemez. Bilinen bir tek gerçek var. Benim oğlum yanımda, sizinkiler askerde... Ama bunların hangisinin talih, hangisinin şanssızlık olduğunu sadece Allah biliyor."

Anayasa Mahkemesi bir siyasi parti gibi davrandı, gerçek olan şimdilik bu!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Korkuyorlar

M. Nedim Hazar 2008.06.09

CHP ve Andıç Medyası'nın halay başı da dahil olmak üzere tam kadro harmandalı güzellemesi yapmasına bakmayın. Onlar da çok iyi biliyor ki, bir millet kendi iradesini kullanma kararlılığını göstermeye başladıktan sonra önünde kimse duramaz...

Korku... Bu kavramı çok kullanıyor CHP Medyasının halay başı... Doğruya doğru; gerçekten ciddi bir korku ve bu korkunun tetiklediği bir panik var! Lakin muhatap dürüst olmadığı için korkunun kaynağı ve ifade şekli yalan ve kandırmaca. Modernizm tarihinden beri aynı palavrayı sakız etmiş zihniyetin klişe bahaneleriyle gerçek korkunun alakası yok tabii...

Amigdala nedir bilir misiniz?

Beyin sapımızın üzerinde bulunan ve badem şekli olan bir kütleye deniyor. Bu kütle çok önemli; zira hem duyguların dengelenmesini sağlıyor hem de korkuları yönetiyor. Bir tehlike durumunda amigdala aklın ve vicdanın kontrolünü eline alıyor. Bu nedenle ciddi tehlikeyi hisseden vücut kontrolü gönüllü olarak amigdalaya veriyor ve diğer tüm hisler, dengeler, beden normalleştigiğine inanana kadar tasfiye ediliyor.

Sözgelimi bir arslanın saldırdığı insan, bildiği tüm şarkıları unutabiliyor. Yahut üzerine son sürat gelen bir arabanın rengi ya da plakasıyla ilgilenmiyor insan, amigdala 'hemen canını kurtar' mesajını veriyor bünyeye.

Dolayısıyla amigdalanın esaretine girmiş bir organizmadan akıl, vicdan, muhakeme, hak, hukuk beklemek yanlış ve hatta biraz da haksızlıktır.

Nice zamandır Andıç Medyası ve laikçi azgın sınıf bu ülkede amigdalaların hakim olmasını ister bir psikolojik harp yürütüyordu. Halen de öyle...

Lakin bu çarpıtılmış korku paranoyasına inanan kesim artık neredeyse yüzde biri bile değil toplumun. Elbette buna samimi olarak inanan bir kesim var. Ancak bunu dillendiren ve gün aşırı servisini yapan kitle ile ilgisi yok. Onlar edilgen bir şekilde her gün bu kara psikolojik savaşın kurbanlarıdır.

'Bilmem kaç el kaosa kalktı' diyenden, 'Mahkemeyi ne kadar övsek azdır' diyene ve hatta 'savcılar az bile söyledi' şeklinde kraldan çok kralcı olanların ve onları ön safa sürenlerin korkusu başka...

Evet, başta da söylediğim gibi bu ülkede hakim bir korku var. Lakin bu korkunun laiklikle, şeriatle, din devleti ile ilgisi yok. Hem de hiç...

Bu ülkedeki azgın elitin ve yıllardan beri kadrolaşmış, bir yerlere yuvarlanan jakoben sınıfın en büyük korkusu özgürlük! Bu ülkenin özgür olmasından, demokrasiyi tam olarak yaşamasından, çağdaş dünya ile sağlıklı iletişim kurmasından ödleri kopuyor. Uykuları kaçıyor. Bu nedenle amigdalaları onların vicdan, adalet, hak, hakkaniyet hislerini köreltmüş durumda. Her türlü akıl ve mantık dışılığı savunabiliyor, modern dünyaya rezil rüsva olmayı göze alıyor, benzersiz bir komedinin aktörü olmayı kabulleniyorlar.

Sadece kavramsal olarak korkuyorlar özgürlükten. Bu özgürlüğü getirmek isteyen kitleden de tir tir titriyorlar. Yıllarca ezip hor gördükleri, dışlayıp aşağıladıkları bir kitlenin artık kendi varlıklarını tehdit ettiğine inanıyorlar. Anadolu insanının yönetimde söz sahibi olması fikri bile ödlerini koparıyor. Bu ülke insanının kendi kaderini tayin etmesi düşüncesi uykularını kaçırıyor, rüyalarını karabasana dönüştürüyor. Bir esnafın oğlunun cumhurbaşkanı olması bu nedenle içlerine sinmiyor. Bir İETT işçisinin başbakanlık koltuğuna oturması, üstelik

iyi şeyler yapması ve tüm dünyada kabul görmesini hazmedemiyorlar. Ve tabii yükselen bu sesin, gelen bu kitlenin kendilerinin sonunu getireceğine, düzenlerini tuz buz edeceğine iman etmiş durumdalar. Onlara göre Anadolu insanı bu ülkenin kaderine tesir etmeye başlarsa patronları az para kazanacak, eş-dostları yıllardır kemirdikleri devletten bir tufeyli gibi kazanacak.

Bu nedenle onlara kızmamak, öfkelenmemek lazım. Lakin şaşkınlık da... Korkuyorlar elbette... Özgürlüğün, demokrasinin her türlü mülevves çemberi, karanlık noktayı yok etmesinden ödleri kopuyor...

Düştükleri acınası mizahi durum da bunun en büyük delili... Yazık onlara!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Resimdeki gerçek!

M. Nedim Hazar 2008.06.12

Milliyet Gazetesi'nin pazartesi günü nüshasında gördüğüm resim beni düşüncelere daldırdı. ÇYDD'nin başkanı olan hanımefendinin en önde arz-ı endam ettiği bir resmi 'kızlar okusun diye, aynı hızla yola devam' başlığıyla göbekten vermiş. İçeride ise tam sayfa bir 'güzelleme' yapılmış.

ÇYDD'yi size anlatmanın gereği yok, Sadece geçtiğimiz yıl düzenlenen 'taşımali miting' tiyatrosunda önemli aktörlerden olduklarını hatırlatıp, bir de başkanının 'kızlar namaz kılsın bale yapsın' şeklinde demec verdiğini ifade edeyim.

Bir kere bu ülkede temel problemin 'kızların okumaması' olmadığına inananlardanım. 'Pozitif ayrımcılık' türü post-modern maskelerin de başka amaçlar içerdiğine inanıyorum. Bu ülkedeki temel sorunların neredeyse tamamı erkek kaynaklıdır. Zira kan davalarının, töre cinayetlerinin, cehaletin aktif aktörleri erkeklerdir. Eğer eğitim ile bu işin düzeleceğine inanıyorsak, önce erkekleri eğitmemiz gerekir. Kaldı ki kadınları eğitmek en fazla töre cinayetine kurban giden kadınların eğitim profilini yükseltir. Üstelik eğitim de sadece yeterli değildir.

Neyse konumuz bu değil.

Kampanya ile 25 yurt, 7 okul yapılmış. Yurt sayısının okul sayısından fazla olması ayrı bir soru işareti, lakin hepimizin aklına gelen benim de aklıma geldi.

Hakkını verelim bütün bu eğitim çalışmaları takdire değer. Kim bu ülke insanı için bir okul yapıyorsa desteklenmesi gerekir. Ancak bu insanlar eğer yardım ve eğitim konusunda samimi iseler, nasıl oluyor da kısa süre önce düzenlenen Türkçe Olimpiyatları hakkında gazetelerinde tek satır çıkmadı? Pardon çıktı, aleyhine çıktı!

Türkçe Olimpiyatları'ndaki bir sahne beni çok etkilemişti. Çocuklardan biri Sakarya Türküsü şiirini okurken her halinden Anadolulu bir esnaf olduğu belli olan izleyici, gözyaşlarını saklamak için elini siper ediyordu.

"İnsandır sanıyordum mukaddes yüke hamal,

Hamallık ki, sonunda ne rütbe var, ne de mal.

Yalnız acı bir lokma zehirle pişmiş aştan

Ve ayrılık; anneden, vatandan, arkadaştan..."

İsmi, nereli olduğunu, ne iş yaptığını bilmiyorum bu kişinin. Ama büyük ihtimalle Anadolu'nun bir köşesinde kendi halinde yaşayan bir vatandaş. Ellerinden anlaşıldığı kadarıyla ya bir tornacı yahut araba tamircisi olabilirdi. Ve o haliyle kazandığı üç kuruşun bir bölümünü eğitim faaliyetine yatırmış, önce kendi beldesinde, ardından adını bile bilmediği uzak diyarlardaki beldelerde eğitim seferberliğine karınca karınca katılmıştı.

110 ülkeden bahsediyoruz, az buz değil...

Ancak gazetelerde rahvan rahvan poz vermek yerine gözyaşları içinde arka sıralarda izliyordu bir parçası olduğu destanın hasat törenini. Kazancı zenginlerimizin yanında kıymık kadar bile değildi. Lakin bırakınız 7 okulu, 70 okul yapsa yine durmayacak, koşacaktı.

Zira o, suyu perçinleyebilen bir düşüncenin, akrebin kiskacında dahi olsa işine bakan, koşturan bir mefkurenin insanıydı. Övülmesi gereken yerde sövülen, sevilmesi gereken yerde dövülen, hırpalanmaya çalışılan Anadolu insanının fedakârlığının sembolüydü o esnaf. Buram buram samimiyet,ilmek ilmek feragatin müşahhas örneği...

Sonradan görmenin sentetik abartısı yoktu onda... İçten içe bir toplumu bozmayı amaçlayan art niyetli zihniyetin ikiyüzlülüğü de... Torna ile uğraşmaktan nasırlaşmış ve sertleşmiş ellerine inat pamuk gibi bir kalbi ve cennetten Kevserler taşıyan pınar gibi gözleri vardı.

Biliyorum; gerçeğin tersyüz edildiği bir coğrafyada yaşamak hepimizin, hepinizin ağırlığına gidiyor zaman zaman. Alçakların ve alçaklığın prim yaptığı bir ülkede, muşamba kahramanlıklar kaplıyor dört yanı. Varsın manşetleri kendilerinin olsun, tarihin sayfasında 9 sütuna bu esnafın gözü yaşlı resmi yer alacak çünkü!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Koşu başladı

M. Nedim Hazar 2008.06.14

Tayyip Erdoğan'dan, Deniz Baykal ve hatta gece gündüz küfreden yazarlardan bile daha fazla nefret eden başı örtülü insanlar biliyoruz. Geceleri oluşturulan 'kahır' halkalarını da...

Bırakınız Humeyni'yi, Bin Ladin'e peygamber gözüyle bakanların varlığından da haberdarız; Fethullah Gülen'den nefret eden örtülü insanlar da tanıyoruz.

Öte yandan; Peygamber'den nefret eden, İslam dinini her türlü gelişmenin engeli gibi gören, bunu alenen söylemekten çekinen bir kitlenin varlığı kadar eminiz bu tanımladığımız kitleden. Tesettür, ibadet, inanç kelimelerini duyduğu anda vücut kimyası değişen, ellerinde olsa, kendilerine kalsa inançlı insanlara oksijen bile vermek istemeyecek bir kitlenin varlığını da yakinen biliyoruz.

Ve fakat...

Bugünü algılayan, demokrasiden dönüş olmayacağına inanan, inançlı insanın yeryüzüne daha faydalı olacağına inanan, en dandik jakobenden bin misli ülkeye ve dünyaya katma değer üreten örtülü insanları da tanıyorum. Atatürk ile hiçbir meselesi olmayan, Humeyni, Mevdudi, Şeriatî gibi tarihî şahsiyetleri ne yerin dibine batırarak, ne de göğe yücelterek insanlığa, bu ülkeye zerre kadar fayda getirmeyeceğini, tarihin tarihte kaldığını bilen ve yarını düşünen algısı açık, zekâsı pırıl pırıl örtülü kızları da tanıyorum...

Humeyni ve İran sevgisi...

Humeyni'nin dünyada en popüler olduğu dönemde bile Müslüman kesim arasında yüz bulmayan bir sevdadır bu... Konuya vâkıf olan herkes bunu çok iyi bilir. Yani bir kısım cunta zihniyetçi postacılarının iddia ettiği gibi, ne bugünkü iktidarın bu sevgi ile ilgisi vardır, ne de Türk insanının geldiği 'alçaklık noktası'dır bu... Alkolden süngerleşmiş bir kısım hastalıklı beyinlerin ürettiği habis paranoyadır...

İran rejimi ile bugünkü jakobenlerin arzu ettikleri rejimin sistem açısından farksız olduğunu, birinde baş açmaya izin vermeyen sistemin, öbüründe kapamaya izin vermediğine inanan örtülü insanların varlığından sadece ben değil tüm dünya haberdardır. İran gibi kapalı toplumlardaki medya ile bizim Andıç Medyası arasında sadece 'uç' farklılığı olduğunu, fonksiyonellik anlamında zerre miktar fark olmadığını düşünen binlerce örtülü kız biliyoruz.

Ki bu bahsini ettiğimiz son kitle birincisinden kat be kat daha fazladır. Zaten bu yüzden asla umudumuzu yitirmiyoruz...

Gelin görün ki, işin içyüzü bu değildir...

Bildiğimiz başka bir şey daha var zira...

Birtakım mahfillerin tekrar 28 Şubat ortamı oluşturmak için antrenmanlara başladığı da bildiğimiz şeyler arasında mesela. Yıllar boyu binlerce kez ısıtıp tekrar tekrar servis yapılan klişe kahramanların, olayların aşk ile bir daha vizyona sokulmaya çalışıldığını biliyoruz.

28 Şubat'ın pis ve balçıktan ortamına gönüllü maşa olanların bir şekilde tekrar medyada ve kamuoyunda uç vermeye çalışıldığını görüyoruz.

O dönem program yapanlara tekrar programlar yaptırılıyor.

Yazdığı yazılarla ülkeyi bulanık suya çevirenler tekrar ısıtılıyor...

Kimine internet veriliyor, kimi uzman muhabir diye cepheye sürülüyor.

Bu ülkede fikir ve demokrasi davasından dolayı yargılanan bir tek holding medyası patronu yoktur bu nedenle.

Hayali ihracattan, banka boşaltmaktan, usulsüz krediden yargılanırlar.

Ama fikir ve düşünceden dolayı asla yargılanmazlar.

Umurlarında değildir çünkü...

O nedenle dikkat!

Bugünlerde objektiflik adına ortaya süreceğ figür ve figüran arayacaklardır.

Bir dönemin Aczimendi'leri, Gündüz'leri, Kalkancı'ları gibi...

Ki bu milletin aynı tuzağa tekrar düşeceğini sanmıyoruz...

Andıççılar, 28 Şubatçılar, alkolik bunamalar, din düşmanları, ideolojiden cukkayı dolduranlar, dinleri imanları, inançları, düşünceleri para olanlar aynı olabilir...

Ama bu millet artık bu yemeği yemeyecektir...

Vurun tabakları bu pis yemeği servis edenlerin suratına.

Düz koşulara başlayan bulanık dönem aktörlerinin oyununu başlarına geçirelim bir kez daha!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Manzara netleşti

M. Nedim Hazar 2008.06.21

Aksiyon dergisi okurları bilirler: Derginin son sayfalarında yayınlanan üç boyutlu resimler vardır. İlk bakışta bir kum fırtınası gibi görünen, hiçbir şekil belli olmayan, kaotik bir görüntü.

Lakin gözlerinizi bir noktaya odaklayıp, derinlemesine bakabilmeyi becerdiğinizde ortaya farklı bir manzara çıkar. Görüntü derinleşip berraklaşır.

Taraf gazetesinde önceki gün yayınlanan haber de bende öyle bir etki yaptı. Yoksa bugün size birtakım Marksist eskilerinin kendi dışındaki medyanın güçlü olması ve tiraj almasından nasıl gocunduğunu ve kudurduğunu yazacaktım. O eski moda zihniyet ki gittiği her organı batırıp başka yere kapak atan, patronuyla pazarlık gücü için bir günlük transferlerin kahramanı olan. Sağa sola 'şucu bucu' diye bulaşan köhnemiş ve demode olan... Hani bin yıl kalem oynatmasa bu ülkede kimsenin umurunda bile olmayan, mesleği bıraktığı günden itibaren tarihin çöplüğünde yerini alacak olan vs... Bütün bunlara rağmen deneyip de beceremediği, yapmaya çalışıp da eline yüzüne bulaştırdığı gazetecilik gibi, abonelik sistemini de 'tu kaka' diye kötülemeye kalkışan çağdışı zihniyet...

Lakin Taraf'ın haberi tıpkı Aksiyon dergisinin resimlerindeki gibi derindeki manzarayı netleştirdi ve berraklaştırdı.

Haber, hiçbir demokratik ülkede görülmeyecek, görülemeyecek dehşetengiz bilgiler içeriyordu. Taraf'ta yayınlanan belgeye göre Genelkurmay, yaklaşık 9 aydan beri bir 'biçimlendirme planı' uyguluyordu. Siyasî iktidar ve kendileri gibi düşünmeyen her kesim ile ilgili haberleri tartışmasız, doğrulatmaksızın sayfalarına aktaran holding gazetesi ve internet sitesinden 'çıt' yoktu.

Üstelik Taraf gazetesinde yayınlanan haberde kendileriyle ilgili kısımlar da vardı. Mesela şöyle bir kısım: "TSK'yı yıpratmayı amaçlayanlar hakkındaki bilgilerin uygun medya kanalları kullanılarak kamuoyuna yansıtılması. Kamuoyunun bilgilendirilmesi için uygun medya organları, uygun yöntemlerle etkin olarak kullanılacaktır. Bahse konu bilgiler İsth. Bşk.lığınca toplanacak ve Hrk. Bşk.lığına gönderilecektir. Bu bilgiler Hrk. Bşk.lığınca medyanın ilgisini çekecek hale getirilecektir. Dolaylı olarak medyaya yansıtılması gereken konulara ilişkin işlemler Bilgi. Des. D. Bşk.lığınca yapılacaktır. Haberlerin hazırlanması, medya organları ile sürekli iletişim halinde olunması ve medyada amacı gerçekleştirecek şekilde yer almasını sağlamak için profesyonel destek alınmalıdır." Tam da bizim aylardan beri yazageldiğimiz şeylerin kanıtı gibiydi bu cümleler. Şimdi çok daha net anlaşıyordu Andıç medyasının internet ortamlarının "28 Şubat portalı" gibi kullanılmasının hikmeti. Ve Marksist eskilerinin her fırsatta çok sesliliği sağlayan medyaya küfretmesinin kerameti!

Her şeyi bırakıp son 9 aylık gelişmeleri bu bilgiler eşliğinde analiz ettiğimizde Türkiye'de yaşanan tabloyu son derece netleştiriyordu.

Neler diyordu bu belge:

"Kamuoyu oluşturma gücüne sahip bulunan üniversiteler, üst yargı organları başkanları, basın mensupları, sanatçılarla temasın muhafaza edilmesi suretiyle, bu kişilerin TSK ile aynı paralelde hareket etmelerinin

sağlanması."

Başka?..

"TSK'nın temel değerlerini savunan ve koruyan niteliklere sahip sivil personelden oluşan bir kadro ile sözleşme yapılmalıdır. TSK'yı yıpratmayı amaçlayanlar hakkındaki bilgiler uygun medya kanalları kullanılarak kamuoyuna yansıtılmalıdır."

Haber çok uzun, başlıklar bitecek gibi değil. Lahika-1 isimli 11 sayfalık belgenin tamamı bir ibret abidesi. Demokrasilerde eş benzeri görülmemiş bir çalışma. Belki 'karargâh içi bir çalışma'dır, bilemiyorum!

Ama bildiğim şu: Bu belge Abdülatif Şener'den Doğan Grubu'nun yayın organlarına, TÜSİAD'ın toplantılarından birtakım yargıç, siyasetçi ve akademisyenlerin yaptıkları gizli-kapaklı görüşmelerine ve bir kısım tekaüt siyasetçi, adaletçilerin kanal kanal dolaşıp iktidara vurmalarına tam bir anlam katıyor. Andıç medyası bir kesimi 'Hükümet yalakası, borazan' diye suçlamaya kalkışırken meğsersem üstlendikleri misyonu eda ediyorlarmış.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İnat hikâyeleri

M. Nedim Hazar 2008.06.23

Türk Milli Takımı'nın hikâyesi su götürmez bir şekilde 'inancın' yapacağı şeylerin özetidir.

Şöyle geriye dönüp bir okuma yapacak olsak göreceğiz ki; takım seçiminden oyun kurgusunun oluşturulmasına kadar kendi teknik direktörünün bile takıma zarar verebileceği onlarca etkene rağmen, inanan, inancında inat eden bir takımın zaferi var karşımızda. Bundan sonra ne olursa olsun gelecek nesiller, inanan insanların bazen kendilerine rağmen zaferi öncelikle inancın getirdiğini bilecekler. Futbolcularından yorumcusuna, spikerinden yöneticisine kadar hemen herkes maddi şartların iflas ettiği anlarda sahneye çıkan inancın başarıyı getirdiğini haykırıyor. Elbette bu gerçeği kabul etmeyenler de vardır ve olacaktır. Nitekim 28 Şubat medyasının portalı, Semih'in maç sonu söylediği 'Allah'ın verdiği güçle vurdum.' cümlesini manşete çekmişken, şaşkınlığı atlatır atlatmaz 'Semih o golü anlattı' gibi saman gibi tatsız tuzsuz bir başlığa dönüştürdü.

Keza maç sonrası mikrofon uzatılan Arda da benzeri cümleler söyledi. Çok fazla anlamlandıramadığını, ancak şükür edebileceklerini ifade etti. Böyledir zaten, arı nasıl bal ürettiğine dair felsefe yapamaz, yapması da gerekmez. Ona düşen, Yaratıcı'nın içine yerleştirdiği mucizeyi gerçekleştirecek şeyi yapmasıdır. Günlerden beri yabancı medyanın Milli Takımımız hakkında yazdıklarını okuyorsunuz. Bir şey dikkatinizi çekti mi? Sadece futbolculara mal edilmiyor başarı, hatta sadece takıma bile değil. Elbette takdir edilen oyuncular, hatta sihirbaz olarak nitelendirilen teknik direktör de var. Lakin hemen hemen bütün başlıklardaki kelime şu: "Türkler..." Böyledir bu işler. Parayı bir tek Lidyalı bulmuştur ama keşif bütün Lidyalıların hanesine yazılır. Şimdi sıra Almanlarda... Belki 3 kez tekrarladığımız bir mucizeyi tekrarlayamayacağız; lakin şundan eminiz ki, son dakikaya kadar Almanlar bizden çekinecekler. Son saniye bile tükenmeden galibiyetlerinden emin olamayacaklar. Biz de aynen öyle. Gerek ekran başında, gerek sahadaki izleyicilerden teknik direktöre, ondan sahadaki oyunculara kadar herkes bu gerçeği bilecek. Herkes inancın ümidi sürekli diri tutacağını ve her an yeni bir zaferi getirebileceğini bilecek.

Bir inat hikâyesinin kahramanları, içinde bulunduğu şartların olumsuzluğu ne olursa olsun sonuna kadar direnecekler. Bu turnuvanın sadece bu sonucu bile bize öğretmesi bence yeterlidir. Ve elbette madalyonun bir de öteki yüzü vardır... Gerek Hırvat teknik direktörün, gerekse karşılaştığımız Almanya'nın teknik direktörünün dediği gibi, 'belli başlı bir sistemimiz yok'. Oyun taktiğimiz, kaideleri belirli hiçbir sisteme uymuyor. Ancak şu da bir gerçektir, zafer en çok çalışana, onu en samimi şekilde arzulayana ve katıksız bir şekilde inanana bahşedilir. Yani tüm bu inat hikâyesinin altında çok ama çok önemli bir inanç hikâyesi vardır. Üstelik bildik anlamda hikâye de değil, gerçeğin ta kendisidir.

2008 Avrupa Şampiyonası'nda mücadele eden Türk Milli Takımı başta kendi hocaları olmak üzere, bu ülkenin tüm insanlarına çok önemli bir ders vermiş, bir düstur öğretmiştir. O da şudur: Şartlar aleyhimize olabilir, belki bizden çok daha iyileri de bulunabilir bu ülkede. Hatta belki kendi hocamız bizim takımımızı yakarcasına yanlış bir taktik ve oyuncu seçiminde de bulunabilir. Ama içimizde büyüttüğümüz bu inanç ve mücadele azmi, tüm yanlışları silip süpüreceği gibi, aslında diğer kriterlerin çok tali şeyler olduğunu da gösterecektir. Çok ilginç günler yaşamaktayız. Aslında futbol, yaşadığımız diğer şeyleri çözüp fehmedebilmemiz için de bize bir şeyler söylüyor. Lakin onu anlayabilmek için de biraz zihnin açık olması lazım. Yoksa ekrana çıkan kafayı bulmuş yorumcunun dediği gibi, 'sen şimdi viski de içmezsin' deyip mevzuyu lagalogaya bağlamak da mümkündür!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Övünelim övünmesine de...

M. Nedim Hazar 2008.06.28

İlk olarak kim dedi bilmiyorum ama (Şimdilik ihale Fatih Terim'in üzerine kalmış gibi görünüyor) yıllar sonra Euro 2008 denildiğinde akla ilk gelecek kelime 'Türkiye' olacak. Lakin yaşanan o olağanüstü günlerden sonra -hiç zannetmiyorum ama- birilerinin oturup serinkanlı bir şekilde tahlillerde, özeleştirilerde bulunması gerekiyor...

Önce medya...

ATV'ye mesleki yahut patronaj açısından 'kıl' oldukları için, başka kanalları göklere çıkaranların bir önceki dünya kupasını nasıl rezil ettiklerini iki yıl önce yazmıştım. Euro 2008 bana göre canlı yayın açısından (Türkiye-Almanya maçındaki kesinti hariç) hiçbir sorun olmadan tamamlandı. Lakin yorumcular için aynı şeyi söylemek mümkün değil. Alkollü kafayla canlı yayına çıkıp, dut ağacı gibi sallanandan tutun da, maçı doğru dürüst izlemeden ahkam kesen çapsızlara kadar kim varsa röportaj ve görüş adı altında üzerimize boca edildi.

Portekiz maçı sonrası Terim'i ipe çekenler, sonraki maçların skoruna bakarak tam tersi bir havaya bürünerek bu sefer kutsama yarışına girdiler. Burada Rıdvan Dilmen ile ilgili bir parantez açmak isterim. Dilmen Allah vergisi bir futbol zekasına sahip yetenek. Yalnız yetenek ne olursa olsun, birikim ve kültür ile desteklenmiyorsa bazı sıkıntılar olabiliyor. Bu nedenle 'bu iş dua ile olsaydı Suudi Arabistan şampiyon olurdu' cümlesini bir kahve geyiği olarak kabul etmek lazım. Zira karşı koltukta oturan da, 'bu iş din dışılıkla mümkün olsaydı ateist milletler paso şampiyon olurdu' diyerek bozabilirdi Dilmen'i. Açıkçası daha sakın bir zamanda Rıdvan Dilmen merkezli, futbol, eğitim ve inanç içerikli bir yazı kaleme almak isterim.

Olay şu; Türk Milli Takımı Almanya maçına kadar doğru dürüst bir futbol oynamadan, inancın ve inadın sonucu bulunduğu noktaya kadar geldi. Bunun için bir takım verilerim de var.

Yarı finale çıkan takımların kadrolarını gördünüz mü? Hangisinde bizde olduğu kadar sakat ve cezalı oyuncu vardı? Bu şu demek: Turnuvaya kadar doğru dürüst kondisyon çalışmayan bir takım, tam turnuva öncesinde ve esnasında kondisyona yüklenince sakatlanmalar arttı. Yoksa bir kraker kadar kırılgan olabilecek bu kadar oyuncuyu aynı anda takıma çağırarak için ayrı bir yetenek lazım!

Sabri'nin kontrolsüz bir şekilde rakip oyuncuya dalması sonucu penaltı vermeyen hakemi Türk düşmanı ilan edip, bir takım komplolar ile kendimizi teselli etmek elbette mümkün. Sözelimi muhteşem bir tespit makinesi olan arkadaşım Yunus Emre Yıldırım'ın, Hırvatları yendiğimiz maç esnasında ekrana gelen yüzü asık Platini'yi görünce, 'bu herif kesin aleyhimize iddia oynamış' demesi gibi.

Taktik ve diziliş açısından da, sportif cinayet sayılabilecek hatalar yaptığımız kesin. Sanki Fatih Terim, 'Allah kerim' diyerek turnuvayı bekledi ve maç oynadıkça taktiklerini netleştirdi. Yani turnuva öncesi kafasında doğru dürüst bir maç dizilişi, kadro ve taktik yoktu. Sadece Mevlüt ve Arda örneği bile bunun kanıtıdır... Yanlış yerde oynattığı Mevlüt'ün özelliklerini tam olarak bilmediğini düşünüyorum. Keza Emre sakatlanmasaydı belki tüm dünya Arda diye bir oyuncudan haberdar dahi olmayacaktı!

Klişe yorumcuların sırrını çözemedikleri galibiyetler için 'Terim'e rağmen galibiyet' cümleleri de doğru değildir. Zira Terim, çok iyi motivasyon ustası olmakla beraber (Merak edenler 'Eski açık sarı desene' belgeselini izleyebilir) en önemli özelliği olan maçı okumak ve olumlu müdahalelerde bulunmakla takdir edilebilecek bir teknik adamdır. Diğer Türk meslektaşlarından onu ayıran özelliklerinden birincisi budur. Bu özellik örneğin Rıdvan Dilmen'de olmadığı için sevgili Dilmen'in teknik direktörlük kariyeri kısa sürmüştür. Zira Dilmen satranç tahtasına hükmetmektense, onun içindeki figürlerden biri olmayı önleyememiştir.

Size çok basit bir görüntü tasvir ederek yazımı noktalıyorum. Fatih Terim, Almanya karşısına çıkardığımız takımı, turnuva öncesi ilan etseydi futbol kamuoyu bu durumu nasıl karşılardı?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu daha iyi günleriniz!

M. Nedim Hazar 2008.06.30

Haziran 1999'da Türk basın tarihinin en rezil ve pervasız kampanyalarından biri yaşandı. Çok sonra ortaya çıkan manzara ile, kimler tarafından hangi karanlık odalarda hazırlandığı artık saklı olmayan birtakım montajlanmış kaset ve düzmece raporlar ile Fethullah Gülen ve bugün her Türk'ün (bazılarının rahatsız olduğunu elbette biliyoruz) gurur duyduğu Türk okulları hakkında yaklaşık bir ay süren ve neredeyse yüzlerce sayfalık (elbette gazete sayfası) hacim tutan iftiralar...

Karanlık odakların senaryo ve yönetimindeki birtakım orta oyunları ve tiyatrolar yaşanmış, ülke tam anlamıyla bir 'akıl tutulması'na yakalanmış, at izi it izine karışmıştı. 28 Şubat denen meşum süreçte dönemden nemalanmak isteyen bir kısım holding patronları, ellerinde tuttıkları medyayı o dönemin kurgucularının emrine amade etmiş ve kendi personellerini bile ateşe atmaktan çekinmemişlerdi.

Neredeyse içi boşaltılmayan banka, gücüne güç katmayan medya patronu kalmamıştı. Tipik bir 'kazan kazan' stratejisinin uygulandığı dönemdi. Karanlık odaklar medyaya 'eğer kazanmak istiyorsan' deyip birtakım kasetler ve raporlar sunmuş, medya da 'biz de kazanalım siz de' mantığıyla bunları zevkle yayına koymuştu. Bazı aktörlerinin hâlâ ortalıkta dolandığı o süreçten bir süre sonra manzaranın iç yüzü ortaya çıktı, birçok medya patronu banka hortumlamaktan düzenbazlığa kadar birçok suçlamayla ellerinde tuttıkları şirketlerini milletin sırtına bir kambur olarak yükleyerek kırı kırma kalkıştı. 28 Şubat sürecinde basın mesleğinin yüz karası

işlere imza atanların bazıları bu meslekten çekildi. Ancak kimileri değişik kostümler giyerek başka patronlar buldular.

Yapılan o yayınlar neticesinde dönemin savcısı dava açtı. Aslında yine o dönemin manşetlerini ve TV spotlarını gördüğümüzde bu kirli oyunu kurgulayanların amaçlarının da esas bu tür bir dava olduğunu görmek mümkündü. (Bu konuda Ferhat Barış imzalı Maskeli Balon isimli kitabı tavsiye ederim. Kitabın yeni ve genişletilmiş baskısı Karakutu Yayınları'ndan bugünlerde çıkacak.) Bu rezil oyunu sahneleyenlerin beklediği ve güvendiği iki şey vardı: İlki bu milletin hafızası zayıftı. İkincisi bu tür bir davanın neticelenmesi yıllar yıllar sürecekti ve milletin aklında aklanan Fethullah Gülen ve medyanın rezil yalanları değil, suçlanan bir insan olacaktı.

Ne yazık ki mahkeme gerçekten de yıllar boyu sürdü. Belki imkan bulunsa daha da uzatılacaktı bu dava, lakin gerçekler o kadar ayan beyandı ki, daha fazla uzayamadı. Elbette davanın sonucunu her vicdanlı ve akli başında insan biliyordu: Beraat! Lakin karanlıktan medet umanların yaşadığı hayal kırıklığı da malum. Eminim bu beraat kararını duyan birtakım zevatin tansiyonu yükselmiş, belki de düşüp bayılmışlardır! Gerçi bazıları devlet yıkmak, darbe yapmakla meşgul olduğu için post derdine düşmüştür belki...

Hasılı, aradan geçen 10 yıla yakın bir süre var. Fethullah Gülen, yine aynı insan. Yine milleti için, dini için, memleketi için çabalıyor. Ona bu rezil oyunu oynayanların durumu ise biraz farklı. Bazıları o süreçten cukkayı sağlam etti, kimileri bir yerlere kene gibi yapıştı ve milletin kanını emdi. Lakin büyük bir çoğunluğu da tarihin çöplüğündeki yerini aldı. Üstelik bugün kader onlara kendi oyunlarıyla karşılık verdi. Birçoğu, hortumculuk, dolandırıcılık ve çetecilikten mahkum.

Öte yandan, hâlâ 10 yıl önceki kadar inançtan, Türk okullarından, Fethullah Gülen isminden rahatsız olan bir grup da var. Onlar bir patronun kucağından diğerine zıplayarak, birer tufeyli gibi yaşamlarına devam ediyor ve -çok iyi biliyoruz ki- aynı süreci tekrarlayabilmek için fırsat kolluyorlar. Ama onlara üzücü bir haberimiz var. En iyi günlerinizi yaşadınız ve yaşıyorsunuz. Hakikat, gün geçtikçe değerlenen bir ziynettir, parazit ise zamanla kokuşan, bozulan bir çevreyle beraber kendi sonunu da hazırlar!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ne zannediyorsunuz ki?

M. Nedim Hazar 2008.07.05

Aslında her şey çok net. Bunu sadece bizler; bu ülkenin zavallı vatandaşları değil, cümle âlem de biliyor... Bunu açık yüreklilikle söylüyorlar da, lakin bizde ne olduğunu çok iyi bilen grup söylenenleri ya işine geldiği gibi kabul ediyor yahut direkt olarak 'bize karşıyorlar, bulaşıyorlar, baskı yapıyorlar' diye sunuyorlar...

Deniz Baykal mesela...Çok kısa bir süre öncesinde gazetelere yansıyan Lahika 1'i görmemiş ya da haberi olmamış olabilir mi? Peki buna rağmen nasıl kendini komik duruma düşürmeyi göze alarak, 'düğün değil bayram değil, İstanbul ve Malatya'da 'Darbeye hayır' mitingi yapılıyor' gibi akla ziyan bir mantık yürütebilir?

Andıç ve CHP medyasının 'kim sızdırdı?' başlıklı haberlerinin de ne anlama geldiğini herkes biliyor. Aynı belgelerin kendilerine sızmasına bile gerek kalmayacağını, etkin ve yetkin ve dahi acar muhabirlerinin zaten bu işlerle hem-dem olduklarını artık sağır sultan bile biliyor.

Dinleme ve gizli kayıt hikâyesi de aynı şey. Bu işlerin pirinin kim olduğunu cümle âlem biliyor...

Dün Ergenekon'un basın bülteni gibi çalışan ve 28 Şubat'ın haber portalı gibi işleyen birtakım medya organlarına baktım. Ben bu cahil aklımla bile 'Ümraniye bombalarının imha edilmesi' mevzuunun bildiğimiz anlamda toptan yok etme olmadığını açıklanan metinden algıladım. Anlayabildiğim kadarıyla, seri numaraları, balistik ayrıntıları ve önemli parçaları ayrılarak, içindeki 'tehlikeli kısmın' yok edilme durumu var. Lakin Ergenekon medyası basıyor manşeti: 'bombalar imha edildi, her şey bitti, tüm deliller yok!' Kaldı ki, bu bombaları bile 'fasa fiso' gibi niteleyen Ergenekoncu medyacılar vardı. Hani 'ne olmuş canım, her askerin evinin bahçesinde bu kadar mühimmat koleksiyonu yapma hastalığı vardır' gibi tuhaf bir gerekçe ile 'bu davadan iş çıkmaz' rahatlığıyla kalem oynatmışlardı!

Köşelerinde düpedüz, 'AK Parti kapatılabilir, yok kapatılmaz para cezası kesilir, yok Erdoğan'ı yasaklar yeterli' gibi yazı yazarların hukuktan, hukuka saygıdan bahsetmesi mizah ötesi bir durum.

Çok basit kurguları bile anlamamış gibi davranmak işlerine geliyor. Danıştay saldırısı ile Ergenekon arasındaki bağlantıyı bile gizlemeye çabalayanların, şimdilerde 'İddianame nerede?' diye sormasını anlamsız bulanlardanım.

Atatürkçü kimliğiyle tanınan bir insan öldürülüyor. Biri çıkıp 'ben yaptım, yanımda şu vardı ve emri o verdi' diyor ve Andıç Medyası'nın kılı kıpırdamıyor. Sonra o 'yandaki adam' İzmir'de kahvehanede öldürülüyor. Hem de el bombasıyla... Gazetelere bomba atılıyor, büyük şehirlerin ortalık yerinde patlamayan el bombaları yakalanıyor filan... Kuşkucu olması gereken Andıç medyası o sırada lisedeki çocukların bodrumda kıldığı namazı manşete çekip savcıya delil yetiştirmekle meşgul.

Şimdiki soru 'İddianame nerede?'Siz zannediyor musunuz ki, iddianame yayınlanınca kıvırmayacaklar ya da işe gerçek demokrat ve vatansever gibi yaklaşacaklar?

Hani Ergenekon iddianamesi tamamlandıktan, ne bileyim savcılık su götürmez birtakım delilleri sunduktan sonra CHP'nin ve Andıç Medyası'nın 'vay anasına demek ki, gözaltılar, iddialar doğruymuş' diyeceğini mi zannediyorsunuz? Şaşarım aklınıza? 'No' yerine 'Yes' tuşuna basıp bilmem kaç dakika telefonu açık unutan siyasî, günlerce (ve hâlâ) 'ben abdestimden eminim, telefonu asla açmadım, beni dinliyorlar' demedi mi-demiyor mu? Üstelik hem Telekom, hem de Turkcell belgeleriyle olay su götürmez bir şekilde kesinleştiği halde bunu çarpıtmıyor, kendi beceriksizliklerini büyük bir 'korku imparatorluğunun mağduru' şekline çevirmeye kalkışmıyorlar mı?

Şimdi bu medyanın, bu zihniyetin iddianame ortaya çıkınca 'hakikaten durum vahimmiş özür dileriz' diyeceğini, diyebileceğini mi sanıyorsunuz? İddianameyi bir an önce görmek istemelerinin nedeni, çarpıtma, Andıç ve sair alaverelerle davayı sulandırmak istemelerinden başka bir şey değildir...

Elbette aksi kanıtlanana kadar her insan suçsuzdur ve elbette suçu olmayan bir insan, her kim olursa olsun haksız bir şekilde gözaltında tutulmamalı, mağdur edilmemeli... Ve kesinlikle kimse hukuku baskı altına almamalı, yargıya yardımcı olmalı...

Ama bunu Andıç Medyası ve CHP'den beklemek de biraz safdillik değil mi sizce?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kara göründü

Artık ideolojik cinnet mi insanları bu hale getiriyor, yoksa cidden saplantı derecesinde bazı değerlerin sahibi, bazı değerlerin düşmanı olmanın doğal sonucu mu bilemiyorum. Lakin hem Andıç-Ergenekon medyasının hem de CHP'nin geldiği nokta gerçekten inanılmaz.

Misal Hürriyet Gazetesi ve internet sitesi bu konuda o kadar kendinden geçmiş durumda ki, kendi kendilerini maskara ettiklerinin bile farkında değiller. İnsan kendi grubunun yaptığı haberi 'kozmetik balon' diye yalanlar mı/hadi yalanladı diyelim, aşağılar mı? Hadi aşağıladı diyelim, başka grubun haberi zanneder mi? Bunu yapabiliyor Hürriyet! Halaybaşı her gün memlekete akıl-fikir dağıtırken, mesleğin gereklerinin ne olduğu artık hiç umursanmıyor. Bir örnekle izah edip CHP'ye geçeceğim. Ergenekon tutuklamalarının yapıldığı akşam, ünlü haberci M.Ali Birand, o meşhur telaşlı sesiyle bir haber sundu. Şuydu; Turhan Çömez yurtdışında değil! Bizzat Kanal D haber ekibinin yaptığı özel haberdirdi. Muhabirler Londra'nın tüm dil okullarını gezmiş, Çömez'in izini aramış lakin bulamamıştı. İşte bu haber hemen ertesi gün bizzat Hürriyet'te 'yalan' diye yayınlandı. Üstelik kabahat başka medyanın üzerine atılarak.

Hani Marksist eskilerinin kendi gazetelerini okumadan, başkasına babalanmasını anladık da, bu kadarı fazla artık.Pes doğrusu!

CHP lideri, bir iddiaya göre 'Ergenekon'u savunmak zorunda hissediyormuş kendini. Bunu iki nedene bağlayanlar var. İlki, meşhur mitingler onu o kadar ikna etmiş ki, böyle bir kitlenin varlığına inanıyor ve oy için çete iddialarıyla suçlananların arkasında aslan kesiliyor. İkincisi daha tehlikeli ve inanmak istemediğimiz bir iddia: Birileri, CHP'ye bunu yapması için baskı yapıyor. Baykal da bu baskılar neticesinde kendini ateşe atıyor. Aslında bu durum CHP için yeni değil. Hatırlayınız lütfen... Temmuz seçimi olmuş ve CHP halktan kolay kolay unutulmayacak bir şamar yemiştir. AK Parti'nin oy oranı filan değil mevzu. Bizzat CHP'nin beklentilerin yarısını bile tutturamayan oy oranı. Sanıyorsunuz ki CHP yönetimi, 'Biz nerede yanlış yaptık?' diye kendini sorgular değil mi?

Hayır tam aksi, biz doğruyuz millet yanlış zihniyetine kapıldılar. Bu konuda işi o kadar şirazesinden çıkardılar ki, medyadaki kalemşorlarının 'Bidon kafa, göbeğini kaşıyan adam' karalamalarına sahip çıktılar. Onlara göre millet cahil, kaba ve -af edersiniz- hırt fertlerden oluşuyordu. Bu nedenle bu cahil millet, yüce CHP'yi anlamaktan uzaktı! Bu palavraya kendileri de inandılar ve seçimle yedikleri tokadı telafi etmek yerine bu millet ile aralarındaki uçurumu derinleştirdiler. Yazık ki hastalıklı ruh hali bu kadarla yetinmedi. Uluslararası her gözlemi bu milletin düşmanı olarak telakki ettiler! ABD düşmanımızdı, dolayısıyla onların görüşleri önemsiz ve hatta düşmancaydı. AB bizi zaten bölmek istiyordu! Batı gazeteleri dersin, tek amacı Türkiye'yi bölmek isteyen AKP güdümlü yayın organlarıydı. Ve nihayet Sosyalist Enternasyonal. Onlar da bir şekilde AK Parti'nin dümen suyuna gitmiş bir kurumdu. AKP, SE'de bile kadrolaşmıştı! Türk halkı aptal ve düşman. AK Parti zaten malum, hukukçular 'geri zekalı' ve 'eşkiya' (ifade kendilerine aittir)... AB desen bizi bölmek istiyor, ABD zaten eskiden beri kanlımız, Batı medyası fitne fücür merkezi, Sosyalist Enternasyonal Tayyip Bey'in adamları...

İşte tüm bu şaşkın ve yamuk sürecin doğal sonucu olarak şimdi Deniz Baykal açık açık kalkıp 'Evet ben Ergenekon'un avukatıyım' diyebiliyor! Partisini siyaseten bitirmeyi göze alarak bunu yapabilmek için CHP ve Baykal'ın dışında başka hiçbir ülke partisi ve siyasetçisi olmaz sanırım... Andıç medyası ve CHP karşılıklı olarak birbirini gaza getire getire biri Türkiye'deki solu, diğeri Andıç ve Holding medyasının itibarını yemiştir bitirmiştir.

Kim bilir? Belki onlar için trajik ama ülke için hayırlısı da budur!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Demedik!

Bu ülkede tuhaf bir kitle var. Her şeyi işlerine geldiği gibi yorumlayan, yüz yüze geldiğinizde yeryüzünün en insafli, en mantıklı, en vicdanlı, en makul insanları gibi görünen, lakin gazete ve televizyonlarında yahut seçim meydanlarında birdenbire inanılmaz bir değişim-dönüşüm yaşayan, bir anda önceki tanımların tamamen dışına çıkan bir kitle.

Üstelik doğruya-yalana, kırıp-dökmeye aldırmayan, kendi kendilerini maskara etmeyi göze alan bir kitle bu...

Sayısal anlamda az olsalar bile, etki olarak hâlâ epey güçlü olan bir güruh bu. Hatta bir çeşit kendilerini memleketin sahibi, mahallenin ağır ağabeyi olarak görüyorlar. Bu nedenle ki, kendileri dışındaki herkesi nasihat edilecek, yanağı okşanacak, icabında ensesine ara sıra patlatılacak bir sürü olarak görüyorlar. Esasen bu kitleye ayar vermek, gazlarını almak, bozmak çok kolay. Bir tek ayna bulmak ve yüzlerine tutmak yeterli olabiliyor. Lakin, bazılarımız edepten, bazılarımız çalıyı dolanmayı tercih ettiğinden kimse bu azgın azınlığa bulaşmak, dalaşmak istemediğinden genelde kendilerini tepenin kralı olarak görürler. Oysa kolaydır gerçek yüzlerini göstermek. Kendilerine kendileri gibi davranmak yeter de artar bile...

Sözelimi kendilerini muhalif gibi gösterip, demokrasi ve cumhuriyeti, insan haklarını savunan herkesi 'yandaş, yalaka' gibi göstermek istemeleri. Oysa karşılarında durup, 'Gel hele hemşerim, söyle bakalım nedir senin bu muhaliflikten anladığın şey?' diye sormak yeterli olacaktır. Keza, 'Sen her türlü karanlığın kucağında oturmuş, rejimin bir yandan sakalını yolarken, diğer yandan patronlarının hortumculuk yapmasına göz yumup, hiç görmezden geldiğin için mi muhalif oluyorsun?' demedik çoğu zaman!

O nedenle şimdi kendilerini demokrasi kahramanı gibi göstermekten utanmıyorlar... Bu milletin seçtiği insanların büyük çoğunluğu bir karar almışken, 'bilmem kaç el kaosa kalktı' diye manşet atanlara, 'gel hele bakalım, nedir bu kaos ayağı?' diye sormadık misalen. Öyle ya, hani bizim her yazdığımızı, 'önceden bilmek' olarak değerlendirenlerin esas kâhin olabileceğini yüzlerine çarpmadık hiçbir zaman. Şöyle demedik mesela: 'Nedir bu başlık, yoksa Ergenekon'un neler yapacağını, bu karar sonrası ortalığı karıştıracağını, kanlı eylemler yapacağını bildiğiniz için mi attınız bu manşeti?' diye sormadık da! Ki mantıklıdır böyle bir soru. Kitabını takdim etmek için askerlerle içli dışlı olan, gazetesinin tirajını garnizonlarda tartışanlar bilmeyecek de biz mi bileceğiz, kaosun ne zaman olacağını?

Her karışık dönemde yaptıkları programlarla yangına benzinle gidenlere 'Birader nasıl oluyor da her olağanüstü dönemde darbeyi bir şekilde savunup, millet üzerinde kirli ve psikolojik savaş oyunları oynayacak aktörleri nereden buluyorsun?' diye de sormadık dikkat ederseniz! Emekli olduktan sonra bu ekran benim, şu seminer senin diye gezinip, kendilerinden başka herkesi vatan ve millet düşmanı olarak gösterenlere, 'Beyefendi bir dakika, bugüne kadar bu memlekete kibrit kutusu kadar bir katma değer sağladınız mı ki, kalkıp memleketin sahibi gibi, sizden başka herkesi hain olarak göstererek bölücülük yapıyorsunuz?' da demedik...

Kendisini demokrat olarak lanse edenlerin, ekranda bir çeşit sol fraksiyon sofrası kurup, bunu tartışma programı diye yutturmaya kalkışanların, ortaya çıkan son tablodan hoşlanmayıp savcıcı 'eli tesbihli' filan şekline sokmaya kalkıştığını da net görüyoruz. Ve anlıyoruz tabii, aslında Susurluk'tan kastettikleri şeyin ne olduğunu... Demedik, demiyoruz, belki sonsuza kadar söylemeyeceğiz...

Kimimiz nezaketen, kimimiz onlar gibi olmamak için, belki kimimiz de düpedüz korktuğu için... Öyle ya, bugün onların onda biri tirajına rağmen yaptığı gazetecilikle bu işin nasıl yapılacağını Andıç medyasına gösteren Ahmet Altan'ı bir dönem manşetten vurmaya kalkışmamışlar mıydı? Unutmadık daha 'Fransız Ahmet' şeklindeki sürmanşetlerini! Her bulanık dönemden biraz daha zenginleşerek çıkan patronların, her cunta

döneminde makamını, işlevini sağlama alanların olan bitenden elbette rahatsız olmaları normaldir. Lakin memlekette ne dolapların çevrildiğini de kimse bilmiyor zannetmesinler. Demedi demeyin!..

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Saf sevgi!

M. Nedim Hazar 2008.07.19

Aslında niyetim size 'muhaliflik' üzerine biraz zihin egzersizi yaptırmaktı.

Hani açıkgöz bir kısım çakal takımından, ciddi ciddi kendini 'muhalif' diye inanarak lanse edenlere karşı 'kimdir muhalif' sorusunu soracak ve kimin, neye, niçin muhalefet ettiğini, esas takdir edilesi muhalifliğin ne olduğunu belki örneklerle aktaracaktım.

Lakin genç bir otoparkçı fikrimi değiştirdi...

Engin henüz 25'inde bir genç. Bizim otoparkçı... Arabadan inerken 'Abi sen de çok safsın' dedi bana. Üstelik bunu 'saf saf' söyledi!

'Saf mıyım?'

Bir an duraksadı Engin ve düzeltti:

'Yok yani o anlamda saf değil...'

'Hangi anlamda?'

'Saf değil de temizsin abi!'

Kendince doğru cümleyi bulmuştu. Düşününce bu genç otoparkçının cümlesinden günümüzde yaşananların özetinin çıktığını fark ettim.

Saf olmak ya da temiz olmak!

Her saf iyi midir ve her saf olan aynı zamanda temiz midir?

Mesela saf olup da kirli olmak mümkün olabilir mi?

Ya da saflık ve kurnazlık, hinlik aynı kefedede barınır mı?

Bu ülkeyi ve yaşananları bir kitap gibi okumak mümkün olsaydı, kahramanların karakter analizlerini yapabiliyor olsaydık çok daha net olurdu manzara. Örneğin medyada her gün atıp tutan 'saf' ama 'temiz olmayan' bir zihniyeti görmek mümkün olurdu?

Tıpkı saf olmayan ama temiz olanların varlığı gibi!

Öyle ki duygulara bulaşması, oradan harekete ve karakterlere sıçraması mümkün olan bir saflık ve temizlik benim bu bahsettiğim...

Örneğin kirli insanların saf aşkları olabiliyor... Ya da temiz insanların hastalıklı sevgileri de mümkün!

Ama sanırım en tehlikelisi saf ama temiz olmayan insanların marazi tutkuları...

Geçen akşam bir TV kanalında hukukçu bir profesörü izledim. Adamcağız düpedüz darbeleri savunuyor ve 'gerekirse yapılır' diyebiliyor. Bunu safça söylüyor ama çok da temiz bir düşünce değil doğrusu. Sanırım şöyle bir mantık yürütüyor: Ülke elden gidiyorsa, birtakım değerler yıkılıyorsa, istemediğimiz bir zihniyet devleti ele geçiriyorsa, elbette darbe de yapılır, adam da asılır!

Soru şu olmalı o halde:

'İyi de kime ve neye göre?'

Yine bir hukukçu, ancak bu arkadaşımız bir doçent... Ona göre başta iktidar olmak üzere memleketin yarısından fazlası vatan düşmanı... Saf olmayan ve hastalıklı olan bir vatan sevgisinin tezahürü olan bu zihniyete göre, aslında hukuk filan da palavra. Ve hatta hukuk bu 'hain ve düşman' olanların kullanabileceği bir silaha dönüştüğü için yorumlar ve bizzat sisteme sıkı sıkı yapışan zihniyetlerin varlığı bu ülkenin sigortası. Yoksa 'saf hukuk'a kalırsa bu ülkenin işi çoktan bitmişti!

Örtünün bir kısmı kaldırılır gibi olurken ortaya çıkan manzara hepimizi dehşete düşürdü. Gün aşırı nasıl hastalıklı bir yapının memleketi kendine göre dizayn etmek için neler kurguladığını medyadan izliyoruz.

Neler yapılmamış ki?

Fişlemeler, organizasyonlar, dostluklar, elçilikler, bağlantılar, temaslar ve dahi gönül ilişkileri...

Sonra birtakım insanların gözaltına alınırken ve serbest bırakılırken söyledikleri cümleleri hatırladım...

"Memleketi sevdiğim için tutuklanıyorum.."

Ya da vatani...

Eminim içtenlik ve büyük bir saflıkla söylüyor bunu... Tıpkı o hukukçu gibi. Hani cuntacıların darbeyi memleketi sevdikleri için ve elden gitmesini istemedikleri için darbe yaptıklarını söyleyen ve savunan hukukçu gibi... Hani 'Memleketi madem seviyorlardı darbe yapmadan önce kan dökülmesini, kardeşin kardeşi öldürmesini neden engellemediler? Bunun yerine şartların olgunlaşmasını beklediler?' sorusu havada kalsa da samimi bir saflık ve sevgi bu.

Ancak aynı zamanda hastalıklı da. Marazî bir durum. Öyle bir hastalık ki zamanla sapkınlığa ve canavarlığa dönüşebiliyor sanırım.

Ne bileyim bomba filan atabiliyor, insanları öldürebiliyorsunuz bu sevginiz için! Cinayet işliyor, gizli fırıldaklar çeviriyorsunuz ve sonra da 'memleketi sevmekten başka suçum yoktur' diyebiliyorsunuz örneğin...

Sizden başka herkes düşman ve kimse sizin kadar sevemez bu memleketi nasılsa!

Temiz olmayan bir saflık ve hastalıklı bir aşk!

Memleketin temel sorunu bu sanırım...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Saf nefret!

Mikrop bulaştı mı hislere, bir zımpara ünitesi gibi sağlıklı olan her hücreyi yontuyor ve ne yazık ki karşıt gibi duran kavramlarda bile bir benzeşlik, çoğu zaman artık fark edilmeyen ipince bir çizgi bırakıyor.

Hasta ruhlar için sevgi ile nefret arasında çok uzak bir mesafe kalmıyor ne yazık ki! Biri diğerini tetikliyor, öteki berikini siviriliyor. Hastalıklı sevgi belki daha da şiddetli bir nefreti doğuruyor kısa süre sonra...

Kirli ve pis bir prizma oluşturuyor ruh ve neredeyse her şeyi kategorize ederek, mantığı filan kapı dışarı ederek kodluyor bir nevi. Hastalıklı bir salıncağa dönüyor bünye. Sevgi ve nefret arasında salınıyor. Hiçbir ara renk, hiçbir ara duygu kalmıyor ortalık yerde. Hiç tanımadığı, görmediği, bilmediği, oturup iki kelime dahi etmediği insanlardan nefret edebiliyor kişi. Sözelimi 'bidon kafalı' diyebiliyor, 'göbeğini kaşıyor' şeklinde tiksinebiliyor misal... 'Sevmiyorsam seni, nefret ediyordumdur kesin' diye fısıldıyor hastalıklı ruh! Bilmem sizin başınıza geldi mi ama benim başıma geldi... Yıllar önce 28 Şubat'ın kenarları keskinleştirdiği, renklerin tamamını kirlettiği ve mantığın kapı dışarı edildiği bir dönemin hemen sonunda. Bir mesleki gezi esnasında hasbelkader bir süre beraber olmak zorunda kaldığım bir meslektaşım... Üç ya da dördüncü gününde gezinin, durdu meslektaşım ve bana baktı uzun uzun. 'Biliyor musun?' dedi, 'Aslında ilk başta nefret ediyordum senden...' Çok şaşırmıştım lakin belli etmedim fazla. 'Neden?' diye sordum tabii. 'Ne bileyim, sanki kendi camiamın dışındasın, benim hayat tarzımın uzağındasın diye nefret etmem gerekiyormuş gibi düşündüm.'

İşin acısı bunu başka, kendine yakın bulduğu insanlara da anlatmıştı. Ve kendi içinde kurguladığı bu nefret putunun yıkılması en çok yine onun canını yakıyordu belli ki. Zira sıradan bir sohbet esnasında lafın gelişi benim bir cümlemi tasdik ettiği esnada, bir başka (o da kendi çemberi dışındaki her şeyi düşman görenlerdendi) meslektaş, 'İyi de iki gün önce ne kadar nefret ettiğini filan söylüyordun sen!' diye bozdu meslektaşımı. O güne kadar tanımadığı, tek kelime sohbet etmişliği olmayan ve hatta bir tek yazısını bile okumadığı meslektaş hakkındaki bu nefretin kaynağını irdelemedik o gün. Tuhaf olan ise, gerek ilgi alanlarımız gerekse kalem ile olan yakınlık tarzımız inanılmaz benziyordu birbirimize. Fark şuydu; beslendiğimiz kaynakların farklılığı -ki bu olaylardan epey önce benzeri bir tuzağın farkına varıp kendi zihnindeki sınıflandırmaları kaldırmış ve kaynak şu bu açısından sınırsız bir alan seçmiştim kendime- birimizin bilmediği, zihin dağarcığında olmadığından dolayı farkında olmadığı görüşleri farklılaştırabiliyordu. Ki zaten işin güzel yanı da buydu!

Şimdi, memleketin sifonunun çekildiği, toplumun sosyal bağışsaklarının tamamının boşaltılmaya çalışıldığı şu günlerde, ortalık yere saçılan bilgiler, belgeler, konuşmalar ve yazılara filan bakınca çok daha iyi anlıyorum ki, bu saf nefrettir bu ülkeyi geri bırakan. Öylesine bir nefret ki, salt eşinin giyiminden dolayı bir ülkenin cumhurbaşkanı adayından sonsuz derecede kin duyuluyor. 'O olmasın da kim olursa olsun' şeklinde akıllara ziyan savrulmalar yaşanıyor. O nefret ki, olayın ne olduğu bilinmeden taraftar olunuyor, amigoluk yapılıyor. Bir parti, liderinin gönüllü çete avukatı olabilmesini başka ne ile açıklayabilir Allah aşkına! Ama size şunu da söylemek isterim ki; bu hastalıklı ruhların, bu sancılı süreçlerin, bu iç bunaltan manzaranın çözümü yine aynı hisleri tamir edip, düzeltmekten geçiyor. Hastalıklı bir sevginin körüklediği hastalıklı bir nefreti düzeltebilmenin yegâne yolu bireysel ve sosyal ruhları baştan aşağı bir rektifiyeden geçirmektir sanırım. Ancak bu başarılırsa bu ülke nefes alır ve mutlu olur. Yoksa kendi sevgi ve nefreti için kankasını bile kurşunlayacak psikopat ruhlar her daim çıkacaktır!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Anlayın gerisini

Aslında çok eğlenceli bir kişilik Yalçın Küçük. Onu televizyonda izlerken bir tür stand-up/meddah izliyormuş hissi ediniyor insan. Hopluyor zıplıyor, gözlerini kısıyor, atıyor, tutuyor, saçmalıyor, bağırıyor, şiir filan okuyor...

Bir sefer acayip bir özgüvene sahip. Hani popstar Ajdar ve Banu Alkan'dan sonra ülkedeki özgüveni en büyük insandır diyebiliriz. Bu cümleden bir de Hürriyet'ten Özdemir İnce var o ayrı konu.

Yalçın Küçük eğlencelidir, hoştur da aynı zamanda boştur. Salladıkça sallar. Nasılsa kimsenin onu bugüne kadar ciddiye almadığını bildiğinden bir gazete kupüründen yola çıkarak yaşının verdiği zihin yaramazlıklarıyla donattığı birtakım fikirleri gerçekmiş gibi anlatır. Bakar ciddiye alan yok, kitaplarına koyar filan.

Geçtiğimiz gün yazar Fikri Akyüz ile çıktıkları bir programı izledim. Açıkçası son dönemin en başarılı köşe yazarlarından biri olarak gördüğüm Akyüz'ün Küçük'ü fazla ciddiye aldığını düşünüyorum. Yalçın Küçük ciddiye alınmamanın verdiği rahatlıkla bugüne kadar egosuyla beraber şişirip durduğu ve kendi gerçekliği içinde üretip altında yaşadığı çatısı altında mutlu iken, şimdi bir de 'beni adam yerine koyuyorlar, bundan niye rahatsız oluyorum' halet-i ruhiyesine kapıldı.

Bir dönem Mustafa Kemal ile ilgili yazdıklarını, üstelik tespitten ziyade kanaat olarak söylediklerini savunmak yerine, 'Efendim Batılılar böyle söyler' kurnazlığına sapması ayrı bir komedidir. Bir dönem oryantalist ağzıyla konuşup, bu fikirleri kitap adı altında yayınlayacak, sonra ciddiye alınınca kıvracaksınız.

Sivas Kongresi ve Manda meselesi. Küçük, kendince Amerikan kaynaklarına bakarak, 'Sivas Kongresi'nde mandacılık kabul edilmiştir' yalanına sarılmıştır. Oysa Kongre'nin kararları açık ve nettir: "Mandacılık ve himaye kabul edilemez.." Yalçın Küçük kendini desteklemek adına o dönem Ermeni Meselesi'nden dolayı bölgede cirit atan ABD Heyeti ve General Harbord'u 'Resmi Manda Heyeti' gibi sunar. Oysa bu doğru olmadığı gibi Uğur Mumcu'dan tarihçilere kadar birçok isim bunun öyle olmadığını söylerler. Bunu bizzat Atatürk de söyler ve Harbord ile yapılan görüşmenin şahitleri ve çekilen telgraflar da... Lakin Küçük, kendi kafasında oluşturduğu bir gerçekliğe mi inanır yoksa 'tersten vurayım da namım yürüsün' diye mi bilinmez, hep aynı masalı okur durur.

Atatürk'ün despot olduğunu söylerken de aynı kıvraklığı sergilemek ister lakin, 'ezikti, sinsiydi' türü kanaatlerini gizleyemez, gizleyemeyecektir.

Bir taraftan eğlenceli olan bu manzara, özellikle Ergenekon medyasının sığınacak başka liman bulamadığından Küçük ve onun gibi birkaç isme sarılmasıyla farklı bir tabloya dönüşüyor. Zira Yalçın Küçük haddini ve mantığı aşarak şöyle diyor: 'Bu ülkede dönmeler ve Sabatayistler ile ilgili tek otorite benim. Benim dediğim kişi dönmedir...' Ve sonra inanılmaz bir ego ve çarpıtma örneği olarak Cumhurbaşkanı Gül'ün kendisini adam yerine koyup yolladığı, 'ben dönme filan değilim' içerikli mektubunu kendini şişirme örneği olarak sunabilecek kadar kendinden geçiyor. Şöyle diyor: 'Henüz karar vermedim. Başka varsa onlar da yollasın, öyle karar vereceğim...'

Bu tür insanlar laftan da anlamadıkları için, kendi kurguladıkları bir dünyada kendilerini evrenin merkezine koyarak bir atmosfer oluşturuyorlar. Düşünsenize memleketin tarihi gerçekleri Yalçın Küçük'e kalmış durumda!

Fıkra'yı bilirsiniz: Bekri Mustafa, yoksul bir mahallede bir caminin önünden geçmektedir. O sırada musalla taşında bir tabut vardır, fakat namazı kıldırarak imam ortalarda yoktur. Cemaatin beklemekten canı sıkılır ve başında kavuğu sırtında cübbesiyle oradan geçen Bekri Mustafa'yı hoca zannederek yakasına yapışırlar. Namazı onun kıldırmasını söylerler. Bekri, 'yok ben hoca değilim' dese de dinlemezler ve zorla öne geçirirler. Bekri Mustafa namazı kıldırıktan sonra tabutun örtüsünü açar ve ölünün kulağına bir şeyler fısıldar. Cemaat ölüye ne söylediğini merak eder. Bekri Mustafa gülerek cevap verir, 'Sen şimdi aramızdan ayrılıp ahirete

gidiyorsun. Eğer orada, bu dünyanın ahvalini sana sorarlarsa, Bekri Mustafa imam oldu dersin. Onlar durumu anlar...' dedim.

Soran olursa 'Yalçın Küçük Türkiye'de otorite olmuş' diyeceğiz...

Anlayan anlar durumu...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fil ve fare

M. Nedim Hazar 2008.07.28

Beni en hayrete düşüren sözleri bir gazeteci söyledi. Üstelik iddianamenin basına yansımından birkaç saat sonra... Şu an, bu satırlar kaleme alınırken dahi kimsenin iddianamenin tamamını okuduğunu zannetmiyorum.

Lakin bu gazeteci, üstelik kendini bir duvarın üzerine tırmandırıp toplumun her kesimine belli bir mesafede durduğunu iddia eden ve çoğu zaman bunu serzenişle 'kimseye yaranamıyorum' şeklinde ifade eden bu gazeteci, aradan üç saat bile geçmeden 'iddianame tutarsız, bozuk, aceleye gelmiş, ya savcılar dertlerini anlatamamışlar ya da meseleyi anlamamışlar' dedi, diyebildi. Bu kadarına 'helal olsun' demekten başka elden bir şey gelmiyor!

Kolay değil biliyorum; bir ülkenin sifonunu çekmek, tüm pisliklerini kısa bir sürede akıtmak mümkün mü? Daha önce de yazdım, bir şekilde 'bu kadar uzun sürede iddianame mi yazılır?' şeklindeki itirazlar saflıktan kaynaklanmıyorsa kasıtlıdır. Bir baskı oluşturup, 'Ergenekon' denen yapılanmanın tam anlamıyla ortaya çıkarılmasını, resmin tamamının çekilmesini istemiyorlar. 'Yok efendim bu kadar sürede iki bin bilmem kaç sayfa olduysa, süre uzasa kim bilir kaç sayfa olacaktı?' Palavranın dik alasıdır, taşların yerli yerine oturmasını beklemek sayfa sayısının artması demek değildi. Resmin netleşmesi demekti. Ergenekon'a bilinçli-bilinçsiz destek veren medya-siyaset ikilisi bunu engellemek istedi. Buna rağmen ortaya çıkan tablo nasıl bir canavarın dişleri arasında yaşadığımızı gösteriyor. En azından bunu sağlam deliller ve belgeler ile iddia ediyor. Bombaların akrabalıklarına bakmak yeterli bunun için. Ya da eli kanlı tetikçinin ailesinin banka hesabına bakmak...Elbette 'Av tüfeği ile darbe yapacaklardı' gibi, cımbızları köhnemiş zihniyetin süreci bulandırma ve sulandırma çabası devam edecektir. Tıpkı 'dağ fare doğurdu' diye üfleyenler gibi. Manzara ortada; dağ mı fare mi, tüm dünya gördü ve görecek...

28 Şubat'tan beri bilinçli yahut bilinçsiz şekilde bu zihniyetin dümen suyuna giden medya ayağı olduğunu biliyoruz. Lakin bu ayak hâlâ hâlâ işini yapmaya devam ediyor. En azından deniyor... Belki medya tablosu eskisi gibi olsa, iddianame bile ortaya çıkmayacaktı. Buna izin vermeyeceklerdi. Zaten iddianameyi okumak buna yetiyor, şüphelilerin birbiriyle yaptıkları muhabbetin en önemli maddelerinden biri de bu! Meseleyi 'av tüfeği' basitliğine indirerek sulandırmaya çabalayanlara Danıştay saldırısını anımsatmak lazım. Topla, tüfekte, tankla olmadı o eylem. Bir tabanca ile oldu. Sonrasını hatırlayın. Andıç Medyası'nın halay başlarının 'Türkiye'nin 11 Eylül'ü' manşetlerini çakmasını filan... Ecevit'i ölüme götüren protesto organizasyonlarını, buna katılım için davet yapanları vs...Bir de zavallı bir kısmı kendilerince aydınlığı, demokrasiyi, özgürlüğü talep ediyorlar. Ve kirli işleri de ilk önce kendilerinin deşifre ettiğini söyleyip hava atıyorlar. Sonrasında ortaya çıkan pisliğin büyüklüğüne bakıp, 'Heryerekon' şeklinde meseleyi bulandırıp, 'bana müsaade' diyorlar... Gönüllü avukatların, savcıyı küçümsemek için kalem oynatıp 'tespih' illüzyonu yapanların, 'ne yani biz kendi kendimizi mi bombalattık?' diye işi basit mantık oyunuyla küçümsemeye kalkanların maskesini düşüren bir iddianame ile karşı karşıyayız.

Hikâyeyi bilir misiniz? Bir konakta yaşayan fareler mutlu bir hayat sürerken bir kedi musallat olmuş konağa... Her gün bir fare eksilmeye başlamış konaktan. En deneyimli olanı, 'çözüm basit' demiş; 'Aramızdan biri kendini feda edip kedinin boynuna çingirak takacak. Böylece kedi ne zaman yanımıza yaklaşırsa çingirak ötecek ve biz kaçacağız...' bu harika çözüm tüm fareleri sevindirmiş. Lakin başka bir sorun belirmiş: Çingırağı kim takacak? Hiçbir fare yeteri kadar cesaretli çıkmamış ve gidip çingırağı takma girişiminde bulunmamış. Ve kedi tüm fareler bitene kadar hepsini teker teker avlamaya devam etmiş...Birileri bu ülkede, canavarın başına çingirak geçirebilecek cesareti gösterecek kimsenin olmadığını düşündü yıllardır. Sanırım bu iddianameyi yazanlar bu zihniyeti de yıkmış oldular!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Odak ve kampaşma

M. Nedim Hazar 2008.08.02

Artık Mahkeme sonuçlandığına göre fikriyatımızı yazmaya sayın tekaüt yargıçlar ve savcılar bozulmazlar sanırım. Zira biliyorsunuz kendileri dışında yorum yapan, fikir belirten herkes ya mahkemeyi etkiliyordur ya da vatan hainidir, ortası yoktur!

Anayasa Mahkemesi'nin kararı hakkındaki görüşüm şudur; bu sonuç herkesin işine geleni istediği şekilde yorumlaması için alınmıştır. Yani galibi de mağlubu da, kazananı da kaybedeni de olmayan bir sonuçtur. Bu sonucun gösterdiği birkaç şey var.

İlki; her ne kadar CHP ve Ergenekon Medyası bundan rahatsız olsa da, birincisi mahkeme ve bu davayı açan zihniyet artık gelişen ve modern dünyaya çok fazla kafa tutamayacaklarını, dolayısıyla yargı vasıtasıyla bir darbe yapamayacaklarını anlamış bulunmaktadır. Yani demokrasi en azından hukuk cinayetine izin vermeyecek kadar ilerlemiş gibi görünüyor. Ancak bu demek değildir ki, her şey sülman. Öte yandan mahkeme iktidar özelinde ülkenin yarısına, 'bak öldürmüyorum ama ölümcül yaralar da açabilirim' anlamına gelecek bir sonuç çıkarmıştır.

'Az buçuk laiklik karşıtı odak olmayı' da bu kararla öğrenmiş olduk. Hani, 'karşıtsın ama o kadar değil' ya da, 'ayağını denk al, aniden karşıt yapıp ipini çekebilirim' demek istemektedir. 'Öldürmesem de yaralayabilirim' anlamına gelen bir karar bu...

Delikanlı jargonunda bir deyim vardır; façayı bozmak...

Anayasa Mahkemesi bu karar ile tüm dünya ile zıtlaşmayı göze alamadığı için, karizmaya da hanel getirmeyen bir sonuç düşündü sanırım. Lakin bununla beraber iktidarın ve Başbakan'ın karizmasına da bir çizik, siyasi façasına da bir darbe vurmaya ihmal etmedi.

Bir sefer son dönemde kullanılan iki terimden rahatsız oluyorum. İlki şu odak olma işi... Bakın şunu söyleyeyim; yüksek yargının birçok (hepsi değil) mensubuna göre başta iktidarı oluşturan kişiler ve çevreleri olmak üzere toplumun yarısından fazlasını oluşturan kişiler doğuştan 'laiklik karşıtı odak'tır. Aslında meselenin gerçek tanımı 'laikçilik karşıtı' olmalı ya neyse! Yani Başbakan ve iktidar partisi ağızyla kuş tutsa yahut bir adaya çekilip hiçbir şey yapmasa dahi odaktır. Varlıkları odaktır zira!

İkinci cümle ise, 'Toplum kamlara bölündü'dür. Kastettikleri kampaşma, çok renklilik ve çok seslilik. Bunun ne zararı vardır? Toplum düşüncelere, görüşlere, ırklara, renklere bölünebilir. Önemli olan bu bölünmüşlükten güzel bir tablo çıkarabilmektir. Nedir bu tek tipçilik? Sanırım rahatsız eden şey de budur. Misal yıllar boyu

kartel türü bir medya yapılanması kimseyi rahatsız etmiyordu. Ve sanırım kartelciler toplumun kamplara bölünmemesinden o zaman ziyadesiyle memnundular. 28 Şubat gibi tek merkezden yönetilen bir medya elbette demokrasiden rahatsız olanların hayalidir, nostaljisidir.

Şimdi habercilik yapmadan gazetecilik, televizyonculuk yapmaya kalkışanların medyadaki bu çok seslilikten rahatsız olmaları ve toplumun kamplara bölünmesinden şikâyet etmeleri doğaldır. Bu memleket artık babalarının çiftliği olmaktan çıkmıştır. Misal CHP kendi zihniyetinin devlete de millete de hakim olmasından yıllar boyu memnundu. Lakin şimdi millet demokrasi vasıtasıyla bu partiyi tokatlamaktan yoruldu. Şimdi CHP de yargıyı son silah olarak görüp bu tek tipçiliğin gelen sonunu ertelemeye çabılıyor. Elbette nafile bir çaba...

CHP demişken sayın genel başkanlarının karar sonrası yaptığı açıklamayı duydunuz mu? Diyor ki, 'AK Parti kadroları değişsin, düşüncesi, yapısı değişsin...' Ve ekliyor da, 'bunun için yardıma hazırız!' Gülmekten yere düşecektim. Sayın Baykal sanırım çözümü buldu sonunda. Partisini düzeltmek yerine başka partiye de el atıyor. Sanırım kadro yollayacak ve belki part-time AKP'ye gidip başkanlık yapacaktır.

Hiç de fena fikir gibi durmuyor. Demokrasi ve ülke açısından eşsiz bir parti olan CHP, AK Parti'nin de kontrolünü eline almalı, Baykal haftada üç gün iktidar partisine bakmalı ve o yokken Sayın Sav'ı vekil olarak bırakmalıdır... Hatırlayacağınız gibi 22 Temmuz'da yedikleri tokadın kökenlerini araştırmış ve hezimetin nedenini milletin bilinçsiz oluşuna bağlamışlardı. Yani onların düşük oy almasının suçlusu halktı.

Yine benzeri bir çalışma yapsalar ve kadrolarını AK Parti'ye yönlendirseler güzel olmaz mı?

Memleketin hiçbir meselesi kalmaz inanın!

Ey yumurtaya can veren Rabb'im!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şarkıdaymış gibi

M. Nedim Hazar 2008.08.04

Önce şiir ve şarkıya dair: Şiir büyüklüğü gösterir, şarkı şiddeti ve yönü. Teknik ifadeyle; şiir skalerdir, şarkı ise vektörel. Şiir külfetlidir, zordur, yorucudur; şarkı usare ve draje. Şiire sızılır bir şekilde, şarkı ise sızma eğilimindedir.

Şiir denizdir, göldür, durağandır lakin derindir; şarkı ise nehirdir, deredir çoğu zaman, akışkandır. Elbette ki istisna opsiyonu vardır her alanda olduğu gibi... Şiir bir duvara tırmanır öyle bakar insana, şarkı ise arasında gezinir sokakların caddelerin.

Sonra tasvir: Bir mahkeme salonu... Etraftaki çocuk işi resimler ve oyuncaklardan bir çocuk mahkemesi olduğu apaçık belli. Çocuk yok ortalıkta lakin babası var sanık koltuğunda. Baba garip, baba sıra dışı... Düpedüz aptal ve gocunmuyor bundan. İlk bakışta romantik ve hatta etkileyici bile görünüyor: Devlet toplum adına geri zekalı bir babanın bir evladı kendi başına yetiştiremeyeceğini düşünüp olaya el koyuyor. Ancak babaya yardım yerine, evladını onun elinden almak istiyor devlet. İşte romantizm burada tuzla buz oluyor... Evet, 'Benim Adım Sam' isimli filminden bahsediyorum. O film ki, sevgi için zekâdan çok kalbe, ebeveyn olmak için akıldan çok feragate gereksinim olduğunu haykırıyor. Ve şöyle diyor Sam bir yerde: 'Aptal olmam sevmeme engel değil ki!' Ve bir cevap: Bırakınız bir aptalı, bir dehadan bile beklenmeyecek derinlikten gelen... Soruyor savcı inanılmaz bir acımasızlıkla: -Sizi 7 yaşında bir çocuğa bakabileceğinize inandıran sebep nedir? Cevap bir mermi keskinliği

ile salonda vınıyor: -Benim... Birini iyi ebeveyn yapan nedir... diye düşünecek... uzun zamanım oldu. Sadık olmakla, sabırla ve dinlemekle... Daha fazla dinleyemediğinizde, dinler gibi gözükmeyi ve bazen yeterli sabrı gösteremiyorum. Yalnızca bir çocuk olduğumu unutuyorum. Ama bu hayatı beraber götürüyoruz. Birbirimizi seviyoruz. Ve siz bunu mahvederseniz... Bunun telafisi olmaz.

Kahramanımız bir başka şahane film olan Kramer vs Kramer'den replik çalmaktadır. Salondaki zekâca gerilerin dışında ne yargıç, ne savcı ne de avukatlar fark edemiyor bunu. Sam, kendinden önce söylenmiş sözleri ödünç olarak aldığını açıklıyor daha sonra ve bu küçümseniyor mahkeme tarafından. Oysa zordur Sam için duygularını ifade etmek. Film tiratlarından ödünç cümleler alır, şarkı sözlerinden veresiye duygu ifadelerini alır bu nedenle. Son tasvir: Mahkeme onu da inandırır kendi çocuğuna babalık yapamayacağına. Salt kızının iyiliği için vazgeçer gibi olur bu hakkından. Lakin kanar içten içe, yaraları bastırılmaz hal alınca, avucunda kızına çiziktirdiği buruşuk bir mektup ile nefesi yavrusunun yanında alır. Kız öfkeli, zira o yaşına rağmen sevginin pes etmesini istemez. Ve bu sefer Beatles'tan aşırma yapar Sam: "Sevgili Lucy (kızının adı budur çünkü), özür dilerim duygularını incitmiş olabilirim. Ve bütün bu zaman içinde hep seni düşünüyordum. Evdeki Lucy'yi. Ve gökyüzündeki Lucy'ye kucak dolusu öpücükler... Baban. Not: Seni seviyorum. Tıpkı şarkıda olduğu gibi..." Zihnimiz 'bir daha çalsana Sam' dercesine refleks olarak tekrarlar son cümleyi: "Seni şarkıdaymış gibi seviyorum."

Şüphesiz çeşit çeşittir sevmek...Misal Adıyamanlı kalın sesli, sert bakışlı iri kıyım türkücü 'daş gibi(taş değil), torpag gibi (toprak değil) seviyorum' der... 'Balıkların suyu sevdiği kadar' olarak belirler ölçüyü şair, 'Leyla'nın başını süsleyen gökyüzündeki yıldızın uzaklığı kadar' şeklinde mesafe belirler Mecnun, 'zehri Juliet'in dudaklarından içebilecek kadar' adanmışlık ilan eder Romeo... Ancak herkes için mümkün değildir bu zor ve girift ölçümleme... Bazen insan en kolaydakini alır... Ki en kolay yerde diye en basit değildir şüphesiz. Harp düzeni almış harflerin ordusu şiirden, zihinleri allak bullak etmek için 'hücum borusu çalmış' şarkılara kadar çok geniş ve derinlikli bir deryadır bu... Şu sorular cevabın dehşetengizliğini de göstermiyor mu? "Ne kadar?" Seni şarkıda olduğu gibi seviyorum! "Hangi?" Şimdi geçirin bakalım belleğinizdeki tüm şarkıları birer birer zihninizden...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Turbo takiyye!

M. Nedim Hazar 2008.08.09

Bir gazete yöneticisi bir süre önce aynen şunları yazmıştı: "Bu ülkenin laik insanları, dindarlardan asla nefret etmiyor. Buna şiddetle itiraz ediyorum. Ne geçmişte etti, ne bugün ediyor, ne de yarın edecek. Tam aksine, laik insanlar dindarlara, bazı dindarların onlara gösterdiği saygıdan çok daha fazlasını gösteriyor." Yazısının sonraki bölümlerinde dindarlık, din, iman gibi konularda bol bol akıl fikir vermişti Türk halkına.

Aradan çok değil, birkaç ay geçmeden The Times gazetesinden Janice Turner, 'İslam ve Türkiye'deki Büyük Türban Savaşı' adlı bir inceleme yayınlamak için birçok kişiyle mülakat yapıyor. Elin gazetecisi bizimkiler gibi tek gözlü, yarım beyinli, ideolojik saplantılı olmadığı ve gün aşırı yediği yalanlamalarla 'tekzip manyağı' yapılmadığı için haberciliğin hakkını veriyor tabii. Bayan Turner, meselenin tüm taraflarıyla görüşmelerde bulunuyor. Görüştüğü kişilerden biri de bir bilim kadını: Aysel Ekşi. Ekşi Hanımefendi sadece bilim kadınlığı kimliğiyle değil, kendisini "Tarassut Köpeği" olarak tanımlayan ve girişte bir yazısından örnek verdiğim beyefendinin yönettiği gazetenin başyazarının eşi. Bunları ben uydurmuyorum ha, şimdi yine sinirlenip, köpürmesinler. Bizzat Bayan Turner yazıyor. Neyse Aysel Hanım ile yaptığı mülakattan sonra, 'Birazdan

Cumhurbaşkanı'nın eşi Hayrünnisa Gül ile buluşacağım.' diyor. Vay sen misin bunu diyen. Bayan Ekşi küplere biniyor ve -Turner'in bizzat aktardığına göre- masayı yumruklayıp var gücüyle bağıyor: "O kadından nefret ediyorum!"

Hani bir bilim insanından üstelik uzmanlığı psikiyatri olan birinden bu savrulmaya şahit olmak ayrı tartışma konusu. Ancak medya halay başının bir süre öncesinde buyurduğu, "ne münasebet laikler dindarlardan nefret etmez!" türü cümlelerin de eğer saflıktan kaynaklanmıyorsa bir "turbo takiyye" işareti olduğunun da kanıtı.

2002 seçimlerinden önce bugünün muhalefet lideri, bir yanına Zülfü Livaneli, diğer yanına aldatma ve pop-din (bu kavramı da uydurttunuz ya helal size!) Yaşar Nuri Hoca'yı -Hani şu Çıplak Uyarıcı olan- almış Kayseri Cumhuriyet Meydanı'nda bangır bangır bağıyor: "Devletin temel kurumlarıyla çatışma içine girip girmeyeceği belli olmayan partileri işbaşına getirmeyin."

Millet CHP'yi de iki seçimde oy vermeyerek sandığa gömüyor ve ülke epey badireli günler geçiriyor. Evlerden bombalar, kasalardan suikast planları, ahizelerden olmadık galiz küfürler ve balçıktan bir dünyanın iç yüzü fıskırıyor. Ve bir gün geliyor bir CHP yetkilisi tüm ülkenin yüzüne baka baka şöyle haykırıyor: "Hükümetle Genelkurmay arasında oldukça sıcak bir ilişkinin olduğu kanısındayım."

Hadi buyur buradan yak!

Seçim öncesi ve sonrası, tüm konuşmalarında AK Parti'yi devlet içinde uyumsuzluk ve gerginliğin merkezi gibi göstermeye kalkanların düştüğü durumu fark edememeleri ilginç değil mi?

Bitmedi tabii...

Bir dönem artık tüm makyajlarını dökerek direkt olarak politik bir görüntü arz eden YÖK ve rektörlerin oluşturduğu grup, o dönemde yapılan rektörlük seçimlerinin ve tercihlerinin demokrasi için ne tür bir yüz karası dönem olduğunu çok çabuk unutuyor. Ve dönemin CHP'si yapılan seçimlere, tercihlere ve atamalara 'gık' dahi etmiyor. 3 oy, alan 300 oy alanın yerine atanıyor ve başta Ergenekon-Andıç medyası olmak üzere, rektörler, YÖK ve bittabii CHP suspus bakıyor.

Yine aradan bir vakit geçiyor. Yeni rektör seçimleri oluyor. Önceki kadrolaşmadan birçok kişinin 'Laikçi olsun çamurdan olsun' zihniyeti hâlâ kol gezmek istiyor. Bunun siyasi ve medya uzantıları da gizli-açık bunu resmen destekliyor. Ve hatta geçmiş dönemde 'O kadından nefret ediyorum.' diyen bilim kadınının kocasının bizzat rektör atamaları için kulis telefonları ettiği açıklanıyor.

Ve CHP şu içerikte bir basın toplantısı yapabiliyor iyi mi?

"Efendim eskiden de atamalar demokratik değildi, ama biz eski cumhurbaşkanına bilerek ses çıkarmadık. Zira AKP'nin ekmeğine yağ sürmüş olacaktık!"

Zihniyet bu!

Malzeme de...

Şimdi gelin de bu adamların yazdıklarına, çizdiklerine, dediklerine inanın. Bunlara oy verin, gazetelerini alın, haberlerini izleyin...

Şairin dediği gibi:

Hehehey de Taranta-Babu Hehehey!

Cam yanaklı çocuklar

M. Nedim Hazar 2008.08.11

Bir kediyi, bir de çocuğu hoplayıp zıplarken görmekten fena halde haz duyarım. Her ne kadar resim ve tasvirlerde sığa sığınmış uyuklayan kediler yer alsa da, ben hazzetmem uyuşuk kedilerden. Ve tabii çocuklar da...

Eskilerin, epey eskilerin ileride iş yapacak sağlam, girişken ve gözünü budaktan sakınmayan birey ararken, çocukların kafalarını sıfır numaraya vurup, kafadaki kırık sayısına göre seçim yaptıklarını duyduğumda yüzümde benzersiz bir mutluluk gülümsemesi belirmişti.

Yara demek deneyim demek değil miydi aslında? Ve her yara belki bir özgürleşme madalyasıydı.

Kediler özgür olmalı... Ve tabii çocuklar da...

Eski aristokrat evlerin mahzenlerinde saklanan kavanozlar vardır. Hani şu Hacı Abdullah türü lokantaların raf ve vitrinlerini süsleyen türden. Muhteşem bir şeffaflık ve içinde billur gibi bir sıvıda duran meyve ve sebzeler. Turşu yahut komposto olarak bekletilen bu cam kavanozlar nedense hep içimi burkar. Ve ne zaman yüzünü cama dayamış, sokağı seyreden bir çocuk görsem hep bu kavanozları hatırlarım. Bir çeşit mahpus hayatı gibi gelir bana o çocuğun yaşamı.

Çocukluğun turşusu kurulamıyor maalesef ve çocuktan kompostonun tadı pek hoş olmaz sanırım. Ezilir çocuk ruhu, camdan bölmelerin ardında, lakin ebeveyn onu tehlikelerden korumak için içeride tuttuğuna inanır. Koruma güdüsünün neden olduğu tutsaklık!

Bilumum tehlike işte; kötü arkadaş, kirli çevre, terleme, yorulma, sakatlanma vesaire... Ama atalarımız kafasındaki kırık sayısına göre belirlemiş çocukların geleceğini... Bu nedenle kafasında kırık izi olmaz yanağını cama dayamış çocukların. Gözlerinde ezik bir hüznün, yanakları cama dayalı bir şekilde buharlaştıran kadar camları bakarlar dışarı. Hayat oradadır; dışarıda; camın öte yanında... Durmaksızın akıp gider yollar, sokaklar, oyunları...

Kirli çocuklar görürler camdan yanaklı çocuklar... Terlemiş, düşüp dizini kanatmış, burnu akan... Anlamam çocuklarını camdan kafese hapseden anneleri; 'çimlere basmayınız' levhalarını koyan devletlûları anlamadığım gibi.

Ne münasebet çimlere basmamak! Çimler basılmak içindir, toprak üzerinde uzanmak!

Esasen beton yapılarla çimleri çevrelen zihinlere asmak lazım tüm uyarı levhalarını... Upuzun gökdelenlerle dilim dilim dilimlenmiş masmavi gökyüzünü, kuyunun içindeki kurbağa gibi hüznle izleyen cam yanaklı çocuklar hep hüznlendirir beni.

Bebekler henüz daha gözlerini bile açmadan el ve ağızlarıyla, yani dokunarak tanıyıp, zihinlerine tanımlarlanmış çevreyi. Minik bir bebeğin yakaladığı her şeyi ağzına götürmesi, onu yemek istemesinden değil, bu dokunarak tanıma sürecinin olağan reflekslerinden biriymiş.

Bu nedenle bir tek camı tanıyabiliyor cam yanaklı çocuklar. Yağmura dokunamıyor, çamura, çime, toprağa, arkadaşının dizine, topa ve daha bin çeşit şeye...

Oysa kediler dokunmalı ki, hayat denen o eşsiz mucizevi kaynağın neşesini hissetsin insanoğlu.

Ve çocuklar da...

Dokunmalı...

Ve çekmeli yanağını camlardan...

Kırıp camdan kafesin duvarlarını dışarıya çıkmalı mutlaka. Temas etmeli. Ve koşmalı hatta... Hoplayıp zıplamalı tıpkı kediler gibi. Düşmeli, kanamalı, canı yanmalı, iyileşmeli sonra, izler kalmalı küçük yaralanmalardan bacağında...Ve biz bu yaralara bakarak anlamalıyız hayatımızın anlamını.

İnsan yaşadığını ancak o zaman hissediyor zira!

Özgür olmalı çocuklar.

Ve tabii kediler de...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başarıyı cezalandırmak

M. Nedim Hazar 2008.08.12

Bu ülkenin en meşhur klişelerinden biridir 'Eğitim şart!' cümlesi... Hemen herkes bir toplumun gelişmişliğinin en önemli parametrelerinden -belki de- birincisinin eğitim düzeyi olduğunu bilir. Bilir bilmesine de, bu konuda kimse pek elini taşın altına koymaz. Yine başka bir klişe devreye girer bu durumlarda; 'her şeyi devletten beklemek!'

1999 yılında dönemin Milli Eğitim Bakanlığı 'Müfredat Laboratuvar Okulu' adı altında yeni bir çalışma başlattı. Aslında gelişmiş ülkelerde olan bir sistemin uygulama çabasından başka bir şey değildi bu. İlk etapta İstanbul genelinde iki elin parmak sayısı kadar olan bu okullar kısa sürede olumlu sonuç verdi ki, hızla sayıları arttı bu tür okulların. 100'e yaklaşmıştı...

İşte bu okullardan biriydi Eyüp Ergenekon İlköğretim Okulu... Okul müdürü, okulunun ruhuna uygun yapıda bir insandı. Girişken, araştırmacı ve her konuda elini taşın altına koyan bir eğitimci; Osman Yıldız... Tıpkı şu anki İl Milli Eğitim Müdürü Ata Özer gibi o da kendi imkân ve çabalarıyla okulunun başarısı için gece gündüz çalıştı. Henüz muhabir olduğum dönemlerde bir haberden dolayı ziyaret etmiştim Ata Özer'i. Otakçılar'da bulunan lisesi hakkında çok şikâyet vardı. Lakin gittiğim zaman gördüm ki, aslında Sayın Özer her eğitimcide olması gereken bir çalışma coşkusu ve azmiyle yapıyordu işini. Kendi imkânlarıyla okula bir döner sermaye bile kazandırmış ve eğitimin kalitesini sürekli yukarı çekiyordu.

Ergenekon İlköğretim'in eğitim ve veli kadrosu da benzeri bir çaba içinde çalıştı yıllarca. Bir yandan sosyal çalışmaları ile öğrencilerin ufkunu açıyor, diğer yandan teknik ve altyapı olarak da okulu hızla geliştiriyorlardı. Öğretmenler ve müdür hiç boş durmuyor, sürekli kaliteyi artırıcı çalışmalar yapıyordu. Bir yandan Samsun, Bitlis, Kilis gibi ülke içindeki kardeş okullarıyla temasa geçerken, diğer yandan Bosna, Kosova, ABD ve Japonya gibi farklı ülkeler, kültürler ve eğitim sistemleriyle doğrudan ilişki ve arayış içine giriyorlardı. Bakanlığın bugün düzenleyip, televizyonlarda reklamını yaptığı çalışmaları yaklaşık 7 yıldır zaten yapıyordu Ergenekon İlköğretim Okulu. Çalışma ve çaba, beraberinde başarıyı getirdi. OKS'de yüzde 43'e ulaşan bir başarı sağlandı. İlçenin derece yapan tüm öğrencileri bu okuldan çıkmaya başladı. Ve doğal netice olarak da ISO 9001-2000 belgesini

alan ilk 'devlet okulu' oldu Ergenekon. Ve her başarıda olduğu gibi eğitim alanındaki bu başarılar da bir süre sonra bu okulun başına bela oldu sanki... Herkes çocuğunu bu okula göndermek istiyor, bu mümkün olmayınca da okul hakkında asılsız birçok şikâyet oluyordu. Tıpkı yıllar önce Otakçılar Lisesi ve Ata Özer Bey hakkında olduğu gibi!

Aslında böylesine bir çaba ve başarının takdir edilip, teşvik edilmesi gerekiyordu ama açıkçası kimse bu beklenti içinde de değildi. Sonra enteresan bir gelişme oldu... Ergenekon operasyonlarıyla beraber tuhaf şeyler yaşandı ve bu okul da isminden dolayı cezalandırılır bir pozisyona düşürüldü. Esasen işin içyüzünün böyle olmadığını tüm eğitim camiası çok iyi biliyordu. Bir eğitim kurumu kendi çabası ile çalışmış ve başarıyı kucaklamıştı. Örnek gösterilecek yerde, bu başarı bitirilmeye çalışılıyor şu an. Ergenekon İlköğretim Okulu şimdi kapatılma tehlikesiyle karşı karşıya. Elbette klasik anlamda bir kapatılma değil bu! Yöneticiler bu başarılı okulu hemen yanındaki bir okul ile birleştirme kararı aldılar. Aslında iyi niyetle bakıldığında güzel bir adım gibi görülebilirdi bu birleşme. Lakin birleşme çatısı ve çatısı Ergenekon'un değil, diğer okulun düzeyine konulacak. Üstelik bu birleşme yapılırken tam bir 'kim kime, dum duma' durumu hakim. Ne veliler ile ne muhtarlıkla tek bir görüşme yapılmadan, belki yerel eğitim yetkililerinin bile haberi olmadan alınan bir karardı bu.

Şahsen Milli Eğitim Bakanlığı'nın çalışmalarındaki samimiyeti ve iyiyi yapmaya olan gayreti görüp, bunu takdir edenlerdenim. Ancak bir tür 'başarı öyküsü' olarak her yerde anlatılabilecek bir çabayı, örnek göstermek yerine bitirmeye çalışan zihniyeti de asla anlamam.

Mesele her türlü siyasi kaygının ve beklentinin üzerindedir ve bakanlığın bu konuda daha duyarlı olabileceğine hâlâ inancım tam...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Memo'nun topacı!

M. Nedim Hazar 2008.08.16

Hep en erken Memo gelirdi ama o gün nedense en geç o geldi. İki avucuna sığdıramadığı bir şeyi tutuyordu. Merakla üşüştüğ etrafına tabii: 'Ne lan bu Memo? Açsana ellerini!' Biraz nazlandıktan sonra açtı ki herkes aynı anda 'O'yu uzatarak sonuna da bir 'Ha!' eklemiş oldu. İki avuca bile sığmayan bir topaç getirmişti. 'Memo' dedim, 'Nerden çıktı bu?' dedim. 'İstanbul'dan dayım yolladı ollum.' dedi. Kapkara bir dayısı vardı, biliyorum Memo'nun. 'Ama benekli, darbeli lan bu!' dedim. 'Çıkma' dedi... Çabuk dökülen boyasına bakılırsa bir de 'çakma'ydı.

Topaç bir oyuncaktı nihayetinde ama Memo abartmış, ithal, çıkma ve çakma bir topaç bulmuştu kendine. Heybetine bakılırsa oyun âleminin kralı olacaktı Memo. Laf aramızda sair oyunlarda pek adamdan sayılmadığı için, buna içerliyor ve için için dış biliyordu herkese. Biliyordum yani. Evet, sertti bir zamanlar topaç oyunu. Ahşaptan topaçlara metal çiviler takılır ve sarılan ip bir zemberek gibi boşaltılarak hasım topaçlara çivi ile darbe vurulurdu. Necis ve hırpalanmış görünüyordu Memo'nunki. 'Yok' dedi Memo, 'Öyle değil' dedi. 'Aslında Palıza gibiymiş, yumurta gibi bir topaçmış vaktiyle.' dedi. Palıza bize has bir tatlıydı, haytayla da deniyordu bir yerlerde. Böyle bingil bingil, kaşığı daldırdığın an dibine ulaşılan bir jöle işte. 'Hem' dedi Memo, 'öyle korkmayın ollum. Bakmayın kâsenin genişliğine, çivisi nanay...'

'Hadi len' dedi çocuklar, 'Baksana dampere' dediler. O dönem 'airbag' filan keşfedilmediği için, öyle bir benzetme olmadı tabii. 'Valla ollum' dedi Memo sonra, 'bak çiviye bak; yamuk ve bitik, mısır püskülü bu...' İpini

çekince, astım hastası birinin çıkardığı sese benzer bir hırıltı ve savruk bir esriklikle dönüyordu bu topaç. Dengesiz topaç, durma uzağa kaç!

Topaç tuhaf bir oyundu. Kaderi sana bir iple bağlı olan ahşap malzeme ile başkalarının topacına vurarak canını yakma oyunu. Üstelik fırır döndüre döndüre! Memo bizi ikna etme çabasına devam ediyordu: 'Hem bakmayın cüsseye, içi 'tirt' bunun.' Sonra sinsileşti sesi, 'Ama' dedi, 'böyle böyle diye büsbütün de boşlamayın ha!' Bütün o beneklerine, darbelerine, jöle kıvamına şöyle böyleliğine rağmen, bir habislikten dem vurdu. Sanki bir çeşit canlı organizmadan söz ediyordu bacaksız Memo. 'Bunun en büyük zevki, başkasının canını yaktığını düşünerek çivilemeye kalkışması, ama bakın üzerindeki çivi izlerine...'

Haklıydı Memo. Çivi izinden derisi görünmeyen kirpilere dönmüştü. Ama haz alıyordu sanırım bundan. 'Bunun en büyük zevki darbe yemek ve kırbaçlanmak.' dedi Memo. Topaç olmak şüphesiz iyi bir tercih nedeni olamazdı hiçbir nesne için, lakin 'öz' haz alıyorsa bu işten, ona bir şey denemezdi. Memo'nun topacı bir efsane olmak için yollanmıştı sanki aramıza. İri kıyım, bulaşık, çivi manyağı olmasına rağmen racon kesen, 'küçük dağların efesi' tribiyle fırıldaya fırıldaya tozu dumana katan bir hantal madde. Bütün topaçlara teker teker bulaştı Memo'nun topacı. Ne vurduğu darbe kimsenin canını yaktı, ne de kimse artık onu hesaba kattı. Ama o çivi yemekten tuhaf bir haz alıyordu sanki.

Ancak topaçtı nihayetinde; hammaddesi belli, hareket kabiliyeti sınırlı!

Zaman zaman hisleri varmış gibi asabileşirdi üstelik bu tuhaf topaç. Sağa sola bulaşır, ona buna omuz atar, kendi etrafında dönerken yerden üstüne bulaştırdığı tüm müzahrefatı etrafına saçardı. Ne var ki benzeri her ezik nesnede olduğu gibi güce karşı bir zaafı olduğunu da itiraf etmek gerekir Memo'nun topacının. Ara sıra Memo'ya bile diklenir, en iyi topaç kullanana sırnaşır, onun avuçlarına yerleşmek isterdi ama kimse yüz vermezdi pek.

Zaten bir süre sonra artık dönecek hali de kalmadı. Her topacın doğal seleksiyonuydu onu bekleyen: Ya bir sosyete muhalebicisinde sütlaç kâsesi yahut marangoz hammaddesi olmak! Ah topaç, vah topaç, arada, arkayı dönmeden birazcık aynaya baksan!

Bir topaç insana neler hatırlatıyor, enteresan...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nerede bu avukatlar?

M. Nedim Hazar 2008.08.18

Çok enteresan bir süreçten geçiyoruz sevgili okurlar. Ergenekon denilen davanın gelişim sürecine serinkanlılıkla baktıkça çok çarpıcı bir tablonun ortaya çıktığını söyleyebiliriz.

Misal; önceki dönemlerde bu davayı sulandıran, dudak büken, küçümseyen bir kısım insanların nedense sesi soluğu pek çıkmıyor artık. Hatırlarsınız; bir süre önce gerek siyasette, gerekse medyada bir kısım çevreler Ergenekon'a dudak bükmeyi marifet saymış, kimi 'heryerekon' gibi küçümseyici nitelendirmelerle işi sulandırmayı denemiş, kimi direkt olarak avukatlığa soyunmuş, kimi ise 'ne olacak canım, her emekli askerin bodrumunda çıkar birkaç el bombası ve silah' gibi tuhaf cümleler ile dümdüz bir şekilde bu yasadışı silah ve mühimmatı normal gibi göstermeye çalışmıştı.

Bence en enteresan tepki sürecini Cumhuriyet Gazetesi sergiliyor. Zira bu gazete başyazarı ve her şeyi olan İlhan Selçuk beyefendiden dolayı her türlü darbe sürecinde bizzat katalizör olarak görev almış, kıyısından köşesinden, hatta kimi zaman tamamen içinde bulunmuş bir yayın organı. Ya da yayın organı görünümünde bir siyasi ve politik platform!

Bir gazete düşünün ki, ülke karıştırılmak için bahçesine defalarca bombalar atılıyor ve gazete yeri göğü inletiyor; 'bombalanıyoruz, susturulmak isteniyoruz!' diye... Ve derken Ergenekon tutuklamaları geliyor, birtakım bombalar ele geçiriliyor, bir sürü belgeler resmi makamlara ulaştırılıyor. Bir gazete, üstelik kendisi hedef olan bir gazete meselenin üzerine gidip, soru işaretlerinin cevabını aramaz mı?

Ama Cumhuriyet ne yapıyor biliyor musunuz?

İddianamede açıkça belirtilen el bombalarıyla ve saldırganlar ile pek ilgilenmiyor. Daha doğrusu ilgilenir gibi gözüktüp, neredeyse üstünün kapanması için dua ediyor. Bunun yerine, içeride olan tutuklu ve zanlıların sahteliği bizzat resmi makamlarca tescil edilen birtakım raporları hâlâ gerçekmiş gibi sunmaya çabalıyor. Bir sefer kendi içindeki bu çelişki sadece politik iki yüzlülük ile izah edilebilecek bir durum değil! Cumhuriyet'in Ergenekon ile ilgili yayınları, insana 28 Şubat sürecinde çetenin medyayı kullandığı dönemi hatırlatıyor. Hatırlarsınız, birtakım karanlık mahfillerin Andıç ve ulak medyasını kullanarak gün aşırı ortalık yere saçtıkları sahte raporları. Bugün bile saf ve hatta ahmak konumuna düşmeyi göze alarak hâlâ bu metinlerden medet uman bir yayın politikası gütmek, sadece ideolojik körlük yahut zihinsel felçlik ile izah edilebilecek bir durum olmasa gerek. İşin içinde başka hesaplar var lakin, her geçen gün bulunan yeni belgeler ve silahlar gerek Cumhuriyetçilerin, gerek Ergenekonseverlerin işini gittikçe zorlaştırıyor gibi. Daha da zorlaşacak bu gidişle.

Misal düne kadar "ben Ergenekon'un avukatıyım" diye babalanan siyasi lider neden şimdilerde bu konuda pek konuşmuyor? Ya da bu cephanelikleri normal bulan Ergenekon'un medya kolları neden dut yemiş bülbülü oynuyor?

Medyada hâlâ Ergenekon'un görevlisi olarak günlük gazetelerde yazı attıranlar, internet sitelerinde 'müthiş' patlangaç patlatanlar, TV ekranında kasıla kasıla sulandırıcı ekletirenler hâlâ var. Mevzu derine indikçe bu muvazzaf kesimin de 'avukatları' gibi ıslık çala çala olay mahallinden uzaklaşacağını tahmin etmek zor değil...

Utanma, sıkılma, pişman olma, özür dileme filan diyeceğim ama karşımızdaki organizmada olmayan özellikler bunlar...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yaz oyunları

M. Nedim Hazar 2008.08.19

Sizi bilmem ama olimpiyatlar her zaman beni acayip etkiler. Sadece birtakım müsabakaların yapılması, sporcuların birbiriyle giriştiği nefes kesici rekabet değildir etkileyici olan.

Bence insanlığın bir araya gelip o muhteşem renk, kültür, coğrafya, dil cümbüşünü oluşturması başlı başına bir heyecandır.

Ve tabii bir ülkenin genel durumu hakkında da bilgi alabilmek için çok önemli veriler sunar olimpiyatlar. Sporcuların giydikleri kıyafetten saç stillerine, taktıkları aksesuardan yüz ifadelerine kadar birçok ipucu taşır

yarışmalar. Ve bir insan panayırırır... Daha tüyü bitmemiş tıfl çocuklarından dede, babaanne olmuş yaşlı sporcularına kadar çok renkli simalar çıkıyor her gün karşımıza.

En önemlisi, bir ülkenin sporu o ülkenin diğ r alanları hakkında da çok ciddi fikirler verir. En azından ben öyle düşünmekteyim. Misal, sağık sistemi iyi olmayan bir ülkenin spor sisteminin iyi olmasını beklemek hayalciliktir. Coğrafi yahut gelenekten kaynaklanan birtakım  st nl kler yoksa sportif başarı o ülkenin genel durumundaki ( lke olarak kastediyorum, yanlış anlaşılmasın...) kaliteyi, zenginliğı, refahı gösterir. Elbette istisnalar vardır. Başarının yahut başarısızlığın kökenlerine inildiğinde sistemler, sistemin insana, spora, hayata verdiğı önem ile paralel olduğı görülecektir sıralamanın. Bu nedenle Türk kafilesindeki sporcuların bu olimpiyatlarda hayal kırıklığı yaşatması, son üç aylık çalışmaları, antrenörleri, federasyon başkanlarını vesaire tartışarak, faturayı onlara keserek ge iştirilecek kadar yüzeysel bir şey olmasa gerek. Geçen gün plaj futbolunu izliyordum bir kanalda. Dünya plaj futbolu finalleri... Düşünün, finallere katılan 10 ülkeden yarıya yakınında deniz yok! Tabii    yanı denizle çevrili ülkemiz yoktu bu finallerde. Bir ada ülkesinin balık ithal etmesi kadar çarpıcı bir durumdu bu!

Bu açıdan bakıldığında bir çeşit berber koltuğı görevi üstleniyor olimpiyat müsabakaları. Sa ımız kesiliyor ve önümüze düşürülüyor. Ak mı, kara mı görüyoruz hep beraber. Kendi kendimize propaganda yapmanın, kendimizi kandırmanın, 'biz bu şekil muhteşem bir memleketiz' demenin nasıl bir acıtıcı illüzyon olduğunu görmemizi sağılıyor. Bireysel ve palyatif başarılardan yaptığımız genellemelerle oluşturduğumuz makyajı bozuyor, boyaları döküyor olimpiyatlar. B y kl kle hantallığın, systemsizlikle düzenin farkını gösterip duruyor bize. Yaz oyunları, kendi kendimize yaptığımız akıl ve ayak oyunlarını bozuyor. İnanmayan, madalya tablosuna baksın, derim...

İkinci haftanın başlamasıyla beraber özellikle atletizmde Afrika  lkelerinin görmezden gelinemeyecek bir başarısı -her zaman olduğı gibi- ortaya  ıktı. Bu şaşırtıcı olmasa da üzerinde düşünülecek bir durumdu bence. Bir Afrikalı için koşmak belki yaşam tarzı yahut kendini ifade şekli. Zira koşmak diğ r spor dalları gibi değıl. Herhangi bir araç, gereç, aparat yahut aksesuar istemiyor. Ne bileyim ne teknolojinin son örneğı karbon bisikletlere, ne kapalı salonlara ne de büyük paralarla yaptırılan yüzme havuzlarına ihtiyaç var koşmak için. Topa, fileye, pedala, ipe, kızağı, hatta çoğı zaman ayakkabıya bile ihtiyaç yok.

Sair zamanda, normal giysileriyle bakıldığında insanda acıma hissi uyandıran o cılız bedenlerin dayanıklılık ve hızlarına bakarak şaşıyoruz çoğı zaman. Ve aklıma hep bir Afrika atasözü geliyor bu tabloları izlediğimde. şöyle diyor: Her sabah Afrika'da bir geyik uyanır. Uyanır uyanmaz, en hızlı koşan aslandan daha hızlı koşamazsa o gün öleceğini bilir. Ve her sabah bir aslan uyanır Afrika'da. Uyanır uyanmaz, en yavaş koşan geyikten daha hızlı koşmazsa açlıktan öleceğini bilir. Afrika'da aslan ya da geyik olmanız fark etmez. Esas olan, sabah uyanır uyanmaz koşmanız gerektiğini bilmenizdir!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağılantısı)

Yatağımdaki düşman

M. Nedim Hazar 2008.08.23

Kandırılmışlık hissi hislerin en balığı ve en berbatı olsa gerek... Ergenekon İddianamesi'nin sayfaları arasında gezindik e minik bir empati yapıp ismi geçenlerin birbirleriyle olan ilişkilerine ve birbirlerinin arkalarından çevirdiklerine onların gözüyle bakınca bu hissi yaşadıklarını düşünüyor insan.

Elbette birileri yaşıyordur şüphesiz. Lakin bazılarının da hislerinin bu kısmının alınmış olduğunu düşünmeden edemiyor insan.

Şüphesiz bu bir iddianame ve hiç kimse herhangi bir yargı kararı olmadan suçlu ilan edilemez. Ama yıllardan beri beraber çalıştığınız, her fırsatta yüzünüze karşı sizi öven ve gazlayan birinin arkanızdan 'Çatlaktır, delidir, oynaktır' gibi ifadeler kullandığını okuyunca ne hissedersiniz? Kandırılmışlık hissine kapılır, 'Yüzüme karşı böyle arkamdan böyle ha?' mı dersiniz, yoksa iddianameye, savcıya ve bunları yayınlayanlara, okuyanlara mı öfkelenirsiniz?

Geçen gün, hangi yazardı tam hatırlamıyorum, bir yazar eski YÖK Başkanı ile bir görüşme yapmıştı. Erdoğan Teziç 'Tiksiniyorum' demiş ona. Yüzüne gülüp arkasından fırladık çevirenleri, ölüm listesi hazırlayanları okudukça artık iddianameyi de okumuyormuş. Sadece midesi bulanıyormuş Sayın Teziç'in. Ancak bulanmayanlar da var...

Sözelimi iki kişi aralarında bir üçüncüden konuşurken 'O da biraz yumuşaktır' mealinde bir şeyler konuşmuşlar. İddianamede yer alan bu ifadelerin ortaya çıkmasıyla bu lafı edenlere değil, bir yerlerine neft sürülmüş gibi yazanlara ve okuyanlara saldırdı elemanın teki. Üstelik sonra ağabeylerine, dayılarına şikâyet etti, onlar da saldırdılar. Enteresan değil mi? Avukat Ceyhan Mumcu'yu izliyorum bir TV kanalında. Kendisi Ergenekon'un avukatlarından biri. Üstelik Baykal gibi sözde değil özde avukatı. Biliyorsunuz kardeşi Uğur Mumcu menfur bir saldırı sonucu katledildi. Muhatabı Mumcu'ya şunu sordu: 'İşçi Partisi'nden çıkan bütün bu belgeler, bilgiler, planlar, gizli yazılar sizi rahatsız etmiyor mu?' Durdu ve 'Hayır' dedi Sayın Mumcu, 'Esas olmaması şaşırtırdı. Bir siyasi partide olmalı bütün bu belgeler!' Şaşkınlıktan mı yoksa bilinçli mi söyledi tam olarak kavrayamadım, ama bir siyasi partiden terör örgütü merkezi gibi suikast planları, darbe yazışmaları çıkması hangi demokratik ülkede ve partisinde varmış merak da ettim!

Yine lanetlenecek bir saldırı sonucu öldürülen Necip Hablemitoğlu'nun eşi hanımefendi üyesi olduğu dernekten istifa etmiş. Malum o derneğin yöneticileri hakkında ciddi suçlamalar var. Şimdi merak ediyorum Ergenekon İddianamesi'ni ve delillerini okuyunca Sayın Hablemitoğlu ne hissetmiştir acaba?Büyük bir örgütün eşini ve kendisini yıllar boyu kandırdığını mı, yoksa bütün bunların bir komplo olduğunu mu?

Rahmetli Kışlalı ve kardeşinden bahsetmeye hiç gerek yok. Sanki gerçek katiller ve azmettiriciler ortaya çıksa bile, 'yok olmaz' deyip beğenmeyecek izlenimi veriyor. Tıpkı yıllar önce bizdeki yerli Pravda'nın yaptığı gibi. Hatırlarsınız; Onat Kutlar menfur bir saldırı sonucu öldürülmüştü de, bu gazete katilleri beğenmemişti. Eh bunu yapacak kadar bile gerçeklikten kopan, mantıktan uzaklaşan bir zihniyetin Hizbülvahşet'in basın organı gibi davranması da, terör örgütü liderine taziye ilanı girmesi de şaşılacak bir durum olmasa gerek! Her dönem cunta ile aşk yaşamayı 'düzeyli ilişki' sayanların demokrasiye inanmasını (elbette takiyye yapmadan) beklemek mümkün mü?

İki Yaşar Bey'in düzeyli siyasi ilişkisini de yazmıyorum. Çıplak ve giyinik uyarıcıların aldatma öykülerini buraya yazacak kadar da düzeyli bulduğumu söyleyemem. Ama insan şunu sormadan edemiyor: Bir dönemi samimi bir şekilde mücadele ettiğiniz, kendi düşüncenizin, siyasi görüşünüzün hakim olması için beraber saf tuttuğunuz birtakım insanların ne menem birer tıynetle olduğu gün gibi ortaya çıkınca, hiç mi kandırılmışlık hissi yaşamazsınız? Hiç mi ilişkilerinizi, geçmişinizi, çevrenizi sorgulamazsınız? Büyük Türk düşünürü Serdar Turgut kadar da mı olamıyorsunuz yani?

Anne terliği

M. Nedim Hazar 2008.08.25

En baştan belirtelim ki, her şeyi güzeldir annenin. Teni, kokusu, dokunuşu, bakışı, öfkesi, tası, tarağı, örtüsü, yaşmağı ve elbette terliği...

Anne terliği...

İnsanın yaşı kemale erdikçe eski zamanlara yaptığı zihinsel yolculuklarda anne imajı ile birleşik olarak çıkar karşısına terlikleri. Eğitimin bir paçası, terbiye edilmenin ilk aparatıdır belki anne terlikleri.

Belki daha öncesinden başlamak lazım.

şöyle diyor tabir kitapları: "Rüyada kendi annenizi görmek, hiç umulmadık bir mirasa konacağınıza, annenizin sizi doğurduğunu görmek, gören hasta ise sağlıklı, fakir ise zengin olacağına, anneniz ile sohbet etmek, iyi haberler alınacağına, ölmüş olan annesini tekrar ölmüş görmek, huzura, anneyi hayatta iken ölmüş görmek, bir iş ile ilgili olarak büyük bir mutluluk duymaya, anneyi dövmek hastalanmaya, anneyi ağlarken görmek büyük bir mutsuzluğa işarettir. Sevdieğiniz bir kişiyle bir araya geleceksiniz..."

Dahası, işin bir de terlikli kısmı var: "Rüyada renkli ve güzel terlikle yürümek bereket ve sürura, sevinç ve neşeye, terlik hizmetkâra, evin hanımına, güç ve kuvvete, menfaat ve mala, rahatlığa ve yolculuğa delalet eder. Rüyada terlik görmek, mutluluk verecek haberler alacağınıza yorumlanır. Bu rüyayı gören kimse, huzurlu ve mutlu bir yaşam sürecektir."

Eh düşünün, rüyasında annesini terlikle gören kişinin ruh halini...

Dediğim gibi belki bir anne için çocuk eğitiminin ilk ve en önemli aracıdır terlikler. Ve her annede doğal olarak kullanabilme yeteneği vardır terliklerini. Yanlış bir şey yaptığında çocuk, önce uyarı alır, "bak çıkarırım terlikleri ha!" Ardından eylem gelir. Çıkarır ve akıl almaz bir refleksle fırlatır anne. Ve ilkse bu, şaşkınlıktan dilini yutar çocuklar. Çünkü o halim selim annenin güdümündeki terlik, bir konvansiyonel silah gibi gelir ve hedefi bulur. Usta bir fizikçi gibi tüm açıları, sekmeleri hesaplamıştır sanki. Ve usta bir futbolcu, hatta bilardocu gibi; bazen falsolu, bazen banttan görerek ulaştırır hedefine.

Aslında hakkını da yememek lazım. Bu terlik taarruzunun çocuğa katkıları da vardır. Bir sefer hata yapmamayı, yaptıysa terlikle vurulacağını bilir çocuk. Sonra -şayet müzmin yaramaz ise- savunma teknikleri geliştirir. Evin kör noktalarını bulur, hareket kabiliyetini geliştirir, yatak, karyola, kanepeler, çekyat ne varsa birer siper ve sığınağa dönüştürür.

Çeşit çeşit ve en tercih edileni pofuduk olanı, en uzak durulası da topuklu olanıdır. Baba kemeri kadar acımasız ve sadist de değildir üstelik.

Nedendir bilinmez -bal gibi bilinir aslında- bir süre sonra özlemle anılır aslında anne terliği. Özlenen annedir aslında mutlaka lakin anneyi hatırlatan, hayatın en güzel ve hareketli günlerini çağırştıran bir nesnedir.

Komşularla oturmuş, kendi -melek modunda tabi- halinde sohbet eden annenin, yaptığınız bir yaramazlıkla nasıl alarma geçtiğini, savaş ekipmanı olan terliği nasıl bir kıvraklık ile eline aldığını ve o kısa sürede hedef-mesafe hesabı yapıp güdümlü bir şekilde yolladığını bu yaşınızda bile aklınız almaz. En komiği de, birinci saldırıyı savuşturduğunuzda, suratınızdaki o at nalı gibi sırtışla bakarken, ikinci terliği alnınızın orta yerine 'şırrak' diye yemenizdir.

Her şeyi güzeldir annelerin. Kokusu, dokunuşu, sarılışı, gözyaşı, teni, öfkesi ve gülümsemesi... Ve en az sütü kadar tatlıdır içinde anne olan rüyalar.

Ki en şahanesi de anne ve terliğini beraber görmek rüyada...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Olimpiyat hatırası

M. Nedim Hazar 2008.08.26

1942 yılında Amerikan ordusu, düşmanını iyi tanımak için çizgi romanlı bir eğitim seti hazırlamış. Bu setin bir yerinde Çinli ile Japonların farkları anlatılıyor.

Çene yapılarından yürüyüşlerine, gülümsemelerinden parmak arası mesafelerine kadar bir dolu ayrıntı vardır bu çizgi katalogda. Lakin bizim gibi ülkelerde hâlâ her çekik gözlü için 'Capon' lakabı takıldığı için sonunda bir Çinli ile bir Japon arasındaki farkı tek cümlede özetlemişiz: "Eğer fotoğraf çekiyorsa Japon'dur!"

Özellikle Doğu Bloku'nun çökmesiyle beraber dünyadaki süper güç dengesi de değişir oldu. Artık Rusya'nın yerini Çin aldığı gibi, fotoğraf çekmede de Japonlardan bayrağı aldı Çinliler. Pekin Olimpiyatları'yla ilgili her haberde fonda fotoğraf çeken bir Çinliyi görmek bu yüzden şaşırtıcı değildi.

Her ne kadar uyduruk her malın Çin ile bir ilişkisi olduğu şeklinde bir bilinçaltı oluşmuşsa da, Çinlilerin başta elektronik olmak üzere teknolojinin de artık cılkını çıkardığını biliyoruz.

Son dönemde üretilen Çin-Hong Kong yapımı filmler teknik olarak Hollywood'a kafa tutar hale geldi. Bir kült Çin yapımı olan Shaolin Soccer'da bununla ilgili bir espri bile var. Kahramanımız sıra dışı bir bayan futbol takımının oyuncularında üstün özellikleri görünce sorar: "Bunlar nasıl uçuyorlar söyle?" Cevap güzeldir: "Sanırım özel efekt!"

Olimpiyatların açılış ve kapanış törenlerindeki görsellik ve görkem herkesi ziyadesiyle etkiledi. Gerçi birçok medya organında özel efektlerle desteklenmesi eleştirildi ve 'kandırıldık' türü yayınlar yapıldı ama o kadar ışıltı oyunlarının, binlerce insanın ritmik hareketlerinin, sesin, gürültünün yadigarı olmayıp efektlerle oluşturulan illüzyonun yadsınması tuhaf bence.

Ve teknolojik her sürecin sonu gibi, sanırım kısa bir süre sonra artık teknolojik ve görsel şov yerine doğal ve sade olan törenler makbul olup, takdir edilecek.

Kanaatimce Pekin Olimpiyatları'nın organizasyonundaki eksiksizlik kadar yayınlardaki üstünlük de takdire değer. Salt Çinli televizyoncuların yaptığı yayın değil, ülkemizde bu yayınları bize aktaran kanalları da kutlamak gerekir. Örneğin TRT 3'e bir kanalı tahsis eden Digitürk'ü... Her ne kadar Avrupa beğenisi ve Avrupalıların müsabaka ve sporcularını ekrana getirmeyi tercih etse de Eurosport ve onun Türk sunucuları da bence başarılıydı.

Ama TRT 3'ü de ayrıca kutlamak gerekiyor. Gerek Türk insanının tercihlerini ön plana alarak yaptıkları program akışı gerekse özel röportaj ve yorumları ile daha önce Kanal 1 ve ATV'de yaşanan hayal kırıklığını yaşattırmadılar.

"Canlı yayın" demek, öncesi, arası ve sonrası reklamlarla tikiş tikiş olmuş bir naklen yayın yapıp sonra 'sen sağ ben selamet' demek olmamalı. TRT bunu hakkıyla yaptığı gibi, bence aşırı hassasiyetten kaynaklanan bir

prensip ile az bile reklam aldılar. Tenisçilerin set arası dinlenmelerinde bile kendi programları başta olmak üzere birçok ürünün reklamını giren Eurosport kadar olmasa da, belki biraz daha ticari düşünebilirdi TRT.

Elbette her ülkede olduğu gibi bizde de bir kısım hatalar ve aksamalar olmadı değil. Ancak özellikle salon sporlarındaki spiker ve yorumcuların branşa hakimiyeti ve bilgi birikimlerini izleyici ile paylaşmaları seyir zevkini kat be kat artırdı bence.

Londra Olimpiyatları'nda nasıl bir yayıncılık olur bilemiyoruz. Keza 4 yıl içinde herkes birtakım dersler çıkarıp sportif anlamda Pekin 2008'den çok daha başarılı bir tablo oluşturabilir mi emin değiliz. Ancak 19 günlük sportif ve TV yayını şöleninin (elbette öncesi ve sonrası da var) yayıncılık ve spor bağlamında çok iyi etüt edilmesini ve 4 yıllık bilinçli bir çalışma ile çitanın çok daha yukarılara tırmandırılmasını canı gönülden diliyoruz.

Çinli turistlerin Sultanahmet Meydanı'nda İstanbul Olimpiyat Hatırası konulu fotoğraf çekecekleri gün böylelikle çok daha yakın olur.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tehlike

M. Nedim Hazar 2008.08.30

Epey bir zamandır (tesadüf ki tam da Ergenekon iddianamesi açıklandığından beri) ortalıkta görünmeyen tekaüt yargı mensuplarından biri, Ulusalcuların ayakyolu yaptığı bir TV kanalında konuşurken öfkeyle bir iç düşman liste-haritası çıkarmıştı.

Öyle muazzam bir yelpazeydi ki, neredeyse kendisinin dışında kalan herkes bu listenin içindeydi. Aslında o ruh haliyle ilgili epey yazı kaleme aldık. Marazi bir aşkın insana neler yaptıracağını hem tarih hem de günümüz gazetelerinin üçüncü sayfaları gösteriyor. 'Ya benimsin ya toprağın' mantığının tehlikeli bir uç veriydi bu. Lakin ülke olarak bu zihniyetin yavaş yavaş emekli olmasıyla bir şekilde sıkıntıyı savuşturmuş da oluyorduk.

Sonra bir sürü şey yaşandı bu ülkede. Günlükler, telefon konuşmaları, planlar, listeler, andıçlar, fişlemeler, bombalar filan çıktı birbiri peşi sıra. Andıç ve ulak medyasının bir kısmı bu gelişmelerden sonra dut yemiş bülbül gibi susarken, kimileri de 'Av tüfeğiyle darbe' türünden akıllara ziyan manşetlerle işi makaraya vurmaya kalkıştı. Ancak şimdi kafasında az biraz akıl bulunan her insan evladı ülkenin geçirdiği o buhranlı dönemin kodlarını hızla çözüyor ve manzara netleşiyor. Açıkçası beni şaşırtan şeylerin başında emekli birtakım komutanların tuttukları notlar, günlükler, fişlemeler ve muhabbetler geldi. Ortaya çıkan belgeler gösteriyordu ki, bu değerli komutanlarımız askerlik dışında her şeyle, özellikle de siyaset ile pek yakından ilgilenmişler. İlgilenmekle kalmamış bizzat aktif rol üstlenmişler. Bilmem neredeki oy sandığının hesabını yapan, bunun üzerine strateji geliştiren değerli büyüklerimiz varmış! Bu kadar milyon belge, bilgi, kanıt arasında bir tane, yalnızca bir tane meslekleriyle ilgili şey çıkmaması sizce de garip değil mi? Günlüklere bakalım örneğin. Gün gün yaptıkları şeylerin anlatıldığı günlüklerde neredeyse 24 saatlerini ülke yönetimi ve siyasi ilişkilere ayıran emekli paşaların olması tuhaf değil mi?

Görüyorsunuz işte, gerek ABD'nin tüm dünyayı kontrol etme, ayar verme, harita çizme sevdası, gerekse Avrupa ve Rusya'nın kendi menfaatleri için uluslararası satrançta habire hamle yapmaları ülkemizi çok hassas bir süreçten geçiriyor. Üstümüzde savaş, altımızda gerilim, yanımızda kan ve gözyaşı, hemen ötemizde soykırım ve devlet terörü var. İnsan istiyor ki bütün bu sıkıntılı durumda askeri ve güvenlik güçleri gerekli stratejik-mesleki çalışmalar, etütler yapsın, yeni stratejiler belirlsin, ülke geleceği için gerekli adımları atsın ve ülkeyi yönetenlere bu yönde telkinlerde bulunsun.

Hatırlarsınız 28 Şubat dönemini. Bir kısım holding patronları yaşanan psikolojik savaş günlerinde kelebek koleksiyonu gibi şirket ve medya koleksiyonu yapıp, mallarına mal katarken, Amerika bilmem kaç kilometre uzaktan gelip Afganistan ve Irak'a müdahale planlarıyla uğraşırken, bir kısım resmi görevlilerimiz Andıç ve listelerle uğraşıyordu. Kebapçısından şarküterisine kadar bilmem kaç milyon devlet düşmanı üretmişlerdi. Bilirsiniz ülkemizde enteresan bir gelenek vardır. Bir kısım yüksek yargı, bürokrat yahut askeri yetkili, dönem açılışlarında, kapanışlarında, emekli oluşlarında filan hep konuşma yaparlar. Yapılan bu konuşmaların içeriklerine baktığımızda yıllardan beri hep aynı cümlelerin farklı şekilde yer aldığını görürüz.

Yaşanan bu süreçten sonra ben beklerdim ki, bu tür konuşmaları yapanlar en azından ülke gerçekleri ile yüzleşsinler ve tehlike, görev tanımı, herkesin kendi işini yapmasıyla ilgili bir güncelleme yapsınlar. Zira yukarıda bahsini ettiğimiz zümrenin tehlike olarak gördüğü başlıklar teker teker açıldığında rasyonel olmamanın dışında çok daha enteresan bir nokta ortaya çıkacaktır. Gerek yargının, gerek mülki, askeri erkânın muğlak ifadeler ile işaret ettiği, CHP, holding ve Andıç medyasının üzerine balıklama atlayıp manşetten çıktığı tehlike bizzat halkın kendisi gibi durmaktadır. Eğri oturup doğru konuşalım, evinin bodrumunda bomba ve suikast planı arşivleyen, valizler dolusu fişlemeyle kafayı bozan, sağa sola bomba attıran, adam vurduran, halkı galeyana getirmek için organize işler yapan zihniyetten daha mı tehlikeli cuma namazına giden kebabçı Mustafa Usta?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başlıyor

M. Nedim Hazar 2008.09.01

Büyüklerin yan yana geldiğinde iç çekişler eşliğinde kurdukları "nerede o eski..." diye başlayan soru cümlelerini bilirsiniz. Hemen her büyüğün zevkle iştirak ettiği ve cevabını iç çekişler arasında verdiği bir sorudur bu.

Nerede o eski Ramazanlar? Nerede o eski bayramlar? Ve daha onlarca benzeri soru... Hakikaten öyle midir acaba? Aradığımız şey eski Ramazanlar, eski bayramlar mıdır, yoksa aradığımız eski biziz mi? Eski biz!

Yani çocukluğumuz... Şöyle sorayım: Acaba hafızamıza akın eden onlarca hatıra ile beraber iç çekerek yâd ettiğimiz olaylar, eşyalar, davranışlar mıdır gerçekten? Yoksa aslında özlediğimiz geride kalan çocukluğumuz mu? Neşenin, eğlenenin ve coşkunun boyutunu tespit edebilecek bir ölçü aleti olsaydı, acaba geçmiş zaman çocukları ile günümüz çocukları arasında bir boyut farkı olur muydu?

Rahmetli babamın son dönemlerde her sahur canlı olarak yayınlanan 'Kabe-i Muazzama'da sabah namaz'ından nasıl haz aldığını hatırlıyorum. Ucundan da yetişmiş olsa görüntülü iletişimin taşıdığı bu küresel hazzı yaşamak kısmet oldu ona. Gençliğinde küçük transistörlü radyolardan orta dalgadan bulduğu bir Kur'an-ı Kerim kıraatini artık anlatmaz olmuştu üstelik. Ve çocuklar... Bugünün çocuklarının bayramlardan, Ramazanlardan, o çocuklara has lezzeti almadığını zannediyorsak şüphesiz büyük bir yanılgı içindeyiz.

Günün kavurucu sıcaklığıyla ibadetin lezzetini zirveye taşıyan güneşin görevini yaptıktan sonra yerini akşam serinliğine bıraktığı anda buz kuyruğuna giren çocukları hatırlıyorum. Olmuştur bir 30 yıl filan... Mahallenin geniş meydanında kesilerek satılan kalıp buzları koydukları kaplar ile evlerine koşturmalarını...

Şekli ve boyutu değişti belki ama en az onlar kadar coşku ve haz veren başka uğraşlar var şimdinin çocuklarına ve büyüklerine. İkinci mukabelesinde semt camiine gitmiyor belki büyükler ama en az onun kadar değerli

kıraat ve sohbeti TV ekranında yaşayabiliyor. Elbette kişinin ve izlemeyi tercih ettiği yaşamın etkisi var bu dediklerimde. Bugün böyle bir kaygı taşımayan büyüklerin, geçmişte de ne mukabele, ne sohbet, ne iftar derdinin olduğunu sanmıyorum. Anlatmaya çalıştığım şey, ibadetini yapan büyüğün, bayram neşesi yaşayan çocuğun eskiden aldığı lezzet ile bugün aldığı lezzet arasında çok fazla fark olmadığı.

Elbette bunlar sübjektif düşünceler. Muazzam bir çocukluk yaşamış; anne-babası, dede-ninesi, bir sürü kardeşiyle gayet mutlu bir çocukluğu yaşadıktan sonra hayatın bir şekilde onu taşlıkları yollara savurduğu insanların geçmişi özlemesi normal. Ne ki tersi de mümkün; mutsuz bir çocukluk, yalnız bayramlar, coşkusuz ibadetler yaşamış birinin, küçükken ıskaladığı hazları yaşının ilerlemesiyle yakalamasından sonra geçmişi hiç özlememesi gibi...

İşte yine bir mübarek aya girdik... Babamın beni uyandırdığı ilk sahur gibi uyandıracağım çocuğumu ben de... Ve çok iyi biliyorum ki, ilk iftarı beklerkenki heyecan ve sabırsızlıkla bekleyecek oğlum akşamki ilk iftarı... Mucizevî bir tekrarlanış gibi geliyor bana tüm bunlar. Babamın yaşadığı mutlulukları yaşıyorum ve çocuğum benim yaşadığım hazları yaşıyor her Ramazan'da. Ama mutlak tabloya bakıldığında, yüzyıl önceki oruç ile bugün tuttuğumuz oruç arasında sıklet ve lezzet açısından çok fark yok. Total değer aynı gibi...

İbadetin çok önemli bir özelliğini de fark ettim geçtiğimiz günlerde. Onu yapamayanları acayip rahatsız ediyor. Şüphesiz ibadeti yapıp, yapmayanları da rahatsız eden, baskı kurmaya çalışan arızalı ruhlar da yok değil. Ama ibadet yapana verdiği lezzet kadar yapmayana da acı veriyor sanırım. Ve birçok rahatsızlığa neden oluyor bu yapamayışlık. Ne demek istediğimi anlamak için malum medyanın sayfaları ve yazarları arasında gezinmeniz yeterli. Ama her şeyi bir tarafa bırakmak lazım sanırım... İşte muhteşem bir fırsat daha. .En azından bu seneyi iyi değerlendirme azmi ve gayreti içinde olmak bile hoş. Ramazan'ınız kutlu olsun...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cennet perforecisi

M. Nedim Hazar 2008.09.06

"Rahman olan" diyor kutsal metin, "Kur'an'ı öğretti, insanı yarattı" dedikten sonra ekliyor:

"Beyanı öğretti." Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır şöyle açılıyor 'beyanı öğretmeyi': "Ona beyanı öğretti, yani kendini, vicdan ve gönlünde meydana gelen duygu ve anlayışlarını, başkalarına açık ve güzel bir şekilde ifade etmek, maksadı anlatmak ve anlamak demek olan konuşma ve dil nimetini belletti ki, ilmin elde edilmesi ve Kur'ân öğretimi nimeti de bununla meydana gelir. Hz. Âdem yaratıldıktan sonra kendisine eşyanın isimlerinin öğretilmesi sayesinde meleklerin bilemediklerini bildi, onların ulaşamadıklarına ulaştı. Peygamberlerin nübüvvete nâil olmaları, Allah tarafından tebliğ yapabilmeleri, kitaplar getirmeleri, ümmetlerin onlardan istifade edebilmeleri hep beyan ilmi, dil nimeti sayesinde olduğu gibi, Kur'ân'a ve Kur'ân'ın tefsir ve tercemesi nimetine ulaşmamız ve ondan faydalanma derecemiz dahi o nimetten aldığımız hisse oranındadır."

Epey yıllar önce Şişli'de bir apartman katına misafir olmuştum. Daha holden içeri giriyordum ki, salondan gelen bir ses kulak zarımı, tüm dinleme ünitelerimi ışık hızıyla geçip yüreğimin derinliklerine dikine dikine girmeye başlamıştı. Anlattığı şey kadar sesinin rengi, tonu, kelimelere nefesinin dokunuşunu hissettirmesi de mest etmişti etrafında onu dinleyenleri. Yanlış hatırlamıyorsam bir hadis-i şerifi naklediyordu ve şöyle tamamlamıştı konuşmasını: "Ben dünyaya insanların kalbini yarıp içine bakmak için gönderilmedim!"

İsminin Yusuf Ziya Özkan olduğunu sonradan öğrendiğim bu cennet sesli adam ile tanışmak da kısmet oldu ama daha öncesinde milli şair Mehmed Akif Ersoy'un şiirlerinin okunduğu bir kasette çıktı yine karşıma. Akif'in bazen harp düzeni alan sert kelimeleri onun tatlı sert ses tonuyla daha bir hizaya giriyor, Milli Mücadele'nin coşkusu Yusuf Ziya Özkan'ın sesiyle daha bir ritm kazanıyordu sanki.

Sonra tanışmak nasipmiş, tanıştım. Gördüm ki, o ses en az o kadar naif bir ruhun oktavlanmış hali. Samanyolu TV'nin her döneminde neredeyse her konumunda bulundu. Ama en çok da kutsal gecelerde, mübarek saatlerde onun sesini arar olmuştuk.

Hele de Ramazanlarda...

Evin en yaramaz çocukları bile bir anlık bir suskunluk yaşıyor ve başlarını ekrana çeviriyorlardı Yusuf Ziya Bey sesiyle belirince... Sözü güçlü kılan şeylerin başında şüphesiz anlam ve içerik geliyor. Ama bana inanın, tarz, tonlama, ses rengi ve samimiyet de en az öz ve içerik kadar mühim. Hatta bazı zaman çok daha önde...

Tüm zamanların tüm hakikatleri sanki onun sesi ile daha bir güzelleşiyor, daha bir anlam kazanıyor ve hak ettiği yere yerleşiyordu sanki. İnanın bazı zamanlar onun etkileyici tonlaması ve nezaketi karşısında konuşmaya sıkılıyor ve utanıyordu insan.

Onunla karşılanan iftar, onunla uğurlanan sahur farklı bir haz veriyordu izleyiciye. Hani geçen size geçmiş Ramazanlar ile günümüzü karşılaştırırken, bugünün Ramazanlarını da küçümsemek gerektiğini söylemişim ya! İşte sadece bir tek Yusuf Ziya Özkan'ın sesi bile geçmiş zaman Ramazanlarını kıskandırır inanın bana. 40-50 yıl öncenin insanları onun sesinden habersiz idrak ettiler mübarek ayları. Biz şanslı nesiliz bu nedenle.

Geçtiğimiz akşam, yine Samanyolu TV'de iftar vakti çıktı gül renkli sesi olan adam. Yürek tellerinin en ince tonundan en ağırına kadar yaptığı bir bestekâr ustalığındaki geçişler ile yaptı iftar duasını. Bizi mest etti, içimizi hafifletti, yüreğimizi serinletti.

Sonra aradım teşekkür için. Öğrendim ki hastaymış. Bu sene affını istirham ettiği için geçen senelerin kayıtlarını kullanıyorlarmış zaman zaman. Üzüntüyle beraber bahtsızlığımıza da yandım. Ama sizlerin de bunu bilme hakkınız olduğuna inanıyorum...

Ben şuna inanıyorum; eğer olacaksa cennette bir anons sistemi filan yahut isteğimiz, merak ettiğimiz, görmeyi arzuladığımız şeyler bir tablo gibi anında çıkacaksa karşımıza öte tarafta, bunun seslendiricilerinden birisi Yusuf Ziya Özkan olacaktır. Ben öyle düşünüyor ve inanıyorum. Sesinin her kıvrımıyla öteleri, Rabbani kudreti ve keremi hatırlatan bir insanın cennette perforeci olmasından daha normal ne olabilir ki? Hak ve hakikatin dublajcısına dualarımızla...

Not: Perfore, seslendirme demektir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Azer'in memleketi

M. Nedim Hazar 2008.09.08

Bakmak ile görmek arasındaki farkı anlatırken bahsederler 'erdem' ve 'hikmet'ten... İş bu nedenle 'seyreylemek' ile 'izlemek' arasında çok derin uçurumlar olduğunu bilen bilir. Ki seyreylemenin bir de tecrübe veren yönü vardır.

Yani ruhun, kalbin ve beynin yongasında (moda tabirle 'chip'in 'cache'i deyin isterseniz) kendine ait bir yere kurulur ve her seferinde aynı sıkleti vermez kişiye. Buradan 'basiret'e ulaşmak mümkün tabii; Rabb'in bakışının gölgelerinden bir gölge olarak kuşanır insan basiretli olmayı. Eh bir de Allah vergisi bir 'feraset' var ise yeme de yanında yat!

Ergenekon, Hilton, Fenerbahçe, Deniz Feneri, Şaban Dişli, Ramazan filan gibi gündelik malayaniyattan bahsetmiyorum bilesiniz. Onlara zaten sair zamanlarda değindik ve değineceğiz. Lakin düzgün bir ışık, sağlam bir mercek ve berrak bir zihin ile okunduğunda görülecektir ki, aslında yaşananlar insanlık tarihi için asla ve kat'a bilinmez değil. Hele yeni hiç değil!

Kutsal kitabın henüz kaçınıcı suresinde bahsediyordu maldan, mülkten, paradan, puldan ve makamdan? Ve bunlarla yapılan imtihandan! Sonra, 'ufacak' menfaatler için 'kendi elleriyle' yaptıkları tahrifattan bahsedilmiyor muydu aynı yerlerde?

Bazen yakını görebilmek için geri çekilip perspektifi büyötmek gerekiyor. Büyük sonuçlar için büyük açılar istiyor 'seyir.' Dolayısıyla geçmişten bugüne yapılacak her bakış işi karmaşıklştırmak bir yana daha netleştirip basitleştirecektir emin olunuz. O devasa gölgelerin, bizim (ve tabii kendi kendilerini) bir halt sanıp gözümüzde büyüttüğümüz bünyelerin tarih merceğinden bakıldığından, dip koçanlarını ve tarihî şahsiyetler içinde bugünkülerinden çok daha ağababalarının olduğunu göreceğiz belki. Ve hızla küçölüp kısılacak gölgeler, günün kolpacılarını, çakallarını, amiplerini 'biz sizin modelinizin cemaziülevvelini biliriz' örneklemeleriyle bir anda buharlaştıracamız ve herkes gerçek değerine ait rafa yerleşecek.

Şair, at müzahrefatı üzerine konup kendini Himalayalar'daki kartal zanneden sineklerden bahsetmişti bir seferinde. Konukları her plazayı, tepeciğı, holdingi, rütbeyi, medyayı Himalayalar zanneden zavallıların yaptıkları gündelik güç gösterileriyle tüketiyor hayatımız. Toplumun gündemi, birkaç şişman kedinin çöplük maceraları ve birkaç çakalın fitne hesaplarıyla her gün hançerleniyor. Oysa dünya bu kadar küçük, zaman bu kadar kısa değil. Çok daha geniş ve geriye-ileriye doğru uzanan bir bant üzerinde koşuyoruz birlikte.

İş bu nedenle seyri kuşbakışı açıyla yapanlar hem kârlı hem de isabetli olacaktır.

Bu tarihte böyle olmuştur, bugün de geçerlidir.

Üç kuruşluk menfaat için memleketi yakıp yıkabilecek zihniyete karşı duruşun ilk ve mutlak yolu bu derin ve kökü uzun bir maziye dayanan deneyimden yararlanmak olmalı. İnanın gerisi o kadar kolay geliyor ki. Bütün o şüpheli noktalar belirginleşiyor, silik çizgiler netleşiyor ve izbelerde olanlara hakikatin göz kamaştıran ışığı tutuluyor. Foyalar ortaya çıkıyor, makyajlar dökölüyor, gerçek yüzleri görüyoruz nihayetinde.

"Kır bu evin putlarını İbrahim!" demişti şair, hem de "ne olursa olsun!" diye kendimize put yaptığımız her şeyi içine katarak. Ülkeyi Putçu Azer'in evine döndürenlerin utanma faslı çoktan geçmiş, gurur duyuyorlar bununla. Yanılmıyor şair üstelik gerçekten de, 'saysan her nefesine bir put' düşüyor. Ve yaklaşık 4 bin yıl önce göstermiş İbrahim Peygamber her devrin putuna karşı temel duruşu. İster ideoloji olsun, ister para, güç, silah, makam, medya, holding... Putçu Azer yapımı her şey sanki.

Deli gönlüm azmet putlar kırmaya, putlar kıran arz-ı mev'uda gider! Daha ne diyeyim ben size? Mazhar Alanson'un dediğı gibi, 'ne kadar enteresan!'

Atlas Deney de bunların fikri olmasın?

M. Nedim Hazar 2008.09.13

Derler ki; çorbanın tuzunu anlamak için tamamını içmeye gerek yoktur. Bir kaşık tatmak yeterlidir. Memleketin ahval ve şeraiti için de Aydın Doğan leşkerlerinden sadece birini okumak yetiyor sanırım.

Eh nasıl olsa memleketin sahibiler de, başkaca bir şey okuyup, izlemeye gerek yok zaten!

Aziz Nesin kocaman bir yanılgı ile göçüp gitti.

Biz Türklerin bırakınız aptal olması filan, bizde en fazla olan şeydir akıl. Ve bir diğer özelliğimiz de bu konuda çok cömerdizdir ve herkese veririz akılı. Bakınız Aydın Doğan'ın başta halay başı olmak üzere tüm maaşlı savunucularına. Kendileri 'biz siyasi parti filan değiliz' derler ama elemanları her gün bıkip usanmadan her önlerine gelene akıl fikir verirler, beğenmediklerini silmeye kalkışır, aşağılayıp horlarlar ve bunu bilabedel yaparlar. Gazetelere 'şunu niye manşet yapmıyorsun?' sorusundan, 'Başbakan kadeh kaldırsın'a kadar uzanan bir sürü zıvalık...

Andıç medyasının sahibi ve silahşorları gece gündüz demokrasi, özgürlük, anti-biat medyası türü leblebileri ağızlarında çevirirler ama siz bakmayın bunlara. Ayinesi iştir kişinin. Ne patronlarının ne de tek bir kalemlerinin fikir özgürlüğü, demokrasi konusunda ne yargılanmışlığı vardır, ne sorgulanmışlığı. Oysa yasa dışı krediden porno yayıncılığa, bilmem hangi hükümetle ilişkilerden bakan önünde diz çöküp reklam dilenmeye kadar çuval çuval dedikoduları vardır sabıka kayıtlarında.

Bugünlerde halaybaşı olsun, sahibi olsun kanal kanal gezinip, 'biz gazeteciyiz, görevimizi yapıyoruz' masalına kendilerinin bile inanmadığını herkes biliyor. 'Biat medyası değiliz' masalına inanılmadığı gibi. Vaktiyle cunta sözcülüğünden, Andıç tetikçiliğinden bilmem neye kadar geçer erkin önünde el pençe divan duranların, üç kuruş için olmadık taklalar attıranların bu cümlelerinin samimi olmadığını cümle âlem biliyor elbette.

Bazı okurlar Deniz Feneri Derneği ile ilgili neden yazmadığımı soruyorlar. Açıkçası bu konuda benim de kafam karışık. Lakin andıç medyasının gibi değil bu karışıklık.

Şöyle bir durum var.

Hatırlarsınız Hürriyet Gazetesi 60. Yıl İlavesi hazırlamıştı. Orada bir yazı yazan Bild Gazetesi Yayın Yönetmeni Kai Diekmann şöyle demişti: "Ve biz Almanların, Hürriyet'in siyasi İslam tehlikesine karşı yürüttüğü mücadeleyi bizim için de yürüttüğünü anlamamız gerekiyor!" Almanların siyasal İslam'dan ne anladığını hepimiz biliyoruz. Ki bu anlam bütünlüğünde Doğan medyasıyla paralel düşünürler.

Bir de:

Geçtiğimiz aylarda Engin Ardıç hükümete şöyle seslenmişti: "Ben başbakanın yerinde olsam, Aydın Bey'e istediği parayı verirdim. İnşaat mı yapmak istiyor, bıraksın yapsın, birkaç milyon dolar daha kazansın. Hedefine ulaşıncaya yumuşar. Adamlarının da yargıyı ve orduyu, yani bürokrasiyi tahrik etmelerine gerek kalmaz."

Ardıç'ın ne kadar haklı olduğunu CNN'in lisans yetkisinden Hilton arazisine kadar bir dolu meselenin gelişmelerine bakarak anlamak mümkün.

Ve fakat:

Bu insanlar trilyonlarla, katrilyonlarla uğraşıp duran insanlar. Ve eski zaman zengini gibi değiller. Sonradan buldukları için para çok tatlı geliyor eminim. Birkaç kıytırık 'sosyal sorumluluk projesi', bir iki aile içi şiddet dümenine reklam filanla işin yardım-mardım kısmını da götürüyorlar. Hatırlarsınız koskoca medya patronu tırvırı bir okulun önünde sanki Himalayalara gökdelen kurup fakir fukaraya vermiş gibi böbürlenerek poz vermişti. Bu zihniyetin bu tür yardım ve insanlık türü ilişkilerden rahatsız olduğundan eminim. En azından bu işin altındaki erdemi ve ruhu bilmedikleri belli. Bu nedenle Deniz Feneri fırsatıyla girişiyorlar. Geçen gün zekâsı ile köşesi orantısız bir adam bu tür derneklere sallayıp duruyordu. Kimse Yok mu Derneği'nin adını da 'Evde Kimse Yok mu?' şeklinde yazarak!

Böyleyken böyle...

Şu Atlas Deneyi'ni de Aydın Doğan ve kahraman gazetecilerinin yaptığına eminim... Memleket ve dünya için yapılan her faideli işin altından bunlar çıkar zira!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eyüpsultan, aşk ve uyanış!

M. Nedim Hazar 2008.09.15

"Eyüp öksüz" der şair, tarihin surlardaki deliklerden oluşan gözlerini anlattığı şiirinde ve hemen ekler ardından: "Hâlâ çığlıklar gelir Topkapı Sarayı'ndan." Sakinleri ne şanslı, kendisi ne bahtsız bir şehirdir şu İstanbul.

Ve de Eyüpsultan...

Öksüz ve mahzun gibi duran, bir dönem kahramanlıkların, kılıç şakırtılarının, gülle seslerinin yankılandığı mübarek mekânların sükûnet ve insanı tefekküre zorlayan dinginliği. Yaklaşık 20 yıl önce taşındığım bu semtin insan ile tam olarak belirgin olmayan ama büyüleyici bir ilişki kurduğunu anladığımda artık bu semtten kopmanın çok zor olacağını da keşfettim. Aslında merhum Necip Fazıl eksiksiz tasvir etmiş, en iyisi ona müracaat:

"Tarihin gözleri var, surlarda delik delik; /Servi, endamlı servi, ahirete perdelik.../Bulutta şaha kalkmış Fatih'ten kalma kır at; /Pırlantadan kubbeler, belki bir milyar kırat. /Şahadet parmağıdır göğe doğru minare; /Her nakışta o mâna: Öleceğiz ne çare?" /İşte bahsini ettiğim hüznün ve öksüzlük hissi bu aslında!

Ve yıllarca hep içi burkuk, yüreği buruk şekilde geçip gittim Eyüpsultan'ın o tarihî taş sokaklarından. Metrekareye düşen onlarca ecdad anısı, yüzlerce tarihsel olayın gölgesinin birer mezbelelik gibi durması hep hüznlendirirdi beni. Boynu bükük bir garip gibi yana yatmış mezar taşları, titrek dizlerinin üzerine çökmüş bir kocakarı gibi duran bir dönemin o şahane mekânları. Kırık camlı cumbalar, kılcal damarı patlamış ihtiyar gibi duran duvarlar vs.

Lakin sevinerek ifade etmek isterim ki, özellikle son birkaç yılda bu manzaranın hızla değiştiğine de şahit oldum. O yıkık dökük duvarlar hızla restore edildi, yıkıldı yıkılacak gibi duran viranelerin çoğu tamir edildi...

Şüphesiz müthiş bir vefa ve kendi tarihine sahip çıkma örneği idi bunlar. Resmîsi ve sivilıyla yapan herkesin her iki cihanda da ödüllendirileceğine inancım tam.

Taşa ve mekâna ruhunu veren onun içinde, üstünde, altında yatanlar, yaşayanlar ve hatta ölenlerdir. Yoksa bir taş parçasından başka bir şey değildir Vallahi! O muhteşem imarethaneler, kapanlar, zaviyeler, medreseler ve mektepler. İçindeki ruhu yitirdiğinde bir külçe gibi yere yıkılıp silikleşir o muhteşem yapılar.

İşte bu muhteşem hizmet yapılarından biriymiş Mihrişah Valide Sultan Sıbyan Mektebi. Vaktiyle o koca imparatorluğa ne büyük beyinler yetiştirmiş. Lakin ruhunu kaybeden Türk insanı, hafızasını ve tarihini de yitirmesiyle beraber, yokluğa terk etmiş bu mektebi. Yakın zamana kadar üstelik. Hâlâ Kent Kültür Kurulu raporlarında 'virane-mezbelelik' olarak geçiyor burası. Tinerici çocukların, suçun ve günahın izbesine dönüşmüş zamanın ilim-irfan merkezi.

Sonra hak ve hakikat sevdalılarının birinin derdine dönüşmüş ve ilk başta oradaki tinerici çocuklardan başlayarak kaybettiği ruhun peşine düşmüş mektep. Kendi ruhunu arayan bir bina olmuş sonrasında. Tekrar o eski kehkeşanlı günlerini yakalamış. İçinde şen şakrak çocuklar, ders görmüşler, kurs görmüşler, eğitim görmüşler. Sergiler olmuş, konferanslar olmuş, kermesler olmuş. Kaybettiği ruhu tekrar bulmuş Mihrişah Sultan Mektebi.

Şimdi, hayır ve hasenatın, ilim, tövbe ve tefekkürün zirve yaptığı bu mübarek günlerde elbette üzerine düşen vazifeyi deruhte etmek için koşturuyor... Ebru ve fotoğraf sergisi yapılıyor, ney dinletileri gerçekleştiriliyor, sohbetler düzenleniyor.

Bugün saat 17.00'de açılışı yapılıyor örneğin birkaç serginin. Bunlardan biri de, 'Medeniyetin Sessiz Tanıkları Mezar Taşları' başlıklı sergi. Kendi ruhuna uygun faaliyetler ile bir şeyler yapmak için çabılıyor Mihrişah Sultan Sıbyan Mektebi. Yöneticisi Dr. Mehmet Emin Bey her zamanki gibi şen şakrak ve cevval. Tek arzusu binanın orijinaline uygun şekilde restore edilmesi. Başta yerel yönetimler olmak üzere, tüm yetkililerin bu konuya duyuarsız kalmayacağına eminim. Konu ilginizi çektiyse daha fazla bilgi için 0212 417 61 90 numaralı telefonu arayabilirsiniz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yan masa(l)!

M. Nedim Hazar 2008.09.20

Aslında kızdıkları kendileri... Ve gerçek yüzlerine tutulan aynadaki görüntünün tuhaflığı onları bu kadar sinirlendiren. Birey olarak değil güruh olarak...Açıklayayım:

Ergenekon dolayısıyla ortalık yere saçılan tonlarca belgelerin arasında kimileri muazzam bir sahici ayna görevi üstlendi. Piyasada zorlama demokrat, sonradan görme modernist, garabet derecesinde laikçi ve tanımlayamadığımız bir dolu kılıkla gezinenlerin iç dünyalarını ve birbirleriyle olan ilişkilerini hem yüzlerine vuruyor hem de kendilerine canlarını sıkkan kocaman bir gerçeğin aynasını tutuyordu bu belgeler.

Suna Vidinli'ye karşı bu kadar nezaketsizce öfkelenmelerinin nedeni de bu aslında; gerçek kendileri ile oluşturdukları illüzyon arasındaki uçurumun verdiği rahatsızlık. Sen, patronunun her dediğini kutsal metin gibi savunacak ve öyle bir refleks geliştireceksin ki; patronun ima dahi etmeden aslanlar gibi cepheden cepheye atlayacak, çatışmadan çatışmaya girecek, aldığın küçük sıyrıkları pansuman yaparken enseni okşayan patronuna kahraman edasıyla bakacaksın. Sonra, kendi çevrende, iç dünyanda gerçek kendini ağzından kaçırarak, dedikodusunu yapacak, dilin şiştiği, yahut bir basamak daha atlamak için bilerek söyleyeceksin. Biri de aynayı sana tutunca kendine kızıp köpürmek yerine, aynayı tutana saldıracaksın.

Ergenekon delil dosyalarına bir bakın ne demek istediğimi çok iyi anlayacaksınız. Misal kendini demokrasi havarisi gibi gösteren bir yaşlı cuntacı, bir meslektaş için gayet yumuşakça tanımlamalar kullanır, ötekine

'delidir, arızalıdır' gibi kişilik tanımlamaları kullanır... Oysa eminim bunlar yüz yüze baktığında birbirini yıkar, yalarlar. Gazete sayfasında da öyledir. Yan yana televizyon programı yapanların Ergenekoncuların yanına ayrı ayrı girdiğinde birbirinin arkasından neler söylediğini yine bizzat Ergenekoncuların kayıtları söylüyor bize.

Gariptir, bunlar birbirine kızıp, 'vay çakal yüzüme bakıp, ardımdan sallıyor' diyeceklerine bunları yayınlayanlara kızıyorlar.

Ki vaktiyle kendileri bu tür şeyleri yapmamış olsa yine gam yemeyeceğiz. Hani, 'Adamlar haklı, birbirinin yüzüne enseye şaplak, ardından her türlü hareket mubah, mantığında olsalar bile yapılan gayr-ı ahlaki' diyebilmemiz için muhataplarımızın bu açıdan sabıkasız bir geçmişe sahip olması gerekmiyor mu?

Bakın dün 'yan masa gitti' diye vaveylayı basan Andıç Medyası'nın Halay Başı geçmişte ne yazmıştı:

Tarih 2 Eylül 2007. Taktik klasik İbrahim Tatlıses taktiği; 'mağaradan geldim, sonradan görmeyim!' Bu ülkede hep işe yarar bu; acılar içinde yetiştim, bakmayın şimdiki görgüsüzlüğüme yoksulluk içinde büyüdüm ben!

Her neyse, halay başı aynen şöyle yazıyor:

"Bundan bir ay kadar önceydi... Yedi sekiz kişilik bir masadayız... Öyle bir sessizlikte, tabiatıyla yan masadan gelen sesleri de alıyorum... Orada güzel bir kadın konuşuyor. Kimden söz edilse, aynı cevap: 'Şekerim o sonradan görmedir.'" Sonrası klasik pop-sosyolog taktiği; ortamın karhamı oluveriyor! Şimdi böylesi satırları kaleme alan bir zihniyetin bir süre sonra şunları yazmaya hakkı var mı?

"Yan masadan uzanmış bir kulağın, hayatımızdan neler götürdüğünü hiç düşündünüz mü? Düşünün, Boğaz'ın kıyısında bir balıkçı restoranındasınız... Karşınızda sevdiğiniz bir arkadaşınız... İsteddiğiniz gibi konuşuyorsunuz. Kral sizsiniz. Tebaa da sizsiniz... Karşınızda güvendiğiniz bir arkadaşınız, konuşuyorsunuz. Oysa nasıl da aldanmışsınız. Yan masada vahşi bir predator, uzun kulağını size dikmiş... Dikmiş de ne kelime, masanızın ortasına edepsizce sermiş, sizi dikizliyor, röntgenliyor. Ahlaksız deseniz yanında melek kalacak... Terbiyesiz deseniz, hafifletici neden sanacak..." Manzaranın garabeti dikkatinizi çekiyor değil mi? Hele bir de olayın kahramanı bir 'fonda martı' arkadaşımız var ki o tam evlere şenlik. Kılık değiştirip bilmem ne toplantısına sızan, sonra bunu köşesinde ballandıra ballandıra anlatan. Yazı hayatının yarısından fazlası abuk sabuk gizli ilişkilerin faşı ve kişisel itiraflar olan birinin bu durumdan rahatsız olup öfkeden delirmesinin mantığını biraz önce yukarıda izah ettiğim nedenden başka ne ile izah edebilirsiniz?

Sen yapınca 'istemeyerek kulak misafiri olunuyor' ve sonradan bunu kahramanlığına örnek olarak memlekete yayınlıyorsun, başkası yapınca predator öyle mi? Ne âlâ bir mantık!

Put kırıcının en fonda martıcasının üslubuyla attıralım: Tanrım ne kadar da çelişkiliyim ama yine de tapıyorum kendime!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Evet dinleniyoruz...

M. Nedim Hazar 2008.09.22

Ve izleniyoruz hatta...Hem de olabilecek en gelişmiş sistemler ile. Öyle ki; parmak kameraların, yakınlaştırmalı mikrofonların, ortam dinleme aletlerinin, cep böceklerinin, uydu takip sistemlerinin bile iptidai kaldığı teknoloji bu...

Kayda geçiyor her şey. Sonsuz bir diskin yaptığı kayıt akıl üstü bir şekilde arşivliyor tüm olup bitenleri. Güvenlik kameraları gibi düşük rezölasyonlu yahut zaman sıçramalı da değil bu kayıt. Genel ve sabit bir açıyla da değil; bir rejî mantığıyla kurulmuş sayısız açıyla ve sınırsız kameraların oluşturduğu bir sistem tarafından yapılıyor.

Üstüne üstlük engellenmesi mümkün olmayan bir sistem bu. Birtakım teknolojik önlemler, manyetik dalgalar, cihazların pilini çıkarmalar, yorganın altına kafa sokmalar ile de önlenemiyor. Her türlü arazi ve şeraitte pürüzsüz, hıştırsız, parazitsiz ve kesintisiz yapılıyor kayıt.

Evet evet, izleniyor ve dinleniyoruz...

Biliyorum kalbi çifit çarşısına dönmüş, hayatları entrika, dalavere, 'tak-şak' ile geçmiş güruh için epey korkutucu cümleler bunlar.

Ben söylemiyorum bunu, bizzat sistemi kuran söylüyor, Kur'an'ıyla söylüyor...

Elbette inanmak istemeyen için yapacak bir şey yok. Paranoya ve her türlü hastalıklı ruh haliyle misyonlarını yerine getirecek onlar. En ufak bir istem dışı ortaya faş oluştta panik ile 'kim dinliyor bizi?' diye öfkeyle bağırıp çağıracaklar da...

Bu ses ve görüntü sistemini tespit etme şansımız yok. Bu da çarşının mütecasirlerine kötü bir haber. Doğrusu; kaydeden şeyler belli de nasıl ve hangi sistem ile yaptıkları meçhul... Her şeye entegre olabilen bir kayıt sisteminden bahsediyoruz burada. Masa, sandalye, duvar, dağ, taş, ağaç, elbise...

Devlet Düşmanı filmindeki gibi topuğu parçalayıp çipi bulmak ve cips poşetine koyup sinyali dağıtmak mümkün değil.

Bu sistemin şu andaki kayıt sistemlerini ellerinde tutup, her fırsatta menfaatleri için gazete manşetlerinden, TV ekranlarından boca eden yoz zihniyetinkinden bir diğer farkı da sürprizsiz oluşu. Kayıt yapıldığı insanlığın varlığından beri hep bildirilmiş. İlanlar yapılmış, uyarılar yayınlanmış, bildiriler gönderilmiş... Yapılan kayıtların ne zaman kullanılacağı da...

Andiç Medyası türünden yayın organlarından olmayacak tabii bu kayıtların gösterimi.

Esas şenliğin o zaman olacağını bilen biliyor elbette. Gerçek yüzlerin ortaya çıkmasıyla oluşan o trajikomedî de yine kayıtlı olacak iyi mi? Kendini barış ve özgürlükçü gibi lanse edenlerin suratına bir tokat gibi yine kendi görüntüleri vurulacak. Ufacık bir menfaat için bir vahşi hayvan kadar saldırgan olanların piyasaya sundukları o mel'ul, mahcup kedi yavrusu ifadesi de o zaman bozulacak. Kaç kuruşluk olduğunu gösterecek herkesin.

Her türlü itirazı, reddiye, üst mahkemeye başvuru da önleyecek kadar net ve kesin olacak bu kayıtlar. En ufak bir mızımızlanmada başka bir kayıt, inkar etmede diğer bir görüntü tokat gibi şaklayacak yüzlerde.

İnsanoğlu yüzde 10'unu bile kullanamadığı beyniyle bu kadar sistemler, bu kadar teknolojiler geliştirecek de, ilahi idrak mi bunların binlerle mislini uygulamaktan aciz olacak?

Ki bakınız bilime ve gelişmelere. Yüzlerle, binlerle numunesi ve işareti vardır büyük ve mutlak kayıtlarla ilgili delillerin. Kirlian'a bakın, Edison'a bakın, Tesla'ya bakın. Buldukları şey gerçeğin yüzde kaçymış bir sorun bakalım. Bir taş parçasına sesin nasıl hapsoldüğüne, bir karbon varyantına görüntünün nasıl nakşedildiğine şaşırmayanlar, bahsettiğim bu müthiş ekolojik ve evrensel kayıt sistemine de bırakınız hayret etmeyi 'hak ve gereklidir' diyecektir.

Bu gerçeklerin verdiği ürpertiden kaçmak için en küçük dünyevi deliği kendine kocaman plaza olarak kurgulayanların algılayabileceği şeyler değil şüphesiz tüm bunlar. Ancak algılanamıyor diye gerçek olmadığı anlamına da gelmiyor. Bilen biliyor birincisi. İkincisi, mutlak adalet ve hakikat bunu zaruri görüyor, şart koşuyor.

Dünyeviliği, sekeratı, muzıratı niye bu kadar sevip perestiş ediyorlar sanıyorsunuz ki? Yalama bir ruhun, iğdiş edilmiş bir beynin en büyük kâbusu bu olmasın da ne olsun?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aidiyet

M. Nedim Hazar 2008.09.27

Kaç yıl olmuştur bilmiyorum ve yanılmıyorsam Latif Demirci isimli -ki o zaman gündelik ıvır zıvıra teslim olmamıştı henüz- çizgi dehasının bir karikatürüydü.

Şöyleydi; gayet entel bir anne baba. Sabah miskinliği içinde biri elinde pipo gazete okuyor, diğeri kitaba dalmış. Ev kıyafetleri, yuvarlak gözlükler filan. Ve gıcır gıcır bir bayram kıyafetiyle küçük çocuk. Anne, eşine sesleniyor: "Erkut, bu çocuğu ihmal ediyoruz sanırım. Baksana, 'Bayramınız kutlu olsun' deyip elimi öpmek istiyor!"

Tanzimat ile beraber tutulan asrîleşme hastalığının tosladığı duvarın enfes bir resmiydi o karikatür. Utancın tetiklediği atalara olan düşmanlık zamanla mebzul miktarda ezikliği de yedeğine alarak garip bir özentiye dönüştürdü Türk şehirlisini. Bilgiden, kültürel kökenden, eğitimden yoksun, maddî gücün getirdiği tuhaf bir kompleksi bu.

Ve her katmanında utanç ve kaçış vardı...

Dilinden, dininden, kültüründen, hasılı her şeyinden utanıyordu bazıları...

İbadeti başkalarına benzetmeye kalkıştılar, ev hayatını, kültürü, sanatı, bayramı ve her şeyi.

Köksüz ve temelsiz bir yapı çıktı ortaya; utanç ununa bulanmış bir özenti zihniyet...

Ve bir süre devlet politikası olarak da uygulandı. Dinden eğitime kadar her alanda zorla uygulatılmaya çalışıldı. Ne acı ki, doğal bir güncellenmeden, modernleşmeden çok farklı zoraki bir transformasyon çabasıydı tüm bunlar. Ortaya çıkan sonuç ise tam bir hilkat garibesi oldu.

Bugünün para babalarının kontrol ettiği medyanın dayattığı norm ise bundan başka bir şey değildir. Ramazan'ı olmayan bir bayram, orucu olmayan bir ibadet, kurbanı olmayan bir coşku vs...

Bir yan etkisi daha vardı bu abuk asrîleşme hastalığının. Merhum Meriç muazzam tespit etmiştir. Geçmişten utanmak, ona düşmanlığı, düşmanlık yeni bir modeli getirmiştir. Lakin bu model tam öykünülen şeyle aynı olamaz. Ancak bir sentetik taklitçilik ve banal çakmacılıktan ileri gidemezdi. Öyle de oldu...

Hiç unutmuyorum, bir gazetenin yayın yönetmeni, bürokratlardan birine saldırmak için evine ayakkabısını çıkarıp girmesini diline dolamıştı. 'Pes' demiştim okuduğumda, bu kadarına pes! Kendileri salt asrîleşmek adına her türlü taklidi yaşam tarzı haline getirmişlerdi de, bunun Türk örf ve âdedi olduğunu sanabilecek kadar bu işe kaptırdıklarını çok sonradan öğrendik...

Tıpkı karikatürdeki çocuk gibi, bir süre sonra gerçek yüzlerine vurulunca da, öfkeli bir pişmanlık ve geç kalmışlık ile saldırıya geçiyorlar. Uyduruk gerekçeler ile bu toplumun doğru-yanlış değerlerine saldırıyorlar.

Dinle imanla, bayramla namazla uzaktan yakından ilgisi olmayan Marksist bunamalar dillerine 'Kandil Geceleri'ni dolayabiliyorlar örneğin. 'Efenim İslam'da kandil yokmuş. Zaten Kutlu Doğum Haftası da yokmuş.' Nasıl olsa birkaç tane uçkuru gevşek ilahiyatçı da bulunur onları destekleyen!

Şimdilerde bayramın ismini koyarken yaptıkları küstahlık gibi...

İsmi ne olursa olsun, bir kere Ramazan'ı ruhunda hissetmeyen, yaşamında Ramazan'la ilgili en ufak bir değişim olmayan, ibadetin ruhuna teğet bile geçmediği ruhların bayramdan bahsetme hakkının olması, bunda kendilerini söz söyleyebilecek konumda hissetmeleri nasıl bir küstahça cürettir Allah aşkına!

Yok efendim şekermiş, likörmüş, şehirliler şeker dermiş, köylüler Ramazan filan...

Başbakan çok doğru söyledi, dinî bayramı tatil imkânı gören güruh ile ibadet sonrası başka bir coşkulu ibadet görenler arasında ciddi anlamda fark vardır.

Hem de çok ciddi...

Cennet ile cehennem kadar...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Martı ağlıyor çünkü!

M. Nedim Hazar 2008.10.04

Zaman aktıkça bir sakın dere gibi birçok şeyi de alıp götürüyor. Lakin gitmeyen, yerinde sayan bir takım şeyler de var. Yollar örneğin...

Nedense bu ülkenin kaderi sanki her tatil öncesi yaşanan üzücü hadiseler. Kazalar, ölüm haberleri ve uyulmayan kurallar. İnsanın içine hüznün doluyor sonra. Ve oturup sakın kafayla analiz ettiğinde bir de bakıyor ki, aynı şeyleri yıllar önce kaleme almış! İşte size bugünkü hislerimi aynen anlatan yıllar öncenin bir yazısı:

Uzatsam çekebilir miyim mızrağımın ucuyla bulutlara ilişen ıslak hüznü? Şu kanadına güneş konan martı kadar haz alabiliyor muyum gökyüzünden?

Ve ben, üzerine oturduğum şu kayadan ne kadar fazla hisliyorum? Şiir akıyor gökyüzünden; 'Bir martıyı da ağlattın işte. Bu çocuk garanti intihar eder artık.'

Ölüm? Ne kadar bize bağlı ki yaşam ipinin ucu? Ölümün üzensisini kim tutabiliyor ki, bırakınca ruhumuz dörtnele uçabilsin sonsuza? Vestiyerleri var ruhlarımızın, bin bir çeşit kostümleri astığımız. Çeşit çeşit, renk renk, boy boy, karakter karakter. Travmalarını gizliyoruz odacıklarında beynimizin.

Sevdalarım var; sonsuzlukla çarpılıp, hiçliğe bölünen. Her tutunuş bir aldaniş gibi iğreti duruyor ellerimde, yüreğim karanlığın eşliğinde iki büküm. Buzun, soğuğun en masum, en yumuşak, en insanî, en doğal hali kar. Korkutmadan iniyor, nazlı bir peri gibi salınarak omuzlarımızdan aşağı. Kuşlar donmuş yine. O kuşlar ki, yıldızları ipe dizer gibi gezinirlerdi bulutların hemen altında... Kuşlara parayla yem alıp, püskürtenlerden nefret ediyorum. Onları fona alıp önünde mutluluk pozu verenleri affedemiyorum. Sahipsizliği, soluksuzluğu

göremeyenleredir öfkem. Dirilerini görmeyip, ölülerini gazete sayfalarına basıp, altına gözü sulu mersiyeler düzenler iğrendiriyor beni.

Yüzeyi kan kokan asfaltlar öldürüyor beni. Her enkaz bir kırbaç ruh kolonlarım arasında. Her şaklayış bir şahlanış gibi; ruhu fırlatan bulutlara... Ve ben parmağımın ucuyla hüznün bulutuna dokunmak istiyorum. Kanadında ıslak hüznü saklayan bulutları kısıkanıyorum. Çocukları ısırın köpekleredir kinim, köpekleri ısırın insanlara olduğu kadar. Korkunun kokusunu alanlar ile korkunun korkusuyla saldıranları nasıl ayırabileceğiz ki?

Bu lodos beni hayatta tutuyor, bu yosunlu kaya. Şu nemli soğuk bağıyor ciğerlerimi yaşama. Gözlerimde hüznün dışından sarkan yaşlar. Ufukta kaderin salladığı tekneler. Küçük taşlar ne kadar şanslı. Kimliksiz, sıradan ve benzeş diğerlerine. Taşa kimliğini veren sanata hasretim. Fazlalığını alıp onu ölümsüzleştiren sanatkâra! Bu lodos sarsıyor bedenimi. Bu rüzgâr sarsıyor ruhumun menteşesi laçka kapısını. Sırtı kanla kaplı asfaltlar ürkütüyor beni.. Esen bu lodos sarsıyor bedenimi. Ruhum bir vestiyer kostümlerime. Ve yollar; üzerinde yeni çiğnenmiş bir köpek cesetleri. Ölümün aşısını bulamadı ki Louis Pasteur! Yaşam ucuz bu ülkede. Bir fren fiyatına bir demet ölü! Bir aşı bedeline ağız dolusu köpük. Arabalardan sarkan insan yüzleri.

Ne kadar da dikkatliyiz ölü hayvanları ezmek için!

Damlarda donuyor kuşlar ve gazeteler ölü, uçmayan kuşlara ağıt yakıyor. Dirileri sokakta bakımsız, kimsesiz, sessiz. Otobana serili insan cesetleri. Flaşlar ardı ardına patlıyor, tepe ışıkları, sahne ışıkları. Beyaz kâğıtta netlik ayarları, asfalta yayılan kanda karanlığın soğuk tonu. İnsanlar bayramda, yağlı ilmeği tartışırken, ölümün kemendi boyunlarımızda geziniyor. Martılar, bulutlar kadar yüksekte. Minik gagalarında ıslak hüznüleri. Köpekler derileri asfalta yapışmış, sonsuza kaymış gözleri. Ve insanlar otobanda bedenleri, üzerinde bayramlık giysileri! Şu kanadına güneş konan martı kadar haz alabiliyor muyum gökyüzünden?

Ve ben, üzerine oturduğum şu kayadan ne kadar fazla hisliyorum? Denize attığım taş, kişiliğime meydan okuduğu için mi uzaklarda şimdi? Denizi bir kâğıt gibi yırtmak istiyorum, vestiyerimdeki tüm kostümlerimi yakarak!

Martı ağlıyor çünkü!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kilit

M. Nedim Hazar 2008.10.06

Tıpkı bireyler gibi toplumun bazı uzuv ve hislerini kilitleyen şeyler var sanırım. Bahsini edeceğimiz tüm kavramların aşırısını kastettiğimizi vurgulayalım da, sonra karşımıza "efendim hani belagat, sanat!" türü karşı duruşlar çıkmassın.

Öfke de bu kilitlerden biri olsa gerek. Elbette bunun bilimsel kökeni var ve kısmen bu konuya önceden değinmiştim. Müdavimler hatırlayacaklardır 9 Haziran 2008 Pazartesi tarihli yazımızı. İnsan öfkelenildiği an birçok hissini askıya aldığı gibi sonradan çok pişmanlık duyacağı hareketler de yapabiliyor. İş bu nedenledir ki, din ve fikir uluları (aşırı) öfke için 'aklın örtüsü, idrakin afeti' gibi karşılıklar söylemişler...

Sadece öfke mi? Değil elbet... Her türlü hırsın da, korkunun da benzeri bir kaderi olduğunu söylemek mümkün. Bu nedenle öfkeli siyasî liderlere karşı duran hırslı medya patronlarını anlamak mümkündür. Para ve iktidar hırsı her daim çatışmıştır ve çatışacaktır.

Bireyler için bu kadar tehlike arz eden bu hisler topluma yansidikça tahrip katsayısı artıyor ne yazık ki. Bireyi sakinleştirmek, tabiri caizse gazını almak mümkündür; lakin aşırı bir öfkeyle davul derisi gibi gerilmiş bir toplumu sakinleştirmek o kadar kolay değildir. Kolay olmadığı gibi çok daha trajik sonuçları da beraberinde getirmesi kaçınılmaz oluyor.

Aşırı öfkenin kilitlediği kolektif bilinçleri kontrol etmek oldukça zor.

Bütün bunları ne için yazdığımı sanırım anladınız: Geçtiğimiz hafta yapılan hain saldırı ve sonucunda yüreklerimizi yakan, öfkemizi zirveye tırmandıran 15 gencecik fidan.

Ve sanırım terörün öncelikli hedefleri de bunlar; öfkeyi ve korkuyu tırmandırarak toplumsal bilinci kitlemek!

Eminim onlarca 'zamanlamaya dikkat!' yazısı okudunuz, demeci dinlediniz. Yetkili-yetkisiz artık birçok merci ve kişi, bu tür hain tuzakların sinsice yapılan bir kurgunun parçası olduğunun farkında. Ancak bu farkında olma durumu da dindirmiyorsa öfkemizi ve bizi aklı başında önlemler almaya itmiyorsa Ergenekon'uyla, PKK'sıyla terör amacına ulaşıyor demektir.

Yani şimdi sınırdaki karakolun çatısının incecik tenekeden olmasıyla emekli paşalara bilmem kaç yüz bin Euro'luk zırhlı arabalar alınmasını karşılaştırmak -her ne kadar muazzam bir çelişki olduğu inkar edilmese de- öfkemizi dindirip, sağduyu ve akliselim ile hareket etmek yerine bu işi kurgulayanların ekmeğine yağ sürmektedir.

Teröristbaşının, yattığı hapishaneden 'Ergenekon operasyonu İsrail'in işi' demesini tesadüf yahut cehaletle açıklamak mümkün mü?

Elbette zamanlamaya dikkat edelim; tezkere, Balıkesir'de yaşananlar, DTP kapatma davası vesaire... Elbette ihmal ve akılsızlıkları tek tek ortaya çıkaralım; korumasız karakol, iptidai şartlarda savunma, stratejik hatalar vesaire.

Bilelim ki, çatıya 'Hudut namustur' diye yazarak korunmuyor namus. Akıllı ve stratejik konuşlanmalarla, askerî ve sivil çözümlemelerle korunur. Yoksa değil çelik zırhtan çatı, sınırın dört yanına Çin Seddi örseniz yine faydası olmaz.

Ve en önemlisi salt siyasi hırs, iktidar gözü dönmüşlüğü ve toplumun bir kesimini kendine düşman olarak gördüğü için 'bırakınız ölsünler' diyebilecek kadar (Bakınız Ergenekon Davası delil dosyaları) idraki kilitlenmiş zihniyetin aklını başına alması gerekiyor.

Bugün birtakım terör örgütlerini Frankeştayn gibi yetiştirip bu milletin başına yıllardır bela edenlerin kazanacağı hiçbir şey olamaz. Karanlık bulutlardan medet umanların batı şehirlerinde milleti birbirine düşürme oyunları, doğuda terörist eylemleri bu milletin öfkesini zirveye tırmandırır belki, lakin bu bumerang dönerek yine kendilerini de vurur.

Bu millet bilmem kaç yıldır dıştan ve içeriden birtakım menfaat şebekelerinin hazırladığı toplumsal kilitlerin tuzağı olmamalı artık. Ve çözüm önce bu kilitleri kırmaktan geçiyor sanırım.

Şehitlere dua, ailelerine sabır ve geçmiş olsunlarla...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Büyük kriz

Bugünlerde adını sıkça duyduğumuz bir kelime bu kriz. Çeşit çeşit, şekil şekil; küresel kriz, ekonomik kriz, siyasi kriz, diplomatik kriz... Nedense kocaman bir ıska ve unutulmuşlukla esas büyük krizi görmüyoruz lakin, çağımız aslında bir kriz asrı galiba.

Doğunun ücra köşelerinden birinde, hesap kitabı hiç de küresel filan olmayan, kendi minimal dünyasında yuvarlanıp giden bir ahababım bile sordu geçenlerde: 'Sen gazetecisin bilirsin, büyük kriz geliyor diyorlar, ne olacağız?'

Amerika'daki bilmem hangi bankanın 'morgıç' mıdır nedir, ondan dolayı girdiği para pul işlerinden ötürü doğunun da doğusundaki çoban bile endişe ediyorsa gerçekten büyük bir kriz var demektir!

Bir an için sırtınızı geriye yaslayıp düşünün lütfen. İnsanlık tarihine bir göz atın, insan denen doymak bilmez koca iştahın geldiği noktayı getirin gözünüzün önüne. Dünya aynı dünya... Büyüyüp küçülmüyor. Dere aynı dere, deniz aynı deniz, tarla aynı tarla... Beklentiler ve hırslar büyüyor akıl almaz bir hızla.

İştah bareminin yüksekliği hız kesmiyor. Her geçen yıl daha da yukarı taşınıyor. İstekler ve hırslar büyüdükçe büyüyor ve talep edilen şey elde edilmeyince de mutsuzluk, ardından da dramlar geliyor.

Anne ile babam tam dört ayrı ailenin yaşadığı avlulu bir evin tek göz odasında yaşamış yıllarca. Kızım ise kendine ait bir odasının olmamasından şikayet ediyordu geçenlerde. Kendince haklı tabii; ders çalışamıyormuş istediği rahatlıkta.

Sizi bilmem ama ben insanlık için esas en büyük krizin şükürsüzlük ve kanaatsizlik olduğuna inananlardanım.

Yanlış anlaşılmasın elbette küçümsemiyor ve inkar etmiyorum modern dünyanın sıkıntılarını. Ve biliyorum, büyük ekonomik beklentiler için önemli bu tür sıkıntılar. Büyük siyasi, ticari, askeri, diplomatik beklentiler- çıkarlar için de başka sıkıntılar.

Bu zaviyeden bakıldığında destekliyorum hatta; evet, vardır ve daha büyük bir kriz vardır hatta! Tıpkı modern dünyanınki gibi çeşit çeşit üstelik. Belki toplamına bir isim koymak gerekiyor: İnsanlık krizi!

Merhametsizlik krizi mesela... Gece, yolda kalan yabancılar kapıyı rahatça çalabilsin diye evinin ışıklarını açık tutan insanlığın, bırakınız yardım etmeyi, yanı başındaki felaketlere bile üzülmeyen bir noktaya gelmesi kriz değil de nedir?

Çok değil, 15-20 yıl öncesini getirin aklınıza. Uzağa da gitmeyin. Eviniz mesela. Koltuklarınız, televizyonunuz, halınız, mutfağınız, yatağınız filan.

Eskiden iflas etmiş bir esnaf gördüğümüzde haline acırdık. Ne bileyim, giyecek elbisesi, ayakkabısı filan olmazdı. Şimdinin müflislerine bir bakın Allah aşkına. Bilmem kaç milyar dolar batırdı denen işadamları hâlâ lüks yatlarda tatil yapıyor, özel jetlere biniyor, yalılarda yaşıyorlar.

Yok mu bu işte bir tuhafılık sizce?

Görüyorsunuz işte bilmem nesi için lisans alamadı diye insanların iyilik yapmak için kurduğu bir sistemi topyekûn yok etmeye kendini adanmış bir patronun kızı sırf siyasi rant uğruna felaket tellallığını abarttıkça abartıyor. Üç kuruşluk çıkar için tüm toplumun menfaatini umursamamak bir başka insanlık krizi değilse nedir?

Bu tür kriz söylentileri ayyuka çıktığı dönemlerde aklıma hep bir Temel fıkrası gelir. Basittir ama hoştur.

Benzine yapılan olağan zamlardan birinin ardından Temel ile Dursun sohbet ediyormuş. 'Son zamlar seni etkiledi mi Dursun?' diye sormuş Temel. 'Hiç etkilemedi' demiş Dursun ve eklemiş: 'Önceden de 10 milyonluk benzin alıyordum, şimdi de o kadar alıyorum...'

Elbette işin ülkeleri ilgilendiren siyasî boyutu vardır. Ki bazı devletler şükürsüz ve kanaatsiz insanlar gibidir onu da biliyorum. Tıpkı kocaman ve obur bir insana benzeyen holdingler gibi... Hırsları, iştahları, amaçları vardır ve ona ulaşmak için bırakınız kanaati, memleketi ve dünyayı bile yakarlar.

Ama inanın bana, bu tür büyük ve küresel entrikaların bile çözümü çok basit bir yoldan geçiyor; birey olarak girdiğimiz insanlık krizini tespit etmek ve çözmek. Göreceksiniz ki, değil Amerika'nın koca şirketleri, yeryüzündeki bütün bankalar bir olup gümlereler bile sinek vızıltısı olarak kalacaktır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gazete ve kimlik

M. Nedim Hazar 2008.10.13

Bireyi tanımlayan sadece kafa kâğıdı değildir. Bizi biz yapan birçok parametre vardır. Alışkanlıklarımızdan başlayıp tercihlerimize, huylarımızdan değerlerimize kadar uzanan bir dolu etken tanımlar bizi.

Üstelik sadece insanoğlu için geçerli değildir bu durum.

Kâğıdı ele alalım misal... Aynı hammaddeye dayanmasına rağmen son kullanımdaki türlerine göre çok farklı şeylere karşılık gelebilir kâğıt. Sözelimi leblebi külâhı da kâğıttır, gazete de... Kimi mendil olur burnu ve türlü hastalık mikrobunu muhatap alır, kimi mektup olur gözlerden damlayan yaş ile ıslanır... Şimdi oturup kâğıt için sadece bir kimlik belirleyebilmek mümkün müdür?

Bitmedi... Aldıkları son şekil bile kimlikleri hakkında net bilgi içermez. Her mektup için 'aynı şeydir' diyebilir miyiz? İçinde yazılandan gönderene, okuyandan yazı karakterine kadar birçok parametre belirlemez mi mektubun kimliğini? Keza gazeteler de öyle... Üzerinde yazı olan, resim basılan, reklam yayınlanan her gazete için 'aynı şeydir' diyebilir miyiz? Şöyle sorayım: İçinde yazılandan, yazarların düşüncelerine, sahiplerinin tiynetinden okurlarının kim olduklarına kadar bir dolu etken belirlemez mi bir gazetenin kimliğini?Üstelik bizim gibi kavramların kaypak zeminde ha bire patinaj yaptığı, anlamların kıkırdaklı yapılarıyla isteyenini istediği şekle sokabildiği oyun hamuruna dönüştüğü toplumlarda çok daha önem kazanıyor bu tür kimlikler. Dümdüz durması gereken rakamların bile onları okuyanların zihinlerince eğilip bükülerek farklı sonuçlara ulaştırıldığı, anlamların çekilip uzatılarak istenilen kıvama getirildiği bir zamandan ve ülkeden bahsediyoruz.

Çok basit ve taze bir örnek vererek basitleştirmeye çalışayım ne demek istediğimi. Önceki gün bir terörist kadın yakalandı biliyorsunuz. Zaman, 'Canlı bomba İstanbul'u kana bulayacaktı' derken Hürriyet, 'Vampirella yakalandı' diye manşetten verdi haberi. İşte anlatmak istediğim tam da bu zaten... Gazete; onu çıkaranların, yazılarını yazarların, haberini hazırlayanların, sahiplerinin kimliklerine göre şekillenirken, okur da okuduğu gazetenin kimliğini oluşturan unsurlardan biri olduğunu hiçbir zaman unutmamalı bence!Ne demektir gazete? En başta kendi ülkesini tanımak değil midir? Kendi halkını bilmek, kendi değerlerine sahip çıkmak, çıkmıyorsa bile saygı duymak... Sevinciyle mutlu, acısıyla kederlenmek değil midir? Ve gazete ayağını bastığı toprağın kavramlarıyla konuşmalı, ithal değerlerin temsilcisi olmamalıdır bence. Dürüst olmak ayrıca... Her şeyden önce kendine karşı... Sonra habere ve okurlarına karşı... Gerçeği patronun menfaatinin değil, hakikatin şaşmaz fanusundan yansıtarak vermektir. Acı ki, özgürlük de yanlış anlaşılmış ve yanlış algılatılmaya çalışılıyor bu ülkede! Haber özgürlüğü ile habercinin özgürlüğünü fena halde karıştırdığımız gibi karıştırılıyor özgürlük de...

Muhafif olmak da öyle... Cumhurbaşkanına küfretmeyi özgürlük sanıyor bazıları... Kendi halkını aşağılamayı da aydınlanmacılık... Fikrin ve düşüncenin özgürlüğü ile müskiratın, fuhşiyatın ve bin türlü rezilliğin özgürlüğü aynı kafese tıkmaya çalışılıyor. Üstelik elde matbu etiketler ile kendileri gibi düşünmeyen herkesi ve her şeyi damgalamaya çalışarak yapıyor bunu bazıları. İş bu nedenle Başbakan'ın bazı gazeteleri okumamak için yaptığı çağırısı kösnül bir öfke ile aforoz etmeye kalkıştılar. Oysa ballandıra ballandıra nasıl başı örtülöleri aralarına almayacaklarını, sakallı bıyıklıya iş vermeyeceklerini, kendileri gibi düşünmeyene ilan bile vermediklerini anlattılar hep.

Ben, türkü tadında bir 'beni al onu alma' mantığını anlatmaya çalışmıyorum. Lakin şunu açık ve net söylüyorum: Okuduğunuz gazeteye dikkat edin... Kendi değerlerinizi ve her gün, hırsız girmesin diye kapınızı kilitlediğiniz, en mahrem odanıza soktuğunuz gazetelerin, televizyonların değerlerini bir karşılaştırın bakalım. Başkasına ait bir kafa kâğıdını, üstüne üstlük bir de para vererek, her gün cebinize, evinize neden soktuğunuzu bir düşünün. Okuduğunuz gazete kimliğinizdir zira!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tribün

M. Nedim Hazar 2008.10.18

Tamam; futbolun ve fanatizmin artık genlerimize kadar işlediğini biliyoruz. Ve evet, yine futbol jargonunun neredeyse tüm alanları etki altına aldığını ve ülkeyi adeta kocaman bir stadyuma çevirdiğini bile söyleyebiliriz.

Lakin ayrışmanın ve toplumun hemen her olayda tribünlerden birine yönelmeye zorlanmasının vahim neticelere yol açacağı bir sürece girdiğini de söylemek zorundayız.

Pekiye nasıl oldu da bu hale geldik?

Hatırlarsanız, 2002 seçimlerinden bir süre sonra ülke muazzam bir normalleşme sürecine girmişti. Kimilerine göre bir yanılsamadan ibaret olan yalancı bir görüntüydü bu. Kimilerine göre ise gerçekten ciddi anlamda bir normale dönme süreci yaşamaya başlamıştık. Kim bilir, belki de gerçekten böylesi bir süreç yaşanmaya başlandı ve bazıları bundan aşırı derecede rahatsız oldukları için, toplumun genetik kodlarını da çok iyi çözdüklerinden en yumuşak karnımıza çalıştı ve aynı noktaya vura vura milleti davul derisi gibi germeyi başardı.

Hatırlarsanız aslında farklı düşünmenin, olaylara ve gelişmelere farklı açılarla yaklaşmanın bir çeşit renklilik olduğunu, esasen bu renkliliğin kaybedilmesiyle, yani tek tip topluma dönüşümün başlamasıyla tehlikenin başlayacağını ifade etmiştik.

Sakin ola ki, toplumun öfke ve bunun yol açtığı idrak tutulması neticesinde girdiği fanatizm nöbeti ile renkliliği karıştıran olmasın. Aslında altını çizmeye çalıştığımız şey de tam buydu.

Bugün toplumda esasen iki farklı bakış açısı var gibi görünüyor, lakin kodlar çözüldüğünde görülecektir ki, mesele fanatizm ve tribün mantığı paydasında birleşmektedir.

Beğenin beğenmeyin, Taraf Gazetesi kendi yayın anlayışına göre birtakım belgeler yayınlıyor, kendince gazetecilik yapıyor.

Önceki gün televizyona katılan bir popüler yorumcu şöyle bir soru sordu: "Nedense Taraf Gazetesi yayına başladıktan sonra bu tür belgeler ve bilgiler ortaya çıkmaya başladı." Cevabı alınca da bozuldu: "Yanlışsınız. Bu bilgi ve belgeler daha önceden de bir şekilde ortaya çıkıyordu, lakin medya değişik nedenlerden dolayı bunu yayınlamıyordu!"Popüler yorumcunun buna cevabı 'hık mık' oldu tabii ki!

Şimdi bizden kendi çapında anti-militarist olarak nitelendirdiği bir perspektiften yola çıkarak yayın yapan bir gazetenin yanında yahut karşısında olmaktan başka seçenek bırakılmıyor. Sorular aynı; 'Taraf mısınız?'Aslında taraftar yapmaya yönelik yönlendirici ve baskı uygulayıcı bir mantık bu. Ya içindesindir çemberin ya dışında...

Bir de karşı tribün var elbet.

12 Eylül cunta yönetiminin görüntüsüyle ekrana çıkıp medyadan sektirerek tüm topluma öfkeyle buyurganlaşan Genelkurmay Başkanı'nın tarafında mısın?Yine tribüne çağıran bir baskı mantığı.Oysa işin özü çok daha basit olmalı. Esasen ne olup bittiğini anlamak istiyoruz. Mevzu taraftar olmak yahut herhangi bir tribüne yerleşip, yumrukları sıkarak karşı tarafa-taraftara öfkeyle hakaret edip küfür yağdırmak değil... 'Aslında ne oluyor?'un cevabını bulmak. Üstelik bu, hiç de tahmin edildiği zor bir şey değildir. Açıklık ve kendinden emin olmak ile ilgili bir durumdur.

Olayın bir de düne kadar hakim medya olarak anılan güruhla ilgili kısmı var. Gazete çıkarıp habercilik yapmamak, televizyon sahibi olup haber yerine kendi menfaat ya da hakim zümrenin çıkarları için her türlü taklayı atanların Taraf Gazetesi'nden rahatsız olması gayet doğal. Zira kendilerinin yapması gerekeni, kantarın topuzuna filan dikkat etmeden yapıyor rakipleri. Hatta rakip olarak bile görmek istemedikleri refikleri. Mesleklerini yapmak yerine, saçma sapan komplo üretip bir süre sonra kendileri de buna inanıyormuş gibi yapıyor ve milleti kandırdıklarını zannediyorlar.

Bununla beraber de memleketin zaten stadyuma dönen kimyasını büsbütün bozarak ortamı bulandırmayı deniyorlar. Zira çok iyi biliyorlar ki, kendi varlıkları zihinleri kilitlenmiş, yumrukları öfke ile sıkılı bir toplumun sürmesiyle mümkün.

Bu tuzağı bir an önce görmek gerekiyor. Ve tabii düşmemek de... Ne Taraf Gazetesi'nin ne de Genelkurmay'ın!

Bu tribünden çıkış yok zira!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sifon

M. Nedim Hazar 2008.10.20

Türkiye bir yandan tarihin en sıkıntılı, problemli ve bulanık dönemini yaşarken, diğer yandan tüm bu pisliklerden, balçık ve bulanıklıktan kurtulma fırsatını da beraber yaşıyor.

Ülke tarihinin en derin, en büyük ve doğru düzgün yapılması, sonuna kadar gidilmesi halinde en son adli davası başlıyor.

Şimdi memleketin tüm meselelerini alt alta bir yazın. Şaşırtıcı bir şekilde hemen her problemin bir şekilde ucunun Silivri'de görülmeye başlanacak olan dava ile ilgisinin bulunduğunu göreceksiniz. Siz bakmayın Ergenekon soruşturması başladığı günden bu yana işi sulandırmaya, ciddiyetine ket vurmaya çalışanlara. Bu tür girişimler belki artarak devam edecektir, zira bu ülkenin karanlığını besleyen güruhun umudu son ana kadar

devam edecektir. Siz zannediyor musunuz ki görülecek olan davanın tüm ilgilileri şu anda içeride yahut bir şekilde iddianamede bulunuyor?

Başta 1 Numara olarak nitelendirilen kişi olmak üzere eminim bahsi geçen çetenin birçok üyesi, her türlü rant-imbân elde edenler dışarıda. Açın Andıç Medyasını okuyun isterseniz. Girin internet sitelerine bakın. Hâlâ Ergenekon ile muvazzaf olan gazeteciler, televizyonlar, uzman muhabir kılıklı tetikçiler, internet editörleri var.

Kimi aşîkar bir şekilde 'Av tüfeğiyle darbe' manşetiyle işin bir şekilde kendilerine bulaşmasını önlediğini zannedecek kadar köhne zihniyetli, kimi yazdığı kitap ile akıllı sıra davanın inandırıcılığını önceden sekteye uğratma derdinde.

Ve hatta okudunuz işte, son çare olarak savcı hakkında olmadık taklalar atanlar oldu. Evlerinde, ofislerinde suikast çizelgeleri, bombalama planları, cinayet krokileri çıkanlar herhalde savcıcıyı övecek değîller. Herkes kendi nesebince bir şeyler yapacak.

Bazıları, 'benim bildiğim Ergenekon bu değîl' diyerek savcıcıyı tesbihiyle devre dışı bırakmayı deneyecek, kimi iddianamedeki birtakım ayrıntıları abartarak, 'bu nasıl iddianame' diyerek işi sulandıracak.

Faili meçhuller, bombalamalar, mitingler, dönen dolaplar, toplanan paralar, kurulan kumpaslar, örgütler, taşeronlar, saldırılar ve sonrasında eylemler, kamuoyu oluşturma çabaları, demeçler, uzmanlar, otoriteler bilmem neler. Hepsinin dip koçanları, kökenleri çıkacaktır ortaya.

Elbette doğru düzgün bir yargılama ve sonuna kadar üstüne gitme iradesiyle ilgili bir durum.

Yoksa ortada bu kadar kanıt, şüphe, işaret ve belge varken Danıştay Saldırısı gibi olayı 'oldu bitti Maşallah'a çevirmek de mümkün...

İster ulusalcısı olsun, ister Kürt-Türk faşisti. Bu dava bir çeşit turnusol kâğıdı olacaktır eminim. Görüyorsunuz, karanlığın taşeronu terörist başının Ergenekon hakkındaki fikirleri bile bu davanın önemini ortaya koyuyor.

Çok basit ancak önemli bir samimiyet testinden geçeceğimiz süreç başlıyor. Kimse dava sonuçlanmadan kimseyi suçlamamalı. Ancak kimse yine aynı süreç sona ermeden de karanlığın avukatlığını yapmaya soyunmamalıdır.

Biliyorsunuz bu ülkede salt kendileri gibi değîl diye halkın yarısından fazlasının güvenini ve onayını alan bir ismin cumhurbaşkanı olmaması için miting tiyatroları sahnelendi. Ki o mitinglerde samimi bir şekilde bayrak sallayan, slogan atan insanların olduğuna da inanıyorum. Ancak aynı samimi grup mitingci cengaverlerin şehit cenazelerinde nereye gittiklerini sormak zorundadır. Yine aynı samimi grup iddianameyi okuduktan sonra, 'ya doğruysa?' sorusunu kendilerine sormak zorundadır.

Görüyorsunuz işte... Kendi kurumlarının bombalanmasına bile göz yuman bir zihniyetten bahsediyoruz burada. Çıkan katili beğenmeyen, işlenen cinayetleri kendi amaçlarına uygun olduğu sürece yadırgamayan bir tehlikeli zihniyetten bahsediyoruz burada. Amaçları için kendi arkadaşlarını gammazlayan, arkasından konuşan ve nihayetinde canına kıyan tehlikeli bir zihniyet bu.

İş bu nedenle Türk tarihi açısından son derece önemli bir süreç başlıyor Silivri'de. Ya bu ülkenin sifonu çekilip bağırsaklarındaki tüm pislik akıtılacak yahut karanlığı yine karanlıkla örtenler galip gelecek.

Hep beraber göreceğiz hayırlısıyla...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gerekçeli mizah

M. Nedim Hazar 2008.10.25

Gazeteci olmanın en büyük farklılıklarından birisi yakın çevrenizin size dair 'o her şeyi bilir' şeklindeki bir sabit yargısının bulunması sanırım. Siz istediğiniz kadar yazılarınızla, hayata bakış açınızla birtakım şeylerin uzağında olduğunuzu belli etmiş olsanız bile çevreniz hemen her konunun uzmanı yahut perde arkasına hakim ehil kişisi zannediyor.

Obama'nın seçim macerasından tutun da, Lehman Brother's'ın batığına kadar geniş bir yelpazede konuya hâkim olmanız bekleniyor ve dahası meselenin gerçeğinin ne olduğunu anlatmanız isteniyor.

Aslında bu ülkede olup biteni, olayların ön ve arka planını kavrayabilmek için gazeteci olmaya da gerek yok. Hem 'egemenlik kayıtsız şartsız milletindir' diyeceksiniz hem de bu egemenliği kayıtsız şartsız teslim ettiğiniz milletin ezici çoğunluğunun düşüncesini, yaşam tarzını, hayata bakışını suçmuş gibi göstermeye kalkacaksınız!

İş bu nedenle Anayasa Mahkemesi'nin gerekçeli kararı benim için olabildiğince zorlama, bir tür kılıf uydurma metninden öte bir anlam ifade etmiyor. Hem bu karar metninin bir özelliği daha var. Sayfalar boyu kendi içinde acınası bir trajedi barındırırken, karara muhalefet şerhini koyan kişilerin görüşleriyle de kendi iddiasını apaçık çürüten bir metin.

Yani biz ne yazarsak yazalım Sayın Haşim Kılıç ve Sacit Adalı'nın yazdıklarından ötesini söylemek mümkün değil. Gelin görün ki, başta Andıç Medyası'nın elemanları olmak üzere bu ülkede bir kısım kalemli ve siyasilere ortadaki bu komediye inanıyormuş ve doğru olan buymuş gibi davranmaları ülkemiz adına da içler acısı bir durumdur.

'411 el kaosa kalktı' şeklinde canhıraş manşet çakanların karar açıklandıktan sonra parmak şıklatıp göbek atmalarını yadırgamak doğru değil. Ama TV, radyo ve gazete sayfalarına hukuktan, hak ve adaletten dem vurarak bu kıvrıma korosuna katılma komedisini de görmek lazım.

Önceki gün arabada bir radyo istasyonunu dinliyorum. CHP muhibbi ve holding medyasının bir temsilcisi ile radyocu konuşuyorlar. Başlarda belli bir sükunet içinde ilerleyen konuşma bir süre sonra gazetenin Ankara temsilcisinin, 'siz öyle yaparsanız, yaptırımlar adama' şeklinde kahve üslubuna dönüverdi.

Holding medyasının demokrasi ve özgürlük anlayışının ortalama örneğini ve zihniyetinin iç yüzünü gösteren bu cümleler karşısında tam şaşırmıştım ki, dillerine dolaya dolaya artık civıttıkları bir cümle daha geldi: 'Kimse türbandan yahut başörtüsünden rahatsız değil!' Bu nasıl bir yalandır? Radyodaki elemanın bir üst modelini geçtiğimiz aylarda TV ekranında görmüştüm. İlk başlarda 'türban ile başörtüsü farklı' gibi enteresan bir iddiayı diline dolamıştı. Muhatabı 'peki okula sizin dediğiniz şekilde başörtüsüyle gelseler olur mu?' diye sordu ki, içindeki boşaltıverdi: 'Olmaz tabii. Bu zamanda bu tip çağdışı görüntüler olmaz!'

E hani türban ile başörtüsü farklıydı ve siz türbana karşıydınız? Türban konusunda söylenmemiş bir tek kelimeciğin bile kalmadığına inananlardanım. Olay tartışma, karşılıklı ikna boyutunu çoktan geçmiş durumdadır. Şurası çok açıktır: Bu ülkede bir kısım zihniyet -ki devlet erkini elinde tutan bir tutam azgın azınlıktır bunlar- ne olursa olsun, ne şekilde olursa olsun insanların inanç özgürlüğünden ve özellikle örtünmeden rahatsız. Buna kılıf olarak kimi zaman 'biz ona değil buna karşıyız' türünden maval okuyorlar ama işin iç yüzü öyle değil.

Birtakım vehimler, vesveseler, önyargıların büyüttüğü kocaman körlükler ülkenin önünü bir süre daha tıkayacak bundan eminim. Bu duruma karşı laf anlatmaya çalışmak da abes. Yani radyo programcısının yaptığı gibi, 'Ama Metehancığım' türü cümlelerle bu jakoben zihniyetin değişmesi mümkün değil. Bu katı laik takiiye durumu da devam edecek.

Zihniyet değişimi sanırım jenerasyon değişimiyle ilgili bir şey. Yanıldığımız nokta karşımızdaki organizmanın ikna olabileceğini düşünmek. Gerekçeli karar gösteriyor ki bu şu anda mümkün değil. Yani bu kararı kaleme alan zihinsel yapının yarın futbol kurallarıyla ilgili bir değişimi bile Anayasa'nın ilk dört maddesine bağlaması mümkündür.

Üzgünüm Türkiye!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Uzaktaki köy

M. Nedim Hazar 2008.10.27

Merhum Tecer'e ve şiirine büyük saygı duymakla beraber ne zaman 'Orada bir köy var uzakta' şiirini dinlesem içimde hep bir burukluk olur. Malum, Ahmet Kutsi Tecer o şiirinde köyden başlayarak, eve, dağa, sese oradan yol gibi birtakım soyut-somut şeylere uzanan, 'ulaşamazsak da bizimdir' felsefesini anlatır.

Ve şu sorusu gelip zihnimin baş köşesine kurulur: 'Gidemediğin, gezemediğin, gelemeyi köy senin olabilir mi?' Tarihçi değilim elbet ama sanki bir yerlerde Osmanlı sultanlarının 'Devlet-i Aliye'ye ait olmayan' topraklara adım atmadıklarını okumuştum. Bu yazılı olmayan kaide Sultan Abdülaziz istisnası dışında hep uygulanmış. Tecer'in şiiri perspektifinden bakıldığında ecdadın, 'benim değilse gitmem' mantığını benimsediklerini söylemem mümkündür sanırım.

Mevzuyu mizah dergisi Cafcaf'a getireceğim, lakin önce birkaç şey daha söylemem lazım. Ülkemizdeki mizah dergilerinin çizgisinin 12 Eylül darbesi sonrasında nasıl bir kırılma yaşayıp paradigmanın dümen suyuna gittiğini, ülkedeki çarpıklıkları zekâ ile çizginin muazzam bileşkesi olan 'mizah dergileri'yle göstermenin ülkemiz için artık bir fantezi olduğunu yazmıştım birkaç hafta önceki Aksiyon'da. Mizah gibi güçlü bir muhalefet silahının, demokrasi, özgürlük ve hür düşüncenin yanında olması gerekirken, kof bir solculuk ve mide kaldıran cinsellik sığınağına nasıl hapsedildiğini biliyoruz.

Ergenekon denen derin devletin, faili meçhullerin, terörün ve bin türlü pisliğin ortaya çıkma fırsatı olan süreci görmezden gelen yahut tam tersi tam da Ergenekoncuların arzu ettiği açıdan gören mizah dergisine bu ülkenin özgürlüğü ve demokrasisi için zerre miktar katkı yapıyor, diyemeyiz. Kendileri öyle deseler de, bu böyle değildir...

Cafcaf, kendi halinde bir mizah dergisi... Bir grup genç beyin kıt kanaat imkânlarla mizah yapmaya çabılıyor, bir yandan da haftalık bir ritim tutturma amacıyla çırpınıyorlar. Eğer belli bir abone sayısına ulaşabilselerdi, kasım ayının başında Cafcaf belki de haftalık olarak yayın hayatına başlayacaktı. Ancak olmadı. 2 bin kişi ancak abone olmuş durumda. Oysa bu ülkede, belli hassasiyetleri taşıyan, belli başlı bazı şeylerden rahatsızlık duyan, temsil; mizahın vıcık vıcık bir cinselliğin yahut paradigmanın kucağında olduğunu görüp, mizahtan midesi bulanık hiç de azımsanmayacak bir kitle var. Eminim hangimize sorsak, böylesi bir derginin ihtiyaç olduğunu, çok güzel olacağını filan söyleriz. Ama iş, abone olmak, alıp okumak kısmına gelince nedense merhum Tecer'in şiirindeki mantık devreye giriyor: Orada bir dergi var uzakta, almasak da, okumasak da, o dergi bizim dergimizdir!

Soru yine orada duruyor elbette. Almadığın, okumadığın dergi senin olabilir mi? Üstelik sadece bir mizah dergisi de değildir konu. İki hafta önce Dinle Neyden isimli bir film vizyona girdi. Gazetelerde tanıtımlarını okudunuz, TV ekranlarında fragmanlarını gördünüz. Sinema adı altında Recep İvedik gibi çalışmaların prim yaptığı, gişe rekorları kırdığı bir zamanda kaç kişi Dinle Neyden'i izlemiş biliyor musunuz? Sadece 20 bin kişi. İvedik'i 4 buçuk milyon insan izlemiş. Yine aynı sıkıntılı cümleyi söylemek zorundayım: İzlemediğin film senin filmin değildir!

Kitaptan tiyatroya, gazeteden televizyona kadar aynı şey geçerli. Ergenekoncuların, holdingçilerin, andıççıların TV programları izleniyor, gazeteleri okunuyorsa. Ve buna haysiyetli karşı duruş gösteren, meslekî kriterler ve insanî değerler açısından bahsi geçen gürühtan kat be kat ileride de olan bu mevkuteler okunmuyor ve izlenmiyorsa, kimse kusura bakmasın, sizin değildir! İzlemediğin film, takip etmediğin TV, okumadığın gazete, almadığın dergi, kitap senin değildir. Uzaktadır ve bir gün acı şekilde yakınında olan şeylerin seninle bütünleştiğini, ailenin, geleceğinin karakterini oluşturduğunu çok acı bir şekilde fark edeceksin. Ne yapayım ben gidemediğim köyü kardeşim?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Üzmez'i ye, bağcıyı döv!

M. Nedim Hazar 2008.11.03

Başta Hürriyet gazetesi olmak üzere memleketteki bir kısım matbuatın akıl fikir verme hastalığına bayılıyorum.

Hatta bazen Hürriyet refikimiz kendisinde bu yetkiyi o kadar doğal olarak görüyor ki, 'şu haber niye sizde 1. sayfada yok' şeklinde hesap bile sorabiliyor. Dün yine böylesi bir ağabeylik rolüne soyunmuşlar. Nasıl olsa kimse onlara 'Bilader hele gel bakalım, bu Ergenekon işinde mevzuyu niye böyle savsaklıyorsun, yoksa sende muvazzaf Ergenekon kalemleri mi var?' diye sormuyor!

Mesele şu: Hüseyin Üzmez isimli bir yazar (ki kendisi 70 küsur yaşında) 14 yaşında bir kıza cinsel tacizde bulunduğu iddiasıyla bir süredir içerideydi. Sonra alınan bir adli tıp raporuyla dışarıya çıktı. Hani bu tür mevzular için 'şüyu vukuundan beter' derler ya, öyle olmadı. Başta bize akıl fikir veren yayın organlarının TV kanalları olmak üzere, kanal kanal gezmeye başladı ve aslında tam da onların duymak isteyeceği şeyler söyleyip durdu.

Daha henüz yargılama bile olmadan en mahrem polis tutanaklarını bile haber olarak yayınlayanların zihniyeti zaten belli. Ne kadar bel altı, o kadar reyting! Bunun için yazdığımız yazıların sayısı onlardır. Hatta yazıya filan da gerek yoktur. Açın bu zihniyetin internet gazetelerine bakın, ne demek istediğimiz hemen anlaşılır. En sıradan adi bir boşanma davasına bile 'Bülent Ersoy'un seksi resimleri için tıklayın' diye yazan zihniyetin başkasına etik dersi vermeye çalışması başka bir komedi de, istedikleri türden bir yayın olmadığı zaman kızıp akıl vermeleri, olduğu zaman da enseyi okşayıp aferinlemeleri gerçekten enteresan.

Hürriyet, gazetemizin adını da yazarak, 3 gazetenin Hüseyin Üzmez haberi yazmadığını üstü kapalı bir şekilde eleştiriyor. Oysa kendisi bunu günlerdir ziyadesiyle yapıyor. 'Niye yapmıyor?' diye eleştirdiği gazetenin böylesi bir yayın politikası olmadığını ve olmayacağını da bilmezden geliyor. Nasıl ki benim şimdi eleştirdiğim zihniyetin geçmişteki sabıkları mevcutsa, Zaman'ın da bu alandaki çizgisi bellidir. Ne Gamze Özçelik ne de Ali Kırca gibi tartışmalarda, bunu bir siyâsî alanda galibiyet, yaşam tarzı zaferi gibi sunmadı, sunamazdı.

Oysa karşımızdaki organizmanın Hüseyin Üzmez haberlerindeki amaçları da belli. Yani ahlakî endişeler, etik birtakım kaygılar, topluma dair hassasiyetler değil esas neden. Değil, zira her habere hangi açıyla yaklaştıklarını artık sadece biz değil, bütün dünya biliyor. Birtakım ülkelerde bu zihniyetin yayınları internette pornografik sınıfa alınıp engelleniyorsa insanın önce biraz aynaya bakması gerekmez mi?

Bir şey daha var. Gerek taciz iddiası sonrası gerekse öncesi Hüseyin Üzmez bizim medyamızda değil, kendi medyalarında bir magazin ikonu olarak arzı endam etti hep. Sadettin Teksoy'un adının altına 'Canavar Uzmanı' yazan ana haber bültenleri onlarınki, bizimkisi değil. İsmail Nacar'ın altına 'İslamcı Yazar' diye yazmaları gibi... Üzmez de bu zihniyetin sık sık davet ettiği, ekranını açtığı, görüşlerini kitlelere yaydığı bir isimdir. Hem Hüseyin Üzmez'i ayıplayacaksın, hem ailesini, karısını yedi ceddini de bu işe katıp 'Aha bak bunlar böyledir' şeklinde medyatik aforizma yapacaksın hem de her gün manşete çekip canlı yayınlara çıkaracaksın.

Adamı konuşma şehvetinin en diplerine batırıp batırıp sonra da 'bak bak ne çağ dışı adam, utanmıyor bile!' dedirteceksin. Kardeşim, kim söylettiriyor o adama bunları? Kimin ekranlarında boy gösteriyor, gazete sayfalarında çarşaf çarşaf polis sorgusu metinleri yayınlanıyor?

Ahlak, taciz, tecavüz konusunda iddia ettikleri kadar hassas ve çocukları düşünen bir yayın organı, akşam saatlerinde çoluk çocuk ekran karşısındayken haberini yapıp, canlı yayına çıkarır mı? Evine, ailesine, çocuğuna götürdüğü gazeteye boy boy resim basar mı?

Hadi bunları yaptın da daha kesmedi mi hızını ki, bir de başka yayın organlarına akıl fikir veriyorsun? Bir yayın organının çizgisi için başka birinden nasihat almasına gerek yoktur. Öyle olsa bu ülkede bir tek Hürriyet gazetesi olurdu.

Bunun için kimsenin kimseyi ensesinden okşamasına, 'hah böyle aslanım' türü racon kesmesine gerek yok. Herkes tıyneti nispetinde gölgeye sahiptir!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ne bağıırıyorsun hemşerim?

M. Nedim Hazar 2008.11.15

En sonunda diyeceğimi baştan söyleyeyim ki, kendilerini mahallenin 'Ebedi Ağabeyi' olarak görenler 'Zaman yazarı şöyle dedi, böyle etti' diye düşük zekâ düzeyinden alıntılama yapmasınlar.

Zira malum, artık birinci sayfalarından imzasız açıklamalar yaparak meslektaşlarına ayar verdiklerini düşünüyorlar. Ne ki bir gazetenin böyle sürmanşetten imzasız yazı çıktığı an tükenişinin başladığı an olduğuna inanırım. (bkz: Hürriyet'in eski sahibinin sürmanşetten merhum Özal'a bindirdiği yazı.) Neyse diyeceğim şu; hiçbir kurumun, kuruluşun, özel yahut tüzel kişiliğin medyaya akreditasyon uygulamasını doğru bulmuyorum... Eğer bu ülkenin kanun ve nizamına göre yayın yapabiliyor, insanlar o gazeteye para verip alıyor, televizyonu açıp izliyorsa kimsenin o kuruluşa akreditasyon uygulama hakkı yoktur...

Sanırım daha önce de bir kez yazmıştım.

Yıllar önce, muhabirliğe ilk başladığım dönemde NATO komutanının ziyareti vesilesiyle TSK'ya ait bir binada yapılan bir toplantıyı takip etmiştim. Ya o zaman akreditasyon denen saçmalık yoktu yahut işi NATO koordine ettiği için Zaman'a herhangi bir sıkıntı yaşatmamışlardı. Beni şaşırtan şey, resmi yerleşkeye girdiğimiz an bir holding gazetesinde muhabirlik yapan meslektaşımın binaya olan aşinalığıydı. Durup durup, 'bir de falanca

yarbayımın odasına gideyim... Bir de üçüncü kattaki filanca komutanıma merhaba diyeyim' şeklinde sağa sola koşturuyordu.

Sonrası malum; 28 Şubat süreciyle zirveye ulaşan birtakım zihniyetin kendisi gibi düşünmeyenleri hain olarak görüp, kendi etki alanlarında onlara yer olmadığının açık göstergesi olan akreditasyon uygulaması. Basın Konseyi gibi sade suya tirit, kerameti kendinden menkul birtakım oluşumların zaman zaman yarım ağızla itiraz eder gibi oldukları, ancak -yakinen biliyorum- içten içe sevinip, mutlu oldukları yıllar süren ayrımcı uygulamalar.

Gördük işte, Ergenekon dava süreciyle birtakım vıcık vıcık ilişkiler de bu uygulamanın birer yan etkisi olarak ortaya çıktı. Gece gündüz al takke ver külah gezip tozduğu arkadaşı komutana şikâyet edenden çıkardığı kitabın mürekkebi kurumadan, bir ilkokul öğrencisi heyecanıyla 'takdim etmek için' makama götüren gazetecilere kadar bir dolu akredite gülleri varmış!

Mesleğim icabı siyaset muhabirliği de yaptım, seçim otobüslerinin tepesinde gece-gündüz de geçirdim. Lakin fitratım gereği siyasetten asla hazzetmedim, hiçbir siyasetçiyi kendime yakın bulmadım. Amerika'da bulunduğum esnada hasbelkader iki başbakanın ziyaretine tanıklık ettim, görüşmelerini takip ettim. Ama siyasi muhabirler bir dolu resmi ve asık yüzlü konularla uğraşıp manşet derlemeye çabalarken ben başbakanın poşet çayın ipini kaşığa dolayıp çayı süzmesini gözlemledim ve yazdım.

Dolayısıyla siyasi makamların uçağında bulunmayı değil bulunmamayı şans sayarım. Ve hiç anlamadığım gibi bana komik gelir hatta... Hatırlayın her siyasetçinin vardır öyle bir anısı. Uçaktadır, yurtdışına filan gidiyordur ve sağına soluna dizi dizi gazeteci yerleşmiş hatıra resmi çekiyordur. Bu tür resimler hep tebessüm ettirir beni.

Hani hiçbir sivri zeka 'kişisel' bir çıkarsama yapmasın bu satırlardan...

Şimdi görüyorum ki, Başbakanlık'ın Genelkurmay benzeri bir akreditasyon yapmasından epey rahatsız olmuşlar ve her olayı olduğu gibi bunu da devlet meselesi haline getirmeye çabalıyorlar. Başbakan'ın danışmanlarını giyotine yollamak isteyen gazetelerinde Başbakanlık haberlerine genel sansür isteyen "Vernelli Ergenekoncu" tekliflerine kadar bir dolu strateji uçuşuyor havada...

Ama sorarlar adama, dün gizli-açık hoşuna giden, el çırpptığın, en azından sesini çıkarmadığın yanlış bir uygulama bugün sana yöneldiğinde bu kuyruğa basılma sonrası avaz da neyin nesidir?

Zekâ problemi olanlar için tekrar ediyorum; hiçbir kurum ve kuruluşun akredite yapmasını doğru bulmadığım gibi, buna hakları olmadığına da inanıyorum. Tıpkı oğlunu yetiştirip, davul-zurna askere yollayan başörtülü anneyi tel örgü arkasına kovan zihniyetin buna hakkı olmadığı gibi. Ve tıpkı o anne gibi isyan ediyorum hatta; madem annesini düşman olarak görüp, kovuyorsunuz, oğlunu da askere almanız ya!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kurşun atan da manşet atan da

M. Nedim Hazar 2008.11.17

Böylesi bir laf etmişti eski başbakanlarımızdan bir hanımefendi. "Bu devlet için kurşun atan da yiyecek de şerefli" demişti. 28 Şubat günleriydi, Susurluk olayları filan vardı... Ülke karanlık bir yerlere kurulan devasa körüklerle sürekli adrenalin ile dolduruluyor, asla ama asla normalleşmeye izin verilmiyordu.

Süreç çok eski değil, hatırlıyor akli eren herkes aslında. Ne gibi menhus dalaverelerle bugüne geldiğimiz ve bugünün manzarası da ortada. Oturup etraflıca bir sınıflandırma yapmadım ama zannedersem şöyle bir yapı vardı ortada: Bizzat karmaşayı ve ana hedef olarak darbeyi amaçlayan, asla ön plana çıkmayan mihraklar. Yine aynı hedef için çabalayan lakin azıcık ön planda 'vatan millet' edebiyatı yaparak duran eşhas. Menfaati için bu zihniyete çanak tutan, koluna giren, paçasına yapışan ve her gelişmeden sonra cukkayı azıcık daha sağlamlaştıran sair eşhas.

Şair 'senin iman dolu göğsün gibi serhaddin var' demiş ama bu imandan bile rahatsız olduğu için ülkenin bağımsızlık mücadelesinden dini, imanı, peygamberini sökmeye çalışan, bu konuda kitaplar yazdırtan, belgeseller çektirtenler bile oldu. O yokluk ve perişanlık içinde verilen akıl almaz bağımsızlık mücadelesini, 'hurafelerle dolu yalanlar' diye niteledikten sonra oturup aynı savaşı kendi perspektifinden gazla ve Türk'e Türk propagandası yapan ilkokul müsamerecileri, sonra kendi konumları için, 'şehitler bizzat beni denetledi' dediler örneğin.

Önceki cuma vizyona giren Son Buluşma filminde İstiklal Savaşı'nın üç gazisinin hayatlarındaki son günler var. Memleketleri, isimleri, hayatları boyu uğraştıkları işler farklı olan bu üç insanın ortak özellikleri sadece İstiklal Harbi'nde savaşmış olmaları değil. Saç sakallarından aile yapılarına, yüreklerindeki imandan Allah sevgisine kadar birçok benzerlikleri var. Filmde kahramanlarımızdan biri, "Birkaç kişiye tek tüfek düşüyordu." diyor. Arkadaşı şehit olunca onun silahını alıyorlarmış.

Bir özellik daha, hiçbir Kurtuluş Savaşı gazisi evinin bodrumunda, eğitimde kullanmadığı el bombalarını ve silahlarını saklamıyordu. Hiçbirinde aynı seriden mi, aynı kafileden mi tartışması yapılan düşmana atılması için hazırlanmış bombalar yoktu.

Onların sandukalarında şerefle taşıdıkları askerî üniformaları, beyinlerinde hatıraları ve yüreklerinde iman gücü vardı. Vatani borçlu olduğumuz bu kahramanlardan sonuncusu geçtiğimiz hafta aramızdan ayrıldı. Tam da Son Buluşma filminin imkânsızlıklardan dolayı aradan iki yıl geçtikten sonra vizyona girdiği haftada. Çok şey yazıldı ve çizildi bu son gazi hakkında. Ancak bir karikatür vardı ki, Aydın Doğan Grubu'nun gerçek yüzünü ortaya koyacak kadar çarpıcıydı.

Milliyet gazetesinde yayınlanan bir karikatürde son gazi son yolculuğuna uğurlanırken ardından gözyaşı döken Deniz Baykal tipli bir kişiye yanındaki Ulusalçı bir arkadaş şöyle diyordu: "Eskileri uğurladılar, yenileri tutukladılar!" Karikatürün tepesinde de, "Son çılgın Türk uğurlandı" yazıyordu. Yani düşmana bomba bulamayınca taşı, toprağı, o da olmadı ayakkabısını fırlatan gerçek kahraman ile, vatani kurtarmak için bomba koleksiyonu yapan, sağa sola bomba atan, memleketin üst düzey hukuk kurumuna baskın düzenleyip hukukçu öldürdüğünü iddia edenleri aynı kefeye koyan bir zihniyetin çarpıcı bir kanıtı olarak tarihte yerini aldı bu karikatür. Ve muhatabımızın gerçek yüzünü de ortaya koydu bence.

Oysa hayattayken son gazi bu zihniyet için rejim düşmanıydı belki de... Saçı sakalı, hanımının, kızının giyim tarzı ve kullandığı kelimeler kendi kelimelerine benzemediği gibi, yaşam tarzı ve kullandığı jargon da bu zihniyet ile uzaktan yakından ilgisizdi. O daha çocuk yaşta Peygamber Ocağı olduğuna inandığı askere gitmiş, dini, milleti ve vatani için 'Allah Allah' naralarıyla düşmanı püskürtmüştü. Bazıları gibi kiliselerde, bilmem ne tenis derneklerinde toplanıp kaos planı yapmamış, evinin bodrumunda bomba serisi biriktirmemiş, evinin odalarını alüminyum folyo ile donatmamıştı.

Yani Son Gazi ile bir numara Ergenekoncunun uzaktan yakından ilgisi olamazdı ama Andıç Medyası için olaylara bakış perspektifi buydu. Güzel olan tarih denen o şaşmaz kalem Son Gazi'yi de, Ergenekoncuyu da Andıççıyı da kaydediyordu...

Baykal, Michael Jackson'a rozet takacak mı?

M. Nedim Hazar 2008.11.22

Deniz Baykal'ın son dönemde taktığı rozetler en çok laikçi kesimin kafasını karıştırdı. En ağzı bozuktan en ılımlısına kadar CHP muhibbi olan zatlar, bu konuda tam olarak bir şey söyleyemiyorlar.

İsterseniz Baykal'ın siyasî saflığı olarak niteleyin, isterseniz 'velev ki' jargonuyla meseleye seçim yatırımı zaviyesinden bakın fark etmez. Yaşanan şey, kelimenin tam anlamıyla ezber bozmadır.

Samimi olup olmadığı değildir asıl konu. Bunu zaten zaman gösterecektir. Anasına rozet taktığı kızı okula almadığı zaman (eğer almazsa tabii) zaten makyaj dökülecek, kel görünecektir.

Dün Haber 7 isimli sitede okudum. Ünlü şarkıcı Michael Jackson Müslüman olmuş.

Nasıl?..

İlk okuyuşta Baykal'ın rozet takması gibi bir an için şaşıyor insan değil mi?

Yaşı yeterli olanlar hatırlayacaktır hemen, vaktiyle ünlü şarkıcının Müslüman olduğuna dair epey dedikodu dolaşmıştı dünya medyasında. Sonradan bunun doğru olmadığı, Jackson'un İslam ülkelerini de kapsayan dünya turnesi için yapılan bir PR çalışmasından başka bir şey olmadığı ortaya çıkmıştı. Biliyorsunuz; din değiştiremedi ama derisini değiştirme konusunda epey ısrarcı ve istikrarlı oldu zenci şarkıcı. Neredeyse insanlıktan çıkmış bir görüntü kazanana kadar oynadı derisinin rengiyle. Kendi parasıyla maskara etti kendini tabiri caizse...

Bir enteresan ayrıntı daha var Haber 7'nin haberinde. Diyor ki, kendisine önce teklif edilen isim Mustafa olmuş. Lakin bu ismi reddedip 4 büyük melekten biri olan Mikail ismini almış sanatçı.

Belki yine bir PR çalışmasıyla karşı karşıyayız, bilemiyorum. Bildiğim şu: Bu tür ciddi ve bilinçli tercihler eğer altından samimiyet çıkmazsa bir bumerang gibi döner ve hesabı yapanın başına çorap örер. İslam dini, Jackson'un Müslüman olmasıyla bir şey kazanıp kaybetmez, bu kesin. Ki bu nedenle bu tür durumlara terminolojik olarak 'İslam ile şereflendi' diyoruz. Ve şüphesiz birtakım sonuçları olacaktır bu bilinçli tercihin. The Sun gazetesi (ki dedikodularıyla meşhurdur, bizim Doğan Grubu gazeteleri gibi) Michael Jackson'un Los Angeles'te bir dostunun köşkünde, İslamî kıyafetlerle (başında takke vardı herhalde!) Kur'an'a uygun ibadet ederken görüntülendiğini, yani namaz kılarken fotoğrafının çekildiğini yazmış.

Böyle bir görüntü varsa bile işin 'samimiyet' kısmı tamamdır, denemez. Bu konuda çok net bir örnek var geçmişte. Cat Stevens, Yusuf İslam olduktan sonra dininin gereğini -belki biraz da abartıp yanlış yorumlayarak- yerine getirmeye çalıştı. İşte bu yüzden tüm dünyada, özellikle İslam âleminde saygı ve takdir gördü. Şimdi bütün dünya, aynı süreci zenci şarkıcı için gözlemleyecek.

Deniz Baykal, başlattığı tartışmanın basit bir şey olmadığını, yaptığı hareketin birtakım sonuçları olduğunu anlayabilecek deneyimde ve zekâda bir siyasetçi. Dolayısıyla olayın 'çarşafıya rozet takma' türünden folklorik bir gösteri olarak kalamayacağını farkındadır. Aynı zamanda bugün bu rozet takma olayını bir tür 'siyasî iş kazası' olarak görüp yüksek sesle bağırmaayanların, yarın arkasının gelmesi durumunda çok daha fazla gürültü çıkaracağını da bilincinde olması gerekir.

Yusuf İslam, bir pop ikonu iken elinin tersiyle şöhreti, parayı ve konforu itip ruhunu kurtarmanın kısa süreli sıkıntısını yaşamıştı. Ancak samimiyeti dost-düşman herkesin şüphesini giderdi ve aykırı sesleri takdire dönüştürdü.

Mevzu, tarihi boyunca din ve dindara karşı soğuk ve mesafeli olan bir partinin (kırıcı olmamak için yumuşattım) bir tür jesti olarak tarihe geçerse, Sayın Baykal bir sonraki rozeti Michael Jackson'a takabilir ve The Sun gazetesine haber olabilir. Lakin iktidar olmayı bir sonraki kuşağına bırakır.

Ya da ciddi ve samimi olduğunu gösterir; devamını ve samimiyetini pekiştirecek bir strateji çıkarıp uygular.

Belirteyim ki; her iki durumda da Baykal'ı zor bir süreç bekliyor. Ezber bozmak sancılı iştir zira!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Son jargon

M. Nedim Hazar 2008.11.24

Cehape'nin, Ergenekon'un ve de holding medyasının bu ülkeyi yönetme merakı, insanı hazzetmediği konularda bile yazı yazmaya zorluyor.

Misal; bu nasıl bir paranoya ki kendileri gibi düşünmeyen bir siyasî iktidarın davetlerine kafayı takıp bir şekilde onu eleştirmeyi, onlara katılanları aşağılamayı meslekî gereklilik sayıyor?

Abdullah Gül'ün davetine katılanı anında aforoz etmekten, Başbakan'ın katıldığı ev yemeği davetine gidenleri taşlamaya kadar her bir şey nasibini alıyor bu aşağılama kampanyasından. Post-modern bir izolasyon, jakoben bir yalıtımcılık almış başını götürüyor. Ergenekoncusundan fonda martısına kadar hemen hemen tüm leşkerlerini de sürüyorlar cepheye.

Vaktiyle bunlar değil miydi, 'falanca siyasî ile filanca akrabam benim evimde oturup koalisyon konusunda anlaştılar' diye sirkat gösteren? Siyasetin, medyanın ve entelektüel camianın kendi kontrollerinden çıkması mı bu kadar hırçınlaştırıyor bu adamları?

Bunları artık bu ülkede hiç kimsenin yutmadığı bir etiketleme taktiği ile yapmaya çalışmaları da acziyetin başka bir şekli olarak uç veriyor. Bir 'yandaş medya' şaklabanlılığı tutturmuşlar ki, halay başından palyaçosuna kadar hepsi aynı jargonu tutturmuş gidiyor. Oysa esas yandaşın kim olduğunu tarih bilfiil bilmekle beraber, azgın azınlığın artık tükenen hegemonyasının sarıldığı bu son jargonun da tutmadığı bir gerçek.

İşte size reyting meselesi...

Neymiş efendim iktidar yandaş bir reyting sistemi kurguluyormuş, bu kadar gürültü bundanmış. Gerçekler, rakamlar ve halihazırdaki durum ortada. Yüzdelik dilimin çeyreğini bile tutmayan bir sıklete sahip vakti zamanın kartel medyası, reklam pastasının elinden uçmasından son derece rahatsız. Türk halkının yaşam tarzını istediği gibi yönlendirerek cukkayı sağlamlaştıran zihniyetin kurdukları bu yalancı sistemin çatırdamasından da rahatsızlar.

Bu nasıl bir reyting-tiraj sistemi ki, bu milletin değerlerine küfür etmeyi zirve gibi gösteriyor? Ya bu halk acı çekmekten, kendisine hakaret edilmesinden, değerlerinin ayaklar altına alınmasından bırakınız rahatsız olmayı tuhaf bir haz alıyor ya da bir şeyler eksik ve yanlış! Ve bu yanlışlığın üzerine oturttukları, tüm köşeleri

kendilerinin tuttuğu bir para çarkı var ki, tüm muslukları kendilerine akıtıyor. Sıkıntı, artık yağmanın olmadığı ve kurdukları bu yalan sistemin sonunun geldiğini fark etmelerinden kaynaklanıyor.

Bu durumu sadece sonuçlarına bakarak bile anlamak mümkün. Hatırlayınız lütfen, bir gazeteci yahut televizyoncu için akıllara gelmedik transfer paraları ile cephe değiştiren, bir işadamından bile çok daha fazla aylık maaş alan kerameti kendinden menkul medya elemanlarını. Yaptıkları iş, sahip oldukları zeka ile kazandıkları arasındaki ters orantının ortalık yere dökülmesinden elbette rahatsız olacaklar.

Ve elbette kızıp köpürecek, bu yalancı çarkın bozulup atılmasını istemeyecektir. Bunun devam etmesi için de her şeyi yapmaya müsait olacaktır. Patronu için cepheye atlayacak, siyasî iktidara giydirecek, kendisi gibi olmayanı topa tutacaktır.

Bu ülkenin medya çarkı yıllardan beri en çok had bilme kavramını yalama etti sanırım. İktidara akıl vereninden kendi halkına ayar vermeye kalkanlara kadar bir dolu tuhaf ucube türetti bu saçma düzen. Direkt derin devletin kalemi olanı mı istersiniz, patronunu köşesinde yıkayıp yağlamayı meslekî gereklilik sayanı mı? Çalıştığı holdingin çıkarını memleketin en önemli meselesinin önünde göreni mi ararsınız, hizmet ettiği sahibini başka bir sahip için satanı mı? Kendi patronunu ardından bıçakladıktan sonra başka patronun çanağına yanaşmayı şerefine yedireni mi?

Bittabi "yandaş" diyecekler, "iktidar yalakası" diyecekler, "emir alıyor" diyecekler. Bu kavramları en iyi onlar biliyor zira. Onlara göre halkın tarafında olmak, özgürlük ve demokrasiyi savunmak bir fantezi ve bahane. Hepsi birer maske, mutlaka bir menfaat vardır bu işin içinde.

Milletin menfaati gibi bir kavram da onların lügatinde olmadığı için 'yandaş medya' diye yaftalayıp sıyırmaya kalkışacaklar.

Yok öyle yağma! Kullandıkları bu son jargon da bitince ellerinde malzeme kalmayacak ve esas şamata o zaman başlayacak. Az kaldı, birazcık bekleyin...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yumuşak karın ve Maximus

M. Nedim Hazar 2008.11.29

Bugün artık sadece yazarlık yapan eski bir yayın yönetmeni, yayın grubu hakkındaki 'Ulusalçı-Ergenekoncu' nitelendirmesine, 'Bu benim için yeni bir deyim, bilmiyorum.' demişti.

Bir gazetenin yayın yönetmeni kendi televizyonunda yapılan yayınları izlemeyebilir. Sıradan bir yazar olsa kendi gazetesindeki haber ve yazıları da okuyamayabilir. Bu mazur görülebilir bir şey. Zira biliyorsunuz halaybaşının gazetesinde böyle bir eski Marksist var kendi gazetesini dahi okumadan atıp tutup, el aleme maymun olmayı içine sindirebiliyor. Lakin yayın yönetmeni olduğunuz bir mevkutenin tıynetini bilmiyorsanız ya bizi kandırmaya kalkışıyorsunuzdur ya da kendinizi o kadar kaptırmışsınızdır ki, gözünüz gerçeği görmekten acizdir.

Ergenekon davası ile ilgili duruşmalar devam ettikçe, bir süreden beri gündemi meşgul eden iddianamenin ayrıntıları, sanıkların konuşmaları, tehditleri, şantajları, imaları da havada uçuşuyor. Dava sürdükçe çete-medya ilişkisinden çete-siyaset, çete-emniyet ve çete-adalet ilişkisine kadar bir dolu çarpıklığı izliyoruz. Ve hayretle görüyoruz ki, Ergenekon olarak dillendirilen bir oluşum avukatından hâkimine, yazarından işadamına kadar bir dolu kişiyle belli bir ilişki ve etkileşim işine girmiş. Üstelik zihniyetine, kalibrasyonuna, yeteneğine filan

bakmadan. İşine gelebilecek hemen her şeyi kullanmış, kullanmadıklarını bir köşede saklamış, bir gün lazım olur diye.

Vaktiyle ulusalcı-Ergenekoncu bir grubun birtakım yazar-çizeri, "N'olmuş canım birkaç bomba ve silah çıktıysa, hatıra olarak saklamışlardır, hangimizin evinde yok ki?" türü akıllara ziyan bir sulandırma satırları yazmıştı. Benzer ifadeleri sonradan mahkemede bizzat sanıklardan duymak bile enteresan geldi...

Ve çeşit çeşit karaktere sahip çeteye hizmet eden, kullanılan, kendini bilinçli olarak kullandırtan, menfaati için topa giren vs. Her model var. Serti var, sinsisi var, yumuşağı var, Marksist'i var, dincisi var, faşisti var, ülkücü diye geçineni var, solcusu var; var oğlu var yani.

Her oluşum gibi bu tür oluşumların da yumuşak karınları var tabii... Bunu kendi aralarındaki telefon konuşmalarında dillendirdiklerini de biliyoruz. Zaten kızgınlıklarının, yandaş filan diye sallamalarının nedeni de biraz da bu. Misal bir Ergenekoncu'nun diğerine 'falanca zeki çocuk ama yumuşak mı ne?' şaka yollu takılmasını Zaman yayınlayınca sütlaç kâseleri hemen saldırıya geçiveriyor. Üstelik deve gibi kini hörgücünde saklayıp epeyce taze tutabiliyor bu modeller. Hatta transfer olup gıdılarını okşatacakları ağabeylerine, 'yani özel hayata karışıldı' filan türü yazı yazdırtabiliyor, faşist ağabeylerinin omuzlarına 'bana ne diye saldırıyorlar ağabey?' türü gözyaşlarıyla yaslanabiliyorlar.

Oysa saldıranların da, ısırانların da kendileri olduğunu çok iyi biliyorlar. Hatta bir çeşit bu saldırı türü yöntem ile ekmek kazandıklarının da farkındalar. Özel hayattan kasıtlarının kendilerinin özel hayatı olduğunu herkes biliyor, başkasının özel hayatına bırakınız saygı duymayı, bir çeşit geçim kaynağı yaptıklarını kendi arkadaşları mideleri bulanarak anlatıyor. Evli olmadığı halde karısının çarşafı olduğuna dair hakkında fişleme yapılan bir akademisyen için 'homodur' imalarında bulunabilecek kadar pervasızlaşan birinin 'benim eşcinsel olduğumu söylemesinler' diye kızmasının bir anlamı olabilir mi?

Dönemin Sezar'ı Marcus Aurelius dört büyük erdemi şöyle sıralar: "Bilgelik, adalet, metanet ve ölçülü olmak." Oğlu Maximus ne acı ki bunların hiçbirine sahip değildir ama kendine göre başka özellikleri vardır. Misal 'Hırsım' der, "Bu bizi mükemmelliğe yöneltten erdemdir." inancındadır. Mertliği de savaş meydanında değil sapık ilişkiler ve sahibine sadakat alanlarında anlamlandırır Maximus. Gelin görün ki, öz babasını bile elleriyle boğabilecek kadar hırslı ve gerçeğin yüzüne haykırılmasından rahatsızdır bu zihniyet.

Ve hırsı erdem olarak görenler diğer tüm erdemlerden doğal bir nefret duygusuyla rahatsız olurlar. Onlara göre ölçülü olmak, metanet, adalet ve efendilik bir erdem değil, saldırılması gereken bir hedeftir.

Ve tragediyaların ikonlarının günümüz çetelerinin yumuşak karnı olarak hâlâ ortalıkta bir değer olarak salındıklarını görmek şaşırtıcı değil aslında.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İlk tokat

M. Nedim Hazar 2008.12.01

Belki çok beylik bir ifade gibi görünebilir ama eskilerin 'ağaç yaşken eğilir' sözü sadece bireyleri değil, bir toplumun tüm yapısını şekillendiren bir nasihat gibi gelir hep bana.

Şüphesiz Freud'dan başka bilim adamlarına kadar bakılırsa atasözünün kastettiği anlama dair binlerce sayfalık bilimsel veri çıkarmak mümkündür.

Can Dündar'ın Mustafa filminde (bence epey yanlış ve yanıltıcı yaklaşımla) anlattığı tarihin özeti de aslında aynı atasözünün gerçekliğidir. Dündar'a göre küçükken medresede yediği tokattan annesinin tekrar evlenmesine, kardeşinin mezarının bozulmasından başka birçok nedene kadar bir dolu şey ile şekillenerek ileride yapacağı devrimleri oluşturdu. Misal, Dündar'a göre, tekke ve zaviyelerin kapatılmasındaki nedenlerden biri, küçük Mustafa'nın muallimi Kaymak Hafız'dan yediği tokattır.

Dün gazetemizde DTP Grup Başkan Vekili Selahattin Demirtaş ile yapılan bir röportaj yayınlandı. Söyleşinin bir yerinde Demirtaş şöyle diyordu: "Benim hayatımı değiştiren olay, lise ikinci sınıfta, okuduğum okulun önünde beklerken bir polisten dayak yiyişimdir. Politik bir kimliğim de yoktu o zaman. Hiçbir şey sormadan çok sert bir tokat attı bana. O tokadı halen hissederim psikolojik olarak. Oradan başlayan bir sorgulama belki de benim iç dünyamda bir dönüşüme yol açtı."

Aslında bu cümleler sadece sorunu tespit etmekle kalmıyor, bence çözümü de sunuyor. Koca koca adamlar, siyah renkli elbiseler, kravatlar, kırmızı dosyalar, projeler, açılımlar vesaire vesaire... Birçok şey söylenebilir Doğu-Güneydoğu sıkıntısı ve Kürt, terör problemi için... Binlerce çözüm önerisi de geliştirilebilir ki hepsinin gerçeklik payı vardır. Ama kanaatimce en önemlisi ve birincisi şefkati, merhameti ve anlayışı içine alan samimiyettir. Samimiyet olmadan ne yaparsanız yapın sorun çözülmez. Bu nedenle içinden samimiyet geçmeyen her çözüm geçicidir, tam değildir.

Liseli Selahattin kendisine tokat atan polis memurunun ruh halini, aile yapısını, can korkusunu filan düşünecek durumda değildir elbette. Ona göre devlet ona nedensiz yere bir tokat patlatmıştır ve onu sevmeyen, sürekli olarak dayak atmayı çözüm zanneden bir devlet vardır. Zaten bahsini ettiğim söyleşinin başlığı da bunu kanıtlar nitelikte. "Problemimiz sistemle, Türklerle değil" diyor Demirtaş.

Sarmak yerine tokatlamayı, yakına çekmek yerine ittirmeyi, gülümsemek yerine somurtmayı, sevgi cümlesi yerine azarı ve suçlamayı tercih eden sistem, çözüm için sonsuza kadar yetersiz kalmaya mahkûmdur.

Tam da bu satırları kaleme alırken, ünlü müzisyen İlhan Şeşen'in yeğeni hakkındaki haberleri izledim. Burhan Şeşen'in gencecik oğlu Serhan ölümle pençeleşiyormuş. Baba Şeşen merhamet yerine öfke ile yaklaşıyordu olaya. Zira oğlunun sağlığından dolayı üzüntü içinde, acı içinde kıvrınması gerekirken, çözüm yolları aramak yerine doktorlara, hastanelere hakaret eden, üzerine gazeteci yollayan bir babanın davranışı -eğer acı onu böylesine fevrileştirmiyorsa- vatandaşına samimiyet ve şefkat göstermek yerine tokat atan devlet gibi geldi bana.

Şüphesiz Şeşen ailesi üzüntü içinde ve üzüntülerini paylaşıyoruz. Lakin öncelikli olan şeyin gencecik bir çocuğun hayatı olduğunu unutup neredeyse bir medya şovuyla hastanede suçlu aramak bana çok yanlış geldi. Duamız ve dilediğimiz genç müzisyen Serhan'ın sağlığına kavuşup ailesini tekrar kucaklaması ve neler yaşadığını bizimle paylaşması.

Düzeltilme ve özür: İnsanın başına mutlaka gelecek ya! Sen misin birtakım meslektaşları 'Google Yazarı' diye itham edip küçümseyen! Önceki yazımda dersini verdiğim sinema konusunda o kadar kendimden emin bir şekilde kaleme sarıldım ki, yazdığım bilgileri kontrol etmek için internete filan girmek aklımın ucuna gelmedi. Ve nihayetinde yaşın ve hastalığın verdiği bir akıl oyunu ile Commodus'u Maximus yapıvermişim. Değil elbette. Bahsini ettiğim kötücül karakter şüphesiz Joaquín Phoenix'in enfes canlandığı 'hain evlat' Commodus'tu. Düzeltir, özür diler ve hatırlatan okurlara teşekkürlerimi sunarım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Patronun tüm adamları

M. Nedim Hazar 2008.12.06

Ne güzel ve de enteresan bir filmidir o... Kendinden emin Başkan Nixon'ın maymun edilmesini anlatır. Başkandır ve tüm adamları başına iş açmıştır. Mevzu 1972'de geçer...

Mevzumuz Oscar ödüllü bir film tahlili değil tabii. Aradan geçen 35 yıl sonrasında ülkemizdeki başka bazı adamlara dair tahlille ilgilidir: Patronun tüm adamlarıyla...

Bir kere kendilerinden emindirler. İki kültür arasına sıkışmış olmalarına rağmen öykündükleri hayat onları tuhaf bir kendi halkını küçümseme hastalığına saplayıp bırakmıştır ama burunlarındaki balığı görmezden gelerek inanılmaz bir özgüven ile kendilerini memleketin sahibi zannederler. Dolayısıyla patronlarına da bir süre sonra yarı-tanrılık hissi yerleştirirler. Patron bilir ki adamları var oldukça bu tanrı rolü devam edecektir.

Dindardırlar mesela! Ama bildik bir din ile işleri olmaz. Nüfus kâğıtlarında yazılı olan dinin en basit şartını bile bilmezler. Okumak, öğrenmek zahmetli, uygulamak zaten zor iştir. Bu nedenle her biri kendi kalibrasyonuna göre inanç modeli inşa eder. Kimi düpedüz ateisttir ama bunu söyleyebilecek yüreği yoktur. Diğer i içinde büyüttüğü cinsel sapkınlığı bastırmak için esrik bir yırtıklık ile sağa sola saldırır, bulaşacak paça arar. Alındırılar ama bunu söylemez, yaptıkları, yazdıkları ve söyledikleriyle gösterirler. Birisi ilahi kaideyi yüzlerine söylediğinde acayip bozulup, kin dağarcıklarına fasikül ekler. Hem ahirete inanmaz hem de cehennem tehlikesine karşı köpürürler. Enteresan işte...

Özgürlükçüdürler misalen... Ama bu kavramdan anladıkları şey, düşünceyi açıklama, fikir özgürlüğü, yahut kendileri gibi olmayanların da yaşama hakkı filan değildir. Cinsel özgürlüğe bayılırlar. Onların anladıkları özgürlük et parçalarını teşhir etme özgürlüğüdür. Bilimin sapkınlık olarak nitelediği şeyi memlekete hürriyet olarak empoze etmeye kalkışır hep. Sonra kafayı bulma özgürlüğünün adına da dönem dönem başka kılıflar bulurlar. Delikanlıdırlar ama bu dayılıkları sadece kendilerinden olmayanlara karşı söker. Her türlü çeteye, mafyaya karşı süt dökmüş kedi gibi olurlar. Bazıları bununla da yetinmez bahsi geçen çevrenin çanağının kenarına ilişir. Bir kıtır ile yetinirken çetelerin, derin mihrakların işaret ettiği tarafa hırlamayı meslekî beceri olarak kariyerine işlerler.

Birbirinin yüzüne karşı sırtıp, 'aslanım, yiğidim' diye 'menfaat kardeşliği' yaparken birbirlerini başka yerlerde yerin dibine geçirir, kuyularını kazarlar. Patronlarıyla tavla oynar, işleri bitip, miatları dolunca veryansın ederler. Aleyhlerine kitap yazarlar, televizyonlarda kükreyip dururlar ve mahkemelik olurlar.

İyi rol yaparlar. Kısıtlı zekâları, iptidai yöntemleri ve demode beyinlerine rağmen âlemin raconunu kesmeyi bilirler. 'Bu mahallenin abisi biziz' diye omuzda smokin caka satarlar. Kargadan başka kuş, kendilerinden başka bu işi yapan insan olabileceğini düşünmezler, inanmazlar. Oysa yaptıkları paçavradan şeylerin evrensel anlamda hiçbir kıymet-i harbiyesi olmadığını onlar da bilirler.

Kincidirler... Bakmayın siz arada attırdıkları romantik yazılara, kitaplara. Onu ancak birkaç bakımsız Türk ergen kızını düşürmek için kullanırlar. Çakma romantik, kifayetsiz muhteristirler. Canlarını sıkın ne olursa olsun bir yere kaydedip, kibrit kutusu kadar imkân bulduklarında abanırlar. Saldırıların işe yaramamaya başladığını görünce de, dönüp etiketlemeye, başka yöntem bilmedikleri için aynı şeyleri sıralamaya devam ederler.

Onlara göre, kendileri gibi olmayan her şey onlar için hayati tehlikedir. Her fırsatta saldırır, her imkânı kullanırlar. Patronlarının en ufak bir fikri bile olmadığı konularda onun tanrı-iktidarının devamı için bu işin böyle olması gerektiğine inandırılırlar. Geçmişleri pis, bugünleri vıcık vıcık, gelecekleri karanlıktır. Son kullanma

tarihleri yaklaştıkça daha da hırçınlaşır, gösterdiği tarafa saldıran, parmaklarının ucuna doğru çemkiren yeni oğlanlar bulurlar.

Lakin bu ülke çok patron görmüş, çok adam tanımıştır. Geçmişin ibret müzesi, bu tiplerin mezarlığı gibidir. Elbette devran değişecek, hepsi silinip, süpürülecektir. Nedensiz gibi görünen öfke ve kinlerinin altındaki gerçek budur. Tarih bu prototipleri patronlarıyla beraber layık oldukları yere almak için rezervasyonunu çoktan yapmıştır oysa!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aslolan

M. Nedim Hazar 2008.12.08

Klasik bir bardak hikâyesi değil bu. Boş kısım ile dolu kısım karşılaştırmasından çok derin bir mevzu aslında... Soru şu mesela: bir dakikalığına hayatın donuklaştıran düğmesine dokunup her şeyi yerli yerinde durdursak ve kabaca bir parmak hesabı yapsak; bizi mutlu eden şeyler mi fazladır, yoksa mutsuz edenler mi?

Siz hesap kitap ile uğraşırken ben kestirmeden sonucu söyleyeyim: cevabı sonsuza kadar uzayıp gidecek bir sorudur bu. Uğraştıkça sayısız mutluluk da çıkarmak mümkün hayattan, mutsuzluk da... Mesele bakış, algılayış ve duruş meselesi...

O kadar acı ve korkunç şeyler yaşıyor ki, insan olarak dayanmak mümkün değil. Boyutsuz vicdansızlıklar, tarifi imkansız kötülükler, bir dolu zalimlikler ve haksızlıklar. O kadar ki şairin şu cümleleri insanı teskin ediyor:

"Felah mı, onda felah!

Silah mı, onda silah!

Sen de kim oluyorsun?

Asıl sabreden Allah!"

Tüm bu vicdansızlıklara, haksızlıklara ve kötülüklere bakıp da, bir çırpıda yer ile göğü yer değiştirmiyorsa Allah'ın Sabûr isminin büyüklüğü mevzubahistir.

Ve tabii masumiyetin, günahsızlığın, saflığın ve erdemin hâlâ bir umut oluşu da...

Bir krizdir tutturmuşuz misal olarak.

Bankalar diyoruz, krediler diyoruz, mevduat filan diyoruz. Sonra cari açık filan var örneğin. İktidarın krizi algılayamayışı, Başbakan'ın olaya mahalle esnafı düzeyinde bakışı filan diyoruz. Ağlayanlar, ürkenler, korkutanlar, battık batıyoruzcular filan gırla.

Sorunun kazığı şöyle: Krizsizlik bizi -sizi- ne kadar mutlu ediyordu ki, kriz mutsuz ediyor?

Kriz olmadan ne kadar şükrediyorduk ya da kanaat ediyorduk ki, krizde ağlayıp kendimizi paralıyoruz?

Huzursuzluktan daha büyük bir kriz var mı söyleyin Allah aşkına? Hangi ekonomik gösterge, para, pul, döviz bilmem kaç gecelik repo, valör (bunu yeni öğrendim cümle içinde kullanınca fiyakalı duruyor) filan bir dakikalık huzur hissinden daha iyidir ki?

Sonra bizzat mutsuzluğun kendisi bizatihi kocaman bir kriz değil midir?

Hani oyu bizim oyumuzla eşit olduğu için kılındığımız bir çobanın sırtını ağaca dayayıp çektiği bir saatlik gamsız-tasasız uyku kaç İMKB endeksi büyüklüğündedir bileneğiniz var mı?

Dün bir solcu laikçi abla köşesinde soruyor: 'örtülüler inançlarının benim inancımdan üstün olmadığını söylesin başımı örteceğim' diye... Güler misin, dua mı edersin, Allah iz'an versin diye!

Elbette herkes kendi inancının en iyi olduğunu düşünecektir. Yoksa niye inandığı şeye inanmakta ısrar etsin. Başka bir inancın kendininken daha üstün olduğunu düşünürse kendisiyle çelişmez mi?

"İnanıyorsanız şüphesiz üstünsünüz." ayrı bir şeydir, başkasının inancını hakir görmek, küçümsemek, dışlamak ayrı. Mesele başkasının inancının bizi rahatsız etmesi ve onun inancına yaşam hakkı tanımamak meselesi. Elbette hiçbir inançlı insan başkasının cehennemle terbiye edilmesini istemez lakin, kimseyi de zorla bir şeye inandıramazsınız. Nasip meselesidir bu... 'kendini paralama' der kutsal metin... Kısmet işidir bu... Üzülürsün ama ağışamazsın...

İşte bu nedenle çok önemli bir fırsattır bayramlar. İlahi bir soluk, eşsiz bir merhamet adacığdır inanan insanın hayatında. "Geldim" der bu yüzden yaratıcısına. 'Nimetlerine şükür ile geldim..."

Meselenin kühü budur da, ne kadar anlatırsan anlat, zihinler örtünmüşse ideolojinin küflü tabakasıyla zordur anlaşılma.

Ne ki her şeye inat koşmak lazım bayram sabahında... Tüm bu kusurları, hataları, günahları ve bilumum kötülükleri bilerek... El açmak, mağfiret dilemek, kendi sınırlarına dönmektir bayram...

Bilinç bu olunca ne ekonomik kriz örseler bedenleri ve ruhları, ne balçıktan yüzü dünyanın...

Dualar ve ilahi merhametin tavan yaptığı mutlu bir bayram... Hepimize...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ter

M. Nedim Hazar 2008.12.13

Sade suya tirit, toplam birkaç yüz kelimeyi geçmeyen dağarcığıyla klişe 'ulusalcılığı' yapan bir patron tosunu üşenmemiş araştırmıştı.

Şimdilerde artık her şey dijital ya, basıyorsun 'ara' tuşuna geliyor malzemedeki tüm detaylar! Neyse, bilmem kaç bin sayfayı bulan Ergenekon İddianamesi'nde kimlerin ismi geçmiyor ki? Efendim Noel baba bile bilmem kaç kez geçiyormuş?

Klasik bir sulandırma ulusalcılığı...

Biliyorsunuz, iddianamede binlerce belge, bilgi ve insanın dudağını uçuklatan ayrıntılar var iken köhne bir mevkute de 'av tüfeğiyle darbe' manşetini çıkmıştı... Bu ulusalcı okey kahvecisi nedense herkesi, her bir şeyi

yazıp aratmıştı da, kendi patronunun adını yazmayı unutmuştu arama motoruna!

Şahsen bahsi geçen iddianamedeki her şeyin doğru olduğuna asla inanmadım. Ama çok önemli birtakım verileri de cesaretle deruhte ettiğini bizzat gördüm... Hem şöyle bir şey var; iddianamede yer alan her bilgi gerçek olmayabileceği gibi, gerçek olduğu halde iddianameye gir-e-meyen bir dolu bilgi de mevcuttur. Tarih bunları er ya da geç ortaya çıkaracaktır, telaşa mahal yoktur.

Sonra başka şeyler de oldu...

Andiç ve ulak medyasının birkaç yazıcısıyla ilgili akla ziyan iddialar ortaya atıldı. Belli ki bu ifadeleri verenler ile bir alıp-veremediği vardı bu isimlerin. Savcıların bu kadar dehşetli bilgi arasında gerçek ile iftirayı ayırt edemeyecek kadar bilgi bombardımanına maruz kaldığını düşünürsek, bunlar tashih edilmeyecek şeyler değildi. Ama öte yandan Holding medyasını yöneten zihniyetin bulanıklığı başka türlü haberlerle boy vermeye hep devam etti. Bardağın hep kendi işlerine gelen kısımlarıyla ilgilendi Andiç medyası.

Misal 'Tuncay Güney'i sorgulayan adam' titriyle birilerinden görüş alıp günlerce sayfalar dolusu yayın yaptılar. Nedense tuhaf bir sızı, garip bir kuyruk acısı histerisi gibi görünen bu tür haberleri yapmanın psikolojisini de açıklayamadılar. Onlara göre böyle yapılmış habercilik ve bu meslek.

Noel Baba'yı bile aratıp kendi patronlarının adını unutanların, başka alanlardaki hesaplaşmalarını Ergenekon vasıtasıyla yapmalarının tek taşla üç-beş kuş mantığıyla açıklamak da mümkündü. Ne bileyim hâlâ sigortalı olarak çalıştırdıkları muvazzaf Ergenekonculardan, 28 Şubat'tan kalma reflekslere, patronlarının başka numaralarını hokus pokuslamaktan, işlerine geleni yapmayan siyasilere aba altından sopa göstermeye kadar birçok şey sıralamak mümkün. Ya da kendilerinin dediği gibi içleri inanılmaz bir habercilik aşkıyla dolu bu arkadaşların!

Eh madem içleri bu kadar meslek aşkıyla dolup taşıyor, geçtiğimiz gün Yeni Şafak'ta yer alan haberi niye manşetlerine taşımadılar ki?

Şöyle diyor -Doğan Grubu'nun favori haber kaynağı- Tuncay Güney: "Hürriyet susmam için para teklif etti." Elbette inanmıyoruz bu cümleye ancak devam ediyor müddei: "Ergenekon'da görevli gazeteci var!" İsterseniz haberin orijinalinden aktarayım: "Güney, (Hürriyet muhabiri) Tolga Tanış'ın kendisine 'Yeni Şafak'ta yayınlanan 'Hürriyet'in korkusu benim konuşmam' (28 Kasım 2008) başlıklı haber üzerine gazete yönetimi beni gönderdi' dediğini iddia etti. İddiaya göre şöyle geçmiş diyalog:

Muhabir: Beni Hürriyet yolladı. Sana bir teklifimiz var.

Güney: Nedir? Buyurun dinliyorum.

Muhabir: Hayatın boyunca göremeyeceğin bir teklif bu. Ömrün boyunca rahat edeceksin. Ekonomik sıkıntı çekmeyeceksin. Sadece Doğan Grubu hakkında konuşma, bir şey açıklama. Bu teklifi değerlendirmelisin, böyle bir fırsat karşına çıkmaz...

Bu kadar değil üstelik. Güney'in iddiasına göre muhabir coşmuş: "AKP ve Tayyip, Doğan'ın karşısında duramadı sen nasıl dayanacaksın?"

De hadi buyurun buradan yakın bakalım...

Elbette Holding medyası tüm gücüyle yalanlayacak ve iftira olduğunu söyleyecektir. Ancak bu tarafta da birileri bunu iddia etmektedir.

Peki ne olacaktır şimdi?

Şöyle manşet atmak mı lazım o halde: Tuncay Güney konuştu: "Hürriyet muhabiri teklifi yaparken terliyordu!"

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sökün sahte boruları

M. Nedim Hazar 2008.12.15

İyinin kötüyü rahatsız ettiği şey, yaptıkları değildir. Aktif bir iyiliğe bile gerek yoktur aslında. Kötünün pasifi bile iyiden hazzetmez. Zira pasifliği bile bir süre sonra kınanacak bir durum olduğunu cümle âleme gösterecektir.

Cebinde trilyonları, cüzdanında milyar dolarları, kocaman binaları, holdingleri olanların hayatı kendi menfaat perspektifinden görmelerinden olsa gerek, fakir de olsa başkasına merhamet edenden hazzetmezler. Şüphesiz istisnalar vardır ama bugünkü durum böyledir. Bugün yardım derneklerine yapılan aforoz kampanyasının temelinde de bu vardır.

Sadaka kültürü merhametin tetiklediği bir yardımlaşma kültürüdür. Varken vermek (bazılarına göre olmasa da) zaten kolaydır, önemli olan Ebu Bekir Efendimiz'in dediği gibi 'yokken verebilmektir!'

Bayram günü TRT Ana Haber bültenini izlerken birbiri ardına yayınlanan ölüm ve felaket haberleri beni az daha boğuyordu. Şüphesiz gerçeğin göz ardı edilmesi değil talep, lakin en azından coşkulu bir bayram akşamı bayramın ruhuna uygun haberleri vermek mümkün olamaz mıydı?

Neler yok ki şu kısacık bayram tatili haberlerinde?

Ailesini doğrayan ruh hastaları, babasını vuranı olay yerinde vuran adamlar, hırsızlar, caniler, vurguncular, soyguncular, kapkaççılar vesaire... Sadece bir günde yaşanan bunca adli olaya bakıp bile toplumun en temel hastalığının teşhisini koymak mümkündür: Merhametsizlik!

Bakmayın siz TV ekranında ve gazete sayfasında atıp tutan bilim adamı kılıklı zavallılara. Mesele ne eğitimidir, ne öğretim. Müfredatı istediğiniz kadar doldurun ve istediğiniz üniversiteden mezun edin insanları, yine çözüm değildir bugünkü tabloya. Bakınız işte, profesör olan öz annesini bıçakla doğrayan kız hem de hukuk öğrencisi değil miydi?

Teröriste, dağdaki zavallıya kızıp öfkelenmek mümkün. Lakin onların ardındakilerin cahil ve eğitimsiz olduğunu mu düşünüyorsunuz? Hatırlayın bir yetiştirme yurdunda yaşananları...

Tepki gösterenlere bakıp, şaşırmıştım açıkçası. Eğitimsizliğe bağlayandan tutun da, kadrolaşmaya kadar bir dolu gerekçe sıralanıyor. O minik bedenlerde patlayan terlik tekleri, hamam tasları, süpürge sapları bu görüntüler sayesinde birazcık sarsınca vicdanları, nasıl da derinden bir sızı rahatsız edivermişti bütün toplumu. Oysa işin kökeninde, en derininde ne eğitim var ne kadro. Meselenin 'püf' noktası insanlığın şefkatsiz ve merhametsizliği...

Necip Fazıl okur musunuz? Reis Bey isimli oyunundaki ağır ceza reisinin meşhur tiradını hatırlar mısınız peki:

"Üzerimde hakkı olmayan tek insan göremiyorum, bu dünyada. Benim anlayışıma göre her fert, başı ucuna, 'Suçlu benim, herkes suçsuz!' levhasını asmalıdır. Merhamet, harikulâde bir şey, içinde hayat kaynayan kazan...

Gökler merhamet dolu... Yağmurun yalnız suyunu toplayabiliyoruz; ruhundan uzağız! Hâlbuki ne güzel isim koymuşlar ona: Rahmet... Âlem bu temel üzerinde... Eğer toprağa, tohuma, hatta kire, lekeye merhamet olmasaydı, su olur muydu? Rengi rahmet, sesi merhamet, pırıltılı, şırıltılı su...

Ne duruyorsunuz? Sökün sahte su borularını, ev ev merhamet şebekesini kurun! Tepelerdeki çatıları da yıkın, göklerle temasa geçin!.. O zaman göreceksiniz ki, acı su borularından kendi kendisine tatlı su akacak ve başlar üstünde güneşe yol veren kubbeler yükselecek."

Okumadınız mı bayramdaki cinayetleri? Kendi çocuğunu, karısını öldürecek kadar vahşileşti insanoğlu. İçimizdeki Kabil'in tutsağı olduk hepimiz. Nasıl da acımasız, nasıl da vicdansız pekala biliyorsunuz.

Garip değil mi, bir yandan bilmem nerede ölen kuş sürüleri için merhamet suları akıtırken vicdanlarımız, diğer yandan kendi evlatlarımızın kafasını yerlere çarpıyoruz. Çocukları terlikle döven, yaşlıların kafasına tabak vuran o kimsesizler yurdu elemanları TV ekranındaki acıklı bir olayı gördüğünde üzülmüyor mu sanıyorsunuz?

Sokaklardan taşan, halıların altına süpürdüğümüz kirli kabahatlerimiz bizi yaralıyor. Bizi mahveden, o masum çocukların çığlıkları kadar vicdansızlığın post-modern gösterisidir. Ki bu yüzden rahatsız oluyor bazıları bu yardım derneklerinin merhamet kollarından...

Ağır ceza reisi haykırıyor işte: Sökün sahte boruları, ev ev merhamet şebekesi kurun!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Değişen ne?

M. Nedim Hazar 2008.12.20

Noel Godin ismini duyduunuz mu hiç?Bu amcanın en büyük özelliği siyasilere yaptığı eylemlerdir. Lakin kendi kültürünün ifadesi olarak pasta fırlatır, tramisı fırlatır, kek filan fırlatır siyasi ikonlara.

Belçikalı bu 'Pasta Teröristi' hareketini zaman içinde bir siyasi akıma dönüştürmeyi başardı. Özellikle Avrupalı siyasiler için çok ciddi anlamda tedirginlik kaynağı oldu Godin ve kankaları. Öyle ki, her siyasi toplantı öncesi medya Godin'e ulaşip görüş alır oldu. '35 metreden pasta fırlatan ve hedefe ulaştıran bir sistem oluşturdıklarını' ifade eden Godin, 'sponsorların katkısıyla' balonlardan veya uzaktan kumandalı oyuncak uçaklardan saldırı düzenleyebileceklerini söyledi. Belçika güvenlik birimleri, 'teröristin', Belçika'nın AB Dönem Başkanlığı sırasında rahatsız edici eylemlerinin engellenmesi için önlemler alındığını ve özel bir ekip oluşturulduğunu belirttiler.

Nesneler ile onların ihtiva ettiği anlamlar kültürle göre değişken olabiliyor. Hele hele bu nesneler ile yapılan eylemlerin zaman zaman birbirine taban tabana zıt mana içerdiğini Doğu-Batı sosyolojik farklılığının temel parametreleri olarak görmek de mümkün. Misal Anadolu'da tülbent, yazma, örtü saflığın ve kirlenmemişliğin simgesi olarak hâlâ anılabiliyor. Siz bakmayın örtünmeye temelden karşı olanların 'türban başka-başörtüsü başka' diye kıvırtmalarına. Anadolu geleneğinde bir kadının beyaz örtüsü orta yere atılıyorsa ortada çok ciddi bir ahlaki sorunsal var demektir. Tıpkı -zıt anlam içerse de- bir boks maçında orta yere atılan havlu gibi!

Sonra ayakkabı mesela... Evin içine alınmaz ayakkabı bizim kültürümüzde. Zira tabanından dolayı necistir. Batı hayranı köksüz zihinler evin içinde ayakkabı ile gezinmeyi bir Batılılaşma işareti olarak algırlar; lakin ayakkabı

evin içine alınmaz, kapıda bırakılır. Zira ayakkabı dışarıya aittir, kirlidir ve yabancıdır. O nedenle düşmanın baktığı yerdir ayaklar.

Amerika'nın Irak'ı işgal ettiği zamanki görüntülerden en çok akılda kalanı 'terlik eylemi'ydi. Bir Iraklı terliğiyle Saddam'ın heykelinden intikam alıyordu! Bu bir semboldü; zira aynı şeyi ayakkabılarıyla yapan insan sayısı da hiç az değildi. Ayağa giyilen şeylerin tabanı Doğu kültüründe çok farklı anlamlara gelir. Ayakkabının altı görünecek şekilde oturmak büyük ayıptır misal olarak. Batı'da ise çürük yumurta benzer anlama gelmiştir hep. 'Ekmek bulamayınca' yedikleri şeyi atmak da bir protesto şeklidir Batı kültürü için. Doğu kültüründe bir tür taşlama olarak bilinen protesto yöntemi Batı ortaçağında yumurta ve bozuk gıdaya karşılık gelir. Avrupa ortaçağda adi suçluları meydanlarda çürük yumurta yağmuru için teşhir ederdi.

Daha önce de yazmıştım; Amerika'nın Irak'ı işgali 'bir zalimi başka bir zalimin cezalandırmasıydı' bana göre. Bu nedenle Saddam'a atılan terlik ile Bush'a fırlatılan ayakkabı arasında muhteva olarak çok bir farklılık yok. Tıpkı zalim bir diktatör olan Saddam Hüseyin ile emperyalist zalim George W. Bush arasında çok fazla fark olmadığı gibi...

Yanlış anlaşılmasın, birtakım Arap şeyhleri gibi gazeteciyi ve ayakkabısını kutsamıyorum. Hatta aksine 'neyseniz ona göre idare edilirsiniz' ilahi düsturundan dolayı Iraklıların biraz da tüm bu olup bitenleri hak ettiklerine inanıyorum. Elbette dökülen kanları, ölen masum insanları konu dışında bırakarak. Ama bir toplumun hak ettiği şekilde idare edileceğine inandım hep. Kılıçdaroğlu-Gökçek tartışmasını izlerken de benzer şeyi hissettim. Biz buyduk işte; toplumun bir kesimi Gökçek'i hak ediyordu, bir kesimi Kılıçdaroğlu'nu. Ve elbette bir kısmı da Uğur Dündar modelinin kahraman olduğu bir medyayı!

Toparlıyorum.

Atanın acziyeti kadar, atılanın karizmasındaki yırtığın büyüklüğü doğru orantılıdır bu tür eylemlerde. Yani eylemi yapan kişi ne kadar garibansa etkisi o kadar büyür eylemin. Ve aslında işgalin başından beri yaşanan her şeyin özeti gibidir gazetecinin attığı ayakkabılar. Ha Bush ha Saddam, yok aslında birbirinden farkları!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Teşne

M. Nedim Hazar 2008.12.22

Merhum Necip Fazıl vaktiyle Büyük Doğu dergisinde koymuş teşhisi: "Bunlar, tirajları artsın diye öz kızlarının en mahrem yerlerini magnezyumla fotoğrafa çekip, basarlar..." Dikkat buyurun yaklaşık elli yıl önce yapılıyor bu tespit. Bir zihniyetin nasıl bozularak devam ettiğini de acı bir şekilde hatırlatıyor bu cümle.

Meraklanmayın, kendilerini bu memleketin sahibi zannedip gün aşırı afili cümleler ile 'mahalle' edebiyatı yapanların gazete sayfaları yahut internet sitelerinden dolayı alıntılamadım bu tespiti. Sıkıntı şurada; bahsi geçen magnezyumcu zihniyet aradan zaman geçtikçe başka bazı hastalıkları da ruhuna yerleştiriyor. Bugünlerde birden fazla hastalıklı virüs taşıyor eskinin magnezyumcuları.

Misal bir dönem kanlı bıçaklı olup, -affedersiniz- neredeyse ana-avrat düz gittikleri düşmanlarının dizine oturmayı içlerine sindirebiliyorlar ve hâlâ karakterden, etikten, prensiplerden filan bahsedebiliyorlar. Beraber hortumladıkları paraların kaynağı tükenip, para bitince, kendi patronlarını hançerleyip, düşman saflarına mevzilenebiliyorlar. Burunlarının uçları kızarmadıkları gibi, sırtarak etik dersi vermeye kalkışıyorlar.

Siyasilerin önünde diz çöküp yalvarmayı, cuntacıların emirlerini çıktıkları yat gezisinde aynen uygulamayı kendilerine yedirebilecek kadar sağlam karakterlidir bu arkadaşlar. Kendi hempalarını gammazlayabilecek kadar cuntacılara teşnedirler mesela.

Kutsalı olmayandan, düzeltiyorum, tek kutsalı para olandan korkmak lazım sanırım. Dün küfrettiğine bugün tapabiliyor, dün taptığını bugün sırtından hançerleyebiliyor. Sadece yemediği kaba değil, yediği kaba da pislemeyi marifet sayabiliyor. Patronunun menfaati için bürokratları arayıp düpedüz şantaj yapabiliyor ve bu açığa çıkınca da inanılmaz pişkinlikle bu mesleğin gereği olduğunu söyleyebiliyor.

Dünün magnezyumcuları bugün kızların çıplak resmini yayınlamayı marifet sayıyor ve elemanlarına 'hadi oğlum açtırın, açtırın' diyerek ellerini ovuşturabiliyor.

Tüm bu kepezelikten sonra da kalkıp etik değerlerden bahsetmiyorlar mı, insan tam bitiyor işte!

Ergenekoncudur misalen birileri. Bellidir tıyneti, zihniyeti, gizli-açık amacı, yaptıkları filan. Yalan da söyler, iftira da atar, kendi arkadaşını da öldürtür, kendini pohpohlayan gazeteleri de bombalatır belki, bilemiyorum. İsmi de önemli değildir, ha Ali olmuştur ha Veli... Bir zihniyetten bahsediyoruz burada. Hakkında iddialar olur, iddianameler yazılır, çıkar savunmasını yapar mesela. Savunma yaparken suçlama yerine gaz bulutu savurur ortaya. Vatan kurtaran aslan kostümüne bürünerek yırtacağını zanneder.

Hemen ertesi gün anlaşılır bu aslana kimin neden böyle hissettirdiği. Bu magnezyumcular o kadar teşnedirler ki çetecilere, onların çapraz sorgusunu filan değil, sade suya tirit gaz bulutunu savunma diye vermeyi gazetecilik zannederler. Oysa tarih kaydediyordur tüm bu olup bitenleri. Kendilerinin utanma duygusu yok, ar damarı çatlamıştır belki ama yakın gelecekte insan içine çıkacak hallerinin kalmayacağını artık kendileri de biliyorlardır.

Onlar çetelere, cuntalara dünden teşnedirler. Dün banka hortumlarken, ihale üzerine ihale kaparken kendilerine göz yuman, 'yürü koçum' diyenlerin bu şekilde yırtabileceğini ve yine çok özledikleri '28 Şubat' mutlu günlerine döneceklerini zannederler.

Bin atlı cuntalarda çocuklar gibi şendirler zira. Bin atlı o gün dev gibi bir ülkeyi yenmişlerdir!

Bu nedenle neye teşne olduklarını çok iyi biliriz eskinin magnezyumcularının. Bu nedenle mizah adı altında sağa sola pislik sıçratmalarını anlarız. Yakışır çünkü onlara... Kaçın magnezyumcularıdır onlar!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sizi bu anketler mahvetti!

M. Nedim Hazar 2008.12.27

Hakikaten çok komik ama aynı zamanda içler acısı bir durum. Ve muhataplarımızın bunu fark etmemesi daha da şenlikli yapıyor işi! Hatırlayınız temmuz seçimleri öncesindeki maskaralıkları.

CHP medyası akli sıra yazarlarına görev vermişti de, şehir şehir gezdirip, sayı sayı milletvekili çıkarmışlardı. "Efendim filanca şehirde AKP kan kaybediyor, 3 milletvekili ya alır ya almaz, CHP 5 kişi kesin, kararsızların içi CHP aşkıyla dolu." türü zırvalar ile günler boyu yayın yapmışlardı. Seçim sonrasında ise o anketler internetin bulunmaz izbelerine gizlendiler birer utanç vesikası olarak.

Sanırım Tayyip Erdoğan biraz da bu duruma güveniyor. O nedenle ne kriz konusunda hassas davranıyor, ne seçim konusunda acele ediyor. Güvendiği şey ise CHP medyası ile halk arasındaki ters durum. Zira Erdoğan çok iyi biliyor ki, bu millet Andıç Medyası'nın körüklediği partiye de yüz vermez adaya da. Bakın tarihe hep böyle olmuştur.

Ergenekon'u, 28 Şubat'ı, CHP'yi, içkiyi, çıplaklık ve ahlaksızlığı yüceltip, dine ve dindara dair en ufak bir şeye zerrelere adedince karşı çıkmayı marifet, modernlik ve -daha acısı- laiklik zanneden bu zihniyet her seçim sonrası alı al, moru mor oluyor ama bir ders de çıkarmıyor iyi mi?

Şimdi ortalıkta bir 'araştırma' komedisidir dönüyor.

Bakın Cumhuriyet tarihine hep aynıdır taktik. Bu menü yıllardır servis yapılır. Araştırmalar yapılır, 'memleket elden gitmiş, dinciler baskı yapıyor, şeriat geliyor' seslerini yükseltirler. Sonra birtakım kerameti kendilerinden menkul yetkililer bulunur. Bunlar eğer muvazzaf ise heyet adına açıklama yaparlar. Geçmişte yargı da böyle yaptı, YÖK de bilmem ne de... Sonra tekaüt olanlar girer vizyona. Bakınız 367 komedisi, bakınız kapatma tiyatrosu, bakınız belde-belediye oratoryosu...

Şimdi yine anket sezonu açıldı. Hatırlarsınız, CHP medyasının bildik taktiklerini. Bayat anketleri alıp, kırpa kırpa yayınlarlar. Sonra birkaç örnek bulmak için aslan muhabirlerini yurt sathına yayarlar. Birkaç din kültürü öğretmeni bulunur, birkaç okul mescidi, bir tane başörtüsüz taciz haberi, araya bir iki de içki büfesi sıkıştırıldı mı tamamdır süreç. Sonra gelsin ekranların ve sayfaların yüzleri ve sözleri ezberlenmiş otoritelerine. Emeklisi emeksizi girişir topa sağlı sollu.

Ama sonuçta yine olanlar olur ve kuyruk kısıtlanmış olarak kös kös bir süre oturulur, memleketin unutulması beklenir.

Araştırma komedisine bu nedenle gülüyorum. Şöyle afili manşet çıkmış ağabeyler: 'Al sana baskı!' İnsanın 'yürü be kim seni tutar gözüm' diyesi geliyor. Devir 'anketçi geldi hanım' devri. Nabza göre anket servisi yapılmadığını bilmeyen var sanki. Andıç medyası canının istediği sonuca göre anket yapabiliyor bu memlekette. Mesela mizanpaj, haberin evrensel kriterleri, yorum soytarılıklarıyla nal toplayan Andıç Medyası, bu özelliğiyle dünya medyasında ilk sıradadır.

Bu medya isterse -kendi içinde- bir anket yapar ve 'aslında bu ülke Müslüman ve Türk değildir' diye bir sonuç da çıkarabilir. Görmüyor musunuz onlara göre kendilerinin dışında gazete yok, kendi beğendiklerinin dışında parti ve siyasetçi de yok!

Misal bir anket yapılsa, 'Türklerin milli içeceği Petrus Şarabı'dır' gibi bir sonuç çıkabilir bunlardan. O nedenle böyle baskı balata araştırmaları yine iyidir bence!

Süreç belli olduğu için taktik de bellidir. Andıç Medyası ilk kez Ergenekon ile işbirliği yapmadan bir seçime giriyor. Dolayısıyla saha elemanları açısından bir eksiklik hissedeceklerdir, lakin ekran ve sayfa performansı ile bu açığı kapatmayı düşünüyorlardır nasılsa. Ama onlara şöyle üzücü bir haberim var: Sevgili Ergenekon, şarap, CHP, Andıç meftunu medya, üzgünüm sonuç yine sizi hüsrana uğratacaktır.

Danıştay'ı basıp yüksek yargı mensuplarını öldürdüğü, insanları asit kuyularında katlettikleri, kendi gazetelerini bombaladıkları iddia edilenler yargı önünde hesap verirken, bundan tek satır bahsetmeyip, memlekette bilmem ne baskısı var diye ciyaklayanlara gülünmez de ne yapılır biraderim?

Kiracı

M. Nedim Hazar 2008.12.29

Bilim ne zaman koyar tanıyı bilmiyorum, ama televizyonun ciddi anlamda bir 'maymunlaştırma' aracı olduğuna artık eminim. Bunun için sayısız örnek sıralayabilirim, lakin en popülerini hepimiz biliyoruz artık: Yemekteyiz...

Aslında niyetim size karşılaştırmalı iki program yazısından yola çıkarak bir durum değerlendirmesi yapmaktı. Bir yanda 'Var mısın, Yok musun?' diğer yanda 'Yemekteyiz'. Birinde herkesin canciğer kuzu sarması olma durumu var. Herkes herkesi seviyor, herkes diğeri için üzülüyor, gözyaşı döküyor. Nedeni ise çok basit; zira başkasına giden ödülün kendine gelme ihtimali yok. Çıkan para sembolik olarak 'Hamdi Bey'in cebinden çıktığı için programın sunucusu da dâhil herkes yarışmacılardan yana. Bir kardeşliktir, dostluktur dillere destan! Diğerinde ise, verilen ödül ötekenden onlarca kat daha az olmasına rağmen, neredeyse kan çıkacak. Hakaret, sataşma, kibir, küfür gırla. Elbette esas mesele işin bu yönü değil. Mesele, üç kuruşluk menfaat uğruna insanların içine düştüğü durum. İnsanlıktan çıkma durumu, ev sahibi için de misafirler için de... Ki bizim kültürümüzde ev sahibi zehir bile koysa sofraya, teşekkür etmek var. Ayıbı yüzüne vurmak değil, gizleyip mahcup etmemek var geleneğimizde. Ama gelin görün ki birkaç bin YTL için yapılmadık maymunluk kalmıyor. Misafirin adeta cellât olup ev sahibini giyotine gönderdiği bir yarışma! Her yanı sentetiklik, dört bir yanı 'mış' gibi yapmak...

Her neyse...

Fakir, tam böyle ev sahibi, misafir filan diye fikirden fikre zıplarken piyanist Fazıl Say, Ergenekon muhibbi bir gazeteye röportaj verdi. Gerçi yapılan söyleşinin tamamı okunduğunda içinde sanatçı hassasiyetinden, ülke gerçeklerine dair birçok önemli mesajın verildiği de görülüyor, ama ölümüne ulusalcı olunca yayın organı elbette içinden istedikleri cümleyi cımbızla alıp manşete çekivermişler. Hâsılı diyor ki Fazıl Say; 'Kiracı gibi hissediyorum kendimi ülkemde.'

Bana enteresan geldi aslında... Şüphesiz Say fikirlerinde samimidir, hislerini içtenlikle açıklıyordur. Bundan dolayı kimsenin onu kınaması mümkün olamaz. Lakin Anayasa Mahkemesi Başkanı'ndan eski Genelkurmay Başkanı'na kadar birçok insanın (ki ulusalcılara sorarsanız onları ev sahibi gibi göstermeye kalkışıyorlar) baskının, balatanın âlâsını gördüğüne şahit olduğumuz bir dönemde söylüyor bunları Fazıl Say. Şarap içmediği için neredeyse aforoz edilen, kendileri gibi olmadığı için istifası talep edilen üst düzey insanlardan bahsediyoruz. Bir başka örnek ise bizzat Cumhurbaşkanı... Hatırlayınız o makama layık görülmemiş, yapılmadık entrika, atılmadık takla kalmamıştı. Neydi sebebi? Eğitimi mi? Hayır. Birikimi mi? Elbette hayır. Kişiliği mi? Hayır. Düşüncesi, aile yapısı ve Kayserili sıradan bir vatandaşın çocuğu olduğu için, 'gerekirse etten duvar öreriz' diyen müptezeller bile çıkmıştı Gül'ün karşısına. Sonra baktılar olmuyor, millet destekliyor, bu sefer 'Şövalyelik' beklediler. O da olmayınca çirkefleştiler, çirkinleştiler, 'Benim cumhurbaşkanım değil' dediler...

Şimdi bu zihniyetin kiracı olduğunu söyleyebilir misiniz?

Benim bildiğim, bu memleketin esas trajedisi ev sahibi olduğu halde bir grup azgın azınlık tarafından zorla kiracı statüsüne sokulmak isteyen milyonlarca insanın varlığıdır. Bu ülkede bir azgın azınlık vardır, bu memleketin hiçbir değerini sahiplenmediği, aksine küçümsediği, hor gördüğü halde kendini ev sahibi olarak görmektedir.

Lütfen bunun için Ergenekon yargılanmalarına bakın. Bakın orada yapılan savunmalara. Kendileri hakkında yapılan suçlamalara cevap vermek yerine, 'hatırlamıyorum, bilmiyorum' dedikten sonra 'rejim için yaptım' şeklinde bir sahiplik histerisine kapılanları görünüz.

Fazıl Say bunları bilmiyor olabilir, ama salt örtüsünden dolayı memleketinden uzaklarda okumak zorunda kalıp başka ülkelere kiracı olarak gönderilen milyonlarca kızı da mı görmüyor?

Say, bir sanatçı olarak kendini vatansız olarak hissedebilir (ki bir röportajında bunu söylemişti), en kutsal vatani bedeni olarak da görebilir. Ülkenin en büyük hukuk kurumunun başındaki kişinin salt görüşlerinden dolayı medya, ulusalcı çevreler ve azgın azınlık tarafından inanılmaz baskı altına alındığı bir ülkede, kim kendini kiracı gibi hissetmeli Allah aşkına?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yine yandaşlık üzerine

M. Nedim Hazar 2009.01.03

Öğlen kuşağında yayınlanan programlardan biri. Gösteri âleminin isimsiz iki hanımefendisi isimli ev sahibesine konuk olmuş kendi aralarında eğleniyorlar. Sessiz sinema oynarken soru geliyor: Deniz Feneri... Mizah ile karışık yorumlar uçuşuyor havada: Yardım gibi görünen ama başka türlü iş yapan dernek falan filan...

Holding medyasının mutlak galibiyeti bu olsa gerek. Belki halk üzerinde etkin olamamalarının da nedeni bu, ama etkiledikleri az ama medyatik bir kesimin olduğu muhakkak. Gerçi bütün bu olup bitenler holding medyasının gün aşırı 'yandaş' diye aşağıladığı kanalda oluyor ama olsun!

Açıkçası zihnimde hep oluşan bir soruydu şu: Eli kalem tutan-tutmayan, akli başında olan-olmayan, kibrit kutusu kadar kıymeti harbiyesi bulunan-bulunmayan bunca yazar-çizer takımını kim okuyor ki, kim kale alsın? Taha Kivanç'ın köşe yazısında okudum ki, meğerse onların derdi kitle tarafından okunmak filan değil. Direkt olarak suyun kaynağına etki etmek. Misal Cumhurbaşkanı'na yönelik yazılar yazıyor, özel-genel isteklerde bulunuyorlarmış da, hazretleri 'bir bakarız' parafıyla köşeye alıkoyuyormuş bunları.

Keza bu zihniyetin kendi kendine bir fanus kurduğunu, içine yerleşip bütün dünyayı bundan ibaret saydığını, zaten başkalarıyla bir işleri olmadığını, ancak kendi menfaatlerine ilişkin çirkefleştiklerini düşünürdüm. Ki bu olup bitenler gösteriyor ki, ya bu fanusu epey büyütmüşler yahut tehlike benim zannımdan çok daha büyük durumda.

Çok fazla ayrıntılı okuma yapmaya, araştırmaya filan hacet yok aslında. Cumhuriyet tarihi, hatta demokrasi tarihimize kısa bir bakışla başkalarını 'yandaş'lıkla suçlayanların karnelerini görmek mümkün.

Ne yaptı bunlar kısacık demokrasi tarihimizde?

Ne zaman özgürlüğün yanında oldular? Misal bu ülkenin başbakanı asılırken kıyamet mi kopardılar yoksa alkışlayıp cuntacılarca yol mu gösterdiler?

28 Şubat'ta bunlardan herhangi birinin 'dur bir dakika neler oluyor?' diye sorduklarını gördünüz mü? Yeryüzünde cuntacılıktan, darbecilikten daha bayağı bir yandaşlık olabilir mi söyleyiniz lütfen?

Yine çok basit bir test size. İsteyin bakalım savcılıktan bu holding patronlarının sicil kayıtlarını ne çıkacak? Bir tanesi bugüne kadar özgürlük ya da demokrasi savunmasından dolayı yargılanmış mı? Bu kadar darbe, cunta dönemi geçti, hiç mi özgürlük adına cılız da olsa rahatsızlık vermediler demokrasi düşmanlarına?

Ve kaçının sicilinde pornoculuktan hortumculuğa kadar bir dolu farklı sabıka kaydı çıkacak? Şimdi karşımıza geçip başkalarını yandaşlıkla suçlayanların tıyneti bu ne yazık ki. Söyler misiniz hâlâ ruhunu Ergenekonculara kiralayan zihniyetin yalakalık, yağdanlık, yandaşlık ve adamlık adına diyebilecek tek cümlesi olabilir mi?

Bakın işte son rektör seçimlerinden sonra ortaya koydukları kepazeliğe. Efendim 'bir kale daha düşmüş!'

Utanmadan şöyle yazabiliyorlar hem: "Seçilen şahsın bilimsel kariyerine ya da akademik yetkinliğine bir şey diyemeyiz ama..." Bu nasıl bir sefalettir ki, üstelik daha önceki cumhurbaşkanlığı döneminde çok daha vahim ve komik durumlar ortaya çıkmasına rağmen, ortada kuralsız, kaidesiz hiçbir şey yokken bile bunlar yazılabiliyor?

Hem ne tür bir maçıdır ki bu, ortada kaleler var, işgaller var, teslimiyet var, var..

O halde şöyle bir şey söyleme hakkımız olmuyor mu: Bu holding medyasının işgali bitmek üzere, milletin zihinlerini, ceplerini, düşüncelerini ettikleri işgal bittiği için Ankara'daki bir doğalgaz faciasını bile, üstelik doğru dürüst araştırma yapılmadan henüz, hemen siyasi iktidara mal ediyor!

Hiçbir yandaşlık özgürlük düşmanlarına ve jakoben zihniyete yapılan yandaşlık kadar aşağılık değildir herhalde...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zulm ile abâd olunmaz!

M. Nedim Hazar 2009.01.05

Merhum Akif yüz yıl önce yapmış tespitlerin en şahanesini. Batı'nın, Batılının, Batılı değerlerin iç yüzünü İstiklal Marşı'nda da, Çanakkale Şehitleri'nde de söylemiş, daha ne yapsın... İsrail'in giriştiği katliamın birkaç boyutu üzerinde konuşmak ve fikir yürütmek mümkün.

Konuyu bir 'Arap Meselesi' gibi algılatmaya kalkışan bizim münafıklardan yola çıkıp yaşanan vahşeti gördükçe Hitler'e hak veren duygusal kişilere kadar birçok açıdan irdelleyebiliriz. Ya da bizzat Filistinlilerin yaptığı tarihsel hatalardan, ihanetlerden yola çıkıp samimi Müslümanların 'bana dokunmayan yılan bin yaşasın' mantığını da tartışmak mümkün. Ama modern dünyanın içine girdiği bu duygusuz ve hissiz durum sanırım en fenası.

Düşünün bir, bir ibadethane bombalanıyor. İbadet eden inanç sahipleri dua ederken katlediliyor, modern dünya neredeyse idrak felci geçirmiş. Vicdanların bırakınız kanaması, hareket bile etmiyor.

Kutuplardaki birkaç hayvanın ölümüyle harekete geçen, milyonlarca dolar harcayan, eylemler düzenleyenlerin ne denli ikiyüzlü olduğunu ilk kez görmüyoruz, lakin yine de insanın içi acıyor.

İlk değil, diyorum zira hemen yakın tarihe baktığımızda Bosna'da da, Irak'ta da aynı hissizliğin ve Batı tipi ruhsuzluğun örneklerini görmek mümkün.

Keza meselenin birçok siyasi yönü de olabilir. İsrail'in seçim yatırımı yapmasından tutun da Hamas'ın kendini ifade şeklini değiştir-e-memesine kadar birçok yöresel nedenden, Obama'nın başkan koltuğuna oturmadan İsrail'in bir oldubittiyle bölgeyi mahvedip zaman kazanması olarak da yorumlayanlar vardır. Ki bunu daha önce de yaptı Beyrut'ta...

Resimlere bakmayı içim kaldırmıyor. Bombalanan yerleri görmeye dayanamıyorum. Minik bir bebeği kanlar içinde kucaklayan annenin acısı iki büklüm ediyor beni.

Ve çaresizlik... Bir şey yapamamak, hemen o anda yardım eli uzatamamak, bu vahşeti durduramamak deli ediyor beni. Öfkeleniyor, kızıyor ve beddua ediyoruz; Allah'ım senin Kahhar ismine sığınıyoruz...

Siyasetin bir şey yapabilmesi zor, bizlerin bir çözüm bulabilmesi zor. Mesele gündelik bir sıkıntı değil zira. Yüz yıldan fazla bir mazisi olan bir yara Filistin. Ucu bir şekilde bize dokunan, bizim Batı hastası, asri olmak uğruna her şeyini vermeye hazır ruhlardan tutun da, Osmanlı'nın dağılışıda yapılan politik hatalara kadar uzanan bir yara... Dolayısıyla çözümün de bir günde olması kolay değil...

Bu nedenle kimse Birleşmiş Milletler'den de, Arap âleminden de bir şey beklemesin. Dileğimiz, en azından bir tür baskı oluşturularak zalimin kanı durdurmasını sağlayabilmek. Yoksa çözüm öyle kolay gibi görünmüyor.

Ancak...

Meselenin bir de ilahi boyutu var. Her ne kadar Yahudi katliamını, soykırımını elindeki tahrif olmuş kendince kutsal metnine göre yapıyorsa bizim de kutsal metnimizde bu tür konularla ilgi kutsal referanslar ve benzer olaylar var.

Geçtiğimiz günlerde Irak ile ilgili bir yazı yazmıştım. Ki yazının içinde öldürülen masumların, günahsızların, bebelerin, anaların durumunu tamamen konu dışı bırakarak bir toplumun hak edildiği şekilde yönetileceğine dair kutsal referansı söylemiştim. Ya anlamayan ya da anlamak istemeyen bazı sivri akıllılar 'sen nasıl Iraklılar bunu hak etti dersin' şeklinde saçma sapan mesaj yollamışlardı. Oysa söylediğim çok basit ve net bir şeydi.

Bu konuda da ben biraz farklı düşünüyorum. Sadece Filistin meselesinde değil üstelik. Irak'ta, Suriye'de, Türk cumhuriyetlerinin çoğunda, Balkanlar'da, Bosna'da filan... Yanan bunca ateşin, akan bunca kanın bir dip koçanı olduğunu ve bunun tarihe uzandığını düşündüm hep.

Amerika 11 Eylül'den sonra dünya üzerinde istediği yere istediği şekilde saldırabileceğini ve yeryüzünü kendi isteğine göre dizayn edebileceğini sanmıştı. Şüphesiz büyük bir yanılgıydı bu. Daha şimdiden bile bunun bedelini ödüyor Bush iktidarı. Ama bence acı fatura henüz kesilmedi Amerika'ya. Yeryüzünde öylesine bir Amerikan düşmanlığı tohumu ektiler ki, bir süre sonra bunun faturasını epey ağır ödeyecekler. Kendi topraklarından başka dostları kalmayacak belki bilemiyorum.

Ve son bir şey daha: Bizim inandığımız kutsal referanslar da benzer bir şey söylüyor. Diyor ki: "Onların oyunları varsa, Allah'ın da bir oyunu vardır. Allah'ın oyunu tüm planların üstündedir."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Korku ortamı!

Şimdi moda 'korku toplumu, korku ortamı, korku tüneli' gibi klişeler. Ekranda şöyle diyor bir sol parti milletvekili ve tekaüt meslektaş bir şahıs: "Ne arıyorlar gecenin bu saatinde? Bir şey çıkmazsa ne olacak? Bir Frankeştayn filmi gibi bu milleti niye korkutuyorlar?"

Sabah bu meslektaşın yüzü kızardı mı bilmiyorum ama gelin karşılaştırmalı bir korku tablosu betimlemesi yapalım.

Efendim, 'Gözaltı koğuşları soğukmuş, gözaltına alınan kişi hem de iki sefer hapsedilmiş'... Biliyorum ısıtıcı reklamı gibi oldu ama Ergenekon muhip ve muhriplerine göre bu korku ortamı imiş! Cevap geliyor resimli filan ama kimsenin cevap istediği yok ki!

Maksat korku ortamı olsun...

Sistemi kilitlemeyi hayatının amacı edinmiş bir mütekait hukukçunun evine yasal belgeler ile gidiliyor ve araştırma yapılıyor. Cevap aynı; korku ortamı oluşturulmak isteniyor!

Yani?

Gitmeyeceksiniz, sormayacaksınız, görmeyeceksiniz, o zaman korku toplumu olmayacağız... Zira onlar doğal olarak hukukun da adaletin de üzerindeler.

Bir de şu anki ve geçmişteki birtakım 'doğal' tablolar var, onlara bir bakalım...

Ölüm üçgenleri var mesela... Ensesine kurşun sıkılıp cesetleri tarlaya atılan insanlar var. Bombalanan gazeteler, basılan yüksek yargı salonları, öldürülen hukukçular var.

Peki bunlar?

Bunlar korku ortamı değil, normal ülke manzarası. Her laik ve demokratik ülkede olan gündelik şeyler değil mi?

Asit kuyuları var sonra. Evlerden fıskıran cephanelikler var. Korku mühendislerine göre bunlar da normal. Bu zihniyete göre bu bombalar zaten oyuncak yahut saksı, içinde çiçek beslemek için hatıra olarak alınan silah ve cephaneler!

Kazıları görüyorsunuz, memleketin dört bir yanından hücre evler fıskırıyor. Silahlar, bombalar çıkıyor yağlı kâğıtlar içinde. Bu da korku ortamı değil.

Öyle diyor andıç medyasının süper demokratik ve laikçi insanları.

İnsan bir taraftan ibret alıyor bunların halini gördükçe. Tarih bir yandan kayda geçiyor bu utanç jenerasyonunun kıvırtmalarını. Hani bildiğimiz tipler var, onlara eyvallah. Demirel'idir, Cindoruk'udur bunları artık tanıyor millet. Yıllanmış makyaj dökülünce yüzlerinden, gerçek kimlikleri orta yerde duruyor. Ki istedikleri kadar bulanık suya balıklama atlasınlar, elde körük üfleyip dursunlar yangın büyüse diye.

Ama bir yandan da üzülüyor doğal olarak. Ergenekon muhip ve muhriplerinin oluşturduğu bu sanal korku senaryosuna inanan şaşırtıcı isimler de çıkıyor. Misal, demokrat bir kişi olarak bildiğimiz eski hukukçular. Sami Selçuk filan. Meseleye açık bir idrak ile bakıp resmin tamamını görmeyi denemiyor bile. Kendine sunulan gündeme balıklama dalıyor ve korku toplumundan filan bahsediyor. Ecevit'i bile ölüme götürmüştü bu zihniyet. Esas korku ortamı o değil de neydi? Hatırlarsınız Danıştay saldırısı sonrası andıç medyasının yayınlarını. Sokağa döktürülen insanları. Kiralanan otobüsleri, eline bayrak tutuşturulan mitingçileri. Tüm o olup biten tabloyu ne hazırlamıştı sizce?

Korku paranoyası olmasın sakın!

Korkuyu ve baskıyı bu milletin karakteristiği haline getirmek için yarım yüzyıldan beri çabalayıp duranlar, gerçeğin üzerindeki örtünün çekilip alınma ihtimaline karşı var güçleriyle bağırıyorlar; korku ortamı oluşturuluyor!

Onlar her türlü hukukun ve yargının üzerindeler. Hâlâ da öyle görünmeye çabalyorlar, lakin eğer bu ülke demokratik ve barış toplumuna dönüşmek istiyorsa bağırsaklarındaki müzahrefatı boşaltmak zorundadır. Milletin beyninin üzerine binip korku pompalayanların hesap verdiği bir toplum uzak olmamalı.

Yeter; bıktık artık faili meçhullerden, provokasyonlardan, bomba evlerinden filan.

Gerçeklerden korkanların millete korku saldığı dönem kapanmalı mutlaka.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Derine inince...

M. Nedim Hazar 2009.01.12

Normal zekâ düzeyine sahip, idraki yerinde ve bilinci siyasi odaklanma ile felce uğramamış her insanoğlu manzaranın geneline bakınca olup bitenler hakkında bir kanaate sahip olabiliyor.

Andıçlar, 28 Şubat süreci, bu sürecin sırtına binip malına mal, ününe ün katanlar, darbe günlükleri, cinayetler, bombalamalar, ilişkiler, suikastlar, planlar, el bombaları, yeraltı cephanelikleri, karargâh evler vs. vs... Akli başında her insanın tüm bu olup bitenleri birleştirebileceği düzeyde su götürmeyen gerçekler var. Ama idrak felci yaşıyorsanız, sözgelimi siyasi düşünce aklınızı başınızdan alıp gitmişse; "Efendim üç-beş kişiyle darbe mi olur?" diye akıllara ziyan soru sorabilirsiniz! Şimdi bu insana oturup kaos ve darbe ortamı oluşturmak ile darbe yapmanın farkını anlatmaya kalkışmanız boşunadır, zaidir. Nasıl ki onların "saygın" dediği birtakım yaşlı insanlar herkesin gözü önünde on yıllardan beri darbe çığırtkanlığını normal olarak görüyor, bunu haykırıyor ve her fırsatta demokrasinin bu ülke için lüks olduğunu söylediği halde bir değer ifade ediyorsa, öyle de ağzınızla suikastçı tutup gözlerine soksanız bir anlamı olmayacaktır.

Anlaşılan o ki; bu CHP tayfası ve medyası bilumum melanetin ortaya çıkarılan örgüt tarafından işlendiğini gösteren bu kadar net tabloya rağmen hâlâ avukatlık konumuna kendini yerleştirmekten çekinmeyecek.

Zannediyorlar ki, tuttukları sopanın necis kısmını keserek sopayı temiz gösterebilecekler! İbrahim Şahin'i bir çırpıda harcamaları bu yüzden. Şahin'i savunan, onu kahraman gösteren, takım arkadaşlarını 'efsane bilmem ne' diye millete yedirmeye çalışanların bu ruh hali sonsuza kadar devam edecek gibi görünüyor. Efendim Sabih Bey'miş İbrahim Şahin'i mahkûm ettiren. Bu nasıl bir ali cengizdir inanmak zor. Sabih Bey o itirazı etmese belki bu cephan mezarlıkları yıllar önce ortaya çıkacaktı şeklinde düşünen yok. Kendileri öyle düşünemiyor diye herkesin öyle olabileceğini zannediyorlar. Misal bu cümleyi kullananlar, yani Sabih Bey'i Susurluk aleyhine kahramanlık konumuna koyanlar 'Peki Şahin'i kim affetmişti?' sorusunu gözlerden kaçırmaya çabalyorlar...

Bu ülke böyle ne yazık ki. Bu azgın azınlığa göre milletin her daim bir korku paranoyasıyla karşı karşıya olması normaldir, aksi değil...

Susurluk'taki o kaza olmasaydı onlar için daha güzel olurdu belki de...

Hırant Dink cinayeti sonrasında "devlet biliyordu da önlem almadı" şeklinde sorgu yargıçlığına soyunanların Sivas'ta yakalananların bir suikast hazırlığı içinde olduğu gerçeğine iktidarın senaryosu olarak bakmaları trajedi değil de nedir?

Sakin bu işin bir şekilde kıyısından köşesinden mesai arkadaşlarına ve patronlarına-genel başkanlarına da ulaşabileceği korkusu olmasın bu paniğin nedeni?

Belki konu başka gibi ama benzer bir ideolojik çürüme diye değinmeden geçmeyeceğim.

Malum İsrail yine kendine yakışanı yapıyor ve çoluk çocuk demeden insanları katlediyor. Dünya her zaman olduğu gibi bu katliama seyirci. Türk medyasının ezik ve kompleksli tayfası ise bir yandan İsrail şeker şerbetliğine dair kıvırtmalar yaparken diğer yandan AK Parti iktidarına aklı sıra giydiriyor. Geçen gün bu zihniyetin birkaç kalemi aynı anda Türkiye'nin bu konudaki dış politikasını aklı sıra eleştiren yazılar yazıp, diplomasi kompetanı kesilmişti. Nasıl içler acısı bir durumdur bilemezsiniz. Biri "badem bıyıklı" diyerek aklı sıra dış ilişkiler bürokratına çakıyor, espi düzeyi ile ilk mektep düzeyinde olan diğeri ise "proaktif arkadaşlar" şeklinde kendi küçük dünyasında maytap geçmeye kalkıyordu. Enteresandır aynı gün ünlü The Guardian'da da bir haber vardı ve aynen şöyleydi: "Türkler hep doğru kişilerle konuşuyor. Doğal bir arabulucu olarak görülüyorlar." Andıç ve CHP medyasının köhne yazarları için Türkler tabirinden kasıt sadece kendileri olduğu için üzerlerine alınacak bir takdir olamazdı bu. Bu nedenle kendileri açısından, evet doğrudur Türkiye Gazze katliamında çuvallamıştır, ama halaybaşının başı çektiği holding medyası Türkleri. Yoksa sair Türkler ve Anadolu insanı üzerine düşeni yapıyor; mitinglerle, yardımlarla ve diplomasi trafiği ile...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Adam olmayanlar cenneti!

M. Nedim Hazar 2009.01.17

Önceki gün Doğan Grubu gazetecilerinden biri kaleme aldı; Mesut Yılmaz, NTV'de katıldığı bir programda Ergenekoncuların son tutunduğu ip 'F tipi' muhabbetini tekrarlamış.

Bu yazarımızın yazdıklarını birçok açıdan önemseyen ve takip eden biri olarak dikkatimi çekti elbette. Yanlış anlaşılmasın, sevgili yazarı, ismi Darbe Günlükleri'nde tuhaf bir şekilde geçtiği için önemsiyor değilim. Kanaatime göre ülkemize has bir 'rol model yazarlık' yaptığı için önemsiyorum. Bunun ne anlama geldiğini başka bir yazıda kaleme alırsınız. Aynı yazarımızın bir gün önce Genelkurmay Başkanı'na yönelik 'Acaba brifing vermeyi düşünür mü?' türünden olağanüstü incelikli yazısını hatırlatmak yeterli olacaktır sanırım. Zira bu 'asker ve brifing' kelimelerini yan yana kullanmak insanın aklına bin türlü şey getiriyor.

Daha önce de bu köşede yazmıştım, Ergenekoncular köşeye sıkıştıkça tutundukları dalların düzeyi alt basamaklara indikçe iniyor. Kanadoğlu ve Demirel'den başlayan dal kırılmaları, Cindoruk'tan Mesut Yılmaz'a kadar indi. Sayın Yılmaz hakkında ayrıca bir şeyler yazmaya da gerek yok sanırım, aldığı partiyi bilmem kaç yüz milletvekilinden bir taneye düşürdüğü halde ortalıkta 'siyasetçiyim' diye gezinen bir devlet adamına ne diyeceksiniz ki?

Ancak şu "F tipi" meselesinde diyeceğim birkaç şey var. Zira kuyruğu her sıkışanın sarıldığı bir soytarılığa dönüştüğünü bildikleri halde buna teşne olanlar var. Bu ülke, 28 Şubat sürecinde rapor ve fişleme furiasının şahını yaşadı. Kitaplar dolusu kepezelik vuku buldu o dönem. Her türlü melaneti yapıp enselenen zevat eline bir rapor veya fiş tomarı tutuşturup 'şurada bu yapılanma, şu yapılanma' geyiği ile paçayı sıyırmayı denedi. Oysa durumun tam tersi olduğunu herkes gibi Andıç medyası da çok iyi biliyor bence.

Hemen iki tane taze örnek vereyim. Birkaç gün içinde yaşanan iki gelişme bunlar. İlk Türk okulları ile ilgili. Ergenekoncuların bu okullar aleyhine ne tür katakulli çevirdiklerini göstermesi açısından ilginç. "Perinçek ve ekibi, Fethullah Gülen okulları hakkında yalan istihbaratta bulundu" başlıklı haber okunduğunda, vaktiyle Aydınlık Dergisi ve yerli Pravda'nın çektiği manşetlerin dip koçanı da ortaya çıkmış oluyordu. Hani "Fethullah Gülen'in okullarında uyuşturucu, silah, bilmem ne türü" zıvalıkların nereden çıktığı anlaşılmış oluyor.

Ne âlâ bir yöntem değil mi?

Önce yapacaksın çakallığı, yabancı servisleri gaza getiren tertiplere gireceksin, ardından kendi yayın organlarında haberleştireceksin. Allah'tan Mesut Yılmaz, bu konulara değinmedi, yoksa sevgili yazarımızın bir günü de bu mevzuya gidecekti!

İkinci tertip ise daha enteresan. Okuyoruz: "Savcı, Tuncer Kılınç'a, Gülen 'e-mail'ini sordu. Tuncay Özkan'da ele geçirilen mesajda, "Sevgili Mesut, Fethullah'ın davası ile ilgili aleyhte yeni tanıklar bulmamız lazım. Bizim avukat Hüseyin Bey, mahkemenin aleyhimize doğru gittiğini, Eyüp ve Serhat alçaklarının da her an karşı tarafa dönebileceğini söyledi. Şu bizim Serhat'ın bir akrabası varmış, Cihat isminde bir çocuk. Biraz para vererek Fethullah aleyhinde mahkemeye çıkartmayı düşünüyorum. Bu konuda bizim emekli Albay Cem Bey de çocuklarla konuşarak, teklifin sanki askerden geldiğini ima edecek. Acilen yeni tanıklar bulmamız lazım..." deniyordu.

Mesaj ve haber uzun, yer dar. Ama anladınız siz onu. Sahi kaç yıl sürmüştü Gülen davası? 1, 3, 5, 10?.. Kaç yıl? Şimdi durum böyleyken salt her yerden bombalar çıkarılıyor, memleketi kaosa sürükleyecek tertipler açığa çıkarılıyor diye kalkıp böyle söylemek ya da yazmak neyin nesidir? Mevzuya hâlâ 'Ne olmuş ki o bombalar çok normal' diyen kasıtlı zihinler için diyecek bir şey bulamıyorum. Onların özlemini çektiği ülke 10 yıl öncesinde kaldı. Eminim 'Nerede o brifingler, tank yürütmeler, kebabçı fişlemeler, faili meçhuller?' diye hayıflanıyorlardır!

Hadi meseleyi emekli başkanın güncele taşıdığı deyişle bitirelim: "Suskunluğum asaletimdendir / Her lafa verilecek bir cevabım var / Lakin; / Bir lafa bakarım laf mı diye, / Bir de söyleyene bakarım adam mı diye?" Ne kadar da adam olmayanların cennetine dönmüş bu güzelim ülke böyle!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İzlemekteyiz

M. Nedim Hazar 2009.01.19

Yanıldığımı itiraf etmek durumundayım. Zannediyordum ki, iki kere iki dört edercesine ispatlansa bile, bu Andıç Medyası hiçbir dönem Ergenekon gerçeğini kabullenmeyecek. En azından bir bölümünün son gelişmelerden sonra, 'galiba var böyle bir şey' şeklinde şüphe ifade eden yazılar kaleme alması yanıldığının göstergesi oldu.

Gerçi hâlâ büyük bir bölümü, kimi bilinçli, kimi bilinçsiz olmak üzere, hâlâ aynı minval üzere gitmeye devam ediyor lakin, arada istisnai kişiler olduğunu da itiraf etmek durumundayım. Aslına bakarsanız zor bir durum. Nasıl olmasın? Düşünün bir; vaktiyle canla başla 28 Şubat Süreci'ni destekliyorsunuz, ne desteklemesi bizzat onun ayaklarından biri oluyorsunuz. Yapılan tüm o kepezeliklerin aktör yahut figürasyonundan birileri olarak tarihe geçiyorsunuz. Sonra elbette her şey normalleşmeye başlayınca ortalık yerde kalıveriyorsunuz. Bir yandan yarım ağızla yaptığınız hergelelikler adına özür diler gibi yapıyorsunuz, diğer yandan 'ben hâlâ' ile başlayan 28 Şubat özlemi içinde olduğunuzu dile getiriyorsunuz.

Kolay bir durum mudur bu?

Aynı şey Ergenekon Çetesi için de geçerli. Siz ki, bu çetenin her yaptığı manipülatif eylemin gönüllü körüğü olmuşsunuz. 'Bu ülkenin 11 Eylül'ü gibi' tam da onların istediği aç ile yaklaşmışsınız her provokasyona. Çetenin her isteğini fazlasıyla yerine getirmişsiniz. İçinizdeki Ergenekoncuları korumuş, kollamış, yenilerini işe almış, bazı zamanlar da direkt olarak sizden istenileni yerine getirmişsiniz. Şimdi bu kadar maskaralıktan sonra kalkıp nasıl da açık açık, 'evet bu ülke üzerine çorap örüyor birileri' diyebilirsiniz ki?

Diyemedikleri için kıvrım kıvrım kıvrınarak, 'evet bir çete var ama muhalif ve saygın insanlara gözdağı da var' diyebiliyorlar ancak.

Açıkkası ben bunu da beklemiyordum, bu nedenle yanılmışım özür dilerim...

Ama şunu da hâlâ söylerim; sevgili Andıç ve holding medyası, siz değil miydiniz her faili meçhul sonrasında 'bu işin perde arkasındakiler araştırılsın' diye bas bas bağırın?

Şimdi birileri cesaretle olayların üzerine gidiyor, perdeyi aralamaya, gerçeğin üzerindeki kanlı yorganı çekmeye çabalarken yaptığınız bu soytarılık da neyin nesidir? Hiç kem küm etmeye, kıvırmaya kalkmaya, ideolojik dansözlüğe gerek yok. Bırakınız her şey ortaya çıksın. Sizin 'muhalif ve saygın' dediğiniz zevatın muhalifliğinin de saygınlığının da iç yüzünü biliyor bu millet, boşuna masal anlatmayın kimseye!

Şimdi de TRT düşmanlığı tutturulmuş gidiyor.

Bu Andıç medyasının öyle bir yönü var ki evlere şenlik! Sadece kendi medyalarını değil, rakiplerini de kontrol etme merakı var. Bu memleketin sahipleri ya hepsi. Misal başka gazetelerin hangi manşeti yapıp yapmadıklarıyla da yakından ilgililer. Halaybaşları zaman zaman, 'şunu niye manşet yapmadınız?' diye fırça bile atmaya kalkışabiliyor. Mahallenin ağır abisi rolünü o kadar içselleştirmişler ki, had bilmek diye bir kavramdan haberleri yok.

Şimdi de TRT'ye toplu hücum. Efendim 'nasıl olur da Tuncay Güney'i ekrana çıkarır'mış! TRT bunlara günlük yayın akışı gönderip, onay alıp öyle yayın yapacaktı! Mevzunun 'CHP ağzıyla konuşma' şeklinde suçüstü durumu bir yana; kendileri ana haber bültenlerinde, haber programlarında saatlerce yayınlayabiliyorlar Güney'i. Ama başkası yayınlayamaz öyle mi?

Hele kendini akıllı zanneden bir bölümü var ki, 'Efendim Güney'in, Fethullah Gülen ile ilgili iddiaları da varmış ama sansürlenmiş' diyor. Komedinin de mantıklı bir boyutu olur. Kendi medyalarında iddianamede Noel Baba'nın bile kaç kere geçtiğini yazıp kendi patronlarını es geçtiklerini herkes bildiği halde yapıyorlar bu şebekliği.

Sevgili Andıç Medyası siz değil misiniz "Efendim emniyetteki F tipi örgütlenme yapıyor bu operasyonu, Ergenekon bunların oyunu" diye yazıp çizerek zırvalayan? Eh madem aynı kitle Veli Küçük'ün de adamı, nasıl bir tablo oluyor bu?

Doğuştan mı bu saçma zihniyete sahipsiniz yoksa vaktiyle yediğiniz haltların yüzünüze vurulmasından dolayı mı böylesine rahat rahat saçmalıyorsunuz?

Anlaşılan bu dava sadece yer altındaki cephanelikleri, suikast planlarını, her türlü karanlık tertibi ortaya çıkarmıyor, bir kısım medyanın sıkışınca nasıl zıvanadan çıktığını da gösteriyor.

İzliyoruz ailecek, bakalım ne olacak?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Er'genekon'u kurtarmak!

M. Nedim Hazar 2009.01.24

Şu satırlar dünkü Hürriyet'in birinci sayfasından: "CHP lideri Baykal, İstanbul Büyükşehir Belediye başkan adaylığı için Kemal Kılıçdaroğlu'nda karar kıldı.

Baykal, yolsuzluk dosyalarıyla iktidar ve yandaşlarının korkulu rüyası haline gelen Kılıçdaroğlu'nu telefonla arayarak 'Adayımız sensin' dedi." Şimdi bu haber üslubuna bakıp da gülmek mi lazım, yoksa acımak mı? Çin'e bile gidilse bir partiye bu kadar angaje olmuş üslup bulunmaz sanırım. İşin mizah kısmı ise bu güruh, karşısında özgürlükçü yayın yapan herkesi yandaş diye suçlamaya kalkışıyor iyi mi? Bir diğer alıntımız ise Cumhuriyet'ten. Yayın ve reklamlarından, sahiplerinin alış-veriş toplantılarından başyazarının on yıllardır yaptığı mücadeleye kadar; parti mi yoksa gazete mi olduğu tam belli olmayan bu mevkenin yine dünkü manşet altı anonsunda şunlar yazıyordu: "M.Aksoy, Ç.Emeç, T.Dursun, B.Üçok, Musa Anter, U.Mumcu, O.Kutlar, M.Göktepe, A.T.Kışlalı, G.Okkan, N.Hablemitoğlu ve H.Dink bombaların ve kurşunların hedefi oldu. Türkiye'yi sarsan bu cinayetleri planlayanlar ülkemizin geleceğine dair umutlarını hedef almışlardı. Cinayetlerin ardından yakalananlar ise hep 'tetikçiler' oldu. Tetiği çektirenler meçhul kaldı..."

İnsan, bu satırları yazanların, gerçekten bu menfur cinayetlerin arka planını bilmek isteyeceğini düşünüyor ister istemez. Bu hain planı kurgulayanların, kapalı kapılar ardında hesap kitap yapanların peşine düşüleceğini... Öyle değil elbette...

Bu gazete ve benzer zihniyet, ilk günden beri bu milletin hayretle ve korkuyla izlediği bir şebekeyi hep küçümsemeye gayret etti. Kendi gazetelerine atılan bombalar ile ilgisi olduğu ileri sürülen bombaların menşeyini, kimler tarafından tetikçilere verildiğini nedense ciddi şekilde sorgulamadılar, peşine düşmediler.

Hatırlarsınız, 'Şeriatçılar kıydı Kutlar'ımıza' şeklinde manşet attıktan sonra suçluların PKK teröristi olduğunu öğrenince, katilleri beğenmemişlerdi...

Ergenekon soruşturması kapsamında meydana gelen her gelişme bazılarının uykusunu kaçırıyor nedense. O zaman sorguluyor insan; 'acaba birileri gerçek katillerin, planlayıcıların ortaya çıkmasını istemiyor mu?' diye!

Bu soruşturma kapsamındaki her gelişmeye tepki gösterip bağırıp çağırانlar ile Danıştay saldırısı gibi menfur komplolar sonrasında ortalığa çıkıp, "Türkiye'nin 11 Eylül'ü" türü, planlayıcıların ekmeğine yağ süren yayınları yapanlar aynı kesim, aynı zihniyet. Bu suikast timleri enselenmese, bu bombalar ortalığa çıkarılmasa, faili meçhuller devam etse, bombalamalar, infazlar durmasa, bugün 'yandaş medya ve iktidarın korkulu rüyası' şeklinde zihinsel evlilik yapan kesim yine aynı manşetleri atıp bağıracaktı. 6 savcı, 10 kusur hâkim bu davayla ilgilendiği ve yapılan her hareketin hukukî zemini olduğu halde, 'bu insanlar neyle suçlandıklarını bilmiyorlar, neler dönüyor milletin haberi yok' şeklinde bağırانlar ile 'bu bilgiler niye medyaya çıkıyor, bu silahlar niye sergileniyor?' diye soruşturmanın gizliliğinden dem vuranlar da yine aynı kesim.

Bir sıkıntılı durum da Susurluk ve kamuoyu ilişkisi üzerine koparılan yaygarada var. Bu CHP'ye angaje ve Andıç zihniyetine göre halk Susurluk'un arkasındaymış ama bunun değil. Gerek seçim öncesi anketlerde gerekse çakma anketlerde de görüldüğü üzere, bu zihniyet halkı da devleti de kendisinden ibaret sandığı için böyle

demeleri normaldir. Yoksa bu milletin tüm olup biteni takip ettiğini onlar da çok iyi biliyor ama işlerine gelmiyor. Onların, 'halk desteği yok'tan kastı kendi desteklerinin olmaması. Kendilerinin desteklediği şeyi halkın destekleyip desteklememesini çok önemsediklerini kimse söyleyemez.

28 Şubat sürecinde medya alanında dikkat çeken isimlerden olan bir sevgili meslektaş büyüğümüz ise yaptığı televizyon programında yine orijinallik yaptı. Ki bu ağabeyimizin programının olağanüstü dönemler ile yayınları arasında doğrudan bir ilişki olduğunu düşünenlerdenim. Nitekim önceki akşam da bu sevgili büyüğümüz 'aşırı ulusalcı' olarak bilinen bir üniversitemizin sevgili hukukçuları ile eski istihbaratçıların katıldığı bir program yaptı. Mevzu neye bağlandı biliyor musunuz?..

Yeraltından çıkan silahlar var ya; onları PKK ile korucular oralara koymuş!.. Normal zamanda olsa 'deli saçması' deyip belki tebessüm edilebilir ama ne yazık ki komik bile değil...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cenazede ağlayan katil

M. Nedim Hazar 2009.01.26

Yıllar önceydi. Bugün Ergenekon davası dolayısıyla adı geçenlerin çoğunun her hafta resmi geçit yaptığı televizyon programlarının birine konuk olan tekaüt bir savcı, durduk yere bir terörist ve hain tanımlı yaptı.

Programcının başıyla onayladığı tanım dehşet vericiydi. Neredeyse stüdyoda olanların dışındaki tüm Türkiye, bu tanıma göre teröristti. Bugünlerde yine bu dava dolayısıyla şeker şerbet gibi bir cümle kullanılıp duruyor; 'hayatlarını terörizmle mücadelede adanmış onurlu insanlar gözaltına alınıyor...'

Sanırım kastedilen terörizm, yıllar önce emekli savcının yaptığı terörizm. Yani bu ülkede özgürlüğü, adaleti, demokrasiyi talep etmek terörist olmak için yeterli neden bu zihniyet için. Eh teröristle yapılacak mücadele de bellidir; bu tanımın içine giren herkes de bir şekilde imha edilebilir yani! Geriye bir tek bu imha operasyonunu destekleyici korku ve dehşet ortamını hazırlamak kalıyor, o da sıradan güvenlik atraksiyonları. Hatırlarsınız, üst düzey bir komutanın 'patlatıyorduk bir-iki bomba kendilerine gelsinler diye' dediğini...

Son tutuklamalar ile beraber medyaya yansıyan birtakım ifadeleri okuyoruz yine bugünlerde. İddialar doğruysa anlıyoruz ki, birtakım insanlar kendilerine yine özel bir terörizmle mücadele 'görev'i biçmişler.

Örneğin Alevi derneği başkanını, Ermeni patriğini öldürmeyi 'dış görev' olarak görenler varmış.

Meselenin bu dehşetli yönünü Doğan ya da CHP medyasından okumak mümkün değil. Onlara bakılırsa birtakım kahramanlar sindirilmek isteniyor!

Ele geçen krokiler, timler, suikast planları filan... Andıç medyası, bunların üzerine elbette gitmeyecek ama bu milleti de bu kadar sersem zannetmemeleri lazım. Yıllardan beri bu kirli entrikalardan canı ziyadesiyle yamış olan bu millet, ilk defa sifonun çekilme ihtimalinden dolayı sessiz bir şekilde davanın bitmesini, ak ile karanın ortaya çıkmasını bekliyor. Keza yine Holding medyasına göre bu sessizlik davanın arkasında halk desteği olmadığı anlamına geliyormuş!

Ortada şöyle bir tablo var: Bir güruh var ki, kendine göre terörist tanımı yapıyor ve bu tanıma uyan insanlardan oluşan upuzun 'düşman' listeleri oluşturuyor. Bunun bir alt kadrosu ise bu listeyi eline alıp kanlı eylemler planlıyor. Şayet plan işler ise yapılan eylemin ardından medya bu işi kurgulayanların istediğini yapacak ve olay ile alakasız insanları, iktidarı filan hedef alan yayınlar yapacak. Birileri nümayişler, yürüyüşler tertip edecek, cenaze törenleri büyük oyunlara sahne olacak. Eğer emniyet görevini yapıp suikastları olmadan engelleyince de, ortalık yine velveleye verilecek, 'muhalifler susturuluyor, terörizmle mücadele eden kahramanlar gözaltına alınıyor' denilerek yine iktidara yüklenilecek.

Ne âlâ iş değil mi? Benim esas garibime giden ise şu; hani arada gazetelerin üçüncü sayfalarında okuruz. Falanca katil birini öldürdükten sonra bizzat onun cenaze törenine katılıp ağlamış, üzölmüş gibi görüntü vermiş vs... Eminim -Allah göstermesin- herhangi bir Alevi derneğı lideri hain bir suikasta kurban gitse cenaze töreni ve sonrasında yine ilk sıralarda bu insanlar yürüyüp belli kesimleri suçlayıp medyayı gaza getireceklerdi. Getireceklerdi, zira düne kadar öyle yaptılar. Abdi İpekçi'den Çetin Emeç'e, Uğur Mumcu cinayetinden Danıştay saldırısına kadar hep böyle oldu çünkü. Şimdi çeşitli ve klasik gargara yöntemleriyle ellerindeki son kitle psikolojisi barutunu da harcıyorlar. Sanki o kadar bomba, kroki, yazışma, plan, program gökten zembille inmiş ve bu dava Tuncay Güney ifadeleriyle başlamış gibi mevzuyu basite indirgemeye kalkışıyorlar.

Ve unutuyorlar elbette. Bu milletin karnı tok artık. Bu toplumun kanına ekmek banarak varlıklarını ve erklerini devam ettirdikleri dönem geçti. Geçmek zorunda. Faili meçhullerin, her türlü melanetin önünü ve arkasını bu millet okuyabiliyor artık.

Holding medyası üzölse de biliyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Utanç gecesi

M. Nedim Hazar 2009.01.31

Ezikliğin, kendi kimliğinden utanmanın artık kepezelik boyutuna ulaştığına şahit oldu tüm Türkiye. Başta Andıç grubunun ezik kalemleri, televizyoncuları, yorumcuları Başbakan'ın tam da 'Almayın bu gazeteleri' dediğı hafta içinde ne kadar haklı olduğunu kanıtladılar. Bu nasıl bir eziklik kompleksinden, nasıl bir kendi dininden, kimliğinden, milletinden, ülkesinden, hükümetinden, başbakanından utanmaktır Yarabbi!

Holding medyası Gazze vahşeti boyunca İsrail'i haklı gören görüşleri ağızlarında geveleyip durdu. Bazıları hiç utanmadan İsrail'i kutsama girişimlerinde bile bulundular. Köksüzlüğün, omurgasızlığın ve aidiyet kompleksinin bu kadarını tarih kaydediyor şüphesiz.

Gelişmeyi biliyorsunuz. Bilmeyenler de zaten okuyup öğrenecektir.

Bu ülkenin Başbakanı, İsrail lideriyle Davos'ta Müslüman bir lider kimliğiyle konuşuyor. 10'da 10 suçlu ve bütün uluslararası camianın nefretle kınadığı katliamın sahibi bir devletin yetkilisine hak ettiğı dersi veriyor. Batı'nın çifte standardı burada da devreye girerken onurlu bir şekilde ortamı terk ediyor. Bu kadar önemli bir konuda 'Hadi akşam yemeğine gidelim' şeklinde densizlik yapan moderatöre tek kelime etmeyen Holding Medyası'nın diplomasi zevzeklerinin kepezeliğı tam da bu noktada başladı. Sonra neler oldu? Stüdyolara akın eden Holding

gazetecileri Erdoğan'a veryansın etti. Bu ne kompleks, bu ne kin, bu ne kendi kimliğinden utanma ezikliğidir kardeşim?

Uluslararası ajansları takip etmeye başladım. AFP, 'Başbakan Erdoğan engellendi' diye flaş haber geçerken Holding'in ezik yığıtleri, 'Başbakan dinlemeli' türü zırvallar ile ekranda boy göstermeye başladı.

Le Figaro'nun yönetmeni Şimon Peres'i eleştirirken Holding ve Andıç medyasının uzman kılıklı ezikleri kendi başbakanlarına yaylım ateşi açtılar. İşin daha ilginç kısmı ise bizzat Peres'in bir süre sonra Başbakan Erdoğan'ı arayıp özür dilemesiydi.

Şimdi elinizi vicdanınıza koyup düşünün lütfen... Kılıçdaroğlu'na hiç de sıkılmadan, 'İnşallah kazanacağız' diye mikrofon uzatan, kendilerini önemseye önemseye memleketi babalarının malı zannederek, 'Efendim Ergenekon hakkında fikirlerimiz şöyledir' diye maç skoru gibi, kendi anketlerini çok matah bir şeymiş gibi yayınlayanların hiç mi utanma hissi kalmamıştır?

İsrail medyasından da mide bulandırıcı bir ağızla yayınlar yapan necip Türk matbuatının iç yüzünü çok net bir şekilde ortaya çıkarmıştır bu durum. Hatta İsrail medyası bile bizimkiler kadar had bilmez, kendinden geçmiş değildi. İsrail'in sol tandanslı medya organları bile Erdoğan'ın moderatör tarafından provoke edildiğini yazıp çizdi. Bizim Türk spikerler Filistinli yetkiliye Yahudi ağızla güdümlü sorular sormaktan utanmadı. Hele haber kanalı olduğunu iddia eden bir televizyon var ki, insanın aklı almıyor. Peres'in basın merkezine bağlanarak Türk milletine ve Erdoğan'a hakaret ettirmeyi habercilik saydı, iyi mi?

Davos'ta yaşananlar bu ülke medyasının nasıl bir eziklik batağında debelendiğinin açık göstergesiydi. Davos'ta yaşananlar ve sonrasında topa giren kimliksiz Türk basınının yayınları bu ülke medyası adına nasıl kara bir gece yaşandığının apaçık göstergesiydi.

İnsaf kardeşim insaf!

Diyelim ki utaniyorsunuz Türklüğünüzden. Utaniyorsunuz; dininizden, milletinizden, halkınızdan... Diyelim ki bu milletin ne kadar değeri varsa hepsinden sadece utanmakla kalmıyor ve nefret de ediyorsunuz. Peki AFP kadar da mı vicdanınız ve idrakiniz yok? Le Figaro'nun yayın yönetmeni kadar da vicdanınız kanamıyor mu? Öldürülen masum insanlar adına zerre kadar üzüntü duyuyor musunuz?

Açıkça itiraf edeyim, yazmıştım da; Başbakan'ın durup durup 'boykot' türü laflar etmesini yadırgadım ve eleştirdim. "Bir ülkenin başbakanı 'şu gazeteyi almayın, şu televizyonu izlemeyin' dememelidir" şeklinde düşünüyordum. Ama önceki gece yaşanan kepezalikten sonra artık inanıyorum.

İsrail'den daha fazla Yahudi muhibbi olan bu medya için sadece acıyabilirim ben. 'Yandaş Medya' gargarasını ağızlarına dolayan katliamseverin, Peres'ten çok İsrail yandaşı medya olduğu tescillendi.

Yazık ki ne yazık!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tam saha Peres!

M. Nedim Hazar 2009.02.02

Demek ki neymiş; 'masaya yumruğunu vuran' insan tipi sadece söz konusu masa kendi insanımızın masası olduğunda geçerliymiş! Demek ki neymiş; 'yandaş' diyenlerin bundan ne kastettikleri gayet açıkmiş. Pekala Simon Peres yandaşı da olunabiliyormuş! Demek ki neymiş; sırf AK Parti ve Erdoğan'a duyulan nefret ve kin insanı katillerin borazanına da dönüştürebiliyormuş.

Başbakan öyle bir ayar çekti ki, son iki yazıda kaleme almak istediğim 'komutanın telefon diplomasisi' yazım güme gitti. Yoksa size Sayın Karadayı'nın Erkan Mumcu hakkında konuştuğu iddia edilen kayıtlardan bahsedecektim. Koskoca bir komutanın bunları demiş olamayacağını ileri sürecektim ki, kendisi de Holding Medyası'ndan elemanlara bunu açıkladı zaten. 'Bence montajlanmış' dedi. Bence de öyle. Yoksa koskoca komutan işi gücü bırakıp siyasetin içine bu kadar pervasızca dalabilir mi? Mümkün mü bu? Bu da birilerinin oyunudur, diye düşünüyorum. Darbe Günlükleri gibi... Orada da hatırlarsınız; değerli komutanların sanki hiç işleri güçleri yokmuş gibi mesailerinin 24 saatini hükümeti devirmek için harcıyorlarmış havasında bir montaj söz konusuydu bence. Oysa değerli komutanımız, "bu mümkün değil, benimkileri sildim" demişti. O sesin komutanımıza ait olmadığından eminim. Yoksa o sesin sahibi çakal neler diyor öyle? Koskoca demokrat savcımız Sabih Bey hakkında nasıl iftiralar atıyor böyle?

Yok 'durum kötüymüş' de, 'artık Silahlı Kuvvetler el atmalıymış da' filan... Montajı yapan çakallar öylesine benzer bir ses bulmuşlar ki, hani insanlar yutacak sanki! Sabih Bey gibi demokrat ve kanunlara saygılı bir insan böylesi bir edepsizliğin içinde olabilir mi? Hiç sağa sola telefon açıp, 'nasıl etsek de bu herifleri yıksak' katakullilerine tevessül eder mi? Ayıp, günah değil mi? Tüm erklerin buluştuğu yemeği bile 'yargı yara aldı' diyerek demokratik açıdan eleştiren savcımızın böyle kulisler yapması akla uygun mudur?

Başbakan o çıkışı yapmasaydı, sesini eski komutanın sesine benzeten alçaklara, demokrasi düşmanı komplocuya giydirecektim. O nasıl kendinden emin bir eda ile bir parti başkanına mahalle ağzı ile konuşmaktır. Kim yutar bunu kardeşim? Ama sağ olsun Peres Medyası bir yandan sıcaklığına Tayyip Erdoğan'a çakarken diğer yandan Kılıçdaroğlu güzellemesini de eksik etmiyor.

Bu konuda şunu tekrar hatırlatmak isterim. Sevgili CHP fanatiği, AKP düşmanı, milletini küçümseyen, ezik medyamız: Hani, tamam ideolojik körlük ve kin bir yere kadar. Ama bu kadar akıl tutulması olmaz. Birazcık kurnaz olun. Ne demek 'Kadir Topbaş'tan nefret ediyorum' diye alenen yazmak? Görmüyor musunuz millet sizin pohpohlayıp güzellediğiniz siyasilere beş kuruşluk bile değer vermiyor. Yıllardan beri CHP'yi köpürte köpürte halk nezdinde bitirdiniz, hâlâ akıllanmadınız mı?

Kılıçdaroğlu adına marş yazan arkadaşlar anlayın artık, eğer samimi iseniz, Kılıçdaroğlu'nun kazanmasını istiyorsanız, bu borazanlığı bırakmak durumundasınız. Yoksa durum külliyen batacak! Bıkmadan usanmadan, 'Yürü bre Kılıçdaroğlu, dizleri titriyor, dağıt şu alemini' nevinden yazılar, belki CHP'ye gaz verebilir. Ama halk nezdinde işe yaramadığını kavramak için daha kaç seçim rezil rüsva olmayı göze alacaksınız? Türk demokrasi tarihinin en demokrat ve özgürlükçü medya patronunun bu lojistik desteği Hilton filan türü beklentiler için yaptığına da inanmıyorum. Bence o mantık da montaj. Bu güne kadar devlet şirketlerine hiç göz dikmemiş, ihale kapmamış, arazi almamış, üstelik geçmişçi özgürlük mücadeleleriyle dolu bir patron yapar mı hiç öyle şey?

Komedi öyle bir boyutta ki, Facebook anketine sarılabiliyor Andıç Medyası. "Efendim Facebook'ta yapılan ankette CHP birinci parti, AKP panikledi!" Ne gerek var 'feysbuk' filan, koyalım sandıkları holding plazalarına ve chp.org.tr'ye bakın nasıl özlemini çektiğiniz siyasi tablo ortaya çıkacak! Demokrasi ve özgürlük adına, vur vur inlesin, Peres ve Kılıçdaroğlu sevin sin, enseleriniz okşansın! Memleket külliyen montaj da haberimiz mi yok yoksa?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Polarize anlam

M. Nedim Hazar 2009.02.07

Görünen o ki, yapılan her açılımı "istememezük!" nidalarıyla paçaya yapışarak engelleme çabasında olan Holding Medyası at oynatmaya devam ettikçe bu ülkenin güzel günlere ulaşması sürekli ertelenecek. Seçim yatırımı ya da değil, CHP kendince birtakım açılımlarda bulunuyor.

Holding medyası bir yandan rutin AK Parti bindirmelerine devam ederken bir sütun da CHP için açıyor. Ne 'ihamet' ile suçlanmaları kalıyor, ne yolsuzluk dosyalarının havalarda uçuşması. Hani ilk bakışta 'Biz tarafsız haberciyiz' kırımını yutacak olsak, onlara inanacağız! Devletlular, 'Baykal ne zamandan beri böyleydi biliyoruz' ayağına bin yıl önceki Baykal dosyalarını ortalığa çıkarıyorlar. Yolsuzluklar da sanki bugün olmuş!

Ne dolap dönüyor bilmiyorum ama yine Formula alanıyla ilgili birtakım haberler uçuştduğuna göre holdingçilerin tekerine birileri çomak soktu sanırım...

İşin en makara kısmı ise, Davos sonrası muhabirlerini İsrail sokaklarına yollayan, olayın gerçekleştiği andan beri son derece net bir şekilde Siyonizm hayranlığı olarak algılanabilecek derecede inatçı bir duruşla İsrail'in devlet terörü politikalarını kutsayan yayın grubunun 'Gazze' için yardım kampanyası düzenleyip imaj kurtarmaya çabalaması. Bu millet de yutacak bunları!

Aslında bilenler biliyor. Bilmem kaçınıcı yıldönümleri dolayısıyla yayınladıkları ilavede Bild yetkilisi kendilerine apaçık ifade de etmişti: "Bizim adımıza siyasal İslam'la mücadele ediyorsunuz" diye. Axel Springer medyasının 'Siyasal İslam'dan ne anladığını cümle alem biliyor. Yayın ilkelerinde "İsrail'in çıkarlarını korumak" şeklinde bir madde olan yayın grubunun Türkiye ekürisinden başka bir şey beklemek bizim saflığımız aslında.

Kendini memleketin "Tarassut Köpeği" olarak ilan eden mahallenin ağır ağabeyi geçenlerde çok kızmış. Şöyle diyor: "Dünyanın hiçbir demokratik ülkesinde, bir gazete, başka bir gazeteye, "Sen niye şu manşeti vermedin" diye sormaz."

İşin en matrak kısmı da bu zaten. Bakın sevgili "Watchdog" 8 Aralık 2007 tarihli yazısında ne yazmış: "Dün Türk basınında bir şey dikkatimi çekti. Muhtar Kent'in dünyada "kapitalizmin sembolik kalesi" olarak bilinen Coca-Cola'nın başına getirilmesi, merkez medyanın aşağı yukarı bütün gazetelerinin manşetindeydi. Buna karşılık "milliyetçi" ve "dinci" diyebileceğimiz gazetelerin hiçbirisi bu haberi manşete çıkarmamıştı." Tabii sonradan 20 yıllık birikimin getirdiği muazzam balans girişimi olan şu cümleyi de ilıştirmek durumunda kalıyor: "Bir gazeteye, "Bu haberi neden birinci sayfanızdan görmediniz" gibi bir soru sorma hakkını kendimde görmem. Ama medyadaki bu "algılama polarizasyonunun" bir anlamı olmalı." Yazının başlığı da şu: "Onlar niye sevinmedi?" Siz, biz, hepimiz cin gibiyiz durumu!

Şimdi biz sevgili büyüğümüzün taktiğini kullanıp, hatta sondaki kıvrıma cümlesini başa alarak şöyle diyebiliriz:

Bir gazeteye, "Bu haberi neden birinci sayfanızdan görmediniz" gibi bir soru sorma hakkını kendimde görmem. Ama holding medyasındaki bu "algılama polarizasyonlarının" bir anlamı olmalı. Davos'ta Peres'e haddini bildiren Başbakan'a ağızlarına geleni söylerken de, olayın üzerinden dakika geçmeden Siyonist lobilere bağlanıp; "Bize çok kızdınız di mi? Yaptırım uygularsınız di mi?" diye sormanın, RTÜK Başkanını hedef tahtasının göbeğine yerleştirirken de, Akfırat beldesiyle ilgili haberler yaparken de...

Vega'nın dediği gibi; bir anlamı olmalı!

Ergenekon konusunda yayınlanan-yayınlanmayan yazıların da bir anlamı olmalı bence... Son iki günün mevzularına bakalım en azından... Gazeteci takip ettiren Tuğgeneralin gözü yaşlı kızını ekrana çıkarıp duyguların dibine dibine vururken, aynı şahsın dinlettiği, takip ettiği gazetecileri görmemenin, bunu haber değeri olarak algılamamanın da bir anlamı olmalı...

"Yürü be Kılıçdaroğlu titret AKP'yi" demenin, "İnşallah kazanacağız" diye yumruk sıkarak al gülüm ver gülüm yayıncılığın da hakeza...

Ülke menfaatine olup, kendi menfaatlerine zıt gibi duran her gelişmeyi ortalığı velveleye vererek bastırmaya kalkışmanın, cebindeki paraya talip olduğunuz bir milletin değerlerine düşman olmanın da bir anlamı olmalı değil mi?

Tıpkı kargadan başka kuş, paradan başka düş bilmemenin bir anlamının olduğu gibi...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Peki Axel de yardım edecek mi?

M. Nedim Hazar 2009.02.09

Aydın Bey her fırsatta gazetesinin sahiplerinin okurlar olduğunu söyleyip durur. Son Davos olayı akabinde kendi yazar-çizer takımıyla gazetesinin sahibi olarak gördüğü okurlar arasındaki makas farkını görmek için – tüm filtrelemelere rağmen- internetteki okur yorumlarına bakması yeterliydi sanırım.

Gerçi Ergenekon iddianamesi çok daha farklı şeyler söylüyor ama adı üstünde bu bir iddianame ve zaten kimsenin çok fazla inandırıcı bulduğu yok. Yoksa Aydın Bey'in kendisine gelen Ergenekon ricacılarına 'Bu gazete benim değil aslında' demesi pek mantıklı değil. İddianamenin ciddiyetsizliği '1 Numara'dan 17 kez bahsedilmesine rağmen Aydın Bey'den tam 92 kez bahsetmesinden belli kanımca.

Doğan Holding çok hayırlı bir yardım kampanyasına önyak oluyor bugünlerde; Kızılay'ın başlattığı Gazze'ye yardım kampanyasına destek için yayınlar yapıyor, para topluyor. Baştan söyleyeyim; kimse bu işin altında başka dümen aramasın. Hele hele hiç ama hiç kimse 'Bu adamlar Davos sonrası öyle bir Siyonist muhibbi görüntüsü verdi ki, biraz PR çalışmasına ihtiyaçları vardı' şeklinde şeytanın bile aklına gelmeyecek komplolar da üretmesin.

İşe yaramaz yani...

Eminim Sayın Doğan başta olmak üzere tüm aile sadece yardıma önyak olmak değil bizzat ellerini ceplerine atarak da bu kampanyayı nasıl can-ı gönülden desteklediklerini tüm âleme gösterecek.

İnsanlık da bunu gerektiriyor zaten...

Bence "Senin yazar-çizerlerin günün 24 saati 'Filistin teröristtir, Hamas 'tu kaka'dır, İsrail kendini savunuyor, iktidar büyük yanlış içinde, Başbakan'ın ruh hali bozuk, dinlenmesi lazım', türü saçmalıklar ile tam aksini söylerken bu yardım ayağı da neyin nesi?" şeklindeki eleştirileri de önemsememeli Aydın Bey.

Madem Hürriyet'in sahibi okurları, yani bu millettir; onların hissiyatına râm olmak gerekir!

Belki şöyle bir küçük sıkıntı yaşayabilirler:

Malum Doğan Grubu bir şekilde Alman Axel Springer Grubu ile içli-dışlı ve ortaklıkları var. Grubun yayın organı Bild, İsrail hükümetini ölümüne savunan bir politika izliyor. Ki zaten grubun yayın ilkelerinden birinde apaçık "İsrail'in çıkarlarını dünya üzerinde korumak" şeklinde bir madde var.

Sıkıntı dediğim de burası zaten. İhtimal ki son dönemde İsrail hükümetinde bile şiddetli şekilde Türkiye ve Tayyip Erdoğan eleştirisi yapan Bild bundan rahatsız olabilir. Zira Bild'in yayın yönetmeni Kai Dikmann, Hürriyet yönetim kurulu üyesi. Ve hatırlayacaksınız Hürriyet'in 60. yıldönümü dolayısıyla verdiği ilavede apaçık şöyle yazmıştı: "Ve biz Almanların, Hürriyet'in siyasi İslam tehlikesine karşı yürüttüğü mücadeleyi bizim için de yürüttüğünü anlamamız gerekiyor!"

Aslında sadece 'siz Almanlar' değil 'Biz Türkler' de çok iyi anlıyoruz Sayın Dikmann!

Siyasi İslam'dan ne anladığınızı, mücadeleden neyi kastettiğinizi anlamlandıracak çok deneyim ve argüman var elimizde. Sözelimi 28 Şubat süreci... Andıçlar, Ergenekon davasındaki savunmalara yaklaşım şekli vs. vs...

Siz bu satırları okurken muhtemelen Doğan Grubu televizyonları Gazze için kampanyayı başlatmış ve Türk milletin hamiyetperverlik hisleri ile yapacağı yardımları Kızılay'a aktarmış olacaklar. Ki zaten bu millet, Doğan Grubu ya da başka grup fark etmez, tarihin her dönemi mazlumun, kimsesizin, yoksulun, ezilenin yanında olmuştur.

Keza yine eminim Aydın Doğan Bey şanına yakışır bir miktar maddi yardımı Kızılay hesabına aktarmıştır.

Bence öyle yani...

Lakin Sayın Kai Dikmann telefonla bağlanıp bizzat ortaklarının önyak olduğu bu kampanyaya yardım eder mi, yoksa içten içe bozulur mu onu tam bilemiyorum... Aksi halde şöyle bir fitne düşünce gelebilir milletin aklına:

Yıllar yılı Hürriyet'in sahibini okurları bildiniz siz!

Yıllarca Mesut Bahtiyar'dan şarkılar dinlediniz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Oluyor

M. Nedim Hazar 2009.02.14

Mesela şöyle bir şey olabiliyor bu ülkede; bir mahkeme, sanığın birinin 'delil yetersizliğinden tahliyesi'ne karar verebiliyor. Bu, haliyle dünya hukuk tarihinde bir ilk oluyor tabii...Oluyor işte, olabiliyor...

Sonra aynı mahkeme yapılan itiraz üzerine, iki gün sonra aynı konuda 'delil var ama yaştan serbest' şeklinde kalabiliyor...

Sonra bir ses kaydı geziniyor ortalıkta. Mahkumun eşi 'bu mahkeme' diyor 'bizdendir' falanca mahkemeyi de ekleyerek...

Sağlık durumundan tahliyelerin tamamının yine bu 'biz' mahkemesi tarafından yapıldığını yazıyor gazeteler sonra... 'Karakutu' olduğu söylenen zanlı bir emekli askerin yaklaşık 5 aydır hastanede yatıp kalkmasının bu mahkemeye bir şekilde gidememesinden kaynaklandığını söylüyor elin oğlu.

Bunlar da oluyor tabii olabiliyor...

Kendi işlerinde anketler düzenleyip 'Ergenekon safsatadır' şeklinde kanaat bildirebiliyor bir holding medyasının mutfağı mesela... Yayınlarıyla ülkenin bağırsaklarını boşaltma sürecini tıkamak için elinden geleni yapıyor.

Sonra aynı holding medyası kendini 'özgür basın' diye millete yutturabileceğini zannediyor mesela. Ortalıkta dolanan ses kayıtlarını, 'ne olduğu belli olmayan kayıtlar' diye küçümserken yanlış rakamı keşfetmeyi ve bilumum tırı vırı haberi 'büyük başarı' diye yutturmaya kalkışıyor. Oysa birkaç gün önce kendisi manşetten bir milletvekili ile bir parti yetkilisinin telefon kaydını 'büyük haber' diye çıkmaya kalkışabiliyor.

Bunlar da oluyor...

Örneğin bir başkası densizlikte sınır tanımıyor ve bu ülkenin başbakanını 'Gazze Gazze diye tepinen' biri olarak ifade ediyor. Başbakan, "tepiniyor" ona göre. Oysa dönüp baksa kendi medyasına kendisi de dahil nasıl da canhıraş bir şekilde 'İsrail de İsrail' diye tepinen kişileri görecektir! Tıpkı "Ergenekon" diye yırtınan ve tepinen kişiler, kalemler, editörler, internet sorumluları olduğu gibi!

Oluyor işte!

Görevi bu milleti, devleti, sınırları korumak olan kişilerin kendi aralarında yaptıkları muhabbetler ortalığa çıkıyor sonra. Hem de köhne Marksistlerin, bunama farmason kılıkılıkların, kapasitesiz Ergenekoncuların ve cin gibi ipsiz sapsızların iddia ettikleri gibi 'hüda-yı nabit' aniden belirmiyor. Kendi kendilerini kaydettikleri ve hatta bu kayıtları belli bir psikolojik harekât çerçevesinde internet sitelerinde yayınladıkları ortaya çıkıyor. Görülüyor ki, işlerinden başka her şey ile ilgilenmiş bu arkadaşlar. Siyasi parti liderine ayar vermekten gazete patronuna fırça atmaya kadar akla ne gelirse yaptıkları yazılıyor belgeleriyle...

Oluyor bir şekilde...

İşin ilginç yanı; tüm bunlar olup biterken, muazzam bir tiyatro olanca şiddetiyle devam ederken birilerinin milletin bunu hâlâ yutabileceğini zannediyor olması...

Oysa bu millet biliyor artık her şeyi... Gerçeğin üzerindeki şal kalkıyor ve ortaya çıkıyor her şey tüm çıplaklığıyla... Hukuktan medyaya, sağlıktan bürokrasiye kadar birçok köşebaşını tutan ve yıllar yılı süren bir illüzyonu devam ettirmeye kalkışanların hâlâ memleketi istedikleri şekilde evirip çeviremeyeceklerini de biliyor...

Yani milletin tüm bu olan bitenleri fark ettiğini bilmedikleri de belli oluyor...

Akan bunca kan, yapılan bu kadar psikolojik harekât, tertiplenen bu kadar entrika, bu kadar cinayet, bomba, silah, mermi vs... Gerçek adım adım ortaya çıkarken hâlâ istediği şekilde at oynatabileceklerini zannedenler oluyor.

Bu da oluyor yani; âlemi sersem zannetme huyu da devam ediyor.

Oysa millet biliyor artık; işi ne kadar kulpuna uydursalar da, kanunları, yönetmelikleri ve bir dolu şeyi kendilerince eğip bükerek hiçbir şey olmamış gibi davransalar da artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını da biliyor bu millet.

Çıkarılan bu kadar yaygara, koparılan bu kadar sentetik fırtına ve oluşturulmaya çalışılan yalancı sancı, bu farkında olmayı tersine çevirmeye yetmeyecek.

Olanlara ve bitenlere rağmen gerçek de ortaya çıkıyor artık!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şal, el ve medya

M. Nedim Hazar 2009.02.16

Cevat Fehmi Başkut'un 'Gazetecilik Dersleri' isimli kitabının önsözünde anlattığı bir anekdot var.

1952 yılında İzlanda'nın 250 mil güneydoğusunda bir deniz kazası olur. Flying Enterprise adlı USA bandıralı bir şilep fırtınaya tutulup, bir kayalığa çarparak yan yatar. Yolcular ve tayfalar tahliye edilirler.

Fakat kaptanı Kurt Carlsen, gemisinden ayrılmamakta ısrar eder.

Fırtınanın ortasında dört bir taraftan imdadına koşulur, yaralı geminin batması beklenmektedir. Batmakta olan şilebe çelik bir halat atılır. Carlsen, bu halatı gemisine bağlamaya muvaffak olur. Ve bu halat vasıtasıyla onun en çok ihtiyaç duyduğu şeyler yollanır. Bunlar; peksimet, kahve, gazetedir... Medya ekmek kadar, su kadar bir ihtiyaç günümüz insanı için. Tabii bu ihtiyacın mümkün mertebe sağlıklı ve doğal olması sanırım esas olan. Objektif kriterlerden uzaklaştıkça toplumu zehirleyen bir gıdaya dönüşüyor bu ihtiyaç. En tehlikeli katkı malzemesi ise; yalan ve manipülasyon. Özellikle zihinsel fesada dönüştürüyor bu temel gereksinim.

Yaklaşık 5 sezondur tüm dünyada ilgiyle izlenen fenomen dizi Lost'un önceki hafta yayınlanan bölümünde enteresan bir şey oldu. Dizinin kahramanı Hurley'in (Hugo) içinde bulunduğu bir dizi cinayet sonrasında televizyonlar onu katil ve psikopat olarak gösterdiler. Enteresandır, buna ilk inanan kişi bizzat Hugo'nun annesi olmuştu. Şöyle dedi bayan Reyes: Bütün televizyonlar senin katil olduğunu düşünüyor; eğer televizyonlar öyle düşünüyorsa herkes öyle düşünüyordur... Bir başka fenomen; USA TODAY'in mimarı Al Neuhart'ın ülkemizde Bir basın kralının itirafları adı altında yayınlanan anılarında dediği gibi; "olumsuzluğu bırak, okura umut pompala, onları yanıltmakta sakınca yok..."

Şüphesiz magazin düzleminde bakıldığında bir parça mazur görülebilecek olan bu felsefe iş ciddiye bindiğinde felakete dönüşebiliyor.

Geçen hafta Ahmet Altan, Taraf'ta 'Bu ülkeyi mahvettiler' başlıklı yazısının girişinde şunları yazdı: "Bütün darbecilerin, cuntacıların, çetecilerin, devlet içinde kurulan ölüm mangalarının hayatımıza girdiği kapının menteşesi bu ülkenin medyasıdır. O kapı, o medyanın üzerinden açılır.

En dehşet verici, en iğrenç suçları o medya saklar. Katilleri kahraman diye o medya sunar.

Bu ülkenin insanlarını korumaya çalışanlara o medya saldırır."

Ve sıkıntıyla ekliyor Altan:

"Ve, o medyanın içyüzü bir türlü ortaya çıkmaz."

Gerçekten de aynı süreci yaşayan başka ülkelere baktığımızda Altan'ın haklı olduğunu görüyoruz. İspanya'da GAL, İtalya'da Gladyo, Yunanistan'da cunta yönetiminin kontrgerilla oluşumlarına ve çözümlerine kronolojik olarak bakıldığında tesadüf aşan benzerlikler görüyoruz bu olaylar ile ülkemizde bugün yaşanan süreç arasında.

Nedir bunlar?

Yasadışı örgütlenmenin çözülme sürecini mutlaka bir gazete başlattı. Hepsinde cesur bir savcının ya da hakimnin ortaya çıktığına tanık olduk. Terör örgütünün üzerine giden savcı ve medya ülkenin bazı kurumları ve bazı medyaları tarafından ciddi anlamda eleştirildiler. Bütün bu yapılanmaların çözümü esnasında da gömülü

cephanelikler ortaya çıkarıldı. Hatta İtalyan Sardunya Adası'nı üs olarak kullanan Gladyo'ya karşı bizim Ergenekoncuların Kıbrıs'a ilgi duyduklarını görüyoruz.

Tabii farklılıklarımız da var... Gladyo'nun savcısı Casson örgütün çözülme sürecinde halkla beraber sol kesimin de destek verdiğini söylerken bizdeki sol -bazıları direkt olarak avukatız diyor- meseleye en azından mesafeli yaklaşıyor.

Tarihin geneline bakıldığında çok kısa bir süre gibi görünen demokrasi ve medya ilişkisinde çok çarpıcı bir durum söz konusu. Medya bir şal olup bir şeylerin üzerini örttüğünde içinde bulunduğu toplumu kolay kurutulmayacak bir bataklığın içine çekebiliyor. Şal değil de, o şalı çekip alan bir el olduğunda ise, toplumun üzerindeki tüm kara bulutları kovarak pırıl pırıl bir gökyüzü de oluşturabiliyor.

Ve daha enteresanı, bazen ülkemizdeki gibi; şal ile el aynı dönemde varlık göstermeye çabalıyor. Kimi gerçeğin üzerini örtmeye devam ederken, kimi de o şalı çekmekte ısrarcı olan el olmayı tercih ediyor. Sıkıntılarımızın kaynağı biraz da burada yatıyor sanki...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Âlem özgür medya görsün!

M. Nedim Hazar 2009.02.21

Eminim çoğu okur 'kavgada tokat mı sayılırmış' hesabı bu yazıdan rahatsız olacaktır ama ben de kendi rahatsızlığımı yazmazsam olmaz... Bir tane de değil üstelik iki tane rahatsızlığım var. İlki Garih Cinayeti ile ilgili. Konu malum; Ergenekon davası dolayısıyla Türkiye'de işlenmiş tüm kirliliğin, bütün karanlık tertiplerin ortaya çıkmasını istiyor herkes.

Ki Garih Cinayeti'nin de bu cümleden ele alınabileceğini belirtiyor çoğu yazar, çizer ve muhabir. Aslında ben de tamamen öyle düşünüyorum. Mevzunun üstünkörü geçirilebilecek kadar basit olmadığına inanıyorum.

Ancak...Bir katil zanlısının da Ergenekon konusunda hassas olduğu bilinen çevreler ve medyayı da parmağının ucunda oynatmasının da ihtimal dahilinde olduğunu ifade etmek isterim. Garih'in katili (en azından hukuken durum budur) Yener Yermes, cinayeti kendisinin işlemediğini söylemeye başladı bir süreden beri. Baktı ki onu dinleyen insanlar var, daha da zenginleştirdi bu iddialarını. İşin içine Meral isimli bir bayanı katan, ancak ne ilginçtir ki, bu bayanla beraber takıldığı otelin yerini bile gösteremeyen Yermes, iddialarını biraz daha geliştirerek Garih'in tapınak benzeri bir yerde, ayın ile öldürüldüğünü söylüyor. Dedğine göre Garih başka yerde öldürülüp mezarlığa taşınmış... Piyer Loti gibi günün her vakti onlarca insanın geçtiği yollardan bir ceset taşınıyor ve tiyatro sahneleniyor!

Tüm bunlar doğru olabilir şüphesiz... Ancak bir katilin hazır ortam müsaitken suçtan sıyırmak için kurguladığı şeyler de olabilir... Ergenekon gibi ciddi bir davayı bu tür insanların beyanları ile ortak algılanacak şekilde empoze etmek çok riskli bir davranış bence. Yarın Yener Yermes'in yalan söylediği ortaya çıkarsa sanki tüm Ergenekon da bir yalanmış gibi bir hava oluşturulmaz mı? Hele hele kibrit kutusu kadar bir olayı bile Ergenekon davasını sulandırmak için kullanan Holding medyası balıklama atlamaz mı buna?Hatırlayınız Tuncay Güney gelişmelerini... Güney'i bulan kendileri. İfadeleri yayınlayanlar kendileri. Yalanlayanlar kendileri... Şimdi sanki Ergenekon Güney'in ifadeleri dolayısıyla açılmış bir davaymış gibi intiba bırakmak istiyorlar. Elbette

zanlıyı dinlemek, ne dediğini didik didik etmek lazım. Ama bir katil zanlısının ifadelerine bakarak, 'Garih Cinayeti tamamen çözüldü' demek bana göre yanlış, hem de çok büyük bir yanlış!

Bir diğer olay ise Kemal Kılıçdaroğlu'nun bilmem kaç sene önce yaptığı ileri sürülen yolsuzluk, usulsüzlük... Bazı medya kuruluşları, 'İlk yolsuzluk dosyası' şeklinde patlangaçlarla vermeye başladı haberi. Açıkçası bu tarzı Holding medyasından başka kimseye yakıştırmadığım için yadırgadım bu tip haberleri... Bana göre Kemal Kılıçdaroğlu'ndan -hiç kusura bakmasın- en fazla muhasebe müdürü olur, belediye başkanı, hele hele İstanbul gibi karmaşık bir metropole belediye başkanı yaparsanız bu şehir biter! Ve İstanbul'da yolda tek başına kalsa 5 günde evine gidemeyecek olan bir kişiyi belediye başkan adayı yapmak bana göre CHP'nin en büyük yanlışlıklarından biri. Zaten CHP'nin genel politikalarına bakıldığında siyaset üretmekten ziyade tıkamaya yönelik bir disiplini olduğunu görmek hiç de zor değil.

Lakin seçim döneminde kalkıp eski defterleri açmayı, 'sen de bilmem ne yapmışsın' türü karşılıklı dosya restleşmelerini doğru bulmuyorum. Açıkçası bu milletin de bunu önemsedığını zannetmiyorum. İşe yarasaydı Holding Medyası her seçim döneminde tahmin ve manipölasyonlarında başarılı olur, ülke şimdi onların istediği bir deli kapanına dönmüş olurdu. Kaldı ki, bu millet özellikle Andıç Medyası bir haberi manşet yaptığında mutlaka altında bir bit yeniği arar. Tıpkı Sevigen haberleri gibi. Çankaya yolsuzluğunu görmeyen, Kılıçdaroğlu ile ilgili tek satır haber yapmayanlar Sevigen konusunda neden bu kadar hassaslar acaba? Hani 28 Şubat'ın sabıkalı özgürlük ve demokrasi düşmanlarını, cuntacı yordakçılarını tanımasak yiyeceğiz! Şahsen böylesi süreçlerde 'masum değiliz hiçbirimiz' hesaplaşmasından ziyade bu millete ne gibi hizmetler getirecekleri üzerinden siyaset yapılması ve medyanın da 'senin adayın çok mu matah?' psikolojisine girmemesi lazım. Tamam holdingcilere yakışabilir bu tür davranışlar. Onların geleneğinde var bu tür gazetecilik. Ama başkasına yakışmıyor inanın...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hastalıklı sevgi

M. Nedim Hazar 2009.02.23

Haberi okumuşsunuzdur; henüz hayatının baharında bir genç kız, kendisini sevdiğini söyleyen bir psikopat tarafından asansörde bıçaklanarak öldürüldü...

Gazeteler bu tür haberleri dallandırıp budaklandırmayı pek severler. O nedenle işin içine Sevgililer Günü hediyesinden, facebook takibine kadar bir dolu yan öykü çıktı.

Esasen ne zaman böylesine bir "marazi sevgi" haberi görsem aklıma hep ulusalcı takımının sevgisi gelir. Onlar da bu ülkeyi o kadar çok sevdiklerini söylüyorlar ki, uğruna cinayet işlemeyi bile normal, hatta bir tür 'görev' olarak görüyorlar.

Değil saatlerce, günlerce hatta haftalarca düşünülse dahi algılanması zor bir durum. Bu nasıl bir sevgidir ki - genç kız cinayetinden bahsediyorum- dokunmaya bile kıyamadığın bedene keskin çeliği defalarca saplamayı kaldırabiliyor benliğin? Bu nasıl bir sevda ki, ona bir kıymık batsa senin canının yandığı, bakmaya bile kıyamadığın yarin yüzünü, saçını, elini, ayağını kanlar içinde bırakabiliyorsun?

Sevginin, aşkın hastalıklı ruhlarda açtığı kocaman kara deliğin dehşeti insanı ürkütüyor inanın...

Daha da garip olanı var. Kızın gerçek sevdiği olduğunu iddia eden başka bir genç ise, önceki gün silahı kalbine dayayıp kendini öldürmek istemiş.

Vaziyete bakar mısınız; iki hastalıklı sevgi arasında yitip giden bir genç kız!

Ergenekon davası ile ilgili savunmaları takip ederken gördüğümüz bir ruh hali bu aslında. O kadar cinayet, bombalar, bombalamalar, krokiler, azmettirmeler falan filan... Normal bir insanı dehşete düşürüp, 'neler oluyor böyle?' diye sorusunu sorduracak olan manzara karşısında Holding medyasının tavrı da tıpkı genç kızın ölüm haberinde olduğu gibi, 'vatan sevgisi' üzerine odaklanmıştı.

Kendi arkadaşlarını öldürtecek, kendi düşüncesindeki insanlara bile suikast tertip ettirecek kadar bu vatani sevdiğini iddia edenler ile, kendi sevgilisinin canına kıyacak kadar gözü dönecek insanların ruh hali arasında çok fazla bir fark göremiyorum ben.

Şöyle bir ürkütücü fark var tabii...

17 yaşındaki psikopat, hastalıklı sevgisi yüzünden bir genç kızın hayatını söndürüyor. Ama vatana ve memlekete dair hastalıklı sevgi besleyenlerin kastı tüm ülkeye.

Hatırlıyor musunuz "İstikrar senin neyine Vesayet?" diye gürleyen insanları!

Öyle bir hastalıklı sevgi ki bu;

Önüne gelenin sesini, görüntüsünü kaydedip gerektiğinde kullanmayı bu sevginin içinde görebiliyor.

Öyle bir hastalıklı ruh hali ki bu;

Kendine yakın insanların öldürülmesini mubah olarak görüp, icabında bunu kendisi kurgulayabiliyor.

Öyle bir psikopatça bakış açısı ki bu;

Elindeki kasetleri, kayıtları, en olmadık anda piyasaya sürüp, bir zamanlar yan yana, kol kola olduğu insanları bir çırpıda harcayabiliyor!

Öyle bir sevgi yumağı ki bu;

Cinayetleri, suikastları, bombaları, cesetleri filan görmemeyi gazetecilik sayabiliyor, 'Ergenekon da ne imiş, iktidar rövanş alıyor' diyebiliyor!

Liseli Esra'nın katili ile bu vatani hastalıklı seven eli kanlılar arasında çok temel bir fark var. Esra'nın katili tüm olan bitenden büyük bir pişmanlık ve derin bir vicdan sızısı hissediyor. Ülkeyi kendilerinden başkasına yâr etmemeyi kendilerine hayat gayesi olarak edinmiş psikopatlar ise hapisneden bile tehdit ve yalanlarına devam edebiliyorlar. En ufak bir pişmanlık emaresi, en küçük bir vicdan sızlaması olmadığı gibi, kendilerine medyadan adalet, bürokrasiden siyasete kadar her alanda destekçi, yandaş ve avukat bulabiliyorlar hâlâ...

Allah bu milleti, 'ya benimsin ya toprağın' zihniyetindeki psikopat ruhlu hastalıklı âşıklardan korusun.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Güce dair

İnsanlık tarihi bir yönüyle de 'Güç Tarihi'dir... Gerek bireysel anlamda, gerekse toplumsal anlamda güç, sahip olunmak için mücadele verilen, savaşılan, elde edildiği zaman ayrı bir bela, edilemediği zaman ise ayrı bir zillate neden olan bir maraz olsa gerek.

Nietzsche, 'insan isteklerinin en önemlisi güç sahibi olma isteğidir' derken sonuçlarına dair çok net veriler-tahminler sunmaz ama tarihin her döneminde şahit olduğumuz sonuçlara bakacak olursak, en basit komedilerden, muazzam trajedilere kadar tüm dramatik sonların başlangıç noktasında bu istek durur.

Hepinizin aklına şüphesiz hemen Cem Uzan örneği gelecek ama benim anlatacağım mevzu biraz farklı.

Güç her zaman aynı delikten beslemiyor şişik benlikleri. Kimi zaman siyasi iktidar ile beraber geliyor, kimi zaman medya ile, bazı zamanlar şöhret, kimi zaman da para-pul ile. Gücü kendinde gören egolar bir süre sonra girdikleri sarhoşluk sarmalında öylesi bir baş dönmesi yaşıyor ki, söylediklerinin ne anlama geldiğinin, davranışlarının nasıl berbat bir hal aldığıının, görüntülerinin mide bulandırıcı boyuta ulaştığının farkında bile olamıyor!

Kimliğiniz ve kişiliğiniz çok önemli olmuyor genelde. Gücün size verdiği o faşizan şehveti bir şekilde hal-hareket, davranış ve sözlerle açığa vuruyorsunuz. Kulağınızı çeken, kafanıza vuran, baldırınızı çimdikleyen kimse de olmayınca tablo acınası bir balçık renge dönüşüveriyor bir şekilde...

İster sesi güzel ama kişiliği berbat bir türkücü olup sanatçının birini ekranda fırçalamaya kalkışın, ister bir holdinge sırtınızı dayayıp patronunuza atfettiğiniz gücü telefonda bir bürokrata ayar verebilecek yüke çeviren holding yöneticisi... İster bir siyasi iktidarın bakanı olup, 'bize oy vermeyenin işi nanaydır' dengesizliğine saplanın, ister ıvır zıvır bir açılıştaki hızını alamayıp saçmalayan bir milletvekili... Hiç fark etmiyor yani...Hepsinde aynı küstah duruş, aynı münasebetsiz kibir, aynı haddi aşan saçmalıklar var... Cahilsinizdir; zira bu güç meselelerinin dünyanın en kaypak ve görece meseleleri olduğunun farkında bile değilsinizdir...

En ufak bir zıt rüzgar ilk başta size tükürdüklerini yalatacak, yaptığınız afra tafranın altında ezilecek ve silinip gideceksinizdir. Ezik ve kimliksizsinizdir, zira kişiliğinizden ziyade sırtınızı yasladığınız güç ile kendinizi konumlandırmışsınız. Ve arkanızdaki dayanak bırakınız çekilmeyi, en ufak bir sarsılmaya uğradığında siz yerle bir olacaksınız...

Erdem, tevazu, bulunduğunuz makamı, konumu hazmetme gibi kavramlar ile uzaktan yakından ilginiz yoktur, yoksa sahip olduğunuz geçici güç kiracılığını babanızın malı zannetmezsiniz... Başta belki gücü elde etmek için ahlak dışı ya da işin kuralına göre yapılan mücadeleler bile bir süre sonra ortaya çıkan 'gücün esiri olma' durumunu değiştirmiyor ne yazık ki!

İster meşru yolla elde edin gücü, ister Ali Cengizlerle; fark etmiyor. Bir süre sonra siz kendinizde bir şekilde gördüğünüz o gücün esiri oluveriyorsunuz. Ve sizi ittiği o uçurumun kenarından aynaya bakıp, üst-başınızı düzeltme şansınız da pek olmuyor.

Türü ne olursa olsun benzer kaderi paylaşıyor gücün getirdiği sarhoşluk. Halk gücü, hukuk gücü, medya gücü, şöhret gücü, para gücü filan fark etmiyor anlayacağınız. Son derece sırtıkan bir küstahlık, örtülemez bir kibir ve had bilmezlik ile çivinin çuvalı delmesi gibi benliği delip dışarı kafasını çıkarıyor güç. Ve siz, ister size uzatılan mikrofona partiniz adına konuşma yapan bir siyasi, ister patronunuzun vergi bilmem neyini savunan bir üst düzey yönetici, ister sade suya tirit TV programı yapan bir türkücü olun fark etmiyor. Aynı küstahlık ve ego balonuyla salınıp duruyorsunuz.

Unutulmaması gereken; mebzul miktarda hafıza zaafını da beraberinde getiren güç, aslında en zayıf olduğunuz anın, kendinizi en güçlü hissettiğiniz an olduğu gerçeğini de size unutturacak olmasıdır. Hiç hesaba

katmadığınız minicik bir iğne, sivri ucuyla en yuvarlak yüzeyine dokunuveriyor ve siz boş bir balon gibi, zırlı ve serkeşlik ile yalpalaya yalpalaya uçup gidiyorsunuz!

Esas mizah ise vaktiyle toplu iğne ucu olarak yaşayanların, bir süre sonra balona dönüşünce, iğnenin nelere kadir olabileceğini unutmaları olsa gerek!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mıy mıy

M. Nedim Hazar 2009.03.07

"Özgürlük mutsuzluğa gebe olmak zorunda değildir" der Zamyatin... 'Kimdir bu Zamyatin?' diye soracak olursanız, ona geçmeden güncel bir örneğe parmak basmak isterim.

Ergenekon Davası dolayısıyla ortalıkta dolaşan belge ve bilgilere bakılırsa, Ergenekoncuların en önemli özelliklerinden biri ortam ve telefon dinlemeleri. Bilmem kaç bin kayıt yapan koca kulaklar varmış. Bugün holding medyasının çok fazla hazzetmediği (işlerine gelen her gizli-açık belgeyi gazetecilik ayağına manşete çıkmayı marifet sayarlar yoksa) gizli kayıtlar vaktiyle bir tek kendilerine servis yapıldığında böylesi bir mesleki ve menfaat körlüğü içinde olmazlardı. Şimdi internet denen kontrolsüz ortam en çok onların canını sıkıyor olsa gerek.

Her neyse, bu ortama düşen ses kayıtlarından sonuncusunda bir paşamız önüne gelene sallıyor. Öyle böyle laflar da değil. Küfürden argoya kadar zengin bir gramere sahip olduğunu görüyoruz beyefendilerin. Ancak orada bir cümle var ki, kendi kurumuna bindireceğim derken beni bambaşka bir boyuta alıp sürükledi. Şöyle diyor emekli paşamız: "Bizimkiler mıy mıy. Teğmeni ver, yarbaya kelepçe tak, mermiler bizim mi sizin mi belli değil. Star Gazetesi'yle uzlaşma yap. Star Gazetesi'yle Genelkurmay uzlaşmış. Ne demek yav. Biz uzlaştık! Olur mu öyle şey..." Olayın 'sizinkiler-bizimkiler' mevzusu bir yana, (hatırlarsanız bir paşa eşi de şu mahkeme bizden, şu onlardan türü laflar etmişti) "Mıy" kelimesi beni bir Rus yazara götürdü. İsmi Yevgeni Zamyatin. Anti ütopya türünün babalarından olan George Orwell'in da fikir babası olan bir yazardır Zamyatin. Ve onun muhteşem ötesi kitabı; MIY, yani BİZ...

MIY-BİZ bir anti-ütopya kitabı. Kitabı okuyan insanın asla 1920 yılında kaleme alındığına inanası gelmez. Zira Zamyatin'in kurguladığı o kasvetli atmosfer sanki bugün için bile geçerliymiş gibi gelir. Enteresan olan BİZ'de anlatılmaya çalışılan ülke ile Ergenekoncuların hayalini kurdukları ülke arasında milim fark olmamasıdır. İşin Tuncay Özkan'ın kanalının ismiyle benzerlik taşıması gibi mizahi tesadüf kısmı bir yana cidden fark yoktur.

Tek muhalif sese dahi tahammül edilmediği, güdümlü medya ile istenilen kurgunun millete yutturulduğu, insanların kişiliklerinden ziyade neredeyse bir seri numarası derekesine düşürüldüğü bir toplum var BİZ'de!

Devletin –derin kısmı yoktur zira derinlik tüm yüzeyi ele geçirmiştir- her istediğini istediği gibi dinlediği, istediği gibi yargılayıp, canının istediği şekilde cezalandırdığı, istediklerini sürgün edip, tek tip yaşam tarzını tüm topluma dayattığı karanlık bir gelecek.

Kendi eliyle işlenen cinayetler, sahte suçlular, sahte kahramanlar, yalancı hainler filan da işin cabasıdır. Benliğinden koparılmış insanların teknoloji ve bürokrasiye teslim edildiği tuhaf bir totalitarizmden başka bir şey değil BİZ'deki toplum. Fark şudur, Zamyatin'in kurguladığı ortam fantastiktir ve 26. yüzyılda geçer, bizim Ergenekoncular ise bu modeli bugün uygulamak istemektedirler.

Sadece Zamyatin'in MIY'ına değil George Orwell'in '1984'üne, Rad Bradbury'nin 'Fahrenheit 451'ine, Aldous Huxley'in 'Cesur Yeni Dünya'sına baktığımızda hep "28 Şubat bin yıl sürecek" zihniyetini görmek mümkün. Esasen sıkıntı bu değildir. Tarih boyunca nice tiranlar, zalimler, tağutlar, Nemrutlar, Firavunlar hep aynı amaç için zulüm yapmış, kan dökmüş, totaliter rejim hevesiyle yanıp tutuşmuşlardır. Bundan sonra da modern-postmodern görüntü altında bireysel yahut şebeke halinde bu tür rejim sevdalıları olacaktır. Esas sıkıntı buna teşne olan, kibrit kutusu kadar maddi menfaat için bu zihniyete hizmet eden bir zümrenin de varlığıdır. Zaten insanı rahatsız eden, huzurunu kaçıran da budur. Dahası bu teşne zihniyetin kendini özgür ve muhalif diye yaftalamaya kalkışması komedinin dik alasıdır.

"Mıymıy'layan Paşa'nın dediği gibi diğerleri kim ki, metrobüsleri metrobüs olsun, ekmekleri ekmek, zeytinleri zeytin, oyları oy, golleri gol, tirajları tiraj... Zamyatin'in çocuklarına göre insan bile olmamalıyız aslında, kütük sıra no'dan ibaret bidon kafalılar sürüsü...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Seçim sonrası Türkiye

M. Nedim Hazar 2009.03.09

Millet olarak tuhaf bir zaafımız var; kendimize mutlaka kanca atacak bir nokta buluyor ve bütün toplum olarak o noktaya kilitleniyoruz. Bazıları buna gündem kilitlenmesi diyor ya da gündeme kilitlenme. Sanki bir şeyler kolay kolay değişebiliyormuş gibi!

Hatırlayalım; cumhurbaşkanı seçimi, genel seçimler, AK Parti'nin kapatılma davası vesaire... Şimdi Andıç medyası yine uyuz olacak ama belki de Menderes döneminden beri ilk defa halk bu ülkenin kaderinin seçkinci elit yahut başka derinliklerin değil kendi elinde olduğuna inanıyor.

Rafineri medyası bu gerçeği geç de olsa fark etmiş gibi görünüyor. İlk etapta olumlu gibi görünen bu gelişme, 'biz kaçın kurasıyız' havasındaki CHP ve avane medyası için yeni taktikler geliştirmek için de pratik oluşturuyor.

Anketler misal...

En son genel seçime kadar Holding medyası kendi kafasına göre anketler yayınlardı çarşaf çarşaf. Hatırlarsınız arada bir çıkan doğru anketlere ise 'yok daha neler ayol' şeklinde yaklaşırlardı. Elbette seçim sonrası alları al morları mor olurdu ama bunu önemsemezlerdi. Ezberletilen tek türküyü yıllarca seslendirmeleri bir zekâ mı yoksa halkı aptal olarak görme problemi midir ben tam çözemedim açıkçası.

Şimdiki taktikleri ise, AKP oylarını gerçeğe yakın verirken CHP'yi alttan alta üflemleri. 3-5 derken işi o kadar abarttılar ki CHP, Holding medyası anketlerine göre yüzde 40'ı çoktan aştı bile!

Oysa bizzat Deniz Baykal bile yakın geleceği tahmin edebilecek siyasi olgunluğa erişmiş durumda. Mart sonunda yapılacak yerel seçimlerin sonucunda üzerine gelineceğini çok iyi biliyor. Bu nedenle 'AKP yüzde 52'yi geçmezse başarısızdır' diyor, diyebiliyor.

Sanırım bu da ülkemize has bir siyasi jargondur. Yani bir siyasi lider kendi partisinin oy yüzdesinden ziyade rakibinin oranına göre başarı baremi oluşturuyor. Peki adama sormazlar mı; sevgili Baykal anladık AK Parti yüzde 52'den az alırsa başarısız da, sen başarılı olacak mısın?

Holding medyasının böyle bir soruyu ilk etapta ona sorabileceğini tahmin ediyor. Kılıçdaroğlu-Karayalçın ekürisinin başarısızlığı durumunda yandaş medyasına hedef de gösteriyor.

Oysa bu millet artık çok iyi biliyor ki, hiçbir siyasi parti sonuç ne olursa olsun yenilmiyor bu ülkede!

Geçtiğimiz günlerde Ergenekon davası dolayısıyla tutuklu olan bir parti lideri hızını alamamış, şöyle demişti: "Biz halk hareketiyiz!" Yaklaşık 40 yıldan beri bu milletin başına bela olmuş ve Türk halkının binde birinin bile yüz vermediği bir halk hareketi iyi mi?

Halbuki bu millet kimin halk hareketi, kimin yargıyı, bürokrasiyi, cuntayı arkasına alan başka hareket olduğunu da çok iyi biliyor.

Yüzde 1 bile oy alamayan siyasi partilerin bile kendilerini başarılı saydığı bir ülke Türkiye. Hiç unutmuyorum bazı illerde kendi adayının ailesinin bile oy vermediği siyasi parti lideri utanmadan mikrofon başına geçip 'oylarımızı yüzde 100 artırdık, kesinlikle başarılıyız' diye açıklama yapmıştı. Birkaç bin olan oyu iki misline çıkmış diye söylüyor bunu hazret!

Türkiye kendine yeni bir kilitlenme noktası olarak yerel seçimleri yapmış durumda... Siyasi yelpazenin en marjinalinden en merkezine kadar tüm kesim yargısından askerine kadar işlemiş bir politizasyon ile koşar adım seçimlere gidiyor.

Ve açıkçası bilemiyorum seçim sonrası tablo ne olur. Lakin bildiğim şey şu; sonuç ne olursa olsun çalınan şarkılar, söylenen türküler yine aynı olacak. Seçimin mağlubu asla olmayacak ve siyasetçisinden medya patronuna kadar herkes eski tas eski hamam devam edecek.

Patronlar yine Başbakan'a mektup yazacak, yine rafineri, arsa işleri kovalanacak, yine patron ayakçıları bürokrati tehdit edecek, yine çakal takımı yeni entrikalar kovalayacak, Baykal yine hezimetini üzerine alınamayacak, AK Parti sonuç ne olursa olsun 'başarılıyız' diyecek.

Sevindirici olan, ülkenin tercihleri ile geriye değil ileriye dönük bir yüzünün olması. Zaten Andıç medyasından Ergenekon takımına kadar, karanlıkla beslenen kesimin rahatsız olduğu konu da bu. Siyaseten herkes başarılı olsa bile onlar atlarını istedikleri gibi koşturamayacak, entrikalarını istedikleri gibi yapamayacaklar artık. Bunun AKP ya da beyaz eşya ile bir ilgisinin olmadığını anladıkları gün bir şeyler değişmeye başlıyor olacak.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

iPod, Darwin ve dijital mümin

M. Nedim Hazar 2009.03.14

Önce şu gerçeğin altını kalın bir şekilde çizmek lazım; bilim ne derse desin, gelişmeler neyi gösterirse göstere sin inançlı bir insan için evrendeki her şey gibi bilimi de yaratan tek ve mutlak bir yaratıcı vardır. Her şey onun kudreti ve ilmi dairesinde gerçekleşir.

Dolayısıyla bir Müslüman'ın herhangi bir bilimsel çalışmadan, gelişmeden rahatsız olması mümkün değildir. Ancak aynı Müslüman –bazılarının zannettiğinin aksine- saf ve cahil de olamaz. Bilimi inançsızlığa, teknolojiyi din ve dindar düşmanlığına karşı bir silah gibi kullanan sivrilerin de oyununa gelmez.

Söz konusu memleket Türkiye olunca bir kısım akademisyen kadrolular ve medya leşkerleri zannediyorlar ki; dinin ve dindarın bazı şeylerden ödün kopuyor ve bu nedenle 'sansür' denen -onların çok hoşlarına giden- kısıtlamayı dindarlar yapıyor.

Oysa gerçek bunun tam tersidir.

Daha açık ifade edeyim; bu memlekette kimse ne Darwin'den ne de onun artık tarihin çöp sepetine atılmış olan 'Türlerin Kökeni' adlı teorisinden çekinmemektedir. Aksine bilimle uğraşan Müslümanlar için bir 'yitik' sayılanın peşine düşmek farzdır ve Darwin'in tüm teorilerini en dibine kadar araştırıp soruştururlar.

TÜBİTAK isimli kuruluşun kendi içindeki bir kapak mevzuunu sanki Müslüman -müminler- organize bir sansür girişiminde bulunmuş gibi lanse edip ortalığı ayağa kaldırmaya kalkanların bu gerçeği çok iyi bilmesi lazım. Yoksa bazılarının dediği gibi "İslam dini, ne evrenin altı günde yaratıldığı gibi özel detaylara iner ne de insanın diğer canlılardan daha üstün bir yaratık olarak dünyada bulunduğu üstüne fazla basar." şeklinde cahilce çıkarsamalar da Kutsal Kitab'ını iyi bilen bir müminin dilinden ve kaleminden çıkmaz. İnsan "eşref-i mahlukat"tır.

Türkiye'deki sıkıntıların birçoğunun temelinde bu 'inanç' meselesinin yattığını düşünmekteyim. Yıllardan beri toplumsal çatışma alanı olan 'türban-başörtüsü' geriliminin dahi temelinde bu mesele vardır. Yoksa ne örtünün siyasî simge oluşu ne de 'efendim türban ayrı, başörtüsü ayrı' geyikleri tartışmanın ana kaynağını işaret etmez.

İnanç meselesinin temeli de İslam dininin ve bilimin düşmanı olduğu cehaletten kaynaklanıyor ne yazık ki! Bugün dine ve dine dair her şeye karşı olan, alerji duyan kitlelerin temel problemi bilgisizliktir. Kendi din ve inançlarının temel kavramlarına hakim olamamaları ya da yalan, yanlış ve kulaktan dolma bilgilerle hareket etmeleridir.

Her fırsatta aile büyüklerinden birinin dindarlığından -genelde dedeleri müftü olur bu zümrenin!- dem vurarak kendilerinin dine karşı konumlandırılmasından duydukları rahatsızlığı ifade eden bazı kalem ve düşünürler zamanla kendi kendilerine tuhaf bir inanç sistemi oluşturmuşlar. Ki bazı zamanlar bunu biz fanilerle paylaşırlar da... Misal şöyle yazabilirler: "Her akşam yatmadan önce kendi içimden dua eder, kalbimi temiz tutarım. Benim için inanç budur"...

Bilgisizlik dedik... Kendi halkını tanımayanların, kendi kültüründen habersiz yaşayanların öykündükleri toplum ve kültürlerin yanına konuşlanıp kendi toplumlarına dışarıdan bakmak gibi garip bir duruma düşmeleri bir yana, zaman zaman zevahiri kurtarmak adına içine girdikleri mizahî sahneler de aslında iç acıtan türdendir.

Hemen bir taze örnek ile meseleyi noktalayayım. Malum, bir süre önce öldürülen Çetin Emeç için her yıl mezarı başında anma töreni düzenlenir. Böyledir yani, her dinin, kültürün kendine has bir anma şekli ve geleneği vardır. Müslümanlar da ölülerinin mezarına gittiklerinde -hadi Yasin'i bilmiyorlar diyelim- en azından bir Fatiha okurlar. Zira Fatiha Sûresi merhuma ışık olur, ahirette azık olur. İş bu Çetin Emeç'i anan zümre, bir süre Fatiha okumak için imam gelmesini beklemiş.

Ne trajik bir durum değil mi? Bir Müslüman günde 17 kez (hadi vacip ve sünnetleri geçtik) kendisine okuması farz kılınan bir sureyi bilmiyor. Ve katılımcılardan biri cebinden bir iPod çıkarıp sûreyi oradan sesli olarak dinletiyor.

Ne kadar acı değil mi?

İnsanın ölüsüne okuyabileceği bir Allah kelamını dahi bilememesi... Kimse bana "İyi de nihayetinde Fatiha okunmuş, derdin nedir?" diye diklenmesin. Bu perişanlık devam ederse yakında namaz kılan, oruç tutan robot ile yepyeni bir dijital müminlik icat ederler onu da söyleyeyim!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Darwin ve sansür

"Cleopatra yatışı" dedi doktorun asistanı. İnsan kalp gibi önemli bir sıkıntı taşıyorsa ne edebiyat aklına geliyor ne de espri. Yan yatıp, bir elini başının altına destek verince, yatış şekline deniyormuş bu.

Nevres Hoca eline aldığı metal bir hortumun ucuna jel sürerek kalbin üzerinde gezdirmeye başladı... Ki ben Darwin üzerine bir yazı yazıp gitmişim kontrole. Mesele şu; inanan bir insan için yoktan var eden bir yaratıcı mevzubahistir ve değil maymundan insan, tohumdan orman, tırtıldan kelebek yapmak onun kudreti dahilindedir. Darwin ile inanç arasındaki sıkıntı insanın maymundan gelip gelmeme hadisesi değildir zannımca. Bir okurumun dediği gibi, 'Rabb'im isterse eşekten bile insan yapar!' O kadar...

Kalp muazzam bir organ. İnsan kendi kalbinin derinliklerini seyrederken bir an galaksilerin içinde gezindiğini hissediyor. Bırakınız maymun, Homo Sapiens bilmem neyi, bir mümin için tüm âlem bir araya gelse bir kalp inşa edemez. Ettiğini zanneden zavallılar çıkacaktır elbette. O ses, o ritim, bitmek ve yorulmak bilmeyen o itici güç insanı tuhaf ediyor. Ve tıpkı inançsızlar için nasıl ki evrendeki her şey Allah'tan daha uzağa fırlamak için bir gerekçe ise, inanan insan için de bir o kadar yakınlıştırıcı hikmet nesnesi oluveriyor. Son dönemde hiçbir yazı ile ilgili bu kadar yoğunluklu mesaj almamıştım. Enteresan olan ise, meseleye birçok açıdan yaklaşan insanların olması ve hepsinin kendini haklı görmesi. Söz gelimi bir okur, 'Darwin ile inanç çelişmez' derken, bir diğeri 'Darwin teorisi küfüdür' diyor. Ne ilahiyat ne de biyoloji konusunda uzmanlığı olan biriyim. Lakin önceki yazıda da dediğim gibi, her inançlı insan gibi referanslarım var. Dediğim gibi mesele insanın kökeni konusunda bilimsel tartışmaya girmekten, felsefi münakaşa değildir, Türk elitinin bir kısmının Darwin üzerinden ideolojik baskı oluşturmaya kalkmalarıdır. Darwinizm nihayetinde bir bilimsel meseledir ideolojik değil.

Bir şey dikkatinizi çekti mi bilmiyorum ama özellikle Darwin ve TÜBİTAK konusunda atıp tutan bir kısım medya meselenin özünü tartışmaktan hep kaçınıyor. Bu nedenle olaya siyasi ve sansür boyutuyla bakmayı tercih ediyorlar. Yoksa köşeye sıkışacaklarını çok iyi biliyorlar, zira inançlarında da, inançsızlıklarında da samimi değiller. Bir de bizim Darwinciler biraz garip karakterliler. Hani bilmeyen de 'Evrin Teorisi'ni yalayıp yuttuktan sonra bunu bir inançsızlık nedeni olarak gördüklerini düşünür. Durum elbette böyle değil, tam tersidir, kendi inançsızlık ve omurgasızlıklarına buldukları her argümanı referans yapmayı bir temel refleks haline getirmişlerdir.

Dolayısıyla işin 'sansür' yönü de doğru değildir. Bugün Andıç Medyası'nın TÜBİTAK Dergisi'nin Darwin kapağına yüzyılın özgürlük hareketi gibi yapılaşmasının temelinde ne düşünce, ne fikir ne de bilim özgürlüğü vardır. Olsa olsa siyasi muhalefet ve omurgasızlığın ateşine argüman atılması mevzubahistir. Gelişmeleri sadece Holding medyasından takip eden zavallı okurlar için ülkede nelerin olup bittiğini tam olarak biliyorlar, demek mümkün değildir. Sonracığıma, fikir ve düşünce özgürlüğü konusundaki baskıcı ve 'urun, yaşatmayın'cı tavırlarını artık sağır sultanlar bile çok iyi bilmektedir. Toplumsal hafızamız zayıf olabilir ama gazete nüshaları ve TV arşivleri de oradadır. Prof. Atilla Yayla'ya yaptıkları linç girişimini kimse unutmuş değil!

Toparlıyorum; ilk günden beri giriştikleri 'bilime sansür' yaygaralarını bu perspektiften değerlendirdiğim için önemsemiyorum. Bu ülkenin bir dönem hakim olan medyası için sansür 'vatan sevgisi', düşünce özgürlüğü ise, 'hainlerin tuzağı'dır. Veli Küçük'ün Ergenekon ile ilgili savunmadan başka her şeye benzeyen ulusalcı manifestosunu göklere çıkararak manşetten verip, çapraz sorguda düştüğü durumu görmezden gelen medyanın özgürlük (bilimsel olsun olmasın) ve fikirlerden bahsetmesi hakları bile değildir. Meselenin "Ertuğrul Özkök iPod'una elbette Fatiha yükler, zira Yeni Şafak'a hazırlanıyor" şeklindeki magazin kısmını ise başka kalemlere bırakıyorum.

Bittabi farkındayız!

M. Nedim Hazar 2009.03.21

Aynı zehirli menüyü bu millete defalarca servis yapabileceklerini zannedenler büyük panik içerisinde. Kendilerini "Özgürlükçü, demokrat" filan diye lanse etmeye kalkışıp, yüzlerine ayna tutanları da 'yandaş, taraftar' gibi klasik yaftalarıyla susturmaya kalkışanlar elbette ki her şeyin net olarak ortaya çıkmasından hoşnut olmayacaklardır.

Evvela bu milletin bunu bildiği biline...

Yok artık eski gerilim, baskı, psikolojik harekât senaryoları ve kurguları.

Aklımda Mustafa Balbay'ın elinde tuttuğu basın kartını gazetecilere gösterdiği görüntü. Sonra onun olduğu iddia edilen günlükler. En çok da, olayı hâlâ 'Özgür gazetecilik' şapkasına sokmaya kalkışanlara gülüyorum, sevsinler sizin özgür medyacılık oyununuzu.

Yalnız şöyle bir hatırlatmayı da zaruri görüyorum. Medyada yer alan günlüklerin öznesi olarak Mustafa Balbay gösterilmektedir. Bence bu yanlıştır. Gerek günlüklerin içeriğine, gerekse çalıştığı kurumun geleneksel yaklaşımına bakıldığında Balbay'ın mevzu kurguda özne değil belki aktörlerden sadece biri olduğunu söylemek mümkün. Andıç Medyası'nın İlhan Abi'sidir medya-cunta ilişkisindeki esas oğlan! Bu günlüğün ortaya çıkması onları epey panikletmiş olmalı ki, apar topar bir dizi anonsu yapmaya başladılar. 'Gerilimli Yıllar'ı Mustafa Balbay'ın kaleminden okuyacakmışız. Kimin kaleminden olacağını da pekala herkes biliyor! Günlükleri medya formatına uygulamak için epey mesai harcıyorlar olsa gerek.

Esasen Cumhuriyet ve İlhan Abi bu işi çok iyi biliyor.

Hatırlıyorum mesela; Uğur Mumcu'nun cenazesinde gazetesine nasıl tiraj talep ettiğini. Yazarlarına son görevlerini yaparken hâlâ gazete satma derdinde olmanın psikolojisi garip olmalı. İçeri alınan bir yazara destek adına kitaplarını satmak gibi!

Cumhuriyet'in Balbay'ın günlüklerinden yola çıkarak 'ittir kaktır' dizi yapmaya çabaladığı 'süreç' için gerilimdi demek ne derece doğrudur? Doğrusu gerilimli midir, yoksa 'gerdirilmiş' mi? Öyle ya, günlüklerden anlıyoruz ki, birtakım kalemler, kurumlar ve kişiler demokrasi dışı yöntemleri kendilerine hayat biçimi olarak seçmiş grup ile aynı çuvala girip oynamayı normal, hatta onları kışkırtmayı vazife olarak görüyorlar.

Bu yeni bir hastalık ve bu ülkedeki demokrasi düşmanlığının delili değil aslında. Hasan Cemal'in anılarında bunların dip koçanlarını bulmak mümkün.

"Gazeteci günlük tutar"mış, bu "normal"miş! Hadi içindeki demokrasi ve özgürlük düşmanlığını, sahip olduğunuz mevki ve gücü kaybetmemek adına memleketi yakmayı bile göze almanızı anladık, her hastalıklı ruhta olur bu tür şeyler. Açın tragedyaları ya da meşhur iktidar saplantısı içeren edebi metin kahramanlarını hepsinde bu vardır. Günümüz 3. Richard'ları eskiden bir at isterlerdi krallıkları için, şimdi 'sen kimsin ulan' filan diye bağırıyorlar. Bu da bizimkilere has bir efelik olsun.

Ama yapılanın gazetecilik olduğunu kimse kimseye yutturmaya kalkışmasın. Zira Ergenekon denen oluşumun medyayı nasıl kullandıklarını yine günlüklerden okuyoruz. Patronlar ile neler görüştiklerini, hangi gazetecileri

yanlarına aldıklarını, kamuoyu oluşturma çabalarında hangi kalemleri tetikçi olarak kullandıklarını biliyor bu millet.

Zaten paniğin nedeni de bu sanırım. Foyanın artık bir daha gizlenmesi mümkün olmayacak şekilde ortaya çıkması.

Bakın size bir şey söyleyeyim; "Karargâh Evleri" ile ilgili gelişmeleri takip ediyorsunuz, esrarengiz ellerin bu yapıyı bir şekilde örtbas etmeye çalıştığını görüyor kamuoyu. Ergenekon Davası da bunun gibi olsa, yani bugün içerideki herkesi salıp, 'Yanılmışız, yok böyle bir şey' deseler bile bu millet artık olan bitenin farkında.

Namlu olmaktan başka bir numarası olmayanların, patronlarının ekonomik gücü için medya ayağını zorla kurduranların da cepheye yeni cephe babında manşet taşımasını da bu cümleden görüyorum. Başta da dediğim gibi, Ergenekon cephesinin yeni ve taze hamlelere olan ihtiyacı karşılanıyor bir şekilde. Bir yandan Ufuk Güldemir'in kemiklerine asit kuyusu suyu dökerken diğer yandan psikolojik harpte yeni bir cephe açarak ülkenin demokrasi tarihine bir utanç çentiği daha atılmaktan başka bir şey yapılmıyor.

Ama dediğim gibi, farkındayız bittabi!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başka bir günlük

M. Nedim Hazar 2009.03.23

Biliyorum birçok okur bana kızacak ve 'ne işin var fonda martılar ile?' sorusuyla tepki gösterecekler. Ancak hakiki gerçeklik ile bize sunulmaya çalışılan gerçeklik arasındaki farkı görmek açısından meseleye bu şekilde girmek durumundayım.

Ve biliyorsunuz, bu ülkedeki kadar başka hiçbir ülkede zıddıyla kaim edilen kahramanlar yoktur. Bugün kendilerini özgürlükçü gösteren, kendileri gibi olmayan herkesi yandaş, mumdaş, çıkardaş gibi ipe sapa gelmez geleneksel yaftalama çalışmalarıyla sindirmeye çalışan mahalle kabadayıları ve halaybaşılarının iç yüzünü görebilmek için zaman zaman bu tür 'içeriden' yansımalarla ihtiyacımız oluyor.

Ahmet Hakan dün köşesinde bir yazı kaleme aldı. Kendince kurguladığı bir mantık çerçevesinde artık Mustafa Balbay ile yollarının ayrıldığını, ona verdiği desteğin bu kadar olduğunu filan yazdı. Kimilerini şaşırtmış, kimilerine göre yazarını 'büyük kalem' mertebesine çıkarmış bir yaklaşımdı bu filan... Yazısının ikinci kısmında bir Aydın Doğan güzellemesi var sayın Ahmet Hakan'ın. Diyor ki: "2002-2004 yıllarında gerçekleştirilmek istenen darbenin önünü iki isim kesmiş: Bir: Dönemin Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök. İki: Doğan Grubu'nun sahibi Aydın Doğan..."

Hani ayıp olmasa, 'memleketi patronum kurtardı' demeye getiriyor lafı sevgili yazar. Kişinin patronunu sevmesinin, onu özgürlük ve demokrasi kahramanı olarak görmesinin elbette hiçbir sakıncası yok. Patronuyla tavla oynayıp onu yere göğe sığdıramayanların kovulunca aleyhine kitap yazıp mahkemelik olduklarını görmüş bir ülke burası. Bu nedenle Ahmet Hakan'ın patron yaklaşımı garip değil, yeni hiç değil. Fakat enteresan olan şu; tam bu yazının yayınlandığı gün bir başka gazetede bir başka gazeteci, bir çeşit 'günlüğünden notlar' denebilecek birtakım hatıralarını anlattı.

Bir dönem Doğan Grubu'nda da ombudsmanlık yapan Yavuz Baydar'ın Taraf'ta yayınlanan röportajını okumadıysanız çok şey kaçırdınız bence. Allah'tan internet var, girip bulabilmeniz mümkün, bu nedenle henüz

kaçırmış sayılmadığınız için, işin Ahmet Hakan'ın yazısıyla ilgili olan kısmını buraya alıntılanmak isterim. Baydar, özellikle Yalçın Doğan ve Umur Talu'nun ayrılması ve Mehmet Y. Yılmaz'ın göreve gelmesiyle Milliyet'in aldığı hali açıklarken bir manşet haber ile ilgili aynen şunları aktarıyor:

"2004 yılı yazında Kerkük, Irak Kürtleri ve ABD Dışışleri Bakanlığı'nı anlatan, muhtemelen o zamanki Dışışleri Bakanı Abdullah Gül'ün NATO zirvesi öncesi Talabani ile görüşmesinin önünü kesmeyi amaçlayan ve güçlenen kanaatime göre, şimdi yargılanan Ergenekon paşalarıyla bağlantılı bir kaynaktan servis edilmiş olan tamamen düzmece bir haber yayınlandı gazetenin sürmanşetinde. Bu düzmece haberle ilgili doğal olarak çok sayıda yalanlama ve tepki aldım. Haber, Ankara Büro Temsilcisi Fikret Bila tarafından yazılmış bir yorum-haberdi ve işin en garip tarafı, dönemin Washington Temsilcisi Yasemin Çongar'a telefon edilip bilgisi dahi sorulmamıştı. Yasemin gibi gazetede bazı saygın yazarlar da habere özel olarak büyük tepki gösterdiler. Yaşlı olan biri "Gazetenin onurunu kurtarmak senin elinde" dedi, hiç unutmuyorum. Çok güç bir vakayla karşı karşıya kaldım. Haberin kaynağına güç bela ulaştım, müthiş korku içindeydi. Ankara Temsilcisi "Neden bu işle uğraşıyorsun?" havasındaydı, sanki haberi yazan başkasıymış gibi davranıyordu. Kilitlenince, Aydın Doğan'ın Milliyet'in başına getirdiği Hanzade Doğan'a durumu aktardım. Hanzade Doğan o sıralarda gazetecilik ilkelerine, nüanslarına hakim değildi; ama içgüdüsel olarak bir şeylerin ters gittiğini fark etti. Ankara Temsilcisi bir düzeltme yapmamakta direnince, sanıyorum konu kızı tarafından Aydın Doğan'a iletili. Hanzade Doğan bana, "O kaynakla konuş, haber vermeden konuşmaları gizlice banda al, bana getir." dedi. Bunun asla mümkün olmayacağını, yapmayacağımı söyledim. Yazımı teslim ettiğim gün Aydın Bey'le hayli gergin bir görüşme yaptık. Bu konudan vazgeçmemi, başka şeyler yazmamı istedi. Ben de kurumun saygınlığı adına bunun gerekli olduğunu anlatmaya çalıştım. Anlaşamadık. Maalesef o krizi hiç iyi yönetemedi. Israr ettim ve köşem aynen yayımlandı; ama ona rağmen, Aydın Bey sonunda tercihini Ankara Temsilcisi'nden yana koydu..."

Allah herkese darbeyle mücadele eden, demokrasi sevdalısı patron versin!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

One minute olsun, bizim olsun!

M. Nedim Hazar 2009.03.26

Aslında benim neden ağırıma gidiyor bilmiyorum ama (ne haber portalım, ne internet portakalım var çünkü) bir bilginin, belgenin ya da haberin internette yer almasına verilen isim tuhaf kaçıyor biraz. Neredeyse herkes internette yayınlanan bir şey için 'düştü' diyor.

Düşmek, çok da iyi çağrışımlar yapmayan bir kelime malum...

"Ses kaydı internete düştü, belgeler internete düştü vs..." Acaba her icadı bir şekilde insanlığın zararına kullanmayı başaran bizler için mi bu böyle, yoksa internetin özelliğinden mi kaynaklanıyor bu 'hafiflik'!

Bence internetle profesyonel olarak ilgilenen arkadaşların buna bir el atması, meseleyi tartışması lazım.

İkinci bir enteresanlık da, bu internete 'düşen' ses kayıtları o kadar ilginç bir seyir almaya başladı ki, anlaşılan çok yakında her 'ses sanatçımız' birer 'best of' albümü yapacak!

Kılıçdaroğlu ile kafa kafaya veren kahraman haberci, kılıcı çekip şöyle diyor: "Size bir buçuk iki dakika haber ayırsalardı, şu anda siz kafa kafaya gelmiştiniz." Yani meselenin 'al sana yandaş' kısmı bir tarafa, yaşını başını almış bu büyüğümüzün habercilikle de ilgisi yok. Ya Doğan Grubu'nu takip etmiyor ya da sayı saymasını bilmiyor.

Zira beyefendinin bahsettiği Doğan medyası bırakınız bir-iki dakikayı, her Allah'ın günü manşetlerini ve ana haber bültenlerini sonuna kadar açmış durumda CHP ve özellikle Kılıçdaroğlu'na. Bunu açıkça yazıyor ve söylüyorlar da. Allah selamet versin M.Ali Bey (Televoleci olan değil, 32. Güncü olan) yumruğunu sıkıp, dudağını gererek, 'Alacağız inşallah' filan diyor alenen. Holding medyasının haberleri bugünlerde genel olarak ikiye ayrılıyor:

1. CHP ve Kılıçdaroğlu güzelleme ve abartmaları.
2. AKP ve Erdoğan bindirme ve çakmaları.

Arada 'koy bir kepçe de suyundan' hesabı Kadir Topbaş salvoları da şirketten!

Eh buna bir de M.Ali Bey gibi (Televoleci olan) hariçten gazel kontenjanından katılım olunca değmeyin keyiflerine.

Lakin anlaşılan o ki; yine de yetmiyor ve yetmeyecek bütün bunlar. İstedikleri tablo bir türlü oluşmuyor.

Stendhal, Aşka Dair'de 'karşılıksız aşk'ın bir sonraki aşamasını anlatırken 'tarifsiz öfke ve kin' olarak tanımlıyor. Eğer aşk karşılık bulamazsa, yerini birdenbire ölçsüz ve mantıksız bir nefret alıyormuş. Bir dönem toz kondurmadığı sevgilisi için tüy dikip kuş kondurmaya başlıyormuş âşık. Dolayısıyla 'bidon kafalı, göbeğini kaşıyan hırtlar' derecesi de burada devreye giriyor. Halkın ne cahilliği kalıyor –af edersiniz- ne öküzlüğü! Hani aslında 'Kardeşim o kadar yazdık, çizdik, yayın yaptık, manşet patlattık, hâlâ istediğimiz kişilere oy vermiyorsunuz, ne biçim insansınız siz?' demek isteniyor aslında!

"Sandık da neymiş?" şeklinde süper bir belagatle ifade edilen aşama da buradan başlıyor işte...

Daha önce de bir kez söylemiştim;

Susurluk kamyonu gidip o Mercedes'in önüne çıkmasaydı yoluna devam edecekti. O gün ve şu an kim bilir yollarda kaç tane öyle araba yoluna devam ediyor. Önlerine bir kamyon çıkmadıkça işlerini yürütüyorlar bir şekilde. Zaten bugünkü kızılca kıyametin nedeni de biraz bu. Kendileri gibi düşünmeyen partiyi, medyayı, siyasîyi, akademisyeni bu nedenle nefretle ötelemeye çabalıyorlar.

Kanal B stüdyolarında yaşananların, Birand'ın stüdyosunda yaşanıp yaşanmadığını kim bilebilir ki? Kırca Bey'in meşhur 'düğme' olayının içyüzü bugün ortaya çıkıyor. Onun kamyonu bir ara otel parkındaydı, şimdi Ergenekon iddianamesinde.

Yalnız her şeye rağmen insan bir delikanlılık bekliyor sevgili seyirciler. Hani istiyor ki, vuracaksa da adam gibi, delikanlı gibi vursun -yine onların tabiriyle-: "Puştluk" yapmasın!

Ben Kemal Kılıçdaroğlu'na hiç kızmam bu olaydan dolayı. Kendisi en fazla başka bir reklam kampanyasının sloganını üzerine oturduğunu düşünerek intihal etmiştir. Belki haberi bile yoktur. Nereden bilsin işin içinde 'Organize puştluk' olduğunu?!

Biliyoruz ki bu ülkenin atardamarlarına çöreklenmiş güruhun 'one minute olsun, bizim olsun' mantığına karşılık, 'haliniz itten beter, keyfiniz paşada yok' dönemi de kapanmaktadır.

Yoksa zaten yapılan yayınlardan, yazılan yazı ve yorumlardan kimin, nereden talimat aldığı anlaşıyor. Allah internete düşürmeye görsün!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

El birliği ile...

M. Nedim Hazar 2009.03.28

Ŗu satırları kaleme aldığım an helikopterin izine ulaşılmış, enkazın başındaki görgü tanıkları ile canlı telefon bağlantıları yapılıyordu. Ŗu an için kazanın oluş şekli, nedeni ve yeri hakkında ne yazılırsa yazılsın boş olacağı kanaatindeyim.

Lakin...

Akliselim ile oturup kaza esnası ve sonrasında yaşananları peş peşe ekleyelim ve ÷lkemizin bir resmini çekelim istedim.

Malum hem seçim dönemi; siyasiler mangalda kül bırakmıyor, millî maç dönemi futbol camiası esip g÷rlüyor.

Yaşanan tuhaflıklar için öncelikle sevgili Muhsin Yazıcıoğlu'nun yakın arkadaşlarından başlamak lazım sanırım. Biliyorum, elbette herkesten fazla üzgün ve gerginler. Ama kazanın duyulmasından sonraki bilgi kirliliği ve kaosundaki en büyük vebalin onların olduğunu düşünüyorum. Elbette bunu, işin ciddiyetinin farkına varmadan ve bilinçsiz olarak yaptılar. Belki ilk etapta miting düzenleri, akışları bozulmasın, siyasî çalışma sekteye uğramasın diye düşünüp, yok 'Başkanımızın bacağı kırık ama ambulansa, geliyor' diye hastaneyi ayaklandırıdılar, yok 'kazada ölen yok, herkes yaralı, Allah'a şükür' türü gerçeikle en ufak ilgisi olmayan, olayın ciddiyetinin anlaşılmasını erteleyen bir tavır içine girdiler.

Buna bir de haber kanalları ve internet sitelerinin 'dedikoducu mahalle karısı'nı bile geçen vurdumduymaz yayınları eklenince, ne acı ki, ilk gün akşam bu şekilde oldu.

Bu olay, millet olarak kendimizi nasıl bir dev aynasında gördüğümüz gerçeğini de yüzümüze çarptı. Elbette belki şimdi bunları söyleme ve dile getirme zamanı değil ama inanın üzüliyor ve kahroluyor insan.

Misal mi istersiniz?

GSM şirketlerine bakabiliriz örneğin. Reklamlarda 'selocanlar'ı karlı köylere gönderip, bol bol sohbet için köylülere cep telefonu dağıtırken göstermek kolay. Demek ki gerçek hiç de öyle değil. İnşallah benzeri bir yüzleşmeyi İspanya maçı sonrasında yaşamayız. Sinyor Terim'i teknik direktörden ziyade General Maksimus gibi gaza getirici tıratlar ile reklamlara çıkarmak kolay. Bir teknik direktörün takımına vereceği motivasyon vaazını millete vermenin, yenilgi sonrasında nasıl bir hayal kırıklığı yaşatabileceğini hesaplayacak pedagog yok sanırım bu ÷lkede!

'Dünya büyükse biz de büyüğüz' tabii!

Dağ da büyük, helikopter küçük ve 600 liralık ilkyardım telsizi cihazı yok ya da çalışmıyor!

"Amansız" diyor ya bir diğer reklam. Hani vahşi ve yırtıcı hayvanlar ile futbolcuları miksleyerek bilinçaltılarımıza çakıyor. Bir ayakkabı için yırtıcı hayvanata dönüştürmeyi içimize sindiriyoruz ya.

Düşünmek bile istemiyorum, sağ kurtulduysa kazazedeler, kim bilir hangi yırtıcılarla yüz yüze kalmışlardır savunmasız bir şekilde?

İnanın kahroluyorum, kendimizi bu kadar kandırmak ağırırma gidiyor.

Bir de gece yarısı soytarılığı ekledi önceki gün güvendiğim bir internet sitesi. Yaklaşımı bakınız, tam bize göre; "NASA'da tanıdık bir Türk arkadaşı olan bir gencin devreye girmesiyle NASA helikopterin yerini buldu, üç canlı varmış!"

Bu nasıl vicdansız bir yalandır, bu nasıl merhametsiz bir dedikoduculuktur. NASA'yı bizim nüfus müdürlükleriyle karıştırıyoruz sanırım. Hani vatandaşlık numarası alacağız diye araya koyup 'bir tanıdık' vasıtasıyla yeni kimlik almak gibi bir şey sanırım enkaz bulmak!

Biliyorum Muhsin Bey'in seveni çok, ondan ve hareketinden hazzetmeyi de. Kim ne derse desin, siyasete bir seviye ve samimiyet getirmeye çalışan dosdoğru bir insanı bu şekilde kaybedersek ona yınarım.

Bilmem ne partisi (iktidarı ve muhalefetiyle) bayrak asmadık elektrik direği bırakmadan, yeri göğü kirletmekle bizim sırtımızdan siyasî parti propagandası yaparken, Muhsin Yazıcıoğlu'nun kendi imkânıyla ilk kez bindiği helikopterle kaza yapması bana bu ülke için ciddi bir mesaj olarak görünüyor.

Çatışmaların, iç çekişmelerin, darbelerin, mahkemelerin, zindanların yıkamadığı bir yiğidi el birliği ile yitirdik ise bunun suçu hepimizdedir.

Şimdi size soruyorum; biz kimiz?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kesin sonuç!

M. Nedim Hazar 2009.03.30

O kadar çok kelime var ki isminin karşısına yazılabilecek...Yiğitlerden bir yiğitti mesela.

Çilekeşlerden en mazlumu... Milletine ve dinine adanmış bir dava adamı... Sadece dostlarının değil siyaseten karşıtlarının da saygı duyduğu bir siyasi lider. Erdem gibi artık ender bulunan bir kavramı Anadolu delikanlılığı ile mezcetmiş bir mütevazı kişilikti rahmetli...

Merhum Akif'in tanımladığı bir karakter ve mizaç; dik, onurlu, haksızlığa karşı zerre kadar taviz vermeyen ama mesele insan olunca yumuşacık bir yürek.

Enteresan geliyor bana. Ve içim burkularak diyorum ki, Allah her siyasetçiye, dava adamına böylesine bir veda nasip etsin.

Bir siyasi düşünün ki en büyük mitingini, en büyük mesajını, en devasa demecini vefatıyla veriyor. Bir milleti, sağıyla soluyla, ilgilenen-ilgilenmeyeniyle teyakkuza geçirip, aynı üzüntüye garkedebiliyor.

Söyler misiniz kaç siyasetçiye nasip olabilecek bir vedadır bu?

Merhum Necip Fazıl;

"Bilmem susarak ölmek mi hüner?

Lisan çıldırıyor, dil nasıl döner?

Ondan son iz, uzak, uzak bir fener...

Öldü mü? Çatlarım yine inanmam!

Gizliye yanarım, ölüye yanmam."

Diyor...

Elbette ölüm bir ateş, bir kor; yüreği yakıp kavuruyor. Ailesine, yol arkadaşlarına 'üzülmeyin' demek ne mümkün! Üzülmeli elbette, içe ve dışa akıtmalı gözyaşlarını. Ama gurur da duymalı bence; bir babayiğidin görkemli vedasının ancak bu kadar olabileceğine.

İnsan fani, beden çürümeye mahkum bir libas ruhlarımıza. Biz ki inanç ile yoğrulmuşuz ve özünde davamız da bu değil mi? Dünyada yaptıklarımız elbette üç günlük bir mutluluk için ama gerçek amaç bu değil inanan insan için, bilen de bilir bunu. Hani diyordu ya ordusuna Romalı komutan: "Sonsuzlukta yankılanır yaptıklarımız!"

Muhsin Yazıcıoğlu bu mutlak gerçeği en iyi bilenlerdendi. Eminim onu almak için gelen melekler ona tebessüm ediyor ve sonra hep beraber izliyorlar bir yiğidin ardından yaşananları.

İşte bu nedenle üzüntü ile beraber mutlu da olunmalı bence. Böylesi bir yiğidin vefatıyla verdiği mesaja ve oluşturduğu bu 'Büyük Birlik' tablosuna bakıp!

Ve kesinlikle başarmıştır Muhsin Başkan, ömrü boyunca verdiği –haklı- mücadelede hedefine ulaşmış, bir milleti siyaseten ve insani yönden birleştirmiştir.

Bugün seçim sonuçları açıklanacak... Birileri kazandığını, birileri kaybettiğini düşünecek şüphesiz. Ama Allah bu millete inanılması güç bir seçim sonucunu verdi bir şekilde. Merhum Muhsin Yazıcıoğlu'nun şahsında kazananı, kazanması gerekeni gösterdi herkese.

Bu nedenle bir müteveffa kazanmıştır bu seçimleri. Her şehirde, ilde, ilçede ve beldede... Her sandıkta mutlak galibiyeti vardır merhumun.

Bitiyor her şey; tıpkı seçimlerin bitmesi gibi. Ölüm bir son ve bitiş değil ama bir şeylerin bitişinin ifadesi. Fani olanın, oyalanmak için elimize birer oyuncak gibi tutuşturulan her şeyin, geçici beden bitiş ölüm.

Keza şair yine söylüyor en güzelini:

"Kakılır bir yerde, kalır oyuncak

Kurgular biter

Ölüm... O geldi mi ne var korkacak?

Korkular biter."

Allah her siyasiye, her mücadele adamına, her inançlı insana böylesi bir veda nasip etsin...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sandığın anlattıkları

M. Nedim Hazar 2009.03.31

"Seçimin kaybedeni olmayacak" derken tam da bunu kastediyordum. Şöyle bir cümle kurmak yanlış olmayacaktır: "AK Parti birçok belediyeyi tekrar kazanmasına rağmen, seçimde ciddi anlamda oy kaybetti." Ya

da şu cümleye kim itiraz edebilir: "AK Parti oy kaybına rağmen, hâlâ en güçlü parti ve muhalefetin toplam oranından daha fazla desteğe sahip!" Bakmasını bilen için sadece seçmen mesaj vermez.

Partinin kendisi, adaylar, oy verme şekli, medya, yorumcular, YSK, hasılı herkes birtakım mesajlar vermiştir, verecektir. Gerek okurlar, gerekse medya kuruluşları seçimle ilgili yorum isteyip duruyorlar. Toptan bir değerlendirme yapıp şu siyaset bahsini kapatmak isterim.

Bir; Türkiye haritasını partilerin kazanımlarına göre önümüze aldığımızda bir tuhaflik olduğu bellidir. Doğu, Güneydoğu ayrı ve tek renkte, sahil şeritleri ayrı ve tek renkte, İç Anadolu ayrı ve tek renktedir. Bu aşamadan sonra kendini her kesime tanıtabilen, partisinin rengini her bölgede yeşerten parti kazanacaktır. Bu siyasi parçalanmışlık ve bölünmüşlük pek hayra alamet değildir.

İki; AK Parti bu ülkenin halkını en iyi tanıyan parti olmasına rağmen 'odunu bile seçtiririz' şeklinde bir sarhoşluğun geçerli olmadığını Demokrat Parti döneminden bilmesi gerekirdi. Millet oduna, gömleğe filan değil, başka şeylere bakıyor ve bakacaktır. Bakınız il genel meclisi oyları ile seçilmeyen adayların oranlarına. 60 ilde iktidar partisi hâlâ öndeyken, bunun çeyreğinde adayların seçilememesi en önemli işarettir. Millet parti olarak hâlâ AK Parti'ye alternatif görmezken, -bazı- adaylar için öyle düşünmemektedir.

Üç; "Holding medyasının yayınları da AK Parti oylarında düşüşe neden oldu" demek isterdim ama 'sorry boys!' En baba kurmaca programlar, yandaş manşetler bile Başbakan'ın 'teğet geçti, batıyorlarsa beceriksizliklerinden' türü demeçleri kadar oy kaybettirmedi.

Dört; özellikle genç ve ilk kez oy kullanan seçmenlerde 'etnik milliyetçilik' hassasiyetleri epey yüksek. Batı için de doğu için de bu böyle. Etnik kaygıların ön plana çıktığı seçmen profilinde aday, proje filan hikâyledir.

Beş; CHP kadroları milletin değerlerine hakaret edip, aşağılayarak bir sonuca varamadıkları gibi, halkın değerlerini anlayışla karşıladıklarında başarılı olabileceklerine dair önemli işaretleri almış olmalıdır.

Altı; CHP ve Andıç medyası seçimden hemen sonra başlayarak Kemal Kılıçdaroğlu'nu daha da köpürtmeye ve Deniz Baykal'ın alternatifi olarak göstermeye çabalayacaktır. Şüphesiz bu açıdan bakınca 29 Mart, Deniz Baykal için de sonun başlangıcı anlamına gelebilir. Ancak –sakın yanlış anlaşılmasın, kişiliğiyle hiç ilgisi yok bu diyeceğimin- Kılıçdaroğlu'nda ne lider karizması ne de yönetici yeteneği bulunmaktadır. Kılıçdaroğlu, CHP için bir fanteziden ileriye gidemez. Ne ki Deniz Baykal ve CHP'nin statükocu yapısının da iflas ettiğini görmek mümkün.

Yedi; seçimin en bariz galiplerinden biri MHP'dir. Ancak bu başarı ülke genelinde değil, sadece belli yerlerdedir. MHP'nin kitleleşmeden gelebileceği nihai nokta bu kadardır. Zira AK Parti'den kaçan tüm oylar MHP'yi ileri taşımıştır. MHP'li belediyeler yerel hizmet bağlamında iyi sınav vermezse, bir sonraki genel seçimde MHP tekrar baraj sıkıntısı yaşar, onu da söyleyeyim.

Sekiz; Saadet Partisi için bu seçim mutlak başarı değildir; ancak ülke siyasetinde daha aktif hale gelmek zorundalar kanaatimce. Yoksa hep yerel seçim aktörü olarak hayatilerine devam ederler.

Dokuz; kim ne derse desin bu ülkedeki tek 'kitle partisi'nin AK Parti olduğu ortaya çıkmıştır. Hangi il olursa olsun, çekişen partilerden birinin adı AKP olmuştur. Doğuda DTP, batıda CHP, İç Anadolu'da MHP ile çekişen parti olmuştur.

On; toparlıyorum... Olay şudur: 29 Mart sonuçlarını diğer partilerin değil, yaptıkları ve yapmadıklarıyla AK Parti'nin belirlediği bir seçim olmuştur. Yapılması gerekenleri küçümseyerek yapmayan, yapılmaması, söylenmemesi gerekenleri yapan bir görüntü bugünkü tabloyu ortaya çıkarmıştır. Umarız AK Parti, CHP'nin

2007 seçimlerinde düştüğü 'Bu millet bizi anlamadı ne yapalım?' yanlışına düşüp durumu daha beter hale getirmez.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ya tersi olsaydı?..

M. Nedim Hazar 2009.04.04

Türkiye Cumhuriyeti'nin kısacık demokrasi tarihi incelendiğinde görülecek ilk şey, sağlıksız bir ilerleme, sık sık sekteye uğrayış, devleti babalarının malı olarak görenlerin ceberutluk ve baskı ile halkı ezmeleri, aşağılamaları ve küçümsemeleridir.

Bu nedenle sıklıkla AK Parti'nin verdiği mücadelenin demokrasi için görüldüğünden çok daha fazla anlam ihtiva ettiğini hep yazıp çizdik.

Ergenekon iddianamesi vesilesiyle öğreniyoruz ki; kendilerini bu ülkenin sahibi olarak gören bir zihniyet var. Bunlar bırakınız demokrasi dışı yapılanma ve hareketleri, içinde terör, uyuşturucu ticareti, her türlü dalaverenin olduğu birtakım eylem ve hareketler içinde bulunmuşlar. En azından iddianame ve belgeler bunları söylüyor.

Holding medyasını da yanlarına alan bu zihniyetin aslında gündem oluşturma, istediklerini bitirme, istediklerini yüceltme sevdası halihazırda devam etmektedir. 29 Mart seçimlerinden sonra yarım metrelik fistandan kırk entari çıkarma çabaları da bunun bir göstergesidir.

Hiç unutmam; İSKİ skandalının patlak verdiği dönemin hemen sonrasıydı...

Allah selamet versin, Demirel'in açık unutulmuş mikrofona, 'Halk Tayyip'i seçecek kadar kafayı yemedi' türünden vecizeler buyurduğu bir süreç sonrasında Erdoğan, belediye başkanlığını almıştı.

Bir ortamda denk geldiğim ve işi belediyelere su alanında birtakım teknik malzeme satmak olan yabancı bir kişi ile yaptığım kısa süreli sohbet beni epey etkilemişti.

Yabancı bir firmanın temsilcisi olan kişi, konuşmanın ilerleyen bölümlerinde, "İnanın bu Tayyip Erdoğan kimdir, nedir bilmiyorum. Ama zannediyorum ki başarılı bir belediyece olacak." deyivermişti. Allah'ın ecnebisinin Milli Görüşçü olacak hali yoktu elbette!

Nedenini sorduğumda, "Bak beyefendi" dedi ve ekledi: "Sektörümle ilgili resmî kurumlara girip çıkan biriyim. Bu adamın (Erdoğan) gelmesinden sonra kurumsal yapıda birtakım olumlu değişimler gözlemledim. Ki eğer bu şekilde bozulmadan devam ederse bu yapı, hiçbir olumlu şey yapmasalar bile başarılı olacaklardır. Unutma ki; geri geri giden aracın yanında sabit şekilde duran araç bile diğerine göre ileridedir!"

29 Mart seçimleri sonrasında yaşananları gördükçe aklıma bu yabancı işadamı geliyor hep. Antalya'da yapılan densizlikleri, İstanbul Kadıköy'deki şovları gördükçe, 'Allah bunlara tırnak vermesin' diye iç geçirmedim dersem yalan olur!

Ki bir dostumun bizzat şahit olduğu başka bir gözlemi de aktarayım, durumun ne olduğunu daha net görün.

Bir belediyede çalışan teknik bir ahabımdır bu bahsettiğim kişi. Kendisinin siyasetle uzaktan yakından ilgisi olmadığı halde, şahit olduğu olaylar onu endişeye sevk etmiş. AK Parti'den CHP'ye geçen bir belediyede

yaşanıyor bu olanlar.

"Seçimden sonraki gün inanılmaz bir sessizlik vardı belediye koridorlarında." diyor dostum, "Ancak çarşambadan itibaren garip şeyler olmaya başladı. CHP'li oldukları belli olan, olmasa bile ikide bir bunu uluorta yüksek sesle haykıran birtakım tipler koridorlarda cirit atmaya başladılar. Odaların kapılarını açıyor, içeridekilerin yüzüne sırtarak bakıyor, tekrar kapatıyorlardı. Sonra yanlarında bir başkalarıyla gelip, personele direktif yağdırmaya başlıyorlardı. Sanki bir seçim değil de savaş yaşanmıştı ve ganimet toplamak için haneleri geziyordu bu savaşçılar!"

Ne kadarı abartmadır, bilemiyorum. Ama bunu bana anlatan şahıs, dediğim gibi ne AK Parti ile ne de siyasetin hiçbir alanıyla ilgili bir kişi değil. Tamamen teknik bir eleman.

Özellikle 'Holding Medyası'nın artık gemiyi yakmış, iliğine kadar politize olmuş kalemlerine baktıkça bu endişenin tamamen haksız olduğunu söylemek ne yazık ki mümkün değil. Eğer Andıççılar bile bu kadar zafer sarhoşluğu yaşıyorsa CHP'lilere kızmamak lazım! Menderes Türel'i taşlamadıkları için teşekkür etmeliyiz sanırım!

Ülkenin demokrasi geçmişini, Ergenekon'u, 'Holding Medyası'nı filan düşündükten sonra bu zihniyetin yüzde 23'lerde böyle davrandığını görmek insanı endişeye sevk ediyor. Ya AK Parti gibi yüzde 48 filan alsalardı neler yaparlardı acaba? Aklıma bir Anadolu deyişi geliyor: 'Kediye kanat takarsan gökte serçe bırakmaz!'

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tilki ve örtü

M. Nedim Hazar 2009.04.06

Meşhur fabldır; karga ile tilki arasında geçer. La Fontaine, belki kurnazlığı yüceltmek ve kompleksin zararlarına dair bir darb-ı mesel yüzünden kaleme aldı bilmiyorum ama geçenlerde izlediğim bir belgesel, kargaların hiç de öyle aptal filan olmadığını, aksine son derece kurnaz ve zeki hayvanlar olduğunu anlatıyordu. Misal, bir yerde toplu halde beslenirken, sırayla kargaların birisi en tepeye çıkıp gözetmenlik yaparmış.

Ama yazılmıştır bir şekilde, kayda geçmiştir ve kimse sorgulamaz bunu. Sonrasında her metinde ve tevatürde karganın aptallığı referans olarak verilir.

İslahiye'de yaşanan seçim süreci ve seçim sonrası Star Gazetesi'nden sevgili Şamil Tayyar'ın yazısını okuyunca aklıma gelenler bunlardı. Ergenekon sürecinde son derece önemli gazetecilik yapan Tayyar, 'bir ihtilal'e benzettiği İslahiye seçimlerinde belki de bilgi yanlışlığından kaynaklanarak özellikle holding ve Ergenekon medyasının eline koz veriyordu.

Bilmeyenler için olayı kısaca özetleyeyim; AK Parti, İslahiye Belediye başkanından memnun olmadığından olsa gerek adayını değiştiriyor ve Osman Öztürk isimli yine İslahiyeli bir avukata veriyor adaylığı. Mevcut belediye başkanı buna isyan ediyor, haksızlık olduğunu düşünüyor ve DP'ye geçiyor. Ancak AK Parti'nin itirazıyla 'Aday adaylığı sürecinde başka partiden gösterilen isimler parti değiştiremez' gibi garip bir kuraldan dolayı adaylığı iptal ediliyor. Başkan bunun bir oyun olduğunu düşünüyor ve bu kez eşini aynı partiden aday gösteriyor. AK Parti yine itiraz ediyor, zira başkanın eşi de parti ilçe teşkilatı üyesi. Ancak YSK bu itirazı kabul etmiyor ve başkanın eşi en yüksek oyu alarak yeni başkan seçiliyor.

Hani meselenin 'halkın seçimi, Başbakan'a verilen yanlış tercih dersi, belediyecilikte hanedanlık mı olurmuş?' gibi başlıkları bir yana her il ve ilçede olduğu kadar çeşitli ayak oyunları, Türk siyasetçilerinin Ali Cengizleri filan derken, nihayetinde halk tercihinin yapıyor ve başı örtülü bir adayı başkanlık koltuğuna oturtuyor.

Buraya kadar her şey ülke standartlarına göre normal bence. Zira ilçedeki hangi siyasi partiye ve adaya sorulurla sorulsun 'ayak oyunları' yapıldığını, halkın yanıltıldığını filan söyler. Ama demokratik bir gerçek var ki, o da başkanın eşinin yeni başkan olması. Yani eski başkan karısına veriyor koltuğu. Yeni başkanın ilk işi de eski başkanı yardımcısı olarak atamak oluyor. Şimdi tüm İslahiyeliler esas mesleği ev hanımlığı olan yeni başkanın değil, eski başkanın ilçeyi yöneteceğini biliyor.

Sorun şu ki; yeni başkan örtülü ve bir şekilde başını açacak. Zira seçildiği haliyle görevini yapmaya kalksa başta CHP ve Ergenekon medyası olmak üzere herkes tepelerine binecek! İşte tam bu esnada AK Parti'nin İslahiye'nin örtülü başkanına örtüsünden dolayı itiraz ettiği yazılıyor. Öfkeler bir şekilde bu partiye yöneliyor! Başta Cumhuriyet ve Radikal birinci sayfadan AK Parti'ye çakıyor. 32. Gün programında Birand, AK Partili konuklarına bunu sorup, köşeye sıkıştırmaya çalışıyor filan.

İslahiye'nin AK Parti başkan adayını tanırım. Osman Öztürk ne derece iyi belediye başkanı olurdu bilemem ama dürüst ve akıllı bir genç olduğunu biliyorum. Aslında işin içinde bir de 'Ak Parti iktidar nimetlerini sonuna kadar kullandı' efsanesinin büyük bir palavra olduğu gerçeği var ama meselemiz o değil. Zira Osman Öztürk parti bayraklarını bile kendi imkânları ile ancak bastırabiliyor.

Yazılanları okuduğumda Osman'ı aradım. 'Başörtüsü itirazı'nın kesinlikle doğru olmadığını söyledi. Son olarak Taha Kıvanç da Tayyar'ın yazısını referans olarak gösterince yazmak farz oldu. Zira internet denen sanal ve yalan tarih bir şekilde bu yazıları ve haberleri kayıt altına alıyor. Yarın birileri bu haberleri gerçek zannedip kendi menfaatine kullanacaktır kesinlikle.

Türk siyaseti de fabl gibi anlayacağınız. Birileri yazıyor, diğerleri bunu doğru ve gerçek sayıyor ve o andan itibaren adınız 'Başörtülüden rahatsız olan AK Partili' olarak kalıyor. Hikâyedeki kargadan beter hale getirilmeye çalışılıyorsunuz. Lakin meselenin bir de tilkiye bakan yönü var ama bu mevzuyu çok da abartmak istemiyorum!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vay be işkence mi yapılmış?

M. Nedim Hazar 2009.04.11

Çocuk aklımıza bile acayip komik gelirdi ve gülerdik. Ama vaktiyle yapan da yapıyor, üstelik inanarak yapıyormuş. Şu helvadan put meselesi. Yapıp önce ilah diye tapınma, ardından acıkınca acımadan mideye indirme! Bizim Ergenekon ve Andıç Medyası da böyle bir özelliğe sahip.

Önce özenle hazırlayıp ibadet aşkıyla tapındığı şeyleri, acıktığı anda gözünün yaşına bakmadan mideye indiriveriyor.

Geçen Ergenekon'un sütlaç kâsesi kıvamındaki bir kalemi şu mealde şeyler yazmış: "N'aber, Tuncay Güney ifadeleri işkence ile alınmış!" Bu tosuncuğa göre Ergenekon iddianamesi bitmişti. Yapı paydostu, her şey tamamı. Ağır abileri kendi aralarında konuşurken, 'Bizim topaç yine fena yazmamış ha!' filan deyip gıdısını okşarlar mı bilmiyorum ama en son mahallenin halaybaşı da yazdı. Efendim kendi adını iddianameye koyanları Allah'a havale ediyormuş.

Neden?..

Çünkü yavruağzı rengindeki yayınlarıyla "Fethullah Gülen sorusu terletti" şeklinde ipe sapa gelmez zırvaları tam sayfa veren mevkutenin abisi aramış ve şey demiş: "İfadelerin işkence altında alındığı ortaya çıktı, duydun mu?" Büyük gazeteciler ya, olayın üzerine gideceklermiş! Düne kadar başta Tuncay Güney bas bas 'işkence yaptılar' diye bağırıldığı halde, bizzat işkenceciyi salt Fethullah Gülen alerjisi yüzünden günlerce çarşaf çarşaf yayınlayanlar, bugün 'Neler olmuş böyle Ali Sami?' havasına giriveriyorlar!

Aylar önce bizzat kendi ekranlarında, 32. Gün programında dinlemiştim bugün holding medyasının işkence ile ilgili yazdıklarını. Bakın neler diyordu Güney: "Benim cinsel organlarımı sıktılar. Arkadan da Ahmet Bey jopla taciz ediyordu. Ve küfür ederek. Ve 'biraz sonra zevk almaya başlarsın' diyerek de. Bunları ben gazetecilerle konuştuğumuzda da anlattım. En son ben dedim ki: 'Roma'yı da ben yaktım, ne getirirseniz imzalayacağım.' Geçen izlemiş olduğunuz, televizyonlara dağıtılan video kasetleri o zaman yoktu, o video kasetlerindeki konuşmayı kabul ediyorum, neden; bana sünger yatak getirdiler, akşam 8 ya da 9'du. Bana 'Tuvaletin var mı?' dediler, ben de 'var' dedim, gittim tuvalete. Oradan havanın karanlık olduğunu demirlerden gördüm. Saat akşam 8 ya da 9'du ve beni sünger yatağa yatırdılar, gözlerimi kapattılar, iki tane adam, onlar o şubeden değildi, başka yerden, poşetten cihaz çıkardılar ve benim cinsel organıma taktılar ve ben bunu hissettim ve o zaman ben ağlamaya başladım. Ve dedim ki: 'Roma'yı da ben yaktım, ne istiyorsanız konuşacağım ve ne istiyorsanız imzalayacağım.' İşte ondan sonra odaya geçtik ve video kasetleri ondan sonraki gün başladı. Video kasetinden önce bana dediler ki: 'Üstünü düzeltereksin.' Zaten gömleği falan verdiler. Dikkat edin, benim gömleğim kirli değildir video kasette, pantolonumun ütüsü gayet güzel duruyor, o kadar işkenceden sonra..."

Dediğim gibi, yeni bir şey değil ki, işkence yapıldığı. Burada başka ve önemli iki nokta daha var. Ergenekon'un tosun kanadının yutturmaya kalkıştığı gibi, iddianame Tuncay Güney'in itiraflarına dayanmıyor. İkinci iddianameye kadar bu itirafların esamesi okunmuyordu. Yani 'madem işkence yapıldı, harç bitti yapı paydos, herkes evine' durumu yok, boşuna gargaraya kalkışmasınlar, kimse aptal değil.

İkincisi, 'Adımızı işkenceyle eklettiler' diyerek sıyırmaya kalkışanlara kötü haber de var. Tuncay Güney hâlâ yaşıyor ve başta TRT'deki program olmak üzere neredeyse çıkmadığı medya kalmadı ve işkence altında olmadan başka şeyler de anlattı, hâlâ da anlatıyor. Onlara bakmaya ne dersiniz?

Bir silahlı terör davasını anlaşılmaz şekilde –ileride ortaya çıkar, dur bakalım- sulandırmayı meslekî görev olarak görenlerin 'işkence' kıvırtmasına değil yargı, okey kahvesindeki vatandaş bile inanmıyor, inanmayacak. Dolayısıyla muvazzaf arkadaşların başka argüman aralamaları gerekiyor üzgünüm. İşkencecileri sağlam kaynak, her türlü dalavere yapan adlî tıpçıları özel röportaj sonrasında köşe yazarı olarak gösterenler, bu milletin karnının tok olduğunu bilmeliler.

Özgür ve bağımsız medyanın şu ölüm kuyuları ve paşa tedavileriyle ilgili en ufak bir şüphe duymamaları, tek satır yazmamaları tesadüf mü sanıyorsunuz siz?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

New York sokakları

M. Nedim Hazar 2009.04.13

"Ayırdetmek güç oldu, doğru ile eğriyi New York sokaklarında..." Böyle diyor Mazhar Alanson şarkısında... Önceki gün okuduğum bir yazı, şarkının bu dizelerini dilime pelesenk etti. Ayşe Arman'ı bilirsiniz, genelde sade

suya tirit, 'sevgilimle cumburlop yuvarlandım, kızım dişini düşürdü, süt içtim dilim yandı, çöl ortasında benzinsiz kaldım' türü derinlikli yazılarından tanırırsınız onu.

Ha bir de yazıyı bitirdikten sonra gördüğüm, fon martılarının akıllarınca 'fırlamalık' dersi vermeleri var ki, onları Ruhat yengelerine havale ederek işimize bakalım.

Okuduğum yazı, Amerika'dan bir bayan ile Ayşe Arman'ın yaptığı bir söyleşi. Başlık ise insanda yatık tüy bırakmayacak dehşetengizlikte: Kocamı Fethullahçılara kaptırdım!

Durun, hemen panik yok. Hani başlıktan çıkan 'nasıl bir operasyonel hareketle kaptırılmış?' merakını da biraz erteleyelim.

Hayat bir garip, modern hayat ise daha da tuhaf. Modernitenin beraberinde getirdiğini düşündüğünüz birtakım değerler silsilesinin, zekâ ve formasyon ile birleşmesi insanda yüksek beklentilere neden oluyor. Hani insan düşünüyor ki, akıl, birikim ile birleşirse damıttığı şeyler daha tatlı, haz veren, hayran olunan ve imrenilen olur...

Oysa yokmuş böyle bir şey. Kocasını kaptırdığına inanan hanımın mantığını, hayata bakışını, değerlerini filan yargılayacak değilim. Ancak ideolojinin aklı nasıl kilitlediğini ve idraki nasıl çöpe attığının ibretli bir örneğini verdiğini de göstermek tarihe karşı sorumluluk bence.

Bir kere hanımın en büyük şikâyeti artık kocasıyla bar, taverna gezileri yapamaması. Merhum Akif'in 'Meyhane' isimli şiiri geldi aklıma. Hani kocasını meyhanenin kapısında bekleyen biçare kadın. Bu hanımda tersi bir durum geçerli, 'Artık içki içmiyor, bara gitmiyoruz' diye kızıyor, köpürüyor.

Ve insan yine merak ediyor, acaba aile içi şiddet mi uyguluyormuş eşi? O da değil, 'Asla baskı yapmıyor, ne örtünme ne ibadetle ilgili en ufak bir dayatması yok eşimin' diyor. Dayatan kendisi, 'yapmasın, etmesin, gitmesin, şunu yapalım' diyen kendisi. Hatta hızını o kadar alamıyor ki, 'Uyuşturucudan beter' diyor. Yani eşi, çocuğu esrarkeş olsa bu kadar bozulmayacak, delirmeyecek sanırım. Ya da kocası bara, pavyona takılsa, metres, flört ayağına yaşasa yine sorun olmayacak belki de!

Merak ediyor insan, acaba bu kinin, öfkenin, gözü dönmüştüğün nedeni nedir?

Soruyor Arman, 'Okulları gördünüz mü?' diye. Öyle ya okullar hakkında bu kadar atıp tutan, yeryüzünün en büyük melanet merkeziymiş gibi göstermeye çalışan insanın diyecek bir çift sözü olur değil mi?

El cevap; hayır görmedim, ama duyduklarım var!

Acı acı gülmek işte burada lazım insana... Bir de örnek veriyor; "Bir arkadaşımın çok yaramaz bir oğlu vardı, Brooklyn'deki okula gitti, şimdi beyni alınmış gibi, karşılaştığı her büyüğün elini öpmeye çalışıyor." Gülmeyin lütfen... Oysa birkaç satır yukarıda, bu insanların hepsinin okumuş, yazmış, sosyal insan olduklarını, maç yaptıklarını, şenlik, şölen düzenlediklerini kendisi itiraf ediyor.

Ben ekleyeyim isterseniz, olimpiyat düzenliyorlar, şiir, şarkı okuyup, dans ediyorlar, sportif müsabaka tertip ediyorlar, bilim olimpiyatları yapıp dünyada dereceye giriyorlar... Bunların hepsi fena, ne fena şeyler değil mi? Ah bara gitseler, kadehin dibine dibine vursalar, o zaman 'beyinli' olurlar sanırım!

Bir de 'gizem' ağzı var hanımefendinin, 'Bu kadar parayı nereden buluyorlar?' diye soruyor 'Descartes'çı olmayan bir şüphe ile. Aslında cevabı yine kendisinin verdiğinin bile farkında değil: "Eve telefon açıyorlar, 'Leyla Hanım, bilmem nerede kurban kesilecek, bize yardım etmek ister misiniz?' diyorlar. 'Hayır!' diyorum,

'Bize katılmak ister misiniz, hayır işi yapacağız?' 'Hayır!' diyorum, 'Niye öyle diyorsunuz, gelin tanışalım, sizi ağırlayalım, bizi yakından tanıyın.' diyorlar. Yine 'Hayır!' diyorum."

Yine Alanson'un dediği gibi, ne kadar enteresan! Ben esas bu hanımın eşini merak ediyorum, acaba bir gazeteci de onu bulup bir görüşse, eminim daha da ibretlik bir öykü çıkıp, hep beraber –şair gibi-: "Vücudu ra'se-i na-çar-i ye's içinde harab" deriz.

Görenler için ne hikmetli öyküler vardır New York sokaklarında!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Babanızın helikopteri mi kardeşim!

M. Nedim Hazar 2009.04.18

İnsanlardaki denge bozukluğunun temel nedeni nedir biliyor musunuz?

İç kulağındaki arıza insan denen organizmanın dengesini bozuyor ve ayakta durabilmesini güçleştiriyor. Kulak sistemi arızalanan kişilerin yer ayağının altından kalkıyor, dünya tersine dönüyor ve sık sık düşme korkusuyla yaşıyor.

İşitme sistemindeki bir arızanın metabolizmaya yaptığı bu şaşırtıcı etki çok ilginç geliyor bana. Ve ülkede yaşanan birçok dengesizliğin toplumsal işitme-dinleme sistemimizdeki bozukluktan kaynaklandığını düşünüyorum açıkçası.

Ya köreliyor kulak sistemi arızalanınca ya da tuhaf hareketler yapmamıza neden oluyor. Ülkenin devrilip yere yıkılacağını zannediyoruz bu arızadan ötürü.

Darbe dönemleri, cunta zihniyetinin zirve yaptığı süreçler, kardeşin kardeşe kıydığı terör yıllarını hatırlayınız lütfen. Hep aynı sıkıntı; birbirimizi dinlememek, anlamamak ve müthiş bir paranoya ile toplumun aşağısı yıkılıp çuvalalayacağına inanmak.

28 Şubat dönemi örneğin...

Biliyorum; hâlâ 28 Şubat'ı savunan, 'ah nerede o günler?' diye iç geçiren bir zihniyet mevcut. Hatta bunu 'Bugün olsa, 28 Şubat'ta yaptıklarımı tekrar yaparım' diyen yazar-çizer takımı da mevcut.

Yaşanan akıl tutulmasını, kendi milletin değerleriyle savaşın bu millete zerre kadar yararı dokunmadığını hâlâ anlatmaya devam ediyorsak bu üzücü tabii. Kulak lazım zira, dinlemek lazım yararı olabilmesi için!

Duman grubu 'Rezil' isimli şarkılarında toplumsal eleştiri yapacağım derken işi yanlış yerden tuttuklarının farkında bile değil. Yeryüzünde birçok protest sanatçı ve grup var. Birçok sanatçı bazı eleştiriler için kutsal referansları da kullanırlar, bunda hiçbir sorun yok bence. Sorun, alıntı yaptıkları şeyin anlamını bilmeden 'alakaya maydanoz' durumunda kalmaları. Bu nedenle 'ateizm propagandası' suçlamasına şaşıyorlar. Şaşıyorlar çünkü kutsal kitabı doğru dürüst bilmiyor, mevzuya yanlış yerden yaklaşıyorlar. Oysa Kur'an-ı Kerim'de 'iki yüzlüler, dolandırıcılar, riyakârlar, münafıklar' ile ilgili yüzlerce ayet var!

Ve size daha etkin bir yöntem söyleyeyim. Ülkedeki çakallıkları, iki yüzlülükleri anlatmak için kutsal kitapları filan araştırmanıza gerek bile yok. Günlük medyayı takip etmek, ekranları izlemek yeterli. 'Her puşluğu yap' diyen hasır altı akreplerinden, Başbakan'ı takip etmesi engellenen bir muhabir için dünyayı ayağa kaldırdığı

halde, dağ başında kara kışta bırakılan muhabiri görmezden gelen medyaya kadar zengin bir portföy var bu konuda.

Genelkurmay Başkanı'nın son konuşması mesela. Ben işin 'bir askeri ne ilgilendirir bu konular? Diyaneti, siyaseti, ekonomiyi ilgilendiren konularda asker konuşur mu?' eleştirilerini bir yana bırakıyorum. Ülkemizde böyle bir eğilim var ve konuşmanın yapıldığı gün sayın komutanı hayranlıkla izleyen 200 civarında gazetecinin meselesi gibi bu.

Ancak, 'Bir asker, toplumun bir kesimini suçlarken biraz daha dikkatli bir dil kullanmalı' şeklinde yazan bir tek holding medyası gördünüz mü siz?

Keza ÇYDD'yi aslanlar gibi savunurken, sanki onlardan başkası bu ülkede çocuk okutamaz gibi, 'kargadan başka kuş tanımam' ruh haline ne buyururuz?

Vazgeçtik, bahsi geçen derneklerin düpedüz ayrımcılık yapmalarını, insanları 'dindar, içki içmiyor, cumaya gidiyor, ailesi muhafazakâr' diye bursun yanından bile geçirmediklerini, fişlediklerini, dışladıklarını, burslarını kestiklerini filan yazmalarından. Yazamazlar çünkü en ufak ve kılçık bir mevzuda aslanlar gibi kınamalar yapan, savunmalar isteyen dernekler, konseyler mesele Cihan Haber Ajansı olunca utanç verici bir sağırılığa yattıyorlar.

Bırakınız Ergenekon meselesini... Bombaları, suikast planlarını, tedavi serüvenlerini, kirli paraları, asit kuyularını, Kıbrıs'ta dönen dolapları, garip bir 'network' oluşturulmasını filan. Dağ başında, kara kış ortasında, kendisinden beş dakika önce başka bir gazetecinin götürüldüğünü bildiği halde, orada kaderine terk edilen gazeteci, 'babanızın helikopteri mi kardeşim?' diye sorsa ne cevap vereceksiniz?

Ve en önce şu işitme arızamızı tedavi edelim ki, paranoyakça yıkılma korkumuz geçsin bir!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Senin örgütün bir melekti yavrum

M. Nedim Hazar 2009.04.20

Bir kutsama, ulvileştirme, yüceltme yarışıdır aldı başını gidiyor Holding Medyası'nda... Yıllar önce yazmıştım aslında; meselenin özü AK Parti değil, örtü filan değil... Bakmayın siz 'türban ayrı, başörtüsü ayrı' cambazlığına... Andıç yazarlarının hemen hepsi bu palavraya sıkı sıkıya sarılırlar; çünkü başka türlü kıvrıma zeminleri kalmamıştır. Onlara göre 'Türban, Anadolu kadınlarının örtüsü gibi değil.' Dersiniz ki, bu kızlar uzaydan ışınlanmış, Anadolu anne-babaları hiç yok!

Aslında bu dalavereyi yıkmak çok basit. 'Eh madem türban tehlikeli, Anadolu başörtüsü değil, bırakınız kızlar Anadolu başörtüsü ile girsin okullarına' dersiniz 'kem küm' başlar. Üstelik daha fena açıkları var, hadi kızını 'tehlikeli uzay türbanlısı' diye okula almadınız annelerini niye sokmuyorsunuz, mezuniyet, yemin törenlerine?

Kimse kimseyi kandırmasın sevgili holding medyasındaki silah arkadaşlarımız, kimse kimseye dubara yapmasın. Birbirimizi tanıyoruz biz. 28 Şubat'ta olduğu gibi, Cumhurbaşkanlığı seçiminde olduğu gibi, kapatma tiyatrosunda olduğu gibi. Meselenin daha köklü, daha derinlerde olduğunu biliyoruz artık.

Daha birkaç gün evvel, kendinden başka kaale alanı olmadığı halde kendini acayip önemseyen bir arızalı amcanız yazmıştı ya; bu imam hatipliler teröristtir, tehlikelidir. Cumhurbaşkanlığı seçiminde de aklı sıra Ermeniliği tehlikeli bir şey gibi gösterdiğinin farkında bile olmayarak, 'Bunlardan biri olmasın, isterse Ermeni olsun' diye yazmamış mıydı? Bakış açısı bu, hiç öyle "melekler-şeytanlar" cinliğine kalkışmayınız.

Enteresan olan ise şu:

Bu davanın üzerine artık birkaç köşe yazısı, 'al gülüm ver gülüm' türü röportajlar, haberler ile kapatabileceklerine hâlâ inanıyor olmaları çok şaşırtıcı. Onca cephanelikler, suikast planları, kemikler, kuyular, paralar, yasa dışı yapılanmalar, evler, karargâhlar, burslar, ödülleri, vaatlerin üzeri 9 sütuna manşet meleklik romantizmi ile kapanmaz artık. Dün 'Av tüfeğiyle darbe' manşetiyle maymunluk yapanların bugün Rahibe Teresa'cılık oynamasına sadece tebessüm edilir. Açıp bakın iddianameyi. Okuyun hele bir. Sahte şahit tutmaktan, falanca mahkemeye aracı yollamaktan, 'aman gözünü seveyim bu delili yok et, yoksa bittik... Hatta evimi sana veririm ne olur aman yap' diye muhabbet çevirenlerden onlar haberdar değil mi sanki?

Bal gibi biliyorlar... Ama hâlâ onlara göre, bu dava siyasî ve inandırıcılığını yitirmiş!

Alçakça cinayetler sonrasında mütedeyyin kesimi hedef yerine oturtup atışı serbest yapan, 'Türkiye'nin 11 Eylül'ü' diyerek toplumdaki inançlı kesimi hedef gösterenlerin davanın sulandırılmasından başka yolları kalmadı çünkü. Ortaya çıkan kemikler, cephanelikler, yazışmalar, konuşmalar onları da bu işin içine sokuyor zira. Katkı vermemiş olsalar bile katkı verenleri pekâla biliyorlar, muvazzaf olanları sigortalı olarak çalıştırıyorlar, bilerek veya bilmeyerek yeri geldiğinde kendilerini kullandırıyorlar.

'Laik mürebbiye' rolünü pek sevdiler. Bugün ikide bir 'Türkan anne' yazılarıyla milletin rikkatini, şefkatini hedef alıp, romantik romantik sıyırmaya kalkışanlar, 1999'da işleri güçleri eğitim ve bu milletin çocuklarının okuması, uluslararası düzeyde bir yerlere gelmesinden başka bir şey olmayan kitle için Ergenekoncuların karanlık mahzenlerde kurguladığı oyunları sahnelemekten geri durmayanlardı.

Halep oradaysa arşivler de burada sevgili Holding Medyası sakinleri... Açar açar yüzünüze vurulur yazdıklarınız, infazlarınız, insafsızlıklarınız.

Hiç kimse kusura bakmasın, millet işin farkında ve çekilen sifonun sonuna kadar pisliği götürmesini istiyor. Kim karanlık işlere bulaşmışsa, kim bu milleti ahmak yerine koyup kaderiyle oynamaya kalkışmışsa, kim Ergenekon izbelerinde, karanlık odaların folyolu duvarları arkasında entrika çevirmişse ortaya çıkarılmasını istiyor.

"Senin örgütün bir melekti yavrum" romantizmini kimse yutmaz, yutmayacaktır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gazete ve ülke

M. Nedim Hazar 2009.04.21

Ülkemizde –genel olarak dünyanın da çok farkı yok bahsedeceğim bu durumdan- yıllar yılı oluşan bir refleks kalıp vardı. Önce oluşan ortamı, sonra refleksi aktarayım.

Kültürde, sanatta, medyada; bu topraklara sırtını vermeyen, kendi kültürüne sağlam basmayanların kurduğu sistem hegomonik anlayışın doğal bir uzantısı olarak bahsini ettiğim kavramların aleyhine gelişti. Hatta birkaç on yıl öncesine kadar düşmanlık boyutuna kadar ulaştı.

Hangi gazeteydi hatırlamıyorum ama bir televizyon dizi oyuncusu ile yapılan röportajda, oyuncu şöyle diyordu: 'Aldığım drama eğitiminde inançlı kişilere tahammül yoktu. Benim inançlı biri olduğumu bilselerdi bırakınız mezun etmeyi, okula almazlardı!'

İşte bu noktaya ulaşan çarpık bir yozlaşma ve bozgun tablosu...

Tuhaf bir tepkisellikle yetindi bu ülkenin insanları. Çoğu zaman azgın bir azınlığın kendi ruh yapısı ve ideolojik çatısının kurguladığı ortam 'normal'miş gibi algılandı ve buna karşı sadece ve sadece tepki göstermek çıkış yolu olarak bellendi.

Salman Rüşdi'ye kızdık mesela... Şeytan Ayetleri gibi bir saçmalık bütün İslam âlemini öfke ile eylemlere yöneltti. Danimarka karikatür krizi de hakeza... Bağırдық, çağırдық, ortalığı yıktık, birbirimizi yaraladık ve öldürdük... Üç tane adam gibi doğruyu anlatan roman, beş tane İslam'ın barış anlayışını işleyen karikatür yeterdi oysa! Ve tabii bunu dünyaya yayımlayacak uluslararası gücü olan medya!

Yerel bir örnek vermek gerekirse, Ermeni soykırımı iddiaları. Lafı alan hemen bağırmaya başlıyor; yalandır, iftiradır, sözdedir, özde değildir vs. vs... Bu konuda uluslararası çalışma yapmak, lobi oluşturmak, kulis yapmak, kitaplar, tezler yayınlamak, becerebiliyorsak dünyayı bizim lehimize ayağa kaldırmak pek aklımıza gelmedi hiç... En kolayı buydu çünkü, bağırarak karşı koymak, tepki vermek...

Türk demokrasi tarihi ile medya tarihi arasında çok sağlam ve doğru orantılı bir bağlantı vardır. Demokrasimizin ruh hali ile hakim medyanın ruh hali birbirine benzemiştir çoğu zaman. Bu nedenle demokrasi açısından utanç dolu dönemler medya için de utanç dönemleridir. Çok ciddi ve tedavisi zor olan 'aidiyet' meselesi bulunan hakim medya, toplumu hep bir 'böcekler güruhu' olarak algıladı. Her yazı, haber, manşet, fotoğraf akıl veren, caka satan, didaktizmin sert sopası ile tepemize vuran unsurlar içeriyordu. Asrılık hastalığı ile medyanın verdiği yanıltıcı tanrısallık, medya patronlarını çoğu zaman 'memleketi babalarının malı' zannetme histerisine soktu. Gazetesinin sürmanşetinden başbakana 'Birinci güç benim, sen kimsin?' türünden çıkan medya patronlarını hatırlıyorum ben.

Bu dengesiz, sağlıksız ve tehlikeli kalıplaşma son yıllarda değişmeye başladı çok şükür. Zaten bağırıp çağırımlarının, rahatsız olmalarının temel nedeni, başta Zaman olmak üzere bazı alternatif yayın organlarının bu kalıplaşmış ve tek kutuplu dünyalarını bozması. Bu nedenle bazı zamanlar kendileri gibi olmayan yayın organını görmezden gelirler. Haberini haber, tirajını tiraj, makalesini makale saymamak gibi komik durumlara düşerler. Bakarlar ki olmuyor, bu sefer çamur atarlar, ötekileştirmeye çabalarlar ve küçümsemeye kalkarlar.

Bu nedenle kendi küçük dünyalarına gittikçe kısıtılıp kalırlar. Zira ne şekilleri şekildir, ne içerikleri içerik. Bunu küçümsemek ya da aşağılamak için demiyorum ama test etmek çok basittir. Bugün holding medyasından herhangi bir yayın organını çevirin yabancı dile ve başka ülkelere götürün bakalım bir tek adet satabiliyor mu? Sadece berber ve metrolarda okunup atılan önemsiz gazete statüsüne girebilirler maalesef.

Elinizde tuttuğunuz bu gazete işte bu açıdan çok önemli. Bu milletin değerlerini kendine değer olarak aldığı, milletin hissiyatına ortak olduğu ve tek kutuplu bir dünyayı yere devirdiği için. Demokrasinin de buna paralel olarak geliştiğini görmek haklılığımızı göstermiyor mu?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nerede o günler!

M. Nedim Hazar 2009.04.25

Enteresan bir süreçten geçiyoruz sevgili okurlar. Ülke, bir yandan tüm sulandırılmalara, bulandırılmalara rağmen bağırsaklarındaki kiri boşaltmaya çabalarken, bir yandan da geçmişleri sabıkalı, varlıkları şaibeli, etik anlayışları belli bir grubun ahlak ve erdem üzerine ahkam kesmesine şahit oluyor.

Sanırım çok özlüyorlar eski sistemlerini. Bin bir türlü çakalın, bin bir türlü entrika için gizli yerlerde buluşmasını, istedikleri tür psikolojik harbi kurgulamasını, istedikleri manşeti istedikleri şekilde gönüllerince çakmayı, hatta arada kendi mesai arkadaşlarını bile sıkılmadan karalamayı, ellerindeki kire bakmadan sağı solu inanılmaz bir pişkinlikle itham etmeyi çok özlüyorlar.

Cunta zihniyetinin istediği tür bir 'Andiç gazeteciliği' yaptırmasına epey hasret duyuyorlar anlaşıldığı kadarıyla. Laikliği içlerindeki faşizme bir örtü olarak kullanmayı, cinayetlerin işlendiği ve kendilerinin bu cinayetlere göre manşetleri gönüllerince atmayı, toplumun büyük ekseriyetini korku ve sindirme ile bir köşeye itmeyi özlüyorlar. Normal bir ülkede olsa tüm bunlar; sözgelimi günlükler sadece... İnanın yer yerinden oynar...

Ama bizim Holdingciler nedense zeytinyağı kıvamında hep üstte olmaya alıştırmışlar kendilerini. Hiç ama hiç sıkılmadan başkasını 'kirli' olmakla itham edebiliyorlar. Adama sorarlar 'öyle sağı solu kınayıp, kirlilikle itham edeceğinize önce dürüst ve yürekli olun. 'Ölümüne akredite' uygulaması karşısında niye sus pus oldunuz?' diye. Öyle ya; armudun sapı üzümün çöpü mevzularda, hiç de üzerlerine vazife olmadığı halde, sağdan soldan savunma isteyen, kınama yollayan 12 Eylül artığı oluşumları bir kez gerçek demokrasi taraftarı olamayacaksa, daha konuşmalarının, yazmalarının, dürüstlük taslamalarının ne anlamı var? Komik duruma düştüklerini artık çoluk çocuk da görüyor ama onlar farkında olamayacak kadar kaptırmışlar kendilerini.

Savundukları şeyin ucu cinayete varan birtakım karanlık hesaplar içinde olanlara arka çıkmak anlamına geleceğini ya bilmiyorlar ya da bildikleri halde eski günlerin hatırına bilmemezlikten geliyorlar.

Yoksa normal bir ülkede toprağın altından çıkan bu kadar silah, mühimmat, cinayet kurgusu, suikast şemasından sonra medya ayağa kalkar, yer yerinden oynardı.

Geçmiş cunta dönemine, darbe süreçlerine duydukları özlem onları böyle körleştiriyor ve sersemleştiriyor sanırım. Neyi savunduklarının, yaptıklarının ne anlama geldiğinin farkında değiller. Farkında iseler durum daha fena... Bu pis tertibin bilerek-bilmeyerek bir parçası olabileceklerini umursamıyorlar. Çetecilerle aşık atan, karanlık şebekeler ile iş tutan çevrelerin 28 Şubat sürecinde yaptıkları unutuldu sanıyorlar. İddianamedeki belgeleri de okumuyorlar herhalde! Ergenekoncuların birbiriyle mesajlaşmalarını; nasıl birbirlerine 'acil yalancı tanık bulmamız lazım, acilen şu mahkemeyi etkilememiz lazım' filan diye kapalı kapılar ardında dalavere çeviren zihniyetin varlığını görmüyor olamazlar. O halde?

Bilerek yapıyorlar bunu, eski kirli, gergin, kanlı ortamlar işlerine geliyordu çünkü! Patronları bir yerlerin içini boşaltıp, deveyi hamuduyla götürürken kendileri de bir yandan özgürlük şarkıları söyleyip, diğer yandan milleti baskı altına alabilsinler diye. Yargı etki altına alınıyormuş!

Eminim gizliden gizliye iç çekiyorlar, özlem duyuyorlar. "Ah nerede o günler?" diyorlar için için. "Silahsız mücadele", "Alçakları tanıyalım", "Genç subaylar rahatsız" türü manşetten toplum sindirmeleri, "Türkiye'nin 11 Eylül'ü", "Şeriatçılar kıydılar Kutlar'ımıza" nevinden deve dişi puntolarla milleti korkuttukları günleri hararetle arıyorlar. İhaleler, bankalar, hortumlamalar, milleti sindirirken cukkayı sağlamaştırmalar, bürokratla sarmaş dolaş olma dönemleri bitti. Yani artık bu milletin ensesine bir kene gibi yapışıp kanını emecek medya patronu zihniyetine ilk başta bu millet izin vermez. Kirli el, yüz, vücut arayan önce aynaya bakmalı, sonra konuşmalı... Zira özlemini çektikleri geçmiş pek romantik değil! n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Denge tüm evreni kıyametten tutan olgu. Galaksilerin dengesi, güneş sisteminin dengesi, dünyanın dengesi, çevrenin dengesi. Ve elbette insanlığın dengesi, insanın dengesi... Bazen farkında olamayacağımız kadar ünsiyet peyda etmiş oluyor ama insan muazzam bir dengeden oluşan organizma. Gözü ele alalım isterseniz. İki gözün olması sadece fiziksel bir tesadüften ibaret değil emin olun.

Yıllar önce bir kez daha anlatmıştım. Canlılarda iki göz olması tek başına bir mucize ve muazzam bir yaratılış dengesinin göstergesi. Deneyini bile yapmış bilim; bir gözünüzü kapattığınız an görme eyleminde bozukluk yaşarsınız. Cisimlerin yakınlığını-uzaklığını ayarlayamazsınız kolay kolay. Geçtiğimiz hafta yaşanan, Anayasa Mahkemesi'nin önündeki heykel tartışmaları ülkemizdeki denge sorunlarını aklıma getirdi. Malum, evrensel bir adalet ikonu olarak mitolojik Adalet Themis'in figürü kullanılır. Gözü bağlı bir genç kız, bir elinde terazi, diğer elinde kılıç vardır. Yeni yapılan heykelin şalvarlı ve gözü açık olması tartışılır oldu.

Şüphesiz semboller üzerinden yapılan bu tartışmaların hepsinin kendince haklı yönleri olabilirdi. Kimi 'Adaletin gözü kapalı olmazsa yanlı olur' diye itirazını belirtti, kimi 'Şalvarlı tanrıça mı olurmuş?' diye küçümseyici eleştirisini. Sembollere bu kadar eleştirel bakıp tartışanların gerçek anlamda toplumsal bakış ve adaleti aynı derecede hassasiyetle tartışmadıkları çok şaşırtıcı değil mi? İki gözü bağlı olan bir adaletten daha tehlikeli olan nedir biliyor musunuz? Tek gözü kapalı olan adalet!

Yani bakış dengesi bozulmuş, ayarı kaçmış bir yargı ve hukuk mantığı. Üstelik sadece hukuk alanında değil bu dengesizlik. Genel anlamda devlet ile toplum arasındaki bir bakış dengesizliği ve tek yönlü körlük var yıllardan beri. Genelkurmay Başkanı'nın son konuşmasında bu dengesizlikten birini onarmak yolunda birkaç cümle duymak bu nedenle entelektüel kesimi sevindirdi. Gerçi başka 'tek gözlü bakış' sayılabilecek çelişkilere düştü; ama Sayın Komutan, Güneydoğu sorununa yıllardır tek gözle bakıldığını itiraf edercesine cümleler kullandı ve 'Türkiye halkı' yaklaşımını dillendirdi. Oysa bu konuşmadan birkaç gün önce emekli bir savcının eski Kürt parlamenterleri kastederek 'asılmalıydılar' dediğini okumuştuk medyadan. Tek gözünü yitirmiş adalet kadar tehlikeli bir şey olamaz sanırım! YARSAV Başkanı'nın son derece asabi şekilde yaptığı konuşmaları, verdiği demeçleri gördükçe Adalet İkonu'nun ülkemizdeki halinin gözü bağlı olma durumunu çoktan aştığını, tek gözüne mil çekilmiş sinirli bir heyulaya dönüştüğünü düşünmemek mümkün mü?

İşte bu tek gözlü bakış ki, ülke tarihinin en tehlikeli ve derin terör davasını bir anda farklı bir noktaya çekiyor. Tertipler, suikast planları, cinayet iddiaları, bombalar, krokiler bir anda adaletin görmeyen göz tarafına denk geliyor ve ideolojinin keskinleştirdiği diğer göz beyni kilitleyip ağızları çözüveriyor. CHP'den, Andıç medyasına kadar birçok kesim bu kör noktanın karanlığının verdiği cesaretle neredeyse terörü savunabilecek duruma geliyor. Dahası bugün 'masuniyet karinesi'ni popüler parça haline getirip 24 saat dillendiren çevrelerin yıllar yılı yapılan 'kör bakış'ı normalmiş gibi algılamaları bünyenin hatalığına dair ürküntü veriyor açıkçası. Elinizi vicdanınıza koyup bir sorun bakalım; bu ülkedeki adaletin gerçekten iki gözü de kapalı mıydı hep?

Öyleyse nedir peki iddianamedeki 'yalancı şahit bulun, şunu ayarlayın filan' durumları. Diyelim ki haberleri yoktu, peki iddianameye girdikten sonra niye kimsenin 'çıtı' çıkmıyor? Ya 'falanca mahkeme bizdenmiş' muhabbeti! Tartışalım elbette; "gözünü kapatalım mı açalım mı" diye, tartışalım elbette "şalvarlı tanrıça mı olurmuş" şeklinde; ancak önce bir şeyin hakkını teslim edelim: İlk başta adaletin fabrika ayarlarına dönmesi lazım! n.hazar@zaman.com.tr

Vefa ve adanmışlık

M. Nedim Hazar 2009.05.02

Biliyorum gündemimiz yoğun. Dünyanın her türlü hali ile ülkemizin her zamanki hali birleşince bir yazar için işlerin kesat olması mümkün değil. Dahası, okurunuz yılların verdiği alışkanlık ile bekler sizden gündeme dair görüşlerinizi.

Sözelimi Genelkurmay Başkanı'nın toplantısına dair, dağ başında akreditasyona dair, Ergenekon günlüklerine dair, 'holding medyası'nın internet uzantısı ile Ergenekoncular arasındaki pek işaret edilmeyen işbirliğine dair fikirlerinizi merak eder...

Biz ki, güzelim 1 Mayıs'ı bile bir şiddet ve öfke gösterisine dönüştürmeyi 'özgürlük ve hak' zannederiz... Oysa bir yandan bahardır gelen, uyanmaktadır toprak ve insanlığın her türlü kötülüğüne inat bir uyanış vardır her yerde. Şimdi sizden bir şey yapmanızı rica etsem. Şöyle mesela; sırtüstü uzansanız bir yere ve hiç kılmıdamsanız, sadece gözleriniz. Ne hareket, ne konuşma... Birkaç dakika değil üstelik, mesela bir saat filan yapsanız, yapmaya çalışsanız bunu. Neler olur biliyor musunuz? İlk birkaç dakika içinizde birtakım kıpırtılar başlar. Sonra karıncalanmalar, kaşınma hissi. Israrla devam ederseniz işkenceye dönüşmeye başlar. Ve birkaç saat sonra ruh dengeniz bozulma yoluna girmiştir bile. Yeşil sahaların efendi ve çalışkan oyuncusu Sedat Balkanlı tam 12 yıldır böylesi bir durumdaydı. Ve biliyor musunuz özellikle bu tür yatağa mahkûm hastalıklarda belki hastadan çok daha fazla onun bakımını yapan insanların hali perişan oluyor. Psikolojileri bozuluyor, bedensel rahatsızlıkları başlıyor, geceleri ile gündüzleri birbirine karışıyor, hayatları altüst oluyor. Zira bir yandan hastanın bakımını yaparken diğer yandan hayata tutunmak zorunda kalıyorlar. Hem gündelik geçimlerin tedarikiyle uğraşıp hem de hasta ile ilgilenip, onun moralini yüksek tutmak inanılmaz zor ve her faninin altından kalkabileceği bir yük değildir. Rahmetli babamdan biliyorum, 15 yıla yakın yatağa mahkum yaşadı ve onun bakımını yapan annemi çok kez odanın bir köşesinde sessiz sessiz ağlarken buldum.

Sedat Balkanlı vefat etti. Tam 12 sene süren bir mücadele, çile ve ızdırap. Eşi Şükran Balkanlı'yı bu yüzden inanılmaz büyük bir hayranlıkla takdir ve tebrik ediyorum. Normal bir insanın birkaç saat bile tahammül edemeyeceği bir sıkıntıyı 12 yıl göğüslemek herkesin harcı değil inanın bana. İşte mayıs ayındayız ve Anneler Günü'ne bir şey kalmadı. Çocuklarına annelik yapmak her kadının doğasında olan bir şey, ama kocasına, kardeşine annelik yapmak durumunda kalan anneler daha bir değerlidir benim gözümde. .

Öyle bir kadın düşünün ki, doktorlar "üzgünüz ama bu durumuyla en fazla iki yıl yaşar" dedikleri bir hastayı ilgisiyle 12 yıl yaşatabiliyor. Şüphesiz canı veren de alan da Yüce Yaratıcı'dır, amenna! Ancak sebepler dairesinde bakım, ilgi ve yakınlık da işte böyle neticelere sebep olabiliyor.

Rahmetli Sedat Balkanlı bu nedenle çok şanslıydı bence. Cenab-ı Allah onun temiz ruhuna, iyi kişiliğine ödül olarak, daha bu dünyadayken pırıl pırıl ve fedakâr çocuklar ve bir eş vermişti ona. Kolay değildir inanın, biz uzaktan takdir eder, her gördüğümüzde ve aklımıza geldiğinde gülümseyerek tebrik ederiz bu tür kahramanları. Ama acı içten içe yıkar bu durumlarda, kemirir, bitirir...

Anneler Günü'nü kutlayacak dünya çok yakında. Büyük büyük insanlar söylevler söyleyecek, nutuklar atacak, yazarlar kaleme sarılacak anneliğe dair. Kutsayıp, yücelteceğiz annelik kavramını. İşte yaşayan bir örnek Balkanlı ailesi... Afişlere konulacak, konuşmalara girecek, parmakla gösterilecek. Vefaya, adanmışlığa, sabra ve tevekküle dair. Sevgili Sedat'a Rabb'imden rahmet diliyor ve Şükran Balkanlı Hanımefendi'nin ellerini tüm erkekler adına minnettarlık ve şükranla öpüyorum.n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Stüdyodaki kafes

M. Nedim Hazar 2009.05.09

Belki de sadece bana ters geliyordur, emin değilim. Ama TV programı adı altında stüdyodaki kanepelere yan yana doluşturulan Anadolu insanının özel hayatını günaşırı karniyarık yapar gibi kesip biçme durumu beni acayip derecede rahatsız ediyor.

Hiç öyle imaya, işaret etmeye, isim vermemeye filan da gerek yok. Bahsini ettiğim olay ATV ekranlarında yaşanıyor. Meğer ben yeni fark etmişim, bilenler 'sen bilmiyorsun, bir tür arkası yarın bu' şeklinde beni uyardılar. İşin drama yönü de var yani. Arada dönen tanıtımdaki müzikli kurgular, efektli patlamalar bunun en büyük kanıtı. Şimdi meselenin ta en başına dönüp, ekranın yozlaştırıcı yönüne dair referansları peş peşe sıralamayacağım. Ülke insanımızın tıkıştırıldığı stüdyoların halini daha önceden Serap Hanım'dan, Yasemin Hanım'dan, Esra Hanım'dan, Seda Bacı'dan biliyorduk. Ama benim aklımda Müge Anlı Hanımefendi magazinci olarak kalmıştı. 'Tatlı Sert' isimli programında zaman zaman altyapısız didaktizmin zirvelerine tırmanarak, konuklarını haşlayarak işlediği şeyler beni dehşete düşürdü. Kimse, 'Bunlar yaşanıyor kardeşim, gizli kapaklı mı kalsın?' şeklinde bir soytarılığa başvurmasın! Binbir türlü melanet yaşanıyor yeryüzünde, binbir türlü rezillik, kepezelik de. 'Bunlar yaşanıyor' diye sabahın bir vaktinde çarpıklığı milyonla çarpıp milletin üzerine boca etmek yayıncılık olmasa gerek.

Sakin yanlış anlaşılmasın, eminim son derece iyi niyetle, toplumsal yararlılığına inanarak yapıyorlar bunu programcılar. Ki arada dönen VTR'lerden anlıyoruz ki emniyet müdürlerimizden başka yetkililere kadar, birçok insan da memnun bu formattan.

Ama beni rahatsız etti.

Kesinlikle aşağılamak amacıyla söylemiyorum; ülkenin bir kasabasında, köyünde yaşanan birtakım çarpıklıkları 'kayıp çocuğu arıyoruz' şemsiyesi altında içdiş etmek, 'senin karın kiminleydi, şu vakit hangi erkeği evine aldın?' türü bir tür pornografik merak gıdıklayıcı olan konseptte dönüştüğünü ya görmüyorlar, farkında değiller ya da reyting filan ayağına işlerine geliyor.

Meşhur kurbağanın soğuk sudan kaynar suya geçişini fark etmeyişi gibi bir şey mi yoksa? Bana bir tür sirk sahnesi gibi geliyor bu tür durumlar. Ortada görünmeyen bir kafes ve televizyonculuk adına ortaya atlayan birtakım terbiye ediciler var. İzleyicinin reaksiyonuna göre kelimelerden oluşan kırbaç şaklatıyorlar havada ve hanım teyzelerin, ezik bacıların, gariban erkeklerin özel hayatlarındaki tüm çekirdekleri ortalık yere saçıyorlar. Eminim şimdi bana bir sürü olumlu yönünden bahsedecekler programın. Katilleri bulduklarından, kayıpları ailelerine ulaştırdıklarından filan dem vuracaklar. Ama bir günde yaptıkları bilinç altı tahribatının farkında olmadıkları gerçeğini değiştirmeyecektir bu. Manzara şu: Yan yana dizilmiş, eller kucakta yurdum insanları... Kendine güven abidesi danışmanlar, otoriteler ve hayatın anlamına dair tüm ciltleri yalayıp yutmuş duruşuyla sunucu bayan. Delikanlı konuşmaya başlıyor; çocuğu kaçırılmış. Ama hayatı yalanlar üzerine kurulu filan. Yalan, dolandırma, borç, aldatma, hapis bilmem ne gırla. Ve bir türlü sunucunun ağzından çıkmayan 'karın seni aldatıyor' yumurtası. Habire ima, habire aba altından sopa. İnsanlar elleri kucaklarında, boyunları bükük haklarında verilecek stüdyo kararını beklemekte günlerce.

Çok acımasız değil mi bu sahne sizce?

Evet, biliyorum da, 'kimse onları silah zoruyla getirmiyor oraya' diyecekler de çıkacaktır. Ama böyle midir yayıncılık, bu mudur televizyonculuk?

Şüphesiz derdim 'RTÜK uyuyor mu, ATV yetkilileri bu ne iştir?' filan değil... Ama bu gidişat da iyi değil inanın. Biraz iyi niyet, biraz reyting maskaralığı, biraz gündemde kalma saplantısı ve bol miktarda malzeme. Sonra da otursun akademisyenler tartışsın 'Mardin'de neler oluyor?' diye. Önce stüdyolardaki şu görünmeyen kafesleri kaldırıp, makyaj odalarındaki kocaman aynaları koymak lazım onun yerine. Arada bakmak gerek, ne hale geliyoruz diye!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İnsan

M. Nedim Hazar 2009.05.11

Biliyorum, beyinleri idrak felcine uğramış, kalplerinde insanî değerlerin yeri sıranın en arkalarına ötelenmiş, gözleri ve gönülleri üç kuruşluk siyasi kadraj dışında bir şeyi göremeyecek kadar körelmiş güruh bu yazıyı bambaşka bir şekilde yorumlayacaktır. Ama hakkaniyet hissi o kadar ağır basıyor ki, yazmasam vicdanen kendimi çok fena hissedecektim.

Ve biliyorsunuz, Cindoruk komedisi, Holding Medyası'nın katliam sonrası yaptığı şaklabanlıklar, Anayasa Mahkemesi gibi bir kurumun tepesindeki insanların girdiği yadırgatıcı diyalog ve ilişkileri arasında kalkıp böylesi bir meseleyi yazmak yadırgatıcı da olabilir.

Geçen hafta yazdığım 'Vefa ve adanmışlık' başlıklı yazıdan sonra anlamış bulunuyorum ki, bu konularda yalnız değilim en azından. Benim gibi düşünen ve 'hissiyatımızı dile getirdiniz' diyen binlerce, on binlerce insan var.

Rahmetli Sedat Balkanlı'nın vefakâr eşi Şükran Hanımefendi ile yapılan röportajları okudukça, vefasızlığın kol gezdiği, menfaatlerin, çıkar ilişkilerinin, entrikaların ve ayak oyunlarının hüküm sürdüğü günümüzde, sayıca az da olsa, vefa insanları olduğunu öğrenmek insanı rahatlatıyor.

Önce 'yandaşlık' gargarasından başka bir şey bilmeyen holding hışırları için bir hatırlatma yapayım.

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan ile hiçbir yakınlığım, doğru dürüst konuşmuşluğum, iletişimim, muhabbetim yoktur. Hatta birçok Andıç yaygaracısından çok daha fazla eleştirmiş, yadırgamış bir kalem olmuşumdur.

Lakin Şükran Balkanlı'nın anlattıklarını okudukça Başbakan'ın insan yönünü bir kez daha görmenin memnuniyetini ifade etmek bir borç bana göre. Tayyip Erdoğan bugün başbakan, yarın belki tekrar seçilmeyecek, siyasi hayatı bitecek vs. Siyaseten çok hata da yapmıştır belki. Çoğu zaman üslup sorunu da yaşamış olabilir. Ama sayın Başbakan'ın insanî yönü her türlü kusurun üstündedir.

Bir başbakan düşünün ki, 12 yıldır yatalak bir şekilde hayat mücadelesi veren futbolcu ve ailesini gece yarıları gizli gizli ziyaret edip hatırlarını soruyor, ihtiyaçlarını, sıkıntılarını dinliyor.

Futbolcu rahmet-i rahmana gittikten sonra evine gidip kederli ailesinin üzüntüsüne samimi bir şekilde iştirak ediyor, acılarını paylaşıyor, bizzat kendisi dua okuyor, Kur'an-ı Kerim tilavet ediyor.

İşte Tayyip Erdoğan'ı büyük yapan şey budur. Erdoğan'ı gönüllere kazıyan taraf bu insani ve samimi tarafıdır.

Ve unutulmamalıdır ki, bu yön zorla elde edilmez. İnsan olmak, samimi olmak, sahici olmak bir siyasi taktik, teknik değildir.

Şükran Balkanlı anlatıyor: "Tayyip Bey, Sedat'ın hastalığı ilerlediğinde de gizlice geceleri ziyaretimize geldi. Başsağlığına geldiğinde 45 dakika ezbere Yasin okudu. Ses tonu mükemmeldi. Acım hafifledi."

Üç günlük iktidar, uç kuruşluk dünyevî menfaat, beş para etmez çıkar için olmadık takla atanlar, milletin gözü önünde yapmadık numara bırakmayanlar için bu dediklerimin çok anlam ifade etmeyeceğinin farkındayım. Ve her gün 'RTE' diyerek, 'Ampül' diyerek, 'Tayyip' diyerek onu aşağılamaya çalışan mercimek vicdanlılara da diyecek bir tek kelimem yok bu konuda. Koca koca siyasetçiler, üst düzey bürokratlar, komutanlar, parti liderleri, cukkası sağlam holding babalarını görüyorsunuz işte. Beş kuruşluk menfaat için bilmem kimi ziyaret edip 'emrinizdeyiz' şeklinde hazrola geçen menfaatçiler ile hasta bir adamı gece yarısı gizlice ziyaret edip, gönlünü yapıp 'emrinizdeyim' diyen kişiler arasındaki en temel farktır anlatmak istediğim.

İnsan farkı, insanlık farkı.

Siyasetin, ekonominin, politikanın canı cehenneme... Bana insan olan insan lazım dostlar. Umudumuzun en kırık olduğu zamanlarda, yüreğimizin darala darala nefes alamayacak hale geldiği durumlarda böylesi tablolar derin bir nefes aldırıyor, içimizi hafifletiyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir turnusol daha!

M. Nedim Hazar 2009.05.16

Yazar-çizer olmanın sayısız güzelliklerinin yanında birtakım olumsuz yönleri de vardır. Sözelimi içinizde gizlediğiniz, herkesten kaçırmaya, toplumdan saklamaya çalıştığınız yönlerinizi –çoğu zaman- farkına varmadan açığa çıkarırsınız. Diğer meslek dallarında bu durum pek olmaz.

Misal, öyle savcılar ve hakimler gördük ki; emekli olduktan sonra 'bu insan vaktiyle davalara girdi ve biz bunlara güvenerek hukuka güvenmiş olduk' diye hayretler içinde kaldık. Oysa yazar-çizer takımı için böylesi bir lüks yoktur. Onlar çoğu zaman tutamazlar kendilerini, alenen belirtmeseler de ağızlarından kaçırırlar, satır aralarına sindirilmiş şeyleri fark etmezler. Aslında her olay bir turnusol kâğıdıdır bizim meslekte. Darbeler örneğin... 28 Şubat'ı açıp süreci izleyelim, ne demek istediğim daha net anlaşılacaktır. İçlerindeki darbe ve baskı muhabbetini bol 'ama'lı cümlelere gizleyen nice demokrat kılıklı faşistlerin at oynattığı bir ülke Türkiye.

İçlerindeki kini, nefreti ve fobileri dışarı alenen vuramazlar belki ama ellerine her fırsat geçtiğinde yapmadıklarını da bırakmazlar. Önceki gün holding medyasından bir gazete 'Karanlık bir kafa' başlığıyla artık bin yıl geride kalması gereken linç zihniyetiyle yayın yaptı mesela. Ya da başka bir holding medyasının başköşecisi 'imam' filan türü nitelemelerle akli sıra aşağılamaya çalıştı başka bir meslektaşını. Aynı şey kendilerine yapılırsa 'hedef gösteriliyoruz' diye ciyaklarlar oysa! Siz namuslu, dürüst ve en azından milletin değerleriyle hareket ettiğine inandığınız bir siyasînin, herhangi bir icraatını, cümlesini övecek gibi olduğunuz an 'yandaş' diye yırtırırlar misal olarak. Ama kendileri artık eleyecek unu bile kalmamış, eleği delik deşik olmuş köhne siyasî zihniyetin ülkeye tekrar karanlık dizaynlar vermek üzere harekete geçmesini 'Siyasette yeni oluşum, yeni soluk' palavrasıyla yüceltebilirler pekâlâ!

Yalnız üzücü bir haberim var malum zihniyete. Yıllar yılı her türlü baskı ve psikolojik harp teknikleri ile ezdiğiniz, bunalttığınız, aşağıladığınız ve atınızı istediğiniz şekil oynattığınız kesim artık yemiyor bunları. Zira bir dönemin 'kartel' refleksiyle yaptığınız yayınlara karşı, başkalarının eli de armut toplamıyor artık. Ne mal olduğunuzu, kaç kuruşluk tıyneteye sahip olduğunuzu yüzünüze çarpıveriyorlar hemen. Dolayısıyla artık yağma yok...

Bunları sadece genç siyasetçi ve gelmiş geçmiş en büyük demokrat çok Sayın Cindoruk'un tekrar siyaset sahnesinde boy göstermesi vesilesiyle demiyorum. Bence bu, mizah tarihinin alanına giriyor. Danıştay saldırısı sonrasında inançlı kesimi zerre miktar umursamadan yaftayı yapıştırıp, zerre kadar akıl yürütmeden sonuca ulaşanların 'haydin mitinge' geyiğine girmelerinden bahsediyorum. Günlüklerinden yazışmalarına, telefon geyiklerinden bilmem nelerine kadar her alanda bu tür organizasyonları bilinçli bir tertip olarak yaptıklarını bile bile bunu desteklemeyi 'demokrasi ve özgürlük' şemsiyesi altına sokmaya çabalıyorlar sıkılmadan.

Kimse halkın birilerini protesto etmek için bir yerlerde toplanıp miting yapmasına ses çıkaramaz. Ancak karanlık izbelerde bu tür kurgulara girişip, hem kendilerini sıkıştıkları köşeden kurtarmaya hem de milletin tercihlerini 'seçim de neymiş' dudak bükmesiyle küçümsemeye çabalayanların demokrasi ve özgürlük ile ilgilerinin olmadığını en iyi kendilerinin biliyor olması lazım. Bilmiyorlar ya da işlerine böyle geliyor. Canlarının istedikleri manşeti çıkacaklar, paşa gönüllerine göre ekrandan insanları linç edecekler, sonra da taşımali sistem ile miting tertip edip bunu halkın yaptığını söyleyecekler! Kimse milletin buna inanmasını beklemesin boşuna. Çıkın efendi gibi ve delikanlıca, 'Biz ki Hüsamettin Bey'den medet umar hale geldik, biz ki artık istediğimizi yaptırılmaz olduk, biz ki içimizdeki faşizmi çuvala sığdıramıyoruz artık. Her şeyin eskisi gibi olması için yürüyün meydana!' deyin. En azından dürüstlüğünüze saygı duyarız. n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cindoruk ve bisiklet

M. Nedim Hazar 2009.05.18

Bizzat şahit olduğum iki olayı naklederek önceki gün meydana gelen bir hadiseyi dikkatinize sunacağım.Yaklaşık 9 yıl önce bir vesile ile Kopenhag'da bulunuyorduk.

Sevgili kardeşim Hasan Cücük, bizi sokaklarda gezdirirken kentin belediye başkanına denk gelmiştik. Açıkçası kendi ülkemizde en kıytırık belde belediye başkanlarının bile eş-dost, yaren, ahbap, bürokrat, halayık ile gezdiklerine aşına olduğumuz için şaşırmıştık. Hasan, beni şoke eden bir şey daha söylemişti: 'Başbakan, bisikletle işe gidip gelir!'

Son yerel seçimin hemen öncesinde bir şehrimizde ziyaret amacıyla bulunuyordum. İsmi bilerek vermiyorum, zira siyasîlerimiz her sektörden daha fazla alıngan ve intikamcı olduğu için kimsenin üzülmelerini ve bedel ödemesini istemem. Her neyse... Şehrin yerel kanallarından birinin sahibinin odasında sohbet ederken birden kapılar açıldı. Belediye başkan adaylarından biri o akşam canlı yayına konuktu ve televizyon binası bir anda ana baba gününe döndü. Abartmıyorum, onlarca tuhaf insan doluştu televizyonun oda ve koridorlarına. Mutfakta bile oturacak yer kalmamıştı. Gerçi o aday seçilmedi ama seçilseydi ortaya çıkacak belediye tablosu hakkında fikir veriyordu ve daha acısı, bütün partilerin adayları için tablo aynıydı.

Eminim hepimiz benzer tablolarla defalarca karşılaşmış ve defalarca –sessizce de olsa- kınamışızdır. En azından tıkanan trafiğin içinde bir dolu eskortuyla gelip geçen siyasî ve bürokratları görüp bu hissi yaşayanımız çoktur. İşte bu nedenle yeni Sanayi Bakanı'mızın Kocaeli'nde yaptıklarını ve söylediklerini canı gönülden destekliyor ve takdir ediyorum. Nihat Ergün'ün yaptığı şey gündelik bir çıkıştan çok daha fazla anlam ihtiva ediyor/etmeli

bence. Ülke bir yandan Cindoruk/Demirel ekürisi ile yine siyasetin sığ, jakoben ve soğuk bataklığına çekilmeye çalışılırken diğer yandan Sanayi Bakanı'nın hareketi ile illiklikten kurtulmaya çabılıyor.

Cumhuriyet mitingleri gibi...

Ne kadar romantik ve özgürlükçü görünüyor değil mi; birtakım insanlar ve sivil toplum kuruluşları, demokrasi ve özgürlük için yürüyorlar! Manzara öyle gösterilmeye çalışılıyor ancak illüzyonun arkasına baktığımızda manzaranın tam tersi olduğunu görmemek için aptal olmak lazım sanırım. Talep edilen şey, Ergenekon soruşturmasının derhal durdurulması, tutukluların serbest bırakılması, eh bir de mevcut iktidar alaşağı edilirse yeme de yanında yat! Onca bombalar, silahlar, cephaneler, krokiler, belgeler filan sümenaltı edilsin isteniyor. İsteniyor ki, toprağın altında saklanan bu cephan ve teçhizat hiç ortaya çıkmasın, planlar ve krokiler ele geçirilmesin...

Peki ne olsun?..

İstenilen şey şu mu: Bu silahlar ve krokiler bir gün uygulanmak üzere ortaya çıksın, birtakım karanlık eylemler yapılsın ve holding medyası manşetten halkı ezsın, sindirsin, birileri sokağa dökülüp miting yapsın, bunama siyasetçiler de iktidarda istedikleri kararlara üç kuruşluk menfaat için imzaları atıversinler?

Bu mu?

Bir toplumun değişmesi ve gelişmesi bir günde ve gökten zembille iner gibi olmaz. Önce biz değişeceğiz... Bunamalardan umut beklemeyecek, yerelinden geneline kadar siyasetçi ve yöneticilere ne kadar yalalaklık yaparsak o kadar karnımızın doyacağına inanmaktan vazgeçeceğiz. Belediye başkanı, milletvekili, bakan ve başbakanın bizim gibi ölümlü insanlar olduğunu daima bilecek ve bizler gibi sıradan insanlar oldukça yüceleceklerine hem inanıp hem de inandıracacağız. Tamam; sayın bakanın gezilerine bisikletle gitmesini isteyebilecek kadar kör romantizm peşinde değiliz, ancak bu ilkel tablonun da değişmesini talep etmek hakkımız.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Herkesin bir düşü vardır

M. Nedim Hazar 2009.05.19

Haberi okumuşsunuzdur, tam da hukukçu büyüklerimizden biri Danıştay saldırısının yıldönümünde yaptığı 'düşlü, rüyalı' bir konuşmanın hemen ertesi günü açıklandı: Danıştay Saldırısı ile Ergenekon Davası birleştirildi.

Biliyorum bir kesim bunun da birileri tarafından kurgulandığını düşünecek. Aslolan hakikat olmadığı için, yalın gerçekliğin ne olduğuy la pek fazla ilgilenmeyenlerin at koş turdu ğ u bir ülke Türkiye.

Yüksek yargı bir yandan bu kararı verirken diğer yandan sayın hukukçu büyüğümüz 'dün bir düş gördüm' diyor. Hatırlarsınız bir başka büyüğümüz de bizzat düşler ülkesinde yaşadığının göstergesi olarak, 'seçim de neymiş, demokrasi çok da matah bir şey değil' mealinde demeçler verir dururdu. Kaderin garip cilvesi ki, aynı büyüklerin bir kısmı Ankara'da meydanda kendi meslektaşlarını suçlayıp, bir terör örgütü davasında resmen taraf olup savcılar suçlarken, başka bazı hakimler saldırı ile davanın ilgisi olduğuna dair karar veriyordu.

Sayın hukukçu büyüğümüz bu gerçekliğ e hiç girmemiş ya da haberi yokmuş gibi, aşına olduğumuz -bize has- hukukçu jargonunu kullandığı konuşmasının sonunda şöyle demiş: "Dün bir düş gördüm. Ülkemin Başbakanı Danıştay'a sahip çıkıyor, türban kararından sonra 'Bunlar bu gidişle evin içine de karışacaklar', 'Efendi bu senin

işin değil, Diyanet'in işi', 'Yasamada, yürütmede bazı adımları atarız ama yargıdaki adımı bizim atmamız mümkün değil. Açık konuşuyorum, Danıştay'da birçok engelle karşı karşıyayız' diyenleri hukukun üstünlüğünü tanımaya çağırıyordu... Ülkemin savcıları, insan onuruna sahip çıkıyorlar, soruşturmaların gizliliği konusunda büyük duyarlılık gösteriyorlardı. Sabahın erken saatlerinde evlerinin arandığı, anlatımların yandaş basına aktarıldığı, devlete yıllarca hizmet etmiş kişilerin gözaltına alınma sürecinde örselenmiş ruhların bırakıldığı, ceplerinde kalbi kırık ömürler ve tansiyon hapıyla dolaşmaların yaratıldığı dönemleri kınıyorlardı... Bu düş Obama'nın düşü değil, bizim düşümüz. Ulaşmak uzun soluklu olsa da bu düşün gerçekleşeceğine ben inanıyorum. Biliyorum ki, sizler de inanıyorsunuz. Bu inancımızı bir kez daha paylaşmak üzere Anıtkabir'e, Mustafa Kemal'e gidelim..."

Sayın büyüğümüz unutmamalı, insan olan herkesin bir düşü vardır. İçinde canavarlık taşıyanından melek gibi bir vicdana sahip olanına kadar hem de. Bazılarının düşü daha karanlıktır, heyulalarla doludur. Bunun için sayın başkan ve bazı meslektaşlarının yaptığı gibi hayali zihin okumalara da gerek yoktur, Ergenekon İddianamesi'ni ve delilleri okumak da yeterli olacaktır.

Ve sıradan Türk insanının da düşleri vardır. Hem de öyle bir düş ki;

Karanlık izbelerde salt kendileri gibi düşünmeyenleri zan altında bırakacak cinayetlerin, suikastların tertip edilmediği bir düş mesela. 'Falanca mahkeme bizden, filanca onlardan' şeklinde telefon konuşmalarının yapılmadığı, önemli bazı davalarda gazetecilerle paslaşmaların yapılmadığı, bombaların, silahların toprak altına gömülmediği, psikolojik harplerin uygulanmadığı, gazeteciliğin sadece gerçek anlamıyla yapıldığı, yazarların darbecilerle aşık atmadığı, cuntacı zihniyetin kucağına kimseyi oturtup sakalını sıvazlamadığı bir düş. İdeolojisi, görüşü ne olursa olsun herkesin eşit ve özgür olduğu, insanların eşlerinden dolayı 'Cumhurbaşkanı olmaması için her şeyi yapın' şeklinde kumpasların tertiplenmediği, dahası 'engellemek için her türlü puşluğun' kurgulanmadığı bir düş.

Yöneticilerin, hukukçuların, askerlerin, bürokratların kendi halkına düşman olmadığı, Ali Cengiz peşinde koşulmadığı, modern dünyayı düşman olarak değil, bir yaşam standardı olarak gördüğü bir düş.

Ne ki, biz biliyoruz artık bu ülkede kimlerin ne tür düşler peşinde koştuğunu ve kimlerin kanlı düşler için her türlü dalavereyi mubah olarak gördüğünü. Azizlerden aziz olan bu millet için birilerinin kanlı ve karanlık karabasanlar kurguladığını biliyoruz... Başkalarının da temiz, masum ve özgür günlere dair düşler gördüğünü de birileri bilsin bence.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Say-lan

M. Nedim Hazar 2009.05.23

Aslında yazmayacaktım. Birçok açıdan öyleydi çünkü. Yazmamak yazmaktan çok daha iyiydi. Bir sefer ortada bir ölüm vardı ve –eğer inanıyorsanız- Türkan Saylan adaleti zerre miktar hata barındırmayan bir adaletin önündeydi artık. Biz ölümlülerin abartma ya da küçümsemeleriyle etkilenecek bir makam da değildi orası. Ne denirse densin hikâye olacağı bir durumdu bu zira.

Yaptıklarıyla ve yapmadıklarıyla hesaba çekileceği bir makamda iken, bizlerin onu yargılaması anlamsız ve hatta komik olacaktı. Ve fakat iş öyle bir noktaya getirildi ki. Başta Ergenekon davasını sulandırmak adına kırpa ekleye bir 'azize' çıkarmayı deneyenler Türkan Saylan'ın ölümünün ardından tam bir ruhani figür ve onu-onun

gibi olanları sevmemenin neredeyse vatan hainliği ile eşdeğer olacağı anlamına gelen yayınlar yapmaya başladılar. Türk jakoben ve faşistlerinin en büyük madrabazlıklarından birisi de, ölünün sırtına binmektir.

Uğur Mumcu'nun cenazesinde gazetesi için tiraj isteyeninden tutun da, başka bir cinayeti salt menfaat ve ticari kaybı uğruna ideolojik gibi göstermeye kalkanlar oldu bu ülkede. Abdi İpekçi'den Çetin Emeç'e kadar uzayan epey uzun bir liste bu. Danıştay saldırısının yıldönümünde yapılan konuşmalara bakın ne demek istediğimi daha iyi anlayacaksınız. Hablemitoğlu cinayeti mesela... Ölümünden ideolojik çıkar sağlamak kadar mide bulandırıcı bir şey olabilir mi?

Andiç medyası günlerden beri öylesine gözü dönmüş bir yayın politikası izliyor ki akla ziyan. Türkan Saylan'ı yüceltmeleri, abartmaları, köpürtmelerini anlayışla karşılıyoruz. Olabilir; ideallerindeki sivil lider, kanaat önderi, memleket kurtaran figür olabilir Saylan. Ve elbette ölümüyle üzüntü duyulacaktır. Ne ki ölümü sonrasında birbiri ardına 'aslında ne denli dini bütün bir insan, ne denli sağlam bir Müslüman olduğu' şeklindeki yayınları da bir noktaya kadar anlayabiliyoruz. Başta da dediğimiz gibi kimsenin ilahi adaleti kandırabilmesi mümkün değil. Ama bizi yanıltınlar, yönlendirsınlar bir sakınca yok.

Ama... Be güzel kardeşlerim Türkan Saylan'ın –bırakınız sevmeyi, muhabbet beslemeyi- cenazesine katılmamayı bir ayıp, hatta suç olarak göstermeye kalkışmak nasıl bir soytarılıktır? Gece gündüz, bıkmadan usanmadan, sayısız konuğa mikrofon uzatıp mazeret almak, sonra hep beraber 'yuhlar olsun katılmamış' dedirtmeye kalkışmak densizlik değil midir? Utanmasalar ekrana çıkan her konuğa 'Say lan, saysana lan!' diyerek zorla saygı duyuracaklar, saygı duruşunda bulunduracaklar.

Şahsen Türkan Saylan'ın yaşamı ve ölümü benim için çok önemli dersler içeriyor. Ne kadar doğru bilemiyorum ama Sayın Saylan'ın (bakın saydım beni aforoz etmeyiniz) ölmeden hemen önce 'Bütün görevlerimi yerine getirdim. Artık ölebilirim.' demesi beni müthiş etkiledi. Kendi kendimi sorguladım: 'Aynı şeyi ben söyleyebilir miyim?' Şimdi siz değerli okurlara da soruyorum; var mı aranızda bu kadar içi rahat ölüme gidebilecek bir babayiğit? Kaçınız/mız 'üzerimize düşen tüm vazifeleri yaptık, artık rahatlıkla ölebiliriz' diyebiliriz? Bir yazıda iki mevzu yazmak âdetim değildir ama, iki gün sonraya bırakırsam gündemden düşmesinden de çekiniyorum. Ama RTÜK Başkanı Zahid Akman ve Holding medyasının Akman hakkındaki yayınlarına değinmesem olmayacak. Son iki gündür Zahid Akman yine bunların manşetlerinde. Açıkçası işin iç yüzünü bilmiyorum ama sanırım Akman bu grubun işlerini iyice bozmuş, tekerlerine soktuğu çomak epey sağlam bir şey. Yoksa bu kadar manşetten ve ısrarcı öfkeyi anlamak mümkün değil. Memleketi istedikleri gibi dizayn etme hastalığından muzdarip gazete ve halaybaşı bile bizzat Arınç'ı kullanarak bindirdi Akman'a. Nihayet duymak istediklerini söyletmişler Arınç'a! Öyle yor manşetleri; 'Arınç'tan duymak istediğimiz sözler!'

Dediğim gibi, işin iç yüzünü bilemem. Gerçi bizim ülkemizde onun da foyası meydana çıktı ama (Bkz. Cumhurbaşkanının yargılanma tiyatrosu) yargı illa ki bir şekilde hak ve hakikati ortaya çıkaracaktır. Ama eski zaman kartelcilerinin Zahid Akman nefretinin altında başka nedenler olduğu apaçık belli! Üstelik Saylan'ı saymak gibi ideolojik bir faşizanlık da değil bu sebep, tamamen duygusal sanırım.... n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Lucescu

M. Nedim Hazar 2009.05.25

Bazı insanlar vardır ayna gibidir, bize kim olduğumuzu, kaç paralık insanlar olduğumuzu, açıkçası ne mal olduğumuzu alenen gösterdikleri için pek sevilmezler. Ayna gibidirler, gerçeği alenen yüzümüze haykırdıkları

için hiç hazzetmeyiz onlardan.

Mircea Lucescu bu ÷lkeye gelmiş en gerçek aynalardan biridir. Her şeyden önce insandır, adamdır, bilgedir, entelektüeldir. Açıkçası futbol camiasında bir insanda zor bulunacak özelliklerin birçoğuna sahiptir Romen teknik adam. Türk futbol tarihine geniş perspektifle bakıldığında G. Saray'ın aldığı UEFA Kupası'nın da, Milli Takım'ın dünya üçüncülüğünün de kökeni çok gerilere dayanıyor. Sepp Piontek ve Jupp Derwall'e kadar uzanmak lazım. Kimilerinin zannettiği gibi başarı kısa sürede gelmez, en az 20 yıllık yatırım, gözlem, ilgi ve ısrar gerekiyor.

Bugün kendileriyle övündüğümüz iki Türk teknik direktörün mental ve teknik anlayışına baktığımızda dip koçanlarında yine bu iki Alman ekolü teknik direktörün izlerini bulmak mümkün. Denizli ve Terim kariyerlerindeki başarıları Piontek ve Derwall'e borçlular biraz da. Biri Milli Takım'da, diğeri G. Saray'da bu hocalara yardımcılık ederken, farkında olarak ya da olmayarak çok şey aldılar kanaatimce.

Futbolu bilmeleri, Türk insanını tanımaları onlar için büyük avantaj oldu.

Ne yazık ki devam etmedi 1980'li yılların ortalarında başlayan anlayış. Rüştü'leri, Hakan'ları, Ogün'leri, Abdullah'ları, Okan ve Emre'leri yetiştiren zihniyetin yerine gündelik tabloya göre değerlendirme yapan, günöbirlik başarıyla caka satan zihniyet ne yazık ki yakalanan o ritmi tüketti ve bugün Türk futbolu çok ciddi bir tıkanıklık yaşıyor. Kaçırduğımız sadece Lucescu da olmadı. Nice değerleri birbiri ardı sıra harcadık; Gerets, Zico, Löw, Hiddink vs... Her biri başlı başına bir değer ve başarılı teknik direktördü. Bugün onlar gittikleri yerlerde başarıdan başarıya koşarken biz hâlâ 20 yıl öncesinin kısır çekişmelerinin dibinde bocalayıp duruyoruz.

Geçtiğimiz günlerde 17 yaş altı milli takımların maçları vardı. Tablo ne yazık ki aleyhimize idi. Almanya, Hollanda gibi ölkeler genç jenerasyonu ile ümit tazelerken bize yine hayal kırıklığı düştü ne yazık ki!

Elbette futbol medyası bu tür şeylerle ilgilenmek yerine klasik geyiklerine devam etti ve ediyor. Mircea Lucescu olayı bu nedenle çok önemli ve üzerinde tez yazılması gereken bir olaydır bence. Hocanın ölkeye gelişı, Türk futboluna ve futbol kamuoyuna etkileri en ince ayrıntısına kadar araştırılmalı ve akliselim bir şekilde değerlendirilmelidir.

Birtakım çevreler onu, ölkemizi 'Çavuşesku Romanya'sına benzetti' diye taşlamaya, aforoz etmeye kalkıştı ve kısmen de başardı bunu. Oysa açın ekranlardaki futbol programlarını, yapılan tartışmalara bakın ve kararı siz verin. Hakem kurşunlayan, hatır şikesinin havada uçtuğu, galip takım oyuncularının sahada kovalandığı bir ölkö için hangi benzetme uygundur siz karar verin.

Emin değilim ama sanki bu ölkede birçok şeyin düzelmesi futbola bağılı gibime geliyor bazen. Hani futbolda başarı ve düzey yakalandıkça sanki başka şeylerde de başarılı olacaktımsız gibi hissediyorum. Bunun için de ölkedeki birçok şeyin değışmesi gibi futbol zihniyetinin de değışmesine ihtiyaç var sanırım. En başta da futbol medyasının. Bugün futbol medyasının başını tutan zihniyetin (hadi tasfiye demeyeyim) emekli edilmedikçe ölkö futbolunun genel anlamda başarılı olacağına pek ihtimal vermiyorum. İzin vermiyorlar çünkü. Bu medyanın etkisinde kalan yöneticiler, futbolcular ve hakemler de, 'madem öyle işte böyle' zihniyetiyle onların istediği bir tabloyu oluşturuyorlar doğal olarak.

Âdetim değildir ama gönlümden geçeni de ifade edeyim. Keşke Lucescu F.Bahçe'ye gelse ve kimse işine karışmasa da bizzat uygulamalı olarak gösterse futbolda başarı nasıl yakalanır? n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Protez cehennemine gideceksiniz

M. Nedim Hazar 2009.05.30

Türkiye bir yandan Cumhurbaşkanı Gül'ün samimiyet ile Kürt Meselesi'ne dair çözüm yollarını zorlamasını, diğer yandan iliğine kadar siyasallaşmayı 'rejim gereği' diye millete yutturmaya kalkışanları takip ederken, terör beslendiği damarların tıklandığını görüyor ve alçaklığın en vahşicesine sarılmaktan geri durmuyor... Ciğerimiz parçalanıyor her terör saldırısı haberinde.

Terörün semirttiği alçaklar bilmem ne dağlarında karşılarına aldıkları gazetecilere 'barış süreci, eylemsizlik' masallarını okurken ne derece cani ve insanlıktan nasibini almamış alçaklar olduklarını da göstermekten geri durmuyorlar. Davası ne olursa olsun, savunduğu değer ne ifade ederse etsin, ben şunu çok iyi biliyorum; masum insanları hedefleyen, saldırının en aşağılık şeklini uygulamaktan geri durmayan bir dava batmaya mahkumdur. Ve bu davanın elebaşları tarih boyunca sadece ve sadece 'katil' olarak anılırlar. Kimse kimseye 'Serok Apo' masalı filan yutturmasın. Kan ile beslenen lider olamaz, olamaz...

Tam da önceki akşam oturmuş İstanbul'un fethine dair bir sohbet yapıyorduk. Laf nasıl olduysa savaşımlara ve askerlere geldi. Savaşın da bir ahlaki değeri olduğu, savaşçının da birtakım değerlere sahip olması gerektiğinden dem vuruyorduk. Tarih nice komutanlar, nice askerler görmüştür ki, düşmanları dahi onlara saygı duymuşlardır. Düşman askerine su veren Çanakkale kahramanı ile yollara mayın döşeyen haysiyetsiz katil arasında bir fark vardır şüphesiz.

1990 yapımı bir Joel Schumacher filmi olan "Flatliners-Çizgi Ötesi"nde bir grup tıp doktorunun ölüm ötesi ile ilgili meraklarını gidermek için kısa süreli kalplerini durdurmaları anlatılıyordu. Kısa süreli kendilerini öldürüp, sonrasında yaptıkları iğne ile tekrar hayata dönen doktorların hemen hepsinde tuhaf suskunluklar baş gösteriyordu filmde. Sonradan anlaşıldı ki, ölen doktorlar gittikleri yerde hayatlarında yaptıkları hataların, işledikleri günahların karşılığını görüyor ve suçlu bir mahcubiyetle suskunluğa bürünüyorlardı. Mesela doktorun biri yıllar önce ağaçtan ittiği bir çocuğun sopalı saldırısına maruz kalıyor ve kişisel geçmişindeki bu günahının cezasını misliyle çekiyordu.

Ampute; malum kol, bacak, el ayak gibi uzuvlarından biri ya da birkaçının eksik olduğu insanlar için kullanılıyor. Ampute Milli Futbol Takımımız var ve bizi gururlandıran başarılarla koşuyorlar. Ne acı ki 30 yıllık terör belasının bir sonucu olarak Ampute kategorisine giren gencecik evladımızın sayısı hayli fazla. Gerçi terör asla bu insanların yaşama sevincini, mücadele azmini ve memleket sevdasını ellerinden alamıyor, gönüllerinden koparamıyor ama gördüğümüz manzara içimizi burkuyor, yüreğimizi yakıyor.

Bugün içeriden ve dışarıdan birtakım destekçiler, gizli-aleni savunucular buluyor olabilirler. Demokrasi adına onların yaptığı şeyin düpedüz canilik değil de özgürlük mücadelesi olduğunu savunan zavallılar da çıkıyor olabilir. Ama yapılan her mayınlı saldırı, şehit edilen her genç, bir uzvu koparılan her Mehmetçik alçaklığın asla zaferinin olmayacağını da haykırıyor bizlere. Özgürlük bir başkasının ölümüyle elde edilmez sevgili dostlarım. Özgürlük -eğer davanız hak ve gerçek ise- mücadele ile haykırarak, anlatarak ve hatta işkenceye katlanarak elde edilir. Tarihte hiçbir katilin davasında muvaffak olduğunu göremeyiz.

Bugün bazılarının 'Lider' diye başlarında taşıdıkları caniler bilmem hangi adada diyet yemekleri ve otel lüksü içinde ağırlandıyor olabilir. Bugün yapılan her saldırı sonrasında el çırpıp, akan her damla kan ile ömrünün biraz daha uzadığını da düşünüyor olabilir. Ama unutmaması gereken bir şey var. Çok önemli bir şey hem de... O inansa da inanmasa da, bir gün ölüp gidecek ve çizginin öbür tarafında binlerce uzvu eksik genç onu bekliyor olacak! Protez ayaklar, kollar bacaklar alçakların gerçek cehennemi olacak inanın bana. n.hazar@zaman.com.tr

Cehalet birilmek boyunlarımızda

M. Nedim Hazar 2009.06.01

Klişe tespitlerimizden en birincisidir: "Eskiden böyle değildi! Bu kadar ahlaksızlık, bu kadar cehalet, bu kadar suç yoktu..." Belki kısmen doğru olsa bile tespitin babasını ıskalayan bir teşhistir bu. Esas sıkıntı toplumun ahlakî ve etik değerlerinin aşağı doğru inmesinde değil, kontrolsüz iletişim aparatlarının inanılmaz bir cehalet ve vurdumduymazlık ile bu meselelere dalışındadır sanırım.

Eskiden de cinayetler işleniyordu şüphesiz, eskiden de ahlaksızlıklar –belki bugünkü kadar olmasa da- vardı. Geçmişle günümüz arasındaki tek fark, iletişimin hızı ve mahremiyet tanımamasıdır. Bugün yetkin olan olmayan, meselenin bilincinde olan olmayan birçok insan salt "izlenilirlik" kaygısı ile iletişimi adeta bir zehir gibi toplumun damarlarına zerk ediyorlar.

Müge Anlı -muhtemelen- lisans düzeyinde formasyon almış, senelerden beri medya sektörünün içinde, anne olan, aile kavramını bilen, aile kurumunun içinde yaşamış bir kişi. Muhtemelen bahsini ettiğimiz tüm olumlu ve olumsuz değerlerin farkında. Dahası bunları öğretmen düzeyinde başkalarına öğretecek derecede bildiğinden eminim. Ama stüdyosuna aldığı birkaç insanı, yakaladığını düşündüğü bir reyting damarından dolayı birer kobay faresi gibi her gün kafesin bir köşesine sıkıştırıp, onlardan meslekî rant elde etmeye kalkışması az bir ahlakî yozluk mudur?

Patrick Hamilton, 1935 yılında bir oyun yazdı. Yaşanmış bir olaydan çıkarak yazdığı oyuna 'Rope-İp' ismini verdi. Oyun, bir arkadaşlarını öldürüp sandığa saklayan bir grup gencin, sandığı –mecburen- yemek masası olarak kullanmasını anlatıyordu. Daha sonra (1948) ünlü gerilim filmleri yönetmeni Alfred Hitchcock tarafından filme de alınan Rope, bir cinayete ortak olan insanların yaşadığı vicdanî savrulmaları ve suça ortaklığın getirdiği manevî ağırlığı şahane şekilde anlatıyordu.

Müge Anlı'nın bol miktarda ucuz kurgu efektleri ve müzik kullanarak yaklaşık 45 gün stüdyodan yaptığı şey Rope filminin 'remake'i yani 'tekrar çekimi'nden başka bir şey değil gibiydi. Fark şuydu; Hitchcock bir film yönetmeniydi, Anlı'nınki ise bir televizyon programı. Üstelik Hitchcock olayları anlatırken Anlı'nın yaptığı gibi 'Author' edasıyla kimsenin başına vurup, erdem ve ahlak zabiti kisvesine bürünmüyordu. Sabahın karga kahvaltısı saatinde herhangi bir pedagojik kaygı duymaksızın, bırakınız çocukları, kocaman insanların bile (buna Anlı'nın kendisi de dâhildir) gerçekliği algılayıp ayırt edemeyeceği bir formatta yozluk ve çürümüşlüğü program adı altında izleyicinin üzerine boşaltmak en az işlenen konular kadar çirkin, yakışsız; tehlikeli ve suç (olması gerekiyor)dur.

Acı ki, olayı bir film öyküsü gibi özetlemek durumundayım: Dilber isimli bir anne, Ümit isimli bir baba... Ve kayıp bir çocuk; ismi Muhammed... Baba umarsız ve saf (temiz değil)... Eşinin fuhuş yaptığını duyduğu halde inanmıyor. Anne cahil, baba cahil. Babanne, dede, kayınbirader, baldız, komşu, arkadaş... Hepsi aynı sefalet perdesinin kahramanları. Müge Hanım böylesi bir tabloda gardı düşmüş boksöre giriş gibi girişiyor. Oysa kayıp bir çocuk var, program formatının da bu olması lazım! Kayıp insanın bulunması için çaba lazım sözde! Ama özel hayata dair karpuzlar vuruluyor yere ve çekirdekleri ayıklanıyor günler ve günler boyu. Sonradan öğreniliyor ki, çocuk ilk günden öldürülmüş ve cesedi bir tarlada çürüyor. Tıpkı İp filminde sandığın içindeki ceset gibi. Stüdyodaki kendini en bilgili zanneden sunucu, avukat ve akademisyen dışında neredeyse herkes aslında kayıp filan olmadığını biliyor. Katil ve suç ortakları rol kesiyor, sunucu ve kanal reyting damıtıyor.

Bu nasıl bir pejmürde kurgudur ki cinayet pornografik bir magazine malzeme yapılabiliyor? Sorun eğitimsizlik değil kanaatimce, cehalettir farklı boyutlarıyla. Ve o cehalet ki bir ip gibi sıkıldıkça sıkıyor fondötene bandırılmış boyunlarımızı...

Yazık ki ne yazık! n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Körlük

M. Nedim Hazar 2009.06.06

Hakikat enteresan bir şeydir. Üzeri ne kadar kapatılmak istenirse istesin, belki geçici bir illüzyonun altında bir süre görülmez ama nihayetinde ortaya çıkar ve tüm çıplaklığıyla 'ben buradayım' der. Hakikatlerden rahatsız olanlar kendilerini kandırmaya devam ederler belki ama, o, orada tüm çıplaklığıyla tebessüm eder...

Cumhuriyet tarihimiz aynı zamanda bir tür siyasi ve ideolojik tiyatro tarihi de ne yazık ki.

Bazen acemi, bazen usta, kimi zaman sinsî, kimi zaman şeytani kalemlerin elinden çıkma senaryoların sahnelendiği komik, acı verici, trajik ve çoğu zaman utanç verici bir oyunlar tarihi sanki.

Esasen günümüzde yaşadığımız çoğu sıkıntının ve tartışmaların temelinde bu kadim tiyatronun sahnelenmesindeki arızaların, zorlukların olduğuna inandım hep.

Mayın tartışmalarından tutun da RTÜK Başkanı'na, Cumhurbaşkanı'nın eşinden nefret etmeden tutun da saçma sapan 'Şövalyelik' geyiğine kadar neredeyse her tartışma ve çatışma konusunun temelinde bu tiyatronun yazarlarının, yönetmenlerinin, oyuncularının ve alkışçılarının ya rolleri gereği ya da bozulan ezberlerinin verdiği sıkıntıyla yaptıkları şaklabanlık olduğunu düşünüyorum.

Bu durum değişir mi ya da ne zaman değişir tam bilemiyorum açıkçası. Bildiğim şey muhatap olduğumuz zihniyetin kendileri gibi olmayan herkesi, düşündükleri gibi olmayan her şeyi imha etme çabaları, olmadı görmezden gelme acizlikleridir.

Türkçe Olimpiyatları'nı bu ülkedeki herkes biliyor. Artık ulusal bir boyuttan çoktan çıkmış, uluslar arası bir organizasyona dönüşmüş ve samimi olan hemen herkesin (sevsin/sevmesin) takdirini kazanmış bir çaba.

Kısa süre önce Ergenekon davası dolayısıyla yapılan gözaltı sonrasında bir sivil toplum kuruluş liderinin evinde arama yapıldı diye yeri göğü birbirine katanları hatırlayacaksınız. Beğenirsiniz/beğenmezsiniz, o ayrı bir şey, ancak birileri kendi düşünce ve inançlarına göre bir gelecek kurgulamak için kanunlar çerçevesinde sivil olarak çalışma yapıyorsa hiçbir şey diyemezsiniz. Ama hatırlayacaksınız, bahsini ettiğim olay sonrasında sivil toplum kuruluşu lideri bayanın vefat etmesiyle adeta bir takdir avına çıktı malum kesim. Bırakınız eleştirmeyi, takdir etmeyi, cenazeye gitmeyi taşlamaya, aforoz etmeye kalkıştılar...

Abartının, köpürtmenin haddi hududu kalmadı.

Ki bunlar anlaşılmasın şeyler değildi. Andıç Medyası bu tür şeyleri abartmayı ve gölgelerini devasa yapmayı pek sever. Habbeden kubbe üretmekte mahirdir ve istediklerini istedikleri an kahraman yapabileceklerine inanırlar.

Kanımca bir tür psikolojik sapma sayılabilecek bu arızayı tıp otoritelerine bırakarak ben derdimi anlatmaya devam edeyim.

Hani, çok da küçümsemek istemiyorum ama zaman zaman bu gürhün gazetelerinin manşetinde, ekranlarının en önemli saatinde kendi patronlarının, kızlarının, damatlarının, enişterinin, ahabap ve yarenlerin yaptıkları sosyal sorumluluk projeleri yer alır.

Dediğim gibi pek bir severler ve bayılırlar abartıp köpürtmeye.

Kutu kadar bir ilkokul sınıfını 'eğitime dev yatırım' abartısıyla manşetten çıkmaktan utanmaz ve çekinmezler. Kendi ideolojilerine yakın buldukları kişileri ve sosyal faaliyetleri bir ibadet içtenliğiyle millete abartarak sunarlar.

Size sadece şunu söyleyeyim; bu ülkenin herhangi bir ilçesinde kendince esnafılık yapan ve kazancının bir kısmını eğitim faaliyetine yatıran, eğitimle ilgilenen, bu ülkenin ve tüm insanlığın geleceğiyle ilgili samimi kaygı taşıyan herhangi üç Anadolu insanının yaptığı katkı, o koca koca holding binalarının sahiplerinkinden misliyle fazladır. Ama benim esnaf kardeşimin plazaları, medyaları olmadığı için köpüklü manşetleri yoktur.

Ne ki tüm bunlara da eyvallah diyoruz. Hani kibrit kutusu kadar da olsa bu ülkenin eğitime katkıda bulunun, çocuklarımıza sahip çıkın, fakir fukaranın yanında yer alın. Varsın abartılmış olun, varsın minicik katkılarınızı köpürterek havasını atmış olun.

Fakat... Bilmem kaç ülkeden gelen yüzlerce çocuğunu herkesi duygulandıran, bu ülkeyi seven herkesin göğsünü kabartan çalışmalarını, çabalarını görmezden gelmek de ne demek?

Sizin samimiyetinize kim inanır artık?

Türkçe olimpiyatlarında bir iki cılız, yazar yazısı dışında hemen hiç yer vermeyen, görmezden gelenler zann ediyorlar ki bu kocaman ülke hizmetinin değerini düşürmüş, gözlerden kaçırılmış olacaklar öyle mi?

Yanılıyorlar elbette!

Zira hakikatin öle bir özelliği vardır ki; üzeri örtülemez, uzun süre gizlenemez. Bugün olmasa yarın çıkar bir yerden karşınıza ve size de mahcup bir utanç kalır geriye.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Medya ve dindarlar

M. Nedim Hazar 2009.06.08

Ahmet Hakan, başka bir analiz yazısından yola çıkarak "Dindarlar neden medya yapamaz?" şeklinde bir yargıyı köşesine taşıdı. Dikkat buyurun 'bu ülkede ya da Türkiye'de' değil, genel olarak inançlı insanların medya sektöründe başarılı olamayacağını ileri süren bir yazıydı bu. Şöyle diyor Hürriyet yazarı:

"Dindarlık ile gazetecilik arasında iflah olmaz çelişkiler vardır... Din "abartma" der, gazetecilik "abart" der...

Din "gizliyi, saklıyı araştırma" der... Gazetecilik "araştır, araştır" der...

Din "kusurları ört" der... Gazetecilik "kusurları aç" der...

Din "fazla meraklı olma" der... Gazetecilik "fazla meraklı ol" der...

Kısacası, dindarlık ile gazetecilik arasında yapısal fark vardır..."

Şimdi bu ana fikre bakıp şunu söylemek gayet mümkün: "Bu satırları yazan zihniyet ya dini bilmiyor ya da medyayı. Yahut her ikisini birden!" Bayıldığım bir söz vardır, der ki: "Kuyunun içindeki kurbağanın gökyüzü, kuyu ağzının genişliği kadardır." Dolayısıyla kendini Türkiye ve özelde bir holding medyasının derinliğine kaptırmış bir düşüncenin sabitlerinden yola çıkarak genelleme yapmak yanlış olabileceği gibi, zaman zaman 'tam aksi' sonuçlar da verebilir.

Sayın Coşkun 'Dindarlar medya yapamaz' derken cümleyi tersten okumayı belki de aklına getirmemiş . Yani, 'Medya yapanlar dindar olamaz'. Dolayısıyla kendinin de içinde bulunduğu yayın grubunu farkında olmadan "inançsızlık" gibi tatsız bir cendereye soktuğunun farkında değil. Kaldı ki Türk medyası ile evrensel kriterler içindeki medya arasında çoğu zaman bir uçurum bulunur. Hani cümle şu olsa anlayacağız: "Dindarlar bizim gibi medya yapamaz!" Buna eyvallah...

Kuyudaki kurbağa örneğinden hareketle kalkıp gazeteciliğin evrensel kriterlerinden ve habercilik tanımından ve de –örneğin- 'Christian Science Monitor'den bahsetmek anlamsız olacaktır. Ama tam da medya takip şirketlerinin "ülkede en yalancı medya" araştırmasının yayınlandığı şu günlerde tartışmasız birinciliği bir tür 'başarı' olarak görenlerin bu tür yargılarda bulunması bana enteresan geldi.

İsterseniz mezkur jargon ile ilerleyelim, bakalım inanç ne söylüyor, meslek ne diyor?

Sayın Coşkun haklıdır; 'din abartma' der örneğin, ama yanlışlığı nokta şudur; gazetecilik mesleği de 'abartmayacaksın' der. Bazıları abartıyor olabilir ama bu 'mesleğin uluslararası ölçütlerine uygundur' denemez.

Din 'gerçeği araştır' der, ama özel hayata asla müdahale istemez, gazetecilik mesleği de öyledir. Dünyanın hiçbir yerinde başkasının mahremini çarşaf çarşaf yayınlamak gazetecilik sayılmaz.

Din, 'ufacık bir menfaat için çarpıtma' der mesela, meslek de öyle söyler, hatta bunu suç sayar, ancak bu ülkede bir kesim vardır ki; 'gerekirse her türlü puştuğu yap' şeklinde seküler cevaz verir.

Din, 'haksızlığa karşı susma' der örneğin, mesleğin bilinen kriteri de budur, ama bir grubun, paradigmanın, ideolojinin gereği çoğu zaman susan medya vardır bu ülkede. Aksi de mümkündür tabii, işlerine gelmeyen, kendileri gibi olmayan düşüncüyü, kesimi töhmet altında bırakacak yayından zevk alırlar.

Hürriyet yazarının medyadan anladığı belki 'kendi' medyası olabilir ama bunun uluslararası bağlamda zerre önemi ve kıymet-i harbiyesi yoktur.

Başka hangi ülkenin böylesi böbürlenene medyasının internet versiyonunda 'Bülent Ersoy'un seksi resimleri için tıklayınız' butonu vardır ki?

Coşkun haklıdır, gazetecilik buysa dindarlar medya falan yapamaz, hatta kendilerinden başka hiçbir kesim, ülke, toplum medya yapamaz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dokunma patlarız!

M. Nedim Hazar 2009.06.13

Belki onlarca isim konulabilir. İster 'şiddetin magazinleştirilmesi' deyin, ister 'suça öykündürmek' fark etmez ve esasen aynı ana artere çıkıyor. O da şu; medya son dönemde vakanüvis edasıyla 'neden şiddet toplumu olduk?' derken meseledeki kendi vebalini atlamaktadır.

Ki buna bir de –bilinçaltı ya da üstlü- 'aidiyet' endişeli, 'suç benim bölgemde işlenmişse daha fazla yaygara ederim' histerisi eklenince ortaya 'Münevver Karabulut cinayeti' haberleri çıkıyor. Sanki bir cinayet vakası değil de Dostoyevski'nin romanının satırlarını okuyormuşuz gibi manzara çıkıyor.

Münevver Karabulut cinayeti birçok açıdan ele alınması gereken, bilim adamları tarafından irdelenmesi gereken ve her ebeveynin kendi çocuklarına ders olarak anlatması gereken bir vaka bence. Elbette kimseyi yargılamadan hüküm vermek bizim haddimiz değil ama mesele sadece 'zengin züppe çocuk-sınıf atlamak için her şeye katlanan fakir kız' bağlamında ele alınabilecek kadar basit de değil.

Ne var ki, medyanın yaptığı yayınların suç ve suçluyla, adalet aramakla da çok ilgisi kalmadı artık. Olay 'suçun reytinge malzeme yapılması' boyutunu bile aştı, kitleler üzerinde özendirici ve olumsuz etki oluşturuca boyuta ulaştı.

Endişem şu; oluşturulan bu kadar medya ve kamuoyu baskısıyla Emniyet'in hata yapma payı artarken, suçun niteliği ve inceliği açısından başka suçları tetiklemesi, bir tür rol model olmaya doğru gitmesi. Ki cinayetin üzerinden yüz gün geçmesinden sonra güvenlik makamları birtakım görüntüleri ve konuşmaları medyaya servis yapmak zorunda kalıyorsa bunun 'bakın işte çalışıyoruz, sizin yayınlarınızın da gerçeğe ilgisi yok'tan başka anlamı yok.

Rahmetli kızımızın babasını yüzlerce kez ekranda izledim. Acısını çok iyi anlıyorum ve sabırlar diliyorum. Ancak söyleyeceği her şeyi de söylediğini, en azından kızının hatırasına saygılı olması gerektiğini de düşünüyorum. En son 32. Gün programına çıkıp aynı şeyleri tekrarladi: 'Ben katilleri arıyorum, ya kızım bulunmasaydı da naaşı çöpe gitseydi?'

İnanın bundan başka bir şey demiyor. Acısından olsa gerek, medyanın kızının cesedi üzerinden yaptığı reytingi görmüyor ve bunu kabulleniyor.

Allah kimsenin başına vermesin, bu tür cinayetler sonrasında maktulün ailesi katillerin bulunmasıyla acılarının bir nebze olsun hafiflediğine inanırlar. Öyle de olur. Bir şey daha söylerler: 'Bizim başımıza geldi, başkasınınkine gelmesin!' Sanırım rahmetli kızımızın anne-babasına da sorulsa aynı cevap alınacaktır. Bakın geçtiğimiz günlerde bir çocuk, öz annesini uykudayken silahla vurup öldürdü. Meselenin iç yüzünü tam olarak bilemiyorum ancak çocuğun şu cümlesi beni dumur etti: 'Bu yaşta işlenen cinayetlerde ceza alınmayacağını televizyondan öğrendim.'

Elbette ortadaki vahşetin ve acının farkındayım, ancak her gün genç kızın nasıl parçalandığını, bedeninin nasıl valizlere, gitar kutularına konduğunu, çamaşırındaki lekeleri filan yayınlamanın katil zanlısının yakalanmasına değil, suçun magazinleşmesine, doğrusu; reytinge neden olacağına inanıyorum. Ve 'suç' denen insanoğluna has karanlık kavramın bulaşıcılığı dolayısıyla da başka suçlar için öykünme nedeni olacağına da.

Nasıl ki birileri gibi 'her gün Münevver'in neler yaşadığı ile ilgili betimlemeleri yayınlamanın iyi bir şey olduğuna' inanmıyorsam, olayın tamamen unutulması taraftarı da değilim. Bu olaydan toplumsal yararlar elde etmek mümkün. Ama magazinleştirmeden, iğrenç betimlemelere girmeden, ölünün mahremiyetini delik deşik etmeden!

Hiçbir kutsala, mahremiyet olgusuna saygısı olduğunu düşünmediğim, kanlı testere resimlerini tam sayfa yayınlamayı habercilik zanneden bir kısım medyanın bu cümleleri umursayacağını elbette düşünmüyorum. Onlar bu tür yayınları tiraj-reyting uğruna yapacak, sonra da 'Cinnet toplumu olduk! Neler oluyor bize?' diye hayretle sormaya devam edecektir. Ancak yetkililerin ve biz; bunlara maruz kalan sıradan insanların yapacak bir şeyleri olmalı... n.hazar@zaman.com.tr

Yakınlık terörizmi

M. Nedim Hazar 2009.06.15

Terapist Michael Vincent Miller'in 'İkili İlişkilerde Terörizm' isimli kitabında enteresan bir bölüm vardır. Şöyle der: "İlişkilerde kaygı, çaresiz bir kurban ya da yardımsever bir diktatör olarak ortaya çıkabiliyor." Miller'e göre 'sevmek ve korumak' güdüsü marazi bir hal aldıktan sonra 'ilişki' bir tür terörizme dönüşüyor.

Yaşadığımız olayları okumaya çabalarken şahit olduğumuz hayret verici gelişmeler, adına ister ülke deyin, ister vatan, ister memleket, isterseniz devlet fark etmiyor, elinde birtakım güçler olduğuna inananların sevdikleri ile ilişkilerinde terörize olmuş fikirleri, eylemleri normal, hatta mubah ve hatta şart gibi algıladıklarını görüyoruz. Memleketi çok sevdiğini söyleyenlerin taşıdıkları bu hastalıklı sevgiyi göstermek için memlekete hizmet etmek gibi bir düşünceleri olmuyor genellikle. Onlar erketeye yatıp canları gibi sevdiklerine inandıkları memleketlerine düşmanları gözlemliyor, sonra onları yok etmeye çalışıyorlar. Onlar için kimse kendileri kadar ülkeyi sevmediğinden dolayı, öyle rasyonel bir düşmana da gerek yok aslında! Hastalıklı beyin bir süre sonra yeterince düşman üretebiliyor çünkü.

Mantıklı ölçütlere, sağlıklı kriterlere bakıldığında bu gürhunun memleket için kibrit çöpü kadar bir fayda sağladıkları, hiçbir olumlu iş yaptıkları da söylenemez aslında. Ancak onlar kendilerini kaptırdıkları bu patolojik dünyada kendilerini aşırı önemsiyor ve onlar olmazsa ülkenin batacağına inanıyorlar. Daha da fenası buna bizim de inanmamızı bekliyorlar.

"Yakınlık terörizmi" diyor buna Miller. Düne kadar devleti babalarının malı zanneden zihniyetin, dışında herkesin düşman olmaktan başka seçeneği yok. Bu nedenle ülkeye ve içinde bulundukları kuruma yaptıkları tüm kötülükleri bir tür 'kahramanlık' ve 'vatan aşkı' ile bütünleştiriyor, öyle algılıyorlar. Birileri onların yüzüne ayna tuttuğu anda da inanılmaz çirkefleşiyor, karalamalarda bulunuyor, her türlü iftirayı, ayak oyununu normal görüyorlar.

Dediğim gibi, sadece kendileri inanmakla kalmıyor başkalarını da bu arızalı duruma inandırmaya çalışıyorlar. Bugüne kadar -ne yazık ki- buna inanan ya da inanmış gibi görünen zavallılar da çıkıyor nitekim. Üç kuruşluk ticari kazanç, beş paralık popülerite, yarım metrelik erk onlar için önemli.

Şüphesiz bu hastalıklı durum en fazla ülkeye zarar veriyor. Dünya tüm hızıyla bir yerlere ilerlerken, insanlar mutlu olmak için sınırları kaldırıp yakınlaştıkça, ülke dört yanı heyulalarla çevrili bir ormana dönüştürülüyor. Ve korku dört bir yanı kuşatıp hareket eden-etmeyen her şey düşman olarak tanımlanıyor.

Ki bu nedenle karanlığı emen, kötülükten beslenenler için ne terörün bitirilmesi isteniyor, ne de düşmanların azalması. Beslendikleri ana kaynak o çünkü. Terör biterse insanlar başını kaldıracak ve durum değerlendirmesi yapacak. Düşman sayısı azaldıkça sorular çoğalacak çünkü. Ve bu onların işine asla gelmiyor. Varlıklarının sorgulanacağını çok iyi biliyorlar. Bu nedenle içine yuvalandıkları kurum ve kuruluşların arkasına sığınıp karanlık tezgâhlar düzenlemeye devam ediyorlar. İçinde bulundukları kurum ve kuruluşların kutsallığı, itibarı onları gizlemeye yeter zannediyorlar. Oysa o kurum ve kuruluşlara en büyük zararı kendilerinin verdiğini kaydediyor tarih!

Bilmiyorum aynı alçak oyunu, aynı hain planı, aynı zehirden yemeği kaç kez servis etmeyi daha deneyecekler. Paçasına yapıştıkları bu ülkeyi yerinden kımıldatmamayı daha ne kadar becerecekler inanın bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var; bunlar açığa çıktıkça, oyunları yüzlerine vuruldukça daha da hırçınlaşıp kuduruyor,

büsbütün zıvanadan çıkıyorlar. Ürettikleri sahte düşmanlar, hayali öcüler birer birer eriyip yok oldukça artık akıl ve mantıkları da kilitleniyor ve büsbütün saçmalyorlar. Kendi aynalarını tuz buz ettikleri için manzaradan da habersizler; kendi ailesini, anne-baba ve evlatlarını katleden bir cinnetin kahramanı olduklarını görememeleri bu yüzden sanırım. n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çuvaldaki mızrak

M. Nedim Hazar 2009.06.20

Yıllardan beri öylesine enteresan bir zihniyete sahip medya anlayışımız var ki; yaşanan gelişmelerden bir adım geri çekilip bakamadığımız için tuhaflıklar bize normal geliyor nedense. Misal, haberin kendisini değil de, o habere gelen tepkiyi manşet yapan bir gazetecilik anlayışı hakim bu ülkede.

Bir belge ortaya atılıyor, Holding medyası her daim olduğu gibi bunu görmezden geliyor, lakin yetkililer durumu ciddiye alıp açıklama yapınca, 'Falanca belge hakkında soruşturma' diye manşet olabiliyor. Ne hoş değil mi?

Son andıç hakkında bir şey yazmayı zaid görüyorum, zira meselenin yaklaşılmayan yönü kalmadı. Lakin serinkanlılıkla süreci takip edenlerin vardığı iki kanaati yazmasam da haksızlık olacak.

İlki, bu son gelişme göstermiştir ki; Ergenekon soruşturması buzdağının görünen kısmı bile değil. İkincisi ise daha vahim; bazı medya kuruluşları kurumsal, bazılarının mensupları ise bireysel olarak darbeciliğı canı gönülden savunuyor, istiyor ve mevcut tablo onları fena halde rahatsız ediyor. Bunu anlamak için alim olmaya da gerek yok. Haberlere yaklaşım tarzlarına, gerçekler karşısındaki zorlamalı kıvrımlarına bakmak yeterli.

Bir dostum, çok orijinal bir yöntem geliştirmiş. Bahsi geçen zihniyeti neredeyse her gün test ettiğini söylüyor.

Şöyle yapıyormuş; bu tür haberlerin yer aldığı gazetelerin internet sitesine iki farklı isimle yorum yolluyormuş. Darbecilik ve Ergenekon ağzıyla yapılan yorumlar anında sayfada yayınlanırken, azıcık özgürlük ve demokrasi kokan yorumlar asla yayınlanmıyormuş.

'İstersen bak' dedi ve gazetecilik kulvarına sonradan giren bir gazetenin sitesini gösterdi dostum. Son yayınlanan belge akabinde yapılan yorumları okurken kanım dondu. Misal şöyle bir yorumu yayınlatabilirdi bu gazetemiz: "Belge gerçektir ve bence çok doğru ve haklı bir belgedir. Askerimize bu yüzden güveniyoruz, gericilere ve AKP'ye hakkettiğı dersi verecektir..."

Bu millet nice zamandır ikiyüzlülüğten çekip durdu. İkiyüzlü politikacılardan çekti örneğın. Halktan gibi görünen halk düşmanlarından, milleti temsil ettiğini söyleyen derin devlet maşalarının, muhafazakâr olduğunu söyleyen takiyecilerin ettiğı az şey değil. Medya için de aynı şey söz konusu. Kendi menfaatleri ve yöneticilerinin ezik ideolojileri dışında hiçbir şeyi önemsemeyen bu güruh, yıllar boyu kendi halkını ezen, aşağılayan, hor gören yayınlar yaptı. Hem de halkın cebindeki parayı alarak.

Çıkarılan bu kadar gürültü ve patırtının biraz da nedeni bu sayın seyircilerimiz. Artık çoğu anladı bu pilavın su kaldırmayacağını. Dönemlerinin bittiğini, ikiyüzlü ve kirli gazeteciliğın, siyasetin artık para etmediğini görüyorlar. Tiraj oyunları, reyting çakallıkları ile oturdukları kocaman reklam pastalarının da bitebileceğini anlayıp son bir gayret ile olmadık taklalar atarak uzatmaları oynamayı hedefliyorlar. Oysa artık anlamaları lazım, bu ülkenin kaderinde demokrasi ve özgürlükten gayri bir gelecek yok, olmamalı. Toplumu korkularla

kendi içine kapayarak cukkayı sağlam etme, hüküm sürme dönemi bitti. Kapalı kapılar ardında istedikleri kadar yeni psikolojik entrika planları yapsınlar, istedikleri kadar öcü üretsinsinler fark etmiyor.

Son andıç olayıyla enteresan bir hayret, akıllara durgunluk veren bir şaşkınlık ile 'Ah ne fena bel!' türü madrabazlıkları kimsenin yutmadığı gibi. Sanki bu ülkede ilk defa andıç olayı yaşanıyormuş, sanki vaktiyle bizzat kendileri o andıçların kuryeliğini yapmamışlar gibi. Bir hayret ki sormayın! O kadar günlükler, 'lahika'lar, fişlemeler, raporlamalar bu ülkede hiç yaşanmamış gibi...

Buyurun soruyoruz işte, 28 Şubat andıçlarının son çıkan belgeden aşağı kalır yanı mı vardı ki, o dönem topa binbir gönül ve şevkle dalarken şimdi 'Aman Tanrım' moduna giriyorlar? Mızrağın artık çuvalı deldiği noktadalar diye yaptıklarını bilmiyor mu bu millet? n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Plan ve pilav

M. Nedim Hazar 2009.06.22

Ortalık bir süredir 'Bitirme Planı'na yaklaşım şekillerinden geçilmiyor. Ben işin 'sahte-gerçek'liğinde değilim. Zira bu ülkede yaşayan ortalama zekaya sahip her birey, uzak ve yakın geçmişimize bakarak bu planın gerçekliğini değerlendirebilir diye düşünmekteyim.

Nokta'nın yayınladığı günlüklere, daha önce ortaya çıkarılan andıçlara filan bakarak yapılacak bir geniş perspektifli okuma bize kanaat yönünde yardımcı olacaktır şüphesiz.

Biliyorsunuz, tüm bu tertip, komplo, senaryoların ortalıkta uçtuğu dönemde ortaya başka bir günlük çıkmıştı. Cumhuriyet gazetesinin Ankara temsilcisine ait olduğu ileri sürülen bir günlükten bahsedildi medyada. Ki o günlüğün sahibi hâlâ içeride. Enteresandır, günlüğün sahibi 'ben onları sildim, zira önemi kalmamıştı' derken gazetesi bugünlerde apar topar o satırları 'Gerilimli Yıllar' başlığıyla yayınlıyor. Gazeteye göre önemini yitirmemiş demek ki! Gözaltına alınan temsilci için -hatırlarsanız- bir dayanışma gösterisi düzenlenmişti vaktiyle. Günlüklerin ortaya saçılmasından sonra bazıları desteğini çekmiş, kimileri 'Gazeteciliğe sığmaz' cümlesiyle 'ama'ya sarılmıştı. İlginç bir ayrıntı, ortaya çıkarılan son 'Andıç' akabinde medyanın tavrıydı. Başta holding gazeteleri olmak üzere demokrasiye mesafeli, cuntaya yakın duran zihniyet, önce 'Bitirme Planı'nı görmezden geldi. Görmediği haberin yasağını haber yaptılar mesela. Ardından ufak ufak -tıpkı Ergenekon iddianamesi gibi- sulandırma, bulandırma, değersizleştirme çabaları çıkmaya başladı. Aslında bütün bunları bize söylüyordu hazırlanan plan. Yani, Andıç medyası bir yandan belgenin sahteliğine dair bir bilinçaltı oluşturmaya çabalarken diğer yandan bizzat andıcın dediklerini harfiyen yerine getirerek gerçekliğine kanıt oluşturunuyordu. Bakın, bahsi geçen son planda neler söyleniyor: Başlık "Dost unsurlar". İçerik ise şu: "Basın ve yayın organları kanalıyla irticai grupların iç yüzünü gösteren propaganda çalışmaları planlı bir şekilde yürütülmekte. TSK personeli ve ailelerine yönelik bilgilendirme faaliyetleri icra edilmekte. TSK içerisine sızdırıldığı değerlendirilen personel ve aileleri ile bunların irtibatta olabilecekleri kişiler takip ve kontrol altına alınmakta. Bilgisayar ve doküman güvenliği konusunda tedbirler artırılmaktadır." Demek ki yeterince tedbir alınmadığından dolayı bu plan avukat ofislerinde filan ortaya çıkıyor. Bir diğer enteresan tesadüf ise cuntacılar ile medyacıların senkronize eylem birliği. Bahsi geçen planda medya içindeki dost ve müttefikler aracılığıyla şu imajın verilmesi isteniyor: "'Fethullah Gülen (FG)'ciler gemi aزیya aldılar, doğrudan TSK'ya saldırıyorlar' teması işlenecek, bu kapsamda muhafazakâr vatandaşların bile 'Pes doğrusu, biz de elhamdülillah Müslüman'ız, ama FG'ciler resmen TSK'ya saldırmak için provokasyon yapıyorlar, dedirtecek çalışmalar yapılacaktır.' kanaati oluşturulacak."

Şimdi geriye dönüp medyanın son bir haftadaki yayınlarını bir de bu gözle okumaya ne dersiniz? Elbette bu köşe yazısında o kadar yerimiz yok ancak, çakma tarihçisinden kişilik sorunlu kırığına, gönüllü yalakasından kişisel kariyeri uğruna taban yalayıcısına kadar bir dolu kalemin, kalemşorun, planın bu bölümünü harfiyen uyguladığını görmek mümkün. 28 Şubat'ın aktif ve azgın aktörlerinin emekli bir kısım uzmanı ekrana saatlerce çıkarıp dezenformasyon yapmasını, hedef saptırmasını ve kamuoyunda farklı kanaat oluşturmaya kalkışmasını bu planın dışında değerlendirmek mümkün mü?

Bazen bizlerin medyanın kronik hastalığı dolayısıyla 'temcit pilavi' olarak gördüğümüz şeylerin bile aslında bir 'plan'ın parçası olduğunu görmek için alim olmaya da gerek yokmuş meğer. Zahid Akman haberlerinde bile, biz zannediyorduk ki Holding medyası gücünü yitirmenin verdiği hırçınlık ile kişisel intikama çevirdi işi. Hani, 'Gül'ü yıkamadık, Erdoğan'ı yıkamadık, kardeşim Akman'ı da yıkamazsak bunalıma gireriz' paranoyası olmayabilirmiş meğer.

Yayınları plan çerçevesinde değerlendirince ortaya oldukça ilginç tablolar çıkıyor. İzlemeye devam...
n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Harbiden yoruyor musun hayat?

M. Nedim Hazar 2009.06.23

Popüler kültür acımasız bir tüketici, dandik bir ürün ambalajı ya da yarım günlük yara bandı gibi değersizleştiriyor kelimeleri. Ve bazen bir hissi en iyi ifade eden tümce popüler kültürün gündelik çöp sepetinde öylece buruşmuş olabiliyor.

Siz ne kadar 'ama' filan deseniz de iğfal edilmişçesine rahatsızlık veriyor o kelimeler. Lakin inat mı etmek lazım yoksa yaralı atın alnının ortasına kurşun boşaltır gibi acı çekmesin diye (evet, canı vardır kelimelerin, acı da çekerler, mutlu da olurlar) unutkanlık mermisini mi dayamak lazım bilemiyor insan. Yine de bizde kalsın hafiflik ve Serdar Ortaç'tan ödünç almış olalım başlığı...

Yorar mı hayat hakikaten? Ya da koskoca yaşam bir yorucu maraton mudur her yanımızı yara bere içinde bırakan? Bir haber beni alıp buralara getirdi. Şöyleydi: "Eski mankenin yürek burkan yaşam hikâyesi..." Yormakla kalmamış, buruşturup bir kenara atmıştı hayat. Ama... Bir dakika, hayat mıydı bizi yoran, yoksa biz miydik hayatı yanlış ucundan tutan? Yaklaşık 3 yıl önce Fransa'da bir kitap yayımlandı. İsmi 'Nue-Çıplak' olan kitabın yazarı ilginç bir kişilikti: Erotik sinemanın kült ismi Sylvia Kristel, nam-ı diğer Emmanuelle!

Oyuncu şimdilerde Amsterdam'da iki oda bir göz, üstelik kiralık bir çatı katında yalnız yaşıyor. Gençliğinde bedeninden para kazanan sektör, yaşlanınca ona sırtını dönmüş. Sektördeki her genç kız gibi uyuşturucu ve alkol batağına gırtlığına kadar gömüldükten sonra 2002'de doktorların koyduğu 'kanser' teşhisi ile frene basmış Kristel. Artık alkolik ve kokainman değil. İlk filminde daha 20 bile değildi yaşı, şimdi 60'a yaklaşıyor.

Ve 'Çıplak' isimli kitabı bir pişmanlıklar senfonisi sanki. Mutsuz bir çocukluk ile başlıyor hayat. Utrecht'te anne ve babasının işlettiği otelde çocukluğu pek de mutlu geçmemiş. İş başından aşkın anne ve ilgisiz bir babanın üç çocuğundan büyüğü Sylvia. Eğitimini bir manastırda, rahibelerin gözetiminde tamamlıyor. Sanırsınız ki tutucu bir annesi var değil mi? Asla, anne alkolik ve kızını küçük yaşta güzellik yarışmasına zorla götüren bir ebeveyn. Sonra film sektörünün kucağına düşüş... Eroin ve kokain bitiriyor onu. Burun kemiği eriyor kokainden. Şöyle diyor: "Erkekler bedenimi sevdi, onların hayallerindeydim ama yüreklerini asla görmedim." Sadece

bedeni de değil erkeklerin istediği; şöhreti ve parası... Hepsini alıyorlar elinden: masumiyeti, kadınlığı, şöhreti, parası, sağlığı ve hayatı...

Bir star olarak gidiyor Hollywood'a, kullanılmış bir diş fırçası gibi geri dönüyor beş parasız olarak. Evleri, iş hanları, yalıları, arabaları, neyi varsa sömürülüyor, elinden gidiyor. Şimdilerde yine başladığı noktada gibi. Küçük odasında aynaya bakıyor iç geçirerek ve hayallere dalıyor yalnız başına. Birkaç yıl arayla iki kanser atlatmış. Arada sırada çıktığı şovlardan altı aylık kirasını çıkarttığı zaman mutlu. Şimdi bozuk bir ev eşyası gibi çatıya atılmanın verdiği burukluk ile daha da utangaç ve yaşadığı acıların yüzüne yüklediği kırışıklıklar ile daha mutsuz yaşıyor. Bediüzzaman, Onbirinci Şua'nın Üçüncü Meselesi'nde bir zaman, Eskişehir Hapishanesi'nin penceresinden gördüğü manzarayı betimler; bahçede vur patlasın çal oynasın eğlenen kızlar! Bilinç yok, gelecek kaygısı yok, aile sorumluluğu hak getire. Ve Bediüzzaman manevî bir sinema ile 50 yıl ileri sarar filmi, görür ki kızların çoğu ölmüş, kimi gençken iffetini korumamanın verdiği eziklik içinde... Ve ağlar büyük beyin yapıcı.

Şöyle der: "Geçmiş zamanın elli sene evvelki hadisatı sinema ile hal-i hazırda gösterildiği gibi, gelecek zamanın elli sene sonraki istikbal hadisatını gösteren bir sinema bulunsa, ehl-i dalâlet ve sefahatin elli-altmış sene sonraki vaziyetleri onlara gösterilseydi, şimdiki güldüklerine ve gayr-ı meşru keyiflerine nefretle ve teellümlerle ağlayacaklardı." Şimdi tekrar Serdar Ortaç jargonuna dönerek sorma zamanı: Hayat hakikaten yoruyor musun? n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şaşırdınız mı?

M. Nedim Hazar 2009.06.27

Ne komik değil mi? Sayın Baykal, 'Gelin 12 Eylül darbecilerini yargılayalım' diyormuş. Niye yargılamak istiyorlar darbecileri? Demokrasiye ara verip, askerî rejim ile ülkeyi yönettiler diye, değil mi? Ancak esas mesele bu mu yoksa daha fenası olan, 12 Eylül Rejimi'nin kendinden sonraki dönemleri bile bağlayan, felç eden anti-demokratik uygulamalar ve kanunlar değil mi?

Kenan Paşa, "Beni yargılamayı halka sorsunlar, halk kabul ederse yargılanmayı beklemez, intihar ederim." demiş. "İdam kararlarını imzalarken hiç vicdanım sızlamadı." diyen birinin intihar edebileceğine de inanacağım için Paşa'ya inanıyorum.

Ancak bu ülkenin üzerinden darbe lekesini silmenin en az darbecileri yargılamak kadar, darbe döneminin uygulama izlerini silmekten de geçtiğine inanıyorum. Yani Sayın Baykal eğer 'Darbe Rejimi' ile uğraşacaksa Kenan Paşa'yı yargılamak kadar 12 Eylül kalıntısı Anayasa ile de mücadele etmeli, değiştirmeye çabalamalı. Zaten işin 'samimiyet' kısmı da buradan belli olur. Yoksa tribünlere oynamak en kolayı. Ve komik oluyor yani.

Ayrıca sorun sadece 12 Eylül de değil kanaatimce. 1960'ı var, 71'i var, 28 Şubat'ı var, bilmem kaç nisanı var, var oğlu var yani. Kendinizi demokrat göstermek için sadece bunlardan birini cımbızlayıp 'yargılayalım' demekle olmuyor bu iş. Bu millet, samimiyetinize inanmalı bence. Darbe darbedir ve kötüdür. İyisi, hoşı, mayhoşu olmaz.

Son Andıç meselesi dolayısıyla CHP'nin girdiği tavra bakmak da bu partinin cuntaya bakış açısı hakkında fikir sahibi olmak için yeterli. Ortada sahte ya da gerçek bir evrak var. Gerçekse gerçekliği, sahteyse sahteliği üzerine gitmek lazım. Hem de sonuna kadar. Askerî savcılık -doğru ya da yanlış- bir karar verdi diye bu meselenin üzerini örtmek demokratlık mı olacak yani?

Kaldı ki geçen akşam izlediğim bir akademisyen, bu ülkenin içler acısı hali hakkında şahane bir örnekti. Ekranda izliyordum. Değil bilim adamı, değil hukukçu, Engizisyon rahipleri bile sanırım daha özgürlükçü olurlardı. Üstelik özel bir üniversitede hocaymış, hukuk doçenti ya da profesörü, bilmiyorum. Hukukun bu zihniyetin eline geçmesi halinde ülkenin başına gelebilecekleri düşündükçe insanın uykuları kaçıyor.

Zira, darbe ile ilgili birkaç mevzuattan, kanun ve nizamnameden bahsettikten sonra alenen şunu diyebiliyor hukukçu: "Kaldı ki TSK'nın kanunlardan aldığı yetki ile irticayla mücadele görevi ve yetkisi vardır..."

Zaten belgeyi hazırlayan zihniyet de böyle bir şey sanırım. Hani suç işlemen, kanuna uyup uymaman önemli değil. Gerekli şartları oluşturdıkları zaman suç işleyeceğinden öylesine eminler hatta. Bu insan bir öğretim üyesi ve evrensel hukuk normlarını anlatacak öğrencilerine ha! Acırım o üniversiteye, o hukuk fakültesine inanın. Herhalde Engizisyon mahkemelerinde görev yapanlar bile bu kadar tek yönlü bir vicdan ve akıl körelmesi yaşamamışlardı.

Geçtiğimiz gün bir arkadaşım ile sohbet ederken, söz geldi yine bu belgeye dayandı. Arkadaşım "Kesinlikle gerçek" dedi. Ben de, "Bu kadar kesin konuşma, nasıl emin olabiliyorsun?" diye sorduğumda aynen şunu söyledi: "İddia ettikleri gibi düzmece bir şey olsaydı Andıç medyası şimdiye kadar yeri göğü inletmişti." Aynı arkadaşla Askerî Savcılığı'nın yaptığı açıklama sonrasında da konuşma imkanım oldu, "Ne haber, bak dediğin gibi çıkmadı." dedim. "Sen öyle zannet" dedi. Sonra ekledi: "Hem 'böyle bir belge yok' diye kanaate varacaksın hem de 'belgeyi sızdıranlar hakkında soruşturma yapmak sivil yargının işi' diyeceksin."

Şaşıtm kaldım. Şaşırmak kolay bu ülkede ve rutin... Ahmet Altan, geçtiğimiz gün bir yazı kaleme aldı. Şöyle diyordu: "Böyle medyayı bulduktan sonra değil kırk senede dört darbe, ben paşa olsam her ay bir darbe yapardım."

Ben tamamlayayım isterseniz; böyle hukukçuların, siyasîlerin olduğu bir ülkede 10 yılda bir değil 10 ayda bir bile olsa şaşmamak lazım. n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kâğıt ve el

M. Nedim Hazar 2009.06.29

Bazen aynı nesneler onu kullanan kişilerin algısında farklı anlamlara yol açabiliyor. Ne kadar 'normal'dir bilemem. Lakin kullandığımız nesne ve kavramların bizler için ifade ettiği anlamlar da çok önemli bence...

28 Şubat döneminin toz-duman ortamında önüne gelen paçavrayı halkın üzerine boca etmeyi 'gazetecilik' sayan Andıç medyası, bir rapor yayınlamıştı. Ancak raporun ilk sayfası işlerine gelmediği için birinci sayfayı gizlemeye kalkışmışlardı. O raporun ilk sayfasında şöyle bir ibare vardı: "Muhammed isimli bir Arap hikayecinin uydurduğu..." Şimdi benim alıntı yaparken bile tüylerimi diken diken eden bu jargona devleti, milli eğitimi, güvenliği, sağlığı, medyayı teslim ettiğimizi bir düşünün hele...

Ergenekon davası da öyle. Tabiri caizse 'salatalık' gibi sanki bu işler. Meyve niyetiyle yerseniz meyve, sebze niyetiyle tüketirseniz sebze oluyor gibi. Kimimize göre Türkiye'nin sifonu Ergenekon davası. O çekilmeden pisliklerin boşalması mümkün değil. Ama başta Holding medyacaları olmak üzere, bir güruha göre de, iktidarın 'vatansever ve muhaliflerden' aldığı intikam! Nasıl yersen öyle yani!

Faraza köylü diyelim. Kimine göre 'milletin efendisi'dir, kimine göre istemedikleri zihniyeti iktidara getiren 'bidon kafalı' ve 'göbeğini kaşıyan adam'. Son iki haftadır yoğunluklu olarak tartıştığımız 'Andıç olayı' da aynen böyle oldu. Halkın çoğuna göre olup bitenler son derece açık ve net aslında. Fakat başta CHP, onların medyası ve nihayetinde sayın Başbuğ'a göre olan biten hepı topu bir 'kâğıt parçası' etrafında koparılan fırtına.

Topraktan fışkıran onca bomba, silah, bilmem ne de kimileri için 'içi boş boru'ydu aslında! Bize tehlikeli bir hastalığın ölümcül oyuncağı gibi görünen mühimmat, kimilerine göre boru ve kâğıt parçasından ibaret. Böyle olunca da hastalıklı bir sevgi ile bombalamak, yargısız infaz yapmak, faili meçhule girişmek, suikast tertiplemek, darbe planlamak da vatanseverlik olabiliyor!

"El çekmek" hadisesi de böyle bir şey aslında. Kimine göre beline taktığı silah, ardına aldığı mühimmatla halkın hayatını dizayn etmeye çalışan bir zihniyet var ve apoletli bir cuntacı el uzanıyor sivil yaşamın üzerine. Darbe günlüklerini, gün aşırı ortaya çıkan ses kayıtlarını, yazışmalarını, iddianameyi okudukça bunu son derece sarıh bir şekilde görmek mümkün. Ama sayın komutanımıza göre başka birilerinin eli de askerlerin üzerinde geziniyor. Bakış ve yaklaşım açısı diyerek meseleyi küçümsediğimi zannetmeyiniz. Sanırım bizim bugün olup bitenlere kendi ideolojik prizmamızdan kırarak yakıştırdığımız kavramların çok anlamı yok. Evet, belki bugün bu anlamlara göre mücadeleler veriliyor, psikolojik savaflara giriliyor ama en şaşmaz ve gerçekçi tespiti tarihin koyacağı da muhakkak.

Elbette makamlarını, yaşam standartlarını ve edimlerini kaybetmemek adına geçmişe hâlâ aynı çarpıklıklara bakanlar olacaktır. Darbeyi, darbeciyi, cuntayı savunan, 'Aslında gerekliydi' diyen beyin tüccarları da çıkacaktır. Onların aynaları sonsuza kadar yamuk göstereceğinden kendileri için -korkarım ki- yapacak bir şey yok. 20-30 yıl sonra bambaşka bir dünya sistemi içerisinde gerçek özgürlük ve demokrasi içerisinde yaşayan insanlar geçmişe yönelik okuma yaptıkları zaman neyin 'belge' neyin 'kâğıt parçası', neyin 'özgürlüğü boğmak için toprağa gömülen mühimmat' neyin 'boru parçası' olduğunu çok daha net görecektir.

Ama bugün demokrasi ve özgürlüğe olan samimiyetlerinin kaç kalibrelik olduğunu anlamak için de basit testler yapmak mümkün. Kenan Paşa'yı yargılama işi mesela... Derdimiz yaşlı bir emekli askeri yargılamak mıdır, yoksa darbelerin tekrar olmaması için tarihî bir ders vermek mi? Bir yandan '12 Eylülcülerini yargılayalım' diyeceksiniz diğer yandan yeni Evren Paşa'lar üretmeyi marifet sanacaksınız. Karar vermek zorundasınız, meyve misiniz yoksa sebze mi? n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Büyük resim

M. Nedim Hazar 2009.07.04

Bugün kendini 'gazete' olarak tanımlayan, ancak Türk siyasal ve toplumsal tarihi boyunca neredeyse her kritik olayda bir şekilde aktif olarak rol alan birtakım organların hırçın ve yaşlı insanları, yaşamlarının son demlerinde hissettikleri ağır yenilgi hissiyle ülkenin artık eskisi gibi oyun hamuru kıvamından çıkmasına çok sinirleniyorlar.

Eminim yalnız kaldıkları zamanlarda eskilere gidiyor zihinleri. Hafızaları bir dönem yaptıkları provokasyonları, darbe kışkırtıcılıklarını, tek tip zihniyeti ülkeye hakim kılma savaşını hatırlıyor ve bir yandan toplumun yaşadığı dönüşüme öfkelenirken, diğer yandan koskoca bir hayatı boşuna harcamanın verdiği serkeşlikle akıl ve mantıktan daha da uzaklaşıyorlar. Birbirleriyle baş başa kaldıklarında konuştukları şeylerle, köşelerinde kaleme aldıkları, mikrofon uzatıldığında söyledikleri şüphesiz aynı şeyler değil. Örneğin sıklıkla 'Aydınlık' diyorlar,

'özgürlük' diyorlar, 'bağımsızlık' diyorlar. Oysa onlarca yıldır kurgulamak istedikleri tablo bunların çok dışında bir şey.

İster vaktiyle tüm imkânlarını Ergenekoncuların hizmetine sunanlar olsun, ister kıymık kadar menfaat için her türlü rezilliğe rıza gösterenler olsun, hepsinin gözlerden saklamak istediği bir gerçek var. Hiçbir darbe sadece darbeciler ile olmuyor sevgili okurlar. Darbe için birtakım yan unsurlara ihtiyaç var. Örneğin kişisel ya da kurumsal menfaati darbe ortamında daha da büyüyecek zihniyete. Sonra, içlerindeki halk düşmanlığını, kendi toplumlarıyla olan kavgalarını ancak cunta rejimlerinde rahatlıkla uygulayabilecek zihniyete...

İşte bu nedenledir ki, artık tüm dünyanın reddettiği, özgür toplumların zerre kadar yüz vermediği muz cumhuriyeti darbelerine bile el çırparak seviniyor, manşet altından sopa gösterebiliyorlar. Emin olun başka toplumda yaşamış olsalar, değil yazar-çizer, gazeteci-televizyoncu, fikir adamı, akademisyen, siyasetçi, hiçbir kıymeti harbiyesi olmayan demode zihniyet olarak toplum dışına itileceklerdir. Lakin ismi Türkiye bu ülkenin ve hâlâ geçmiş acı deneyimli süreçler ile eskilere dönmenin hayaliyle yaşamaya devam edebiliyorlar.

İşte bu nedenle bir değerli komutanımızın 'Büyük resme bakmak lazım' cümlesini çok çok önemsiyorum. Kesinlikle öyle yapmak lazım, resmin büyüğüne bakıp ülkeyi öyle okumak lazım. Kimlerin gününbirlik psikolojik harp yöntemlerini gizli köşelerde kurgulayıp bunlara uygulattığını fark etmek gerekiyor. Olağanüstü cunta süreçlerinin kimin şişip irileşmesine, kimin semirmesine neden olduğuna iyi bakmak lazım. Kimlerin yaşanan acılardan rant elde ettiklerini iyi görmek lazım.

Bu büyük resmi bugün göremeyecek kadar dar kadrarla bakanlar için kolaylaştırıcı bazı yöntemlerimiz de var aslında. Geçmiş benzer süreçlere bakıp bugünkü büyük resmi okumayı deneyebilirler mesela.

28 Şubat'taki büyük resmi örneğin... Kimlerin güçlenip, ekonomik ve ticari anlamda devleştiğini, ülkeyi yönetebilecek kadar fütursuzlaştığını 28 Şubat'ın büyük resmine bakıp görmemek mümkün mü? Kendi inancını, değerlerini, halkını aşağılamayı bir tür 'modernlik ve çağdaşlık' olarak algılayıp bizlere öyle yutturmaya kalkışanları besleyenlerin hangi ortamlarda servetlerine servet, güçlerine güç kattığını zannediyorsunuz ki? Hortumlanan bankalar, entrikalar ile alınan ihaleler, özelleştirmeler, devlet arazilerine, tesislerine çöreklenmeler hangi dönemin ürünüdür sanıyorsunuz? Yoksa siz darbeyi bir grup saplantılı askerin ya da silahlı gücü olan hastalıklı insanların ürünü mü zannediyorsunuz?

Elbette ki yanılıyorsunuz... Hiçbir darbeci gökten zembille inmediği gibi, hiçbir darbe de gerekli konjonktürel ve psikolojik ortam hazırlanmadan ortaya çıkmaz, çıkamaz. Hatta suçüstü yapılsa bile inkâr eder, kabul etmez ve demokrasi âşığı olduğunu söyler.

Tıpkı bugünkü büyük resimde olduğu gibi! n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ortam

M. Nedim Hazar 2009.07.06

Meşhur The New York Times'ın Türkiye masası şefliğini yapmış olan cevval gazeteci Stephen Kinzer, ülkemizde yaşadığı 4 yıl sonunda Hilal ve Yıldız: İki Dünya Arasında Türkiye' isimli bir kitap kaleme aldı.

Kinzer, azbuçuk plonje, bir miktar oryantalist, lakin daha çok samimiyet kokan bakış açısıyla yaklaştığı ve yer yer şahane tespitler yaptığı kitabının bir yerinde Beyoğlu- İstiklal Caddesi'nden de söz ediyor. Amerikalı yazar

'İstiklal'in kelime anlamından yola çıkarak bu caddenin özgürlüğü temsil ettiğini, bir tür millet meclisi gibi olduğunu filan söylüyordu. Toplumun her katmanından, her tür insanın her an bulunabileceği enteresan bir cadde...

Nic Balthazar'ın Belçika yapımı Ben X isimli filminde otistik bir gencin sanal yaşamı keşfetmesinden sonra gerçeklikten nasıl hızla uşaklaşıp kendine yepyeni bir dünya kurguladığını izlemiştir. Ben, gerçek yaşamda elde edemediklerini Archlord isimli bir sanal kahraman sayesinde elde ediyordu. Sorun ise gerçek yaşam ile sanal dünyanın kesiştiği köşede ortaya çıkıyor ve pek can yakıcı oluyordu. Modern hayatın insanlığı getirdiği nokta bilimin işini zorlaştırıyor artık. Bir toplumu ya da topyekün insanlığı analiz edebilmek için artık sadece rasyonel gerçekliklerden yola çıkmak mümkün değil sanırım. Sosyolojik anlamda dünya artık gerçek ve sanalın toplamından oluşur duruma geldi. Kimi zaman palas pandıras gidilen bu istikametın son derece tehlikeli olduğunu çaresizlik içinde gözlemliyoruz elbette ama ister bizi endişeye sevk etsin ister umutlandırınsın, sanal âlem de bir gerçeklik olarak karşımızda duruyor. Üstelik gerçek yaşamdan çok daha hızlı, kaypak, bazen acımasız, kıpır kıpır bir sanal âlem var.Elbette kendi ayıbım ama paylaşım sitelerini ve sözlükleri epey geç fark eden insanlardan biriyim. Üstelik neredeyse keşfiyle beraber internet kullanmaya başladığım halde! 'Çorbanın tuzunu anlamak için tamamını değil, bir kaşık tatmak yeterli' derler, siber evreni de anlamak için gece gündüz sörf yapmak gerekmiyor zannedersen. Ve şahsen –her ne kadar canı yananların şikâyetlerinde haklı oldukları çok yön olsa da- bu dünyanın Stephen Kinzer'in kitabında betimlediği İstiklal Caddesi gibi olduğunu düşünüyorum.

YouTube yasaklanana kadar (biliyorum yasağın anlamsız ve bir şekilde girmenin mümkün olduğunu) en büyük hobilerimden biri bu siteye girip alta yazılan yorumları okumaktı. Ve hayretle şahit olmuştum ki, yorumcular kendi kalibrasyonlarına göre bir şekilde gerçeğin bir kısmını yansıtıyorlar. Hiç unutmam, İbo Show isimli programın bir videosunun altında şöyle bir yorum vardı: "Ulen Tatlıses, kesmesen, müdahale etmesen ölürsün değil mi? Genlerinde var senin bu!" Benim biraz edep sınırlarına çekerek aktardığım bu tespit, adeta bir TV eleştirmeninin kaleminden çıkmış gibiydi. Keza sözlükler de öyle... Ekşi'den Uludağ'a, İTÜ'den İHL'ye kadar bir dolu İstiklal Caddesi var sanal âlemde. Toplumun sanal düzleme yansıması. Kimse sıradaki cümleyi, 'Takma ismin ardına saklanıp küfreden veletler' şeklinde beklemesin, tarihin her döneminde vardı bu tür şeyler. Bir süre öncesine kadar telefonla yapıldı belki, daha önce 'imza; bir dost' şeklinde biten mektuplarla. Neredeyse her alanda en aptalından, bir 'author' derinliğinde olanına kadar her tür yazıları görmek mümkün. Ve dolayısıyla eğer gerçek yaşama bakıp çıkarsama yapılabiliriyorsa bu âleme bakıp da yapmam mümkün.

Çok basit bir örnek vererek kapatayım bahsi. Son yerel seçim öncesinde bir sürü tahmin yapıldı, sürüyle anket yayınlandı. Ben siyasi partilerin yerinde olsam en az sokakta yoklama yapmak kadar, sözlükleri, video paylaşım sitelerini de yakın takibe alırdım. Bir miktar yanıltma payıyla beraber (Nedense internet gençliğinde hafiften bir faşizm oluyor) sözlüklere bakıp alınacak oy oranlarını bilmek mümkündü. Sadece partiler değil elbette, kitaplar, albümler, filmler; kısaca hemen her şeyin kamuoyu oluşturup oluşturmadığını anlamak mümkün.

n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Alt-üst düzey

M. Nedim Hazar 2009.07.11

Şöyle atmışlardı manşeti: "Amerikan konsolosluğuna yapılan saldırının görüntülerine ulaştık!" Büyük bir habercilikti bu. Elbette siyasi ve ideolojik açıdan kendileri için bir sakınca olmadığından dolayı yayınlıyorlardı ve

cümle âlem biliyordu ki, medya etiği maskesinin altına sıkıştırıp görmezden geldikleri bilcümle haberlere de bir şekilde ulaşıyorlardı aslında.

Ancak değişik mülâhazalara binaen yayınlamıyor, sadece yayınlamamakla kalmıyor, yayınlayanları da hedef gösteriyor, meseleyi bulandırıyor ve saçmıyorlardı. Çok basit bir tersten okuma ile durumu daha çarpıcı hale getirmek mümkün.

Mesela konsolosluk saldırısına ait görüntüler kendileri gibi düşünmeyen bir medya organında yer alsa, hemen 'kim sızdırdı?' diye manşete davranacaklar, o çokbilmiş kalemleri alayı vâlâ ile 'kim kimin eline geçti' yumurtalarını kaynatacaktı.

Kendileri yapınca gazetecilik, başkası yapınca şüpheli psikolojik harp oluyor bir şekilde!

Bu devirde gazetecilik sadece yayınlanan haberler ile değil, yayınlanmayanlar ile de değerlendirilmelidir sevgili okurlarım. Andıçları görmezden gelip, belgelere verilen cevapları, yapılan açıklamaları manşete çekmenin de anlamı olduğunu sadece meslek erbabı değil, sıradan vatandaş da biliyor artık.

Bilirsiniz pek severler 'birtakım üst düzey' insanlar ile muhabbet etmeyi, oturup memleket kurtarmayı. Biz bilemeyiz elbet neler konuşurlar, sadece yazdıklarından görünen kısmı biliriz. Kalanı ise ya araları bozulunca bir kankalarının kaleminden, kitabından ya da günlükleri filan ortaya çıkınca belli olur.

Üstelik bunun adına da 'gazetecilik' derler. Damarlarında safkan gazetecilik sıvısı gezindiği için akıllarına başka soru da gelmez, önlerine sunulanı üzerimize boca etmekle muvazzaftırlar. 'O belge sivil işi' diye konuştukları 'üst düzey' büyüğümüze diğer andıçları, darbe planlarını, günlükleri vesaire sormak akıllarına gelmez. Zaten okur da merak etmez!

Kendi aralarında, 'bu türbanlılar da ne böyle ıyy' filan içerikli muhabbet ederler, bırakınız normal bir çalışanı, temizlikçilerinin bile örtüsüne müdahale ederler de sonra oturup 'Ay bu türbanlılar kiminle evlenecek ayol?' türünden manşet yazar, köşe açarlar.

Ne kadar hoş değil mi?

Bu kadar empati yapıp, yakından ilgilendikleri, mürüvvetleri hakkında ciddi kaygı duydukları insanların eğitim hakkını sorgulamak, aynı endişeyi o yöne kanalize etmek de işlerine gelmez. 'Ne olacak bu türbanlıların eğitim hakkı?' demezler misal.

'Türbanlılara niye iş verilmiyor?' şeklinde bir cümle zaten kurmazlar, zira onları işe almayacaklarını deklare etmişlerdir çoktan. Evladının yemin törenini, içeri alınmayıp, tel örgüler arkasından izleyen örtülü ana onların kaygı sınırlarına girmez ne yazık ki! Bu şekil bir hümanizma onlarınki.

Şimdi kalkıp bu zihniyete, 'siz örtülü insanların öğrenim ve çalışmaları hakkında kaygılanın, onlar kendilerine koca bulurlar endişe etmeyiniz' desek bozulacaklardır.

Çok alıngan ve asabidirler de üstelik. En ufak bir eleştiriyi saldırı, minicik bir sitayışı hedef gösterme olarak lanse ederler. Dünyanın bilmem neresinde olan darbe onları heyecanlandırır, imalı manşetler ile iktidara mesaj vermeyi de marifet sayarlar.

Bu tuhaf, çarpık ve yamuk yumuk anlayış döneminin kapandığını, milletin artık bu zihniyete yüz vermediğini gördüklerinde de, 'yandaş-yoldaş medya' ayaklarıyla rakiplerini küçümsemeye, etkilerini kırmaya çabalarlar.

Görüyorsunuz işte, dünyanın son kapalı toplumunda bile artık hiçbir şey gizli kalmıyor ve manipülatif haberler özgür iletişim ortamlarında beş kuruşluk bir değer etmiyor. Eminim Çin'de yayın yapan birtakım medya organları da 'Bu katliam görüntülerini kim sızdırıyor? Yetkililer soruşturma başlattı, üst düzey bir Çinli yetkili dedi ki' türünden haberler yapıyordur. Şimdi söyleyin bakalım, onlar kızmasın da kim kızsın?

n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ayşegül tesettürde

M. Nedim Hazar 2009.07.13

Vardı bir dönem öyle reklamlar; -gerçi hâlâ varlar- kendinden emin, yaptığı her şeyin doğru, hayatta yanlış olmadığını düşündüğümüz birtakım isimler bir ürün için ekran karşısına geçip, 'bizzat denedim gördüm, tavsiye ederim' şeklinde reklam çekerlerdi.

Kendilerine gizli bir entelijansiya atfeden kesim var bu ülkede. Hayatı bir oyun gibi algılıyorlar. Hayat derken sadece başkalarının hayatını değil, bizatihi kendilerinininkini de öyle algılayıp, kendi yaşanmışlıklarını üzerimize zaman zaman boca ediyorlar.

Bir dönem bu oyunu Çiçek Pasajı'nda oturup empati yapıyormuş gibi bir hava ile oynarlardı. Töreyi, eğitimsizliği, depremi, imkânsızlığı, fakirliği filan bu tür edalarla işlerdi bu güruh. Hani bizzat olay mahalline önyargısız yaklaşıp, dinlemek, anlamaya çalışmak gibi düşünceleri olmadı hiç. Şimdilerde ise bizzat o kostümlere bürünüp devam ettiriyorlar aynı oyunu.

Hâlbuki kostüm farklı şeydir, anlamak çok farklı. Anlamak için dinlemek lazım, çaba lazım, samimiyet lazım evvela.

Sanırım sadece ülkemize has bir gazetecilik modeli var. Bizzat kendi hayatlarını tezgâhta sergileyip müşteri memnuniyeti peşinde koşmak gibi. İsim vermek istemem, biraz alıngan oluyorlar zira. Ama bilirsiniz işte, 'geçen gece falanca yerdeydik, filan mekânın sahibi şöyle dedi, biz böyle yaptık, Alaçatı da şöyle olmuş canım' gibi hayat-hatırat aktararak gün dolduran nadide insanlar.

Birkaç gün önce Uygur Türklerinin sürgündeki liderinin haberini manşete çekmişti bir gazetemiz. Olay malum, neredeyse soykırım boyutunda bir zulüm ve kitlesel baskı var Çin'de. Ve siz bu iliğine kadar acı, kan, gözyaşı dolu olayın haberini süslediğiniz resimde hâlâ 'frikik' peşinde koşuyorsanız oynadığınız oyunun ahlaki sorunları da var demektir.

Rabia Kadir'in dediklerinden çok bacaklarıyla ilgilenenlerin, en küçük toplumsal sıkıntıyı bile bir tür 'kişisel PR' ya da 'magazin' olarak algılamasını belki de yadırgamamak lazım.

Dedik ya oyunun adı empati.

'Ay şekerim boynumu çeviremedim, sıkıldım, buram buram kıvrıldım' türü cümleler nasıl açıklayabilir şimdi inancı, inandığı gibi yaşamayı ve özgürlüğü?

Kaldı ki, mesele 'içi geçmiş manken' tripleri ile 'karşı mahalledeyiz tamam' müptezelliği ile ele alınamayacak kadar derin ve mühim. Acı var kardeşim işin kökünde acı! Binlerce, on binlerce genç kızın paçavraya çevrilen hayatları, çalınan gelecekleri var. Siz 'Ay ne âlâ bizi manken sandılar' megalomanlığıyla salınırken sokaklarda, evlerin içinde elinden alınan hayatına ağıt yakmaktan göz pınarları kurumuş nice gencecik fidan var.

Anlıyor musunuz?

Gazetecilik denilen meslek bir tür 'Cin Ali' ya da 'Ayşegül' serisi değildir, olmamalıdır. Olmamalıdır, zira bu şekilde yerleşik bir zihniyet ilk başta kendi meslekî sonunuzu hazırlar.

Nasıl mı?

Gazeteci katalizör değildir, tepkimeye girmez, olayın parçası olmaz. Bugün başınızı yarım yamalak, moda-trendi örtüp muhafazakâr kesimde gezinmek size eğlenceli gelebilir. Ama yarın birisi sizden, 'hele doğuya gidip bir toprak ağasının üçüncü eşi kılığına gir' dediğinde zor durumda kalırsınız.

Ya da 'tinerci çocuklara da yazık, birkaç gün tiner çek de haber yapalım' derlerse haliniz ne olur?

Şahsen bu ülkedeki inançlı kesimin, başını örten insanların Reina, Laila'ya gitmek istediklerini zannetmem. Alınmadıkları için değil, gitmek istemedikleri için gitmezler. Ama bu ülkede bir medya grubunun yayın yönetmeninin 'kuruluşunda örtülü insan çalıştırmam' dediğini çok iyi hatırlıyorum. Keşke Ayşegül Hanım Nişantaşı'nda salınmak yerine holding medyasında iş arasaydı. Bakalım ona nasıl davranacaklardı.

Bu memleketin çocuklarını eğitim binalarına almayan zihniyet ortalıktayken, içkili mekânlarda fink atmanın mantığını anlamak mümkün mü?

Bir üniversite kampüsüne girmeyi denesenize ya!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Temizlikçi

M. Nedim Hazar 2009.07.20

"Görev onarıldı" diyordu filmdeki kahraman. Sonra iki elinde iki galvanizli sandık-bavul ile geliyordu gizemli kişi. "Bana banyoyu göster" dedikten sonra işine başlıyor ve cesetten kurtuluyordu. Kim olduğunu soran tetikçiye ise 'Temizlikçi' diyordu. 'Ne yapıyorsun?' sorusuna ise, 'Sizin pisliğinizi temizliyorum.' cevabını veriyordu.

Devletin derin kolunun iki ünitesinin nadiren bir araya gelmesiydi bu. Tetikçi işini yapıyor ama zor durumda kaldığı için iş temizlikçiye düşüyordu. Bahsini ettiğim şey elbette bir film. 1999 yapımı Luc Besson filmi: Nikita.

Çok zengin bir işadamı. Aile holdinginin gelecek vaat eden veliahtlarından biri. Üstelik yüzü sadece Avrupa'ya değil doğuya, hatta Uzakdoğu'ya da dönük. Ülkesinin menfaati için yatırımlar yapıyor, fabrikalar açıyor, ortaklıklara giriyor. Derken bilinmeyen bir yerlerde meçhul insanlar bir araya geliyor. Karanlığın merkezi bu kez sol elini kullanıyor ve yasadışı bir örgüt -ki kendini özgürlük, devrim gibi mavallar ile kitlelere yutturmaya kalkışıyor- alıyor ihaleyi.

Devamını iddianameden okuyoruz sonra:

Koskocaman bir gökdelen, iki tetikçi bir çaycı beraber giriyorlar işe. Örgüte göre kendisi, başkasına göre ise onların bir üzerindeki el öldürüyor holdingin gelecek vaat eden işadamını. Yanında sekreteri ve iş arkadaşı da gidiyor. Belli ki birileri hiç şahit bırakmak istemiyor geride.

Sonra piyonlar yurtdışına çıkarılıyor, olayın üstü örtülmeye çalışılıyor.

Gereken yerlere gerekli mesajı verdirdiklerini düşünüyor bazıları. Ancak beklenmeyen bir gelişme oluyor ve tetikçinin teki yakalanıp içeri atılıyor. O arada neler oldu tam bilmiyoruz ama tetikçi konuşma kararı alıyor. Tam bu esnada hapishane yetkilileri iki tane sokak mafyasını aynı hapishaneye naklediyor.

Tesadüf bu ya aynı gün isyan çıkıyor ve tetikçi, mafya elemanları tarafından öldürülüyor. Sonra aynı müdür bir operasyon daha yapıp üç-beş kişinin ölümüyle sonuçlanan bir olay daha çıkarıyor. Ne şahit kalıyor, ne dedikodu... Müdür bey Besson'un 'Temizlikçi'si gibi onarıyor her şeyi. Öldürülen işadaminin rakibinin elinde bir silah gibi kullanılan medyada ise bu cinayetler 'örgüt içi hesaplaşma' manipülasyonu ile veriliyor. Oyun büyük, aktörler bayağı zira.

Aradan daha 6 ay bile geçmeden mafya elemanlarının tepesi atıyor. Öyle ya birileri canları istedikleri an onlara adam öldürtecek, sonra da sırtlarını mı dönecekler?

Hapishaneyi birbirine katıp, pencerelere çıkıyorlar ve haykırıyorlar: 'Devlet bize adam öldürttü, inanmazsanız abimizi arayıp sorun!' Kameralar kayıt ediyor birer birer hepsini. İnkârı imkânsız aslında. Ama sonra ağabeyler giriyor devreye ve 'haplıydık, esrarlıydık' diye sıyırmaya çalışıyorlar işin içinden. Sonra enteresan bir şey oluyor ve tüm bunları organize edenlerin siyasî dostları müdürleri cesaret madalyasıyla filan ödüllendiriyor. Ne de olsa 'Devlet adına kurşun atan da yiyen de kahraman' bu zihniyetle!

Sonra işler değişir gibi oluyor... Karanlığın ipi namuslu insanların eline geçiyor ve adalet ipin ucunu çektikçe çözülür gibi oluyor yapı. Ortaya konuşmalar, resimler, itiraflar çıkıyor birer birer. Yer altından silahlar, bilgisayarlardan yapılanmalar, ajandalardan suikast krokileri fıskırıyor adeta.

Son bir hamlesi kalıyor karanlığın ve yine temizlikçileri göreve çağırıyorlar. Besson'un Victor'u kadar teslim olmuş ve acımasız temizlikçileri. (Bilmeyene hatırlatayım, Victor kurban olmamışse bile asitle eritiyordu filmde.)

Film nasıl bitecek kimse bilmiyor ama herkes oynanan bu kirli oyunu ve temizlikçileri son derece net bir şekilde görüyor. Üstelik bu kez ne ideolojik paravan var ardına saklanabilecek ne hukukun yozlaştırılmış bariyeri ne de holdingin itibarı bitmiş medyası. Heyecanlı bir film değil mi?

Doğru dürüst sinemacılarımız olsa sadece ülkemizde değil tüm dünyada hayranlıkla izlenebilecek filmlere yetecek kadar malzeme var bu ülkede. Ama biz Recep İvedik'ler ile idare ediyoruz işte!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Maziye bir bakıver

M. Nedim Hazar 2009.07.24

Öyle bir sunum var; sanki yeryüzündeki her yerde durum böyleymiş ya da bu ülkede binlerce yıldır uygulanıyormuş da bu iktidar kaldırmış gibi...

Katsayı adaletsizliğinden bahsediyorum. Hani şu dönemin psikolojik harp aparatlarından biri olan YÖK'ün icat ettiği ve bırakınız herhangi bir demokratik ülkeyi, kabileyle yönetilen yerlerde bile rastlanmayacak türden olan uygulama. 28 Şubat'ın aktörleri, 'pire' olarak gördükleri imam hatiplerin önünü kesmek için yorgani, çatıyı, bacayı her şeyi yakmayı göze alarak uygulamayı başlatmışlardı. Aradan 10 yıl geçmeden bu vicdansız ve mantıksız haksızlık giderildi; ancak Andıç Medyası durumu bir özgürlük ya da haksızlığın giderilmesi bağlamında ele almıyor tabii ki.

Bir yandan sızdırma manşetler ile Ergenekon çitilemesine girişenler öte yandan 28 Şubat özlemini bu tür çarpık haber ve yorumlarla gidermeyi deniyorlar. Ergenekoncu olduklarını saklamaya gerek duymayanların pozisyonu zaten belli. Onlar emekli hukukçuları ve tuhaf yargı derneği başkanları vasıtasıyla alenen sopa gösteriyorlar. Bu ülkenin değerleriyle mücadele etmeyi kendilerine amaç edinenlerin unuttukları bir gerçek var. Üstelik sadece ülkemize ya da toplumumuza has bir gerçeklik de değil bu.

Esasen yeryüzündeki gelişmelere biraz aşına olanların yabancıları olmadığı şeyler bunlar. Çıkan bu kadar gürültü, yapılan mücadele, ahlak ve etik dışı entrikalar başka toplumlarda, başka zamanlarda yaşanmış. Misal, İtalyanlar bizi çok iyi anlıyorlar. Bir ülkenin bağırsaklarını boşaltmasının hiç de kolay olmadığını bizzat yaşayarak gördüler. Bu nedenle biz yaşanan gelişmelere bakıp zaman zaman ümitsizliğe kapılsak da onlar işin gidişatının bu meyanda olacağını farkındalar. Anlayacağınız Holding Medyası'nın, vaktiyle kadrolaşmış, kemikleşmiş hukuk sisteminin, yasadışı organizasyon reflekslerinin yabancıları değil gelişmiş ülkeler. İsimler ve suretler farklı olabilir tabii. Kimi GAL der yapılanmaya, kimi mini-gladyo, kimi Ergenekon. Emin olun, vaktiyle İtalya'da da, İspanya'da da 'Vatanseverler gözaltına alınıyor, muhalifler susturuluyor, faşizm geliyor imdat' diye vaveylayı basanlar vardı. Kendilerinin ne tür karanlık mahfiller ile oynadığının bilinmediğini düşünüp, başkalarını 'yandaş, sırdaş, koldaş, yoldaş' diye etiketleyenlerin ülkesi ne olursa olsun mantığının benzer olduğunu artık herkes biliyor.

Kurusıki vatanseverlik taslayanların elleri kanlı mihraklar ile aynı çuvalda aşık attığını artık sadece biz bilmiyoruz. Başta Avrupa devletleri olmak üzere herkesin malumu artık. Dolayısıyla ekranlarına çıkartılan, sayfalarına bastırılan kurgulanmış manipölasyonların çok iş görmeyeceği de bir gerçek. Sadece ileride utanacakları başlık ve haber sayısı artıyor.

Elbette onların güvendikleri birkaç husus var. Örneğin toplumsal hafızanın zayıflığına güveniyorlar. Bir de düne kadar sırtlarını dayadıkları, güvendikleri ve semirmelerine yardım eden odakların toparlanıp tekrar eski güçlerine ulaşmasını bekliyor, temenni ediyorlar.

Belki kendilerince haklı nedenleri ve gözlemleri vardır, bilemiyorum. Allah bu milleti tekrar o süreçlerden geçirmesin, demekten başka bir şey de gelmiyor elden. Ancak, bu millet karanlık dönemleri, faili meçhulleri, patlayan bombaları, suikastları tekrar yaşamak istemiyor. Dahası artık sadece 'bir kısım' medya yok. İletişim ortamını istedikleri gibi kesemeyeceklerinin artık onlar da farkında. Bu nedenle kendileri gibi düşünmeyen medyayı yok saymaya, küçümsemeye çabalyorlar. Lakin devir geçti artık... Hem dünya gelişti, değişti hem Türkiye artık onların arzuladığı loşlukta ve boşlukta bir ülke değil. Biliyorum bu tür yazıları okudukça kızıyor, sinirleniyor, köpürüyorlar. Ama başka ihtimal de yok artık. Bu ülkenin insanları da herkes kadar özgürlüğü, demokrasiyi ve huzuru hak ediyor inanın. Onlar inanmasa bile!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Devlet

M. Nedim Hazar 2009.07.27

Allah selamet versin, ne zaman Sayın Hüsamettin Cindoruk'un görüntüsüne denk gelsem zihnim hemen dip koçanına; Sayın Süleyman Demirel'e gidiyor. Siyasî tarihe derinlemesine vâkıf biri değilim, dolayısıyla Demirel'in kaç yıldan beri aktif olarak bu milletin siyasî hayatında olduğunu tam olarak bilemiyorum. Lakin kendimi bildim bile hep var Demirel.

Eminim millete faydalı hizmetleri de olmuştur. Ancak bir insanın bu kadar uzun süreli siyaset yapmasını çok sağlıklı bulmuyorum şahsen. Bana hastalıklı bir histeri gibi geliyor genellikle. Sadece Süleyman Demirel için de geçerli değil bu hislerim, en radikal solundan en muhafazakârına kadar siyasî yelpazeye sıralanmış tüm eski tüfek politikacılar için aynı şeyi düşünüyorum. Milletin ensesine bir yapıştılar mı hiç bırakmıyorlar sanki. Konumuz bu değil, Sayın Cindoruk bugünlerde pek bir aktif ya; ANAP ile birleşiyor Mesut Yılmaz ile kol kola geliyor, DP'yi avucuna alıyor filan. Açıkçası yaşına göre oldukça cevval. Nasıl bir doping ve motivasyon unsuru varsa, bilemiyorum.

Bu millete yıllardan beri kan kusturan yerli ve yabancı şer şebekelerinin olduğunu kimse inkâr edemez. Ergenekon'un avukatları bile benzer düşünüyorlar eminim. Ancak onlara göre özne epey farklı! Bu milletin gençlerini birbirine düşüren, bir köşesini kirli savaşın en kanlı sahnesine dönüştüren, suikastlar, faili meçhuller ile toplumsal kamplaşmayı ve gerilimi sürekli zirvede tutan birtakım karanlık mihraklar olduğu kesin. Bunların kim olduğunu –ya da olmadığını- yapılan duruşmalar sonucunda göreceğiz.

Sakin ola ki kimse öküz altında buzağı aramasın, kimseyi suçladığım falan yok. Ancak bu şer şebekelerinin beslendiği yasal ortamların, meşru bataklıkların da olduğuna inanıyorum ben. Hukukta, siyasette, akademik çevrelerde, bizzat bürokrasinin içinde vaktiyle oluşturulan yapılaşmanın bir sonucu olduğuna sadece ben değil, ülkenin yarısından fazlası inanıyor sanırım. Bu ülkenin siyasi aktörlerinin çoğu Sayın Demirel gibi düşündüğü için siyasi lider açısından çok da verimli bir memleket sayılmayız. Son 50 yıllık geçmişimize baktığımızda 'lider' anlamında adlandırabileceğimiz kişilerin sayısı belki bir elin parmaklarını zor geçer. Dolayısıyla farkında olsun ya da olmasın, 'oluşan bu kirli tabloda siyasi aktörlerin de rolü olmasa bile vebali vardır' diye düşünmekteyim.

Ki geçtiğimiz gün Sayın Demirel'in yaptığı açıklama bu fikrime tuz ile biber ekti. Gerçi sonra izahat getirdi duruma, ama şahsen yapılan açıklamanın biraz da gösterilen tepkiler sonrasında 'zevahiri kurtarma' adına olduğuna inanıyorum.

Şöyle demişti kurt politikacı –öyle diyorlar-: "Devlet, devlet politikası gereği adam öldürür, diğeri cinayettir." Başından bilmem kaç darbe geçmiş, kardeşin kardeşi katlettiği 70-80 arası kanlı süreçte sorumluluk almış, 28 Şubat'ta bilfiil alınan kararların takipçisi ve tarafı olmuş bir siyasinin bu sözleri söylemesinin büyük önemi olduğunu düşünüyorum.

Ki eminim bir faili meçhul cinayet sonrasında, fail yakalanıp meçhullükten çıkarılsa ilk cümlesi, 'Devlet ve vatan için yaptım' olacaktır. Esasen faraziye de gerek yoktur, bizzat hanım başbakanımız devleti için kurşun atanı da yiyeni de –bilakayduşart- kutsamış ve kahraman ilan etmiştir. Bu mantık yürütüldüğünde, onca faili meçhulün sorumlularının kendilerini kahraman olarak görmesi kadar doğal ne olabilir ki?

Elbette Sayın Demirel'in sonradan yaptığı düzeltmeyi esas alacağız ama şunun da bilinmesi lazım: Şayet Süleyman Demirel'in ilk açıklamasında dediği gibi inananlar var ise –ki olduklarını biz de kendileri de biliyor, hatta Demirel de biliyor- bu mantığın bu noktada durmayacağını da biliyorlardır. Adam öldüren devlet olursa, hırsızlık yapan devlet de olacaktır, yalan söyleyen devlet de, kendi vatandaşına zulüm yapmayı mubah gören devlet de!

Ve birtakım mihrakların hâlâ bu tür devlet özlemi içinde habire çabaladıklarını görmemek mümkün değil!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Memleket için

Yaklaşık olarak şöyle diyor sayın HSYK üyesi beyefendi: "Aydın, çağına karşı sorumlu olan insandır, memleket meseleleri için o toplantılara katıldım..." Bir sefer, birileri içinde 'aydın, aydınlatma' türü kelimeler geçen bir cümle kurduğunda kafadan pimpirikleniyor insan. Zira öylesi bir klişeye dönüştürüldü ki bu kavramlar, başka şeyleri çağırıştırıyor.

Konumuz bu değil...

Bir başka şahıs ise şunları söylüyor: "Bu devlet bana adam öldürttü..."

Devlet, memleket vesaire...

Takip edebildiğimiz kadarıyla yapılan savunmaların tamamında merkez nokta buydu; 'ne yaptıysak devlet için yaptık, memleket için yaptık, yaparız... Vatan elden gidiyor, memleketi batırıyorlar...' Daha önce birkaç vesile ile de yazmıştım: Terör örgütlerinin temel referansı ülkeyi ya da halkı sevmedikleri için değil, herkesten daha çok sevdiklerine inanmaları. Hem de öylesine büyük ve hastalıklı bir sevgi ki bu, kendileri gibi düşünmeyen herkesi devletin ve halkın düşmanı olarak görebiliyorlar.

Bir tür 'her şey memleket için' durumu bu...

Memleket için toplanılır, memleket için birtakım arkadaşlık, ahbaplık ilişkileri kurulur, memleket için beraber kararlar alınır, memleket için eylemler yapılır filan...

Silahlar memleket içindir, suikastlar, bombalamalar, adam öldürmeler; hepsi memleket içindir...

Ben şimdiye kadar hiçbir zanlı ya da sanığın 'anam için, babam için' dediğine şahit olmadım. O sadece filmlerde oluyor, Malkoçoğlu'na has bir durum sanırım.

Uzaktan komik gibi gelebiliyor ama asla öyle değil tabii. Misal Hrant Dink'i vuranları dinleseniz, vatana ve memlekete hizmet ettiklerine inandıklarını söyleyeceklerdir.

Ergenekon örgütünün medyadaki uzantılarının her satırında da bu zihniyetin görüntüsü yok mu zannediyorsunuz? Açın okuyun... Ellerine tutuşturulan metinleri üzerimize boca ederken benzer hisler ile hareket etmiyorlar mı? Ya da dün andıçlar ile kendi arkadaşlarını bile vururken benzer hisler içinde değiller miydi?

İşin bir de menfaat yönü var ki, sanırım o apayrı bir 'cüz' olarak ele alınmalı. Bu 'memleket' ayağı bir tür rant kapısı da aslında. Yakın geçmişte bu işi siyasî parti sloganı haline getirenler bile vardı. Hâlâ aynı şekilde toparlanmaya, tekrar ayağa kalkmaya, ölüyü diriltmeye kalkışan eski tüfek siyasîler de var.

28 Şubat Süreci'nde aktif olan iliğine kadar memleket âşıklarına çanaklık yapan, onların her türlü psikolojik savaş yöntemine gönüllü katkıda bulunan, çoğu zaman 'darbeciden daha çok cuntacı' kesilenlerin aşkında belki bir sıralama farklılığı olabilir. Hani 'para aşkı' az-buçuk önde geliyordur 'memleket aşkı'ndan.

Sakın bana 'kimdir bunlar?' filan diye sormaya kalkışmayın, klişe cevap veririm: Bilen biliyor! Bilmeyenler de günlük gazeteleri iyi okusun, televizyonları iyi izlesin. Zaten kimsenin kendini gizlediği filan da yok. Suçlamayı haber olarak vermeyip cevabı manşet yapanları görmemek için özel olarak gözleri kapamak lazım sanırım.

Kaldı ki, sadece terör örgütü ile ilgili haberlere değil, dövizden faize, borsadan kırsala kadar her şeyde aynı mantığı uygulayıp çözümleme yapabilirsiniz.

Misal bugünlerde pek popüler olan 'Kürt sorunu ve çözüm arayışları' meselesi.

Bugünkü yayınlara bakıp siz kime 'kardeşim nedir bu Kuzey Irak ve Kürt sorunu merakınız, yoksa petrol işine mi girdiniz, Kuzey Irak'ta kuyularınız mı var?' diye sorabilirsiniz ki!

Düne kadar Talabani'ye 'Çapaçul', Barzani'ye, 'Köylü', Kürtlere 'Kırolar' diyenlerin bugün birdenbire Kürt sorunu sevdasına dönüşmelerini başka neye bağlayacağız ki?

Memleket meselesi değil de, "kedidir kedi" mi diyeceğiz yani! n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İtinayla orman ıskalanır

M. Nedim Hazar 2009.08.08

Önce şu listeye bir göz atalım: 175 tabanca. 80 binden fazla tabanca mermisi. 22 uzun namlulu silah. 46 binden fazla uzun namlulu silah mermisi. 44 tüfek. 252 eğitim fişegi. 424 el bombası. Saatli, boru tipi ve cam şişe olmak üzere 3 bomba. 53 dinamit lokumu, 14'ü boş 43'ü dolu 57 LAW silahı.

6 binden fazla elektrikli kapsül. 34 uçaksavar mermisi, 11 havan, 84 top mermisi, 6 gaz bombası, 3 kilo patlayıcı madde. 3 bin ateşleme fitili, 4 gaz maskesi, 7 bubi tuzağı, 28 sis bombası. 12 roketatar, 4 roketatar başlığı. 43 metre infilaklı fitil, 2 metre saniyeli fitil... Ve daha buraya yazamadığım birçok mühimmat...

Bazı Ergenekonseverlerin 'Av tüfeği ile darbe' diyerek sulandırmaya kalkıştığı örgütten ele geçirilenler bunlar. Her şeyi bir tarafa bırakın, sadece bu liste bile normal bir memlekette insanların kanını dondurmaya yeter. Ama bizde nasıl oluyor biliyor musunuz? Örneğin davanın üçüncü iddianamesi açıklanıp onlarca suikast, bir dolu cinayet planı, krokisi açıklandığı zaman Andıç Medyası internet sitesinden Cemil İpekçi'nin cinsel hayatını manşete çekiyor. Bakış açısı bu...

Normal olarak insan, 'bakalım ertesi gün ne yazacaklar?' diye merak ediyor bu holding medyasının yazarlarını. Ancak görünüşe göre onlar açısından sorun yok, başyazarlarından vasat zekâlı köhne Marksistlerine kadar alayı her şey normalmiş gibi başka başka şeylere dalıyorlar.

Kimi iddianamenin içindeki bir kelimeyi ele alıp, ondan muazzam bir tarihsel netice elde ediyor mesela. Kimi o bildik geyiğiyle başkasına saldırmayı yazarlık zannediyor. Kimi hukuktan 'kendisi gibi düşünenlere taraf olma'yı anladığı için, aksine olan herkesi hukuk düşmanı ilan ediyor. Utanmadan insanları utanmaya davet edenler bile çıktı bu gürültüden... Efendim, ne diye mitingler için 'sözde' kelimesi kullanılmış'mış... Hani 'ağaca bakarken ormanı ıskalamak' filan da değil bu. 'Ağacın yaprağındaki bilmem neye bakarken koca ormanı yok saymak'la eşdeğer bir vurdumduymazlık. Ancak tarihsel bir vebal içeren bir vurdumduymazlık bu.

İdeolojinin gözleri nasıl kör, beyinleri nasıl dumur ettiğinin de acı verici kanıtı. Bu silahlar yakanlamasa, bu planlar ortaya dökülme, karanlık teşkilat eylemlerine devam etse, yarın 'Türkiye'nin 11 Eylül'ü başlığını hiç sıkılmadan manşet yapacak olan yine bu zihniyet değil mi?

İnanın tüm iyi niyetimizle kendimizi zorluyor ve basit bir ideolojik körlük olarak niteliyoruz. Hadi bilemediniz, patronlarının menfaati için görmezden gelme ve çarpıtma. Yoksa onların zihin yapısı ile bakacak olsak, içlerinden Ergenekon'un medya 11'ini çıkarmak o kadar kolay ki. Ergenekoncularla yedikleri içtikleri ayrı gitmeyenler, terör haberlerini görmezden gelip, dezenformasyon haberlerini manşete çekenleri millet fark etmiyor zannediyorlar sanırım.

Taraf olmak başka şeydir, gerçeği görmezden gelmek başka. Gerçeği görmezden gelip, başkalarını suçlamak için olmadık taklalar atmak ise bambaşka. Bunların yaptığı son şık; hem körler sağrıları oynuyorlar, hem başkalarını suçlayarak özledikleri eski günlerin tekrar dönmesini bekliyorlar...

Elbette yanılıyorlar ve –maalesef- üzülecekler hep. Zira bu millet yıllardan beri oynanan oyunları gördü artık. Tehlikeli derin devlet oyunlarını, kan üzerine kurgulanan 'rejim' geyiklerini çoktan fark etti. Zaten bu zekâ vasatıyla özlem duydukları baskıcı bir ülke modelinin geri dönmesi mümkün değil. Köhne Marksist'in de, bambaşka âlemlerde at koşturan başyazarlarının da, halaybaşlarının da bu gerçeği görmesi gerek sanırım.

Kendi gözlerini kaçırdıklarında orman yok olmuyor, tüm ürkütücülüğü ve gerçekliğiyle bu milletin karşısında çıplak bir şekilde duruyor. Ve her iddianame açıklandıkça bu gerçeklik bir kat daha netleşiyor üstelik. Fikir namusu, vicdan sorumluluğu olan her birey bu gerçeği görüyor. Onlar görmeyip, göstermek istemese de koskoca orman karşısında duruyor milletin. n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dokun ve kahraman ol

M. Nedim Hazar 2009.08.10

Andiç Medyası'nın vasatlarından bir kalem var. Ki siz onu süper espri gücü (yağdı yağmurlu yazılar yazar mesela, kimin aklına gelir ki, değil mi?) ve dehşetengiz vakanüvisliği ile bilirsiniz (her yazısı bir ayrı derin saptama ve çözümleme içerir), espri ve yazım gücü süper kahraman boyutunda olan biri var.

Ara ara kıymeti bilinsin diye de patron güzellemesi yapar... Yok, Türk basın tarihinin en garabet transfer öyküsünden ve aldığı her mevkuteyi batırmasından hiç söz etmeyeceğim, alan işgaline gerek yok...

İşte bu süper vasat eski Marksist ağabeyimiz (hâlâ öyledir de sadece söyleşilerde bahseder bu durumdan nedense) belirli belirsiz periyotlarla inanan kesime, hassaten Fethullah Gülen'e çakmayı bir gazetecilik geleneği haline getirmiştir. Bir dönem kaleme aldığı 'aşk yazıları'ndan hiç bahsetmeyelim çok üzülür, zaten artık bu tür yazılara ihtiyaç duymuyor sanırım.

Hasılı bu değerli büyüğümüz sıkıştığı, okunmadığını hissettiği anlarda artık ezberlenen bir huyunu tekrar ettirmiş, demiş ki 'Fethullah Gülen'e dokunan yanıyor'. Hani hurma çekirdeği kadar bir zekâ hacmine sahip olan herhangi bir birey bile sorar adama: 'Madem dokunan yanıyor da, senin kadar sallayan başka bir arkadaş var mı? Sana niye bir şey olmuyor, derin mi kalın yoksa kimse hesaba mı almıyor seni?'

Tabii vasatlıklar denizinde soran olmaması normal. Halbuki cümle tersten okununca daha bir anlam kazanıyor... Dahi yazar bunu fark etse belki yazı daha eğlenceli olacak... İş sıkışan, duvara toslayan, bir halta yaramadığını hisseden, her türlü katakulli çevirip enselenen çakal-çukal takımı bakıyor köşeye sıkıştı, 'saldır bakalım Gülen'e, nasıl olsa çıkar bir Andiççi yazar, seni savunur' hesabı... Şimdi işin içine 'Biz durduğumuz için mi kırmızı ışık yanar, ışık yandığı için mi dururuz?' paradoksunu katmayayım, mevzu dağılacak.

Geçenlerde bu yazarın bir üst modeli, daha yeni jenerasyonu olan birini okurken başladık gülmeye hep beraber. Joost Lagendijk'ten bilmem hangi üniversitedeki profesörlere kadar 'Fethullahçı' yapmıştı sağ olsun. Bu zihniyete göre özgürlükçü olan, kendileri gibi süzme faşist olmayan herkes AKP'li ve Fethullahçı zaten.

Ve bu diklemesine akıl tutulması öyle bir noktaya taşıdı ki bu güruhu, ülkemizde laikçi olmanın şanından oldu dine ve dindara küfretmek. 'Hadi et bakalım Gülen'e bir küfür de amcalar görsün nasıl sağlam bir laikçi

olduğunu!' durumu...

Darbeci paşaların çanağına oturup paylarına düşenleri toplayanlar, karanlık mahfillerden aldıkları maaşlarla kitap karalayıp adını yazara çıkaranlar elbette saldıracak, bunda şaşılacak bir şey yok. Dünyanın her yerinde bu böyle zira.

Süper zekâ yazarın listesi eksik aslında... NATO'ya suikast düzenleyecekleri iddiasıyla evlerinde krokiler, ceplerinde cephane planları, koltuk altlarında ölüm timleri saklayanlar da Gülen'e dokundukları için içeriye atıldılar... Danıştay başkanını öldürmeyi planlayan, tetikçiyi tutup eylemi yapan, ertesi gün memleketi kaos bataklığına çevirmeye çabalayanlar da aynı dokunma nedeniyle zan altındalar değil mi?

Bu ülkede kariyer yapmanın başka bir modeli olarak geliyor inanca ve dindar insanlara saldırmak... Gazetede köşe mi kapmak istiyorsun; çakacaksın Tayyip'e... Bir ihale işin mi var giydireceksin Gül'e... Her türlü pisliği çevirdin yakayı ele mi verdin, bindireceksin Gülen'e... Korkma nasıl olsa birileri çıkıp, 'vay anasına sayın seyirciler dokunan yanıyor' diye üfleyecek nasıl olsa.

Bu memlekette ideolojik kariyer ile cukkalanıp köşe tutmanın en cazip yöntemi oldu artık. Öyle olmasa yazıları para etmeyen, köhnemiş yazar-çizer takımı niye gün aşırı saldırsın ki? Değil mi sevgili patronu?

n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türko-Tekno

M. Nedim Hazar 2009.08.15

Sizi bilmem ama ne zaman bir icadın seri numarasıyla adlandırıldığını duysam tuhaf oluyorum. "Dual Core", "Dual Band" vesaire. Tamam, hayatı bir şekilde kolaylaştırma, hızlandırma gibi olumlu yönleri vardır, ancak ciddi anlamda insani olandan uzaklaşma algısı oluşturuyor bende. "Tri-Ci" mi dersiniz, "3G" mi bilmem lakin cep telefonlarının geldiği son nokta da bende benzer hisler uyandırdı. Bir sefer reklamları aşırı derece rahatsız edici bir keşif bu.

Sanki önceden yaşadığımız şey hayat değilmiş gibi bir yaklaşım ve yeryüzünün en büyük keşfiymiş gibi bir konumlandırma var. Ne sakat şey!

Elbette ne teknolojiye karşıyım ne de modernitenin çıkınına yerleştirip beraberinde yaşamımıza soktuğu gelişmelere. Hepsine eyvallah... Fakat sevgili cep telefoncu dostlarımız, bir çeşit 'sizin de hayat mıydı? Biz geldik gün gördünüz, insan olmaya başladınız' mantığıyla üzerimize gelmenin de bir anlamı yok!

İşin bir de 'biz Türkler' kısmı var ki, şimdi açıkça yazsam alınan, gücenen çok olacak. Hani bir şekilde her teknolojik gelişmeyi batırıp, bir çeşit yerelleştirme huyumuz. 3G denen teknoloji sanki sadece görüntülü telefonmuş gibi 'Artık Zeki Müren de bizi görecek' mantığıyla yaklaşmak da neyin nesidir? Ayrıca bu 3G furyası başladı başlayalı cep telefonlarına bir haller olduğunu da belirtiyim. Daha düne kadar hemen her yerden akıllı uslu çeken cep telefonlarına bir hal oldu ve 'kekeme diyaloglar' başladı. "Aman istemez 3G, ben eskisinden razıydım" diyen eş-dost sayısı hiç de azımsanacak miktarda değil, bunu da vurgulamak isterim.

Reklamlarda bağıra çağıra 'bilmem kaç memlekette hizmet veriyoruz' diye sallamak mümkün, lakin 'hele bir deneyelim' niyet-i halisiyle yaptığımız tüm girişimlerde, üstelik İstanbul'un göbeğinde yapılan tüm denemelerin boşa çıktığını söylemem lazım. Yani bırakınız başka şehirdeki biriyle görsel iletişime geçmeyi, aynı

odada hemen yanımızda duran şahıslar ile bile iletişim kurmak mümkün olmadı. Bu nedenle 'efendim bu nüshamız cep telefonu üzerinden yapılan görüşme ile hazırlandı" şeklindeki gazete haberlerini de tebessümle takip ettik. Öte yandan teknolojinin bize maliyeti gibi koskoca bir heyula da orada yerli yerinde duruyor. Geçtiğimiz yıl bir ara şehir dışındayken hasbelkader cep telefonu vasıtasıyla internete girme gafletinde bulunmuştum. Ay sonunda gelen fatura bir daha cep telefonu ile internet kavramlarını yan yana kullanmamaya yemin ettirmişti beni. Her ay 300 küsur TL ödeyeceksem yazıları cepten internet yoluyla göndereceğime posta güvercini ile yollamayı tercih ederim şahsen!

Biliyorum bir noktadan sonra insan dışarıya 'teknoloji düşmanı' gibi görünüyor ama inanın öyle değil ve abartmıyorum. Bir sefer bu tür teknolojileri alacaksak abartmamamız lazım. İkincisi teknik olarak altyapı tam olarak kurulmadan hizmete sokmamak lazım. Böyle bir gaflete geçtiğimiz aylarda da düşmüştüm zira. Yine reklamlara kanıp evdeki internet hızını 4 katına filan çıkarmayı denedim. Sistem çuvalladı tabii, görüştüğüm teknik servis yetkilisi gülererek, 'Abi sen ne bakıyorsun reklamda söylenenlere, senin hattın kaldırmaz bunu' demişti. Yine bağlantımı eski hızıma çevirip kaderime razı şekilde ufak ufak bağlanmaya devam ettim elbette. Hele hele VDSL2 diye (bak yine numaralı isimlendirme) bir şey vardı ki o tam komediydi, hiç bahsetmeyeyim. Sanırım hâlâ 'ön kayıt' modundadır arkadaşlar!

Ve elbette tüm bu teknolojik gelişmelerin faturasını hesaplayarak hizmete sokmak ve kullandırtmak lazım. Bu imkânlar sanki dünyanın en büyük lüksüymüş gibi, telefona '3G görüşmesi için bilmem ne yaz, bilmem neye gönder' şeklinde kısa mesaj numaralarına da hiç gerek olmamalı. Telefonuma ne zaman 'falan yaz filancaya yolla' şeklinde mesaj gelse –tabiri mazur görün– kullanıyorum. Faydalı bir şey ise neden mesaj göndermem isteniyor, tuzak ise niye bana uygulanıyor?

Her neyse, yerim kalmadı 'yorum' yazıp gazeteye yollamam lazım ki yazı yayınlansın. n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mağlubuz hepimiz

M. Nedim Hazar 2009.08.17

Öyle demişti şu an Ergenekon sanık listesinde olan bir rektör: "Bu ülkede türban sorunu yoktur." Bilirsiniz, tipik okullar kapanınca milli eğitimin sorun olmaması gibi bir durum bu! Şimdi bu zihniyete kalkıp, eğitim hakkından, binlerce genç kızın geleceğinden, anaların babaların ahından filan dem vurmanın anlamı da yoktur. Onlara göre 'sorun yoktur' zira.

Mesele sanırım bakışımızın açısında. Bakışın zaviyesi yamulunca teşhisin doğru olması mümkün olmadığı gibi, tabii netice olarak da tedavi iyileştirmeden ziyade durumu felakete dönüştürebiliyor.

Bir de şöyle bir durum var:

Bu ülkede bir kısım zevat var ki, bazı meseleler gündeme getirilmezse, tartışılmazsa öylece yerli yerinde duracak zannediyor. Bir tür tuhaf, idrak körlüğü mü desem, öyle bir şey. Kuzey Irak meselesini dile getirmeyi yıllarca 'vatan hainliği' ile eş tutan bir zihniyet vardı bu ülkede, hâlâ da var elbette. Keza Kıbrıs meselesini de öyle. Zannediyorlardı ki, kimse bahsetmez, konuşmazsa mesele hallolmuş olacak. Tipik 'elleme, kurcalama, ayarını bozarsın' zihniyetindeki ebeveyn mantığı...

Oysa hayatın gerçekleri öyle değil tabii ki. Zannedildi ki kimse lafını açmazsa Kuzey Irak'taki Kürtler buhar olacak, orada öyle bir toplum varlık göstermeyecek, kendi yönetimlerini kurmayacaklar filan. Kıbrıs çok mu

farklı sanki?.. 'Aman konuşmayalım, kulağımızın üstüne yatalım' zihniyetiyle geçilen on yıllar boyunca sanıldı ki Rumlar boş duracak, Kıbrıs da sonsuza kadar mevcut durum ile gidecek. Orada da öyle olmadı tabii, başta AB olmak üzere birçok oluşum yıllar yılı suskun ve hareketsiz oluşumuzun bedelini ödetmeye çalıştı, hâlâ da çalışıyor.

Kürt meselesi, terör sorunu... Hangisi sebep, hangisi sonuç bunu elbette uzmanlar bilir. Ancak –daha önce de ifade etmiştim- Aydın Menderes'ten duymuştum, bu ülkenin Kürtleri ile Türklerinin kaderi aynıdır. Yani bir kader birliği vardır, ayrılmak filan isteseler Birinci Dünya Savaşı, Çanakkale gibi sıkıntılı dönemde tıpkı Araplar gibi sırtımızdan vurup ayrılırlardı. Ama öyle yapmadılar, cephede çarpıştılar, şehit ve gazi oldular. İnanmayan gitsin Çanakkale Şehitliği'ne ve 16-17 yaşındaki Kürt ana kuzusu şehit mezarlarını görsünler.

Bu konuda CHP'yi asla eleştirmem. Zira onların siyasî tarzları ve durumları budur; bu ülkenin herhangi bir meselesi için ürettikleri bir çözüm yoktur. İktidar olup sorumluluk üstlenme üzerine değil, muhalefet olup eleştirme üzerine bina edilmiş bir siyasî anlayışları vardır. Dolayısıyla şimdi kalkıp, 'Niye böyle yapıyorsunuz? Gelin çözümü konuşalım' demek abesle iştigaldir.

Açıkçası beni şaşırtan Sayın Bahçeli oldu. Zira MHP'nin '80 öncesi duruşundan oldukça farklı ve bilinçli bir noktada olduğunu düşünüyordum. '80 öncesi diyorum zira bir anım var ki hiç unutmam.

Liseyi Urfa'da okudum ben. Tam darbe sonrası batı şehirlerinden birinde doğmuş bir öğretmen geldi dersimize ve daha ilk deste bir Türkiye haritası çizip, Ankara'dan hemen öteden bir dikey çizgi çizdi ve 'siz bu ülkeyi bölmek istediniz' diye bağırdı. Hâlbuki şeker gibi bir insandı Ahmet hoca... Demokrat, inançlı ve dobra. Ama öyle bir gard alarak Urfa'ya gelmişti ki sanırım herkes terörist ve bölücüydü onun gözünde.

Sonra mezun olduk tabii, sanırım Ahmet hocanın da fikirleri değişmiştir Doğu'da görev yaptığı süre içerisinde. Ama böyle bir algı ile bakıyordu meseleye. Şimdiki MHP'nin algısı o dönemkinden farklı gelmiyor nedense bana. Yani ortada bir 'sorun'dan ziyade 'düşmanlık' var ve düşmana ne yapılacağı belli!

Epey ürkütücü olan bu açıyı kabul etmeyecektir elbette MHP'li dostlarımız. Yanıldığımızı filan ileri sürüp düzeltmeye çalışacaklar ama oluşturdukları görüntünün buna neden olduğunu söylememiz lazım. Kendileri böyle düşünmüyorsa bile manzara bu açıkçası.

Bir 'kazanma-kaybetme' edebiyatı yapıyor ki acayip derecede aptalca geliyor bana. Herkes bilmeli ki esas bu kangren devam ettikçe biz kaybediyoruz ve kaybedeceğiz. Çözümün her türlü kazançtır, galibiyettir. Türk, Kürt, Laz, Çerkez, Arnavut vs... Herkes için.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Münevver!

M. Nedim Hazar 2009.08.22

Bilmem hatırlar mısınız? Geçen kasım ayında Oscar Zoghbi (isimden yırttı zaten) adlı bir eleman durduk yere 'Çağrı filmi demode oldu yeni Çağrı çekeceğim' ayağıyla basın toplantıları filan düzenlemiş, Akkad'ın Çağrı'sını inceden iğneleyerek teknolojinin ve zamanın değiştiğini söyleyerek parsa toplamaya kalkışmıştı.

Merak edenler 1 Kasım 2008 tarihli yazımızdan konuyu ayrıntılı öğrenebilir. Elbette bir yıl önce atıp tutan şahıs bugünlerde ortalıkta yok, kaç saf Müslüman zengini "film çekeceğim" ayağına tokatladı Allah bilir!

Aslında bu tür art niyetli girişimler her yerinden yapaylık ve katakulli sızdırdığı için çevrilen dolapları keşif için ayrıca allame olmaya da gerek yok. Bu nedenle Sabah gazetesinde yılların gazetecisi Savaş Ay'ın yaptığı 'Münevver Karabulut cinayeti film oluyor' haberi beni rahatsız etti. Adı da muhtemelen 'Münevver' olacakmış bu filmin. Bir kere film yapım sistematığına uygun bir yaklaşım değil. Daha ortada doğru dürüst senaryo, bütçe, onay, oyuncu filan yokken şark kurnazı birinin aklına gelen köşe dönme projesini 'film projesi' diye sunmak ilk etapta kamuoyunu aldatmaktır. Dahası vebali vardır bu işin. Zira üçkâğıtçı zihniyet bir süre sonra medyada yer alan bu haberleri referans göstererek üçkâğıtlarını büyütüp volinin çapını artırıyorlar.

Akabinde devletin ajansı ve Cihan Haber Ajansı'ndan okudum benzer haberi. Sinemayla alakası olmayan bir rutin haber muhabirinin böyle bir habere imza atması şüphesiz eleştirilemez ve yadırganamaz. Ancak haber mutfaklarının bu konuda titiz olup, işin uzmanlarına danışmaları gerekiyor sanırım.

Nitekim minik bir araştırma yapmak 'Münevver Karabulut filmi' entrikasının ortalık yere dökülmesi için yetti de arttı bile. Ortalıkta 'yapımcıyım' diye dolanan birtakım kişilerin geçmişleri sakat olduğu gibi, bugün yaptıkları konuşmalar da üç gram zekâsı olan sıradan bir insanın yutabileceği cinsten değildi. Yapımcı olduğunu iddia eden arkadaş bütçeyi kâh 600 bin dolar, kâh 6 milyon TL ve hatta uçmakta sınır tanımayarak 20 milyon TL'ye kadar abartıp, Türkiye'nin en pahalı filmini çekeceğini ileri sürecek kadar kendinden geçebilmiş.

'Şununla görüştüm, bununla konuştum' diyerek birtakım insanların isimlerini verip muhatapların kendisini ciddiye alma ayağı üçkâğıt tarihinin bidayetinden beri var olan bir şey. Ben eminim ki başta Karabulut ailesi olmak üzere, ne ismi geçen Osman Sınav ne de bahsi geçen onlarca oyuncunun projeye ilgisi yok; belki öylesine bir yarım ağız geyiği yapılmış ki, atınca tutturuyor gibi görünsün diye. Türk sinemasının altın çağı olarak bilinen 1965-75 yılları arasında hizmet veren dağıtım şirketlerinin Yeşilçam'a katkısı inanılmazdı. Hatta Türk sinemasındaki starların kaderini, konuların seçimini ve genel gidişatı bu dağıtım firmaları etkiliyordu demek bile mümkün. Zira daha bir film proje aşamasındayken dağıtım şirketlerine bahis açılıyor ve onlardan alınan çek-senet ve nakit paralar ile filmler çekiliyordu. Lakin toplumun her kesimine olduğu gibi sinema çevresine de sağlam bir ahlaki yapı ve sarsılmaz etik değerler hakimdi. Bir yapımcı "falanca ile filancanın oynayacağı film yapacağım" diyorsa illa ki yapardı. Zaten Yeşilçam'ın bitişi biraz da o neslin bitişiyle ilgilidir gibime geliyor.

Şimdi ise, bu sektörü kullanarak üç kuruş çarpma uğruna kan üzerinden duygu sömürmeyi bile içlerine sindiren bir nesil gelmiş. Daha katili ortaya çıkmayan, acısı taze olan bir cinayeti para kazanma vesilesi olarak kullanmak isteyenlere başta medya olmak üzere kimsenin çanak tutmaması lazım. Toplumun genel selameti için de, Türk sinemasının etik değerlerini muhafaza etme adına da buna dikkat edip, bu tür fırsatçıları ayıklamak, acılardan rant devşirmeye kalkışanların oyunlarını bozmak hepimizin borcu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mütefekkir

M. Nedim Hazar 2009.08.24

Yıllar önce...Olmuştur 20 yıl filan sanırım... Mesleğe başlayan her genç kalemin yaptığı gibi, en basit yazıyı bile olağanüstü ciddiye alıyor ve yazımdaki -aklımsıra- ışıltıyı bir şekilde insanlara yansıtmak istiyordum.

Kocaman daktilonun başında rutin bir haberin seviyesiz cümleleri arasında debelenirken 'sen' diye bir ses duydum: 'Senden iyi mizah yazarı olur biliyor musun? Müslüman kesimin ne yazık ki iyi mizah yazarı yok son

dönemde...' Ne diyeceğimi şaşırdım, kitaplarıyla bana okumayı ve yazmayı aşılamış olan bir usta söylüyordu bana bunları...

Aradan bir süre geçtiğinde onu farklı bir ortamda gördüm bu sefer. Cezaevinde... Enteresandır, o ciddi bildiğim, öfkesine şahit olacağını düşündüğüm adam gitmiş, yerine inanılmaz munis ve affedici biri gelmişti. Sahi bu ülkede sırf 'demek ki öyle' dediği için hapse atılan yazarlar olmuştu bir ara değil mi? Bugün 'masumiyet karinesi, yok bilmem ne' diye yırtınanların o dönem umurunda bile değildi başkasının suçsuz yere zindana tıklması. Neyse konumuz bu değil...

Yine aradan biraz zaman geçti. Kader bu kez Eyüp Sultan'da kesiştirdi yolumuzu. Aynı gazetede yazıyorduk ve üstelik oğluyla beraber yaptığımız bazı çalışmalar vardı ama nedense pek denk gelemiyorduk. Nedenini biliyordum elbet, bizim genç hantallığımıza inat o yerinde durmuyor, dört bir yana koşturuyordu. Biz durmuş saat gibi bekliyor, kimi zaman çakışıyorduk onunla. Daha onun sohbetinin tadına varamamıştık ki, mekân sahibi içeri girip bana 'Yukarıda gençler var, çıkıp biraz sohbet etmeniz mümkün mü?' diye sordu. Açıkçası başka bir vesile ile oradaydım ve kalabalık karşısına çıkıp konuşmak fıtratıma çok uymuyordu. Tam nazikçe reddedecektim ki, kendisi 'Ben çıkayım sohbet edeyim gençlerle!' dedi ve yerinden fırladı. Hem şaşırmış hem de mahcup olmuşum.

Almanya'nın bilmem hangi kentinin hangi köyündeyiz. Dağ başında piknik gibi bir şey yapıyoruz dostlarla. Sonra geri dönüş yolunda minik bir kasabadan geçerken başı örtülü bir hanım abla durdurdu yolda yürürken. Nasıl tanıdı, nereden anladı bilmem. Bir sürü mevzu konuştuk ama şu kısmı hiç unutmam: 'İmandan bihaber yaşarken bir ağabeyimizin tek cümlesi aklımı başıma getirdi.' Ondan başkasını kastetmiyordu şüphesiz.

Yine epey vakit geçti aradan. Bu kez onunla gıyabında karşılaştık. Yer Amerika... Bambaşka bir ortamda bambaşka mevzular konuşulurken bir ahbap girdi ortama ve 'Gören var mı?' diye sordu. Onu arıyorlardı. Amerika'da olduğunu duymuştum ama kaç ay olmuştu, kesin dönmüştür diye düşünüyordum. 'Gören olursa haber verin de Türkiye'yi bir arasın, ailesi çok meraklanmış.' dedi haberi getiren. İki haftalığına geldiği ülkede salt gençlerin sohbet isteğinden dolayı belki kaç ay olmasına rağmen gitmemişi geri. Üstelik ülkenin bir ucundan başlamış nerede olduğu da tam belli değildi...

Benim gözlemimin çok kıymet-i harbiyesi var mı bilmem ama merhum Mehmet Akif imanı ve dirayeti görüyordum onda. Yıkılmaz bir iman, sarsılmaz bir tevekkül. Hani Bediüzzaman 'Küre-i arz bomba olup patlasa' diyor ya, sanki bunun müşahhas örneği.

En son Yeni Şafak gazetesinde okudum röportajını. Onunla ilgili şahit olduğum her vaka gibi bu da hayranlığımı artırdı. Şöyle diyor mesela: "Sağlıklı olsam, beni askere tekrar alsalar, giderim. Askeriyeye minnettaram." Kendisini nedensiz yere hapisle cezalandıranların varlığı askerliğe olan sevgisini zerre miktar azaltmıyor. Şu an hasta ve yorgun haliyle söylediği şu sözler ne demeli: "Bana sıhhat ver, namazı camilerde kılayım, Allah'ım bana imkân ver derslere gideyim."

Elbette anladınız kimden bahsettiğimi; Hekimoğlu İsmail. Yaşayan bir abide şahsiyet... Rabb'im bu kutsal günlerin hürmetine ona sıhhat ve afiyet versin. Dualarımız onunla... n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

A'mâk-ı Hayâl

Çocukluğumun Ramazan'ı da yaz aylarına denk gelmişti. Üstelik Doğu'nun en sıcak bir yerinde geçen bir kutsal ay. Çöl sıcaklarını bilmeyene meseleyi tarif etmek de pek mümkün olmuyor. Asfalt üzerinde yüründüğünde ayağınızın zemine yapıştığını düşünün. Taş zeminli avlularda çıplak ayakla yürümenin mümkün olmadığı bir ortam.

Üstelik yılın en uzun günleri; artık temmuz mu ağustos mu tam hatırlamıyorum. Hatırladığım; minik bedenin çocuksu bir coşkuyla her sahur uyanışı ve iftarı beklerkenki o inanılmaz heyecan ve haz. Sıcak ile, susuzluk ile girişilen bir çatışma belki...

Ancak şu hissi herkesin yaşamasını isterim: Sıcaklığın ve susuzluğun artık kendini iyiden iyiye hissettirdiği ikindi vaktinde abdesti, akan, serin bir suda almak. Sonra ayakları o suya sokarak, suyu yaratıp yeryüzüne yollayana hamd ü sena etmek!

Biliyorum "pimi çekilen el bombaları", "tıkanan Kürt açılımı", "Ergenekoncuların gündelik tantanaları" arasında biraz tuhaf kaçıyor bu betimlemeler. Ancak Ramazan biraz da rutin meşguliyetleri, her türlü malayaniliği elin tersiyle bir kenara itmek değil midir?

10 yaşında bir çocuğun 40 derecenin üzerindeki bir sıcaklık içinde kavrulan beldede yaklaşık 17 saat aç-susuz dayanabilmesinin rasyonel açıklamasını yapmak çok mümkün değil. Hatta uzaktan bakınca biraz 'acımasızlık' gibi de gelebilir bazılarına. Lakin bizzat olayın aktörlerinden biri olarak söylemek isterim ki; yine olsa yine yaparım ve yaptırırım.

Kelebeğin koza içinde güçlenmesi gibi bir şey bu. Evet; ileride uzaklara uçabilmek için sapasağlam kanatlara sahip olması gerekir kelebeğin. Bu nedenle içinde bulunduğu kozanın çeperleri serttir. Ve bilir misiniz, o koza dışarıdan bir etki ile kırıldığında belki kelebek erken ve kolayca çıkar dışarı ama kanatlarını taşıyamaz, hele hele hiç uçamaz!

Bilenler bilir; oruç kendini hissettirmeye başlarsa, şartlar ağırlaşır önce. Susuzluk daha hissedilir ve en önemlisi zaman gittikçe yavaşlar. Saatin kadrantları, ayaklarına safralar bağlanmış zaman köleleri gibi gittikçe ağırlaştırırlar adımlarını. Ve bir çocuk bu tür zaman yavaşlaması-susuzluk sarmalına girerse yardıma ihtiyacı olur genelde. İşte o an anne yetişir ve incecik tülbendiyle zamanı hızlandırır çocukları için. Bembeyaz ve incecik tülbendi serin suya batırır önce sonra sırtüstü yatan çocuğunun yüzüne örter. Sütbeyaz ve buz gibi bir hayal perdesi gerilir çocuğun ufkuna, artık ondan sonrası kolaydır. Düşlerin buzul nefesi üfler kadrantı arkasından, hızlanır saniye, dakika ve saat. Şimdi ben bunları böyle yazıyorken, meşhur 'eski-yeni Ramazan' paradoksu geldi aklıma. Şöyle düşünüyorum şahsen; eskinin güzel olmayan, kerih neyi varsa unutkanlık cilasını siliniyor hafızadan. Bu nedenle hep güzellik kalıyor geçmişten. Hele ki mevzu bahis kutsal şeyler ise... Dolayısıyla evet, 'nerede o eski Ramazanlar?' ama aynı zamanda yine evet, 'bugünkü Ramazanlar da ayrı bir şahane!'

Yusuf Ziya Bey'i izlemek, dinlemek, Kâbe'den namaza takılmak, dünyanın bambaşka yerlerinde yaşanan Ramazan coşkusuna ortak olmak, bir dolu kişisel menkıbeye takılıp 'vay be!' filan demek. Hepsi, hepsi muhteşem. İftar vakti elinde mikrofon halkın arasına dalan sunucular da hoş, spikerin yanına konuşlanıp kulağımıza akli başında üç cümle çalan hocalarımız da... İmsak sonrası mukabele de harika, çadırlar da, kumanyalar da...

Zaten yeni ile eskinin de böyle bir derdi yoktur sanırım, hani 'ben senden daha iyiyim, daha şahaneyim' diye. Bizim eli kalem tutan ricalin icadı biraz bu iş.

Bakın; çaktırmadan nasıl itiyor gündelik ıvır zıvrı mübarek ay ve annelerimizin tülbendi gibi ne şahane bir buzul hayal âlemine sürüklüyor bizi değil mi? n.hazar@zaman.com.tr

Ebabil -hâlâ- kuştur

M. Nedim Hazar 2009.08.31

Şöyle yazmış -Allah kabul etsin- şu an kutsal topraklarda umre ziyareti yapan yayın yönetmeni: "25 şehirde Ramazan'da teravihe gidenlerin sayısında artış var." Hani insan "ne şahane gelişme, teravihi doğru yazmış" diye sevinemiyor bile: "Ramazan'da teravihe gidenler" Nasıl bir şey bu kuzum? Şevval'de giden de mi varmış teravihe?

Geçtiğimiz yıllarda bu grubun acayip açığöz bir muhabiri de benzer bir şey yapmıştı. Vakit namazında camiye gidip avluda, şadırvanda filan görüntüler çekmişti. Ertesi gün ise sabah 10'da aynı camiye gidip avluyu, şadırvanı bomboşken çekmiş ve, "Evet sayın seyirciler, bir gece önce tıklım tıklım olan buralar şimdi bomboş, tarikat gizemli şekilde terk etti mekânı" gibi zehir hafiyelik yapmıştı! Halbuki az beklese, öğlen vakti yine gizemli şekilde ortaya çıkacak cemaat!

Şahsen esas sosyolojik araştırma orijinalliğinin Ramazan ayında camiye gidenlerin sayısı, iftar duasında imamın bağırmasıyla filan olacağını pek düşünmüyorum. Milletimiz bir şekilde kendini güncelliyor. Geçen mobil iftar timleri gördüm misal. Tam iftar vakti kırmızı ışıktaki bekleyip ellerindeki kumanyayı oruç tutanlara uzatıyorlardı. Ne kırmızı ışık vardı yüz sene önce, ne mobil iftar timi. Millet yeni şartlara uyarlar kendini ve inancını. Sorun 'gözlem yapıyoruz' ayağına, bir duvarın tepesine çıkıp akıl fikir vermeye kalkışanlarda. Örneğin Andıç Medyası'nın Ramazan halinin çok sağlam bir sosyolojik ve ruhsal analizini yapmak lazım. Kutsal günde Hıncal Uluç ile "Eşeğe nasıl tecavüz ettim-etmedim" röportajını tam sayfa sunmanın bilinçaltını ortaya çıkarmak lazım.

Biliyorum, bazı okurlar bu güruhun kullandığı yoz terminolojiyle yüz göz olmak yerine 'bırakalım kendi âlemlerini anlatsınlar, yabancı oldukları âlemi anlattıklarında hem batıyorlar, hem batırıyorlar' diyecektir. Misal koskoca Ahmet Altan da yazmış işte: "Ben çocukken teraviye korktuğumdan gitmiyordum ki..."

Teravi?.. O ne ki? Teravîh olmasın sakın... Yıllar önce filan da değil dün yazmış bunu Altan. O canım yazının içinde gözüme batıp batıp durdu bu kelime. Cüppe diye yazıyorlar örneğin, hatta galat-ı meşhur yapmak istiyor kimisi. Bilmeyeni de değil, bildiğini sananı da öyle yapıyor. "Cüppesiz Ahmet Hoca"ları da öyle yapıyor çünkü. Yıllar önce "Ebabil kuştur" diye bir yazı kalem almıştım. Müslüman olduğu halde dinî terminolojiyi bilmeyenleri eleştirmedik hiçbir zaman. Kimse bilmek zorunda değil, deyip geçtik. Ancak eline sopa alıp akıl fikir vereni de çok gördük, görüyoruz. Daha birkaç gün önce yine bu taifenin bir yazarı Kur'an'dan Nisa ve Maide sûrelerinden içki ile ilgili yazılanları aktarıp şöyle dedi: "Okuyunca anlayacağınız gibi; içki günah değil, haramdır!"

Piri "cüppesiz" olanın ilmi böyle oluyor işte. Şimdi bu zihniyetin nesine siz kalkıp "günah nedir, haram nedir, tahrimen mekruh nedir, fasık-ı mütecahir nasıl olur?" filan diye anlatmanın ne anlamı var ki?

"Ebabil namazı" diye yazmıştı elemanın teki vaktiyle. Üstelik bunu Müslümanları aşağılamayı düşündüğü kitabına da koymuştu. Fakir de o zaman demişti "Ebabil kuştur" diye! Artık klişedir bilirsiniz, "imam Sübhaneke'yi ("p" ile değil amirim) yanlış okuyor" diye namazı kıranı mı istersiniz, "bu yıl hac kurbana denk geldi" diyen hava atanı mı? Bir "kuşluk" namazı duymuş ama Isparta'da halının dokunduğunu bildiği kadar; enine mi boyuna mı en ufak bir fikri yok, ama olsun. "Ebabil" diye basıyor ismi...

Bizde de sabır mı kalmadı, yoksa yıllar yılı anlattık da anlayan olmadığından mı böyle bıktık bilmiyorum açıkçası. Şimdi kim kalkıp bunları düzeltecek, "Evvin"den filan bahsedecek ki? Bak TDK bile "yazım önerisi yok" diyor canım ibadete!

Meseleyle ne kadar ilgisi var bilmiyorum ama bu aziz-mübarek günde bir başka süper şahane gazeteci röportajında şöyle soruyor: "Midyat'a pirince giderken eldeki bulgurdan oldunuz mu?" Ramazan günü 'Mardin kapı şen olur' türküsünü yakmadan yol alayım ben. Ne mübarek kuşmuş şu eabil!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Acılı baba

M. Nedim Hazar 2009.09.05

Önce şunu vurgulamam lazım; Evrim hikâyesine prim veren biri değilim. Nedeninin, "insanın maymundan gelmesi" ile ilgisi yok. Bu konuda okuduğum, bildiğim dinî ve beşeri bilgilerin böyle bir şeyin mümkün olmadığını göstermesidir.

Ve salt "teori"den oluşan bir görüşü adeta bir "din" gibi kullananların olduğunu ve, meseleyi ideolojik platforma taşıdıklarını düşünüyorum. Yoksa, şahsi inancıma göre insanı ve evreni yoktan var eden Yaratıcı, maymunu da insana çevirir, şempanzeyi de, kurbağayı da!

Ne ki modernizmin şöyle bir marifeti olduğunu da itiraf etmem lazım. Belki insan maymundan gelmedi ama maymuna dönüşebilen insan sayısı hiç de azımsanacak miktarda değil.

Televizyonlar örneğin...

Son derece sakın, akli başında, efendi uslu insanların bu televizyon denen tuhaf dönüştürücü marifetiyle şebekleştğini gün aşırı görmüyor muyuz?

Sabahları yayınlanan kadın programları, akşamları boy gösteren spor programları, siyaset tartışmaları filan. Hepsinde aynı dönüşümü, "tersine evrim"i görmek mümkün.

Maymunlaşan insan süreci...

Biliyorum, mesele nazik ve alınabilecek insan sayısı hiç de az değil. Ama bu, durum tespiti yapmamızı engellememeli.

Bir süre önce korkunç bir cinayet işlendi biliyorsunuz. Gelmiş geçmiş en medyatik cinayetlerden biriydi bu. Birincisi, olay medyanın kendini ait hissettiği bölgelerde yaşandı, Etiler filan. Bu mahallerde bir olay meydana geliyorsa Türk medyası hassas davranır, zira kendi çocukları da oralarda dolanıyor. Zengin sokaklar, alışveriş merkezleri filan. Dolayısıyla Münevver Karabulut cinayeti diğer cinayetlerden ilk olarak bu açıdan farklıydı. İkincisi, zanlının ailesi zengindi ve başı daha önce de bir dolu şeyden dolayı belaya girmişti.

Dediğim gibi mesele hassas ve üzücü. Zira işin içinde hayatı bitirilen genç bir kız, ortada olmayan bir zanlı ve hâlâ soruşturması süren bir cinayet var. Başta olayın taraflarının son derece dikkatli olması lazım. Ki salt bu durumlardan dolayı Münevver'in ailesini takip ederken hep rahatsız oldum.

Elbette anlıyorum, olay kolay kaldırılabilir bir durum değil. Evladınız hunharca katlediliyor ve katil zanlısının ismi belli olmasına rağmen ailesinin varlığı yüzünden yakalanamadığı iddia ediliyor. Herkesin zoruna gider.

Lakin "acılı baba" titriyle gün aşırı medyaya çıkıp konuşmanın gidişatı da belliydi.

6 koca ay, sevgili okur. 180 gün... İnsan profesör olsa anlatacağı şey biter, tükenir. Münevver'in babasının düştüğü bu üzücü durum da böyle bir şey. Söylemek istediği şeyin her birini en az bir milyon kez söyledi. Acısıyla baş edebilmek ve yasını tutmak için içine yönelip susması lazımdı. Bu, kesinlikle 'olayın üstü örtülsün, herkes peşini bıraksın' demek değil, onu da söyleyeyim. Birileri baba Karabulut'a 'sürekli konuşursan olay çabuk çözülür' diye bir şey mi dikte etti, onu da bilmiyorum. Ama bir insanın aylar boyunca medyayı istediği şekilde kullandığını düşünmesi, aslında kullanılanın kendisi olduğunu fark etmeden meselenin içine dalması, "esas konuyu" işte böyle arka plana itiyor ve önümüze "baba Karabulut" figürü çıkarıyor.

Artık o vahşi cinayet, kaçak zanlı, bilmem ne hep ikinci planda kalmıştır. Şimdilerde medyanın elinde "acaba bugün manşetlik ne yapacak?" şeklinde her türlü sürprize açık bir medyatik malzeme vardır. Ve ne yazık ki, mesele "kızının katilinin peşinde olan" baba profilinden çıkıp tiraj-reyting hammaddesine dönüşmüştür.

Önceki gün yaptığı şeyleri okudunuz, izlediniz hepiniz. Eminim ortaya çıkan bu tabloyu sağlıklı olarak görmüyor bile Süreyya Bey. 'Her geçen gün medyatik dozu daha da artan bir şekilde haber malzemesi olmazsa unutulacak' gibi bir bilinçaltı da oluşmuş olabilir.

Son olarak acısını tüm yüreğimle paylaştığım acılı babaya şunu söylemek isterim: Sevgili Süreyya Bey, lütfen bir süre susun, sakın olmaya çalışın. Biliyorum acınız büyük ve ateş ciğerinizi kavuruyor. Ancak inanın bana, kızınızın üzücü kaderinden daha ibretlik bir finale doğru gidiyorsunuz gibi geliyor. Kendinize de, ülkeye de bunu yapmayın. Masum kızınızın kemiklerini sızlatacak bir sonu kendi elinizle hazırlamayın. Lütfen, yeni bir Semra kaynanaya ihtiyacımız yok. n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fark yok

M. Nedim Hazar 2009.09.07

Aslında bir pazartesi sabahının, daha eğlenceli bir yazı hak ettiğine inanıyorum. Ne bileyim, örneğin "Ahmet Mahmut Ünlü" ile "Ahmet Hakan Coşkun" arasındaki 7 benzerlik ve fark üzerine bir yazı olabilirdi.

Ya da bahtsızlıktan dem vurup, Peygamber'in penceresinin dışında gizli gizli Kur'an dinleyenler ile akıllarını ideolojinin pütürlü zemininin altına astar olarak döşeyenler için "camiye girdim namaz kılmadım, sahura kalktım oruç tutmadım, hacca gittim kurban kesmedim" türü psikolojik süzölmeyi, arınma değil, aksine bahtsızlık olduğundan bahsedip, zavallılıklarını irdeleyen bir trajikomedide yazabilirdim.

Yazılan bir yazı için, 'bu yazıda ne anlatmak istediniz' şeklinde tepki almak kadar acı verici bir şey olamaz. Zira insanın içinden aynı yazıyı tekrar yazıp "bunu" demek geçiyor. Böyle bir durumla çok sık karşılaşmaya başladım. Ya artık derdimi tam olarak anlatamıyorum yahut okur profili genişledi, tam emin değilim.

"Münevver Karabulut cinayeti" hakkında yazılmadık tek kelime, söylenmedik tek fikir kaldığını düşünmüyorum. İşin içinde hunharca bir cinayet, bir genç kızın cesedi ve ailesinin acısı olunca insan daha dikkatli olmak zorunda kalıyor ama yazılacak her şey yazıldı, söylenecek her şey söylendi kanaatimce. Artık adaletin tecelli etmesini beklemekten başka da çare yok. Dolayısıyla "acılı baba"nın giderek daha da uç savrulmalarla gınaşırı medyada boy göstermesinin başka anlamları olmalı.

İşte bu konuyu yazarken olabildiğince dikkatli olmaya çalışarak "Kaynana Semra" ile ilişkilendirdim son durumu. Bazı okurlar bunu yanlış bulurken bazıları tam olarak anlamamış meseleyi. Bir de "Semra Kaynana da kim?" diye soranlar var ki, onlar en şanslı bence.

Süreyya Karabulut ile Semra Türk arasında elbette bir bağlantı ve ilişki yok. Ancak onlara biçilen rollerin giderek örtüşme riski var. Zira her iki ebeveyn de evlat acısı üzerine oturtulan bir süreçte gittikçe çivisi çıkan karakterler oldu. Doğrusu, Süreyya Bey dörtlüyle Semra Hanım'ın durduğu noktaya doğru koşuyor. Belki farkında değil ama daha önceden onlarca benzer örnek var elimizde. Bir cinayet üzerine medya maymununa dönüştürülen ailelerin yaşadığı trajedi maalesef kurbanları unutturur boyutlara ulaşabiliyor. Semra Hanım'a TV programı sundurtan, Gülten Kızılkaya'ya pavyonda şarkı söylettiren de aynı sürecin etmenleriydi.

Yoksa elbette birinin cinayet sonrası medyatikleştiği, diğerinin medyatikleşmek adına oğlunu ölüme yolladığını elbette biliyorum. Ve açıkçası benimkisi samimi bir hatırlatma ve hatta ricaydı. Dediğim gibi, bu tür medyatikleşme ve ekran maymununa dönüşme, beraberinde tahmin edilenden daha büyük sıkıntıları getirebiliyor. Örneğin diğer çocuklarınız, eşiniz etkileniyor, siz daha da çığırınızdan çıkıp sonradan utanacağınız pozisyonlara düşebiliyorsunuz.

Meseleyi sadece "psikolojik destek alsın" boyutuna indirgemenin çok anlamı olmadığını düşünüyorum. Zira buradaki arıza sadece mağdur babası tarafında değil. Düşünsenize, adamcağız bin tane kameranın önünde "Uğur Dünder gelsin anlatacağım" diyor da sevgili Dünder çıkıp, "Sayın Karabulut bildikleriniz varsa önce polise anlatın, sonra biz zaten haber yaparız" demiyor.

Hâsılı, anlatmak istediğim şey, eğer medyaya mesafe koymadan onu bu kadar ailenize, evinizin içine alırsanız hayatınız kontrolünüzden çıkabilir, çıkacaktır. Yalnız yine hatırlatayım, bu sürecin bir sonu da oluyor tabii ve bir süre sonra gündemden düşünce başınızı vuracak taş arıyorsunuz. Gencecik bir kızını kaybetmiş babayı, diğer çocuklarını ve ailesini kaybetmemesi için uyarmaya çırpınırken, başka türlü eleştiri almak insanı üzüyor sevgili okur. n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Senden, benden, bizden!

M. Nedim Hazar 2009.09.10

İki şey var: İlki; kim demişti tam hatırlamıyorum ama "Eğer biri sıklıkla bir sıfatı başkasına yakıştırmaya çalışıyorsa, o kişi yaftalamaya çabaladığı şeyin dik âlâsıdır." Bir tür, hırsızlığı en iyi hırsızlar, yalancılığı en iyi yalancılar bilir kuralı...

Dolayısıyla birileri ağzına sakız ettiği birtakım etiketleri önüne gelene yapıştırmaya kalkıyorsa, en azından benim açımdan şüpheli bir durum ortaya çıkar.

Andiç Medyası örneğin.

Yeryüzünde eşi benzeri görülmemiş bir angajman ve manipülasyona açık medya kuruluşları... Her devirde işlerini götürmeye endekslenmiş, her türlü şekle ve kaba girebilecek derecede yumuşak kıkırdağa sahip şanlı Türk medyası... Neredeyse mesleği kendi çıkarları doğrultusu dışında başka bir şey için kullanmadığı halde, sağa sola 'sen de yandaşsın, o da yandaş, bu da yandaş' şeklinde saldıran medyacılara kastediyorum elbette.

Hatırlarsınız, bana tek tek yazdırtmayın şimdi. İstanbul'un göbeğindeki otel inşaatı için belediye başkanını harcamaya kalkan, alamadıkları lisans için RTÜK başkanına giydiren, bilmem hangi liman için kime takan malum medya işte! Geçmişlerinde her türlü devlet-siyasetçi ilişkisi, ihale kapmaca, banka iç etmece, borsa-döviz entrikaları ve daha bizim aklımızın almadığı bin türlü fırıldakçı çevirirken 'yandaş'lığın ağa babalığını yapanlar, 28 Şubat sürecinde kazandıkları mevzileri kaybetmeme uğruna her türlü çitilemeyi, karalamayı mubah görüp, yazı işlerine sanal karargâh kurduranların bugün başkasına 'yandaş' demesi yandaşlık müessesesini çok iyi bildiklerinden olsa gerek.

Bir tür yandaş elektriği mi var ne!

İsmi şu an hatırlamıyorum ama bir paşamızın eşiydi sanırım. Hani telefonda başkasına 'falanca mahkeme bizden, filanca mahkeme onlardan' şeklinde maruzatta bulunuyordu. Acaba yüksek yargının değerli temsilcileri bu hanımefendi hakkında herhangi bir işlem yaptırdılar mı? "Ne münasebet bizden, benden, senden. Olur mu öyle şey, Türk adaleti haklıdan, adaletten ve vicdandan yanadır" diyen tek bir yüksek yargı mensubu gördünüz mü ya da duydunuz mu?

Yeraltına gömülü silahları, suikast tertiplerini, cinayetleri filan es geçip Ergenekon çetesine (şimdi buna da kızarlar, yandaşım ya), düzeltiyorum; şüpheli Ergenekon tutuklularına sahip çıkan bazı yüksek yargı mensupları 'yandaş'lıktan neyi kastetmektedir acaba?

Kendileri gibi düşünmeyenleri mi?

Yoksa onlar gibi yaşamayanları mı?

Malum bunların piri olan "367 Bey" açıkça "yargı taraftır" demiş sonrasını klasik laikçi cerbeze ile meseleyi bulandırmayı denemişti.

Sanırım bazılarının yandaşlıktan kastı, kendileri gibi olmayan zümre. Nirengi noktası kendileri olduğu için, onların dışındaki herkes ya yandaş, ya düşman. Ötesi yok.

Oysa insan bu yaftayı yapıştırmaya kalkmadan önce üstünü başını bir kontrol etmeli, bir boy aynasına filan bakmalı değil mi? Medya için de bu geçerli, siyasîler için de, yargı için de. Yoksa iş "Tahir bey bana kalp demiş" komedisine dönüşüyor.

İkinci 'şey' ise birtakım yamuklukların, çarpıklıkların kendimizde olunca doğru, başkasında olunca eğri görünmesi. Hatırlayınız, bir önceki müzeli YÖK yönetimini. Kadrolaşmanın şahını yapanlar, her türlü fişleme, ayak oyunu bilmem ne ile akademik kadroyu istedikleri gibi eğip bükmeye kalkışıp, bilimden başka her türlü şeyi üretenler, bir süre sonra kadrolaşmadan şikâyetçi oldular nedense. Eh bu işi en iyi onlar bildiği için, rahatsız oldular tabii. Hangisiydi bilmiyorum ama bunların 'bir dönem daha kalsaydım tamamdı' diyen modellerini bile gördü bu ülke.

Ne kadar rahatsız olurlarsa olsunlar, bu ülkede azımsanmayacak derecede bir kesim, ülkenin yüksek yargısının CHP'nin adli kolu gibi çalıştığına inanıyor. Bunu, Osman Bey ve Ferda Hanım vesilesiyle demiyorum. Yargının tamamı hakkında bu şekilde fikir var! Ne acı ki böyle bir kanaat oluşmuş durumda. Ve bence çok değerli yüksek yargı mensupları, bu yanlış algıyı (eğer yanlış olduğuna inanıyorlarsa) değiştirmek için çaba harcamaları gerekirken, hâlâ daha Cumhuriyet Gazetesi ağızyla 'yandaş yargı' filan şeklinde nutuk çekiyorsa durum iç acıcı değildir. n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ceza

M. Nedim Hazar 2009.09.12

Kavramları iğdiş ettikleri için, şimdi ne kadar yırtınsalar da kimsenin taktığı yok çığlıklarını. Hiç kızmasınlar, zira kendi elleriyle hazırladılar bu durumu.

Rekabet ile şeytanî düşmanlığı aynı şeymiş gibi gösterdiler yıllar boyu. Rakiplerini ezmek için ellerindeki tüm imkânları kullanırken de, minicik menfaatleri için en olmadık çamları devirmeye kalkışırken de aynı ölçüsüzlük ve insafsızlık ile hareket ettiler.

Kendilerini ne tür bir nefret objesine dönüştürdüklerini göremeyecek kadar gözlerini karartmışlardı. Daha düne kadar böyleydi bu. Şimdi hiç, "bize ceza kesildi diye AB'ye almayacaklar" şeklinde komik duruma düşürmesinler kendilerini. Birilerinin ürettiği sahte belgeleri, "karargâh içi" çamurları manşetten çakınca, yetmedi, "Alçakları tanıyalım" başlığıyla sıvayınca alacaklardı öyle mi? Yazar-çizer takımıyla gün boyu Ergenekoncu ağzıyla konuşup, 24 saat Avrupa Birliği'ne küfredenlerin bunu önemsemeleri de ayrı bir ironi...

Şahsen korkarım bu kadar büyük pis işlere bulaşmaktan. Para pul işiyle medya işi bu kadar iç içe geçmişse, değil bizi babalarını bile harcarlar diye düşünürüm. İşin içine "çıkar" girince meslek etiği filan fonda martı olarak kalır. Kâğıt mevzuunda da aynı hisleri yaşamıştım, bu vergi cezası işinde de aynı. Efendime söyleyeyim, kurşun kalemle evrak tahrif etmekten, yabancı sermayeye hisse devri için olmadık taklalar atmaktan bilmem neye kadar... Hakikaten anlamam ve çekinirim... Büyük işler, büyük paralar, büyük dolaplar, büyük hırslar bunlar... Bu kadar filleşme kavgasında değil memleketi, gezegeni bile yakabilecek kadar gözlerin döneceğini bilirim zira...

Ama kardeşim, şu holding medyasının tetikçilerinin meseleyi "basın özgürlüğü" düzlemine yıkmaya kalkışmasına gülmek de elde değil. Onlardan daha âlâ kim bilebilir ki, patronlarının menfaati istikametinde icraat yapılırsa bırakınız muhalefeti, özgürlüğü, her gün "lay lay lom" olacağını. "Holdinge her devir düğün bayram" diye bir Türk medya atasözü var sevgili okur!

Hangi muhalefet, hangi basın özgürlüğü, hangi demokrasi mücadelesi? Bu kavramların karşısında aslanlar gibi yine bu grubun başı çektiğini yerli yabancı herkes bilmiyor mu? İnsan birazcık utanır bu kavramları diline dolarken değil mi? Şimdi hükümetten biri kalkıp, "sevgili holding tetikçileri, siz öyle diyorsunuz ama dediğiniz mantık doğru olsa, bize en çok küfreden ve her gün aleyhimize haber, yorum yayınlayan Cumhuriyet gazetesine bu ceza kesilirdi" dese ne diyecek bu leşkerler?

Başta kendi patronları olmak üzere, bu ülkede yaşayan her birey çok iyi biliyor ki, bu mesele özgürlük meselesi filan değildir. Para meselesidir para!

Birileri kanun esnekliklerini, mevzuat açıklıklarını, bilmem neyi kullanarak daha çok para kazanmak, daha az vergi ödemek, bilmem ne yapmak için birtakım şeyler yapmışlar (ki bunu onlar da kabul etmek zorunda kalmıştır) ve "nasıl olsa kimse bizden hesap soramaz" havasında oldukları için bugün çok sinirlenmişlerdir. Hatırlar mısınız bilmem? Bunların bir üst düzey elemanı ile bir memur arasındaki bir görüşme medyaya yansımıştı. "Çekirdek parası" filan türü bir geyik dönmüştü aralarında. Hemen ertesi gün nasıl da babalanmıştı üst düzey elemanları! Hani dersiniz ki, o konuşmayı yapan biziz ve utanması gereken de başkası!

Toparlıyorum; holding basını boşu boşuna kendini paralamasın. Demokrasi ve özgürlükler hakkında en son laf söyleyecek olanların kendileri olduğunu çok iyi biliyorlar. Şimdi buraya tek tek yazarak vaktinizi almayayım, lakin bu ülkedeki karanlığın koyulaşıp uzaması, özgürlüklerin kısıtlanması için en şahane desteği onlar verdiler.

Bir sefer özgürlük ve muhaliflikten onların anladığı şey ile bu kavramların gerçek anlamı farklı. Kimse ticarî entrikasını özgürlük kılıfına sokmaya kalkışmasın, bu milletin karnı tok. n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Üçüncü yol

M. Nedim Hazar 2009.09.14

Rakamlar çok acayip şeyler... Dünyanın yaratılmasından cennet-cehenneme, inanç-küfür muvazenelerinden karakter oluşumuna kadar bir milyon şey ile ilgili rakamlar.

Misal Eylül'ün 12'si. Her ne kadar yıllar sonra ondan bir gün önce yaşanan olaylar unuttursa da 12 Eylül'ü, bir ülkenin tarihindeki çok önemli kırılma anlarından biri.

Yaşı yeterince büyük olanlar hatırlayacaklardır o dönemi. Henüz orta son çağında olan şu fakir de şüphesiz hatırlıyor bazı şeyler. Günaşırı yaşanan cinayetler, bombalamalar, kardeşin kardeşi öldürmesini...

Bir ülke düşünün ki, ideoloji tüccarları tarafından esir alınmış ve sokakları kanlı ve ölümcül bir tiyatroya sahne oluyor her gün. Artık küresel mi, yerli mi ya da her ikisinin koalisyonu mu bilmem, birtakım mihrakların kurguladığı bu kanlı iç çatışma süreci 1970'lerin ikinci yarısından sonra kontrolden tamamen çıkmıştı.

O kadar ki, sıradan vatandaş evinde korku içinde beklerken içinden 'Ya Rabbi kim kurtaracak bizi?' diye korkuyla soruyordu kendine. Bir el, bir güç, bir erk, bir otorite arıyordu millet. O kadar çivisi çıkmıştı ki memleketin öğretmeninden polisine kadar hemen her şey ortadan ikiye yarılmıştı.

Sonrası malum; 12 Eylül 1980...

Abartmıyorum herkes sevindi. Necip Fazıl'ın Rapor dergisini hatırlıyorum örneğin. Dergi piyasaya çıkmak üzere olduğu için baskıya yetiştirememişti ama araya bir not kâğıdı koymuştu rahmetli. "Bu müdahaleyi can ı gönülden bekledik" filan türünden cümlelerle.

Şüphesiz merhum şair öncelikle akan kanın durmasını, kardeşin kardeşi öldürmemesini isteyerek yazmıştı o notu. Sonradan işkenceleri, zulümleri, idamları nereden bilebilirdi ki?

Çok daha sonra cuntacı paşaların itiraflarıyla geldi, "hele biraz daha olgunlaşsın meydanlar, kıvama gelsin, biraz daha ölü olsun" şeklinde niyetler açığa çıktı.

En az '80 öncesi kadar zulüm ve insan hayatına mal oldu darbe ve darbeciler. Akıl-mantık rafa kalktı, daha berbatı inanılmaz vurdumduymaz ve salaklaştırılmış bir jenerasyon yetiştirilmeye çalışıldı. Tuhaf bir kahramanlık ve milliyetçilik kılıfında sıradan faşizm geliştirildi. Bu dönem ortalığa sıçrayıp demokrasi ve özgürlüklerin aleyhine sallayanların tamamı bu kuşağın üretimidir. (Sen de dâhil çakma hukuk doçenti ağabey!)

Darbe oldu olmasına ve kan durdu durmasına ama sonrasında oluşan cunta rejimi de bir tuhaftı.

Ve fakat çocuktuk ama eşek değildik afedersiniz o dönem. Millet de cahildi belki ama salak değildi. Bir isimlendirme furyasıdır başladı gitti. Caddelere 12 Eylül Bulvarı ismi verilmeye başlandı. Adını Evrenspor olarak değiştiren amatör küme takımı bile gördüm şahsen.

Hangi filmde hatırlamıyorum, birisi "bir sorunun üç çözüm şekli vardır" diyordu; "mantıklı çözüm, mantıksız çözüm ve askerî çözüm!" Bu üçüncü yol uzun yıllar bu ülkede hüküm sürdü. Bu nedenle dün gazetemizde

yayınlanan " 'Adım Kenan, 12 Eylül 1980'de doğdum' dedi askerî lise mülakatını sualsiz geçti" başlıklı haberi hiç yadırgamadım. Kafası çalışan bir ebeveynin cin fikrinden başka bir şey değil ki darbeden 30 yıl sonra bile işe yaradığını gösteriyor haber.

Buca Belediyesi'nin yaptırdığı bilmem kaç trilyonluk rölyefi gördüğümde de tebessüm belirdi yüzümde. Cin fikirli bir yerel yöneticinin -evet epey pahalı- bir açığözlülüğünden başka bir şey değildi bu. Bizim orada, "her rengi boyadık, fıstıkî yeşil kaldı" diye bir laf vardır, bu da o hesaptı. Buca'nın tüm meseleleri tamamdı da bir rölyefi eksikti, şimdi o da tamamdı, şahbaz olunmuştu nitekim!

Ama TV kameraları Buca sakinlerine mikrofon uzattığında duyduklarım 30 yıl önceki darbe ortamından bir milim ilerlemediğimizin de kanıtıydı adeta. Şöyle diyordu Bucalı vatandaş; "Bu rölyef çok faydalı oldu, şimdi yetkililer bundan dolayı bize daha çok önem verecekler, Atatürk ihmal edilemez!"

Buyurun size yeni ve taze bir Selamsız Bandosı hikâyesi. n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gel de anlat

M. Nedim Hazar 2009.09.19

Acayip derecede bir büyüğü var kutsal bayramların. En öfkeli insanın bile -tabiri caizse- gazını alıyor ve öfkeyi bir pelte kıvamına getirdikten sonra samimiyet ve inanç havuzunda eritip kaybediyor.

Holdingci medyanın kalemşorlarının bu anlatmaya çalıştığını fehmeme imkânları yok, zira bu direkt olarak samimiyet ile ilgili bir durum. Dolayısıyla çakma hocaların, imitasyon hacıların da mevzuyu idrak etmeleri zor. Belki uç kısımlarından bir yerden yanlış algılayıp aleyhte ana fikir çıkarabilirler, o kadar.

Şimdi tüm inananlar yapılan bir aylık yoğun ibadetin sonucu uhrevi bir coşku yaşayacaklar ya, bunu tartışmaya açma, içeriğini sulandırarak 'şekerleşmesini' sağlamak isteyenler çıkacak her zaman olduğu gibi. Açıkçası son cuma namazı öncesi şahsen biraz daha keskindim bu zihniyete karşı. Ancak 'son cumada ortaya çıkan tablo beni öylesine derinden etkiledi ki, biraz önce bahsini ettiğim zihniyetin hiçbir kıymet i harbiyesinin olmadığından artık eminim.

Dini yaşayanlar ile kafalarına göre yaşamak isteyenler arasında muazzam bir uçurum var. Çoğu kez bizi rahatsız eden ancak genellikle tam olarak ifade edemediğimiz bu uçurum, ibadetlerin uygulanma esnasında inanılmaz bir şekilde berraklaşıyor ve yadsınamaz bir şekilde ortaya çıkıyor.

Kendi kendine din icat etmeyi ve kendi icat ettiği bu uyduruk dinde kendince tuhaf uygulamalar yapmayı ve bu uygulamaları bir erdemmiş gibi sunmayı dert ettiğim yok. Hatta anlamsız bulmakla beraber epey miktarda komik ve hatta zavalıca da bulmam rahatsız olduğum anlamına da gelmiyor şüphesiz. Ancak kendilerini bu post-modern inanışın bir inançlısı olarak sunup, bu durumun yeni bir erdemmiş gibi sunulmasına da içim elvermez. Zira Ramazan ayının son cuma namazında kürsüdeki hocayı dinleyen samimi bir müminin gözlerinden damlayan tek damla yaş, bu yeni ve uyduruk inanç tacirlerinin sadece inanç düzleminde değil, insani düzlemdeki tüm samimiyetlerini silip süpürüyor ve eğreti bir kauçuk çiçek gibi ortalık yerde bırakıyor. Aslında mesele çok daha derin ve travmatik de. Yani işin bir de tıbbi boyutu var aslında. Lakin ne bizim sabrımız ve vaktimiz var bu kadar etraflıca tahlil ve tenkide ne de okurun. Elbet bir gün birileri çıkıp bu

mevzuyu bilimsel bir araştırma konusu yapacaktır. Tüm bu can sıkıcı gibi görünen tablo ve nedenlere rağmen sihirli bir değneği var mübarek ayın. İlk gününden son anına kadar kendini hissettiren üstelik. Samimi olmayanları inanılmaz derecede rahatsız eden, samimileri ise aynı derecede mutlu ve mesrur eden.

Misal 'girmek' olarak algılıyor uyduruk din yorumcusu bayramı, 'tatil' eki de koyarak. Oysa bayramın 'gelmek' olduğunu çok iyi biliyor samimi inanan; anaya-babaya gelmek, kendine gelmek, memlekete gelmek, eşe, dosta, ahababa gelmek... Yaratıcı'nın huzuruna gelmek, inancın teskin edici iklimine gelmek, Allah'a verilen sözün tutulduğu kavşağa gelmek...

Misal 'hatırlamak' şeklinde bir bilinç altı oluşmuş imitasyoncuların zihninde günah ile bütünleşik olarak. Halbuki, 'unutmak' olduğunu çok iyi biliyor samimi inanan bayramın diğer adının; kini, düşmanlığı, nefreti ve bilumum malayani şeyi unutmak. Bu son kısım çakma umrecinin sözlüğünde 'unutma'nın karşılığı iken samimi oruçlunun post-itinde 'hatırlamak' maddesinde şunlar yazılı mesela: anayı, babayı, cefayı, sılayı, iyiliği, feragati, ibadeti, taati hatırlamak... Bu ve benzeri onlarca maddeden, nedenden ve kavramdan dolayı tütsülü bir büyü var kutsal ayın. Hele ki sonlarının. Mis gibi kokulu, ısıltı parıltılı, mırıl mırıl şırıltılı bir büyü bu. Samimi mümini 'Rabb'im iyi ki oruç tuttum, bu muhteşem güzelliği seneye de bana idrak etmeyi nasip et' diyerek içten bir şekilde ellerini göğse açtırarak dile getiren bir iksir. n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

On derste cinayet

M. Nedim Hazar 2009.09.26

Aslında tam da "vay be günahını almışız Süreyya Bey'in. Durumun farkına vardı ve susup köşesine çekildi, adaletin tecelli etmesini bekliyor" diye sevinirken yine ibre tırmanmaya başladı.

Bilmiyorum başka bir ülke medyasında işler bu kadar bayağılaşıp, şirazesinden çıkıyor mudur? İşin tuhafı en ciddi gazeteler bile artık topa girmeyi habercilik filan sanıyorlar. Medyanın başını çektiği yozlaşmanın olduğu bir zirve sanırım Garipoğlu-Karabulut başlıklı haberler. Akıl alır gibi değil ama bir TV kanalında aynen şu alt yazıyı gördüm: "Cem Garipoğlu kaç yıl ceza alacak? Az sonra..."

Her şey bir yana, suçun bu kadar içişi edilip alenileştirilmesinin bulaşıcı etkisi olduğunu okumuştum bir yerlerden. Bu tür sapkın suçlar abartılı gösterile bir şekilde normalleştiriliyor ve -ne yazık ki- bir süre sonra benzer suçlarda artışlar görülüyor. Suç biliminin yıllardır üzerinde durduğu bir gerçek bu. Üç gazete daha fazla satmak, birkaç birim reyting daha yükseltmek için girilen bu seviyesizlik kavgası toplumun temelini tırtıklayıp duruyor. Daha da garibi, birkaç insaf sahibi ve bir tutam hukukçu-bilim adamından başka kimsenin de pek şikâyetçi olmaması!

Başta da dediğim gibi; bir hafta öncesine kadar ben maktul ailesinin özellikle zanlının yakalanmasından sonra yapabileceklerinden tedirgin oluyordum. Eline geçirdiği kırmızı testereyi boğazına dayayan acılı babanın, mahkeme salonunda ve kapısında yapacağı eylemlerin medyanın da gazıyla işi nasıl içinden çıkılmaz bir duruma getirebileceğini düşünüyordum.

Ama görülen o ki, medya babadan artık bir şey çıkmayacağını anladı -en azından şimdilik- hemen başka kaynaklara yöneldi bile. Ahmet, Mehmet bilmem kim gibi bir dolu isim üretti önce. Sonra kalkıp ta Gaziantep'e gitti bilmem kimi buldu. Bu nasıl bir koku almaktır, nasıl bir gelişmiş radar sistemidir akıl alır gibi değil.

Nasıl bir muazzam bilinçaltı ki, bu tip insanları bulup söylenenler köpürtülerek servis yapılabiliyor, hayret etmemek elde değil. Katilin kullandığı kanlı testereyi manşete çekmekten çekinmeyen zihniyetin bilinçaltındaki satanist ayinler, toplu seks partileri, bilmem hangi tür merasimler ana haber bültenlerinde uçuşuyor.

Hem de ne uçuşma! Koca koca adamlar; avukatlar, ruh bilimcileri, insan sarrafı görüntüsündeki medya maymunları ekrandan ekrana koşup olağanüstü ciddi surat ifadeleriyle zanlının ruh halini yorumluyor, sadece medyadan okudukları kadar bilgi kırıntıları ile analiz yapmayı deniyorlar. Sonra başlıyor yargılama süreci. Gazete sütunlarında, TV ekranlarında olay canlandırılıyor, suçlamalar yöneltiliyor, savunmalar alınıyor. Zanlının avukatı zaten çoktan beri teşne gibi bu duruma. O da ekrandan ekrana koşuyor. Bütün bu sürecin doğal neticesi olarak izleyiciye bir de sonuç verilmek isteniyor sanırım. Ki altyazı patlangacı çarpılıyor suratımıza: Cem kaç yıl ceza alacak, az sonra! Hani utanmasalar, 'zanlı suçlu bulunursa gelip stüdyolarımızda cezasını kesebilir, anılarını anlatabilir, biz de reytingleri toplarız' filan diyecekler! Gidişat öyle çünkü.

Bir kez daha yinelemek durumundayım; bu tür yayınların hiçbir kıymet-i harbiyesi olmadığı gibi, bu tür suçların sayısında artışa neden olacaktır. Hani Cem Yılmaz'ın gösterilerinde anlattığı '10 derste Anadolu rock' var ya, öyle bir şeye dönüşüyor durum. Ülke medyası kendini kaybetmiş bir şekilde, "On derste testereyle cinayete giriş" eğitimi verir oldu. Millet bu tür haberler ile meşgul edilirken kamuoyunun cidden tartışması gereken meseleler de arada kaynayıp gidiyor ne yazık ki.

Örnek mi istersiniz?

Taraf gazetesinin kaç günden beri yayınladığı "Adli Tıp haberleri"ni takip etmenizi öneririm. Okuyup da bakın, vaktiyle Holding medyası halaybaşlarının özel olarak kamuoyuna servis yaptığı isimlerin marifetlerini... .
n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vefa(t)

M. Nedim Hazar 2009.09.28

Evimi bıraktımGönlümü bıraktımGülün olduğu yerdeSende"

Yıl 1959. Türk sineması uzun yıllar yaşadığı oryantalist türbülانstan yeni çıkmış, özgün ve Anadolu insanına yakın filmler üretmeye başlamıştır. Sinemamızın ilk starlarından olan Ayhan Işık halkın gönlüne taht kurmuş ve henüz 10 yılı bile bulmayan meslekî kariyerinde Hollywood'dan teklif almıştır. 'Sir' unvanlı yönetmen David Lean, Metro Goldyn Mayer adına yeni bir proje üzerinde çalışmaktadır. Işık, yapımcılarla yaptığı görüşmede, Arabistanlı Lawrence isimli filmde Şerif Ali isimli karakteri canlandırma teklifi alır. Ancak kendi ülkesinde hep kafa rollere oynayan starımız bu rolü küçük bulur ve ailevî birtakım sorunları ileri sürerek Türkiye'ye geri döner.

Bunun üzerine film şirketi başka bir oyuncuya yönelir; Mısırlı Ömer Şerif. Şerif de kendi ülkesinde stardır ve sinema kariyeri aşağı yukarı Ayhan Işık ile benzerlik göstermektedir. Ne ki Ömer Şerif bu rolü üstlenir ve film gişede büyük başarı gösterdiği gibi, sinema tarihinin unutulmazları arasına girer. 10 dalda Oscar'a aday gösterilen Arabistanlı Lawrence 7 ödül alır, adaylar arasında 'en iyi yardımcı oyuncu' kategorisinde Ömer Şerif de vardır. Şerif meslek yaşamını o günden sonra Amerika'da devam ettirir.

Sevgili Nihat Nikerel'in vefat haberini öğrendiğim an aklıma bu anekdot geldi. Zira dolaylı da olsa Ayhan Işık ile Nihat Nikerel arasında bir ilişki vardı.

Rahmetli Nikerel, henüz 25 yaşında bir delikanlı iken dünyayı dolaşma hevesiyle o ülke senin, bu ülke benim dolaşmaktadır. Şair ve yazardır... Monte Carlo'da kader, karşısına Ömer Şerif'i çıkarır. Arabistanlı Lawrence filminin üzerinden yaklaşık 20 yıl geçmiştir ve Şerif tüm dünyanın tanıdığı bir aktör olmuştur. Şerif-Nikerel karşılaşması bir poker gazinosunda olur ve Şerif genç Nihat'a ne iş yaptığını sorar. Gezgini olduğunu öğrenince, 'Bana çok benziyorsun, üstelik gençsin, sinemayı denesene...' der. Nihat Nikerel bu sözü asla unutmaz ve İstanbul'a döndüğünde ilk fırsatı değerlendirerek, Feridun Kete'nin yine Nikerel'in öyküsünden filme aktaracağı "Görüş Günü" filminde oynamayı kabul eder.

Fakir kendisini Süper Baba dizisindeki Arap Kadri karakterini canlandırırken tanıdı. Daha ilk tanışmamızda çantasından çıkardığı şiir kitabını uzattı ve 'Bakma sen oyuncu rolü yaptığımıza, biz gönül insanıyız aslında.' deyiverdi.

Gerçekten de öyleydi Nihat Nikerel... Dünyevi görüşü ne olursa olsun her türden insan ile mükemmel diyalog kurar, kalp kırmamaya özen gösterirdi. Belki çok büyük filmlerde çok büyük roller oynamadı, Kurtlar Vadisi'ndeki 'Seyfo Dayı'ya kadar Türk izleyicisinin zihninde çok yer edinmedi ama onu tanıyanlar için hep muhabbet insanıydı Nikerel.

Şu satırları yazabilecek kadar incelikli olan bir insana başka ne diyebiliriz ki:

"Baktığım yere gülün gölgesi düşer

Tuttuğum her ele senin sıcaklığın

Tattığım her lokmada senin tadın

Bir gülün kokusu kaldı

Bir senin sıcaklığın

Bir de vuslata olan hasretim

Güneşimi bıraktım

Al yeşil kurumuş dallarımı

Bazı insanlar vardır, büyük oyuncudur ama insanî yönleri çok zayıftır, karakterleri sağlam değildir, bazıları da tam tersidir. Nikerel belki çok büyük oyuncu değildi ama büyük insandı.

Hassastı bir kere, sonra gönül adamıydı, şairdi, duygu insanıydı. Şair 'bir kuşu bir kuş öldürse ben can çekişiyorum' diyor ya, öyle bir kırılgan ruha sahipti rahmetli.

Tam da Yeşilçam ve vefa üzerine kafa yorarken aldım onun vefat haberini. Vefa ile vefat... Ne kadar birbirine yakın gibi görünüyor değil mi bu iki kelime? Birçok vefalı insan sektörün tüm vefasızlığını hissederken, tarifsiz acılar içinde kimsesiz izbelerde yumuyor hayata gözlerini. Vefat ediyorlar sessiz, sedasız ve sahipsiz. Şükür, Nihat ağabey böyle biri değil ama yine de yapayalnız bir burukluk bırakıyor genimizde bu tür sanatçıların gidişi.

Sıkıcı bir filmin tam ortasında, utancından eğilip, bükülerek salondan çıkan mahcup seyirci gibi; anlamadan, anlaşılmadan ve garibanca...

Allah rahmet eylesin... n.hazar@zaman.com.tr

'Sev, öpme'den 'öldür'meye..

M. Nedim Hazar 2009.10.03

"Çocuklarınızı sokağa çıkarmayın" diyordu televizyondaki kadın. Stüdyoya doluşturulan ve arada sinirlerini zirveye tırmandıran tüm konuklara çıkışarak, 'Koluna telefon numarasını dövme ile kazıtın'a kadar vardırıdı işi.

Böylesi bir duruşun ve duvarın tepesine tırmanıp, cümle âleme akıl fikir vermenin son derece sakıncalı olduğunu daha önce başka bir vesile ile dile getirmiştım. "Bakın Batı'da ne güzel, komşunun çocuğunun başını bile okşayamazsınız, içeri alırlar sizi" şeklinde sosyal bilim allameliğine soyunmanın en az mevcut tablo kadar sakıncalı olduğuna değinmişim...

Bisiklet Hırsızları filmi aklıma geldi nedense. Varını yoğunu satıp borç/harç bir bisiklet alan küçük Bruno ve babasının hikâyesi. Film olarak muhteşem bir iş çıkarmıştı De Sica, ancak finalde 'sizden daha sefalet içinde olanlar vardır ve onların hırsızlıkları da dahil bazı şeyler mubahtır' mesajı beni hep rahatsız etmiştir. Allah'tan Macidi çok sonra Cennetin Çocukları ismiyle benzer bir sefalet tablosundan muhteşem Doğulu bakış açısı çıkarmıştı da, kendi duruşumuzla ilgili iç rahatlığı vermişti. Bisiklet Hırsızları'ndakinden daha perişan bir ailenin çocukları, kendi ayakkabıları olmadığı halde, cami çıkışında ayakkabılara göz kulak olabiliyordu Cennetin Çocukları'nda.

Ülkemizde şöyle bir tuhafılık var; sorunları gidermek, sıkıntıları bertaraf etmek yerine başka şekil çözümlemelere gidiyoruz. "Dikkat bozuk zemin" yazıyoruz misal olarak yollarımıza. Oraya o levhayı koymak yerine zemini düzeltmek aklımıza mı gelmiyor acaba?

Bizim insanımız çocukları çok sever. Öyle anneler bilirim ki; çocuklarıyla çarşıya pazara çıkmayı pek istemezler. Zira çocukla çıkılan bir alışveriş sonrası eve döndüğünde yanakları kıpkırmızı olmuştur çocukların. Bu nedenle önlük sektörü bile çözüm üretmişti; üzerine 'Sev ama öpme' yazılı önlükler sürülmüştü piyasaya. Ne derece etkili oldu bilemem ama benim için çok şey değişmedi. Ne zaman yanakları al al bir çocuk görsem anne kucağında, ısırmak geçer içimden!

Nasıl bir bozulma, ne menem bir yozlaşma ise bu ülkenin çocuklarına tuhaf şeyler oluyor bugünlerde. 2009 yılında binden fazla çocuk kaybolmuş ya da kaçırılmış. İnsan detaya indikçe okuduğu, izlediği ayrıntılar kanını donduruyor. Komşunun çocuğunu öldürüp sobada yakandan âşğının öldürdüğü öz evladını tarlaya atana, kendi evladına cinsel istismar yapandan boşandığı karısından intikam için bebeğini kaçırıp öldürenlere kadar geniş ve korkutucu bir yelpaze var karşımızda. Ve tabii bir de Ceylan var; havan mermisiyle paramparça edilen. Evladının parçalarını eteğinde toplayan bir anne düşünün, nasıl isyan etmez ki insanlık!

Sevgi hariç her şeysiz büyüyebilir bir çocuk. Ayakkabısı olmayabilir, bisikleti, bebeği, oyuncuğı... Ama sevgiyi esirgediniz mi bir çocuktan hayatı almışsınız demektir. Küçükken seilmeyen, okşanmayan, pışpışlanmayan bir çocuk, büyüdüğü zaman tam insan olamaz bence. Bunca sapığın, hırsızın, adam kaçırmanın derinlerine inilirse eğer kendi çocukluklarındaki sevgisizlikle başladığı görülecektir bozulmanın.

Bu nedenle, 'çocuklarınızı kimseye sevdirmeyin, sokağa bırakmayın, parka yollamayın' diyenleri çok ciddiye almamak lazım.

Lakin bunca suçu ve suçluyu ciddiye almak, hem de çok ciddiye almak gerekiyor. Pencereler ve kapılar sıkı sıkıya kapanarak suç önlenmez, toplum düzelmez. Demem o ki, elbette bir yandan ilgilenmeliyiz işin kriminal

boyutuyla. Ancak çok daha önemlisi, toplumsal yönü için. 'Ne veya neler getirdi bu toplumu bu boyuta?' bunun üzerinde ciddi düşünmek, araştırmalar yapmak ve çözüm üretmek gerekiyor kanımca.

Değil bir şehrin, bir bölgenin... Tüm ülkenin, tüm dünyanın çocukları çok değerli çünkü. Dün Bosna'nın, Filistin'in çocukları için yandığı kadar içimiz yanmalı Ceylan için... Ve Türkan ve Ahmet ve Dilruba ve diğerleri için...Bir milyon açılımdan çok daha önemli bu konu bence... n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eğleniyoruz işte!

M. Nedim Hazar 2009.10.05

Özellikle bizim gibi gerçek ile kurgunun iç içe geçip, sıklıkla birbirine karıştırıldığı bir ülkede, televizyon dizileri de, haberler de toplumun sosyal dokusunu belirlemede önemli rol oynuyor.

Belki de sırf bu nedenden dolayı 'Münevver Cinayeti'nin kahramanları birer film ikonu gibi ortaya çıkıp, kayboluyor. Daha enteresani, medyanın bizzat kendisi bu tuhaf iç içeliği yadırgamıyor. Aksine her şey normalmiş gibi olaylara yaklaşıyor.

Madem örnek verdik, önce onun üzerinde gidelim: Münevver Karabulut cinayeti sonrasında yaşananlar ve ortalığa fırlayan karakterlerden en ilginç Cemil Baran isimli bir vatandaş. Fizyonomisinden konuşmasına, akıl sır ermeyen özgüveninden söylediklerine kadar başlı başına bir 'ana karakter' olmayı hak eden bu kardeşimiz ile medyanın ilişkisi o kadar doğal ve normal gibi ki, basın toplantıları düzenliyor, anlattıkları gazete manşetlerine 'Baran 3' filan şeklinde yansıyor.

Şüphesiz bu durum, kahramanımızı daha da cesaretlendirip, rol çalmaktan, daha fazla sahnede kalmaya kadar her şeyi denemesine yol açıyor. Gözaltı sonrası yine etrafına kümelenen basın ordusuna bu kez bambaşka medyatik suların adresini gösterdi: "Son 30 yılda çürük raporu alan ünlüleri açıklayacağım..."

Şüphesiz mebzul miktarda zekâ ve bilinç ve sorumluluk denen kavramların uzağından bile geçmeyen medyanın olduğu bir ülkede bulunmanın getirdiği neticeler bunlar. Ne ki kahramanımız daha önceleri; başörtüsü takarak Cumhurbaşkanı protesto etmekten Aczimendi şovlarına, AK Parti merkezini işgal edip adam rehin almaya çalışmaktan Başbakan'a halı fırlatma eylemine kadar pek çok parıltılı eylem geçmişine sahipti.

Kurtlar Vadisi hastası bir dostum var. Dizinin son olarak Doğan Grubu'na geçmesine pek bir içerlemiş. 'Sattılar kendilerini' diye epey ciddi suçlamalarda bulunuyordu. Boş yere kendimi yormadım ve elbette, 'Saçmalama kardeşim, bu bir kurmaca,' demeyi denemedim bile. Ancak dostumun söylediği şu cümle de, bu ülkede gerçek ile kurgunun nasıl iç içe geçtiğinin kanıtı gibiydi: "Kimse bana film demesin kardeşim. Medya patronu geçen sezonlardan rahatsızdı. Oradaki karakterlerden birinin kendini temsil ettiğini ve birtakım entrikaların altında onun yattığını tüm ülkenin artık bildiğini biliyordu. Şimdi transfer ederek diziyi susturdu. Ki bak yeni sezon başlar başlamaz dizi rotasından çıktı. Artık ulusalcılar ile Polat el ele Gladyo denen bir gölgenin üzerine..."

Öyle bir yaklaşım ki, ciddiye almasan olmaz, ciddiye alsan bu tuhaf kurgu/gerçek sarmalının derinliğinde kaybolacaksın.

Sanırım bir süre önce Ahmet Altan Taraf'ta yazmıştı. 'Biz Türklerin tehlikeli bir eğlencesi var: ölüm' diye...

Hani işin içinde insan hayatı, bir ülkenin geleceği filan olmasa Karabulut cinayeti de, Ergenekon Davası da epey matrak aslında. Ancak birinde ortada bir genç kızın cesedi, diğerinde ülkenin geleceği söz konusu.

Okuyorsunuz işte, hâlâ birtakım eylem peşinde olup ülkeyi karıştırmak isteyenler geziniyor ortalıkta. Cemil Baran geçtiğimiz gün gözüktüğüne alınmış. Devamını gazete haberinden okuyalım:

'Yargı sürecini etkileme' iddiasıyla gece boyunca İstanbul Emniyet Müdürlüğü Asayiş Şube Müdürlüğü'nde sorgulanan Baran, önce basının doldurmasına geldiğini ifade etti. Tutuklanacağını anlayınca da 'gerçeğe' döndü. Hayyam Garipoğlu'nu tanımadığını, bildiği her şeyi basından ve Süreyya Karabulut'tan öğrendiğini, basının ilgisinin hoşuna gittiğini söyledi. İddialarındaki tarihleri 'attığını' söyleyince gazeteciler kendisine sordu:

"Bu kadar insanı meşgul ediyorsun, yazık değil mi?"

Cemil Baran bu kez cevabıyla kendisini manşetten indirdi:

"Ne yazık günahı abi, eğleniyoruz işte..."

İşte böylesi bir eğlence anlayışına sahip bir ülkede yaşıyoruz! n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ne güzel topçuydu Capone!

M. Nedim Hazar 2009.10.10

Hakikaten boyumuzu aşan işler bunlar. Açıkçası bir medya kuruluşu neden bu yollara tevessül eder, onu da bilmiyoruz.

Bilmem ne adalarında hesaplar açılacak, hangi ülkede şirketler kurulacak, falanca naylon kuruluş üzerinden kâğıtlar alınacak, filanca yolla ülkeye getirilecek vs. vs... Holding olmak, sistemin açıklarını bulup, oralardan sızıp, kibrit kutusu kadar daha kazanç elde etmek mi, bundan da emin değiliz. Yani; ülkenin kanunları elbette tam tekamül etmiş olmayabilir ama "şu şirketi şu yolla buna, öbür şirketi bu yöntemle şuna, berikine kurşun kalemle ötekine, ötekini Ali Cengiz ile berikine" şeklindeki yöntemler de zihin ve mide bulandırıyor.

Gerçekten ve samimi olarak sormak istiyor insan; neden bunca sıkıntı, bu kadar allem/kalem neden?

Sonra da işin içine Kevin Costner giriyor, Al Capone giriyor, bilmem kim giriyor. Türkiye'de iş yapan bir şirketin işlerini Cayman Adaları üzerinden başka şirketler ile götürmesinin doğal sonucu mu böyle global kahramanlar ve kavramlar üzerinden tartışma yürütmek acaba?

Evet, haklı olabilirler; 'ne alaka Al Capone yani?' Yani bunu soranlar niçin 'ne alaka Cayman Adaları?' diye sormaz ki? Üstelik bence de haksız ve yanlış bir benzetmedir Capone olayı. Gelir miydi ünlü gangsterin aklına bu yöntemler, bilemiyorum.

Ne tür bir orman kuruldu 80 sonrası bu ülkede? Robin Hood kostümünü kendilerine biçenler, yıllar boyu ürettikleri 'karşı cephe' ile nasıl bir mücadeleye giriştiler ki, şimdi kendi ormanlarında girdikleri kazanı sorguluyorlar? Sherwood Holding oldu hepsi!

Bir yandan da, kuralları, sistemleri hâlâ işliyor ormanın elbette. Meşruiyet kazanmak için ormanın serin gölgeğine postu serenlerden, vasatın sathi düzleminde gezinenlere kadar hepsi, hâlâ birbirini yıkayıp yağlamaya da devam ediyor, görüyorsunuz işte. Belki birbirinin şerrinden emin olmak, belki ikbal endişesi uğruna durup, bulundukları konumu kontrol edemeyecek kadar kendinden geçiyorlar.

Cidden durmak istedikleri nokta bu mu olmalıydı mesela?

Hani daha düne kadar hasmının ensesine geçirmek için parlattıkları dişlerini 'patron uğruna Voltran'ı oluşturalım' stratejisine alet etmek ne tür bir misyondur ki!

'Vay, kardeşim yeni programın hayırlı olsun'dan, 'iyi gazetecidir, özel hayatı şahane haberdar' türü yıkama yağlamalar havada uçuşurken -ki daha düne kadar ne mene bir hırlamayla birbirlerine baktıklarını biliyor herkes- bir yandan da Ergenekon Kardeşliği devam ediyor elbette.

Ki bazı kuruluşlar için cumhuriyet tarihinin en tehlikeli oluşumunu savunmak, sulandırmak, bulandırmak 'standart donanım' olmuş adeta. İddianame şöyle diyor mesela: "...evindeki aramada ele geçirilen cep telefonu hafıza kartında yapılan incelemede, yüzlük desteler halinde, özel bir banka etiketli, yaklaşık 250 bin dolar olduğu değerlendirilen paranın önünde çekilmiş oluşturulma tarihinin 4 Şubat 2008 olduğu..." Hani normalde bir medya kuruluşunun şunu sormasını bekliyor insan; "sıradan bir gazeteci bu kadar para ile ne yapar?"

Değil mi?

Oysa şöyle geçiyor konu mezkur medyada: "Bir miktar para ile çekilmiş resim..." Utanılmasa; 'küçül de cebime gir' denilecek!

Bakış bu, anlayış bu, zihniyet bu. Hatırlayınız lütfen, yer altından fıskıran onca bomba, silah, mermi, fünye, top, tüfek sonrası atılan manşeti: "Av tüfeğiyle darbe!"

Holding Medyası'nın şöyle bir tarihsel yanılgısı var; kargadan başka kuş tanımadıkları gibi kendilerinden başka medya bilmiyorlar ve üstüne üstlük Türk okurunu hiçbir şeyin farkına var-a-mayan sazan sürüsü zannediyorlar.

Esasen çingar da tam bu noktada çıkıyor. "Nasıl yani?" diyorlar belki, "Bize nasıl yapılır bunlar?" Buna cidden inanıyorlar ki, 10 yıl önce başka medya grupları batarken salladıkları sopanın kendilerine uzatılmasına sinirleniyorlar, köpürüyorlar.

İşin bir de medya-adalet ilişkisi var ki, en başta dediğim gibi bizi aşan bir konu. Korkuyoruz yani, ne yazsak biz suçlu olacağız zira. Ama millet izliyor tiyatroyu!... n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Halit Refiğ

M. Nedim Hazar 2009.10.12

Hayat tuhaf bir film şeridi; çekim aşamasında üstelik montajsız seyredilebilen bir sinema adeta. Hayatı filme çekenlerin hayatı daima enteresan ve görebilenler için hikmetli derslerle dolu ayrı bir biyografik film gibi.

Büyük ve güzel sanatların en sonuncusu olan sinema, en genci olmasına rağmen insanlığı en fazla etkileyeni aynı zamanda. İlk örneklerinin bilim adamları tarafından verilmesi -bir keşfe dayanıyor zira- değil onu ilginç kılan. İnsanlık tarihi ile birebir etkileşim içinde olması. Talihsizlik şurada; sinema keşfedilir keşfedilmez bütün dünyayı birbirine düşüren bir savaş yaşandı. Tam kendine gelecekken sonra bir tane daha.

Sinemanın özellikle ülkemizdeki seyri ibretlik. Doğal olarak önce tiyatrocular ilgilenmiş bu sanat dalı ile. Tiyatro metinleri filme çekilmiş, tiyatrocular oynamış ve yönetmiş. Gösterimler de başlarda tiyatro salonlarında olmuş. Tarihçiler bu döneme 'Tiyatrocular dönemi' diyorlar bu yüzden. Ardından "Geçiş süreci" denen dönem... Bu kısım da sıkıntılı, zira Türkiye'de sinemayı yapan çevre belli; zengin ve kısıtlı bir çevrenin elinde geçen bir 20 yıl daha. İnsanların ekmeği karne ile aldığı bir dönemde, film yapmak, üstelik anlatılan konular itibarıyla bu

ülkenin kültürel dokusuyla uzaktan yakından ilgisi olmayan filmler yapmaya ne kadar sinema denir, bilemiyorum. En nihayetinde gerçek sinemacılar gelmiş tabii. Ülkenin demokrasiye geçtiği döneme denk geliyor bu tarih. Akad, Erksan, Yılmaz, Ün gibi yönetmenler sinemayı bir elitin elinden almakla kalmamış, sokağa çıkarmış, Anadolu'ya taşımış aynı zamanda.

Büyük Usta Halit Refiğ'in sinemaya girişi de bu döneme denk geliyor. Köy filmi adı altında her türlü garabetin yapıldığı, doğru dürüst ne bir metnin, ne oyunculuğun ne de yönetimin olduğu bir dönemden sonra gelen gerçek sinemacılar kuşağının insanı Halit Refiğ. Dolayısıyla sinemaya bir eğlence değil, ciddi bir sanat olarak bakmış ve kafa patlatmış yıllarca. Bir kuramcı aynı zamanda anlayacağınız.

Yönetmenler Çağı denen ve yaşı yetişkin olanların hemen hatırlayacağı; 'Yeşilçam Sineması' ya da 'Altın Çağ' denen o süreci hazırlayan sahici sinemacılarından biri. Kamerayı dar mekânlardan alıp sokağa çıkarmış. Salon geyiklerinin yerini gerçek öyküler almış. Ve -ne yazık ki- kendi oyuncularını da kendileri bulmak zorunda kalmış bu sahici sinemacılar.

Sanata bu kadar rasyonel yaklaşan insanlar elbette vicdanlı ve düşünce namusuna sahip kişiler oluyordu. Refiğ'in filmlerinin neredeyse tamamına sinen gerçekçilik ile vicdani merceğin kökeni burada sanırım. Şehirdeki Yabancı, Şafak Bekçileri, Gurbet Kuşları bu yüzden son derece önemli ve kendinden öncekilerden farklı filmler. Fatma Bacı, Hanım, Haremde 4 Kadın, Sevmek ve Ölmek Zamanı, İki Yabancı ise Türk sinema tarihi için çok önemli kilometre taşları.

İnsanoğlu ölümlü, fani ve sanırım sanatçılar son derece şanslı insanlar. Zira ölümlerinden sonra gelecek kuşakların bakıp değerlendirebileceği eserler bırakıyorlar. Rahmetli Halit Refiğ yıllar sonra bile ismi anılacak, eserleri tartışılacak ve hayırla yâd edilecek bir sanatçı. Üstelik sadece sanatçı kişiliği değil onu önemli kılan. Sıkı sıkıya bağlı olduğu entelektüel vicdanı ve namusu, onun saygı duyulacak insani yönünün en önemli başlıkları. En zor dönemlerde bile doğru bildiğini yapan, paradigmal korkular yaşamadan söyleyeceğini söyleyen bir kişiliği Refiğ.

Fikirlerine, filmlerinin içeriğine katılır ya da katılmazsınız o ayrı. Rahmetli kendi düşünce sistematığına göre "Ulusal" (Bugünkü çakma ulusalcılarla karıştırmayınız lütfen. Refiğ'in Ulusalılığı Perinçek tayfasından değil Kemal Tahir'den besleniyordu) denen müthiş bir iksir yakalamış ve bunu sanatına yedirmişti. Derin bir sanat adamıydı, bilgiliydi, daha önemlisi bilgeydi. Allah rahmet eylesin... n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Serum musluğu

M. Nedim Hazar 2009.10.17

Allah kimsenin yolunu düşürmesin ama hastanede yatılı hastası olanlar çok iyi hatırlayacaklardır. Şöyle bir durum vardır hastane odalarında: Hasta muayeneden geçirilmiş, tedavi süreci başlamıştır ve koluna serum takılı bir şekilde yatmaktadır. Her şey zamanın hayali ama onarıcı kollarına bırakılmıştır.

Hastanın yanındaki refakatçi için ise, serum şişesinden minik hazneye düşen damlaları saymaktan başka pek bir iş yoktur. Fakat yatan hastanın bir an önce iyileşmesi güdüsüyle refakatçi uslu durmaz ve serumun çok ağır damladığı hissine kapılıp açma mekanizmasına dokunur ve damlaları daha seri akıtmaya başlar. Ona göre, ne kadar hızlı akarsa serum, hasta o kadar çabuk iyileşecektir. Bir süre sonra hemşire rutin kontrole gelir ve durumu fark edip tekrar kısar serumu. O gidince refakatçi -arkasından söylenerek- tekrar açar serumun hızını.

Nispeten kibar olanlar ise hemşire hanımı çağırıp 'Çok az damlıyor' der. Hemşire her şeyin normal olduğunu söylese de, pek inanmaz. Gece sabaha kadar ağır ağır damlayan seruma bakıp durur.

Elbette doğrusu hemşirenin yaptığı gibi olanıdır, yani serumun usul usul kana karışması. Şorul şorul akan serum, bırakınız tedavi etmeyi, hastayı daha kötü bile yapabilir!

Bazı şeylerin düzelebilmesi için zamana ihtiyacımız olduğu maalesef ülke olarak bir türlü öğrenemedik. Bunun en çarpıcı örneklerinden biri de futbol âlemi. Geçtiğimiz gün yaşıma kadar meslek geçmişi olan köhne bir yazar, Frank Rijkaard'ın gitmesi gerektiğini yazmıştı. Henüz liglerin başlamasının üzerinden birkaç hafta geçmiş olmasına rağmen, oldukça sert ve tahammülsüzdü yazar. Elbette Rijkaard tek örnek değil, daha önce de onlarca teknik direktör benzer akıbete uğramıştı şanlı futbol medyasının marifetiyle.

Aslında bu bile Türkiye'nin neden Dünya Kupası finallerine gidemediğinin kanıtı gibi. 72 milyonluk bir ülkenin düştüğü bu acıklı durumu başka türlü izah etmek mümkün değil. Şahsen Fatih Terim'in teknik direktörlük yönünü çok doyurucu bulan biri olmadım hiçbir dönem. Ama yapılan bu muameleyi de hak ettiğini söylemek insafsızlık olacaktır. Tamam; Fatih Terim başkalarının söylemesi gereken şeyleri söyleyerek kendisine yapılan saldırıları savuşturmaya çalışıyor ve bir insanın, 'ben şu şekil müthiş biriyim' demesi şık olmadığı gibi olağanüstü derecede itici de. Ancak çözüm de bu değil, olmamalı... Geçtiğimiz yaz dünya plaj futbolu finalleri yapıldı. Türkiye yoktu elbette. Finallerde kaç tane denizi olmayan ülke vardı biliyor musunuz? Lafa geldi mi atıp tutmayı biliriz, üç yanımız deniz, diye!

Bugünlerde Mısır'da 20 yaş altı dünya futbol şampiyonası finalleri yapılıyor. Sadece takım olarak değil hakem olarak da yokuz orada da. Medyanın zaten önemseydiği yok.

'Rijkaard gitsin' ile uğraşıyoruz. Bülent Uygun zaten gitti, Denizli tehlikede. Fenerbahçe'nin hocasının kaderi ise iki maça bakıyor, iki kez ters sonuç aldı mı, anketler onun için de açılmaya başlar meraklanmayın.

Dünya Kupası elemelerinde grubumuzu birincilikle bitiren İspanya'ya bir göz atarsak ne demek istediğimiz daha net anlaşılacaktır. İspanya 10 maçı da kazanarak 30 puanla birinci olarak tamamladı. Teknik direktörü kim biliyor musunuz? Birkaç yıl önce varlığına birkaç ay bile tahammül edemeyip, neredeyse arkasından taşıyarak yolladığımız Del Bosque.

Eskiden 'tesis yetersiz' diye şahane ve milli bir bahanemiz vardı. Artık tesislerimiz dünya kalitesinde. Para dersek, kulüplerimizin maşallahları var. Ödenen paralar az değil. Dünyada getiremeyeceğimiz futbolcu ve teknik adam yok gibi. Getirmesine getiriyoruz da, serum örneğinde olduğu gibi hortumunu sonuna kadar açıp bir gecede hastayı tedavi etmesini istediğimiz için hayal kırıklığına uğruyor, hatta zehirliyoruz herkesi.

Kimleri kovmadık ki? Skibbe mi, Tigana mı, Şenol Güneş mi, Ersun Yanal mı, Löw mü, Hiddink mi? Kim kaldı ki, kısa sürede perişan edip kapı önüne koymadığımız. Bu insanlar gittikleri yerlerde yine başarıdan başarıya koşuyorsa arıza bizlerde mi yoksa onlarda mı?

Birileri serum musluğuyla oynamayı bırakmadıkça bu hasta bu yataktan zor çıkacak gibi!
n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bizdense koy sepete

Sanatın her dalında belli disiplinlerin olması, birtakım kuramsal yaklaşımlar ile yapılması/eleştirilmesi gayet doğaldır. Ancak ideolojinin idrakleri kilitlediği ortamlarda belirli kamplaşmalar ve bunun sonucunda 'bizdense kötü bile olsa başımızın üzerindedir' mantığı, sanatı bitiren unsurların başında gelir.

Kişisel olarak devletin sanata maddî yardım yapmasını asla doğru bulmadım. Modern bir devlet, sanatı desteklemek istiyorsa onun önündeki engelleri kaldırmalı, sanatı oluşturan şartları kolaylaştırıp, imkânlarını genişletmelidir. Bugün ilgili bakanlıklardan alınan üç beş kuruşla yapılan sanatın yekûna bir katkısı olduğunu zannetmiyorum.

Geçmişte çok yaşadık böylesine tuhaf ve trajikomik deneyimleri. Sağ olsun koalisyon hükümetlerinin solcu bakanları devlet imkânlarını kendi ahbap yarenlerine peşkeş çekerek ülke sanatını bir yere getirebileceklerini zannettiler. Sonuç kısa sürede ortaya çıktı.

Sinema sektörü örneğin... Yıllar boyu bunalım filmleri, kadın meseleleri adı altında marjinal ve tuhaf hikâyeler devletten destek gördü, sanatın kıyısında dahi bulunmayan insanlara 'büyük sanatçı' muameleleri yapıldı. Sonuçta Türk halkı salonlardan koptu, yabancı film şirketleri ele aldı film işletmeciliğini.

Aldığı üç kuruşluk devlet yardımını 'sus payı' olarak gören sanatçı görünümlü tüccarlar da hiç ses çıkarmadılar bu çarpık sisteme. Bugün hâlâ sinema salonlarından alınan rüsum, eğlence mekânlarına uygulananla aynıdır. Ve kimse de bundan rahatsız olmaz açıkçası. Devlet nazarında sinema salonuyla Yenikapı'daki bir pavyon arasında hiçbir fark yoktur! Diğer kalemlerde benzer şeyler var. Oysa birkaç kişiye dağıtılacak birkaç bin liradan çok daha önemli şeyler yapmak mümkün. Sadece vergi oranlarında yapılacak düzenlemeler ile devletin hiçbir katkısı olmadan sektörü rahatlatmak ve çekilecek film sayısını artırmak, piyasaya yeni girecek sinemacıları cesaretlendirmek mümkün. Lakin sektörde kimsenin sesi çıkmaz pek bu konularda. 'Bir tanıdık bulsak da, üç beş kuruş destek alsak' derdinde sektör. Halbuki, sadece sponsorluk müessesesini teşvik ederek yapılan devlet yardımlarının yüzlerce misli maddî katkıyı yapmak mümkün sinema alanında.

Tayyip Erdoğan'ın İstanbul'a belediye başkanı seçildiği dönemde kültür sanat muhabirliği yapıyordum. İsmi lazım değil, her yıl festival düzenleyen bir özel kuruluşun yetkililerinin nasıl bir endişe içine girdiklerini hatırlıyorum mesela. Sıkıntı; belediye kaynaklarının bir anda kurumasından doğan endişe kaynaklıydı.

Şunu ifade edeyim de, meselenin kişisel olmadığını vurgulamış olayım: Antalya'da düzenlenen festivali takip etmeyi bırakalı neredeyse 5 yıl oldu. Festival adı altında eşe dosta üç-beş günlük tatil yaptırmanın ne sektöre katkısı oluyordu ne de ödüller sonrası yapılan kayıkçı kavgalarının gürültüsünü çekmeye. Dolayısıyla kimse kalkıp, 'belediye değişti diye bunlar söyleniyor' zevzekliğine başvurmasın!

Pek az ülkeye nasip olan 'Altın Çağı'nı yaşadıkdan sonra, önce televizyon, ardından erotik filmler furyası, peşi sıra darbe, sonrasında video ve akabinde sol partilerin ideolojik sanat yapma çabasının kurbanı olan ve dip noktayı bulan Türk sineması, son birkaç yıldır tekrar ayağa kalkmaya çalışıyor. Türk filmleri, sayısal ve gişe olarak yabancı filmlerle yarışır hale geldi. Olay tam bu noktada iken Antalya Belediyesi özelinde yine eski 'ideolojik' günlere dönme hastalığı korkarım ki, sinemamızı tekrar geriye götürecektir. Sanatçıların birbirlerine 'Organizasyon berbat ama solcu belediye, sesinizi çıkarmayın' şeklinde uyarıda bulunması da bunun tipik göstergesidir bence. Jüri seçiminden ödül dağıtımına, otel tercihindan davetiye rotasyonuna kadar neredeyse 20 yıl geriye giden organizasyon, insanı endişelendiriyor. Bütün bunlara başta söylediğim 'her şeyi devletten bekleme' kolaycılığı da eklenirse korkarım ki Türk halkı ile Türk sineması arasına yine derin uçurumlar açılacak gibi.

Ne diye tekerrür edip duruyor ki tarih? n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Taş ve toprak

M. Nedim Hazar 2009.10.24

Yıllar önce Frankfurt'a yaptığım bir ziyaret esnasında yeşilin, bitkinin bolluğu beni inanılmaz şaşırtmıştı. Neredeyse toprak görünmüyordu çayır-çimen, ağaç-çiçekten...

Nasıl mevzu o noktaya geldi bilmiyorum ama 'Bu Almanlar ayakkabı boyasına hiç ihtiyaç duymazlar' dediğimi hatırlıyorum. Sair Batı ülkeleri için de durum bundan farklı değildi.

Ne zaman bir İsraili askere sapanla taş atan Filistinli çocuk görsem aklıma hep börtü-böcek, kuş-kelebek, yeşil-çiçek içindeki Batı dünyası gelir bu yüzden.

Doğduğum şehirde komşumuz olan bir teyze vardı, her kış sonrası karlar eriyince eline bir keser alır, toprağı biraz eşeler ve yerdil!

Evet, toprağı yerdil...

Uçağın Urfa semalarından toprağa süzülüşü esnasında en çok fark ediyor insan bunu; uçsuz bucaksız bir kahverengilik ve grilik...

Elbette plastiğin olanca iticiliğiyle kaynatılarak birbirine yapıştırılıp üretilmiş günümüz oyun parkı aparatlarını kapsam dışı bırakarak söylüyorum; (bu da ayrı bir yazı konusudur ya neyse) Doğu'nun çocukları için taş ve toprak hayat demek... Deniz kenarında küçük kovalarla yapılan kumdan kaleler gibi olmasa da, ilk oyun alanıdır bir çocuğun kahverengi toprak. Ve ilk oyuncağıdır taş.

Cam misketleri, parlak minik bilyeleri bilmez Doğu'nun çocuğu. Taşın kendisiyle oynar küçükken. Bir dolu çocuk oyunu vardır taşla oynanan. Üst üste koyar, yan yana dizer, arka arkaya sıralar ve bir şekilde oyun disiplinine sokar taşları. Kocaman taşları üst üste koyup kale yapar örneğin, zamanla sıkıntısı olmadığı için '5'te devre 10'da biter' diye belirler maçın sınırını... Şekilsiz taşlarla 'koza kırık' oynar, sonra taşla metalle vura vura şekil verip minik 'gülleler' yapar ve 'peste' oynar mesela.

Belki de bu nedenle, çocukluğu taş kültürüyle geçmiş olan benim jenerasyonum şimdilerde bir oyuncakçı dükkânının önünden geçerken kendini kötü hisseder. Şişirilip abuk sabuk renklere bandırılmış plastiklerden yapılmış bir dolu ucubeyi çocuğa oyuncak diye yutturmaya kalkışır modern dünya.

Hani kendime bir pay çıkarmaya çalışmıyorum ama bana daha çok insani ve fitri gelir bu ilişki. Hatırlayan olacaktır elbette, vaktiyle 'Cam yanaklı çocuklar' başlığıyla ifade etmeye çalışmışım şehirli çocukların sıkıntısını. Toprağa basmayan, taşla dokunmayan, çamur-çayır bilmeyen bir kültür biraz zor anlar anlatmaya çalıştıklarımı. Meseleyi anlamadan yapılan çözümlemeler ne kadar iyi niyetli olursa olsun, kalıcı olmaz en azından.

Çok ilginç bir ayrıntı size: Bugün çamur, geri kalmışlığın ve bozuk metropolün simgesi olarak algılanıyor. Ortaokula giderken önce pantolon paçalarımızın ütüsü bozulurdu bizim. Çünkü okula kadar temiz kalabilirdi diye yolda yürürken çorabın içine sokardık pantolon paçalarımızı. Çıkarınca temiz kalırdı ama buruş buruş olurdu elbette. Okul girişlerinde ayakkabıların altına yapışa yapışa katmanlar oluşturan çamuru temizlemek için küçük metal bariyerler yapılırdı.

Nedense bana taş ile camın kavgası gibi geliyor bu sosyal çatışma. Cam temiz, şeffaf ve göz alıcı gibi gelir herkese ama taş kırıyor camı bir şekilde. Sert ve kaba... Ama camın ya da plastiğin insana verdiği zarar kadar

zararlı mıdır taş, bundan emin değilim açıkçası! İnsan bazen düşünüyor da; 'taş yok mu taş' demeye başladığımız gün mü yitirmeye başladık bazı değerleri acaba?

Zannım o ki, Doğu insanının toprak ve taşla ilişkisini tam olarak idrak ettiğimizde yapacağız gerçek açılımı.

n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Islak dut

M. Nedim Hazar 2009.10.26

Olayı, 'biz ne demiştik, onlar ne sallamıştı' boyutuna taşımayı sevmem. Çünkü biz de kendimizi biliyoruz, bu ülkeyi babalarının malı gibi zannedip her türlü entrikayı 'meşru' gören müptezeller de kendilerini çok iyi tanıyorlar.

Haktan, hakikatten, vicdandan bahsetmek abes bu nedenle.

Yığıldıkları mevzilerinde uyduruk bir gerçek üretmek ya da gerçeği çarpıtmayı bir hayat tarzı yaptıklarını da tarih biliyor ve yazıyor zaten.

Hangi izbelerde bir araya gelip 'sen şöyle, şuradan saldıracaksın, biz böyle buradan bindireceğiz' türünden taktikler ürettiklerini, olmadı ortada çarpıtacak bir şey yoksa birbirlerini yıkayıp yağlayacaklarını filan da görüyoruz artık.

Sayısal olarak azalsa da mevzilerini koruma uğruna gözlerinin nasıl dönebileceğini de Ergenekon soruşturması tüm çıplaklığıyla gösteriyor zaten.

Hasta ruhların tepesine dikilen kafanın ürettiği paranoyak düşmanlıkları en bayağı yöntemlerle ortaya atıp, sonrasında milleti korku içinde susturacakları psikolojik bir ülke onların tek hayali. Ürettikleri bir milyon imajiner iç ve dış düşman ile yıllar boyu milletin tepesine çökmüşler zira. Çok fazla uzak geçmişe gitmeye bile gerek yok.

'Bilmem ne belgesi' dolayısıyla avaz avaz bağırıp, gerçeği bulandırmak istediklerinde de belirtmiştik. Ha diyelim ki biz bu gerçeğin gerçekliğinden emin olmamalıyız, peki nasıl oluyor da siz gerçek olmadığından bu kadar emin olabiliyorsunuz?

Ergenekon'un kızıl, sert ve yumuşak tosuncukları her ortamda üfledikçe salladılar, salladıkça üflediler. 'Yok efendim sahte belge yapmak kolaymış da, yok isterseniz biz de yapalım da' bir sürü zırva. Oysa 28 Şubat'ın üzerinden daha bin yıl filan geçmedi. Bu tür belgeleri üretenler de, onu gazetelerinde, televizyonlarında yayınlayanlar da hâlâ hayatta. Gerçi muazzam bir pişkinlikle hâlâ eski saz ile eski türkülerini söylemeye devam etmeye çabalyorlar ama nafi. Mutlak gerçeğin böylesine ezici bir yönü vardır. Bir gün çıkıyor karşınıza ve ıslak bir zemheri yeli gibi suratınıza iniyor. Ha, pişkinliğin, utanmazlığın zirvesi belli de olmadığı için buna anlamazdan, görmezden geldiklerini/geleceklerini de çok iyi biliyor bu millet.

Normal bir ülkede bunlar yaşansa yer yerinden oynayacakken, arsız bir pişkinlikle susmak, topu başka sahaya atmaya çalışmak bunların ortak karakteristiği. Dün 28 Şubat'ta da böyle yaptılar, 27 Nisan'da da, 26 Haziran'da da. Şimdi en azından susarak olayı geçiştirmeyi deniyorlar.

Fakat böyle yağmanın olmayacağını da bilmeliler. Zaten onları kudurtan, akıllarını dumura uğratan şey de bu.

Gerçek ile paranoyak göz arasındaki fark en son ne zaman bu kadar büyüktü inanın hatırlamıyorum.

Siyasisinden medyasına, askerinden güdümlü sivil toplumcusuna kadar bazı kesimlerin gerçeği bu kadar farklı algılamasının nedenini iyi araştırmak lazım. Nasıl bir algı ki bu, topraktan fıskıran binlerce mermiyi, bombayı, tüfeği, topu, tabancayı 'av tüfeği' olarak görebiliyor? Nasıl bir ruh halidir ki, suikast planları eşliğinde ele geçirilen LAW silahlarını 'boru' diye küçümseyebiliyor? Ve bu nasıl marazi bir özgüvendir ki, meşru hükümeti ve halkın bizzat kendisini düşman olarak görüp, kendince strateji üretmeyi salık veren andıçları 'Kâğıt parçası, sahte' diye yaftalayabiliyor.

İlk gün ne dediysek o; bu belgeyi kim üretmişse ortaya çıkarmak lazım. Sadece çıkarmak yetmez tabii, neyse kanunlar çerçevesinde gereken ceza verilmeli. Ki gerçeğin mutlaka ortaya çıkmak gibi bir huyu olduğunu da hatırlatmıştık. İstedığınız kadar imha etseniz de, format atsanız da, ayakçılarınızla dezenformasyon yapsanız da ortaya çıkar gerçek. Ve ıslak olsa da dut, bülbülü susturuyor bir şekilde! n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Saflar netleşirken

M. Nedim Hazar 2009.10.31

Çakma tarihçi Ergenekoncunun manipölasyon görevini ifa ettiği sitesinde şöyle diyor bir yorumcu: "Belge sahte değil. Elbette TSK'nın görevidir bu iktidarı da, Fethullah Hoca'yı da bitirmek..." Görevlerini yerine getiriyorlar.

Ergenekon yandaşı ve yoldaşı medyanın 'seyreltmeden' sorumlu kalemleri ise bin teknolojiden su getirerek durumu kurtarma peşinde: 'Bakın işte ıslak imza makinesi bile varmış, ya gördünüz mü?'

Diyorsunuz ki: "Bey amca sen vazifen gereği bunları söyleyip, bol bol atıp tutuyorsan ama bak Genelkurmay da soruşturma yapıyor, 'belgeyi kim sızdırdı?' diye... Olmayan belge nasıl sızdırılır a gözüm?" Bir anda kulaklarını etkiliyor bu itiraz ve duymazdan geliyor yandaş yazar.

Hani az buçuk utanılmasa, belgenin içeriğinden hiç söz etmeyecekler, 'A canım bu kadar da olur mu, ne diye sızıyor ki bu belgeler?' şeklinde yayın yapacaklar.

Aynı gün birbiriyle kanlı bıçaklı olan iki yayın organının nasıl aynı manşeti attığını merak ediyorsunuz, cevap yine enteresan oluyor: 'İyi de, niye şimdi ortaya çıktı? Daha önce çıksaydı ya?'

'Tamam da, salt sizin bu perişan halinizi görmek için bile şimdi ortaya çıkması enteresan değil mi?' diye soracak oluyorsunuz, 'iliştirilmiş' olan bir diğer kalemleri ise; 'TSK yasalardan aldığı yetkiyle bu tür belgeler hazırlar. Mühim olan yürürlüğe sokup sokmadığıdır' deyiveriyor.

Oysa bizzat o yazı bile, bir şeylerin yürürlüğe girdiğinin kanıtı!

Siz yine kalkıp 28 Şubat'ı hatırlatıyorsunuz; darbe planlarını, Lahika'ları, bilmem neleri söylüyorsunuz, yine duymazdan gelip, 'TSK yıpratılıyor' diye bağırveriyor yandaş medyacılar.

Zekâsı vasat, vicdanı rahat üç tane Afrika vatandaşı bile getirip sorsanız tabloyu, şunu diyecektir oysa: 'TSK'yı kimin yıprattığı ortada!'

Vatandaşın evine silah koyup silahlı terörist diye göstermeye kalkışanlar, 'rahat etmesinler, bomba filan atın' diye karanlık salonlarda karar alanlar, 'bunlar bizi dinlemiyor, başka türlü entrika yaparak sindirelim' diyerek aba altından sopa gösterenler mi TSK düşmanlığı yapıyor, yoksa ordusunun kışlasında vatanını, milletini savunup, siyasete bulaşmamasını isteyenler mi?

Söyler misiniz kimdir yıpratın güzel ordumuzu?

Günlükleri okuyanlar bilecektir. Allah aşkına o günlüğü kim tutmuş ya da yazmışsa, siyasetten ve darbeden başka bir şey düşünmüşler mi görevleri boyunca?

Hani ne bileyim, bu orduyu nasıl modernize ederiz, etkin silah gücünü minimum asker ile nasıl birleştiririz diye kafa yormuş mu günlükleri yazanlar ve günlüğün kahramanları?

Okudukça görüyorsunuz ki, işi gücü bırakmış, gece gündüz 'iktidarı nasıl yıkarız'ın hesabını kitabını yapmakla geçirmişler. Elbette mümtaz Ergenekon medyasının bunları görmesi bir yana, bugün olduğu gibi kendilerini maskara durumuna düşürmeyi göze alarak durumu sulandırma yoluna gittiler hep. Bir dostumun vaktiyle dediği gibi; "Bu medyayı gören insan darbe yapmak istemese bile gaza gelir" sanırım.

Zekâ vasat olunca, savunulan şey uğruna gülünç duruma düşmek de göze alınıyor. Hani biri çıkıp 'İmza gerçek olabilir de, ya üstünde yazılanlar sahteyse!' de demiyor.

İşin bir de CHP boyutu var. Başından beri 'avukat' kadrosundan bu davaya taraf olduğunu açıklayan CHP Genel Başkanı, önceki gün Maltepe Belediyesi'nde bol bol ödül dağıttı. Bir önceki başkanın yaptırdığı tesisi partilerinin malıymış gibi sunan CHP kimlere ödül verdi biliyor musunuz?

Söyleyeyim; Mehmet Haberal, İlhan Selçuk, Mustafa Balbay, Sabih Kanadoğlu vs... Ki liste eksikti bence. Veli Paşa'nın, Tolon Paşa'nın, Tekin komutanın ne gibi kabahati var ki, onları dışladılar?

İmza sahte mi değil mi, artık belli oldu; lakin saflar da netleşiyor bence... n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cindoruk gelecek, dertler bitecek!

M. Nedim Hazar 2009.11.02

Hakikaten acıklı bir durum. Önce Cumhuriyet kavramının yanına tam anlamıyla demokrasiyi yerleştiren, bu uğurda can veren bir partinin bitişine şahit oldu bu ülke. Yıllar yılı demokrat kostümü altında her türlü özgürlüğün, refahın dibine kibrit suyu dökenler, ülkenin girdiği demokrasi virajında son bir can havliyle onlara sarıldılar.

Hani belki klişe olacaktır ama merhum Menderes'in sızlamadık kemiği kalmamıştır sanırım. Allah selamet versin, Cindoruk ve avnesinin son hamlesi ile bu ülkenin özgürlük tarihine imza atan bir partinin hazin sonunu izledik.

Sonra sıra merhum Özal'ın partisine geldi... Nasıl ki Menderes tek parti döneminden alıp ülkeyi, çok partili ve özgür bir ülkeye çevirdiyse, merhum Özal da cunta iktidarından alıp alabildiğince özgür bir ülke teslim etmişti bu zihniyete.

Şimdi ise süreç tersine işletilmeye çalışılıyor. Gerçekten samimi olarak inanıyorlar mı, tam emin değilim ama gönüllerinden geçenler gerçekleşirse ülke bir 40 yıl kadar geri gitmiş olacak sanırım.

Elbette şunu çok iyi anlıyorum; bir siyasetçi için hayat sona ermedikçe siyasî ve iktidar hırsı asla bitmiyor. Bunu neredeyse tüm siyasî liderlerimizde gözlemledik. Bu nedenle Sayın Demirel'in de, Sayın Cindoruk'un da hâlâ yedek soyunmuş futbolcu hevesiyle kulübede sıranın kendilerine gelmesini beklemeleri gayet doğaldır.

Ancak Andıç ve Ergenekon medyasının bu harekete umut bağlamasını gayet acıklı bulduğumu da itiraf etmeliyim. 'Çaresizlik insanı nerelere sürüklüyor'un çok ibretli bir manzarası var karşımızda. Manşetlerinden başyazarlarına kadar büyük bir gayret ile destekliyorlar oluşumu. Hani ayıp olmasa 'siyasete taze kan' şeklinde başlık atacaklar ama umut bağladıkları zümre neredeyse siyasete solunum cihazıyla bağlı. Eskiden şöyle sloganlar atılırdı bu ülkede: Filanca gelecek dertler bitecek!

Şimdi iş değişti sanırım. Artık yeni moda sloganlar ise şöyle: Cindoruk gelecek, Ergenekon bitecek! DP gelecek, holding vergileri kalkacak; Koalisyon gelecek, cunta dönemine geri dönecek!

Bu millet bu tür derme çatma, zorlama oluşumlara, taşıma suyla döndürülmek istenen değirmenlere prim verir mi bilemem. Zira artık değirmenin tepesindeki rüzgâr güllerini çok iyi tanıyor Türk insanı. Açıkçası önceki gün yapılan birleşme kongresinde ortaya çıkan yeni oluşuma holding medyasından birkaç destek, üzerine birkaç tutam Ergenekon tutuklusu isim, bir de CHP-DSP'den birkaç transfer yapılırsa gelecek seçime ortaya çok şenlikli bir manzaranın çıkacağını düşünüyorum. 28 Şubat'ta yapılan şeyin tekrar tutacağını düşünenler en azından seçim sabahına kadar büyük bir heyecan ve umut taşıyacaktır.

Onların umudu ülkenin kâbusu anlamına geliyor gerçi, ancak heyecanlandıkları da ortada. Hem neden heyecanlanmasınlar a canım; düşünsenize isteyen istediği andıcı hazırlayacak, bol bol faili meçhuller tekrar yaşanacak, yer altındaki silahlar tekrar suikastlarda kullanılmaya başlanacak, Güneydoğulu halkımız arada bir bombalarla ürkütülecek, holdingçi medya tekrar banka sahibi olacak, içi boşaltılacak, vergi borcu diye bir şey kalmayacak, kurşun kalemler ile kağıt üzerinde onlarca naylon şirket ile milletin cebindeki paralar hüpletilecek, dört bir yanımızdaki komşu ülkeler tekrar düşman statüsüne alınacak, tekrar 'Alçakları tanıyalım' başlıkları, 'topyekûn mücadele' manşetleri atılacak... Sonra da iktidar partisi için, 'ha onlar mı, çok gericiler canım' diyecek birileri öyle mi?

Halkın umudu olur mu bilmem ama Cindoruk ve çevresindekilerin holding medyasını arkasına alarak estirmeye çalıştığı bu siyasî ve sun'i rüzgârın, birtakım Ergenekoncuların, medyacılardan ve andıççıların umudu olduğu kesin! n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tıp

M. Nedim Hazar 2009.11.07

Sanırım şöyle bir şey bekleniyor; birtakım izbelerde gizli kapaklı ne yapılıyorsa yapılsın görmezden gelemim... Demokrasiyi, çağdaşlığı, özgürlüğü kuru laftan ibaret görüp, esasen bu kavramların tam karşısında duralım. Biri bizi ikaz ettiğinde de, 'vatan millet düşmanı, bölücü' diye ezmeye kalkıp susturalım.

Yapılan planlar ortaya çıkarılmasın, çıkarmak isteyenler horlansın, suspus edilsin, olmadı taşlansın, sürgün edilsin, dışlansın.

Bombalar çatılarda ve toprak altlarında gizlensin. Kimse bunları bulmasın, bulunca sormasın, sorunca suçlu olsun, üzerine yürünsün.

Bulunmayan bomba ve silahlar bir süre sonra suikastlarda kullanılsın, çizilen krokiler özgün olsun, eylemler yapılsın, sesler getirilsin, millet sindirilsin.

Yapılan tedhiş eylemlerinde istenilen kesim suçlu gösterilsin, manşetlerden millete çakılsın, ekranlardan masum halk ve hisleri suçlu olarak ilan edilsin.

Bulunmayan bombalar ve silahlar ile yapılan eylemler sonrasında, yapıştırılan yaftalar ile toplumun bir kesimi gaza getirilsin, nümayişler yapılsın, seçimle gelenler korkutulsun, gönderilmeye çalışılsın.

Bu dehşet döngüsünü fark edenlere de günleri gösterilsin, bağırıp çağırarak 'kes sesini' denilsin, çark bozulmasın, sistem eskisi gibi tıkr tıkr işlesin.

Bombacılar, çeteciler, suikastçılar 'Farklı düşünen aydınlar' olarak nitelensin, asla yargılanmasın, yargılanırsa suçlu bulunmasın, suçlu bulunursa kılıf bulunsun, içeride yatmasın, yatacaksa otelde gibi dinlensin, sonra hastaneye geçsin, ardından balolarda dans etsin.

Silahlar, bombalar yer altında, krokiler, ajandalar çantalarda durup, ortamın olgunlaştırılması, ekiplerin oluşturulması beklenirken, en ufak aykırı ses suçlu ilan edilsin, yargılanmadan infaz edilsin, doğuştan suçlu kabul edilip kodeslere yollansın.

Seçilmişleri yıkmak için herkes işini gücünü bıraksın, iktidarı yıkmak doğal ve en tabii hak olarak görülsün, öyle yapmayan çağdışı ilan edilsin, buna da özgürlük densin, modern muhalefet şeklinde yüceltilsin.

İletişim şirketlerinin ve medyanın patronları ayaklara çağırılsın, aba altından sopa gösterilsin, dinlemeler yapılsın, kayıtlara geçilsin, buna razı olmayanlar tasfiye edilsin.

Dinlemeler ve kayıtlar sonrasında bir de üste çıkmaya çalışılsın, 'Kim yapıyor bunları kardeşim?' diye bağırılsın, bir yerlere servis yapılsın, yine üste çıkarak, 'kimler yayınlıyor?' diye kızılınsın, öfkelenilsin, duvarlar tırmalansın.

Yapan ve yayanlar belli olduğunda 'niye şimdi?' diye cambaz gösterilsin, kuş kondurulsun, tüy dikilsin.

Aykırı olan herkes susturulsun, susmayan yandaş olsun, yoldaş olsun, koldaş olsun. 'Kendilerini sevmeyen ölsün' ile 'kendileri gibi olmayan yaşamasın'a uzanan tuhaf bir zincir oluşturulsun, buna çağdaşlık zinciri densin, zinciri bozan Zincirbozan'a yollansın.

Brifingler verilsin, andıçlar yayınlansın, ihaleler alınsın, vergiler ödenmesin, şişik egolara şişik cüzdanlar eklensin, rahatları bozulmasın, huzurları kaçmasın.

Onlar hariç herkes sussun, onlar konuşsun, basın toplantıları yapılsın, bağırılsın, çağırılsın, manşetlere taşınsın, spotlarla sindirilsin.

Esas adı 'özgürlük' olan bu mücadele 'ilericilik-gericilik' adıyla sahnelensin, tiyatro yapılsın.

Geçmiş tıpatıp tekrar yaşansın, hortlaklar tekrar boyansın, ölümlere makyaj yapıp tekrar piyasaya sürülsün, aksini düşünen sürüm sürüm sürünsün. Kimse kımıldamasın, sessiz olsun, kıpraşmasın, tıp oynansın.

n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Komik bile değil

M. Nedim Hazar 2009.11.09

Hakikaten yapmayın böyle; millet tam 'Kasımda andıç başkadır' anlayışıyla yaklaşırken, en azından sizler 'ıslatmışken' zihninizi hafiften, yine berbat etmeyin, komik bile olmuyor artık.

Çuvallara dar gelen mızrakları mizah ile örtmeyin lütfen. Gece yarısı araba farlarına yakalanmış tavşan gibi yüzümüze bakarken; 'İnternet emrini hükümet verdi' şeklinde manşet atmayın. 'Acı acı' bile gülemiyoruz size. Her türlü teşne olmayı, yaranmayı, yandaşlığı, yalakalığı anlıyoruz da, milletin zekâsıyla alay eder gibi bu tür müptezelliklere girişmeyin hiç olmazsa!

Siz okurlarınıza tam olarak yansıtmadınız, hani belki haberin o kısmını kendiniz de pek okumamışsınızdır, o nedenle size bir iyilik yapayım. Şöyle deniyordu ikinci ihbar mektubunda: 'Genelkurmay'da yürütülen psikolojik harekât faaliyetleri kapsamında internet faaliyetlerinin detaylarını paylaşmak istiyorum. Genelkurmay'ın kullandığı 42 sitenin bilgileri kamuoyuna yansıyınca kapatıldı. Cunta aracılığı ile komuta katının görüş ve onayı alınarak 4 adet site faaliyete geçti. Bilgi Destek Daire Başkanlığı'nda görevli şube müdürlerinin üzerine kredi kartları alınarak, ödemeler bunlarla yapılacak şekilde yeni alan adları temin edildi...'

Demek ki durum Holding medyasının 'cambaza bak' oyunuyla gözden kaçırmaya kalkıştığı gibi değil. Yani ortada 'takip etmek' gibi (o da ayrı bir sakatlık ya neyse) bir durum yok ki, bu takibin bilmem kaç yılındaki bir 'emir'e bağlanarak meşrulaştırılması mantıklı olsun. Tıpkı 'bitirme planı'nda olduğu gibi bir durum var: 'Site yap, suç oluştur, psikolojik harekâta giriş!' Tam olarak şöyle: 'Gülen cemaatinin, Işık Evleri baskınlarında bulunması sağlanacak silah ve mühimmat sayesinde, Fethullahçı Silahlı Terör Örgütü olarak yargılanması sağlanacak!' Siz bakmayın 'Gülen Cemaati' filan dediklerine, bazılarının kriterlerine göre Obama bile Güleni. Nasıl olsa hareket eden her nesne düşmandır!

Eh, evlere bir şey koyamadık, bari birileri adına site yapıp oralara bir şey koyalım...

Elbette bu 'mızrak gibi' aşık ar iddia, tek tek site isimleri ve hatta kredi kartı numaraları vererek destekleniyor. Ne yapılan açıklamalarda, ne de Andıç medyasının çitileme çabalarında bu kısımlar yok tabii...

Ha, elbette tüm bunları anlıyoruz esasen. Kimse holding medyasından ve Ergenekon'un basın uzantılarından 'bu ne rezilliktir' deyip üzerine gitmesini beklemiyor elbette! Ama milleti 'aptal' yerine koymaları da tuhaf oluyor sevgili okurum.

Yoksa tüm bu yukarıdakilere bir de yine 'plan'ın 'kara propaganda' bölümünde medyanın etkin kullanımı kısmını ekleyince manzara çok daha netleşiyor bittabi.

Bir şey daha; madem iş gırgıra vuruluyor şöyle mi diyelim: Açılan bilmem kaç sitenin kapatılması yerinde olmuştur. Zira harcanan para, emek ve mesaiye yazıktır, zira bu işi gönüllü olarak yapan bir kısım medya zaten şu an muvazzaf olarak görev yapmakta, tepe tepe kullanılmaktadır!

Böyle mi düşünelim yani?

Samimiyet dostlar samimiyet...

Çıkıp mert bir şekilde; 'kardeşim bırakın Ergenekon'u, demokrasiyi, özgürlüğü. Keyfimiz iyiydi işte nedir derdiniz?' diye diklenin anlayalım sizi. Vicdanlı ve demokrat görünmeye kalkışıp sonra da böyle şaklabanlıklar yapmanız artık güldürmüyor bile milleti. Bakın insanlar görüp mail ile hatırlatıyor işte: 'Falanca gazete kibrit

kutusu kadar verdiği 'ihbar mektubu' haberinin cevabı olan 'Emir hükümetten' haberini niye manşetten çıkıyor?'

Eminim size de geliyordur bu 'yutmadık' içerikli mesajlar. Lakin tıpkı medyanızın internet ortamındaki yorumlar gibi bunları da 'tıraşladığınız'ı biliyoruz artık.

Ve fakat yine de bir şeyleri savunurken asgari zekâ sınırına dikkat edin, komik bile olmuyor artık.

'Emir hükümetten'miş...

Öyle mi?

Yapmayın gözüm! n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ne Musa'ya, ne Reha'ya

M. Nedim Hazar 2009.11.14

Sanıyorum Reha Muhtar Bey'den sonra oluştu bugünkü tablo. Televizyonda yayınlanan dizileri gerçek sanıp, ölen bir dizi kahramanının arkasından cenaze namazı kılablecek kadar işi ciddiye alan yurdum insanı, hayatı da film gibi algılamaya o dönem başladı.

Haber bültenlerinde hepimiz aptalmışız gibi, yapılan konuşmalar bir de iri puntolarla altta yazı olarak çıkıyor, görüntüler bir drama hassasiyeti ile efekt ve müzikle bezenerek yayınlanıyordu.

Reha Bey, aslında habercilikten gelme bir isimdi ama nedense haberleri magazinleştiren bir duayen oldu Türk televizyonculuk tarihinde. Ana haber bültenlerini bir tür 'Freak Show'a dönüştürmekte beis görmedi. İşin tuhafı, kendilerini yıllardan beri haberci olarak sunan insanlar da -reytinglerden mi etkilendiler nedir bilmem- Muhtar'ı taklit etmeye başladılar. Ve o günden beri Türk televizyon haberciliğinde mutlak bir Reha Muhtar başarısı olduğunu bilir ve söylerim.

Haberin ve habercinin magazinleştirdiği bir ülkede, magazin ve magazincinin de haberleşmesi kaçınılmaz oldu sanırım. Daha düne kadar 'bilmem kimin eli kimin cebinde' dedikodularından başka bir şey yazıp-çizmeyen insanlar şimdi sabahın bilmem kaçında karşımıza çıkıp en ciddi haberleri -gerçeğin ağzını burnunu kırı kırı-kendi konseptlerine uyduruyorlar.

Şüphesiz televizyon idarecileri ve medya patronları için reyting aldıkça pek sakıncalı gibi gelmiyor bu durum. Nihayetinde aşk var, gizem var, şiddet var, gözyaşı var, var oğlu var. Müziği var, 'dan dun' efekti var, arkası yarını var da var...

Ve biz gerçeği bir magazin kurgusuyla izlerken, farkında olmadan yere yatırıp üzerinde zıplıyoruz hakikatin.

Medyaya 'Hacker Musa kayıp' başlığıyla yansıyan haberde de böyle oldu.

İşin tamamen polisiye olan kısmı medyada alenen tartışmaya açıldı ve bir magazinci merakı ve dedikoducu hazzıyla olay olmadık mecralara çekildi. Öyle bir yayıncılık şehveti ki, ilahiyatçı kocaman adam bile 'efenim hade telefon başına, ihbar yağdırın' diye kendinden geçiverdi.

Darb-ı meselde anlatılır ya, 'neresini düzeltelim' diye, öyle yamuk yumuk bir durum ki, düzeltmek için elinizi attığınız kısım elinizde kalıyor sevgili okur. Bir çocuğun ifadesiyle ortaya çıkan 'Yüzünde yara izi var' tanımı 600'e yakın ihbara neden olmuş. Üstelik birçoğu ekranda, canlı yayında dillendiriliyor bunların. Sokağın orta yerinde küçük kıza tecavüz etmeye kalkan yaralı yüzlerden uyuşturucu mafyası yaralı yüze, oradan oyun mafyasına kadar uçsuz bucaksız bir liste oluşturuldu.

Mesela şu sorunun kimsenin aklına gelmemesi tuhaf değil mi: Hep görüntülerdeki çocuktan bahsediyoruz ama katil o değilse, ya o kişi de kurban ise, mağdur ise?

'Cellâdıyla yürürken' başlığını atan dedikodu medyasının umurunda değil tabii, nihayetinde elde bilmem kaç sütuna kaç santimlik bir dolgu var işte. Aynı özensizlik ve düşüncesizce topa dalmak gözaltına alınan akraba çocukta da ortaya çıktı. Belki gerçek katil çocuktur bilemiyorum ama ya değilse? Gözaltındaki gencin ruh hali, toplum içindeki yeri, ailesinin durumu? Kim verecek bunların hesabını?

"Elleri kolları kesilmiş, parçalanmış, başı ezilmiş" ve daha bir dolu insanlık dışı tasvir ve atmasyon. Hiçbirinin gerçeğe ilgisi olmadığı gibi, bu yalanı kim ya da kimlerin çıkardığı da merak edilmiyor. İlginç geldi koy yayına, enteresanmış bas sayfaya!

Peki ya gerçek, peki ya hakikatin kendisi ne olacak?

"Boş ver sen onu, bak yeni bir vaka geldi, Musa bitti, sıra İsa'da!"

Peki ya acılar, gözyaşları, mağduriyetler?

"..."

Açılımdır, gripten korunmadır, bilmem nedir deyip duruyoruz ama hakikati bu zihniyetin elinden kurtardığımız gün olacaktır gerçek açılım. Sanırım...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Serin düşünceler

M. Nedim Hazar 2009.11.16

Şimdi sen başın ellerinin arasında serin düşüncelere dalmış gitmiyorsun. Öyle bir zamana dönüşmüş ki devran yaşadığın her an geçmiş bir an ile çarpışıyor zihninde.

Ve sen yüreğin yargıç makamında durmadan aynı soruyu soruyorsun: "Böyle miydi eskiden?"

Gerçekten emin olmadığından eminim. Yoksa eskiden de böyleydi de, senin zihninin mi oyun oynuyor yine sana?

Her yıl aynı mevsimde, güzün en huzurlu hali sana farklı hisler yaşatırken, şimdi neden bayağı bir ölüm korkusu sindi zihninin üzerine?

Ki, bilirsin bir yerde soru ile batan cümleler varsa huzur ve mutluluk kapı dışındadır hep!

En hüznü ayrılık tablosu gibi gelmez miydi sana, yaprağın ağaçtan firakı? Hani ürkütücü bir vınlama ile esen rüzgâr önce çatıları yalar, sonra ağaçlara dalandı. Rüzgâr ile yaprakların verdiği kavga insanlık tarihi kadar eski neredeyse. O ne kulak kabartılası hırli çatışma, o ne sessiz bir mağlubiyettir yaprak adına!

Oysa şimdi sen, başın avuçlarında bir büyücü küresi gibi toz bulanık ve sisliken bunları düşünmüyorsun pek.

Bedenin en korunaklı uzvu neden beyindir, onu düşünüyorsun... Mermerden bir kutunun içine hapsedilmiş paha biçilmez elmas gibi tutuyorsun ellerinin arasında onu.

Bir yıl önce aynı günlerde, aynı saatlerde kalbi koruyan kafesin hikmetini düşünürdün sen oysa. Bu kadar kemik, bunca eğim, bu sağlamlık nedendir, diye!

Kendini tüm insanlığın yerine koyarak bitimsiz bir vebal ile suçlu hissetmeni çok iyi anlıyorum. O insanlık ki, dokundukça dalgalandırdığı saçlarımızla yaşadığımızı hissettiren rüzgârı bile düşman etti bize. Nefes almaya korkuyoruz artık bedenimiz zehirlenir diye.

Sen şimdi böyle içleri yanan avucunu şakaklarına dayamış, mevsimler yerine hastalıkları, hayat yerine ölümü düşünüyorsun ya, yaprakları daha yalnızlaştırdığını da biliyor musun?

Şimdi çok daha ıssız o güz bahçeleri. Şimdi daha boynu bükük hazan yüklü yapraklar. Sen böyle başın ellerin arasında ağaçlara değil de ekranlara bakınca güzün tüm hüznün tonları yetim kalıyor farkında mısın?

Şimdi sen 'Acaba eskiden yoktular mıydı sahiden, yoksa vardılardı da bizim mi haberimiz yoktu?' sarmalında debelenirken, eskiden de, şimdi de var olanı iskaladığını da bilmiyorsundur! Biliyorum bir dolu nevezuhur kötülük sarmış her yanını. Ama eski, çok daha eski iyilik ve güzelliklerin de olduğunu bilmene rağmen neden siyah pelerinini üzerine örtmesine izin veriyorsun çirkinliklerin?

Senin gibi başı elleri arasında, gönül sazının teli en ince hassas bir ruhla yan yana geldiğinde ağıt yakıyorsun yaşadığın güne. Denizlere bakıp ağlıyorsunuz, göklere bakıp üzülmüyorsunuz, güneşe bakıp endişe duyuyorsunuz, dağlara, karlara, kışlara bakıp telaşa kapılıyorsunuz.

Sonra sen yalnız kalınca büyütüyorsun korkularını. Yalnızlıkla emzirip, kocaman ucubelere dönüştürüyor ve daha sıkıca yakalıyorsun başını. Radyasyonlu bir galvaniz kaplıyor umutlarını. Ve umut bir paçavra gibi dolaşüyor karanlık ruhların elinde biliyorum. Masadan masaya meze gibi geziniyor habis ruhların arasında, hafifmeşrep bir meta muamelesi görüyor modernizme tapanların ayaklarının altında.

Ne demiştin, soru işareti çoğalırsa sadece huzur ve mutluluk değilmiş uzaklaşan, umut da pespayeleşir bir yer bezi gibi.

Şimdi sen kafesinde ölümü terk ettiğin yüreğin, tasında müebbet verdiği zihinle ağlayamayacak kadar korkuyorsun gelecekten.

Ve yazık ediyorsun emin ol.

Şimdi sen...

Anladın sanırım derdimi.

De haydi sımsıkı yakala başını. !

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Düşündürücü

Öyle denmişti TSK'dan yapılan açıklamada; 'düşündürücü' Yaşanan gelişmelere bakan her vicdanlı insanın yaşayacağı ilk his 'düşünmek' oluyor elbette.

Ancak sadece yapılan açıklamadaki gibi 'zamanlama' değil düşündürücü olan. Belki ortaya çıkan hayret verici tabloya bakınca önem sıralamasında en son sıraya inmeli 'düşündürücü bulmak!'

Sonuncusundan başlayalım mesela. Ergenekon sanıklarından ortaya çıktığı ileri sürülen belgelere ve bilgilere bakıldığında görülüyor ki, bu ülkede kendini her şeyden üstün olarak gören birtakım insanlar ne pahasına olursa olsun bu ülkeyi karıştırmak, kendileri gibi olmayanları yok etmek, iktidardan indirmek, kan dökmek, kaos çıkarmak için her şeyi planlamışlar.

Ve yine meydana gelen gelişmelere bakınca görüyoruz ki, TSK açısından bu durum pek de 'düşündürücü' bulunmamış. Kendilerinin de bizim de, demokratik olduğuna, yasalara güvendiklerine ve inandıklarına inandığımız, gözbebeğimiz olan bir kurumumuz bu dehşetli oluşumu düşündürücü bulduğunu açıklamadı nedense.

Sadece onlar değil, manşetinde 'oğluma niye aşı yaptırmıyorum' diye kendi hayatını haber niyetine millete boca eden medya zihniyeti de, böyle bir olayı bırakınız düşündürücü bulmayı, görmezden gelmeyi normal buluyor. Ve biz bunu söyleyince de kızıp köpürüyor, 'yandaş, yoldaş' diye sallıyorlar.

Esas düşündürücü olan bu değil mi sizce?

Hrant Dink suikastından bahsederken 'operasyon' denilmesini düşündürücü bulmayanlar sizi düşündürmüyor mu mesela?

Müzeye bomba konulması, daha fazla kan aksın diye 'reklam yapın' denilmesi, azınlıklara her türlü korkutma, sindirme ve katliam eylemini kurgulamayı düşündürücü bulmayacağız da, zamanlamayı mı bulacağız, söyler misiniz?

Ülke demokrasisinin, huzurunun bozulması için durmaksızın plan, proje geliştirenleri yok saymayı, görmezden gelmeyi, bakışları bambaşka yönlelere yönlendirmek için olmadık taklalar atmayı da mı düşündürücü bulmuyorsunuz?

Hukukun ve hakkaniyetin savunucusu, takipçisi ve destekleyicisi olması gereken baroların birer cuntacı gibi yürümelerini, terör örgütlenmelerine destek gibi görülecek eylemlere imza atmalarını düşündürücü bulmayıp, dikkate almadınız diyelim, hukukçuların ortaya çıkan bu dehşet senaryoları karşısında bırakınız tepki göstermeyi, uç maymunu oynamaları da mı düşündürücü değil?

Ayışığı'nı, Yakamoz'u, Eldiven'i, AKP ve Gülen'i bitirme planını normal ve adiyattan saydınız diyelim, 'Kafes'i de mi düşünmeye değer bulmuyorsunuz siz de?

Yeraltından çıkarılan o kadar bombayı, LAW silahını, el bombasını, suikast tüfeğini, patlayıcıyı sıradan ve normal olarak gördünüz ve bunu içinize sindirdiniz diyelim. Peki müzelere bomba koyabilecek kadar gözü dönmüş oluşumları da, düşünmeye değer bulmayacak kadar büyük mü menfaatleriniz?

Hani yakıştıramadığımız için, bu kadar mı aptalsınız filan diyemiyoruz. İdeolojik görüşünüz, insani melekelerinizi bu kadar mı köreltip algılarınızı dağıttı?

TSK'nın yaptığı açıklamaları önemsiyor ve dikkate alıyoruz şüphesiz. Ve elbette ortaya çıkan belgelerin zamanlaması konusunda düşünelim, varsa fikirlerimiz, şüphelerimiz söyleyelim. Ama n'olur düşünce melekelerimizin bir kısmını da müzede ele geçirilen bombaların niçin el altından imha ettirilip olayın üstünün kapatıldığına ayıralım olmaz mı?

Aklı ve vicdanı olan her insan için ülkenin şu an içinde bulunduğu durum düşündürücüdür bence. Hem düşündürücü hem de endişe verici! n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bayram mutluluğu

M. Nedim Hazar 2009.11.28

Tam da taşı gediğe koyup, haksızlığa, kafasızlığa, art niyete ve bilumum dalaletle kalem ile karşı koymanın denk geldiği andı aslında.

Katsayı şaklabanlığından holding medyasının 'kafes' suçuna, kara propaganda odaklarından hâlâ ekranda devam eden 28 Şubat uzantılarına kadar bir dolu şeyi alt alta yazma günüydü bugün.

Ama hayır!

Sevgili üniformalı büyüklerimizin sıklıkla sorduğu soru aklıma geldi: Neden şimdi?

Öyle ya Danıştay niçin katsayı kararını bayram öncesi açıklamıştı?

İnanan insanlar için çok önemli olan bir bayramın zehir olabileceğini düşünmemişler miydi? Yoksa bilinçli olarak mı denk getirmişlerdi?

Cevap hangisi olursa olsun, bayramı, bayram ruhunu iskalatmasına izin vermemeliyiz kimsenin. Birinci sayfalarına yurdum insanının akıllara ziyan kurban olaylarını koyup sanki tüm Türkiye bu bilinçsizlikteymiş gibi, oradan bayrama çakarak dine çaktıklarını zanneden holdingcileri mutlu etmenin anlamı yoktu.

Bugün bayram...

Ve bayramda sevinmek var...

Dolayısıyla bahsini ettiğim onca karanlık, iç karartan, can sıkıcı meseleyi bir sonraki yazıya erteleyerek, bayramı idrak etmek lazımdır, diye düşünmekteyim. Ben öyle yapıyorum/yapacağım, size de şiddetle tavsiye ederim.

Ve lütfen bir de bu mercek ile bakıp anlamaya çalışalım bayramı. Şüphesiz herkesin aynı bilinç düzeyinde, aynı hassasiyette olması çok zor.

Bu nedenle çok daha anlayışla karşılıyorum artık aldığı kurbanını kafası dışarıda valize koyarak taşıyan yurdum insanını. Aynı aileden 4 kişinin de kurban keserken elini kesip yan yana acilde beklemesine de eskisi kadar katı bakmıyorum artık.

Sabah kapıyı çalan komşunun, 'bizim koçu gördünüz mü?' sorusuna 'ne insanlar var Ya Rabbim!' şeklinde düşünce baloncuğuyla karşılamıyorum artık. Sokak olarak kaçak tosunu yakalama organizasyonlarını tebessümle izliyorum.

Ve artık çok iyi biliyorum ki, memleketimden kurban manzaraları çok daha insani ve çok daha sevimlidir.

Neye göre?

Elbette memleketimden darbeci manzaralarına göre!

Neye göre?

Memleketimden hukukçu manzaralarına göre!

Neye göre?

Ülkemden barocu manzaralarına göre!

Her şey bir tarafa sadece bayram sabahları bile inanan bir insan ile inanmayan arasındaki hayattan lezzet alma farkını ortaya koyduğu için fırsat vermeyeceğim kimsenin bayram coşkusu mahvetmesine.

Geçtiğimiz gün bir belgesel dolayısıyla konuşma imkanı bulmuştum eski bir Yeşilçam oyuncusuyla. Genç kızken düştüğü sinema piyasasında erotik filmlerle gençliği çalınan üzgün bir oyuncu hem de. Ağlayarak sinemayı nasıl bıraktığını söylemişti. Sıradan bir günde, akşam vakti evlerin mutfaklarına bakıp mutlu şekilde çocuklarıyla akşam sofrasını kuran aileler için kanatmıştı dönemin yıldız oyuncusunun. Para, şöhret, mal mülk içinde yaşamamanın anlamsızlığı onu sektörden koparacak kadar yaralamış vaktiyle.

Şimdi bir bayram sabahı oturduğunuz sofradaki mutluluğunuzu düşünün lütfen. Ve belki de bu mutluluk rahatsız ediyor birilerini. Sofrası sizden daha zengin, masası sizinkinden kat be kat büyük olanların sizden çok daha zavallı bir şekilde yaşıyor olabileceğini düşünerek merhametinizin bir kısmını da onlara saklayın bence.

Kutlu olsun bayramınız. n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Merhametin yok diyelim nefsine!

M. Nedim Hazar 2009.11.30

Herman Webster Mudgett, 19. yy.ın en dehşet veren seri katillerindendi. 35 yaşında öldüğünde arkasında 27'sini itiraf ettiği 40'a yakın cinayet bırakmıştı. Mudgett, yakalandığında kendisini sorgulayan savcılara öldürdüğü insanların yaşamayı hak etmediklerine inandığını söylemişti.

Dennis Rader de Amerika'nın yetiştirdiği seri katillerden birisiydi. 1974 yılında başladığı cinayetlerine tam yirmi yıl yakalanmadan devam etti. Yakalandığında polis ona sadece 10 cinayetini itiraf ettirebildi. Enteresandır Rader, mahkemeye çıktığında en ufak bir pişmanlık görüntüsü vermediği gibi, kendini kurbanlarına iyilik yapan bir yardımsever gibi görüyordu.

Buna samimi olarak inanıyordu Dennis Rader. Sorgusunda 15 Ocak 1974 tarihinde öldürdüğü Otero ailesini öldürme nedeni soruldu. Hadi baba Joseph Otero ile bir sorunu olduğu için öldürmüş olabilirdi, peki ya karısı Julie? Ya çocuklar Jr. Joseph ve Josephine?

Rader'in bu sorulara verdiği cevap bir seri katilin ruh dünyası hakkında fikir veriyordu. 'Karısı cinayete şahit olduğu için öldürdüm.' demişti seri katil.

Peki ya günahsız çocuklar?

'Onlar da bu zalim dünyada yalnız kalmassınlar diye' cevabını yapıştırmıştı.

'Merhamet etmez misin evladına?' diye soruyor Vatan Şairi.

Bir müzeye konulan bombaları patlatmak için, 'reklam yapın daha çok çocuk gelsin' diyerek en fazla kan, üstelik çocuk kanı akıtmayı; 'hangi ideoloji meşru kılabilir?' sorusu geliyor aklıma nicedir. Nasıl bir ideal, dünya ya da ahiret görüşü masum çocukların kanı üzerine ikbal kurgulayabilir?

Ya da tersinden sorayım soruyu:

Bu nasıl bir ideolojidir ki, kendi çocuklarının kanını içmeyi normal olarak görebiliyor?

Kendi ülkesinin evlatlarına bunu yapan/yapabilen zihniyetin yapamayacağı fenalık kalmış mıdır geriye?

Sözgelimi kendi mesai arkadaşlarını, dava yoldaşlarını, kankalarını, ahbablarını, dostlarını bile yok etmekten zerre kadar üzüntü duyar mı?

Böylesi bir zihniyet, kendi elemanını inandığı ideal uğruna öldürürken en ufak bir pişmanlık duyar mı?

Ya da kendine yakın bulduğu müesseseleri bombalatırken?

Eminim yarın samimi olarak itiraf ettirilse, tıpkı Dennis Rader gibi konuşacaklar!

Dün 12 Eylül öncesinde bu ülkenin evlatlarını, yani kendi evlatlarını birbirine kırdırırken en ufak bir pişmanlık duymayan, aksine bunu bir tür vatan hizmeti olarak görenlerin durumu çok mu farklıydı Mudgett'inkinden?

Mudgett kendine doktor diyordu biliyor musunuz!

Bir yandan ülkesinin kızları okusun diye kampanya üstüne kampanya yapanların, başı örtülü diye binlerce kızın geleceğini karartmayı marifet saymasını nasıl izah edeceğiz peki?

Ya da salt inançlı öğrenciler üniversitelere girmesin diye tüm meslek liselerinin önünü kesmeyi mubah olarak görüp zerre miktar vicdan sızısı taşımayanların ruh halini anlamak için nasıl bir okuma yapmamız gerekiyor?

Meseleyi sadece yargının siyasallaşması ya da ideolojik kadrolaşma olarak görmek yeterli midir sizce?

Buyrun işte emekli olanlar kendileri kapı kapı dolaşıp, ekrandan ekrana zıplayıp anlatıyorlar; bağımsızlık diyorlar buna, demokrasi diyorlar, bağımsız yargı, hukukun özgürlüğünden filan dem vuruyorlar.

Hatta bazıları, 'Eşitlik eşit insanlar arasında olur' diyor, diyebiliyor. Mudgett da öyle dememiş miydi?

Bu seri hukuk cinayetine gerekçe olarak da 'hakkaniyete uygun gibi' trajikomik bir gerekçe üretmelerini ancak bu şekilde anlayabiliyorum şahsen.

Hakkaniyeti böyle olan bir zihniyetten, 'hele bir de merhametini göster' diye başka gösteri beklemek!

Allah bu milleti ve evlatlarını muhafaza etsin.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sorun çıkmaz!

M. Nedim Hazar 2009.12.05

Bu ülkede kim ne yaparsa ya da yapmazsa sorun çıkmayacağı aslında açıkça belli. Ne holding medyacısı vasat yazarların dediği gibi 'siyasiler az konuşursa' sorunlar artmaz, ne de Başbakan'ın dediği gibi, 'köşe yazarları susarsa!'

Bir sefer bu ülkenin, susması gerekenlerin konuşması ya da konuşması gerekenlerin susması gibi çok önemli bir sorunu var. Kimilerine konuşturmak için baskı, balata, şantaj filan yapılırken (herhalde babalarının hayrına konuşmayacak!), kimilerine de susması için aynı şeyler uygulanıyor.

Eh bu tenakuz kadar önemli bir konu da, kurum ve kuruluşların kendi tanımları dışında işlere bulaşması, üzerlerine vazife olmayan şeyleri ezelden beri kendilerinde bir hak olarak görmeleri mevzusudur.

Holding medyası misal...

Bin türlü iş, girişim, ihale, özelleştirme, arazi filan derken bir bakıyorsunuz ki, medya medyalıktan çıkmış patron bültenine ve şantaj aparatına dönüşmüş.

Bilmem neredeki basın birliği toplantısına 'gazeteci' olarak katılanların aynı zamanda 'patron' titriyle ortalıkta salınması sanırım ülkemize has bir durum.

Elbette kimsenin ticari anlayışına, yaşantısına diyecek tek kelimemiz yok. Yasalar muvacehesinde herkes istediği işi yapabilir. Ancak holdingcilik ile medya birbirine geçince son dönemde ortaya çıkan 'vergi usulsüzlüğü' gibi tuhaf durumlar oluşuyor. Netice itibarıyla da, ticari bir mesele 'basın özgürlüğü' olarak yutturulmaya çalışılıyor herkese.

Yüzde bilmem kaç yazar/çizerinin, günün yirmi dört saati siyasi iktidara küfür ettiği, aşağıladığı, eleştirdiği, bu da yetmezmiş gibi o iktidara oy verenleri bile bilmem ne kafalı, bilmem neresini kaşıyan adam, diye aşağıladığı bir ülkede basına baskı varmış, öyle mi?

Yine vasatın perspektifiyle bakarsak şöyle demek mümkün: Medya kendi tanımı içerisine çekilse, iş bir tür ticari ve ideolojik rant kavgasına dönüşmese bu ülkede sorun çıkmaz!

Ergenekon davası devam ediyor. Dost/düşman herkes artık kimin ne olduğunu biliyor. Kimlerin bu karanlık mihrakların üzerine gittiği, kimlerin işi sulandırmak/bulandırmak için kolları sıvadığı da belli.

Holding medyası son birkaç gündür, tam da andıçta tarif edildiği türden haberlere imza atıyor. Yok efendim, 'İnternet andıcı emrini bizzat rahmetli Ecevit vermiş!' Yok 'falanca savcı ile filanca savcı arasında bir çatışma varmış'. İstanbul'da oturup bu tür operasyonel haberlere imza atan medyanın olduğu bir ülkede sorun çıkmaması mümkün mü?

Üstelik mesele son derece açık ve net iken. Başta kuru/ıslak imzalı andıçları görmeyen, bu yöndeki haberleri karartmayı bilinçli olarak tercih edenlerin, bir süre sonra tam tersi haberler yaparak olayı sulandırmalarını sadece meslekî kriterler ile açıklamak mümkün mü?

Ki Erzincan'da yapılmak istenenlere bakıldığında, eğer sahnelenmek istenen oyun tutsa, ilk başta bu tip (yandaş mı desem, yoldaş mı desem, koldaş mı desem?) medyanın 'Türkiye'nin 11 Eylül'ü' şeklinde manşetten kaos çakacağını bu ülke çok iyi biliyor!

Gelin görün ki, hâlâ anlamak istemedikleri bir şey var. Pislik ve oluşan bataklık o kadar büyük ve derin ki, andıç medyası istediği kadar birer ucundan tutup çitilemek istesin temizlenmez. Diyelim ki, rahmetli Ecevit'e atarak

bazı şeylerden sıyırdınız ya da birilerinin sıırmasına yardımcı oldunuz, o kadar mühimmat, top, tüfek, bomba, plan, CD, şifre çitilemeyle temizlenir mi?

Medya meselesi olunca insan ayrıntıya takılıp mevzunun diğer ayaklarını unutuyor. Daha yargının, bürokrasinin kendi tanımı içinde kalmasıyla sorunların nasıl kendiliğinden çözüleceğinden bahsedecektik.

Yer kalmadı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Asimetrik niye-t!

M. Nedim Hazar 2009.12.07

Gazetelerde yer alan haberlere göre, Askeri Şûra'da komutanlar Başbakan'a dert yanmışlar. Birileri TSK'ya karşı asimetrik psikolojik harekât uyguluyormuş.

Gerçekten enteresan...

Halbuki biz tam tersi bir durumun olduğunu düşünüyorduk. TSK'nın içindeki birtakım darbe heveslilerinin millete karşı bilumum geometrik ve asimetrik -üstelik salt psikolojik de olmayan- harekât uygulamaya çabaladığını. Bunun için andıçlar hazırladığını, örgütlenmeye gittiğini filan okuyorduk medyadan. Sanırım 'birileri yapabilir ama siz niye görüyorsunuz, görmezden gelin' demenin başka şekli asimetrik harekât.

Bir başka şenlikli durum da holding medyasında yaşanıyor.

Geçmişte, 'dindar gazetelerin birinci sayfalarına baktım, bilmem kimin CEO seçilmesini görmemişler' diye şikâyet eden medya elemanları, şimdilerde aynen şöyle diyebiliyor: "Dünyanın hangi demokratik ülkesinde bir gazete ötekine 'Bu haberi niye vermedin?' diye hesap sorar. Uygun görmez vermez. Eksik görür vermez. Elinde yeterince kanıt yoktur vermez."

Bu model yine iyi, bir de vaktiyle, 'Alçakları tanıyalım' diye yazıp, günümüzde 'Sana ne?' diye diklenen yazar modelleri var.

Ey karıncaya ruh üfleyen Rabbülalemin ne büyüsun!

Öncelikle bir algı yanlışını düzeltelim mi?

Kimsenin holding medyasına 'Kafes haberini niye vermedin, niye görmedin?' diye sorduğu yok.

Sadece 'haberi vermedin, görmedin' diyenler var. Yapılan şey hesap sormak değil, durum tespiti yapmak. Bu nedenle bozuluyorlar zaten. Yoksa bu tür haberleri 'niye' vermediklerini, 'neden' görmediklerini cümle alem biliyor zaten. Üstelik sadece verilmeyenleri/görölmeyenleri değil, verilenleri ve görölenleri de biliyor herkes, üstelik niye verilip, göröldüğünü de...

Anlamayanlar için tekrar edeyim:

Medya suç işlerse hesabı hukuk sorar, yamuk yaparsa da okur sorar. Bir medyanın diğerine hesap sormaya haddi de yoktur, hali de...

Lakin tarihe de not düşmekten kimse kimseyi alıkoyamaz a dostlar!

Bir yandan 'Tarassut köpekliği' misyonu üstlenirken, diğer yandan, 'yazı işlerinde oylama yaptık, Ergenekon dümen' mealinde şecaatli sirkat makalesi döşeyenleri kaydettiği gibi neleri görmezden geldiğini de kaydediyor tarih.

Olay bu yani...

Kimsenin öfkelenip, babalanmasına gerek yok, kimse 'niye yayınlamadın?' diye sormuyor, çünkü biliyor 'niye' olduğunu. Tıpkı 28 Şubat sürecinde, 'Alçakları tanıyalım'ı niye verdiklerini, 'Türkiye'nin 11 Eylül'ü' başlığını neden attıklarını, 'Bu defa silahsız kuvvetler halletsin' diye manşetten niye çaktıklarını bildikleri gibi.

Sizce de enteresan değil mi? Bu kadar belge, bilgi, ıslak/kuru rapor, imza filan ortadayken Askeri Şûra'nın mevzunun kıyısından bile geçmeden, klasik 'İrticacı' iddiasıyla personeli ordudan rahatlıkla atması yani...

Sonra da birileri çıkıp, 'Hani siz darbeye karşıydınız, göz yummazdınız?' diye sorduğunda yapıştırıyorlar etiketi: Asimetrik psikolojik harekât yapılıyor!

Bence eksik, 'holding ve Ergenekon medyası hariç' diye şerh düşülmeliymiş...

Olay gayet simetrik çünkü!

n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Öfke!

M. Nedim Hazar 2009.12.12

David Fincher'in sarsıcı filmi Se7en'da, kahramanlarımızdan Somerset'i canlandıran Morgan Freeman, Ernest Hemingway'in bir sözünü hatırlatır; 'Dünya güzel bir yerdir ve yaşamaya değerdir!' Gerçi siyahî dedektif cümlelerin ilk kısmına pek katılmamaktadır ama 'yaşamak' konusunda yazara hak vermektedir.

Yeryüzünde yaşanan tüm canilikleri, alçaklıkları, hainlikleri filan düşündüğünüzde aklınıza 'neden?' sorusu takılıp duruyor hep; neden?

Sanırım küre-i arzda hiçbir yerde olmadığı kadar çizgilerin birbirine karıştığı bir ülkede yaşıyoruz. Neredeyse tüm renkler kirletilmiş ve birbirine karıştırılmış. Tabiri mazur görün, at izi ile it izinin bu kadar içli dışlı olduğu başka memleket var mıdır bilmem?

Teröristi ile cuntacısının aynı çizgide birleştiği, belki ortak eylem kararı alıp uyguladığı bir ülkede yaşamak insanı hem üzüyor hem öfkeliyor.

Öfke...

Sanırım bu ülkenin kanlı bir cadı kazanına dönmesini isteyenlerin en çok hasretini çektikleri ve görmeyi arzuladıkları his.

Kendi zihniyetindeki yayın organlarını bombalatırken de, kendilerine paralel olarak düşünen insanları kurşunlatırken de benzer bir duyguyu hedefliyordu birileri. Tıpkı ne zaman ülke biraz emeklemeye, doğrulur gibi olmaya, terör korkusu ve kokusu biter gibi olduğu an başka bir kanlı provokasyonla ülkeyi tekrar duyguların kilitlendiği sıkılı yumruklar diyarına çeviren terör örgütünün hedeflediği gibi.

Aynı safta birleşmeleri doğal belki, bilemiyorum.

Cuntacının istediği ile teröristin istediğinin aynı şey olduğu çoğu kez konuşulmuş, ispat edilmiş şeyler. Birinin attığı merminin diğerinin hesabına yazılması sanırım bu nedenle çok doğal. Birinin aldığı can, diğerinin ömrünü uzatıyor çünkü.

Yine Se7en filmine dönersek, John Doe karakterini canlandıran Kevin Spacey, kahramanımız Mills'e (ki Brad Pitt oynuyordu) 'Öcünü al' diyordu, 'öfkeni göster!'

Sapık bir seri katilin ortada olan kendi hayatı olsa bile istediğini elde etmesini sağlayacaktı Mills'in tetiği çekmesi.

Bakmayın siz Başbakan'ın meseleyi 'bir belagat sanatı' olarak algılamasına, alakası yoktur. Öfke, anlık idrak kilitlenmesidir. Ve başta öfkelenen kişi olmak üzere kimseye hayrı yoktur.

Olmamıştır çünkü.

Elbette derin hesaplar, büyük entrikalar, şeytanın bile aklına gelmeyen Ali Cengizler var. Ne var ki, siz zannediyor musunuz ki, Tokat'ta 7 tane fidanımızın şehit düşmesi bu ülkedeki Kürt halkının işini kolaylaştıracak, sıkıntılarını ortadan kaldıracak?

Bırakınız Kürt halkını, DTP'ye ne gibi bir yararı olacak, söyler misiniz? Ve hatta PKK'ya. Bu eylem sonrasında hapisane yetkilileri, 'Madem öyle Apo'nun hücrelerini 15 santim daha genişletelim' mi diyecekler?

Öyle mi sanıyorsunuz?

Tam tersinin olacağını biliyorlar ama esas istedikleri öfke belirtileri. İlk başta bu millet öfkelensin istiyorlar, sonra medya, siyasiler. Herkes öfkelen sin ki; akıllar tutulsun, çözümler unutulsun. Demokrasi, özgürlükler, etnik haklar konusunda alınan mesafeler tekrar sıfırlansın ve ülke en az yirmi yıl geriye gitsin.

Bunu yaptıkları takdirde kendilerini başarılı olarak göreceklerinden emin olun.

Oluyorlar da... Herkesin kendi mülahazasına göre öfkeye kapıldığını görmek mümkün. Ateşin düştüğü yerde öfke dolu yumruklar sıkılıyor, bilmem ne kadar vergi borcundan dolayı iktidara zaten öfkeli olan medya manşetten çıkıyor öfkeli puntoları. Siyasilerin zaten muhalefetten anladıkları şey tam da bu.

Geriye İmralı'dan, DTP'nin içindeki gagaları kanlı şahinlere, cuntacıardan Ergenekon'un karanlık kurgucularına kadar birçok kesim avuçlarını ovuşturarak, kıs kıs gülüyor.

Ve biz, sıradan vatandaşlar şehitlerimizi yüreğimiz kan ağlayarak uğurlarken öfkemizi bastırmaya çalışarak "ya sabır" çekip duruyoruz.

Nereye kadar? İnanın kimse bilemiyor bu sorunun cevabını. Ama bu zihniyetten öç almak, sanırım daha fazla özgürlük ve demokrasinin gelmesi için çabalamaktan başka bir şey değil.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hasan Cemal'i çok sevdim

Üç kapısı vardı gittiğim lisenin. Birinden öğretmenler ve yöneticiler girerdi. Birinin kapısında ise 'faşistler giremez' yazılıydı.

Diğerinde ise aynı ideolojik yasak komünistler için geçerliydi. Yaşımız da boyumuz da küçük olduğu için her iki kapıdan da rahatlıkla girerdik biz, ama doğru dürüst ders yapılmadığı, 'boykot' ve 'bildiri' kelimelerinin ekmek-su gibi gündelik kullanıldığı bir dönemdi. Tam da darbenin yapıldığı yıldır bütün bu olanlar.

Her okul çıkışında mutlaka bir olay, kavga ve kan vardı. Çocukluğumun en bahtsız sahneleridir bunlar. Neredeyse her gün üzeri gazeteyle örtülü bir gencin cesedinin yanından geçip giderdik.

13-14 yaşındaki çocukların gözünden bakmaya çalışın lütfen. Ankara'ya epey uzak bir küçük ilde yaşıyorduk bütün bunlar. Birazcık tek gözlü, bol miktarda şarkiyatçı bakış açısıyla Yılmaz Erdoğan 'Vizontele Tuuba'da tasvir etti aslında manzarayı. Ne yazık ki o filmdeki kadar romantik değildi her şey. Aynı ana-babadan iki kardeşin birbirini bıçakladığına şahit olmuştuk biz.

İdeoloji böylesine bir deli gömleğiymiş. İtiraf edeyim, lise bitene kadar da nelerin olup bittiğini tam olarak anlayabilmiş değildim. Acı ve karanlık bir dönemdi anlayacağınız. Yaşı müsait olanlar çok daha fazla ayrıntı hatırlayacaklardır şüphesiz.

Üniversite yıllarında elime geçen bir kitap olan bitenin diğer -ve büyük- parçasını getirdi gözümün önüne.

Hasan Cemal'in 'Demokrasi Korkusu' ve 'Tank Sesiyle Uyanmak' kitapları o kanlı döneme büyüklerimizin perspektifiyle bakıyordu. Üstelik samimi ve gün gün anlatılıyordu olan biten. Özellikle 12 Eylül Darbesi sonrasında yaşananlar. Elbette tabloyu tamamlayan onlarca farklı kitap daha okuduk ve bu milletin başına örülen çorabın dokuması hakkında fikir sahibi olmaya başladık.

Hasan Cemal ismi o zamandan aklıma yazılmıştı. Bir sefer inanılmaz kalın kitaplardı. O güne kadar o hacimde kitap okuduğumu anımsamıyorum ve bitiremem diye çekinirken bir çırpıda okumuştum.

Şunu da ifade edeyim; daha sonra meslektaş olduğum Cemal ile hiçbir zaman karşılaşmadım. Belki aynı ortamda bulunmuşuzdur ama Erman Toroğlu ifadesiyle, hiç 'canlı' olarak görmedim Cemal'i.

'Kimse Kızmasın Kendimi Yazdım'da, bir gazetecinin cesaretini takdir ederek okudum. İnanılmaz derecede rahat ve dürüsttü kendine karşı Cemal. 'Birileri ne der?' endişesi yoktu satırlarında. Sonrasında gelen 'Cumhuriyet'i Çok Sevmiştim'de hem çok takdir, hem de eleştiri aldı ama bence 'Tank Sesiyle Uyanmak' kitabının yazarına yakışır bir kitaptı o. Ve inanın eski çalıştığı kurumu eleştirdiği için değil, entelektüel namus adına çok şey gördüğüm için sevmiştim kitabı.

'Demokrasi Notları'nı da, 'Özal Hikâyesi'ni de aynı iştah ile okudum ve yararlandım. Elbette 'Kürtler'i de...

Günlük makalelerini okurken gördüğüm enerji bir şekilde kitaplarında da vardı Cemal'in. En önemlisi bu mesleki enerjisi ile meslektaşlarından farklıydı Hasan Cemal. O yaşta ve deneyimde olan bir gazeteci genel olarak ofisine gider, medyayı takip eder, eş dostuyla geyik yapar ve yazısını yazardı. Oysa yerinde durmayan, duramayan bir gazeteci modeliydi Hasan Cemal.

Büyük şehirde oturup, ülkesi hakkında fikir buyuran modellerden değildi. Yaşına, kariyerine bakmadan olayların kalbine iniyor ve fikirlerini cesurca dile getiriyordu hep. Güneydoğu'ya gittiğinde de paradigmanın tersine kürek çekebiliyor, bir futbol turnuvasını takip ettiğinde de...

Bu usta yazar ve gazeteci meslekte 40. yılı geride bırakmış. Kolay bulunmuyor maalesef Hasan Cemal gibi demokrasiye gerçekten inanan ve entelektüel namusa sahip kalem ve beyin. Allah Hasan Cemal gibilerin

sayısını artırsın ve ona uzun ömür versin.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eğlenceli satırlar

M. Nedim Hazar 2009.12.19

Dün bir kez daha görüldü ki, Andıç Medyası kolay kolay değişmeyecek, değişmek bile istemiyor.

Hani 28 Şubat'ta yaptıklarını misliyle yapmaya hazırlar da konjonktür izin vermediği için 'mış' gibi yapıyorlar. Yani tüm o özürler filan fasarya. Bu zihniyete göre, toplumun çok çok büyük bir kısmı hâlâ 'Alçakları tanıyalım' statüsünde...

Bu nasıl bir hiddet ve celaldir ki, şöyle yazabiliyorlar: "Eminiz çok eğlenceli satırlar okuyacak, eşsiz komplo teorileri ile yüz yüze geleceksiniz. En azgın ve salyali saldırganı da "askere askerlik öğretirken" göreceksiniz."

Azgın ve salyali...

Yaşını başını almış, üstelik kendi kendine kurduğu konseylerle filan sağa sola etik dersi veren, mesleki ahlak zabiti olarak geçinen ve savunma falan isteyen birinin kaleminden fışkırıyor bu düzeyli cümleler.

Şimdi kalkıp da aynı üslup ile 'kimin salyali' olduğunu yazmak da mümkün ama delikanlılık bizde kalsın. Yoksa açıklamanın yapıldığı gün, 'yorumcu' ayağına ekranlara çıkanlardan fışkıran salyaları temizlemekle meşgul millet.

Ve azgın kalem aranıyorsa öyle uzağa filan gitmesine de gerek yok bu yaşlı takımının, hemen yanı başlarında gününbirlik pırtlayan 'ampul kafalı' türünden okey kahvesi düzeyindeki köşelere bakmaları yeterli.

Hem sevgili büyüğümüz madem 'eğlenceli satırlar' diyor hadi beraberce eğlenelim biraz!

Artık Türkiye modeli ülke kalmadı dünyada. Pardon, belki Çin falan böyledir bilmiyorum, Maocu dostlar belki kara propaganda sitelerinden bulurlar birkaç ülke, geçelim.

Ama Afrika'da filan bile yok artık. Bir asker çıkacak ve medyaya 'şunu yazarsın, şunu yazamazsın' diyecek, yargıya da akıl verecek.

Nerden baksan tutarsızlık...

Şimdi bu "salyali ve azgın" takım ne yapıyor?

Diyor ki, bu millet ordusunu, askerini sever, orayı peygamber ocağı olarak bilir. Artık dilimizde tüy bitti bunu söylemekten. Ama cuntacıları, kendilerini memleketin sahibi olarak görenleri pek sevmez, üzerindeki üniformanın kendisine her türlü yasadışı eylemi yapma hakkı ve de hesap sorulmama hakkı tanıdığına inanan insanların da bu temiz kurumdan ayıklanmasını ister.

İmzasının 'ıslak' olduğu memleketteki her kurum ve kuruluş tarafından kanıtlanmış belgeye, 'kâğıt parçası', yerden fışkıran o kadar mühimmat, bomba ve silaha 'boş boru' diyen bir anlayışa şimdi kalkıp 'Kafes' ile ilgili birtakım endişeleri hatırlatmak ne derece anlamlı inanın bilemiyorum.

'Ne araması, oturduk yedik içtik' türünden itirafları, 'bilmem kaç kez format attık, belgeleri imha ettik' diyenleri görmeyen, görmezden gelenlerin firkateyn bildirisi ile kendileri gibi düşünmeyenlere sopa göstermesini bırakın yadırgamayı tüm benliğiyle destekleyenleri de biliyor bu millet.

Hani baştan sona çelişkileri yazmanın anlamı yok ama en çok da bu 'Asimetrik-Psikolojik' konsepti enteresan. Kim kime yapıyor psikolojik harekâtı bir bakmak lazım.

Salyasever kalemler 'dinleniyoruz imdaat' diye çılgılığı basarken, bir gazetecinin telefonunu katakulli ile dinlendiğinin kanıtlanmasına rağmen çıtlarının çıkmaması mı psikolojik harekâttır, yoksa demokrasinin canına okumak için organizasyona giriştiği 'ıslak belge'lerle kanıtlananlar hakkında kimse kılını kıpırdatmazken, manşetten 'Erzurum-Ankara gerilim hattı' diye çitleme yapanlar mı?

Gördüğünüz gibi manzara çok eğlenceli! Ah benim zavallı ülkem ah!.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hoşnutsuzluğun kışı

M. Nedim Hazar 2009.12.21

Siyahı bir tür uğursuzluk olarak tanımlar Batılı sözlükler. Redhouse, 'karanlık, kasvetli, kirli' kelimelerini kondurur siyahın karşısına. 'Kara'yı kullanırız çoğu zaman siyahın olumsuz yönüne bakarken.

'Kara kış' deriz mevsimin en zemherili, en kanı donduran dönemine. Manzara karbeyaz olsa bile mevsim karadır, kasvetlidir. Pencereden baktığınızda külrengi bulutların binaların üzerine bir heyula gibi çöktüğünü görürüz bu dönemde. Rüzgâr merhametini sandukalara saklamış, yağmur romantizmini ekimde bırakmıştır.

Şairin dediği gibi yıldırımlar evlerin bacasını kolluyordur artık. Karanlığın tüm tonlarının ardında göz yakan bir aydınlık çakıp durur ve tüyler ürperten bir sessizlik sonrasında kulak patlatan gürültüler iner toprağa.

Dört mevsimin hikmetini idrak etmek için şahane birer tefekkür sezonudur bu tür vakitler. İlk ve son baharlar birer geçiş sürecidir. Biri sıcaklığın, diğeri soğukluğun kasvetine dayanabilmek için hazırlar bizi. Mevsim, diyorsam, sezon, soğuk/sıcak ya da siyah/beyaz diyorsam görünen anlamındaki sığ ağırlara takılmayınız lütfen. Sevmem kötölemeyi günleri ama kışın en kasvetli zamanında, günün yarısı uyuşukça geçirilen pazarlar olmasa ne âlâ olur hayat!

Kar taneleri mesela... Cuma günü merhametli, cumartesi hırçın, pazar ise bir seri katil ürkütücülüğünde olabiliyor. O masum, ağırlıksız, bembeyaz soğuk şey nasıl böylesi korkutucu bir zırha bürünüyor anlamak çok zor. Cam denen saydam maddenin en büyük kötülüğü bu bize; gerçekliğin üzerine şeffaf bir aldatıcılık ekliyorlar. Biz bakarken camın arkasından dışarı yalancı bir hoşnutluğa saplanıyoruz.

Oysa kış başlıyor işte ünlü yazarın dediği gibi, memnuniyetsizliğin kışı!

Dört bir yan zemheri, kasvet ve çamur...

Küçükken tuhaf bir çelişik özlem yaşırdı ruhum. Kışın yaz meyvelerini, yazın kış meyvelerini özlerdim çocuksu buruklukla. Sıcakta soğukluğu, soğukta sıcaklığı özlemek belki normal ama yazın gelebileceğine dair umudu yitirmeye başlayınca insan bir kat daha artıyor kasveti soğukluğun.

Yıldırımlar gibi geleceğimizin bacalarına çökmüş habis ruhların varlığı, ağırlıklarıyla perdeliyor geleceğimizi. Büyük bir hoşnutsuzluğun sıkleti çöküyor belleklerimize ve -bir an için- karanlık sericilere teslim olmuş gibi görünüyoruz nedense.

Her şey anlamsız geliyor; mutluluk, huzur, güzel yarınlar, mesela yazı yazmak filan. 'Başladı işte kış' diyoruz ve sanki hiç bitmeyecek bir kara mevsimin zindanından hiç çıkmayacakmışız gibi hissediyoruz. Sadece pencere camları değil, beyaz camlar, gazete kâğıtları vesaire. Hepsi hoşnutsuz, hepsi kışın kasvetini üzerimize boca ediyor.

Khemir'in o muhteşem filmindeki ihtiyar gibi mırıldanıyorum kendi kendime; 'İnancı olan yolunu kaybetmez' diye ama içimizdeki Bab'aziz her zaman uyanık değil ki. Bir şiir hatırlıyorum mesela kışa ve kara dair. Ürperiyorum kaloriferli odada. 'Kar dostu değildir, dost gibi görünen yalancı bir aydınlıktır' diye. Oysa döngüyü idrak edebilecek yaştayım, 'Her yıl kıştan sonra gelirse bahar' satırlarının da anlamını biliyorum ama hoşnutsuzum işte.

Öyle bir psikolojik arbede ki bu, kar bile net konuşmuyor lisan-ı haliyle. Yüzünü bir gösterip bir saklıyor. Ki ben en iyi bilenlerdenim, beyaz karların şahane bir hırsız gibi gecenin karanlığında yağdığını.

Kış başlıyor işte, hoşnutsuzluğumuzun kışı. Bize düşen yine de, sönmüş bir mangala üfler gibi samimiyetle canlandırmak umutları. Fitri olan döngü devam edecek ve her memnuniyetsiz kıştan sonra, serin baharlar gelecek. Öyle olmasa ipince bedenleriyle o kocaman buz kütlelerini delen çiçekler nasıl yaşarlardı bugüne kadar!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bana bültenini söyle!

M. Nedim Hazar 2009.12.26

Olmuştur epey; bu işlerden anlayan bir ahabım, 'Devlet yenilecek dilimi kalmayacak kadar küçülünce, ülkede her şey normale dönecektir.' demişti.

O dönem çok anlam verememiş ve dostumu, 'Özelleştirme manyağı' bir liberal olarak yaftalamıştım. Holdingcilerin hızla medyacı, medyacıların hızla holdingci olmasının arkasında böylesi bir paniğin olduğunu anlamam epey süre aldı.

Bu ülkenin sosyal tarihini tam olarak kavrayabilmek için doğru ve tutarlı bir medya tarihi okuması gerektiğine inananlardanım. 'Asrileşme' hastalığının başladığı geçen yüzyılın sonundan çok partili döneme geçişe, 27 Mayıs'tan 12 Eylül'e kadar birçok hadiseyi medya eksenli okumalarla tam olarak kavrayabileceğimizi düşünüyorum.

Demokrasi ve ülkenin huzuru için samimi olarak kafa patlatan insanların çoğu birtakım cunta yapılanmalarını eleştiriyor, ortaya çıkan manzara karşısında dehşete düşüyor.

Sadece Bülent Arınç olayı bile kapıldığımız endişenin ne kadar yerinde olduğunun göstergesi. Ancak bidayetinden beri Ergenekon'u sulandırma çetesi gibi çalışan bir kısım medyanın olayı çarpıtma girişimleri en az bu cuntacı yapılanma kadar düşündürücüdür.

Sözelimi 'yasadışı dinlemeler' konusunda çizilen karamsar tabloya rağmen, Ergenekoncuların ele geçirilen milyonlarca ses kaydını görmezden gelmesi az şeyi mi anlatıyor? Ya da eski tarihte bilmem hangi tenis

kortunda yapıldığı ileri sürülen gizli izleme ve dinleme vukuatında yeri göğü inleyenlerin, Arınç olayında mevzuu seyreltme girişiminde bulunması endişe verici değil mi?

Belki teknoloji ve bilişim bu kadar gelişmiş değildi ama 28 Şubat sürecindeki medyayı iyi takip edenler, o dönemin cunta sevdalılarının nerelerden beslendiğini, hangi sosyal afrodizyaklar ile iştahlandıklarını çok iyi biliyorlar.

Hiç unutmam yine bir dost sohbetinde medyanın halini konuşurken, 'Bu medya ile insanın aklında yokken bile darbeci olur' şeklinde konuşulmuştu.

Ortalığa saçılan günlüklerden belli zaten olan biten.

Medya günümüzde ciddi anlamda ayrılmış durumda. Her ne kadar bir kısım müptezel meseleyi 'yandaş/yoldaş' şeklinde bastırmaya kalkışsa da, bu ülkede üç tip medya var.

Bu tipleri sadece ana haber bültenlerine ve gazetelerin birinci sayfalarına bakarak görmek mümkün. İlk kısım medya -ki ötekiler yandaş diye küçümsemeye kalkışıyor ama yemiyor kimse-, demokrasiyi, AB standartlarını, özgürlüğü savunuyor. Bu ülkede yasakların artık kalkması gerektiğini, ülkenin her tarafında özgürlüğün ve eşitliğin olması gerektiğini dile getiriyor ve yayınlarını buna göre yapıyor.

İkinci kısım ise, aleni Ergenekoncu yayınlar yapıyor, cunta zihniyeti döneminin bitmesini istemediğini açıkça ifade ediyor. Lafı dolandırmıyor, eğip bükmüyor. Misal, Kafes Eylem Planı'nı filan reddetmiyor, aksine bu planın silahlı kuvvetlerin görevi gereği hazırlanmış olduğunu söylüyorlar. Birçoğu kara propaganda organı gibi yayınlar yapıyor, cunta adına tehdit ediyor, şantaj yapıyor, asparagasın padişahının altına imza atıyorlar. Ülkeyi bitimsiz bir psikolojik harp ortamında tutmak istiyorlar.

Üçüncü kısım ise en matrak olanları. Sözde özgürlükçü ve demokrat görünmelerine rağmen, zımni bir Ergenekonculuk, gizli bir cuntacılık hayranlığı var. Bu medyanın birtakım üyeleri alenen ikinci kısım formatına girebilecek yazılar kaleme alıyor, yorumlar yapıyor. Bir tür demokrat görünümlü cuntacı bunlar!

Türk halkı her akşam ana haber bültenini seyretmek için ekran karşısına geçtiğinde tüm bu manzarayı apaçık bir şekilde görüyor artık. Yapılması gereken bunların metazorik demokrat duruşlarını ve yapay söylemlerini dinlemek değil, gündelik yayın zihniyetlerine ve haber dosyalarına bakmak. Kimin ne mal olduğu artık çok açık şekilde ortada! n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Komik

M. Nedim Hazar 2009.12.28

Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşundan itibaren yaşanan siyasî ve ideolojik olaylar bir senarist tarafından ele alınıp filme çevrilmek üzere kâğıda dökülse sanırım ortaya çıkan senaryoya kimse kolay kolay inanmaz.

Elbette böylesi büyük bir prodüksiyonu kimse uygulamaya geçiremez amma velakin belki kısım kısım uygulama imkânı olabilir. Söz gelimi sadece spesifik olaylar üzerine bölümler hazırlanabilir. Ne bileyim ben diyeyim Menemen Olayı, siz deyin ki '27 Mayıs ve dönemin medyası'. Ben 80 öncesi ve sonrası başlığıyla bir film konsepti teklif edeyim, siz isterseniz 28 Şubat daha cazip diyerek dramanın tüm türlerini barındıran bir film teklifi yapın.

Hepsi olur yani.

Bir adet sayın milletvekilini ekranda izlerken hakikaten güldüm. Diyordu ki: "Yakalanan subaylarda kroki çıkmış, kâğıdı yutmuş... Bunlar komedi." Doğrusu bu ağız, hiç yabancı değil, medyadan ve başka siyasetçilerden de gün aşırı duyduğumuz türden yaklaşımlar ki toplum bunların cümlesine 'Ergenekon'u sulandırma hareketleri' diyor.

Mevzu ne kadar komik bilmem ama sayın vekilin bir gün sonra yayınlanan başka görüntülerini izleyince resim tamamlanmış oluyor, hani komik olmasa da trajik olduğu kesin. Bu tür konuşmaları, teorileri, hipotezleri izlerken aklıma hep şöyle bir şey geliyor: Sanki bu ülke iki yıl önce kuruldu! Daha önce bu tür şeyler hiç yaşanmamış, darbe girişimleri, faili meçhuller, günlükler, bombalar, mermiler, roketatarlar filan yerlerden fıskırmamış sanki. Medyaya bakınca bu ülkenin adalet sistemi de süper gibi bir görüntü var nedense. Yüksek mahkemeleri akıllara ziyan siyasî kararlar almamış, tekaüt hukukçular ülke kaderinde etkin olmak için olmadık taklalar atmamışlar sanki.

Kâğıt yutmayı mizahi görenlerin, 'ıslak imza' sürecinde yaşananları nasıl nitelendirdiklerini de merak ediyor bu millet.

Hatırlıyorum mesela. Bir muhalefet vekilinin cep telefonunu açık unutmasıyla (öyle olduğu ortaya çıktı zira) yaşananlar... Neler yapılmıştı hatırlasanıza! Az komik şeyler miydi onlar? Böcek aramalar, 'herkes dinleniyor' paranoyaları, bilmem neler... Şimdi aynı partinin Bülent Arınç'ın başına gelenleri başka türlü yorumlaması siyasî samimiyet açısından da bir anlam ifade etmeli değil mi?

Sadece şu sahneyi hayal edelim mesela: Savcılar, hâkimler, emniyet mensupları filan bir yere gidiyorlar. Arama yapacaklar, emniyet içeri alınmıyor, savcılara izin verilmiyor, hâkimin dediklerini kimse takmıyor, hâkim de kapıları mühürlüyor. Sonra bir başkası telefonda 'Az evrak yakmadık' diyor.

Ne kadar komik değil mi?

Geçtiğimiz gün Ergenekon Davası'nın birtakım kamplaşmalara yol açtığını söylemiştik. Sanırım onlara bir grup daha eklemek durumundayız; başka pusulaların peşinde olup da, enselenince yırtmak için davanın gölgesine uzanmaya kalkışanlar!

Ha buna bir de, kifayetsiz çitilemecilerin buldukları en minik kırıntıyı bile bilinçaltlarına malzeme olarak kullananları da eklemek lazım. Hani cümleye 'Elbette varsa böyle bir organizasyon ortaya çıkarılmalı ama bakın ülkenin mizah dergileri bile neler çizmiş' şeklinde başlayarak, bizatihi komik duruma düşen halaybaşlarını da eklemek lazım listeye.

Kanı, terörü, hukuksuzluğu mizah unsuru olarak gören başka ülke insanı var mı, merak ediyorum.

Cidden...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gerçeğin çölü

M. Nedim Hazar 2010.01.02

Gerçek bazen madde işlemez kadar sert ve acımasız olabiliyor. Karşısına çıkan bilmem kaç ölçek suyu verilmiş çelik olsa bile kraker gibi darmadağın edebiliyor hayatı. Bizler bu gerçeği biliriz bilmesine de, yine geri

durmayız fenayı sonsuz gibi algılamaktan.

Siz de okuyorsunuz işte... Envai çeşit ve model insan sarılıyor kaleme, yeni yıl ile ilgili üflüyor da sallıyor.

Efendim 2010'da şunlara şunlara dikkat edeceğim..

2009 iyi geçmedi, 2010 daha sağlam sinyal veriyor....

Gelecek yıl yapılacaklar listemi açıklıyorum...

Böyle bir milyon müptezellik, sürüyle kurgu. Oysa şair, en güzelini söylemiş:

"Kakılır bir yerde kalır oyuncak, kurgular biter!"

Ajanslar geçen senenin son günü halkı uyarıyor; "aman ha, piyango biletini öğlenden sonra almayın..."

Oysa ölüm en eski çekilir, en geçerli bilet de ölüm meleşinin elindeki. Bırakınız geldiği zamanı, hatırlanılmasında bile lezzetlerin acılaşması mümkün. O nedenle seküler takım rahatsız oluyor mezarlık kapısına asılan levhalardan.

Yalan mı yani, tatmayacak mıyız ölümü?

Boş mu durdu sanıyorsunuz mezarlıklar, gasilhaneler, morglar; yılın son günü!

Nacer Khemir'in beni darmadağın eden filmi Bab'Aziz'in finalinde olduğu gibi. Bir çölün ortasındayız aslında hepimiz, gerçek hayata uyanmak üzere uykudayız... Şöyle diyor filmdeki derviş: "Anne karnında karanlıktaki bebeğe denseydi ki: "Dışarıda aydınlık bir dünya var, yüksek dağlarla dolu, büyük denizleri olan, dalgalanan düzlükleri olan, çiçekleri açmış güzel bahçeleri olan, dereleri olan, yıldızlarla dolu bir gökyüzü ve alevli güneşi olan... Ve sen, bu mucizelerle yüzleşmek yerine, karanlıkla çevrilmiş oturuyorsun... " Doğmamış çocuk, bu mucizeler hakkında hiçbir şey bilmediği için, hiçbirine inanmayacaktır. Tıpkı ölümü karşılarken bizim gibi. İşte bu yüzden korkarız. Ölüm nasıl olur da son olur, benim düğün gecemde mutsuz olma. Sonsuzlukla olan evliliğimin artık zamanı geldi."

İnsanlardan bir insan olan Hacı Baba'nın vefatı, hem de yılın son günü bu gerçeği tekrar bir tokat gibi vurdu yüzüme.

Biz, hayata, geleceğe dair onlarca kurgu, beklenti ve gerçek ya da temsili biletler peşinde koşup, garantisi olmayan yüzlerce günün, onlarca yılın planını yaparken, sıkıcı bir filmin ortasında salonu terk eden seyirci gibi sessizce elini eteğini çekti bu fani çölden.

Cemaatle kılınan bir sabah namazı sonrasında, oturduğu yerden usulca yana kayarak başı, taşıyamadı yorgun ve zayıf bedeni.

Sonra anladılar ki, gecedan hazırlığını yapmıştı oysa; kendi mezarının tapusunun arasına defin masraflarını da koyup fark edilebilecek yere bırakmıştı bir gece önceden.

Bizim gibi birçok insana nasip olmayacak kadar çok müminin duasıyla düğünü yapıldı Hacı Ali Baba'nın, gittiği yerde geçerli olan biletine şahadet edildi hep bir ağızdan.

Ne tuhaf değil mi?

Geleceği bildiğini iddia eden zavallılar ekranlara konuşlanmış geleceğe dair tahminlerde bulunuyor, olmamış bilir gibi buyurgan üslupla mangal üflüyorlar.

Biz ise her yanımız kül, duman, gerçeğin çölünde bir kez daha mutlak gerçekliği idrak ediyor ve işe yarar piyango biletlerine yöneliyoruz yeni senede.

Mekânı cennet olsun...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yeni bir boyut

M. Nedim Hazar 2010.01.11

Sinema esas itibarıyla bir sanattan ziyade teknolojik keşif olarak başlamıştı serüvenine. E. Muybridge ve arkadaşları girdikleri bir iddia neticesinde (Atların koşarken 4 ayağının birden yerden kesilip kesilmediği konusunda tartışıyorlardı) yan yana koydukları fotoğraf makineleriyle resme hareket verebileceklerini fark ettiklerinde tarih 1877'ydi. Bu tarihten itibaren sinema teknoloji ile hem kadim bir dost ve hem de dışlı bir rakip olarak mücadele etti.

Önce televizyonun, ardından videonun keşfiyle çok ciddi duraksama süreçleri yaşasa da, yine teknolojinin yardımı ile bu darboğazları aşmayı bildi.

Teknolojiyi 7. sanata kusursuz olarak uygulayabilen sinemacılar tarihin en çok para kazanan işletmecileri oldular. Lucas, Spielberg, Cameron, Burton gibi yapımcı-yönetmenler sanat ile teknolojiyi müthiş bir uyumla perdeye yansıtan sinemacılar olarak tarihte yerlerini aldılar.

Bugünlerde dünya sinema gişelerini altüst eden Avatar filmi, sinema sektörünü, sinema-teknoloji birlikteliğinin vardığı nokta açısından şaşkınlık ile beraber bambaşka beklentiler içine sokmuştur.

Üç boyutlu (3D) filmlerin bugüne kadar pek etkili bir uygulama olduğu söylenilemezdi. Hiç unutmam şahsen ilk kez karşılaştığım 3 boyutlu film olan Elm Sokağı Kâbusu (sanırım serinin dördüncüsüydü) seyirciyi elindeki uyduruk gözlükle perdeye ve salona şaşkın şaşkın baktırmıştı. Zira bahsi edilen 3 boyutlu teknolojinin bariz farkını görmekte epey zorlanmıştı izleyici.

Oysa Avatar'da asla böyle bir şey olmuyor. Seyirci gözlüğü taktığı anda perdedeki maceranın bir parçası oluyor ve teknolojinin bu son numarasının verdiği hazzı, bugüne kadar olmadığı düzeyde yaşıyor.

Avatar'ın henüz ikinci haftasında tarihin en çok seyredilen filmler sıralamasında 4.lüğe oturması sanırım diğer Hollywood yapımcılarının da iştahını kabartacak ve 3 boyutlu film sayısı inanılmaz derecede artacaktır. Lakin her filmi üç boyutlu yapmanın da çok anlamı olmasa gerek. Ve fakat insan ister istemez bazı filmlerin de 3 boyutlu teknoloji ile çekilmemesine üzülüyor doğrusu. Misal, şahsen Matrix'i 3 boyutlu olarak izlemek isterdim.

Hele bir de IMAX teknolojisi var ki, 3 boyut ile birleştiğinde tadından yenmeyen bir görsel-işitsel lezzet oluyor. Bilmiyorum okurlarımızdan IMAX film izleyenler var mı ama eğer imkânınız varsa Avatar'ın IMAX edisyonunu izlemenizi hararetle tavsiye ederim. Görsel kalite açısından standart filmlerden yaklaşık 10 kat daha kaliteli ve etkileyici olan bu teknoloji, dediğim gibi, üç boyut ile birleşince sinemanın vardığı nokta açısından insan hayretlere düşüyor.

Avatar, elbette içeriği açısından çok tartışılacak, övülecek ya da yerilecek ama esas özelliği teknolojisi olacak sanırım. Ve sinema tarihi için de bir kırılma noktası bence bu film.

Gazetemizin haberine göre yerli yapımcılar da 3 boyutlu film çekmeye niyetlenmişler. Elbette sevindirici bir gelişme lakin 'Recep İvedik'in 2 boyutlusundan ne gördük ki, 3 boyutlusundan görelim?' sorusu da duruyor orta yerde!

Konunun ilgilileri hep 'sinema hayatın taklididir' derler ama bu gidişle perdedeki hayat gerçek hayattan daha etkileyici ve asıl duruma geçecek gibi. Avatar gibi insanlığa, emperyalizme, sömürüye en alt düzeyden eleştiri getiren filmler bile bu kadar ilgi görüyorsa, 7. sanatı bir silah gibi kullanabilenlerin bu kozu iyi kullandıklarında dünyanın renginin de değişeceğini tahmin etmek güç değil.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sıradan faşizm

M. Nedim Hazar 2010.01.18

Sanırım mesele biraz da muhatabı 'zekâca düşük' varsaymakla ilgili. Sözelimi ülkenin Başbakanı tam da 'Hiç kimsenin yaşam tarzını kısıtlamayız' diye açıklama yaptığı anın resmini koyarak üzerine kocaman 'İstanbul 2010 anısı' yazmak gibi bir şey.

Başbakan ve Cumhurbaşkanı'nın eşlerinin örtülü olmasını hâlâ içlerine sindiremediklerini gösterecekler cümle âleme...

Hanfendileri, beyfendileri her akşam ekrana çıkıp 'Sivil faşizm' söylemiyle yeni moda muhalefet üretirken gerçekten bu ülke ve faşizm hakkında samimi olup olmadıkları da ayrı merak konusu. Pornoculuktan vergi kaçakçılığına, hortumculuktan çek-senet yolsuzluğuna kadar bir milyon yüz kızartıcı mevzudan yargılanan medya patronlarının neden tek bir kez bile 'fikir hürriyeti'nden dolayı yargılanmadığını sorsanız, verecekleri cevapları yoktur şüphesiz!

Hani bilmeyen biri de zanneder ki, bu sivil faşizmden muzdarip insanlar her gün mahkeme kapısında! Oysa öyle değil tabii, tuzları ve altları kuru, keyifleri yerinde olan yine onlar, paradigmanın, derinliğin aleyhine bir tek cümlecik yazıp mahkeme kapılarında ceza altında sopa gösterilenler yine başkalarıdır elbette.

Enteresan gelmiyor mu size de?

Bugün özgürlüklerin kısıtlandığından şikâyet edenlerin en çok tek tipliliği, özgürlük karşıtlığını şiar olarak benimsemiş olmaları mesela, ilginç değil mi?

Geçenlerde sanırım Alper Görmüş şahane yazmıştı: "Hazcı bedende militer ruh" diye. Şahane ama yetersiz bence, belki doğrusu şöyle olmalı: "Hazcı bedende faşizan ruh!"

Başbakan'ın eşinin görüntüsü bile inanılmaz derecede rahatsız ediyor birilerini. İnançlı insanların varlığı bile onların hayat tarzına müdahale gibi algılanıyor zira. Sadece örtü mü rahatsız oldukları şey?

Değil elbette!

Kendileri gibi olmayan gazeteden, televizyondan, şairden, romancıdan rahatsızlar. Üstelik öyle bir rahatsızlık ki bu, illa bir şeyler yazma, karalama, aşışılama ihtiyacı hissediyorlar.

Yaşı 70'e yaklaştığı halde memleket insanı için kibrit kutusu kadar bir değer ifade etmeyen bunama kalemler, Necip Fazıl için 'Takır tukur' diye yazabiliyor mesela. Hani 'Madem değersiz, sana batan ne?' diye sorası geliyor

insanın.

Bir başkası, hani şu Davos Günü ezikliğini ağzından sular seller saçla haykıranı ise başka kanallardan, gazetelerden rahatsız. Nasıl bir küçük görmek ki, günün yirmidört saati küfredesi, aşağılayası, küçümseyesi geliyor bu faşizan ruhların.

Hakikatin bu kadar battığını ilk kez müşahade ettiğimi itiraf etmeliyim.

Oysa faşizmden şikâyet edenlerin özgürlükten ne algıladıklarını artık çok iyi biliyoruz. 'Haz' ile ilgili özgürlükleri sonuna kadar savunuyorlar, lakin mesele fikir, hak ve özgürlüklere gelince meselenin rengi değişiyor ve minik minik faşizm baloncukları çıkıveriyor bulundukları kümeden. Vaktiyle bizzat yürüttükleri, teşne oldukları, bilerek destekledikleri faşizan dönemi çok çabuk unutmuş birer özgürlük delisi gibi atlıyor ve bağırıyorlar; 'Sivil faşizm var!'

Oysa bu ülkede sivilinden ziyade bir cunta faşizmi, medya faşizmi, yargı faşizminden bahsetmek, bunu tartışmak mümkün. Sadece şu cümle bile durumu özetlemiyor mu: "Adalet Bakanlığı verilerine göre sadece Ergenekon sürecinde gazetecilere açılan dava sayısı 3 bini buldu."

Şükür ki bu ülke artık sıradan faşistleri çok iyi tanıyıp onların cambaz tezgâhlarına düşmeyecek olgunlukta.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çok komiğiz çok!

M. Nedim Hazar 2010.01.23

Şimdi kalkıp, 'aha da biz demiştik!' diye yazsak ayıp olacak ama bakınız 28 Aralık tarihli yazı. Cunta zihniyetinin son ürünü 'Balyoz' ile ilgili haberleri izlerken Holding medyasının haber bültenine baktınız mı?

Şöyle bir üst bakış geliştirmişler: 'Camiyi bombalayacaklarmış!' Anlıyorsunuz değil mi?

Kafa buluyorlar, eğlenceli geliyor sanırım andıç medyasına bu durumlar. Bir tane daha; 'Uçak düşüreceklermiş!'

Ne çok eğleniyorlar değil mi?

Zaten aynı zihniyetin yazılı versiyonu düpedüz yazdı işte: 'Darbe komedisi!'

Ülkenin profesyonel sulandırıcıları ve muavazzaf bulandırıcıları şimdi de, 'Efendim bunlar senaryo' ipine sarılıyorlar. Esasen işin trajikomik yönü de bu zaten. Andıç medyası, 'kardeşim bu nasıl bir senaryodur, böyle senaryo yazılır mı? Akli başında, milletini seven insanlar bu tür hastalıklı işlere tevessül eder mi?' diye sormuyor.

Başka bir şey yapıyorlar, meseleyi hafife alıp, küçümseyip, işi makaraya bağlıyorlar.

Normal bir idrake sahip herhangi bir insana kan dondurucu, dehşetengiz gelebilecek şeyler bizimkilere nedense komik geliyor. Hatırlayınız, daha önce de adam öldürmeyi, suikastları kendi aralarında konuşurken enselenince 'Ay olur mu canım şaka yapmıştık' demişlerdi.

Merkezlerini komedi dizisi platosuna benzetenlerin bu ülke insanının kanı üzerinde sit-com yapması -inanın- gülünecek bir durum değil sevgili dostlar. Yeryüzünün hiçbir film sektöründe 5 bin sayfalık cunta işi komedi metni hazırlanmaz çünkü!

Geçtiğimiz gün bu zihniyetin sit-com platosuna kameralar dikilmişken çok şirin bir elemanlarının İsrail ile ilgili bastırılmış öfkesini izleyince resmen korkmuştuk. Sanırım aynı masada, önceki akşam şöyle bir toplantı yaptılar bunlar:

"Ay gördünüz mü; jet düşürüp Yunanlılar ile aramızı gerecek, AKP'yi bitireceklermiş!"

Ha ha ha ha...

"Uy şuna bak; cami bombalayıp cemaati sokağa dökecek, ardından cübbeli-sarıklılara müze bastırtacaklarmış!"

Ho ho ho ho...

"Oh ya buna ne dersin; kendileri gibi olmayan insanları stadyumlara toplayacaklarmış!"

Hi hi hi hi....

"Hele ya bu; sivil-resmi gazetecileri kullanıp, muhalif olduğuna inandıkları 36 gazeteciyi gözaltına alacaklarmış!"

Ka ka ka ka...

"Ya bu; toprak altındaki cephaneleri çıkarıp kullanacaklarmış!"

Ki ki ki ki...

"Bu şahane; sıkıyönetim ilan edip, diplomatları kullanılabilir/ kullanılamaz diye ikiye ayıracaklarmış!"

Eki eki eki eki...

Andiç medyasının haber toplantısında konuşuldu mu bilmem ama olmayana ergi ile tahmin yürütebiliriz.

Şöyle devam etmiş olabilirler:

'Danıştay'a saldırı düzenlenecekmış!'

Kih kih kih kih...

'Ermeni asıllı gazeteci öldürülecekmış!'

Keh keh keh keh...

'Krokiler çizdirtilip, suikast planları tertiplenecekmış!'

Peh peh peh peh...

'Gazeteler bombalatılacakmış!'

Oh oh oh oh...

'Masum halkın evine silahlar yerleştirilecekmış!'

Oy oy oy oy...

'Toprağın altından cephanelikler fışkıracakmış!'

Uy uy uy uy...

'Siyasilere 'patates çıktı' dedirtilecekmiş!'

Breh breh breh breh...

'Uyh çok güldük, çağırın ablayı da bir 'Sivil istibdat' röportajı patlatıp değirmene su taşıyalım...'

Çok komiğiz çoook!!!

n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ağca'ya kariyer planlaması

M. Nedim Hazar 2010.01.25

Sanırım son cunta planımız 'Balyoz'un ortalık yere saçılması en çok Mehmet Ali Ağca'yı üzmüştür. Hapishaneden Kodak Tiyatrosu'ndan çıkar gibi çıkan, 5 yıldızlı otellerde medyası peşinden koşturan, özel hazırlanmış basın bültenleri servis yapan, yeri geldiğinde İtalyanlar üzerinden dünya kamuoyuna, yeri geldiğinde bizim medyaya 'kıtır' atan Ağca bir anda gündemden düştü.

Buradan kendisine sesleniyorum; hiç üzülmeyin... Çok yakında Ergenekon muhipleri ve muvazzafları Balyoz filan diye bir şey bırakmayacak. Önce sulandıracak, ardından adiyattanmış gibi normalleştirecek, sonra hiçbir şey olmamış gibi devam edecek, psikolojik harbin tüm taktiklerini sahaya yansıtmayı sürdüreceklerdir. 'Sivil faşizm' taktiği ellerinde patlayınca yeni bir kavram/olgu bulana kadar Ağca'ya tekrar yöneleceklerdir.

Fakire sorarsanız Ali Ağca -kendisi için- bu yerel fetret sürecini iyi değerlendirmeli ve uluslararası yatırımlara yönelmelidir. Yatırım derken terör ya da ekonomik yatırım değil şüphesiz. Ecnebinin dediği gibi 'Celebrity' girişimleri. Milas Dan Brown'dan randevu talep edip yeni kitabı için malzeme verebilir. Düşünsenize Brown ile bir basın toplantısı yapıp artık 'Kutsal Maşrapa' mı başka bir şey mi projesine karar verdiklerini açıklaması.

Her yerde manşet...

Benzer bir şeyi Mel Gibson ile yapıp 'Mehmet Ali'nin Çilesi isimli film çalışmasının startını verebilir belki!

Acizane bu 'Mesih' ayağının çok fazla tutmayacağını söylemeliyim. Birkaç fanatik Katolik dışında umursayan olmaz bu projeyi.

Yerel kamuoyu zaten çantada keklik. Magazin basını her zaman pusuda onu bekler. Sanırım o da bunun farkında. Eğer kaybettiği yılların acısını çıkarmak istiyor, üstüne bir de para kazanmak istiyorsa Türk medyası onun için şahane bir alan.

'Popstar' ya da 'Yetenek Sizsiniz'e jüri olabilir mesela. Wipeout' için biraz yaşlı kalır sanırım ama müracaat etse reddedilmez kesinlikle.

Yemekteyiz var ondan sonra... Nasılsa memlekette ne kadar arızalı tip varsa hazır doldurulmuş bir format var iken, memleket arıza neymiş bir görür.

Bir dolu başka formatlar da var şüphesiz.

Müge Anlı hanımın programı örneğın. Hani şu cinayet mağduru aileleri konuk alıp beraberce mahkeme edđlip, ardından başka cinayetleri stüdyoda çözdükleri program. Buraya konuk olarak katılıp Türk mahkemelerine yardım niyetine cinayet çözümlmeleri yapabilir.

Bu da sarmadı mı?

Holding medyasına uzman sıfatıyla görüş bildirip 'hücre baskısı' yahut 'sivil dikta' alanlarında görüş bildirebilir. Emin olsun ardından onu destekleyen manşet, programlar su gibi akacaktır.

Ya da çok daha ciddi programlara konuk olabilir. Malum 'jenerik senaryolar'dan geçilmiyor bu aralar. Ve yine malum kendisi hayatı boyu hep jeneriklere geçecek gollere imza atmış mümtaz bir şahsiyet. Asla yadırganmaz ve kınanmaz bu alanda iki çift laf ederse. Hatta görüşlerini destekleyecek en az 137 isim çıkar ortaya hiç endişe etmesin.

Bunları yapmak isterse başta Ergenekon çevresi ve medyası olmak üzere birçok kesimden sonuna kadar destek bulacağından emin olmalıdır. Yoksa 'Cami bombalamak'tır, 'uçak düşürmek'tir gibi konular tartışılmaya devam ettikçe bazı kesimlerin canı sıkılmaya devam edecektir.

Hani biraz abartı olmasa, üniversitelere filan davet edilip 'bu Meclis anayasa yapamaz' şeklinde açıklama filan yapmalı da diyeceğim ama eminim bazılarınız 'o kadar da değil' diyerek itiraz edersiniz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Futbol ve kalite

M. Nedim Hazar 2010.01.30

Kalite ve değer sanırım 'toptan' ile ilgili bir şeydir. Tali yükseklik ya da düşüklük yekunu çok fazla etkilemez.

Şunu demek istiyorum; bir ülkede hayatın toplam kalitesi onu oluşturan kalemlerin toplamı ile ilgili bir şeydir. Siyaseti kötü olan bir ülkenin demokrasisinin iyi olmasını bekleyemezsiniz. Ya da yolları kötü olan bir memlekette evlerin harikulade olması görülmüş şey değildir. Hakemleri tel tel dökülen bir ülkede hâkimler için olumlu konuşamazsınız, hekimler için de... Değer, ortalamaya karşı gelen bir kavramdır zira.

Süper Lig maçlarının yayın haklarının 321 milyon dolarlık baş döndürücü bir rakama satılması -enteresandır- futbolda kalite tartışmasını beraberinde getirdi. Meseleyi detaylandırmadan önce bir tuhaflığa dikkatinizi çekmek isterim. Biz -ülke olarak- zannediyoruz ki, sadece kalitesiz ve kötü olanı dışlarsak yeterlidir. Yani kötü hakemi, kötü yorumcuyu, kötü futbolcuyu elimizin tersiyle itersek futbolumuz düzelir, güzelleşir. Doğrudur ama maalesef eksiktir. Kötüyü reddetmek yeterli şart değildir kalite için. Aynı zamanda iyiyi talep etmek gerekmektedir. Kaliteli olana talip olmak icap eder. Erman Toroğlu Hoca'yı 'Sevyesiz' diye dışlayıp ipini çekmek -ki ben öyle düşünmüyorum- futbolumuzu düzeltmeyeceği gibi kendi kendimizi kandırmaya yetecektir. Bugün sadece para parametresinden yola çıkarak kalitesizliğe 'dur' dediğini düşünen kitlenin kaliteyi ne zaman talep ettiğini sorgulamak lazımdır. Soru şudur: Sevyesiz yorumcuya, futbolcuya, hakeme, yazara karşı çıkanlar seviyelilere ne zaman talip olmuşlardır?

Sadece kanaat önderleri ve entelektüel camiadan bahsetmiyorum şüphesiz, örneğın Türk futbol izleyicisi, yöneticisi, futbolcusu ne kadar seviyelidir?

Erman Hoca düzeysiz de, ekrandaki diğer futbol programları ne kadar düzeylidir?

Bu satırların yazarı 1997-2000 yılları arası G. Saray'ın bütün maçlarını (içeride ve deplasmanda) stadyumda takip etti. Sadece basın tribünündeki şahit olduğum seviyesizlikleri yazsam kitap hacminde bir anı çalışması olurdu. Zannedilmesin ki sadece kameraların olmadığı yerlerde yaşandı bu seviyesizlikler. Ali Sami Bey ile Turgay Şeren Ağabey arasındaki meşhur diyalogdan tutun da bugün Hürriyet'in spor müdürü olarak görev yapan zatın çekim öncesi sanatçıyla yaptığı geyiğe, oradan Gökmen Özdenak'ın meşhur airbagli cümlesine kadar birçok örnek sıralamak mümkün.

Kişisel kanaatime göre Şansal Büyüka gelmiş geçmiş en önemli futbol televizyoncusu. Futbolun bir üst kimlik olarak algılanıp, takım tutmanın adeta bir ideolojiye dönüştüğü ülkemizde kimsenin itiraz edemeyeceği futbol programı yapmak, üstelik bunu izlenir kılmak her babayığidin harcı değil. Ve iddia ediyorum ülkemizde bu işi Şansal Büyüka'dan daha iyi yapabilecek ikinci bir isim gösteremezsiniz. Elbette çok değerli futbol beyinleri, yöneticileri, gazetecileri ve yorumcuları var. Ama kimsenin o cam kırığı döşeli koltuğa oturup saatler boyu maçları yorumlayabileceğini zannetmiyorum.

Kaldı ki Büyüka'nın bir özelliği daha ıskalanmaktadır bence. Şansal Bey sadece çok iyi bir futbol televizyoncusu değil, aynı zamanda Erman Hoca gibi pimi çekilmiş bir el bombasını kontrol edebilen yegâne yetenektir de. Onun inanılmaz ağırbaşlılığı ve sağduyusu olmasa Erman Hoca'nın yorumculuk kariyeri başladığı gün biterdi bence. Üslubu ve düzeyi sürekli olarak aşağı doğru bastıran bir ortamda engin bir serinkanlı duruş ve gerçekten objektif yaklaşımıyla yıllarca bu işi götürdü Sayın Büyüka.

Son sözüm ise Erman Hoca'ya düşerken çakanlara. Erman Toroğlu bu ülkenin aynasıdır. Statta maç izlerken, kahvede okeye dönerken neyse, ekrandaki halimizdir Toroğlu. Onu kınayıp aforoz etmek yerine, futbol piyasasında kaç tane kaliteli isme prim veriyoruz, bunu sorgulamak lazım... n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hissi kablel vuku

M. Nedim Hazar 2010.02.01

367 Sabih Beyefendi ekranda son yılların en müthiş ayarını yerken aklıma geldi. İnsan ürperiyor hakikaten sevgili okurum; böylesi bir zihniyet yıllar boyu 'hukukçu' titriyle davalara girmiş, kararlar aldırılmış filan. Düşündükçe iyi hissetmiyor yani.

Yıllar boyu adaletin, hakkaniyetin, vicdanın şaşmaz ölçeği yerine bireysel hisleriyle hareket etmiş olan tekaüt bir savcıyı görmek gerçekten insanı iyi hissettirmiyor. Sonra Yargıtay Başsavcısı beyfendinin 'Partiler kapatmayı hissederler' meyanındaki açıklaması geldi. Hani cümlelerin simetrisine baktığınızda 'Savcılar da kapatma davası açması gerektiğini hissederler' gibi bir anlam çıkıyor ki, çok fena. Bizim bildiğimiz hukuk rasyonel belgeler ve kanıtlar ile hareket eder. Kişisel hislerin yol açtığı histeriler ile yürütülen hukuk başka dönemlerde, başka toplumlarda olurdu.

Yoksa herkes eline his kumpasını aldığı anda ortaya inanılmaz bir tablo çıkıyor.

Mesela birileri yıllardan beri bu ülkede 'irtica' diye bir heyulanın varlığını hiss ediyor ve bu his neticesinde kapalı kapılar ardında olmadık entrikalar, planlar, projeler kurguluyor. Yapılan her seçim öncesinde kendini iyi hisseden birtakım çevreler, seçim sonuçlarına bakıp epey kötü hislere kapılıyorlar. Ve başka birileri bu hisleri alıp kendi hisleriyle birleştirip yayınlar yapıyor, başlıklar, yorumlar, manşetler çıkıyorlar.

Paranın kendilerini iyi hissettirdiği birtakım patronlar ise bu hisseli harikalar kumpanyasına alan oluşturup gönüllü hizmet veriyorlar. Bir tür his kardeşliği anlayacağınız.

Misal CHPlilerin hissiyatı bambaşka oluyor. Ergenekon diye bir oluşumu hissetmedikleri gibi, bunun bir oyun olduğunu duyumsuyorlar. Milletin hissiyatını çok önemsemedikleri için hayalî birtakım ideolojik hislenmeler ile epey bir içleniyorlar.

Misal 28 Şubat dediğimiz süreç bu merceklerle bakıldığında kocaman bir his kumpanyası gibi görünüyor! Kendilerini memleketin sahibi gibi hissedenler ile, bu sahiplerin oluşturduğu rant sofrasından kismetlenenlerin oluşturduğu bir hisse kumpanyası değil de nedir 28 Şubat?

Kendi toplumunun sahip olduğu her değerın kötü olduğunu hissedenlerin onlarca yıl hüküm sürdüğü bir ülke Türkiye. İnancın, manevi değerlerin, kendi kültürümüzün verdiği kötü his ile yaşamaktansa buna karşı mücadele etmeyi hayal gayesi olarak algılayanlar da aynı hislerden besleniyorlar.

Ve sanırım bu kötü hisler yaptırdı onca kötü şeyi. Elbette onlara sorarsanız her şey kendilerinin bu vatana âşık olduklarını hissettirdiği için yapıldı. Onca darbe süreçleri, baskılar, balatalar, bombalamalar, cinayetler vs.

Keza 'ortaçağ karanlığı içinde bir yaşam tekkeler, zaviyeler, gece toplantıları, gündüz toplantıları, kıraat etmeler devam etmektedir. Ve bunlar çığ gibi büyümektedir' şeklinde hisler besleyip, bu büyümeyi bambaşka hislerle yerle bir etmeyi düşünen hisli komutanlar mevcut.

Bittabii bir de aynanın diğer yanında biriken hisler var...

Onlarca yıldır bu ülkede kendini baskı altında hissedenlerin sayısı az değil. Bu hisler ile paradigmanın dışına çıkan siyasi oluşumlara oy verip demokrasi ile bu ülkenin iyileşebileceğini hissedenlerin sayısı da epey fazla.

Giyim kuşamlarından dolayı sosyal hayattan dışlananların hissiyatı var örneğin. Kapalı kapılar ardında 'almayacak mısınız?' şeklinde kendisi ile ilgili kararlar alınan lise müdürünün ne hissettiğini ben merak ediyorum mesela!

Önden ya da arkadan, sağdan yahut soldan, ne taraftan bakarsanız bakın hislerin oluşturduğu kümelerle dolu bir memlekette yaşıyoruz çok şükür.

Çok duygusal bir ülkeyiz çok!.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Devlet

M. Nedim Hazar 2010.02.06

Ne kadar sağlıklı bilemiyorum ama bizim kültürümüzde 'her şeyi devletten beklemek' diye bir kavram var. Rahmetli vali Yazıcıoğlu'ndan dinlemişim. Anadolu'da bir yerde görev yaptığı esnada bir köyde durdurmuşlar kendisini.

Ciddi bir sıkıntılarının olduğunu ifade edip, devleti suçlamışlar. Merhum vali şaşırmış. Zira köy yolundaki bir ahşap köprü zarar görmüş ve ahali devletin gelip yapmasını bekliyormuş. Geçmiş zaman birebir hatırlamıyorum ama Yazıcıoğlu, 'Bunun için devlet beklenir mi?' diye çıkmış ve birkaç kalas istemiş çevreden, hep beraber köprüyü tekrar inşa etmişler.

Tekel işçilerinin eylemlerini izlerken konunun aşırı politize olması birçok sorulması gereken soruyu -nedense- akla getirmiyor. Siyasetin her seçim öncesi oy uğruna devlet kadrolarına 'geçici' sıfatıyla işçi doluşturması, birçok kurumda hiçbir iş yapmadan sadece maaş alan işçilerin, memurların, amirlerin olduğu gerçeğini kimse gündeme getirmiyor. Ben öyle devlet dairesi biliyorum ki, personel fazlalığından dönüşümlü olarak işe gidiyorlar, iki kişiye bir masa düşüyor. Elbette bu konuda en masum olan kesim halk. Zira devlet kendini ciddi anlamda bir 'kapı' olarak gösterip beklentileri bu yöne kanalize edince yıllar yılı 'devlette işim olsun, sigortam güvencem olsun' algısı oluşturuldu.

Yine kimse dile getirmiyor ama bin liralık maaş için on katı parayı torpil için gözden çıkaran insanlarımız var. Klasik bir tablodur; 100 kişinin alınacağı işe binlerce kişinin müracaat etmesi ve iş için beklenen kuyrukta, 'Boşuna bekliyoruz alınacaklar önceden belli' muhabbetlerini...

Devletin yatırımı, özel teşebbüsü, sivil istihdamı teşvik edeceği yerde vergiler ve bürokratik işlemler ile adeta boğduğu bir toplumda bu tür manzaralar kaçınılmaz oluyor sanırım.

Misal, kimse çıkıp da şu soruyu sormuyor:

Sigaranın zararını artık kimse inkâr edemiyor, keza içki de öyle. Hal böyleyken devlet nasıl olur da 'Tekel' adı altında içki ve sigara üretimini üstlenir? Kendi imkânlarıyla kendi insanını zehirleyen bir devlet olabilir mi? Eğer bir insafsızlık, vicdansızlık arıyorsak, şarapçı bir devletin her türlü insafsızlığı yapabileceği aklımıza gelmez mi?

Sanırım Türkiye'nin en temel problemi burada...

Vatandaşına işçi muamelesi yapan devlet yerine daha az bürokrasi, daha makul vergiler ile sivil istihdam oluşturabilen devlet olsa bu sıkıntıların hiçbirisi olmayacak...

Konuyla çok ilgisi yok ama önceki gece yine bir TV ekranında rastladığım bir düşük zekâ gösterisine de değinmeden edemeyeceğim. Andıç Medyası'nın son dönemde pek bir hoşuna giden 'Sivil İstibdat' türü saçmalıklar konuşulurken sivri zekâ bir medyası şunu yumurtladı: "AKP iktidarı kendi medyasına şunu sormalı: Bizim oy oranımız şu kadar yüksek iken, neden sizin tirajlarınız ve reytingleriniz düşük?"

İlk bakışta ne kadar cin fikir gibi geliyor insana değil mi?

Oysa aynı soruyu tersyüz edip onlara sormak da mümkün:

"Peki, madem sizin tirajlarınız bu kadar yüksek, reytingleriniz tavan yapıyor da, gece gündüz küfür, hakaret, aşağılamanın gırla gittiği bir parti nasıl bu kadar yüksek oy alıyor? Ya da gizli açık, sayfalarınızda, bültenlerinizde, ekranlarınızda yıkaya yağlaya bir hal olduğunuz CHP neden yüzde 20'yi geçemiyor?"

Yoksa reytingleriniz, tirajlarınız palavra da millet ne dediğinizi takmıyor, hatta tam tersini mi yapıyor?

Sallıyorsunuz sallamasına da, biraz daha düşünerek üfleyin kardeşim!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mabed titrerken

M. Nedim Hazar 2010.02.08

Yağarkenki savruk ve hoyrat ürperticiliğinden eser kalmaz karın... Gökyüzü tüm yükünü boşaltmış, yeryüzünün üzerinde kusursuz bir beyazlık hakim olmuştur. Buhar tütsülü bir beyazlık!

Sizi bilmem ama ben kar yağışının bitiminden sonra oluşan manzaralardan fena etkilenirim. Ne bileyim ana rahmi kadar temiz bir beyazlığın üzerinde minik aralıklarla birbiri ardışık sıra kalmış kuş ayak izleri mesela. Bir evin çatısı, yolun kenarı, ağacın dalları...

İlla da inancın kadim mekânları... Camiler örneğin... Musluğu buz kesmiş şadırvanlar, müminlerin ayak izleriyle şereflemiş avlular, buhar fışkıran kıvranmış kollar, secdede başları serinleten halılar...

Ki boldur ülkemizde bu tür mekânlar bilirsiniz. Hele hele İstanbul'da...

İşte böyle soğuk ve bembeyaz bir kış sabahı olanca ihtişamıyla karşıma çıktı Edirnekapı Mihrimah Sultan Camii... Gecenin iflah olmaz tipisi, rüzgârı savurmuş kar kümelerini kubbesine. Olmayan minaresi boynunu bükmüş gibi koca mabedin. Az değil, yaklaşık 500 yıllık bir ibadethaneden söz ediyoruz. Her depremde sarsılan, yıpranan ve her afet sonrasında el atılıp tekrar inancın hizmetine sunulan.

Koca Sinan'ın aşk ile yaptığı mimarî harikalardan biri. Sair semavi ibadethanelerin aksine aydınlığın, billurluğun mekânı. Medrese, mektep, türbe ve hamamın ortasından yükselen yaklaşık 40 metrelik kubbesi ve 160'tan fazla penceresiyle heybetli mabed.

Kapısında 5 yıldan beri asılı olan levha: İbadete kapalıdır...

Çıkarılmış ya da kırılmış olan pencerelerden içeri dolan karlar ile üşümüş bir mabed Mihrimah Sultan Camii... Müminlerin aşındırdığı mermerler zamanın koyu yıpratıcılığına terk edilmişliği gizlercesine bembeyaz kaplı nedense...

Ve gazetede sosyal devletin doğal sonucu olarak yayınlanan insanî haberler: Soğuk havada evsizlere sahip çıkılıyor, sokak hayvanlarına kucak açılıyor. Bir gazetede, donmak üzere olan karga resmi acıtıyor içimizi...

Lakin yanından gelip geçtiğimiz bu titreyip, çürümeye bırakılmışçasına yapayalnız duran mabedi görmüyor kimse...

1999 depreminde hasar görmüş... O yıldan beri doğru düzgün ibadete açılmamış. Değişik zamanlarda hız kazanmış tamirat ve restorasyon çalışmaları. Ancak sanki daha da güçleneceği yerde daha zayıflamış, zayıflatılmış Koca Usta'nın mirası...

Ki miras diyoruz değil mi, üstelik 2010 yılı yani, Kültür Başkenti'nin kültürel mekânı burası... Bilmem kaç milyarlık masraf yapılıyor, açılışlar, havai fişek gösterileri filan... Eyüp'ten fırlatılan fişeklerin ışıltılarının sönük ve soğuk gölgesi düşüyor bu tarihî yapıya. Asri bir mezarlıktan bile daha ürpertici inanın manzara. Göz çukurları oyulmuş veremli hasta gibi mermerden yapı.

Sağa sola sordum ama herkeste aynı burukluk içinde bir bilinmez mevcut. Kim, ne zaman, kaç kişiyle onarıyor belli bile değil. Eminim yetkililere sorulsa kendilerince makul ve mantıklı onlarca neden vardır sıralayacak.

Ama kar yağıyor ve içine doluyor 5 asırlık mabedin, üşüyor kocaman taştan çınar ve titriyor yaşlı bir hasta gibi.

10 yıldan fazladır sürüyor bu yenileme çalışmaları. Bakıldığında ilerleme değil, gerileme var sanki. Ve inanın korktum araştırmaya. Kimseyi suçlamak istemem elbette ama insan bu kadar uzun süren bir kapatılmışlıktan çok daha korkunç bir içini boşaltmışlık duyacak diye ürküyor resmen. O süslemeler, halılar, seccadeler, Mushaflar... Kim bilir şimdi neredeler?

Mimar Sinan'ın 3 yılda yaptığı camiye 10 yılda tamir edemiyoruz ve biz kendimize hiç sıkılmadan da büyük devlet diyebiliyoruz hâlâ!

Titriyor koca mabed; kardan, tipiden, borandan ve ilgisizlikten...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kükreyen sanatçı

M. Nedim Hazar 2010.02.13

Geçtiğimiz gün bu sütunda yer alan 'Mabed titrerken' başlıklı yazıdan sonra farklı kesimlerden farklı tepkiler aldım.

Bir gazete köşe yazısına olumlu/olumsuz tepki gelmesini önemli ve değerli buluyorum şüphesiz. Hem bu konudaki birtakım yanlış anlaşılmalara gidermek hem de kendimin ve okurlarımın bu konudaki ufkumuzu biraz daha genişletebilmek adına işin uzmanlarından birinden gelen mektubu paylaşmak istiyorum. Mektubu yazan, bir yüksek mimar beyefendi. Bu alanda uzman. Şöyle diyor:

"Bir tarihî eserin onarım süresini yapılış süresiyle karşılaştırmanız kesinlikle kabul edilebilir değildir. Yani, bir yapının onarımının yapımından daha kısa sürmesi gerektiği varsayımı tamamen temelsizdir... Tarihî eser restorasyonlarında eserlere yapılan müdahaleler çoğu zaman geri dönüşü olmayan müdahalelerdir. Dolayısıyla en ufak bir yanlış karar, tarihî eserlere telafisi mümkün olmayan zararlar verir. İlgüzar bir müteahhit, tamir zor geldiği için aslında onarımı mümkün olan bir öğeyi çöpe atıp yenisini koyabilir mesela..

"Yani yıllarca bitmiyorsa bir restorasyon, bu sadece uzun süren hassas çalışmalardan dolayı mıdır?" diye soracak olursanız size kısaca restorasyon işlerindeki aksama noktalarından bahsetmem icap eder.

a) Vakıflar'ın ödemeleri aksatması sonucu (bunun da farklı farklı sebepleri olabilir ama konumuzun dışında olduğundan girmiyorum) işler bazen durur.

b) Müteahhit bazı müdahaleleri onaylatmak için bilim kurulundan veya anıtlar kurulundan bazen aylarca onay bekler. Hocalar tatile giderler, yazın toplanmazlar, aralarında anlaşamazlar, karar veremezler. Cami bir kenarda, müteahhit bir kenarda karar bekler.

c) Müteahhitlerin usulsüz müdahaleleri nedeniyle iş durdurulur, dava açılır, bilirkişiler gelir, gider, süreçler uzar.

Bu liste biraz uzayabilir de ama en başlıca sorunlar bunlardır. Bütün bunların da altında yatan sorunu size söylememe izin verin: Mevcut ihale sistemi. Bu sistem, tarihî bir eserin en ucuz parayla en kısa sürede yapılmasını ister. İhalelere giren firmaların büyük bir kısmı sadece işi almak için fiyatı öyle bir kırar ki para kazanması mümkün değildir...

Son olarak şunu da yazmak istiyorum. Edirnekapı Mihrimah Sultan Camii'nde yürütülen çalışmalara kefil olduğumu zannetmeyin. Bu konu hakkında sizden fazla bilgim yok. Sadece şunu biliyorum. Bu cami, Mimar Sinan yapıları arasında en komplike statik sorunlara sahip yapıdır. Talihsiz bir şekilde tam altından bir fay hattı geçmektedir. Bu da yetmezmiş gibi, Mimar Sinan'ın statik yapı olarak en ama en cüretkâr yapısıdır. Çok geniş bir açıklık çok zarif ve dolayısıyla narin kesitlerle geçmiştir. Duvarlardaki o yüzlerce pencere, kemerlerin yükünü alması gereken duvarları narinleştirmiştir. Dolayısıyla yapımından itibaren hep sorunlu olan bu yapı 99 depreminin de etkisiyle çok hasar görmüştür. Kubbesinde de temellerinde de ciddi sorunlar vardır. Netice itibarıyla şunu söyleyebilirim ki; böylesine karmaşık sorunları olan bir yapının restorasyonunun uzun sürmesi aslında çok doğaldır. Demin de belirttiğim gibi, bazı zamanlar restorasyonun geri döndürülemezlik gibi bir kötü huyu olduğundan dolayı bazı kararların verilmesi de zaman gerektirmektedir."

Sevgili mimar okurumuz, mektubunun sonunda bir de şöyle bir iğneleme yapmış: "Keşke tarihî eserlere sahip çıktığınız zannıyla alelacele restorasyonlar yapılmasına bilmeden önayak olmasanız!"

Şüphesiz derdim polemik alanı açmak değil ama sevgili mimar dostumuz yazımın özünü ıskalamış ne yazık ki! Ben yaşlı bir hasta gibi dişleri sökülürcesine camları çerçeveleri indirilip soğuk kış şartlarına teslim edilen bir tarihî eserden bahsediyorum. Ve Kültür Başkenti'nde bu tür tarihî yapılara havai fişeklere verdiğimiz önemden daha fazlasını vermemiz gerektiğini ileri sürüyorum. Derdim 'Niye açmıyorsunuz kardeşim' değil. Bilenler bilir. Ben 'Acaba yeteri kadar özen gösteriliyor mu?' sorusunu soruyorum.

Esasen mevzu çok çaplı ve ne yazık ki yerimiz dar!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

CHP var oldukça

M. Nedim Hazar 2010.02.20

Herkesin söylediğini, milletin aklından geçeni yazıp gereksiz tekrar ve yer işgali yapmak istemem. Oynanan - tehlikeli- tiyatro ortada.

Bir ucundan iliğine kadar siyasallaşmış yargının, diğer ucundan ikbalini mevcut düzenin varlığına endekslemiş Andıç medyasının, öte yandan yer altına gömdüğü silahlar, bombalar krokiler ile millete kan kusturmayı birinci görev olarak kabullenmiş cunta oluşumlarının gūnaşırı boy verdiği bir űlkede bazı şeyleri söylemek artık anlamsızlaşıyor.

Kendi milletine tuzak kurmayı birinci görev olarak bilen cuntacı zihniyetin, 'falanca okulun mūdūrünü de alacak mısınız' diyerek memleketten mūdūr toplamayı askerlik zanneden komutanların, kendi attığı cesetleri gözden kaçırmak için ha bire 'nehir başı' edebiyatı yapan halaybaşlarının ve cümle ikiyezölölüklerin hakim olduğı memlekette, tersten okuma yapmak bazen eğlenceli olabiliyor.

Bugünkü yazımızın mevzuu bu nedenle CHP...

Hani özel olarak Sayın Baykal'ı da ele alabiliriz ama meseleyi kişiselleştirmek istemiyorum. Zaten ha Baykal olmuş ha CHP'yi elinde tutan demode zihniyet, çok fazla fark yok aslında. Açıkçası Sayın Baykal'ın kişisel siyasi geçmişini çok net olarak da bilenlerden değilim. Ama piyasada anlatılan efsanelere bakılırsa geçmiş merhum Menderes dönemine kadar uzanıyor. Yani neresinden baksanız bir 50 yıllık siyasi geçmiş ve birikimden bahsediyoruz. Ama ne birikim!

Başka űlkelerde örneğı bulunur mu bilmem ama şahsen parti olarak CHP'nin, lider olarak Sayın Baykal'ın bu açıdan çok önemli bir örnek, eşsiz bir numune olduğına inanmaktayım. Bu arada sakın yanlış anlaşılmasın bu yazı ne Sayın Baykal'a, ne de CHP'ye bir eleştiri niteliğinde değildir. Nasıl olsun ki, kaybettiğı seçim sonrasında suçu halkta bulan, hazırladığı raporda direkt olarak milleti suçlayan bir partinin eleştiriye açık olabilmesi mümkün mü?

Her neyse...

Yaşanan son gelişmeler esnasında ve sonrasında Cumhuriyet Halk Partisi'nin artık kemikleşmiş klasik reflekslerini görünce şahsen, 'AKP'nin iktidar olmak için herhangi bir icraat yapmasına gerek yok' şeklindeki kanaatim epey pekişmiş durumda sayın seyirciler. Bana göre ne AK Parti herhangi bir icraat yapmalı ne de Tayyip Erdoğan siyaset için kendi kendini yormalı. Böyle bir anamuhalefet partisine sahip olduğı için gece

gündüz şükretmeli kanaatimce. Başta Baykal ve kurmayları olmak üzere CHP yönetiminin neredeyse tamamı, bu millete her fırsatta 'bakın işte bu şekil partiyiz ona göre' mesajı vermekte ve her seçimde hezimet yaşamayı kader olarak tercih etmektedir.

Hani Gürsel Tekin ve Kemal Kılıçdaroğlu gibi fenomen olmaya çalışan isimlerin o kadar çırpınıp, didindikleri imajlar da bir çırpıda çöpe atılmakta, milletin 'Bu CHP'den bir şey olmaz, hele iktidar hiç olmaz' kanaati her geçen gün pekişmektedir.

Haddizatında bir terör örgütü davasında topa bu kadar fütursuzca giren, bizzat genel başkanının ağzıyla 'örgüt avukatlığı'na soyunan bir siyasi partinin siyaseten iktidar talebinin samimi olmadığına da artık inanmaya başladım. CHP bu ülkede ilanihaye iktidar olmayı düşünmemekte, planlamamaktadır. Varlığını baskıcı rejim ve statükonun varlığının devamına adayan bir siyasi hareketin halk tarafından rağbet görmesi asla düşünülemez. Milletin askeri rejim kalıntısı yasalardan, yönetmeliklerden, çağ ve demokrasi dışı oluşumlardan kurtarılması için yapılan her çabaya engel olan bir zihniyetin kendi iktidarından çok rakiplerinin ekmeğine yağ sürdüğünü sanırım CHP yönetimi de artık idrak etmektedir. Böyle olduğu halde, durumlarından memnun bir halleri var CHP'li sevgili siyasetçilerin. Ne diyelim, Allah her iktidarın karşısına CHP gibi muhalefet çıkarsın!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fişleme

M. Nedim Hazar 2010.02.22

Hakikat ne olursa olsun, görmek isteyen istediği gibi yontabiliyor gerçeği. Bu nedenle Andıç medyasının 'Her şey İsmailağa soruşturmasıyla başladı' yalanını manşetten atmasını anlayışla karşılamak lazım.

Zira bu ülkede yaşayan herkes aslında her şeyin cuntacıların gizli planları ve bu planları uygulamak için pilot bölge olarak Erzincan ve civarını seçtiklerini -kanıtlarıyla- çok iyi biliyor. Ama Holding medyası işte, elinden geleni yapacak, bir şekilde mazur görmek durumundayız!

Aslında barosundan medyasına, yüksek yargısından CHP'li siyasilere kadar, oluşmuş karmanın tutulacak tarafı yok. Bu nedenle başka bir tehlikeden söz etmek gerekiyor sanırım.

Dün medyada yer alan haberlere göre AK Parti Milletvekili Avni Doğan aynen şöyle demiş: "Bu memlekette kimin kızının başı örtülü, hepsini fişlemişler. Kimin çocuğu imam hatibe gidiyor, hepsini fişlemişler. Kim muhafazakâr, kim Ramazan'da oruç tutuyor, hepsini fişlemişler. Eee, şimdi biz onları fişliyoruz. 40 sene onlar bu halka yaptı, inşallah sıra bizde. Yapmaya çalıştığımız bu arkadaşlar."

Sayın vekil şunun farkında değil sanırım: Ülkemizde yıllardır yapılan haksızlıkların, ahlaksızlıkların, vicdansızlıkların ve hatta namussuzlukların çaresi ve çözümü; yeni haksızlıklar, vicdansızlıklar, ahlaksızlıklar değildir, olmamalıdır.

'Daha önce siz bizi fişlediniz, şimdi de biz sizi fişliyoruz' zihniyeti ülkenin sorunlarını çözmez. Kanunsuzluk nereden gelirse gelsin ülkeyi perişan eder. Esasen AK Parti iktidarının böyle bir zihniyette olduğunu da düşünmüyorum ama sayın vekil bunu alenen ifade ettiğine göre böylesi düşünce içinde olan insanlar da var demek ki!

Bu memleketin daha demokratik, daha huzurlu olabilmesi için ihtiyacımız olan şey yeni fişler, yeni komplolar, yeni suikastlar değildir. Tüm fişlerin, dinlemelerin, kanunsuz plan ve programlar döneminin bitmesidir.

Fişlemeler, yaftalamalar, önyargıyla suçlamalar toplumun hangi kesiminden gelirse gelsin faşizmdir, çağdışıdır, ahlaksızlıktır.

Ne yani birtakım ahlaksız ve faşist insanlar vaktiyle, başı örtülülere, dindar kebabçıları, oruç tutanları, namaz kılanları fişlediler diye şimdi siz de kalkıp oruç tutmayanları, namaz kılmayanları, içki içenleri, başını açanları mı fişleyeceksiniz?

Ne kadar sakat bir mantık!

Esasen yukarıda bahsini ettiğim karmanın da istediği ve inandığı durum budur. Bakın Ergenekon medyasının vitrin artistleri gün aşırı köşelerinde ve ekranlarda bunu seslendirmekteler. Onlara göre yaşanan şey, ülkeyi kaosa sürüklemek, darbe yapmak üzere birtakım oluşuma gitmek değil, vaktiyle ülkede yapılan namussuzluklara karşı 'rövanşist' hislerle yapılan bir intikam operasyonudur.

Sayın milletvekilinin bu mantığı bana Hürriyet'in eski yayın yönetmeni Ertuğrul Özkök'ü hatırlattı. Malum, Özkök sık sık bu mantık ile kurguladığı yazılar ile kendi zihniyetini temize çıkarmaya çalışır. Benzeri bir girişimi geçtiğimiz günlerde bir yazısında 'Fethullah Gülen' ismi ile gerçekleştirmeye çabaladı. Tabii birazcık akli olan okur durumun sakatlığını fark etti. Sayın Özkök, '28 Şubat'ta Çevik Bir'e 'Gülen iyidir, onunla görüşün' diye rica ettim' diyor. Şimdi de imkân olsa Gülen'e benzer şey söyleyecekmiş! Zihniyetin sakatlığına bakar mısınız?

Bugünkü operasyonları Gülen yaptırıyormuş gibi oluşturmak istediği 'peşin kabul'ü de pekiştirecek. Çok basit bir samimiyet testi, bu zihniyeti tuzla buz eder sevgili okur. Sayın Özkök'e şunu sormak yeterlidir: 'Bir gazete yayın yönetmeni 28 Şubat döneminde yapılan ahlaksızlıkları dönemin cuntacı zihniyeti ile konuşmak yerine haber olarak gazetesine yansıtırsa daha doğru ve etik olmaz mıydı?' Sözelimi Gülen aleyhine aylar boyu yalan-yanlış manşet çıkacağına 'Gülen bu ülke için faydalıdır' başlıklı tek manşet, yorum yer almış mıdır Andıç medyasında?

Tuzak kurmak, fişlemek, komplo yapmak, suikast tertiplemek, toprağa bomba gömmek, kurguyla terör şirketi oluşturmak hangi kesimden, nereden gelirse gelsin alçaklıktır, edepsizliktir ve faşizmadır.

Çözüm aynı yöntem ile karşılık vermek değil, daha demokratik bir ülke için bu mikropları bedenden sıyrıp atmaktır!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Korku ve vesayet

M. Nedim Hazar 2010.02.27

Çağımız tanım koyma ve etiketleme çağı. Önce davranan yapıştırdığı etiketin keyfini sürüyor. Etiketlenene ise ömür billah sırtındaki yaftayı kazımak düşünüyor.

Esasen Ergenekon davası üzerinde yapılan tartışmalar da bu minvalde seyir ediyor. Bir kesim ısrarla meseleyi bir tür 'rövanş' gibi gösterip, bu kabul üzerine taktik geliştiriyor, anlam üretiyor. Gelin görün ki, tarih de bir yandan muazzam bir yazarı olarak görevini ifa ediyor, notlarını alıyor. Bugün size tipik bir örnek vereceğim. Ülkenin etkin yayın organlarından birinin eski yöneticisi ve yazarı şöyle demiş: "Eğer, bir ülkede sivil yönetimin en yüksek temsilcisi olan Başbakan'ın illegal yollardan kaydedilmiş telefon konuşmasını, ülkenin en sol gazetesi bile tek satırla vermeye korkuyorsa ve o aynı ülkede Silahlı Kuvvetler'in en yüksek temsilcisi olan Genelkurmay Başkanı'nın illegal yollardan kaydedilmiş konuşmasını, ülkenin bütün gazeteleri hiç korkmadan manşetten,

bütün televizyonları kendi sesinden verebiliyorsa. Sizce o ülkede açık ve yakın demokrasisi için açık ve yakın tehlike hangisidir? Askerî vesayet mi? Yoksa sivil vesayet mi?"

Aslında tipik bir 'Ertuğrul Bey mantığı' diyerek meseleyi küçümsemek de mümkün, lakin sentetik de olsa bir samimiyet olduğunu sezinlediğimiz bu zihniyetin birkaç açıdan sakatlık barındırdığını söylemek durumundayız.

Birinci sakatlık; korku... Sevgili eski yayın yönetmenimiz bir askerın konuşmasını medyanın yayınlarken 'korkması' gerektiğini 'normal' olarak konumluyor. Sanırım bu zihniyete göre askerlerin rahatsız olacağı herhangi bir haberin yayınlanması için korkmamız gerekiyor. Aksini zaten kendisi yıllarca, 'Bu kez silahlı kuvvetler çözsün' şeklinde manşetten yüzlerce kez yapmıştı.

İkincisi bu ülkede Ergenekon davası başladığından beri yaşanan gelişmelerin ısrarla bir tür 'muhalif susturma' eylemi olarak algılatılmak istenmesi. Dün okudunuz işte, Balyoz Güvenlik Harekâtı Planı'yla ilgili yapılan incelemelerde, belgelerin seminer değil darbe planı olduğu sonucuna, 1. Ordu Komutanlığı Askerî Savcılığı'nca oluşturulan bilirkişi heyeti bile vardığı halde bir tek Doğan Medyası o kanaatte değil. Üstelik ilk günden beri... Bu grubun sadece gazeteci değil aynı zamanda balistik uzmanı olan yazar ve muhabirleri ilk günden beri aslanlar gibi sulandırma, küçümseme tavırlarını devam ettiriyorlar.

Özkök'ün ikinci illüzyonu ise son dönemde pek tuttuğı 'sivil dikta' ile ilgili. Tam da Başbakan'ın eşinin GATA'ya alınmamasıyla temelden çürüyen tezi şimdi 'sivil vesayet'e dönüştürmeye çabalyorlar. Sanki sivil vesayet tek kişi ile olabilirmiş gibi. Oysa başta Özkök'ün gazetesi olmak üzere grubun tüm gazete ve televizyonları bırakınız herhangi bir AK Partiliyi, Başbakan da dahil bakan ve milletvekillerini eleştirirken ahlak/etik değerleri çok fazla umursamadığını herkes biliyor. Sayın yazarımızın kendi grubundaki yazarları okumadığını, kendi bültenlerini izlemediğini düşünmek saflık olacaktır.

'Sivil vesayet' ve 'korku' üzerinden oluşturulmaya çalışılan kanaatin ne kadar sakat bir platforma oturtulduğunu görmek için günlük haber bültenlerine ve manşetlerine bakmak yeterlidir. Söyler misiniz, ordunun içinde birtakım hastalıklı kişilerin parola olarak 'Adi Başbakan'ı kullanabilecek kadar hoyratlaştığı bir toplumda kim, hangi yüzle 'Başbakan'dan tırsıyorlar' başlıklı bir kanaat oluşturmak isteyebilir ki?

Aslında yazılacak daha çok şey var ama çok alıngan ve kırılgan oldukları için bu kadar yeter. Sadece (Ergenekon tetikçilerinin etmedik hakaret bırakmadıkları) Hasan Cemal'in dünkü Milliyet gazetesinde yayınlanan 'Ben senin aklına şaşayım, aklına!' başlıklı yazısını salık verelim.

Eğer düşüncelerimizde samimi isek, yaptıklarımızla söylediklerimizin tutarlı olması lazım. Yoksa komik oluyor, inandırıcı gelmiyor. Hani reklamdaki Kadir Abi gibi; "yazarın sivil vesayet diyor, inanacaksınız!" demek de pek işe yaramıyor! n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Helallik

M. Nedim Hazar 2010.03.01

Dün 28 Şubat'tı. Döneme dair değerlendirmeleri bir süreden beri medyadan takip ediyorsunuzdur, bilinen şeyleri tekrarlamak bana zaid görünüyor. Bu tür darbe süreçlerinin mağdur sayısı çok fazla oluyor ve değiştiğı zaman sayısız iç burkan öykü ortaya çıkıyor.

Sanem Altan, 28 Şubat'ın mağdurlarıyla görüşmek yerine bence çok daha faydalı bir şey yapmış ve dönemin kudretli komutanı Güven Erkaya'nın oğluyla görüşmüş. Bir zihniyetin birinci elden bakış açısını göstermesi açısından harikulade bir mülakat olmuş. Oğul Argun Erkaya, açık yüreklilikle babasına dair anıları anlatırken bir noktada şöyle diyor: "Vakit'ten Abdurrahman Dilipak ve Hasan Karakaya'ya tazminat davası açmıştık. 'Hakkımızı helal etmiyoruz' manşeti hem çok üzdü hem de çok sinirlendirdi..."

Dava açıp kazanmışlar Argun Erkaya'nın dediğine göre. Tuhaf bir durum. Mahkemeler manevi bir alanda nasıl haklılık-haksızlık tespiti yapıyor anlayabilmek zor. Sanırım Türk adaletine özgü bir durum da bu.

Esasen meselenin özüne inildiğinde özellikle 28 Şubat sürecinde ahları alınan binlerce kişinin hesaplaşmak için mahkemeye gitmek gibi bir şansları yok. Ancak 'Büyük Mahkeme'ye havale ediliyor haksızlıklar. Bu nedenle haksızlığı yapanlar ne kadar kızıp alınsalar da 'helal etmemek' gibi bir durum söz konusu. Açıkçası bu dünyadaki mahkemelerin alacağı 'Hakkını helal edeceksin' türünden bir karar da ancak komik olabiliyor.

Sevgili İskender Pala'nın son kitabı çerçevesinde yazdığı yazılara içimiz burkularak bakarak anlıyoruz bu gerçeği. İskender Hoca, dünkü yazısında benzer bir konuya değinmiş. Şöyle diyor: "Bazen bir haber dinliyorum ve eski komutanlarımdan birinin öldüğünü duyuyorum. Cenazesine gidip onu bir de musalla taşında görmek ve helalleşme faslında imam "Merhumu nasıl bilirdiniz?!" diye sorduğunda tek başıma "Kötü bilirdim!" diye bağırarak geçiyor içimden. İyi niyetimi bozmuyorum, varsın o da affedilenlerden olsun diyorum. Ama yine de vicdanım onu affetmekte zorlanıyor."

Keşke bugünlerde Ergenekon örgütü dolayısıyla içeriye alınanların tamamını fikir ve düşünce insanı olarak algılayıp, yapılanları katıksız haksızlık olarak göstermek isteyen 'çakma' hassas insanlar, başkalarının gerçek mağduriyetlerinde de aynı hassasiyeti gösterebilselerdi.

Mevzu hak helal etmekten açılmışken, üzerime düşen bir vazifeyi eda etmek isterim...

Sanırım 1990 yılı filandı. Genç bir muhabirken Hıncal Uluç ile röportaj için foto muhabiri arkadaşımın Sabah Gazetesi'nin İkitelli'deki binasına gitmiştik. Asansörde, o dönemin hayli popüler gazetecisi Ahmet Vardar ile karşılaştık. Elinde telsizi ile muhabirlerine talimat yağdırırken bizimle tanıştı ve güler yüzle yakınlık gösterdi.

Aradan epey zaman geçtikten sonra bu kez kendi gazetemizin asansöründe karşılaştım Vardar ile. Yanında gazetemizin üst yönetiminden biri vardı ve beni hatırladı. Bizde yazmaya başlayacakmış. Tam da o dönemde 'kartel' olarak nitelendirilen medyanın hışmına uğramıştı. Kurban Bayramı dolayısıyla yazdığı yazılarda kartelin klasik zihniyetinin dışına çıkmış, halkın perspektifiyle olayları ele alan yazılar kaleme almıştı.

Gazete binasını gezdirirken bir şeye çok şaşırdı Ahmet Vardar. 'Gazeteyi çıkaran kadro bu mu?' diye sordu. 'Evet' deyince pek inanmamış gibi; 'Ne kadar gençsiniz?' diye eklemişti. Gerçekten de sanırım en yaşlımız 30-32 yaşındaydı o dönem.

Bir süre beraber çalıştık ve sonra emekli oldu Vardar usta. Uzun süre hastalıkla mücadele ettikten sonra geçtiğimiz hafta Rahmet-i Rahman'a kavuştu. Halk için yazan, halkın arasında yaşayan nadir gazetecilerden biriydi rahmetli. Ve varsa hakkımız -şahsen- helal ettiğimizi belirtmek isterim. Mekânı cennet olsun.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ahbap yaren komandit!

Türkiye enteresan bir ülke. Özellikle cumhuriyet sonrası suyun başını tutan dar görüşlü elit kendince oluşturduğu sistemde kapalı devre mutlu bir şekilde yaşayıp gitti yıllar boyu. Lakin dünyanın seyri farklıydı. Bir yandan sınırlar yıkılıyor diğer yandan iletişim artık sınır tanımamaya başlıyordu. Öyle bir noktaya geldik ki, bizim vaktiyle konuşmadığımız, duymadığımız, görmediğimiz ve bunları yaptığımız sürece 'yokmuş' varsaydığımız mevzular karşımıza dikiliveriyor.

Ermeni meselesi bunlardan sadece biri. Görüyorsunuz işte elin Amerikalısı canımızı sıkacak yasalar onaylıyor, yalanlarla dolu kurguları dünyaya gerçekmiş gibi sunuyor. Biz ise yıllar boyu görmezden geldiğimiz, konuşmadıkça karşımıza çıkmaz sandığımız bu ve benzeri konuların önümüze konulmasından ziyadesiyle rahatsızız.

Medya sektörü ise hepten evlere şenliktir. Bir sefer mesleğin evrensel kuralları bu ülkede geçersizdir. Hatta bu kurallara uymamak gazetecilik sayılır! Dahası artık dikta rejimlerinde bile olmayan bir statükoculuk ve erk yalakalığı o kadar içselleştirilmiştir ki, çemberin dışına çıkar gibi olanlar anında aforoz edilir.

Temelden çarpık olan bu yapı, başta medya patronları olmak üzere, medyanın bizzat kendisi ve sektörün cemiyetleri tarafından son derece titiz bir şekilde muhafaza edilmeye çalışılır.

Misal bu memlekette bu kadar olay yaşanır, gazetecilerin oluşturdukları cemiyetlerin kılları kımıldamaz. Daha fenası ise, baskı ve dikta rejimlerindeki reflekslere benzer tepkiler verirler.

Bir de körler sağırılar birbirini ağırlar misali, kendi kendilerini övmeye bayılırlar. Belirttiğim gibi mesleğin evrensel kriterlerine uymak hak getire, yalanı, asparagası tescillenmiş haberler ödül alır, başka memlekette bırakınız mesleği yapmayı, gazete-TV binasından içeri sokulmayacak tipler onurlandırılır.

Ve elbette ideolojik kamplaşma ve kapalılık bizim mesleğin şanındandır. Kendileri gibi olmayanları yönetime almak istemezler, basın kartı vermek istemezler. Ödül filan zaten mümkün değildir.

Jüri de bu zihniyeti temsil edenlerden oluşur genellikle.

Hiç alınmasınlar ama Gazeteciler Cemiyeti'nin ödül vermek için oluşturduğu son jüriyi gördüğümüzde aklımıza gelen ilk bu olmuştu; elbette aksi düşünülemezdi. Kendileri çalıp kendileri oynayacaklardı.

Nitekim öyle de oldu...

Geçtiğimiz gün kendi ödülleri açıkladılar. Gayet tabii olarak kendileri gibi düşünmeyen, kendi ideolojilerinin dışında hiçbir kurum, kuruluş ve meslektaşın esamisi bile okunmuyordu ödül alanlarda.

Ve daha fenası da vardı tabii...

Jüriyi oluşturan kıymetli meslek büyüklerimiz kendi yayın organlarından başka kuş, kendi zihniyetlerinden başka görüş tanımadıkları için, sair medya kuruluşlarına ödül filan yoktu.

Çok basit bir örnek vereyim. Sayfa tasarımı dalında Zaman'ın başarısı ve kalitesini artık Burkina Faso gazeteciler cemiyeti bile teslim ederken bizim cemiyet elbette görmezden gelecekti.

Dünyada bu işin 'Guru'su olarak bilinen Mario Garcia'yı sanırım yazar filan zanneder sevgili jüri üyelerimiz. Garcia'nın sitesine girebilecek kadar internete ve yabancı dile vakıf olsalar Zaman'ın uluslararası tasarım başarılarını da görme imkânları olacaktı ve bırakınız ödüllük sayfayı, Batılı bir kentin taşra gazetesinden bile berbat olan sayfaları ödüllendirmeyeceklerdi. Ya da bu işin en prestijli dergilerinden olan Monocle isimli mevkutenin son sayısını görselerdi, Türkiye'yi tasarım alanında kimin temsil ettiğini bilme şansları olacaktı.

Tasarım alanı böyle de haber dalı çok mu farklı? Yalanı, ideolojik yaklaşımı tescillenmiş haberleri taltif etmeyi bir cemiyet ritüeline dönüştürenlerin, kara propaganda yapan internet sitelerini övmeleri sanırım şaşılacak bir durum değil. Zaten Taraf dendiğinde de başka tarafları rahatsız oluyor bu zümrenin.

Böyle sektöre böyle cemiyet. Yakışır, devam et...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Suçüstü!

M. Nedim Hazar 2010.03.08

Bazı şeylerin vahametini kavrayabilmek için minik bir kurgu yapmak gerekebiliyor. Gerçekten yaşanan olayların dehşet verici boyutunu ve ortalık yerde 'demokrasi, özgür basın' diye salınanların gerçek yüzünü görebilmek için resimdeki karakterleri tersyüz etmek iyi olacak gibi.

Özellikle Erzincan olayları esnasında ve sonrasında Holding Medyası'nın, hassaten Radikal Gazetesi'nin konumu ve durumu bana hep enteresan geliyor. O Radikal ki, lansman sürecindeki dönen reklamlarında nasıl bir konumdaydı, şimdiki durumu nasıl içler acısı bir vaziyette.

Bahsi geçen gazete Ergenekon sürecinde çok ince vuruşlar ile olayı sulandırma/bulandırmaya yönelik hiç de küçümsenmeyecek bir performans sergiledi. Bence salt bu özelliği ile bile Ergenekonseverlerin iltifatına mazhar olmalı. Yazık, Cemiyet bu yönü iskaladı, yeterli ödül vermedi bu mevkuteye.

Gazete önceki günkü haberiyle de büyük (!) bir gazetecilik örneği sergileyerek Erzincan olayının gizli tanıklarını buldu ve bu tanıkların ifadelerini baskı altında verdiklerini, bu nedenle ifadelerinde değişime gideceklerini yazdı. Masum bir habercilik hadisesiymiş gibi görünen bu olay aslında ülkemizde siyaset/medya/cunta ilişkisinin enteresan bir örneğiydi.

Nitekim Son Sayfa isimli internet sitesinde yayınlanan fotoğraflar, meselenin dehşetini ortaya seriverdi.

Andıç medyasının bidayetinden beri darbeler ve hassaten 28 Şubat hakkındaki durumu ve konumu belli. Bu nedenle şaşırsak da anlayışla karşılıyoruz bu tür paslaşmaları. Beni esas dehşete düşüren, barolar ve yargı gibi her fırsatta 'yargı baskı altında, kuşatılıyor' diye bağırان güruhun bu konudaki dut yemiş bülbül durumu. Başka bir ülkede olsa yer yerinden oynar 'Kardeşim ne işi var gizli tanık ile siyasetçinin? Ne işi var devam eden bir mahkemenin gizli tanığı ile gazetecinin?' diye kıyametler kopardı.

Başta söylediğim gibi, gelin kahramanların yerini değiştirelim ve bir fikir yürütelim.

Mesela Erzincan gibi her satırı dehşet ve akıllara durgunluk veren bir olayın gizli tanığıyla Taraf Gazetesi'nin bir muhabiri buluşsaydı. Ve bu muhabir bu gizli tanıkları alıp AK Partili vekillere götürseydi, bu ülkede neler olurdu?

Ergenekon medyası, barolar, YARSAV Partisi, yüksek yargı mensupları nasıl kıyametler koparırdı. Kimler Piedro Irmağı'nın kenarında oturup kahredici yazı döktürürdü? Hangi emekli komutan kendinden geçip konferansta ana avrat küfürler saydırırdı?

Meselenin vahametini anlatabiliyor muyum?

Bir 'kuşatılmışlık' geyiğidir almış başını gidiyor... Esas rahatsızlık verenin vaktiyle medyayı, yargıyı, orduyu kuşatanların gerçek yüzlerinin ortaya çıkması olduğunu bu olaydan daha şahane ne gösterebilir?

Siyasetçinin davalara bu kadar müdahil olduğu, medyanın bizzat kurgunun içinde yer aldığı bir medyada siz kimi ne ile kuşatmakla suçluyorsunuz hemşerim?

Sadece bu son Erzincan davası bile bu ülkede siyasetin, medyanın ve hukukun içinde bulunduğu korkutucu durumu göstermesi açısından dehşet vericidir. Daha dehşet vereni ise bu durumu normalmiş gibi karşılayan sair kurum ve kuruluşlardır. Sözüm ona masumiyet karinesinden, haktan, hukuktan, yandaşlıktan bahsedenlerin suskunluğu bu kasvetli tablodaki veballerini son derece net bir şekilde göstermektedir.

Önce herkes elindeki ve ruhundaki pisliği temizleyecek, sonra temiz parmakla başkasını işaret edecektir. Yoksa böyle suçüstü yakalanır ve tarihe geçer.

Kızıp, bozuluyorlar ama 'kullanılacak gazeteci' listeleri deşifre olduğunda sinirlenip alınanların nelere maşa olduklarını görüyoruz.

Bakalım daha ne maskaralıklar ve üç maymunluklar göreceğiz!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bahar ve güneş

M. Nedim Hazar 2010.03.20

Her şey fitratı icabı olduğu yerde mi güzel, yoksa biz olması gerekeni olduğu yerde görmediğimizde mi panikliyoruz? Biliyorum karışık oldu biraz, hemen örnek vereyim:

'Mevsim normalleri' diye bir meteorolojik terim var biliyorsunuz. Yazın sıcaklığı, kışın soğukluğu mevsim normallerinde oldu mu umursamıyor insanlık. Ne zaman ki dünyanın fabrika ayarlarıyla oynamaya başladı insanoğlu, homurtular yükseldi önce bilim çevrelerinden. 'Mevsim normallerinin altında (ya da üstünde)' diyerek uyardılar tüm insanlığı. Yazın havanın soğuması, kışın ısınması, yazın yağış, kışın kuraklık endişe verici olur hep.

Oysa geçtiğimiz gün sohbet ettiğim bir uzman, 'yeryüzündeki çevre dengesi belki de tarih boyunca en uyumlu dönemini yaşıyor' demişti ve ben şaşırmıştım.

Uzun ve soğuk bir kışın ardından güneşin kendini kararlı bir şekilde gösterdiği günler -ki onlar da bugünler oluyor- şahane oluyor sevgili okur. Bir gün önce yağmurun ıslattığı asfaltlar bir yılan derisi gibi parlayıp alıyor gözlerimizi. Güneş önce yansımasıyla gözleri alıyor sabahları. Evlerin camları, ağaçların yaprakları, kaldırımların taşları...

Pencereler aylar boyu yaşadıkları içe kapanıklığa inat odaları sabahın serin havasıyla buluşturuyorlar bugünlerde.

En çok da parklardaki cıvıltı müjdeliyor baharı.

Dört bir yan çocuk cıvıltısı, koşuşturması.

İlle de park bankları. Anneler, teyzeler, nineler dizi dizi diziliyorlar banklara... Ne tuhaf, insan çocukken de bu dönemlerde güneşlendiriliyor, yaşlandığında da!

Böyle bir sabah gördüm işte onu bir parkın köşesindeki bankta. Hemen yanında kontörü bitecek olan kız telaşa bağırıyordu birine. Üzerindeki üniformanın lakaytlığı belli ediyordu aslında dünyasını. Belli ki geç kalmıştı birileri buluşmaya. Kulak misafiri olmamak için özellikle gayret sarf etmek gerekiyordu bu durumda.

Yaşlı amca bütün desibel yüksekliğine rağmen sanki başka bir âleme dikmişti gözlerini. Güneş yapraklardan sekerek iniyordu parkın metal/plastik karışımı salıncaklarına. İkide bir saatini kontrol etmesinden belliydi ki, o da biri-ler-ini bekliyordu. Hışımla telefonu kapatan kız, yanından geçerken oralı bile olmadı.

Epey sonra 'dede' çığlığıyla inledi evlerin ortasında kısıtılmış şekilde duran park alanı. Çocuklar umursamadı ama yetişkinler başını yaşlı adama doğru çevirince tuhaf bir utangaçlık belirdi yüz ifadesinde. Bıcır bıcır bir çocuk koşarak geldi ve boynuna sarıldı. Hemen arkasında somurtuk yüzlü genç bir kadın belirdi. Adamın olanca yumuşaklığına inat, kadın sert ve tavizsizdi. 'Çabuk' dedi azarlar gibi, 'Çabuk bir yere yetişmem lazım, beş dakika dursun, gideriz!' Çocukla dedesi ise değil kadını, dünyayı unutmuş gibi birbirleriyle sarmaş dolaş olmuşlardı.

Kadın aksi ve sert, dede şefkatli ve yumuşacıktı. Yaşlı elleri torununun yüzünde gezdikçe damarlarındaki kan daha hızlı akıyordu adeta. Aptalca bir dalgınlıkla izliyordum tabloyu. Neden sonra kadın izlendiklerini fark ettiği an bankın ucuna yerleşip yapmacık bir fedakârlığa soyundu. 'İyi hadi beş dakika daha sevişin dedenle.'

Piyango çıkmış talihli gibi gülümsedi yaşlı adam... Sonra çocuğun elinden tutup salıncağa doğru götürdü. Çocuğu ittikçe hayata olan bağı sanki daha güçleniyordu. Salıncaktaki çocuk ona her yaklaştığında bedeninden beklenmeyecek bir maharetle saçlarını okşamaya çabalıyordu dede.

Bu muhteşem baharda aşk tablosunu kadının bitiş haykırması yıkıverdi. 'Tamam artık yeter!' dedi panikle. Çok önemli ihaleye yetişen birinin tavırları vardı kadında. Yaşlı adam peşin bir suçluluk ve zar zor duyulacak kısık bir sesle 'haftaya da getirir misin?' diye soracak oldu ama kadın cevap bile vermeden çocuğu çekercesine alıp gitti.

Torunuyla gelini gözden kaybolana kadar arkalarından baktı yaşlı adam. Neler yaşadığı belli olmayan ihtiyar gözlerinde bir tutam yaş belirmişti.

Güneş ise bu kez yaşlı adamın sevgi gözyaşlarından yansarak müjdeliyordu baharı....

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kayıplar

M. Nedim Hazar 2010.03.22

Türk medyası enteresan. Yememiş içmemiş Fadime Şahin'in peşine düşmüş. İsmi filan değiştirdiğini yazdı gazeteler. İşini de öyle. Belki eşini de bilemiyorum tam. Bir başka gazete 'onu önce biz bulduk' diye gururla başlık atmış.

Türk medyası ara ara yapıyor bu tür haberleri. Misal bir dönemin popüler TV yıldızlarını buluyorlar 'Şimdi neler yapıyorlar?' başlığıyla veriyorlar yayına. Biri Bizi Gözetliyor'un kahramanları, 'Benimle Evlenir misin?'in arızalı tipleri, taksi, şarkı programlarının marazi karakterleri şimdilerde neler yapıyorlar öğreniyoruz sayelerinde.

Esasen 'Bir ... vardı hakikaten, ne oldu?' şeklinde kalıplaştırdığımız bir merak cümlemiz vardır bizim.

Benim de aklıma yakın tarihimizin birtakım isimleri takıldı. Onları hatırlatayım dedim. Gerçekten şu anda neredeler, ne yapıyorlar bilmiyorum...

Mesela 28 Şubat döneminde pek popüler olan bir yazarımız vardı; Faik Bulut Beyefendi. Şimdilerde nerededir acaba? Ne yapıyordur.

Sonra, daha yakın bir döneme kadar neredeyse her akşam ekranlarda gördüğümüz, sonrasında yaşanan bir gözaltı hadisesinden sonra birdenbire kaybolan Sinan Aygün geldi aklıma. Şüphesiz bilenler vardır ama sıradan bir TV-medya takipçisi olarak soruyorum, bir Sinan Aygün vardı sahi, ne oldu?

Aktif ve cevval bir medyacı gibi başlayıp, sonra siyasete soyunan, sonrasında birdenbire kendini unutturan Emin Şirin Beyefendi mesela. Acaba o nerededir, ne yapıyordur?

Bir dönemin çocuk yıldızı Havuç'un büyüklüğünü de biliyoruz. Bir ara ısıtıcı reklamlarında filan boy gösterdi. Ama babası Tamer Bey epeydir ortalıklarda görünmüyor.

Çevik Bir Paşa'yı hatırlatmama gerek yok. 28 Şubat'ın kudretli komutanı aniden kayıplara karıştı. Medya eskiden Sayın Bir'i manşete taşımayı pek severdi. Bugünlerde Ruhat Mengi'yi bile Sayın Başbuğ'a göndermeyi tercih ediyor nedense.

İsmet İmset isimli sıra dışı bir gazetecimiz vardı örneğin. Bir ara PKK'nın epey prim yaptığı dönemlerde kendisi de çok popülerdi. Bir sürü dedikodu ve şehir efsanesi türetilmişti onun hakkında. Sonra bir kitap yazdı ve kayıplara karıştı. Kimi yurtdışında yaşadığını söylüyor, kimi dağa çıktığı iddiasında. Sahi nerede acaba İsmet İmset?

Sizi bilmem ama benim pek sevdiğim bir aktördü Ahmet Mekin. Babacan rollerin adamıydı. Selvi Boylum Al Yazmalım filmindeki muhteşem oyunu hâlâ akıllardadır. Lakin Türk sinemasının zirve yaptığı, Türk dizilerinin rekora koştuğu günümüzde Ahmet Mekin isminin en son 5 yıl önce filan anılması bana biraz garip geliyor. Mekin ile ilgili de bir sürü efsane ve dedikodu üretiliyor ama gerçek olan bir şey var; ortalıklarda görünmüyor Ahmet Mekin.

Erdoğan Teziç Bey mesela. Yine yakın tarihimizin önemli isimlerinden biri. Hani Sayın Ahmet Necdet Sezer'in görevdeyken de sessiz sedasız olduğu için, emeklilik döneminde hatırlanmamasını anlarınız da Sayın Teziç'inki biraz tuhaf oluyor. Malum bugünkü yükseköğretim tablosu biraz da Kemal Beyler (Alemdaroğlu ve Gürüz) kadar sevgili Teziç büyüğümüzün de eseridir.

Aslında saymakla bitmez. Ben ilk akla gelenleri sıraladım. Bir dolu şarkıcı, artist, siyasetçi, bürokrat, asker vesaire var daha böyle. Eminim hepsinin kendince nedenleri vardır. Kimi yorulmuş, kimi kırılmış, alınmış, kimi suçluluk psikozunda, kimi deşifre olmuştur da bu sebeple ortalıkta pek görünmüyorlardır.

Fadime Şahin, yakın tarihimizde önemli olaylar yaşandığı zaman ezilen çimenlerden sadece biriydi bence. Ezilen ve onlar sayesinde ezdirilen binlerce, yüz binlerce çimen, çiçek, böcek oldu. Binlerce acı yaşandı, hayat kaydı... Ancak medyanın filleri bırakıp da çimenlerin peşine düşmesi bana hep manidar gelir.

Zira kurulan yeni kumpaslara bakıldığında daha birçok oyuncak, aparat ve çimen hazırlandığını da görüyoruz. Fillerin böyle mucizevi bir özelliği var sanırım. O koskoca cüsselerine rağmen görünmez olabiliyorlar!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çarpı atma geleneği ve TRT'ye yapılanlar

M. Nedim Hazar 2010.03.27

"Devletin çatısı çöker" dedi yüksek yargı mensubu bir büyüğümüz. Anayasa değişikliği paketi kendilerinin istediği gibi olmayınca çökecekmiş devlet.

Nasıl bir devlet yapısı varsa kendi kurgularında hemen çöküveriyor sanırım. Aslında bahse konu zihniyete yabancı değil bu ülke. Nice zamandan beri birtakım yerlerde bir şekilde bulunmuş birtakım zevat hep benzer mantıkla direniyor değişime ve gelişime. Konumuz yargıdaki geçmiş zaman mimozaları ve kadrolaşmaları olmadığı için bu bahsi derinlemesine ele almıyorum.

Hatırlayınız THY için yazılanı, çizileni, söyleneni...

Havada uçmayı sadece bir kısım elitin ayrıcalığı olarak algılayan zihniyet de vaktiyle, 'THY batır, hatta bak bak batıyor' gibi yaklaşımlarda bulunmuştu. Şimdi çoğu kuyruğu kıstırıp, sessizce dünyanın sayılı havayolu arasına giren Türk Hava Yolları'nı izliyor, belki en fazla erketeye yatıp, bir hata, kaza filan olmasını bekliyor bu guruh. THY'nin çatısı filan çökmedi, aksine çatısı yükseldi anlayacağınız.

En çok da TRT'yi eleştirenlere gülesi geliyor insanın.

Hele de CHP ve onun medyadaki tetikçilerine. Artık devlet arpalığı kalmadı onlar için. Artık sadece CHP'ye 'belgesel' adı altında ömür billah yayınlamayacak gizemli şeyler hazırlayabiliyorlar trilyonluk bedellerle. (Sahi şu trilyonluk belgesel konusunda ağzını açacak bir tane babayiğit CHP'li çıkmaz mı kardeşim?) TRT bu kesim için arpalık olmaktan çıktı.

Lütfen tekrar hatırlayınız TRT'nin yakın geçmişteki halini. Kurumu bu hale getirenlerin vaveyla etmesi normal. Birtakım psikolojik savaş tetikçilerini kullanmaları da. Onların arzuladığı protokol haberciliği, izlenmeyen programcılık vesaire. Özel kanallarla rekabet edebilecek, onları birçok alanda geçebilecek bir devlet televizyonu fikri uykularını kaçııyor sanırım.

Öyle ya...

Ana haber bülteni deyince devletluların günlük geyikleri ekrana gelecek saatlerce. Spor deyince de birkaç patinaj yayını, bir de İngiltere Süt Kupası oldu mu tamamdır. Nedir şimdi TRT Ziraat Kupası yayınıyor, canlı yayın ihalesine giriyor filan! Hele müzik eğlence programları...

Kargadan başka kuş, kendilerinden başka bu işi yapacak eleman tanımayan kapasitesizler guruhu diline bir dolamış ki 'Kadrolaşma'yı sormayın. Akılları sıra 'Yandaş' filan diyerek aşağılayıp, damgalayınca istedikleri olacak. Başka memlekette okul dergisinde 'tarihte bugün' bile hazırlamayacak kadar çapsız ve yetersiz olanların 'tarihçi' namıyla ortalıkta salınmasına alışmışlar elbette! Eh bir de meselenin 'Ergenekon cemaati' ile ilintisi var tabii! Başarılı kurumlara ne kadar vurursan Ergenekoncu ağabeylerinin o kadar gözüne girersin bittabi!

Üstüne üstlük bir de yıllardan beri oluşturulan reyting-tiraj kumpası da çatırdıyor. Belli grubun borazanına dönüştürülen tiraj-reyting denetleme şirketlerinin foyası meydana çıkıyor. Bu kadar bağırıp çağırımları boşuna değil elbette.

Gidin Anadolu'nun herhangi bir kentine, girin herhangi bir eve bakın bakalım hangi kanal izleniyor. Onlara sorarsanız elbette 'TRT'nin çatısı çöküyor' diyecekler. Bugüne kadar her iktidar döneminde şişirile şişirile neredeyse 10 bine dayanan personel onları rahatsız etmedi ve etmez. Bu işi bilen 30-40 kişi gözlerine batır, canlarını yakar. Çünkü kendilerinin bir işe yaramadığı ortaya çıkıyor.

İşin utanmazca 'damgalama' boyutu da ayrı tabii... 'Efendim şu kadar personel Yeni Şafak'tan, Kanal 7'den, Samanyolu'ndan, Kanal 24'ten, Zaman'dan alınmış...' Eeee... Bu insanların liyakati mi yok? Sizin kadar da mı bu işi bilmiyorlar? Üzerine çarpı atma terbiyesizliği de neyin nesidir. Şimdi birileri sizi de Perinçek'in uşağı, çomarın finosu filan diye damgalarsa haksız mı olurlar?

Bu zihniyetin rahatsız olmasını anlıyor ve hoş görüyoruz elbette. Elbette 'Eyvah çatırdıyor, yıkılıyor' diye bağırıp çağıracaklar. Dün de yaptılar bunu, bugün de, yarın da yapacaklar. THY'nin yüzlerine attığı şamarın izi soğumadan yeni şamar TRT'den geliyor çünkü. Şaplak manyağı olan güruh ne kadar rahatsız olsa da TRT çağdaş yayıncılık dünyasında hızla yükseliyor. n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dua ve bilim

M. Nedim Hazar 2010.03.29

Prof. Dr. Nevzat Tarhan, çok sevdiğim, fikirlerine önem verdiğim ve uzmanlığıyla ülkemizdeki sayılı 'gerçek' bilim adamlarından biri olduğuna inandığım birisidir. Nevzat Hoca, Diyanet Dergisi'nde yer alan söyleşisinde dua ve ibadetin önemine değinmiş ve bilimsel birtakım veriler ile ilmî açıdan da duanın faydalarını sıralamış.

Elhak öyledir...

Tıpkı Prof. Tarhan'ın dediği gibidir; "Duada vücut ısısı yükselir, ürperti hissi ile uyarılma yaşanır, algı gücü keskinleşir, bilinç düzeyi ve farkındalık artar. Harvardlı Dr. Herbert Benson, 'Handbook of Religion and Health' isimli kitabında, inanmanın hastalıklar üzerinde yüzde 60-90 iyileştirici etkisi olduğunu aktarmıştır. Bin 200 kişi üzerinde yapılan araştırma ve diğer birçok çalışma, 'dindar insanların daha uzun ve sağlıklı yaşadığını' gösteriyor. Benson, bu kitabında 'İbadetine düşkün ve düzenli dua eden insanlar daha seyrek hasta oluyorlar, hastanede kalma süresini dindarlık azaltıyor, kalp ameliyatı sonrası ölüm riski hiçbir dinî aktivitesi olmayanlara göre 14 misli daha az' tespitlerini yapmıştır. Dr. Benson, son 30 yılını duanın insan fizyolojisi üzerindeki etkilerine adanmış bir araştırmacıdır. Dua halindeki insanların beyin MR görüntülemelerinde kompleks aktivitelerin gerçekleştiğini de rapor etmektedir..."

Ve keza birtakım inançsız bilim adamının yüzyıllardan beri insanların bilinçaltına ekmeye çalıştığı 'inanç ile bilim çatışır' tezi saçmadır, temelsizdir...

Bütün bunlar, bir inanan insanı mutlu eder ve inancından dolayı kendini daha iyi hissetmesini sağlar. Lakin hocamızın affına sığınarak bir hususu da belirtmeyi borç addediyorum.

Furkan Sûresi'nin 77. ayeti şöyle buyuruyor: "De ki; eğer duanız olmasa, Rabb'imın katında ne ehemmiyetiniz var?"

Keza Zâriyât 56'da ise mevzu daha köklü ele alınıyor: "Ben cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım..."

Meseleye Rabbani bir pedagoji ile bak-a-mayan insanlar için rahatsız edici olabilir bu ilahi cümleler. Ancak inanan insan için kesinlik ifade eden karinelere.

Elbette "yerleri ve gökleri" ve dahi arasındakileri, dışındakileri yaratan Rabb, şüphesiz yarattıklarının zararına olan bir şeyi telkin edip, farz kılmaz. Dahası bunu yaradılışın temel referansı olarak göstermez.

Ancak olabilirdi de...

Yani dua ve ibadet etmek insan için ciddi bir sıkıntı, hatta zarar veren bir şey olsa bile, inanan kişi için öncelik bellidir.

Bilmiyorum anlatabiliyor muyum?

Yani kul, duayı vücudun ısısının yükselmesi, ürperti yaşaması, algıyı yükseltmek, bilinç farkındalığını artırmak için değil, Yaratıcı emrettiği için yapmalıdır.

Namazı (salt) egzersiz, abdesti (sadece) hijyen, duayı psikolojik rahatlama amacıyla yapma düşüncesi, şahsen beni rahatsız ediyor nedense.

Dikkat buyurun, bedensel ve ruhsal birtakım ihtiyaçların en iyi 'Yaratıcı' tarafından bilinebileceğini tekrar hatırlatıyorum. Bir ürünü yapanın, en iyi teknik servisi verebileceğini ve kullanım kılavuzunu hazırlayabileceğini unutmuyorum elbette. Ve fakat bunlardan bîhaber bir bedevinin bile yaptığı kutsal görevin bonuslarının farkında olmadan da aynı hazzı ve sevabı kazanabileceğini ıskalamamak gerektiğine inanıyorum.

İbadetin öncelikli olarak ölüm riskini minimize ettiği için değil, ölüm sonrası hesap ve ceza riskini en aza indirdiği için yapılması gerektiği gerçeğini birtakım bilimsel tespitlere harcatmamak lazımdır. Bunu yaptıktan sonra üstüne gelen zaten kaymaklı kadayıftır. Tarhan Hocama hürmetlerimle...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kaymakamın gelini

M. Nedim Hazar 2010.04.03

Sanık büyüklerimizden birinin eşi hanımefendi söylemişti, hatırlarsınız, "12. ve 14. Mahkeme bizdenmiş" diye. Hatta eklemişti: "Ankara, İstanbul ve İzmir Barosu da 'biz hazırız' dediler..."

Normal insanların yaşadığı, doğru dürüst adaletin, medyanın, iktidarın, demokrasinin olduğu bir ülkede yer yerinden oynardı sanırım. Ama burası Türkiye! Kimse 'Baro neye hazırmış?' diye sormadı. Ve dahi kimse, '12. ve 14. Mahkeme bizdenmiş' demek de neyin nesidir? Diğer mahkemeler kimden? Hem siz kimsiniz kuzum?' diye de sormadı.

Ergenekon medyası aklı sıra iktidarı sıkıştırmak için kendince semptomlar tespit etti. 'Mahalle baskısı' dedi, kimse yemedi, ardından 'Sivil dikta' dedi yine milletin karnı tok geldi. Şimdi de her zaman sarıldıkları 'uzlaşma-mutabakat' bahanesine sarılıyorlar. Oysa bu memlekette herkes çok iyi biliyor ki, CHP ve onun medyası 'mutabakat' diyorsa, 'biz bunu istemiyoruz, ağzınızla kuş tutsanız bile hikâye' durumu oluşmuş demektir.

'Sivil dikta' geyiğinin yaşandığı dönem, 'medyaya baskı var' türü üflemlerde de bulundular. Oysa Ergenekon medyasından bir tek kişi bile fikir özgürlüğü ya da demokrasi adına yargılanmadı bu memlekette! Burun kıvrıp, aşağılamaya çalıştıkları Taraf Gazetesi'nin muhabirleri, yöneticileri günde onlarca mahkemeye gitmek zorunda kalırken, hem 'Dikta' diye bağırıyor hem de Holding medyası olmanın keyfini sürüyorlardı.

İdeoloji böyle bir şey sevgili okur. Penaltı pozisyonuna bakış açısı gibi. Eğer bir takımı 'ölümüne ve körü körüne' tutuyorsanız cümle alem 'yüzde yüz penaltı' dese bile size göre hiçbir şey yoktur! Dün sevgili Hayrettin Hoca (Karaman) yazdı: "Mahkemelere bakıyoruz 'sizin ve bizim' mahkemeler var. Aynı davada, aynı deliller ve belgelerle, aynı şahısları tutuklayanlar var, serbest bırakanlar var, mahkûm edenler var, beraat ettirenler var."

İdeoloji -affedersiniz- salatalığı istediği an meyve, istediği zaman da sebze statüsüne sokuveriyor işte.

Nazlı Ilıcak mahkûm oldu. Neden biliyor musunuz?

Bir yazısında kullandığı 'işgüzar' kelimesi yüzünden. 11 ay 20 gün hapis cezasına çarptırıldı. Başka bir gazeteci başkası için 'dönek, kaypak, salyalı, şapşal, hain' gibi nitelemelerde bulununca yine bu ülkenin mahkemeleri, 'eleştiri sınırları içinde' diye rahatlıkla beraat kararı verebiliyor.

Ülkemizde adaletin içine atıldığı bu ideoloji çukuru temizlenmedikçe, memleket düze çıkmaz, çıkamaz. Bir hâkim önüne gelen dosyayı hakkaniyet ve vicdanına göre değil de, ideolojisine, inancına, mezhebine göre okursa memlekette hak da kalmaz, hukuk da!

Elbette Ergenekon muhibbi medyadan bunun eleştirisini beklemiyoruz. Hatta tam aksi dün yaptıkları gibi, birtakım 'Nöbetçi Hukukçular'ın verdikleri tahliye kararını 'beraat' gibi sunup tef çalıp oynamaları bile normaldir. Kimse onlardan; 'İyi de kardeşim başka hâkimin bulduğu 'kuvvetli suç olgusu', sizde nasıl oldu da buhar oldu?' diye sormalarını beklemiyor. Sanırım kimilerine göre bu olgu bizzat eylem yaparken mümkün!

Tıpkı 'Islak imza' olayında olduğu gibi. Bu memlekette insanlar Adli Tıp raporuyla tımarhaneye tıklıp, ömür boyu parmaklık arkasına yollanırken, hepsinin 'kimyasal analiz'i yapılıyordu sanırım!

Bu memlekette problemin 'darbe Anayasası değiştirilerek çözülmeyeceğini artık millet görüyor. Zira siz dünyanın en demokratik hukuk sistemini bile kursanız, bu 'bizden-sizden' zihniyetinin ideoloji kazanı yasaları nalıncı keseri gibi yontmaya devam edecektir.

Başlık mı?

Hiç bilmiyorum, sanırım 'Çekirgeyi Salıverdim' şarkısını dinlediğim için aklıma takılı kalmış!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İki yanlış algı

M. Nedim Hazar 2010.04.05

Gelen okur mesajlarına bakılırsa memleketteki genel algıya dair tashih yapmayı denerken üretilen bambaşka anlamların altında kalmışız.

Birçok sevgili okur, 'Ne yani 12 Eylül Anayasası'nı mı destekliyorsun?' gibi serzenişte bulunmuş.

Ne münasebet!

12 Eylül'ü ne şimdiki tatlı su solcuları gibi algılayan ne de gözü kara kutsayanlardanım. Sayısız masum insanın kanına girdiği gibi, memleketi yarım asır geriye götürdüğünü düşünüyorum. Cuntacıların ürettiği yasaların da daha başından saçmalık olduğunu yazıp, söyledim.

Benim kastım şudur:

Bir memleketin yasaları ne olursa olsun; ister alabildiğince özgür ve liberal, ister katı ve jakoben... Esas mesele o kanunları uygulayanlarda bitmektedir. Dünyanın en özgür yasalarını çıkarsanız bile, bunu uygulayacak özgür ve ideolojik körlüğe saplanmayan kişiler olmadıkça hiçbir kıymet-i harbiyesi yoktur.

Bakınız bugünkü Türkiye...

Vakti zamanında kadrolaşmış, iliğine kadar politize olmuş, kanunları istedikleri gibi eğip büken, sündüren bir zihniyetin eline İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'ni bile verseniz size oradan idam kararı çıkartabilirler!

Evet, Türkiye'nin yeni bir Anayasa'ya ihtiyacı var. Zaten birer siyasi parti temsilcisi gibi refleks gösteren yargının kendisi de bunu söylüyor. Sıkıntı, yasalar değişirken kendileri gibi olmayanlara hayat hakkı tanınması! Beyefendiler bundan rahatsızlar bence.

Bu memlekette doğru dürüst bir yargı sistemi olsa, inanın Anayasa'yı filan kimse aklına bile getirmez. Birilerine 'köpek' diyene, 'o eleştiri hakkıdır' diye ahkâm kesip, ardından 'işgüzar' diyene hapis cezası çakan bir zihniyetin varlığından bahsetmek istedim sadece.

Askerlik yapanlar bilirler... Askerlikte 'iyi yer' yoktur, 'iyi komutan, kötü komutan' vardır. Öylesine zor bir yere düşersiniz ki askerde, oraya gideceğinizi bilenler size acıyarak bakarlar, 'Biter mi bu askerlik?' derler. Ancak öyle şeker gibi bir komutana düşersiniz ki, cennette yaşıyormuşsunuz gibi gelir. Terside mümkündür. 'Yağlı ballı' yerlere düşüp, kafayı kendisine takan komutandan dolayı cehennemde yaşayan az asker yoktur bu memlekette!

Mesele kanunları yorumlama meselesidir. Niyet ve düşünce meselesidir. Eğer bir zihniyet kendininkinden başka her düşüncüyü bu memlekete ve kendisine düşman olarak görüyorsa, en barışçıl ve demokratik kanun bile ölümcülleşebilir!

Dolayısıyla öncelikli değişmesi gereken şey, kanunlar değil zihniyettir. Bu zihniyet devam ettikçe Anayasa'yı değiştirdeniz ne olur değiştirmeseydi ne olur!

Bir diğer -oluşturulmak istenen- yanlış algı ise, şu 'kuşatılmışlık' meselesidir. Gün geçmiyor ki CHP ve onun ideolojik müridi olan grup tarafından bu 'kuşatma' sakızı çiğnenmesin. Oysa esas kuşatılmışlık şimdi vardır. Şahsen bu ülkede yıllardan beri bazı makamların ve kurumların belirli bir zihniyet tarafından kuşatıldığına inanıyorum. Çıkan gürültü ve kavganın esas nedeni de budur. Millet bu kuşatılmışlığı fark etti ve kendi iradesinin olaya müdahale etmesini istiyor. Bu kuşatmayı kırmak, eğitimin, yargının, güvenliğinin, sosyal yapının milleti düşman olarak gerenler tarafından değil, bizzat kendisi tarafından yönetilmesini istiyor.

Başta güdümlü medya olmak üzere, bu kuşatmanın merkezinde oturanların tüm sıkıntısı da burada başlıyor. Bu nedenle 'Ülkenin geleceği tehlikede' marşını çalıp duruyorlar. Ülkenin geçmişini karanlık kan bataklığına çevirenlerin ülke geleceğiyle ilgili en ufak bir endişesinin olduğuna inanmıyorum. Olsa olsa kendileri ve kendi zihniyetleri için bir tehlike seziyorlar.

Gürültü bundan...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İnanç, ideoloji ve hukuk

M. Nedim Hazar 2010.04.10

Anlaşılan odur ki, ömrümüz tashih yapmakla geçecek. Önce şu genel algı bozukluğunu bir düzeltmek lazım: Demokrasiyi benimsemek, içselleştirmek farklı bir şeydir, ona bir inanç sistemi gibi tapınmak farklı.

Demokrasi, bir inanç manzumesi değildir, seküler bir yönetim biçimidir. Kişi Müslüman, Budist, ateist ve bilumum 'ist' olabilir ama yönetim şekli olarak demokrasiyi benimser, özümser... Gerisi samimiyet ile ilgili bir

şeydir.

Yargıtay Başkanı Hasan Gerçekler'in basına yansıyan "Kim ne derse desin, biz inandığımız şeyleri söylemeye devam edeceğiz." şeklindeki açıklamaları, hem yüksek yargımızın içinde bulunduğru durum hakkında ciddi ipuçları vermekte hem de 'adalet' gibi bir kurumun en tepesindeki bakış açısının ne tür bir 'sakatlık' içinde olduğunu göstermektedir.

Bir yargıç, inancı ne olursa olsun -mesleğiyle ilgili- onu ifade etmez, hele hele aldığı kararlara inancını asla karıştırmaz, karıştırmamalı. Yargıç, kendi düşünce ve inanışlarını kendine saklar. Yaptığı işle ilgili alacağı kararları, söyleyeceği şeyleri kanunlar belirlemiştir. İnancına göre onları yorumlamaz, eğip bükemez.

Bükmemelidir yani...

Zira onu bulunduğru makama inancı, ideolojisi, düşüncesi değil, kendi alanındaki bilgisi, birikimi ve hakkaniyetli duruşu getirir. Getirmelidir en azından.

Bir yüksek yargıç çıkıp, 'Ben böyle inanıyorum kardeşim, işinize gelirse' dedi mi işler karışır, o ülkede adaletten, hakkaniyetten söz etmek mümkün olmaz.

Sayın Gerçekler'i dediğimin dışında tutarak söylüyorum; bir yargıç, inancı gereği Müslüman, ateist, Mecusi, putperest, Budist de olabilir. Bu, kendini ilgilendiren bir şeydir. Kimse onu inançlarından dolayı kınayamadığı gibi, bu düşünce, inanış ve ideolojisi kariyerindeki belirleyici etmenlerden biri de olamaz, olmamalıdır.

Bir yargıcın önüne gelen davada, aldığı kararlarda düşünce ve inanç yapısı yönlendirici olursa o memlekette kaos çıkar.

Şahsen hiçbir yüksek yargıcın, hukuk adamının inancını merak etmiyorum, ideolojisini de. Bunu kendisine saklamalıdır. Ondan beklediğim, yasaların çizdiği sınırlar çerçevesinde aklın ve vicdanın gerektirdiği kararlar almasıdır. Aksi durumda, kendisi gibi düşünmeyeni, kendisi gibi inanmayan, kendisi gibi yaşamayanı baştan, peşin hükümle mahkûm etmiştir bile!

Bu görüşler doğrultusunda, meselenin özüne inildiğinde pekala sayın yargıcın 'ihşas-ı rey' ifade ettiğini bile söylemek mümkün. Bu ülkede yüksek yargı kararları o makamlarda oturanların inanç ve ideoloji manzumelerine göre hükme bağlanacaksa yandı gülüm keten helva!

Belki abartı olacak ama şimdi Hindu inanışında olan bir yargıç ortaya çıkıp, 'ben inandığımı söyler, yaparım' dedikten sonra bütün kasapları 'katil' diye hapse tıkmaya kalkarsa ne yapacağız? O yargıcın kutsalı ile kanunların koruduğru şey aynı -her zaman olabilir mi? Bir yargıç kendi düşünce ve inanışına ters, zıt ve hatta düşman olan düşünce, inanış ve ideolojilere bile hakkaniyetle, kanunlar çerçevesinde yaklaşmak, buna göre kararlar almak zorundadır.

Yoksa!..

Yoksa böyle oluyor işte, karşımıza yargı diye belli bir düşünce ve ideolojinin kemikleştirdiği, çoğru zaman aldıkları kararla tuhaf durumlara düşen bir mekanizma ortaya çıkıyor. Ve mizahın bile artık yetersiz kaldığı bir tek tiplilik manzarası oluşuyor. İsteniyor ki 72 milyon tane Sabih Kanadoğru gezinsin ortalıkta.

Ne saçma şey!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tipolojik tasnif

M. Nedim Hazar 2010.04.12

Farkındayım, bahsedeceğim mevzu, bir köşe yazısı hacminden epey fazlaca alana ve zamana ihtiyaç duyuyor. Belki aylar süren bir tarama/tasnif etme, analitik yaklaşma zarureti var. Ancak bir yandan da hızla yaşanıyor gelişmeler.

Dalga dalga üstüne, maske maske üstüne iniyor. Makyajlar dökülüyor, eğreti tavırlar gerçek refleksler neticesinde içteki manzarayı dışarı vuruyor. Elbette tarihin o şaşmaz kalemi, olan biteni kayda geçiriyor, notlar düşüyor. Lakin olan biteni daha sarıh ve kolay bir şekilde fahmedebilmek için bazen yüzeysel de olsa, tasnif gerekiyor. Bir kısım zevat bu 'yüzeysel' lafına balıklama dalmasın, zira yüzeysel diyoruz 'yalan' değil!

İhtimal ki kökü yarım yüzyıl kadar geriye giden bir yapıdan söz ediyoruz. Çapraz ilişkilerden, karmaşık ve sistematığı olmayan bir pratikten. İşin teorik kısmını elbette hesaplayanlar olmuştur ama teori her zaman sağlıklı işlemiyor görüldüğü üzere. Bazen aptallıklar, bazen bizatihi kaderin kendisi birilerinin ayağını dolaştırıyor, ellerine yüzlerine bulaştırıyor.

Ne ki az değil bu milletin çektiği acı. Az sayıda değil yapılan alçaklıklar, namussuzluklar ve hainlikler. Yorgan milim milim kayarken hakikatin üzerinden, ortaya çıkan manzara biz sıradan insanları hayrete düşürürken kimilerini de elbette telaşlandırıyor.

Bugüne kadar yaşananlar hakkında sayısız yazı okumuş, kitap incelemiş, dosya takip etmiş olabilirsiniz. Meselenin sadece adli delil kısmı binlerce sayfa yüzlerce DVD tuttuğuna göre çok da kolay değil işimiz. Zaten son dönemlerde bu tayfanın umudu da birazcık bu karmaşa ve yapının büyüklüğü oldu. Hani o kadar derinden ve geniş bir yapılanma var ki, ihtimal tüm bunları hukuk sistemi toparlayamaz, emniyet güçleri kavrayamaz filan diye umutlanıyorlar sanırım.

Medyaya yansımalarına bakarak inceleyebileceğimiz yapının, süreç devam ederken gösterdiği reflekslere göre birtakım tipografik tasniflere tâbi tutulması mümkün.

Misal bu işin en derinlerinde olan ve günlük sıradan gelişmelere karşı genelde suskun kalanların, artık gerçek kimliklerinin ortaya çıkma tehlikesini de göze aldıklarını görmek, 'Duvarın arkasındakiler' gibi bir sınıfın varlığını gösteriyor. Akıllı, mantığı, vicdanı, hak ve hukuku bile takmayıp hareket ettiklerine göre tehlikeyi epey yakınlarında hissediyor bu sınıf.

En derin böyle. En yüzeyi zaten biliyoruz. Koltuğun altına kroki koyanlar, ne yaptığını tam olarak bilmeyip, kendilerine 'vatan kurtaran aslan' tavrını layık görenler. Bu tipin çoğu ortalığa çıktı. Yoksa faili meçhuller, yeni Danıştaylar filan olması işten bile değildi sanırım. Bataklığın yüzeyi toparlanmış gibi.

Ortada bir yerde durup, hakkaniyetten gibi görünen bir grup var mesela. Bunların kimi işadamları, kimi gazeteci/televizyoncu, kimi akademisyen gibi görünüyor normalde. Ancak biraz deşince gerçek yüzleri fıskırıyor maskenin altından. Sulandırmaya, bulandırmaya, sündürmeye çabaları var. Belki organik bir ilişkileri yok yapıyla ama en azından 'hasım' birlikteliği var. Onlar da 'Bencileyin' aynı şeylere düşmanlar örgütü. Eh 'düşmanımın düşmanı dostumdur!' dememişler boşuna.

Titir olarak aynı olan, yani; gazeteci, televizyoncu, işadamları, akademisyen, hukukçu vesaire. Ancak bir önceki grubun aksine biraz daha derinde olan, bizatihi yapının içinde bulunan bir grup var. Onlar da artık gemileri yakmış durumdadır. Kimin ne dediğini umursamadan topa girmişler aylardır. Ekranlarda, gazete sayfalarında,

basın toplantılarında, internet ortamlarında var güçleriyle yapıyı kurtarma mücadelesi veriyorlar. Onların bir önceki gürühtan farkı, hak ve hukuk yerine 'vatan/millet' edebiyatı yapmaları... İdeolojileri, inançları, tıynetleri belli olan bu güruh artık bu süreç nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın gemileri yakmış durumda. Ne mal oldukları belli artık, bu değıştirilemez.

Yer kalmadı, devam edeceğiz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yumruk ve idrak

M. Nedim Hazar 2010.04.17

Esasen Yılmaz Özdil şahane bir örnek, bir zihniyetin bilinçaltının açığa vurması adına 'cuk' oturan bir vakıa. Yok, ben başkaları gibi onu bir proje olarak geliştirip servis yapanların derdinde değilim. Ensesini okşayıp, 'Aslanım benim, bu ne zekâ!' parlatmalarıyla kendi bilinçaltılarını bastırabilenlerden de bu yazıda bahsetmeyeceğim.

Mesele şu; kaba ve faşizanca yapılan ayrıştırmalar bir süre sonra genellemeleri içermeye başlıyor ve o genellemeler artık toplumsal karakteristiğe dönüşmek için kendine alan arıyor. Yurtdışında olduğum dönemde bir ulusalcı tanıdık vardı. Kendi çapında aslanlar gibi Kemalist, kaplanlar gibi laikti. Ne ki 11 Eylül oldu ve saldırı tüm ayrıntıların üzerinden tank paleti gibi geçti, Amerikan toplumunda 'Müslüman eşittir terörist' algısı oluşturulmaya başlandı. Ve tabii bizim ulusalcı eleman da bu cümleye dahil oldu. Dahil oldu olmasına da kafayı yiyecek duruma geldi. Her fırsatta onlara, 'Kardeşim Türk'üm ama İslam'a sizden daha karşıyım, biz yıllardır bu mücadeleyi veriyoruz' diye sızlandı ama kimsenin onu dinlediği yoktu.

Özdil, bu ülkede var olan ve el üstünde tutulan bir zihniyetin dışavurumu. 'Onlar da polis taşıyor, mayın döşüyor' mantık kalıbı, var olan lakin bastırılmaya çalışılan bir yerleşik zihniyet. Daha fenaları da var. Kiminin elinde kalem olmadığı için okuyamıyoruz. Ya da iyi bastırabiliyor kimileri. Yoksa ellerini ovuşturup, 'Oh ellerine sağlık' diyenleri bile yakından tanıyoruz.

Zihniyetin sakatlığı su götürmez bir gerçek. Gelin görün ki, bu durumun normalmiş gibi algılatılmaya çalışılması tehlikeli.

Nasıl olmasın, Dink cinayeti'nden tutun da bilmem hangi liberal yazarın adliye koridorunda tartaklanmasına kadar bir dolu olayın dip koçanı burada yatıyor. Faşizanlık böyle bir şey esasen. Meselenin özü, ayrıntısı asla önemli değil. En kolay üretilen şey hainlik bu güruh için. 'Kürt meselesi' mi dedin, teröristsin, 'Kıbrıs sorunu çözülsün' mü dedin, hainsin! 'İnanç hürriyeti' dediğin an 'yobaz' olduğun artık yerleşik bir algı zaten!

İstemedikleri partiye oy verirken zaten 'bidon kafalı'ydın. Sevdikleri şeyi sevmeyince 'göbeğini kaşıyor'dun filan. Tanıyoruz bu zihniyeti; Ahmet Kaya'yı çatal yağmuruna tutan zihniyetin ta kendisi bu.

Mide bulandırıcı olan ise vahim sonuçlar ortaya çıkınca zeytinyağı olmaya çabalamaları. Hiçbir vebali üstlenmemeleri ve tam tersine ırmak, nehir geyiği ile tuhaf bir oryantalist romantizmine sığınmaları.

Beğenin ya da beğenmeyin, kendi düşünce, inanış ve ideolojisi doğrultusunda siyaset yapan, kendi mantığına göre ülkede akan kanı, yaşanan kirli savaşı durdurmaya çalışan, üstelik bunu yaptığı için siyaset yapması bile yasaklanan yetmişine merdiven dayamış bir adama yapılan saldırıyı 'Adaletin tokmağı' zihniyetiyle meşru göstermeye kalkışanlar, dün olduğu gibi yarın da daha fenasının hazırlayıcılarıdır. Atılan yumruğa bugün 'tokmak' diyenler, yarın sıkılan kurşuna da 'balyoz' deyiverirler, 'Ulusalcı adaletin balyozu!'

Bugün, saldırıyı kutsayıp, saçma sapan bir mantık ile onaylayanların ensesini okşayıp, 'Yürü be koçum' diyenlerin yarınki doğacak melanetliklerden sorumlu olacağını bir kez daha hatırlatmak lazım. Sahip oldukları, 'her Kürt terörist, her terörist adalet tokmağını yemeye müstahak' zihniyeti bugün kendilerini -samimi olarak inanıyorlarsa- tatmin edebilir. Ama bu coşkulu kutsama ve ense okşamanın sonuçları çok daha vahim olabilirdi. Şükür Allah'a ki, burnu kırılan ve 'adaletin tokmağı'nı yemeye müstahak olan o insan, oynanan oyunu görebiliyor hâlâ! Yoksa o tokmak mermiye dönüşecek, molotofa dönüşecek, kana ve gözyaşına dönüşecekti çoktan.

Allah'ım sen bu gizli/açık ulusalcılara birazcık merhamet ihsan eyle!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon ahlakı ve dervişane gerçekçilik!

M. Nedim Hazar 2010.04.19

Nice zamandır gazete yazıları için bir kenara not almayı terk ettim. Bayatlıyor çünkü... Siz 'Tam da bu konuda yazayım' deyip bir kenara notlar alırken, bir başka gelişme daha gürültülü bir şekilde geliyor ve notlarınız bir anda tazeliğini, güncelliğini yitirmiş oluyor.

Geçen hafta başı Deniz Baykal'ın Anayasa değişikliği teklifini yazmayı düşünüyordum. Öyle ya nasıl oluyor da, 'Bu Meclis Anayasa filan yapamaz' diyen güruh, bir anda, 'Şu, şu maddeler olursa olur' pozisyonuna geçebiliyordu?

Sonra genel ahlak duruşları içinde artık kemikleşmeye başlayan bir duruşu yazasım geldi. Ergenekon Ahlakı diyebileceğimiz bu duruş enteresandı. Osman Can'a salt kendilerini rahatsız eden düşüncelerden bel altı vuruşu gayet derece normal olarak gören, sözüm ona gece gündüz 'masuniyet karinesi' diye yeri göğü inleyen 'hassas' kesimin ahlaki bakış açısıydı bu. Meseleyi 'Sivil Dikta' tartışmalarına uyarlayacak ve Ergenekon medyasının pek bir baş üstünde tuttuğu genç akademisyen hanımefendinin nasıl büyük bir tehlike atlattığını yazacaktım. Zira işin içinde 'Kapak kızı Nuray' diye manşet olmak da vardı. Hatırlarsınız, 28 Şubat sürecinde hoşlarına gitmeyen fikirleri ifade eden Nevval Sevindi'ye neler yapmışlardı.

Sanırım yine de şükür etmek lazım. Zira muhabirleri yollayıp Merve Kavakçı'nın çocuklarına yaptıklarını da yapabilirlerdi!

İş bu ve buna benzer hızlı gündem debisinden dolayı daha kalıcı bir meseleyi sizinle paylaşmak istedim. Belki çok 'tematik' kaçacak ama yazılması lazım kanaatimce.

Sinema, keşif yıllarından itibaren doğal olarak belgesel filmlerle işe başladı. Malum; belgesel gerçeğin bizatihi kendisini abartmadan birebir yansıtmak demek. Dramanın sinemaya uyarlanmasıyla film türleri ve akımları oluştu sonra. Batılı sinemacılar kendi kültürel kodlarıyla sinema akımlarını geliştirdiler. Neredeyse bütün sinema akımlarına bu nedenle ya Hristiyanî bir bakış açısı yahut inançsızlık perspektifiyle karamsarlık hakim oldu. Toplumsal Gerçekçilik, Yeni Gerçekçilik gibi akımlar Batı kültürünün kalibrasyonuna göre 7. Sanatı ele aldı. Genelde Fransız sinemacıların elinden çıkma Şairane Gerçekçilik ise, çağrışımların aksine belli bir pastoral fonda karamsarlık ve umutsuzluk pompalayan filmlerdi.

İtalyan yönetmen Vittorio De Sica'nın yönettiği Bisiklet Hırsızları, Yeni Gerçekçilik akımının zirvesi sayılır. Filmde yokluk içindeki bir adamın, varını yoğunu feda ederek aldığı bisikletin çalınmasıyla gelişen olaylar, alabildiğince sert ve merhametsiz bir bakış açısıyla irdelenir. Ne ki filmin sonunda ortaya çıkan tablo tuhaftır; hırsızlar

kahramanımızdan daha da perişandır. Yeni Gerçekçilik mantığı, daha sefil olanın ahlaki olmayanı yapabilme hakkını savunur!

Açıkçası bizim kültürümüze pek uymayan bir bakış açısidir bu. Nitekim yıllar boyu içimde bir ukde gibi duran bu söyleme muhteşem bir cevabı İranlı yönetmen Macid Macidi, Cennetin Çocukları filmiyle verdi. Film, yoklukta eşsiz bir ailenin mücadelesini anlatıyordu. O kadar ki iki kardeşin bir çift ayakkabısı vardı ve sırayla giyiyorlardı. Bisiklet Hırsızları'ndan beter bir sefalet sahnesi... Ancak İtalyan filminden farkı, ayakkabısız çocuk, cuma namazı esnasında müminlerin ayakkabısına bekçilik yapabiliyordu! Demek ki kendi inancımıza göre; olmayanın çalması gerekmiyordu!

O gün bugündür kafamda kurguladığım ve Batılıların Yeni ya da Şairane Gerçekçiliği'ne alternatif olarak kullanabileceğim bir kavram keşfettim: Dervişane Gerçekçilik. Öyle bir bakış açısı ki, anlamayı değil idraki, gerçeği değil hakikati, neticeyi değil hikmeti amaçlıyor! İşte Semih Kaplanoğlu'nun son filmi Bal böylesi bir film; Dervişane Gerçekçi bir sinema eseri.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vehip Amca

M. Nedim Hazar 2010.04.20

Bazı ölümler insanı sadece üzmüyor. Geçmişe dokunaklı ve içli bir yolculuk yapmasına da neden oluyor.

Karikatürist Vehip Sinan'ın vefatı bende böylesi bir etki bıraktı. Kendisiyle hayatımda iki kez karşılaşmıştım ama gazetemizin bizim kuşak personeline onun bambaşka bir önemi vardır.

Anlatayım...

Sanırım 1989 yılıydı. Gazete Ankara'dan İstanbul'a yeni taşınmış, Yenibosna'daki mütevazı üç katlı binasında yayın yapıyordu. Tiraj az ve başka matbaada basıldığımız için baskı çok erken oluyordu. Hani akşamüzeri saat 5-6 dedi mi, neredeyse işimiz bitiyordu. Çok olağanüstü bir durum yoksa ertesi günün gazetesi baskıya gitmiş oluyordu.

Kalender Sokak... Şimdiye sağlıklı sollu fabrika ve atölyelerin dizildiği bu çamurlu sokak eskiden bir metre filan daha alçakta bir zemine sahipti. Doğal olarak topraktı. Gazete baskıya gidince, personelin yüzde sekseni 20'li yaşlarda olan gazete çalışanları top oynamak için sokağa çıkardık. Hani klişe ifade vardır ya, 'Eskiden buralar dutluktu' filan diye, eskiden araç filan da pek geçmezdi Kalender Sokak'tan... Yine top oynadığımız bir akşamüstü, gazetenin giriş basamaklarında gördüğüm ufak tefek bir adama denk gelmiştim. Açıkçası maça yetişeceğim diye acele ediyordum ama benden başka kimsecikler de yoktu ortalıkta. Evet ya, eskiden güvenlik, x-ray cihazları filan da yoktu gazetede. "Ben Vehip Sinan" deyince çok heyecanlandığımı hatırlıyorum.

İki nedenden...

İlki, gazetenin kapağında siyasi karikatürler çizen, içinde de seri çizgi diziler hazırlayan önemli bir sanatçıyla karşı karşıyaydım. İkincisi ve daha önemlisi, bizim mobilya markamızın ismiydi Vehip Sinan! Onun üretimi yataklarda uyuyorduk akşamları...

Dediğim gibi bodrum hariç üç katlıydı bina. Bodrumda yemekhane, girişte pikaj-montaj, arşiv ve muhasebe, üst kat ise yazışları, istihbarat, haber merkezi filan. Çatı katında ise lojman denebilecek lakin bir çekyattan başka yatılacak pek bir şey olmayan alan vardı. Çatı katındaki bir bölüm ise kitaplarla doluydu. Vehip Sinan'ın

gazete tarafından basılmış karikatür albümleri dağıtılmadan önce burada stoklanmıştı. Bizim gibi mesleğe yeni başlamış, evli barklı olmayan personel ise, akşam erken gelirse çekyatta yatma imkânı buluyordu. Geri kalanlar ya yere ya da Vehip Sinan'ın karikatür kitaplarının üzerine yatmak zorundaydı.

Böylelikle ister istemez uyumadan önce üzerinde uzandığımız kitapları okuma, hatta ezberleme imkânını bulmuştuk. Benim favorim Beberuhi idi.

Karşılaştığım Vehip Sinan tıpkı çizgileri gibiydi; yalın, mütevazı ve beyefendi. Son derece nazik ve naifti. Çizgilerini anlatmaya başlayınca gözleri parladı. Hoşuna gitmişti... Bu tanışma ikinci görüşmenin de ayarlayıcısı oldu doğal olarak. Bir sonraki görüşmeyi evinde yaptık. Röportaj amaçlı... Birçok şeyi 'Yazmanıza gerek yok' diyerek anlattı. O anlattıkça ona olan hayranlığımız da arttı. Meğer ne kadar değerli bir sanatçı ile aynı gazetede çalışıyormuşuz! Utanma ile ezilme arasında bir yerde Cin Ali'leri onun çizdiğini, Teksas/Tommiks çevirisi bile yaptığını filan anlattığını hatırlıyorum.

Tam bir halk sanatçısı modeliydi Vehip Sinan. Çizginin Abdurrahim Karakoç'u gibiydi; yalın, incelikli ama köşeli: Son derece net ve onurlu bir fikir adamı. Gazetenin birinci sayfasında yayınlanan karikatürleri birkaç sayfalık makale ile eşdeğer etkideydi. Çizgisi de tıpkı kendisi gibi, bağırıp çağırmadan, son derece sakin bir İstanbul Beyefendisi sükunetiyle anlatıyordu derdini.

Rabb'im mekânını cennet eylesin!.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Belli olmaz!

M. Nedim Hazar 2010.04.24

"Nasıl?" diye sormuşumdur hep; "Nasıl olur da bir insan üzerine bombaları bağlayıp davasına hizmet adına kendisiyle beraber masum/suçlu, sivil/asker demeden onlarca insanı havaya uçurabilir?" Hem kurban hem katil olmak nasıl bir ruh halidir?

Filistinli yönetmen Hani Ebuesad'ın 2005 yapımı Paradise Now filmi izleyince meseleye mazlumların pedagojisiyle bakma fırsatı oldu. Bu arada kurban olayım; 'vay destekliyor musun' ya da 'mazlumların cihadını nasıl küçümsersin' türü mesajlar yollamadan yazının sonuna kadar sabretmenizi de tavsiye edeyim. Gerekçesi ne olursa olsun; kimileri zorla bu tür eyleme zorlanmış, kimilerinin başka seçeneği kalmamış, kimilerinin beyni yıkanmış vesaire. Şöyle bir inanış hakim eylemcide: 'Fünyeye bastığım an gözlerimi cennette açacağım!'

İyi de PKK ve sair sol terör grupları gibi örgütlerin militanları da bu tür eylemler yapıyorlar. Doğru dürüst ahiret inancı olmayan oluşumların ne tür bir motivasyon argümanı olabilir ki?

Bir başka belgesel yetişti imdadıma. Örgütlerin militanları zaafalarına göre motive ettiklerini merhale merhale anlatıyordu belgesel. Kimi vatan, kimi evlad u iyal, kimi sevgili, kimi de düpedüz para pul için yapıyordu bunu. Şüphesiz tek bir madde çoğu zaman yeterli olmuyormuş tetikçilik ya da intihar eylemciliği yaptırmaya. Birkaç yan motivasyon unsuru ile beraber yapılmıyormuş telkin.

Önümde Radikal gazetesinde yayımlanan bir haber var. Danıştay tetikçisi ve arkadaşlarının aile hesaplarında yaşanan artışı anlatıyor haber. Döviz ve TL bazında peyderpey tespit edilen bir artıştan bahsediyor Radikal. Sanıkların yaşam tarzları ve ideolojik duruşları hakkında da onlarca haber okumuşsunuzdur zaten.

Soru şu: Alparslan Arslan'ı yönlendirenler ne tür (ve de kaç tür) motivasyon unsuru kullandılar? Son gelişmelerden sonra Ergenekon medyası dışında inanan kimse kalmadı meselenin 'türban/örtü' ile ilişkili olduğuna. Radikal'in haberine bakılırsa olay sadece 'vatan/millet aşkı' ile de izah edilemeyecek gibi.

Ve yapbozun son parçasını da bizzat tetikçi ağzından kaçırdı geçen gün. Yine gazetelerden okuyoruz: "Birleştirilen Ergenekon davasının İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen dünkü duruşmasına sanık Alparslan Arslan'ın cevapları damgasını vurdu... Arslan bir soru üzerine, 'Doğu Perinçek'i televizyondan görmüşlüğüm var. Çok uzak olduğum bir insan değil. Doğu Perinçek'i severim. Allah nasip eder belki 5-6 ay sonra çıkar çayını içmeye gideriz. Belki elini öperiz. Yaşından dolayı saygı gösteririz, hizmetini yaparız. Belli olmaz bakarsın rejim değişir. Buradaki avukatlar yargıç olur, bilemeyiz.' dedi."

Aslında bir katilin 'çözülmemesi' için gerekli motivasyon unsurlarını Danıştay cinayeti sonrasında görüyoruz. Hesaplara para yatırılması, mahkemenin istenilen şekilde neticelendirilmesi ve kamera kayıtlarının silinmesi. Şüphesiz katil ve zanlılar arkalarındaki bu gücün farkında olunca direniyor ve "Belli olmaz bakarsın rejim değişir." diyebiliyorlar. Buna inandırılmışlar çünkü. Kim bilir hangi yöntem ve sistem ile mesajlar uçuşuyor, 'Az daha dayan aslanım, rejim değişiyor, çıkacaksın, paşalar gibi hayat süreceksin' telkinleri gidiyordur.

Bir yandan hesaplara akan paralar, diğer yandan silinen kamera kayıtları, öte yandan bitmek tükenmek bilmeyen darbe senaryoları, eylem planları... Bunlara bir de, 'kaşıya kaşıya' başlığını atan ve hâlâ aynı zihniyette devam eden Ergenekon medyasını ekleyince, katillerin 'Belli olmaz bakarsın rejim değişir' demeleri hiç şaşırtıcı değil bence!

Alparslan Arslan mesleki kariyer yapmayı bile düşünüyor olabilir! n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

O kadar da değil

M. Nedim Hazar 2010.04.26

"Hangi mutabakat? Ne mutabakatı?" diye sordu dostum. Andıç medyasının zannettiğinin aksine, bu millet artık olayları doğru dürüst okuyabiliyor ve bu konuşma da böylesi bir okuma sohbetinde gelişti.

"Bu Meclis anayasa değiştiremez" diyenlerin nasıl oluyor da, "Üç maddeyi ayıralım, diğerlerini değiştirelim" pozisyonuna geçtiğini tartışmıştık geçen sefer. "Bu Meclis'ten kasıtları, kendileri dışındakiler" demişti o zaman. 'AK Parti fire verecek' umuduyla gece gündüz bekleyenlerin morallerini bozacak gelişmeler yaşanırken, geçmişteki bir oylamayı hatırlattı ahbabım: "Mutabakat deniyor da, 411 kişinin oyuyla kabul edilen değişiklikten daha geniş mutabakat mı olur? Ama ne yaptılar? Ona da '411 el kaosa kalktı' demediler mi? Şimdi 330 oya mı demeyecekler?" şeklinde muhatap zihniyetin resmini çekiverdi.

Peki sıradan yurdum insanının okuyabildiği bu tabloyu nasıl oluyor da anlı şanlı medyam okuyamıyor?

Sanırım bu sorunun cevabı, 'İşlerine gelmiyor çünkü' olacak. Yoksa bu kadar toplumdaki bihaber olamaz kimse. Dostum bir ayrıntıyı daha hatırlattı. "Bak" dedi, birisi Başbakan'ın çocukla yaptığı konuşmayı 'yandaş' diye nitelendirdiği medyanın başlığa çekmemesine içerlemiş: "Hele senin yayın organlarına bir bak bakalım neyi zululiyorsunuz, gizliyorsunuz? Danıştay cinayeti ile ilgili ortaya çıkan skandalı doğru düzgün hanginiz yayınladınız, kaçınız 'Bu nasıl bir skandaldır?' diye yorum yazdınız?"

Ergenekon muhiblerinin bu tavırlarına alışkın olduğum için çok önemsemedim ama dostum bir uyarıda daha bulundu: "Bak Allah'tan birtakım tetikçiler, suikastçılar filan içeride. Yoksa çok büyük olaylara gebe olabilirdi bu ülke!"

Açıkçası ürküttü beni bu öngörüsü. Devam etti: "Ama bak göreceksin Danıştay cinayeti ile ilgisi bulandırıcı, sulandırıcı, dikkatleri başka tarafa çekici haberleri yapmaya başlayacaklar..."

Hakikaten de önümdeki gazeteye baktığımda çok doğru bir tespit olduğunu fark ettim. Gazete üç yıl önce yapılan haberlerin neredeyse aynısını tekrar servise sokmuş, dikkatleri başka alana çekmek için operasyonel bir habere imza atmıştı.

Ben her ne kadar, "Bu bilinçli bir kurgu ya da telkin ile olacak iş değil, içlerinden öyle geliyor, buna inanıyorlar" desem de, arkadaşım kesin dille karşı çıktı: "Asla!"

Mesleği gereği internette çok dolanan birisi olduğu için, Ulusalçı/Ergenekoncuların yaptıkları iç tartışmaları yakından biliyordu ve bazı medya gruplarındaki 'İhanete uğramış' hissini aktardı bana. Ergenekoncular kendilerine yeterince sahip çıkılmadığını, mağduriyetlerinin yeterince dile getirilmediğini söyleyip duruyorlarmış. İnternet ortamında bunlar yapılıyorsa, kapalı kapılar ardında kim, kimden neler talep ediyor Allah bilir!

Önceki hafta yazdığım "Tipolojik tasnif" yazısının eksik olduğunu söyledi sonra. "Esas büyük balıkları görmemişsin." şeklinde itirazda bulundu. Arkadaşıma göre bu işte hâlâ muvazzaf olan birileri var. Türkçesi, "Ergenekon'un medya ayağı deşifre edilmemiş durumda". Bir de ekleme yaptı: "Siyasi ayağı da..."

Ben her ne kadar "O kadar da değil" diye itiraz etsem de, ikna edemedim. O beni Pollyannacılıkla, ben onu birazcık paranoyaklıkla suçladım.

"Sağlamasını yapmak çok basit" dedi. Ve isim isim söyledi muvazzafları. Tabii kendinde sübjektif yaklaşımlardı bunlar. Buraya kimsenin adını yazacak değilim ama açıkçası Türk tarihinin bu en büyük terör davasının reflekslerini çok iyi bilen, atacağı adımları tahmin eden ve gelişmelere nasıl yaklaşacaklarına dair ciddi fikirleri olan insanlarla oturup tartışmak hoşuma gitti. Bir ülke sifonunu çekerken, hâlâ başka beklentiler içinde olanlara kötü haberim var: Bu millet olayı çözmüş!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon'a iman etmek

M. Nedim Hazar 2010.05.01

Sanırım şöyle bir kurguya samimi olarak inanıyorlar: Birileri başka birileri adına günlükler tutuyor, planlar yapıyor, krokiler çiziyor.

Yazışmalar yapıyor, fişleme kolileri hazırlıyor, tutanaklar biriktiriyor. Sonra bunları hazırlayan birileri, başka birilerinin ofislerine, evlerine, bilgisayarlarına hazırladıkları bu 'dümenden' şeyleri (ki kimileri ona kâğıt parçası diyor, kimileri tuzak, kimileri ıslak imza makinesinin üretimi vs.) gizliyor. Sonra emniyet yetkililerine haber veriyor ve baskın ile ele geçiriyor.

Bu kadar değil tabii... Yukarıdaki inanan güruh aşağıdakine de inanıyor:

Birileri bunların evlerine, ofislerine, eş ve dostlarının beyinlerine sızıyor. Onlar adına konuşmalar yapıyor, onların konuşmalarını kaydediyor, sonra bir yerlere servis ediyor.

Daha bitmedi... Aynı birileri bunların bir şekilde karargâhlardan, şuradan buradan topladıkları silahları, bombaları, mermileri bir yerlerde toprağa gömüyor, sonra yine emniyete haber veriyor ve bulunmasını sağlıyor.

Evet, buna samimi olarak inandıklarını söylüyorlar ve bizim de inanmamızı bekliyorlar.

Bahsini ettikleri 'üretilmiş' belgeler, 'kaydedilmiş' kasetler, 'gömülmüş' silahlar öyle az buz bir şey de değil ha!

Binlerce, on binlerce sayfalık belgeler, krokiler, notlar, günlükler... Yüzlerce, binlerce ses kaydı... Milyonlarca mermi, binlerce bomba ve silah...

Belki hatırlarsınız; adamın bağ evinde silahlar çıkıyor. Adam 'ne silahı, ben silaha karşıyım, ava bile gitmem, av tüfeğim bile yok' diye açıklama yapıyor. Diyen kişi de asker. Ve bu demeci yayınlayanlar ise gözü kara bir şekilde inandığı gibi, inanmayanları da suçluyor, zan altında bırakmayı meslekî marifet sayıyor.

Rasyonel aklı, normal zekâ düzeyini filan geçtik sevgili okur. Hani birazcık insaf, azıcık göz açıklığı filan istemeye bile çekinir olduk. Öylesine sağlam bir iman, öylesine peşin bir kabul ile hareket ediyorlar ki, Danıştay ile ilgili son gelişmeler bile sarsamıyor bu inançlarını. Hani şunu düşünemiyorlar ya da düşünmek istemiyorlar: Bu Alparslan Arslan denen şahıs eğer irticacı biri ise nasıl oldu da Danıştay'daki kayıtları sildirdi? Yoksa bu irticacı örgüt bizzat OYAK'ı da ele mi geçirdi?

Daha önce tipolojik tasnifini yaptığımız Ergenekon muhibbi olan güruh, her bireyinin kendi kalibrasyonuna göre topa giriyor, elini örgütün altına sokuyor. Kimi başka birtakım çıkarları için çıkıyor meydana. Kimi sıranın kendisine geleceğine inanıyor, zira ne yaptığını çok iyi biliyor. Kimi birilerini gaza getirmek, kimi siyasi ikbal, kimi ekonomik rant uğruna yukarıdaki paranoyayı kendine yakıştırıyor.

Normal bir ülkede, normal düzeyde zekâyâ sahip bireylerin sadece kabul edilen son iddianameden sonra bile yeri göğü inletmesi gerekirdi. Tabii samimilerse! Demokrasi konusunda samimilerse, özgürlük, huzur, teröre karşı olma hususunda içleri/dışları birse kıyameti koparmalıydılar. İddianameye bakıyorsunuz, inanılmaz belgeler, ilişkiler, deliller ile neredeyse artık karanlık, bulanık nokta kalmamış durumda. Buna rağmen, hem görmezden gelmeyi, bir süre sonra da birtakım işaretler ile işi bulandırmaya/sulandırmaya çalışmayı kendilerine yedirenlerin ya art niyetli ya da inanılmaz derece saf (!) olmaları gerekiyor.

Olayın bir de bahsini ettiğimiz kitle dışındaki sair insanların oluşturduğu grup ile alakalı yönü var. Bizzat Ergenekoncular, onların ayakçıları, maşaları, maşrapaları çok iyi biliyor ki, artık bu millet bu numaraları yemeyecektir. Resim artık netleşmiş, manzara ortaya çıkmıştır. İnkâr edebilmek için iman derecesinde terör örgütü ve ayakçılarına 'biat' etmiş olmak gerekiyor.

Öyle bir iman ki, ne hale düştüklerine bakabilecekleri aynayı bile görmüyor gözleri! n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Suzinak olur hüznler

Ağaçların soyunmasına inat giyinir insanlar. Bir ayıbı kapatmak ister gibi sımsıkı sarılır elbiselere. Oysa eldivenler hissetmez sıcaklığını tenin.

Soğuk, en çok yaraları dağlar! Bir bir kapanır yaralar kardan merhemlerle. Kış uykusuna uzanır ayrılık, uzundur külrengi geceler, uzun ve derin.

Yağmur, derin hıçkırıkları bastırmak için tıkırdatır çatıları, pencereleri. Camlarda hüznün buğuları.

Ve derken, güneş ovar ateşten gözlerini, balkonda sarkan gözyaşıyla ıslanmış mendiller kurur birer birer. Bahar uyanış demek, bahar hüznünün geri gelmesi. Açılır çekmeceler sırayla; yapılır bahar temizliği. Ne varsa safra kışa dair kurtulunur onlardan. Sonra camlar açılır sonuna kadar... Serin bir titreme sarar tüm eşyaları. Renkler tablolardan boşanır dört nala; tabiatla tablolaşır çiçekler, nar çiçekleri, kiraz çiçekleri...

Dalların yeşilliğine inat gri bir iç çekiş esir alır dimağları.

Çekmecelerde, keskin bir virajdan fırlar gibi çıkar karşımıza hatıralar. Bazen sararmış bir suret, durmuş bir saat kimi zaman. Eski bir not defteri ya da sayfalarından;

Ne müşkülmüş seni sevmek, sana yar olmak!

Dilşad olmak isterken perişan olmak.

Reva mıdır yar olanın kalbi zar olmak.

Dilşad olmak isterken perişan olmak.

Oysa biliriz, umutsuzluk yakışmaz inancı olana. Ki o inançtır diri tutan hoşnutsuzluğun kışında bile!

Ama...

"Bahçemde açan goncaların hepsi dökülsün" der bahara özlem duyan, baharda özlem duyan! "Aşkolsunlar" ile iç çeker ve mırıldanır derinden: Mihnet çekecek hali mi var, kalbi harabın!

Sonra sesler mesela... Sair zamanda bir armoni, rahmani bir mızıka gibi gelen o sesler... Yalnızlığı hançerleyen hain birer ısıklık gibi yaralar gözleri ufukta iç çeken. Teskin edilmez bir hüznüdür bu, teselli kabul etmez bir ızdırab: "Ne merhem kâr eder ne de teselli. Bulunmaz derdime çare bulunmaz!" Meriç'in ifadesiyle "her teselli ihanet gibi gelir" hatta.

Hicaz ile hicazkâr arasında bir yere yerleşir hüznün ve yakar eli, ayağı, dili, dudağı, kulağı: "Bir şehrin en تنها yeri kalbimdir şimdi..."

İliğine kadar sızar sonra, segâhtan alır hayalleri rasta kadar indirir. Erimiş bir mızrap, hırpalanmış bir "yükzük" gibi titretir telleri. Hayaller acıtır her bahar hasret çeken. Belki, sadece şarkılar teselli verir bir nebze. Artık ne mene bir teselliyse, kana kana su içip daha çok susamak gibi bir anaför işte!

Balkonda kurumuş mendiller, açık camdan içeri sızan serin rüzgâr, çekmecede sararmış kâğıtlar...

Gözler gölgelerden sıyrılır usulca ve suzinak bir hüznün yayılır gramofondan.

Zeki Müren seslenir taş plaktan: Şimdi uzaktasın...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Komple

M. Nedim Hazar 2010.05.15

Esasen bu tür mevzulara girmeyi ciddi bir 'vebal' sayanlardanım. Sırf bu nedenle geçmişte ciddi okurlarımdan da, birtakım çakal takımından da eleştiriler almışımıdır.

Deniz Baykal'ın son dönem gündemi ile ilgili elbette naçizane kanaatim ve tespitlerim var. Lakin bu konuda hemen herkes konuştuğu için gereksiz tekrar da biraz zor gibi.

Birçok okur bu konuda neden suskun kaldığımı sorarken, bazıları bu suskunluğu, korkaklığa, yüreksizliğe, çifte standarda filan bağlıyor. Ancak eminim ki, başka -ve de çok daha büyük- bir okur kesimim de neden görmezden geldiğime hak veriyordur.

İsterseniz kırıp dökmeden, batılı tasvir etmeden, parmaklarımızın ucuna basarak olay mahallinde gezip notlar aktaralım.

Birincisi ve en önemlisi, değil bu tür kasetler ile aynı yatakta iki karşı cinsi anadan üryan bile görseniz, şayet İslam dinine inancınız varsa onları 'zani'likle suçlayamazsınız. Şartları farklı çünkü.

İkincisi; hele hele bu görüntüyü asla ama asla yayamazsınız, sağda solda dedikodusunu yapamazsınız. İsterseniz kendi kanlınız, isterseniz Allah düşmanı olsunlar. Hiç fark etmez.

Gelin görün ki bir de madalyonun diğer yönü var.

Bir kere Deniz Baykal'ı anlamakta zorlanıyorum. Böylesi bir olaydan hâlâ siyasi ikbal, beklenti, çıkar hesapları yapmak, yaşananlardan hiç ders almamak anlamına geliyor ki, yazık... Gerçekten...

Oysa Ergenekon medyasını, bu işin perde arkasındaki gerçek kurgucuları anlamak mümkün. Ve tabii onlarca komplo teorisi üretmek de...

Meselenin kısa sürede, dönüp dolaşmadan dahi, 'parti genel başkanlığı' kavgasına dönüştürülmesi, aslında ahlakın, etiğin, sadakatin birer kullanımlık adiyattan malzeme olduğunu gösteriyor ki, sadece siyasetimiz için değil, insanlığımız için hiç de iç açıcı olmayan acı bir tablo var karşımızda.

"Döner mi, dönmez mi?" papatya falı açanların kendi eşlerinin böylesi bir olaya karışması durumunda neler hissedeceklerini merak da etmiyor değilim. "Baykal Cumhurbaşkanı, Kılıçdaroğlu Başbakan" diyen Ergenekon tosunları, 'Gandi Kemal' diye üfleyen fon martıları bir kenara, 'yandaşlığın' ağa babasını yapan Holding kalemlerinin pişkinliği tarihe geçecek türden. Ne ki millet şahit oluyor bu ahlaki algıya ve konumlanmaya.

İşin bir de 'Pensilvanya' boyutu var şüphesiz. Başkalarını bilemem, ancak daha önce her fırsatta siyasi konjonktür gereği her türlü melaneti, iftirayı 'Pensilvanya' dolaylarına yollayarak ülkenin altından fıskıran çeteleşmeyi seyrelten, bulandıran, sulandıran zihniyeti ben şahsen samimi bulmuyorum.

Namlu görevinden başka hiçbir numarası olmayan ajan/provokatör tipi gazete yöneticilerinin, yazar çizer takımının da 'Bizim çocuklara sordum' türü çakallıklarını da bu cümleye zaten dahil ediyorum. Bu memleket tesisleşme yönünden bir dönem epey zayıftı dostlar. Her başarısızlıkta suçu 'tesis yetersiz'liğine atardık. Ancak şimdi komple bir tesis söz konusu. Ergenekonsever güruh kendi oluşturduğu sanal illüzyona öylesine inanıyor ki, bir süre sonra onu mutlak gerçeklik gibi algılıyor ve melanetin altından bile mağdur, ardından kahraman

retme yzszlgne gireşebiliyor. Bunu yapan, elbette diğeri de yapıyor ve başbakan, hatta cumhurbaşkanı bile trettiyor rezillikten.

Toparlıyorum; zan ile kimse töhmet altında bırakılamaz. Özel hayat mahremdir ve bu mahreme uzanan her kim ise namussuzdur, alçaktır, hayasızdır. Ancak suçlamak ayrı, kanaat sahibi olmak ayrıdır. Misal, fakir bütün bu olup bitenin yirmi yıllık bir Ergenekon kurgusu olduğuna kniyim. Lakin bu kanaatle kimseyi zan altında bırakamam, suçlayamam, cezalandıramam.

Ama Ergenekonseverler, hiç olmazsa böylesi bir olaydan bile 'çıkır' elde etmek için atraksiyona gireşmeyin en azından. Kapatın meseleyi, bırakınız görevliler bu rezil komployu kimin yaptığını araştırsın, Baykal da samimi olarak olan biteni sadece ilgililere anlatsın.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gerçek başarı

M. Nedim Hazar 2010.05.17

Söz konusu spor olunca 'başarı' takıma ve kahramana göre değışken olabiliyor. Özellikle futbolda bir takımın başarısı, deneyimine, maddi gücüne ve byklgne göre farklılaşabiliyor.

Misal; Fenerbahçe, Galatasaray, Beşiktaş için şampiyon olmak eşsiz bir başarı anlamına gelmiyor her zaman. Belki şampiyon olamamayı başarısızlık olarak saymak gerekiyor. Türk futbolunun yapısı ve tarihsel oluşumu bu üç takımın başarı ölçütünü, belki de bu nedenle, uluslararası arenadaki başarılarına göre belirliyor. Bundan dolaydır ki Trabzonspor, vaktiyle kazandığı gerçek başarılar ile '4. Büyük' olabilmeyi hak etmiştir.

Lafı Bursaspor'a getireceğimi tahmin etmişsinizdir. şu satırları yazdığım anda henüz son maçlar oynanmamıştı. Sürpriz bir sonuç olmaz ise muhtemelen Sarı-Lacivertli takım bir şampiyonluk daha yaşamış olacak. Ancak bu durum, Bursaspor'un başarısını asla glgelemez ve kltmez. Ertuğrul Sağlam ve öğrencileri, tarihsel bir mücadele rneği vererek Türk futbol tarihine geçecek başarıya imza atmışlardır. Televizyonda izledim; eski futbolcu Hakan nsal, 'Bursaspor şampiyon olmazsa bir önemi kalmaz, tarih şampiyon olmayanı hatırlamaz' gibisinden bir laf etti. Ne büyük yanılğı! Aksine, tarih bazen şampiyonluklardan çok daha fazla bir şekilde başarı hikâyelerini hatırlar ve destansı mücadeleler akıllara daha çok gelir.

Geçtiğimiz sene Sivasspor ve Bülent Uygun'un verdiğı mücadele rneği olmasa belki bugün Bursaspor bu durumlara gelemezdi. Sivas'ın sıkıntısı, elde ettiğı başarıyı sürdürebilir kılamaması oldu kanaatimce. Gerek Sivas rneğinde, gerekse Bursa rneğinde kulağımıza küpe olması gereken çok başka ve önemli bir yön daha var bence. Bu da Türk spor insanının başarısıdır. Gerek Bülent Uygun gerekse Ertuğrul Sağlam, verdikleri tarihsel örnek davranış portreleriyle alkışı hak ediyorlar. Sağlam Hoca, antrenrlğe başladığı ilk günden bu yana gsterdiğı tutum ve davranışlar ile bir spor adamının nasıl olması gerektiğini herkese göstermesiyle alkışı çoktan hak etmişti zaten. Bu duruşu bir de sportif başarıyla talandırması, onu ve takımını çok özel kılıyor.

Geçtiğimiz günlerde ekranda Bursasporlu oyunculardan birinin eşini izlemiştim. Hanımefendi, başarının sadece sahada değıl, saha dışındaki etmenlerle de ilgili olduğunu ifade eden açıklamalarda bulunuyordu. Gerek kulübün yapısı gerekse Bursa şehrinin takımlarına sahip çıkması, olayı sadece bir galibiyet/mağlubiyet durumunun çok dışında olarak görmesi, bence bugünkü tabloyu oluşturdu. Futbolcu eşi olan hanımefendi, diğeri futbolcuların eşleriyle saha dışında da beraber olduklarını ve adeta bir ailenin yeleri gibi hareket ettiklerini söylüyordu. Sıkıntılı ya da sevinçli anlarında bir araya gelip paylaşıyorlarmış.

Bir futbolsever olarak bugün yürekten alkışladığım Bursaspor'un kaderinin Sivasspor gibi olmasını gerçekten istemem. Bu nedenle gerek Ertuğrul Hoca'nın gerekse Bursaspor yetkililerinin Sivas örneğinden çıkaracakları çok ders olduğuna inanıyorum. Ertuğrul Sağlam, bu konuda Bülent Uygun Hoca ile görüşmeli, deneyimlerinden istifade etmeli, Bursaspor da kurumsal bazda Sivasspor'dan yararlanmalıdır.

Futbolu biraz bilen ve bu tür başarılarla pek itibar etmeyen bir düşünce de var. Çoğu, "Göreceksiniz Bursaspor, Şampiyonlar Ligi'nde daha ön elemelerde perişan olacak ve 'nerede o günler' nostaljisi ile yetinecekler" şeklinde düşünmektedir.

İster şampiyon olsun, ister ikinci, Bursalılar hak ettikleri sevinci doyasıya yaşarken, esas sınavın şimdi başladığının da bilincinde olmalı, gelecek sezonun ve Avrupa mücadelesinin hazırlıklarına başlamalıdır. Çok önemli bir rol model oldular zira!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Âlem yandaşlık görsün!

M. Nedim Hazar 2010.05.22

Fıkırayı bilirsiniz; iki kör dolma yerken biri diğerini ha bire "çifter çifter" yemekle suçlar. Arkadaşı, "Kardeşim sen de kör değil misin, nereden biliyorsun çift çift yuttuğumu?" diye sorunca şu cevabı alır: "Çünkü ben öyle yapıyorum!"

Andıç ve Ergenekon medyası bir süredir, artık başka bir şey elinden gelmediği için, tutturmuştu yandaşlık masalı ki sormayın. Kendilerini iyi hissediyorlardı ve ha bire kendileri dışında düşünen herkesi suçluyorlardı: "Yandaş medya". Kaset olayı akabindeki gelişmelere bakınca "yandaş ve yağlamacılık" tarihine geçecek örnekler sergilediklerini görünce aklına dolmayı çift yutan görme engelli vatandaş geliyor. Onlar dışındaki herkes yandaş, çünkü onlar yandaşın ağa babası!

O nasıl bir Kemal Kılıçdaroğlu yağlaması, bağlaması, yüceltmesidir ya Rabb'im! Atatürk'e benzeteni mi istersiniz, Gandhi diye göklere çıkaranı mı, hemen ankete sarılıp, "CHP oyları katladı" diye manşet atanı mı?.. Haber bültenlerinde bir yıkama yağlama yarışı ki sormayın... Sıraya girmişler... Aynı anda 4 kanalda birden canlı yayında yağ basıyorlardı. Allah var, haklarını teslim etmek lazım. Holding medyası bu konuda rakipsiz. 19 Mayıs ile birleştirerek Kılıçdaroğlu'nun resmini manşete basıp, sürmanşetten "Türkiye bir mucize bekliyor" demek ülke yağ/bal tarihine geçti bile!

Hele köşe yazıları... O nasıl kutsamadır, abartmadır, umut pompalamadır kardeşim? Rüzgâra verip uçuranlar, göklere çıkarıp taban yalayanlar gırla...

Yanlış anlaşılmasın, komik ama anlıyoruz elbette. Mazur da görüyoruz... 'Kişi kendi gibi bilir âlemi' düsturunu biliyoruz zira. Ve elbette umutlu olmaları güzel. En azından çakal çukal takımı, çete, Ergenekon tayfasından umut beklemekten iyidir hani. Lakin sanırım en çok da Deniz Baykal hayret etmiştir yandaşlığın bu kadarına...

Söz Sayın Baykal'dan açılmışken, avukatı ve özel araştırma şirketinin yaptığı tarihin en matrak basın toplantısı ve rapor açıklamasından bahsetmek isterim muhterem dostlar.

Ben gerçekten kavrayamadım; hem malum kaseti kimse izlemesin diye tüm sitelere yasak koyacak, baskınlar düzenleteceksiniz, sonra da bizzat avukatınız kasetin en ince ayrıntısına kadar basın toplantısıyla tüm medyaya ifşa edecek.

Üstelik dijital teknoloji adına tam bir fecaat örneği sergileyerek. Kıldan tüyden argümanlar ile 'montaj' diyeceksiniz 'modifikasyon' diyeceksiniz vesaire.

Oysa milletin büyük bölümü böyle bir kaseti izlememiş ve Sayın Baykal'ın ortaya çıkıp, 'Ben böyle bir rezaletin içinde asla olmadım, o ben değilim' demesine hemen inanacaktı. Tuhaf olan iki şeyden biri ise olayda bahsi geçen hanımefendinin kocasının yaptığı basın açıklaması. İnsanın aklı almıyor sevgili okur. Bu kadar çirkin ve çirkef bir kumpas yapılmış, beyefendi ihalelerden, belediyelerden filan bahsediyor. 'Bu rezil iftirayı ailemize atanların yakasına yapışacağım, bu aşağılık komplo ile kirletilmek istenen aile şerefim için mücadele edeceğim' filan demiyor. Varsa yoksa belediye ihaleleri filan...

Bir diğeri ise malum kasetin 'kurgu' olduğunu ileri süren araştırma şirketi. Duyduğuma göre bu şirket bazı mahkemelerde bilirkişiymiş. Eğer bu şekilde bilirkişilik yapıyorlarsa yanarım o davaların sanıklarına, mahkûmlarına!

Ergenekon'un kara propaganda sitelerinde çoluk çocuğun bile gülerek yorum yaptığı birtakım çocukça kıvırmaları 'resmi rapor' diye açıklamak büyük cesaret işi açıkçası...

En az 28 Şubat süreci kadar ilginç bir dönem başladı sevgili dostlarım. Bizden ayrılmayın...
n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Matruşka

M. Nedim Hazar 2010.05.24

Gazetemizi yakından takip ettiğine artık kesinlikle inandığım bir grup insan var. Onlar için üzücü bir satır yazayım da en baştan; üzgünüm bu yazıya da çok sinirleneceksiniz, zira istediğiniz tür köşe yazıları için Andıç Medyası'nı açıp okumanız lazım. Dünkü nüshalarını alın bakın da analar ne yigitler doğurmuş!

Yukarıda bahsini ettiğim kitle ne yazık ki okuduğunu da anlamaktan aciz. Ya da işlerine öyle geliyor. Yoksa Ergenekonsever medya ile ilgili yaptığım eleştiriyi niye Kılıçdaroğlu ile ilgili algılıyorlar ki? Kaldı ki -hiç hazzetmem ama- haklılığımı görmek için malum "En baba yandaş medya"nın dünkü manşetlerine ve yorumlarına bakmaları yeter. Siyaset ve medya dünyamız bir siyasi partinin başkanı salona girdiği zaman ayağa kalkıp onu alkışlayan yazar/çizer takımı da gördü, arz ederim...

Nice zaman önce ülkenin yakaladığı özgürlük rüzgârına bakıp umuda kapıldığımda bir dostum uyarmıştı; 'Hiç öyle heveslenme, bu ülkede bir kısım var, ortam değiştiği an sadece pusuya yatıp, kendi günlerinin gelmesini beklerler. Yoksa değişen bir şey olmaz' demişti. Bu konuda haksız çıktığıma mı yanayım, yoksa birbiri içinden çıkan matruşka misali, 'al birini vur ötekine' durumuna mı?

CHP Kurultayı ekrandan üstümüze sökün ederken, konuşulan mevzu elbette, 'Gandi Kemal ve rüzgâr'dı... Ama ne rüzgâr...

Kabul etmek lazım, bir rüzgâr ve heyecan söz konusu. 28 Şubat'tan beri pusan, attığı hava cıva manşetler, tehlikeli oyunlar neticesinde içine kapanan Andıç Medyası için gerçekten çok büyük bir heyecan söz konusu. Artık Gandi Kemal gelirse borçları mı çizilir yoksa yeni krediler, ihaleler mi söz konusu olur bilemiyorum. Belki de hiçbir menfaat beklemeden salt 'Bu Tayyip gitsin de!' zihniyetiyle kapılıyorlar bu heyecana. Kaset olayı

olmasa Allah selamet versin Cindoruk etrafında böyle bir anafor oluşturmayı planlıyorlardı ama 'Benjamin Button' benzetmesi ile Cindoruk hareketi ölü doğmuş oldu.

Lakin geçmişten hâlâ tam olarak ders aldıklarını düşünmüyorum. Hatırlar mısınız, CHP son genel seçimler sonrasında yaşadıkları hezimet ile ilgili bir araştırma komisyonu kurmuştu. Amaç, partinin nerelerde hata yaptığını filan araştırmaktı. Neticede ne çıktı biliyor musunuz? 'Biz hata yapmadık, millette var bir tuhafılık' (özellikle 'tuhafılık'ı seçtim yoksa daha ağır anlama geldiğini herkes biliyor) manasına gelen bir netice elde ettiler. Kendi kendilerinden memnundular yani. Aynı durum Andıç ve CHP medyası için de geçerli. Siz sanıyor musunuz ki, bu ülkenin yıllardan beri suyun başında oturup, milletin üzerine çöreklenen medyası değişecek, dünyanın gelişimine paralel olarak özgürlükçü filan olacak?

Ne mümkün azizim!

Onlar da CHP araştırma komisyonu gibi kendi kendilerinden razılar. Yaptıkları yayının çok para etmediğinin kendileri de farkındaymış gibi görünüyorlar ve o nedenle bu tür fırsatları asla kaçırmak istemiyorlar. 'Bulduk bir rüzgâr tepesine binelim' düşüncesiyle abartıp köpürtüyorlar. Elbette bana göre sakıncası yok, yapsınlar, geçmişte yaptılar çünkü. Ve fakat geçmişte bu tür işlere bulaştıktan sonra hezimetini siyasi parti ile beraber yaşadıklarını da unutmasınlar. Hangi ata oynadıysa kaybettiler, zira millette 'Bu Holding medyası birini tutuyorsa vardır bir menfaati' algısı hakim. Haksız da değiller hani...

Canım medyamı ele almaktan Gandhi Kemal'in sahaya ilk inışıyle ilgili izlenimlerimi yazmaya yer kalmadı. Ama inanın çok eğlenceli sonuçlar çıkardım kendi adıma. CHP sever okurlarıma da peşinen söyleyeyim.

Bir dahaki yazıda gülüşmek üzere...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kim yaman?

M. Nedim Hazar 2010.05.29

İster aşağılama amacıyla söylemiş olsun (siyaset bu ucuzluklara uzun süre prim vermez, ilk seçimde cezayı keser çünkü), ister samimiyetle; Kılıçdaroğlu'nun 'Bey' takısı kullanmasını onaylıyorum.

Onaylıyorum zira CHP zihniyetinin medya uzantılarının bırakınız 'Bay-Bey' takılarını 'Tayyip, Fethullah' gibi meyhane ağzını genel kurumsal terminoloji haline getirdiklerini biliyoruz. Bir de Önder 'Bey' ekolü var tabii. Hani geçmiş dönemde "Araplara para kaptırma, bakarsın Muhammed seni bırakmaz" cümlesiyle tıynetini ortaya koymuştu. Gandhi Bey yeni öğretisini ilk olarak yakın çevresine öğretirse güzel olacak.

Gandhi dedim de aklıma geldi. CHP medyası bu isme pek bayıldı ama ileride birtakım sıkıntılar çıkarsa pişman olmasınlar sakın. Zira Anadolu sokak dilinde 'İndira Gandhi' diye bir terim var. Hatta fakir, son olarak bu cümleyi CHP belgeseli geyiklerinde duymuştu. Hani şu üç küsur milyon dolara mal olan ve gün yüzüne bir türlü çıkmayan muhteşem CHP Belgeseli... Bunu da hatırlatmış olayım.

Gandhi Bey'in başkanlığı partiyi nasıl etkileyecek bilemiyorum ama CHP ve andıç medyasını fena etkilediği muhakkak. Aslında yeni seçim bunların plazalarında olsa CHP yüzde 99,9 ile tek başına ezici olarak iktidar olur. Ondan sonra gelsin araziler, silinsin borçlar, oh keke!

Kaset sonrası şaşkınlığı atlatan holding medyası kısa sürede coştı ve kurultay sürecinde uçtu. O ne muhteşem heyecandır kardeşim! Ayakkabıyı fırlatıp sandalye üzerine tünleyenleri mi istersin, gözleri nemli canlı yayına

katılanları mı, yürekten alkış tutanları mı, bu yaştan sonra maskara olduğu söylendiğinde 'fitil' olup köşe yazısı döşeyeni mi?..

Şimdi anket dönemi başlayacak. Hoş, daha ikinci gün 'CHP oyları ikiye katladı' diye manşet çakan bir medyaya sahip ülkenin ahfadıyız ama sanırım bu son seçim onlar için de 'köprüden önceki son çıkış' olarak görünüyor. Güç ve etkilerini son olarak bu genel seçimde ölümüne taraf tutarak ve gemileri yakarak deneyecekler. Sonuç istedikleri gibi çıkmazsa seyreyleyin o zaman şenliği!

Size bir de kişisel öngörümü belirteyim; bu ruh hali devam ederse ilk genel seçim acayip eğlenceli olacak. Zira Ergenekon muhibbi medya hâlâ birtakım gerçeklerin farkında değil. Tuttuğu siyasetçiyi batırdığının, yüklendiğine halkın sahip çıktığının farkında değil ya da olmak bile istemiyor. Bu hız ve düzey devam ederse Tayyip Bey'in özel kampanya düzenlemesine bile gerek kalmayabilir bence.

Andiç medyasının yaşı kemale ermiş kalemleri 'ne kadar maskara oluyoruz' kaygısına kapılmadan daha çok şebeklik yapacaklar gibi. Ayakkabı çıkarıp sandalye üzerinde parti lideri yağlayanlar, başka parti liderine de ayakkabı fırlatabilirler mesela! Sonuçta heyecana kapıldıklarını itiraf etmiyorlar mı? 'Ne olmuş yani?'

Tüm bu harala gürelede olan Cindoruk Bey'e oldu sanırım. Son olarak orijinal kopyası Süleyman Bey de 'Havası bana da çarptı' diyerek Gandi Bey kafilesine katıldı. Bütün o müdebdet, mutantan, müşehhas süreç bir anda sıfırlandı. 'Son fasıl'da yapılacak şey mi bu? Bir de kişisel tüyo vermek isterim haddimi aşmazsam: Bence Hüsamettin Bey de Gandi Bey'i kendi mevzisinden vursun. Bizzat gidip Silivri'de kampanya yürütsün, kraldan çok kralcı olsun, CHP'nin Ergenekon kozunu elinden alsın. Görsünler bakalım el mi yaman bey mi yaman! n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yine bize hüsrân

M. Nedim Hazar 2010.05.31

Mayıs ayının başında Şanlıurfa'da Ziraat Türkiye Kupası finali oynandı. Maç değil ama öncesinde okunan İstiklal Marşı bana göre tam bir felaketti. Hani 'konu hassas, bulandırmayalım' filan derken olaya bir de 'Hadise felaketi' eklendi. Doğruu, kendi İstiklal Marşı'nı (üstelik her Süper Lig maçından önce okunmayı farz kılmışız iyi mi?) doğru dürüst okuyamayan, okutamayanların Euro 2016'ya aday olmasını, büyük bir cesaret olarak görmüşümdür.

Ve derken, sunumlar yapıldı, sonuç açıklandı. Yine bize hüsrân düştü. Ve her bu tür yarışma sonucunda olduğu gibi, büyük bir tezgâha inandırdık kendimizi ve kısmen de içimizdeki İrlandalıları arayıp bulduk çok şükür!

Açıkkası Türkiye'nin adaylık süreci ve sunumunu ele almayı kimse akıl etmedi. Kimse eleştirmede. 'Bu ne biçim bir sunumdur?' sorusunu kimse sormadı. Kendi kendimizden razı bir görüntü vermeye devam ettik ve edeceğiz.

Neydi o reklamlar, o sunum Allah aşkına?

Bir kere "futbolu seviyorum" içerikli film tam bir felaketti. Hazırlayanların ve onaylayanların futboldan zerre miktar anlamadıklarına kalıbımı basarım. Topa şut vuran, topu atan değil 'topu kesen'lerin pedagojisiyle hazırlanmış bir reklamdı. Bir apartmanın merdiven boşluğunda topu elinde zıplatan kişilerden futbol

oynamalarını değil, topu kesmelerini beklersiniz. "Bize bir şans verin" kendinden eminlik ve kararlılık yerine, 'yapın bir kıyak' modunda mottodur.

İtalya ve Fransa son derece rasyonel bir dil ve gerçekçi/güncel argümanlar kullanırken biz ülke olarak sözüm ona için 'ruhuna' oynadık ama bunu bile son derece dar bir perspektiften ele aldık. Bakın İtalyan Spor Bakanı Rocco Crimi: "UEFA'nın istediği bütün garantileri sağladık. Bütün dünya mali bir krizden geçiyor. Uzun vadede sürdürülebilir altyapı yatırıma çok önem verdik. Bütün İtalya'da maçlar yapılacak. Şehirler tarih, sanat, turizm açısından önemli, futbol geleneği köklü şehirler. Bizler Avrupa futbolu için iyi bir sahne olabiliriz. İtalya'nın böyle bir organizasyonunu gerçekleştireceğiz." diye konuştu.

Biz bahçede topu elinde zıplatıp, 'abim de futbolcu' diyen kız çocuğuyla finalleri talep ederken, elin oğlu, futbol tutkusu, hükümet desteği (bu sportif organizasyonun, iktidar muhalefet herkesin onayıyla yapıldığını özellikle vurguladılar), misafirperverlik, UNESCO Dünya Mirası Listesi'nde varlıkları, statları, ulaşım altyapısı, çevre dostu alanların oluşturulacağı, yeni bir güvenlik sisteminin olacağı, engellilere yönelik ulaşılabilirlik, sosyal sorumluluk ve malî güvenilirlik konularını vurguladılar.

Eminim samimidir, Federasyon Başkanı'mız, 'Bunlar bilinen şeyler, biz bilinen şeyleri tekrar söylemeyi uygun bulmadık' diyor ama bu tür tematik sunumlarda olayın her yönü çarpıcı bir şekilde doğru insanlarla anlatılmazsa sonuç böyle oluyor ne yazık ki!

Şimdi finalleri Fransa'ya kaptırmanın verdiği kırıklık, burukluk ve üzüntü ile birbirimize girip, tüm vebali Platini'ye yüklemek için en kolay. Ne olacaktı peki? Elin Fransız'ı, 'Türkiye'nin samimiyeti içimi burktu, ben onları destekliyorum' mu diyecekti?

Fransız ve İtalyanlar hem son derece gerçekçi bir dil, hem de sahip oldukları ekonomik, kültürel ve sosyal artıları kullanırken, biz niye bunları yapamadık acaba? Hani benim işim değil ama bu ülkede yıllardan beri top koşturan yüzlerce dünya starı topçu vardı. Hagi, Carlos, Daum, Zico, Taffarel, Güiza (Gol atamıyor bari bu işe yarasın değil mi?)... Türkiye bu silahları kullanmayı nasıl akıl edemedi? Hadi bunu yapamadınız, Tugay gibi, Emre, Hakan, Nihat gibi Avrupalıların çok iyi tanıdığı futbol figürlerini nasıl görmezden geldik acaba?

Bir Afrika atasözüydü sanırım: "Aslanlar tarih yazmayı öğrenene kadar, av hikâyelerinde övülen hep avcı olacaktır."

Biz mi kaybettik, yoksa Fransa mı kazandı, tam olarak emin değilim ama bildiğim şu: Avrupa ülkeleri halkla ilişkileri de, tanıtım işini de bizden daha iyi ve profesyonelce yaptıkları sürece ülkemiz topraklarında bu tür büyük organizasyonlar birazcık hayal gibi görünüyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sonun başlangıcı

M. Nedim Hazar 2010.06.01

Açıkkası inanılmaz derecede kendime kızıyorum. Hani İsrail'in Filistin halkına yaptıklarını yakından biliyorum.

Devlet terörünü kurumsal hale getirdiğini bütün dünya biliyor. Ancak o vurdumduymazlık ve alttan alma politikalarının İsrail'i bu kadar şımartacağını beklemiyordum.

Alçaklığın da bir sınırı olmalı, diye düşünüyor insan! Cüretin bir kıta sahanlığı olmalı, had bilmemenin duracağı bir nokta!

İsrail öyle bir canavara dönüştü ki, kendi milletini korkuyla bir arada tutmaktan başka bir şey düşünmeyen, bu uğurda her türlü canavarlığı bir politika olarak belirleyen bir yaratık oldu.

Aklı sıra yaptığı şeytanlıklar ile Türkiye'ye hem gözdağı verecek hem de son dönemde Türkiye'nin atak yaptığı dış politika alanında frenleyecekti.

Zamanlamaya dikkat çekmiştir herkes eminim. İran kozunu İsrail'in elinden almak üzere Türkiye... Uranyum masalına son veren ülkeden sonra sıranın kendilerine geleceğini çok iyi biliyorlar. Oynadıkları kanlı şeytani oyunun içine Türkiye'yi çekerek devletlerinin bekası için 'olmazsa olmaz' diye inandıkları 'terör bataklığını' daha da derinleştirmeyi kurguluyorlar. Amerika'nın Brezilya ve Türkiye ile limonileşen ilişkisinden de cüret bularak böylesi kanlı bir saldırıya kalkışması planlı bir olaydır.

Açıkkası son dönemde artan terör olaylarını da bundan bağımsız olarak düşünemiyorum. Aynı saatlerde terör örgütünün askerlerimize saldırmasını da tesadüfi bulmuyorum.

Artık soytarılık boyutuna ulaşan paranoya ile izah edilemez bu alçaklık. Hele hele saldırı sonrası bizzat İsrailli yetkililerin ve onların dünyadaki (ve elbette ülkemizdeki) uzantılarının yaptıkları 'kıvırtıcı' açıklamalar, dezenformasyon, hedef saptırma tam evlere şenlik.

Siz uluslararası alanda seyir halindeki bir sivil gemiye asker indireceksiniz, sonra 'bize saldırdılar' diyebilecek derecede ahmaklaşacaksınız. Üstüne üstlük bu gemileri zorla kendi limanınıza çekip, sonra da yolcuları sınır dışı edeceksiniz!

Artık gülemiyoruz bile bu uluslararası soytarılığa.

İsrail nicedir uluslararası toplumda tecrit ediliyor. Tam anlamıyla bir nefret objesi haline gelmiş durumda. İsrail vatandaşları için kendi ülkeleri de dahil, dünyanın hiçbir yeri güvenli değil. Bu paranoyaklık hasta ruhları tam bir psikopata çevirmiş durumda. Karşımızda psikopat bir iktidarın yönettiği bir ülke var. Hasta İsrail hükümeti, hasta. Tedavisi olmayan bir hastalık bu.

Bu ne karaktersizce bir cüret, bu ne akıl almaz bir politikadır anlaşılır gibi değil.

Yalnız size bir şey söyleyeyim. Bu pervasızlık belki de İsrail iktidarının sonunu getirecektir. Başta kendi halkları olmak üzere, artık bütün dünya bu hasta düşünceyi, bu paranoyak zihniyeti reddedecektir.

Ve yanlarına kalacaklarına inanıyorsa bu sefer öyle olmayacağını kesinlikle göreceklerdir. Başta insani alan olmak üzere diplomatik ve hukuk alanında da rezil olacaklardır, bedelini ödeyeceklerdir. Basit bir kınamak ile bitmeyecektir olay. Bitmemelidir.

Bu arada tepkimizi gösterirken, İsrail hükümetinin kazdığı tuzaklara düşmemeye de dikkat etmemiz lazım. Bu iktidar ki, her saldırı sonrasında başka coğrafyalarda huzur ve demokrasi içinde yaşayan sair Yahudileri korkutup, kendi topraklarına çağırmakta. İsrail kendi topraklarını kocaman bir tımarhaneye çevirerek bekâsını devam ettirebileceğine inanıyor ne yazık ki! Dolayısıyla gösterilecek tepkilerin savaş suçu işleyen İsrail iktidarına yönelik olması gerekiyor. Bırakınız ülkemizde yaşayan Musevi vatandaşlarımıza herhangi bir tepkiyi, bizzat İsrail makamlarına bile tepki gösterirken dikkat etmek gerekiyor.

Zira bu alçaklığı yapanlar, kendi insanlarına bile saldırıp, sonra tüm dünyaya 'bakın Yahudiler katlediliyor' diyebilirler. Hasılı, yapılan bu saldırı, tersine dönecek ve kendi silahıyla vurulacaktır İsrail. Bunun fitilini yine kendisi ateşlemiştir. n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Faça bozulunca

M. Nedim Hazar 2010.06.05

Bir külhanbeyinin en tehlikeli olduğu anlar, façasının bozulmasından sonraki anlardır. Dikkat buyurunuz, bu durumun 'karizmayı çizdirmek' denen olayla hiç ilgisi yoktur. Külhanbeyi için 'faça' önemlidir. Aldığı kalıcı bir yara izi, onun sonraki yaşamında onulmaz etkiler bırakır. Ne ki, hiçbir dönemde olmadığı kadar tehlikeli olur façayı çizdirince.

Devletten çok çapulcu korsana, siyasi iradedden çok tipik bir külhanbeyine benzeyen İsrail'in façası ise Türkler tarafından ikinci kez çizilmiştir. Hele bu ikincisi İsrail açısından tamir edilemeyecek bir duruma doğru gitmektedir. Davos'ta yediği 'One minute' darbesini asla aklından çıkarmayan, tabiri caizse aynaya her baktığında façasındaki bu çiziyi görüp, öfkeyle iç geçiren İsrail, aklı sıra façayı düzeltebileceğini düşündü. Hatta Hakan Albayrak'ın naklettiğine göre, masum sivilleri katlederken de 'One minute' diye bağırdı. Yaralılara, 'nerede Erdoğan, gelsin sizi kurtarsın' dedi.

Görünen o ki, Davos içlerine oturmuş, hem de ciddi bir şekilde...

Mavi Marmara ise gün geçtikçe daha çok oturacak gibi görünüyor. Bizdeki İsrailsever Türk medyasının bir bölümü, bakıyor ki bizatihi İsrail medyası bile 'Aptallık ettik' merkezli yazılar kaleme alıyor, onlar da, 'ama biz de şöyle şöyle yaptık' içerikli yazıları bir süre daha ertelemek durumunda kalıyor.

İsrail medyası, bizimkilerin bahsettiği gibi 'saldırmamalıydık' pişmanlığı içinde değil, 'saldırıyorsanız usulünce yapsaydınız, yüzünüze gözünüze bulaştırdınız' modundalar. Gemiye inerken ayağı kayıp suya düşen komandoyu 'Türkler denize asker attı' yalanıyla yutmayacak kadar işin kompetanlar zira! Bizzat İsrail medyası ve onların başka ülkelerdeki uzantıları tarafından yere göğe sığdırılmayan komandoların, 50-60 yaşındaki aktivistlere silahı kaptırmasını yediremiyorlar kendilerine. Alışmışlar zira, fosfor bombasıyla uzaktan çoluk çocuk öldürmek sanırım onlar için esas kahramanlık!

Kanaatimce, aradan zaman geçtikçe İsrail 'Biz nerede yanlış yaptık?' muhasebesine girişecek ve 'Keşke o baskını yapmasaydık' noktasına gelecekler. Zira, bir yandan façalarına aldıkları çizik onları daha başka ve belki büyük saçmalıklara iterken, mevcut konumlarının her geçen gün daha berbat hale geldiğini bizzat yaşayarak görecekler. Başka ülkelerin masum insanlarına çektirdikleri acıların dönüp kendilerini vurduğuna şahit oldukça, zamanı geri çevirmeyi arzulayacaklar.

Tarih boyunca aksi olmamıştır çünkü. Bunun için uluslararası diplomasi filan bilmeye de gerek yoktur. Binlerce yıllık insanlık tarihi göstermiştir ki, 'Zulüm ile abad olanın sonu berbad' oluyor... Bugün karşılırlarına aldıkları hür ve vicdanlı dünyaya yarın bizatihi kendileri yalvaracaklardır, 'Bize biraz ilgi gösterin' diye..

Façası bozulmuş, itibarı yerle bir olmuş, korsan bir ülke olarak yapayalnız yaşamak zorunda kalacaklardır.

Sözümüz biraz da, İsrail'den çok İsrailci olan birtakım Türk medyasına. Manipölasyon ve yalan makinesi bir ülkenin tuzağına düşmemek için, tırnak makası bile taşımayan insanları hâlâ 'Efenim olayın siyasi yönü de var, yardımları başka yolla da gönderebilirlerdi' filan demek meselenin özünü ıskalamaktır. Yemek çatalını, bıçağını dahi 'terör silahı' diye afişe eden zihniyet, yardım olarak yollanan Aspirin'i de 'kimyasal silah' diye engeller emin olun!

Kaldı ki, sizdeki bu kompleks ve eziklik devam ettikçe bahane de tükenmez, bunu da biliyoruz. Ülkenin uluslararası camiada saygınlık kazanması niye zorunuza gidiyor anlamış da değiliz.

Sözün özü, külhanbeyinin façasına aldığı bu ciddi yara izi onu daha da çılgınlaştırmakla beraber, kabadayılık kariyerinin sonuna doğru yaklaştığının da habercisidir.

Bir yere not ediniz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hükümsüzdür

M. Nedim Hazar 2010.06.07

Bizi mahveden temel unsur sanırım kimliksizleşmemizdir. Türk entelijansiyasının en büyük sıkıntısı, ciddi ve büyük meselelerde kendilerini konumlandırırken, ilk tepkiyi hep bir 'ezikler pedagojisiyle' vermeleri.

Bu tuhaf ve devşirme olan kimliksizlik durumu, bir süre sonra 'kendi tükürdüğünü yalama' pozisyonuna itse bile, yine de 'yanlış yaptık, yanlış yapıyoruz' muhasebesine itmiyor bu güruhu. Yaptıkları kocaman hatalar ve kabahatler için özür dilerken bile ıkınıyorlar, sıkılıyorlar, yarım ağızla konuşuyor, kaçak güreşiyorlar.

Misal, 28 Şubat süreci bu durum için şahane örneklerle dolu bir dönemdir. Süreç içerisinde yedikleri haltları, yaptıkları hataları başlarda körü körüne savunurken, bir süre sonra durumun vahametini kavramak durumunda kalsalar bile yarım ağızla günah çıkarmayı tercih ediyorlar.

Belki de anlayışla karşılamak lazım, bilemiyorum. Şüphesiz kolay değildir koskoca ömürleri bu tür kimliksizlik içerisinde yaşadığını hissetmek. (Tabii hissediyorlarsa...)

Filistin'i savunan birisine 'Suriyeli gibi konuşuyorsun' diyebilen ezik zihniyet, kendisinin 'Tel Avivli gibi' konuştuğunu ya fark etmiyor ya da haz alıyor böylesi bir konumlanmadan. Keza başkasına 'AKPli, yandaş' diyebilene ayna tutup 'CHPli' dediğin zaman bozuluyor ve sinirleniyor. İri gövdeli bu profilin ayakkabılarını çıkarıp, masa üzerinde göbek atabilecek kadar politize olduğunu söylemeniz, onları epey sinirlendiriyor. "AK Parti merkezinden geliyormuş gibisin" diyene "Sen de Genelkurmay merkezinden geliyormuş gibisin" dediğinizde bozuluyor.

Oysa omurgası olmalı er kişinin. Solcu, sağcı, ateist ya da Budist... Hiç fark etmiyor inanın. Neyi savunursa savunsun ancak dürüst olsun, devşirme olmasın, tek istediğimiz bu. Muhatabına 'Sen İslamcı teröristleri savunuyorsun' yaftasını ilıştirmeye çabalarken, kendisinin hangi kimliksiz etiketi baş tacı ettiğini fark etmesini istemek hakkımızdır sanıyorum.

Belki kızıyoruz, bozuluyoruz ama İsrail medyasında bile bu kadar omurgasızlık yok bence. Hani heriflerin solcusu solcu, sağcısı sağcı gibi. Kimi 'Bu rezalet böyle devam ederse ülkemiz yalnızlaşır' diyen solcu da bizim ezikten daha samimidir, Türklere küfredip 'Kendi askerimiz beceriksiz, yaralanmadan öldürmeliydiler' diyen faşist Yahudi de... Samimi olmayan ise, ayak ayak üstüne attığı TV ekranında oryantalist argümanlar ile saçmaladıktan sonra kendi ülkesinin dışışleri bakanına yüklenmeye çabalayan ezikler olsa gerek.

Hatırlıyorum; cumhurbaşkanlığı seçimi öncesi, gözünü siyaset bürüyen birtakım bunamalar, 'Bunlar olmasın da Ermeni bile olsa olur' diye yazabilecek kadar kendinden geçebilmişti. Evet, İsrail bu alçakça politikasına devam ettikçe yalnızlaşacak ve belki kendi sonunu hazırlayacak. Ancak Türkiye'nin daha düne kadar dünya toplumları nezdinde yalnızlaşmasının ve herkesi düşman olarak görmesinin nedeni de yine bu kimliksiz anlayıştan başkası değildi.

İlgi alanımız olduğu için şüphesiz medya uzantılarından bahsediyoruz. Elbette ki diğler alanlarda da bu tipler sayıca fazla olmasa da epey etkinler. Dış politikacılarından tutun da emekli paşalarına kadar baktığımızda aynı marazi durumda olan onlarca kişi görmek mümkün.

İdeolojinin kilitlediğı idrak için ne yapsanız boş. Masum barış geminiz terörist çağrışımlar ifade ediyor, masum halka yardım amacınız 'dinci' gerekçelerle kirletilmeye çabalıyor, elde ettiğiniz uluslararası başarılar, 'iyi ama' kıvrımlarıyla küçültölmeye çabalıyor. Emin olun Dünya Kupası finalinde gol atsanız, atanın kimliğine bakıp, 'Bu golü attık ama rakip takım kızabilir' türünden bahanelerle skor tabelasının değışmemesini talep edecek kadar pervasızlaşacaklar.

Kaybedilen kimlikten dolayı her ne kadar 'hükümsüz' olsa da bu zihniyetin fikirleri, üzüüyor insan...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ümitvarız

M. Nedim Hazar 2010.06.12

20. yüzyıl savaşların, acıların ve güçlü olanların yeryüzünü yeniden şekillendirmeyi amaçladıkları bir asırdı.

Osmanlı'nın tarih sahnesinden silinmesiyle dünya devasa sarsıntılar yaşadı. İki dünya savaşı ve akabinde devam eden emperyalist kavgalar yaşadığımız kürede güçlü ama merhametli bir devletin eksikliğini hep hissettirdi.

Esasen bugün çekilen acıların da temelinde bu var sanırım. Güçlü olanda merhamet ve vicdan, vicdanlı olanda ise güç yok ne yazık ki!

Güçsüzken mağdur olanlar, gücü elde ettiklerinde en zalimden daha zalim bir konuma yerleşmekte hiçbir sakınca görmüyorlar. Dünün mazlumlari bugünün zalimine dönüşebiliyor kolaylıkla. İnsandan merhameti çekip aldığınızda geri kalanı görmek kadar acı verici bir tecrübe olmuyor herhalde!

Aklı olan devletler silah sanayiinden daha çok gelecek nesil yatırımına yöneliyorlar. Zira zulüm asla onu kullananı abad etmediğı gibi, berbat ve ibretli bir sonu da kaçınılmaz kılıyor. Bizim gibi, koskoca bir kültürün mirasçılarından ise, içine düştüğü karanlık dehlizin penceresi kadar bir ufuk çiziyor birileri. Ve bu birilerinin yerli uzantıları da, kendilerine gösterilen toplumsal kıblenin dışına çıkmayı tuhaf bir 'eksen kayması'yla açıklamaya çabalyorlar. "Yüzümüzü doğuya dönüyoruz" diye endişeli bağırışlarda bulunuyorlar mesela. Oysa gerçek bir cihan devleti için, tüm yönler aynıdır. Doğı da korkulacak bir yön değildir, batı da. Kuzey de gidilmeyecek uzaklık değildir, güney de...

Yaşadığımız yüzyılda Türk insanına biçilen kıyafete dar geleceğini tahmin bile etmiyorlar. Korku ile yüz yıldır örölen kalın kabukların kırılmasından çekiniyorlar.

Asrın beyin yapıcısı Eskişehir Hapishanesi'nin penceresinden dışarı bakarken bugün Hollywood'un yeni yeni keşfettiğı 'flashforward' yöntemini kullanarak geleceğı okuyor. Şahane bir yöntem.

Açıkçası bu sene 8.si düzenlenen Uluslararası Türkçe Olimpiyatları'na ben bu gözle baktım hep. Elbette Tacik bir çocuğun 'Dönölmez akşamın ufkundayım' gibi zor bir şarkıyı seslendirmesi, Türkmen bir çocuğun 'Delalım' demesi, bir diğlerinin zeybek türküsü seslendirmesi, ötekinin 'Aman bre deryalar'ı bir Trakyalı gibi seslendirmesi etkileyiciydi. Ancak çok daha temel ve geleceğı ilgilendiren bir manzara oluştu karşımızda. Görüyorsunuz işte, iletişimin, ulaşımın bu kadar ilerlediğı bir çağda, bazı toplumlar zulüm altında inim inim inliyor. Bir kutu aspirin, bir tutam sargı bezi, bir çuval pirinç çok görölüyor. Birileri kendi bekasını, başkalarının yokluğuna kodluyor ve

ötekinin varlığı berikinin mevcudiyetini tehdit olarak algılamasına dönüşüyor. Ve sonra her türlü alçaklık, kalleslik, namussuzluk meşru görülüp, gösterilmeye çalışılıyor. Yalan bir devlet politikasına dönüşüyor, vicdansızlık modernliğin bir parçasıymış gibi gösterilmeye çalışılıyor.

Birleşmiş Milletler diye bir kuruluş var örneğin. Sözde tüm dünya üzerinde barışı, huzuru ve otoriteyi kurmak üzere kurulmuş bir oluşum. Ama zihinler vicdan ekseninden kayınca akıtılan o kadar kan, yapılan zulümler görülmezden gelinebiliyor ve BM denilen o çok renkli yapı bir anda merhamet hissi alınmış tuhaf bir organizmaya dönüşüyor. İğrenç ve çıkarıcı siyasetlerin baş tacı edildiği birer psikolojik baskı platformuna dönüşüyor.

İşte bu nedenle çok önemli Türk okulları. 120 ayrı ülkeden gelen yüzlerce çocuk ancak değiştirebilir bu resmi. Gelecek nesillere yapılacak merhamet ve vicdan aşısı ancak dünyayı tekrar insaf eksenine oturtabilir. Bu çocuklar büyüüp kendi ülkeleri adına bir yerlere geldiklerinde ancak ortak bir akıl ve vicdandan söz edebiliriz.

Yoksa, alçak hep alçaklığını yapar, mazlum ise mağduriyetten tuhaf bir haz alan, kabullenilmiş acziyet içinde ağlayıp durur. Dünya bu çocukların sayısının artmasını, büyümelerini ve kendi ülkeleri adına söz sahibi olmalarını bekliyor. İnsanlık kaybettiği vicdan ve merhamet eksenine dönmenin hasretiyle kavruluyor zira. Açıkçası gördüğüm tablo öylesine bir umut yükledi ki bana, en zalimin, ikiyüzlünün, kendini kahraman zanneden sineğin bağırsı çağırışları bile vızıltı gibi geldi.

Başbakan'ın da dediği gibi, evet ümitvarız!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Boynumuz bükük

M. Nedim Hazar 2010.06.14

Nerede sorulsa hep, 'Ben kâğıttan, orijinal gazete okumayı severim. Kâğıdın kokusu, sayfaları çevirirkenki sesine hastayım' derim. Ancak insanın içindekiyle gerçekler her zaman örtüşmüyor.

Nice zamandır haber ve yorum ihtiyacını internet denen sanal ortamdan karşılayanlardanım. Bir kere, daha sabah olmadan neredeyse bütün gazeteleri ve yorumları okumak mümkün. Sadece ulusal bağlamda değil, yerel ve uluslararası haber ve yorumlara da internet sayesinde artık ulaşıyor ve okuyoruz.

Bu yazının konusu internet ile klasik gazete karşılaştırması değil şüphesiz. Şunun için yazdım bunları: İnternet ortamı artık sadece düz metin şeklinde değil, günlük yayınları mizanpaj olarak da takip edebildiğimiz bir ortama dönüştü. Örneğin yayımlanan bütün ulusal gazetelerin birinci sayfalarını bir arada görmek mümkün. Böylelikle hem gazetelerin estetik düzeyleri hakkında fikir sahibi oluyorsunuz hem de hangi gazete, hangi meseleye nasıl yaklaşıyor karşılaştırmalı görmeniz mümkün oluyor.

Benim takip ettiğim bir sitede tüm gazetelerin birinci sayfaları yan yana sıralanırken alt tarafta ise ulusal çapta yayın yapan spor gazeteleri var. Aslında bu yayın organlarına futbol, hatta üç büyüklerin gazeteleri demek daha doğru olur sanırım.

Türkiye ligleri tatile girdiğinin hemen ertesi gün başlayan bir yalan rüzgârı esiyor ki bu gazetelerde sormayın. Başta Fenerbahçe, Galatasaray ve Beşiktaş olmak üzere, Türk takımlarına gelmeyen dünya yıldızı kalmadı bu gazetelere göre. Ronaldinho'dan Eto'o'ya kadar resmi basılıp 'filanca da Ronaldinho sesleri' demeyen futbol gazetesi kalmadı. Bir tek Messi kaldı ismi geçmeyen, artık çok yakında onu da bekliyoruz ülke olarak!

Futbol medyası artık geleneksel hale getirdiği 'transfer yalanları' dosyalarıyla okurlarını kandırmaya devam ederken Güney Afrika'da Dünya Kupası başladı. 32 takım kendini göstermek için statlardaki yerini aldı, almaya başladı. Maçlar ekrana geldikçe insanın içinin yanmaması mümkün değil sevgili okur. Hani klişe bir deyimdir ama futbolun yalanının bile bu kadar prim yaptığı 70 milyonluk bir ülkenin bu finallere gitmemiş olması insanın içini acıtıyor.

Gerek teknik, gerekse beceri olarak ülke futbolumuzun onda biri bile olamayacak ülkelerin berbat oyunlarını, uyku getiren hızlarını, estetiklerini izledikçe başta federasyonumuza, teknik kadromuza, medyamıza isyan edesi geliyor insanın.

3-5 milyonluk ülkelerin temsilcileri dünya arenasında boy gösterip, isimlerini zihnimize kazırken, bizim hâlâ gazete manşetlerinde yalancı transfer dolmalarıyla uğraşmamız gerçekten üzüntü veriyor. Maçlarını heyecanla beklediğimiz Arjantin bile insana zevk veren bir oyun ortaya koyamadı ki diğer takımların isimlerini yazalım buraya.

Yetenek ve beceri anlamında bir Arda'dan, Semih'ten, Nihat'tan onlarca kat daha kalitesiz topçular finallerde yer alırken bizim oyuncularımızın olmaması hem büyük bir eksiklik, hem de ciddi bir kayıp bence.

Kısa süre önce başka bir uluslararası organizasyonu Fransa'ya kaptıran sevgili futbol büyüklerimizin başarılarını ellerinin arasına alıp ciddi anlamda düşünmeleri gerekiyor bence. Ve başarının ciddi bir bedeli olduğu gibi, başarısızlığın da bir bedeli olmalı bu tür önemli alanlarda. Koskoca bir potansiyeli sadece lafla, akıl ve profesyonellikten uzak bir şekilde harcayanların en azından aynı pozisyona tekrar geçmemeleri, felaketlerden ders çıkarılarak sağlanmalı.

Bir uluslararası organizasyonu daha boynumuz bükük izliyoruz. Hiç olmazsa bu bizsiz son organizasyon olsun!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İnanmıyoruz!

M. Nedim Hazar 2010.06.19

Ekranlarda şenlik, gazete sayfalarında tiyatro. Bir alem ki sormayın. Bir abla evde yemeği yansa onu da 'sivil dikta'dan bilecek kadar kaptırmış kendini.

Recep İvedik cinsiyet değiştirmiş sanki, ne kadar agresif ki sormayın... Bir diğeri eksen kaymasıdır, şudur budur derken şu kocaman soruyu suratına yiyince 'hınk' gibi ses çıkarıyor: "Eksen kayması diyorsunuz ama siz değil misiniz yıllardır 'Tayyip iktidarı Amerika'nın, AB'nin uşağı' diyen?" Öyle ya, varsa bir kayma, sevinmeli değil mi bu guruh?

Ortada korkunç iddialar, inanılmaz şeyler dönüyor, beyefendiler ha 'Anayasa Mahkemesi yetkisini aşarsa falan da filan da' tartışıyorlar.

Ben inanmıyorum... Cidden inanmıyorum, inanmak istemiyorum. Bu ülkede yüksek yargının böyle bir durumda olma ihtimali bile beni dehşete düşürüyor. Lakin Andıç Medyası farklı havalarda. Yahudi lobisinin ülkemize yolladığı Amerikalı gazetecinin dümen suyuna gitmekle meşguller. Sonra da birisi kalkıp 'Türk basınında İsrail lobisi var' deyince kuduruyorlar.

Konumuz bu değil, yoksa burada da inanılmaz şeyler olduğunu görmek mümkün.

Bizden, yaklaşık 18 yıl önce Adalet Bakanlığı yapmış birinin yüksek yargıda kadrolaştığını ve aradan geçen 20 yıla yakın bir süreden beri hâlâ etkisini sürdürdüğüne inanmamızı istiyorlar.

Nasıl inanalım?

Bizden, CHP'nin, yüksek yargıya pasladığı dosyaların peşinden kulisler ile alınacak kararları etkilediklerine, üstelik bu kararları çok önceden bildiğine inanmamızı istiyorlar.

Hadi gel de inan bakalım!

Bizden, terör davası sanıklarının telefonla kurtarma girişimi olduğuna, bu arama/kurtarma operasyonlarında gönül ilişkileri ve düpedüz tehdit de dahil olmak üzere her yöntemin denendiğine inanmazı bekliyorlar.

Böyle bir şey mümkün mü?

Bizden, yüksek yargının bu tür ilişkilerin doğal sonucu olarak elindeki dosyalarda yetki aşımına girip meseleleri şekil yönünden koparak incelemeye alacağına inanmamızı istiyorlar.

Böyle saçmalık olur mu?

Bizden, piyasaya patır patır dökülen ses kayıtlarına inanmamızı ve bu kayıtlarda söylenen senaryoların gerçekleşeceğine, örneğin İlhan Cihaner davasında CD ve fotokopilerle karar verilip tahliye edileceğine de inanmamızı bekliyorlar!

İnanmak mümkün mü?

Türk toplumundan, hukuk kural ve kaidelerinin çiğnenmiş sakız gibi uzayıp kısalabileceğini, esnetilip istedikleri sonuca ulaşabilmek için akıl ve vicdan sınırlarını zorlayan yorumlarla, kırk takla attırılarak istedikleri neticeye ulaşabileceklerine de inanmamızı bekliyorlar!

Kim inanır Allah aşkına buna?

Keza bizlerden, kendi aralarında bir ast/üst ilişkisi ve tipik bir ideolojik bağıntı kurulduğuna inanmamızı ve esas sıkıntının da bu zinciri bozmaya yönelik girişimlerden kaynaklandığını düşünmemizi talep ediyorlar.

Akıllara seza bir düşünce.

Birileri bizlerden, Ulusal Yargı Ağı Projesi UYAP'a müdahale edilerek istenilen dosyanın istedikleri mahkemeye düşürüldüğüne ve bazı mahkemeleri 'bizden/sizden' diye ayırdıklarına inanmamızı istiyor.

Böyle akıl dışı bir şey mi olur?

Tüm Türk toplumundan yüksek yargının tipik defakto durumu oluşturularak tüm hukuk kural ve kaidelerinin ayaklar altında alındığına inanmamızı bekliyorlar.

Nasıl inanalım, nasıl?

Fakat ey sevgili okur...

'İnanılmaz' diyoruz ama inanılmaz olanlar da yaşıyor sevgili okur. Bu satırlar kaleme alınırken, günlerdir "geliyorum" diyen senaryonun sonunda uygulandığını alt yazı olarak geçti televizyonlar. İlhan Cihaner ve diğerlerinin, önceden kurgulanmış olan ve hukuk tarihine geçecek ilginçlikler neticesinde tahliye edildiği açıklandı.

Şimdi yine birileri, benzeri bir kurgulanmış senaryoyu 'Referandum' davasında da uygulayacaklarını söylüyor.

Neye inanacağımız şaşırđık açıkçası!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Güzel günler yakın

M. Nedim Hazar 2010.06.21

En sonda söyleyeceğimi ilk baştan ifade edeyim de, bu yazının da son günlerde çok sık denk geldiğimiz içimizi bunaltan yazılardan biri olmadığı belli olsun: Yaşanan son gelişmelerin ilerideki çok hayırlı gelişmelerin habercisi olduğuna inanmaktayım.

Türkiye'nin yerel, bölgesel ve küresel çapta tam olarak bağımsız olarak hareket etmesi, ülke içindeki sorunlarını ciddiyle alıp çözmeye çabalaması, suyun başındakileri ve onların kuklalarını ciddi anlamda rahatsız etmektedir.

Kimse bana, 'Açılım açılım dediniz böyle oldu' masalı okumasın. Açılım denen süreç şunun şurasında bir yıldır var ve bir kesimin teklif ettiği mücadele yöntemi bu memlekette 30 yıldır uygulanıyor da ne çözüme kavuştu?

Evet, açılım yanlış isimle, kısmen boş, saçma sapan uygulamalarla başlamış olabilir. Ama niyetin samimi olduğunu, bu ülkeye barış ve huzuru getirebilmek adına ciddi bir çırpınış olduğunu biliyorum. İki günden beri medyada pırtlar gibi çıkan Ergenekon bakiyesi isimlere bakılırsa, 10 yıl önce memlekette her şey güllük gülistanlıktı sanki. Terör her ay onlarca Mehmetçiğı şehit etmiyor, faili meçhuller çığ gibi büyümüyor, bu milletin ekonomik gücü bu kirli ekonomiye kurban gitmiyordu sanki!

Ekrana çıkıp gerdan kırarak, 'Sıkıyönetim olsun, herkes askere alınsın' diyen Ergenekon zanlısı emekli paşa da çok iyi biliyor ki, vaktiyle oluşturdukları bataklık kurumak üzeredir.

İşin içine acı girince mantık ve sağduyu şüphesiz rafa kalkıyor. Gencecik bedenleri alçakça saldırılara kurban veren bir ülkede mantıktan çok öfkenin hakim olacağını en iyi terör örgütü ve onların arkasındakiler biliyorlar.

Şu manzaraya bir bakalım... Türkiye dış politikada birbiri ardına hamleler yapıyor. Aktif dış politika on yıllardır hâkim olan 'elleme, böyle iyi' zihniyetini aşırı derecede rahatsız ediyor. Daha düne kadar düşman olarak gördüğümüz komşular ile iyi ilişkiler kuruluyor, bilmem kaç ülke ile vizeler kalkıyor, toplumlar birbirine yaklaşıyor. İçeride ise bu millet 50 yıllık pisliğin temizliğı için çekilen sifonu görüyor. Karanlığın kanlı elleri derdest edildikten sonra iş bürokraside, yargıdaki yapılanmaya doğru yürüyor. Son koz olarak artık ne hukuk, ne akıl takıyor birileri. Buna 'vuruşarak çekilme' deniliyor literatürde.

Bugüne kadar yapılanların yanlış olduğunu anlamak için sadece son saldırılara bakmak yeterli değil mi? Ekranda caka satarak, eski karanlık günlere dönme özlemiyle yanıp tutuşan emekli paşanın söylediğı gibi, bu kanlı tablo iktidarın mı yoksa 30 yıllık bir terör deneyiminden neredeyse hiçbir deneyim elde etmeyen başkalarının mı?

Bilmem nerede siyasilere yumruk atıldı geçenlerde. Hemen ertesi gün sorumlular açığa alındılar. En küçüğünden en irisine hem de... Bir yumruk yahu yumruk, burnu kanadı adamın sadece... Şimdi bunca şehit var orta yerde ve sorumlular hakkında en ufak bir soruşturma yapılıyor mu? Yapılmıyor ve yapılmayacak korkarım ki! Ekrana çıkıp bağırıp çağırın paşaya da kimse herhangi bir soru sormamıştı çünkü!

Lütfen elinizi vicdanınıza koyun ve şu soruyu sorun: Bu mudur terörle 30 yıl mücadele etmiş bir ülkenin deneyimi? Bizzat kendi askerlerini koruyamayan güvenlik güçleri, sivil halkı nasıl koruyacak? Teröre lanet okumak en kolayı... Gidenlerin arkasından duygusal taziye yazmak da... Esas bu ülkeyi kendi ciddiyetine ve büyüklüğüne yakışır bir güvenlik sistemine kavuşturmak marifet... İşini gücünü bırakıp parolalarında başbakana hakaret etmeyi marifet sayan zihniyetten kurtulmadıkça biter mi bu terör belası! Hatırlayınız o meşhur günlükleri... Hangisinde tek satır terör hakkında yapılan bir çalışmadan, modern güvenlikle ilgili bir fikir kırıntısından tek satır gördünüz?

Başlıktaki cümle iflah olmaz bir iyimserliğin dışavurumu değildir, bunu bilin. Türkiye dışarıda ve içeride kendini mahkûm eden prangalardan kurtuldukça daha da kuduracaklar çıkacaktır. Ama bu tekerlek artık fren tutmaz emin olun...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bitmeyen maç sevdalıları

M. Nedim Hazar 2010.06.26

Biri Amerikalı, diğeri Fransız. Kısa olanın boyu 1 metre 90 santim. Uzununu ise NBA standardında; 2.06 m. İki tenisçiden bahsediyorum. 133 yıllık, tenis âleminin en prestijli turnuvası olan Wimbledon'da karşı karşıya geldiklerinde tarih 22 Haziran'dı.

Devasa biri olan İsner'ı bu sene aynı turnuvada yüzümüzü ağartan Marsel İlhan karşısında izlemiştim. Korkutucu bir acı kuvveti olan bu devasa adam sadece servis atışları ile rakibi bitirebilecek bir özelliğe sahipti. Fransız oyuncu Nicolas Mahut ise, rakibine göre daha minik gibi görünse de o da 2 metreye yakın boyu ve çevikliğiyle kolay lokma olmayan bir sporcu. İsner/Mahut maçı başladığında kimse bu sıradan turnuva maçının tenis tarihine geçeceğini bilmiyordu. İlk 4 seti büyük çekişme ile geçen maçın son setindeki mücadele gittikçe tuhaflaşmaya başlamıştı. Birçok ciddi turnuvada olduğu gibi Wimbledon'da da beraberlik durumunda 'Tie Break' denen uzatma seti yok. Dolayısıyla taraflardan biri diğerine iki farklı üstünlük kuruncaya kadar maç devam ediyor.

İşte İsner/Mahut maçı öyle bir hal aldı ki, sabah başlayan maç akşam karanlığına kadar devam ettiği halde bitmedi. Esasen çok fazla taraftarı olmayan iki oyuncu bir anda dikkat çekti ve diğer kortlardaki maçları izleyen gazeteciler bir anda bu maçın kortuna üşüştiler. Bu durum oyuncularını daha da motive etti ve artık karanlıktan göz gözü görmez hale geldiği için 5 saatten fazla süren maç, setler 2-2 iken ertesi güne ertelendi.

Gerek oyuncuların içinde bulundukları ruh hali, gerek hakeminden izleyicisine kadar tarihî bir olayın figürü haline gelmeleri maçı ilgi odağı yaptı ve belki de Dünya Kupası finalindeki Almanya maçından bile fazla izleyici televizyondan bu tuhaf karşılaşmayı izlemeye başlamıştı.

Ertesi gün 17.00'de tekrar başlayan maç bir önceki gibi seyretmeye başladı. Taraflardan biri pes etmediği gibi, her iki oyuncu da ne rakibi yeniden analiz etmeye ne de yeni taktikler geliştirmeye önem veriyordu. Her iki taraf da kendi kabiliyetine göre oyunu sergiliyor ve kendi servisini almayı amaçlıyordu. Ve inanılmaz bir şey oldu, maç o gün de bitmedi. Üstelik son sette durum 59-59 olmuştu. Artık bütün dünya bu maçtan bahsetmeye başlamıştı.

24 Haziran günü birçok otorite ile beraber oyuncular da artık bu maçın zor biteceğine inanmaya başlamıştı. Öyle ki, Wimbledon yöneticileri duruma sebep olan kuralın değişimini görüşmeye başlamışlardı. Maç tekrar başladı ve beklendiği gibi iki tenisçi de birbirine üstünlük sağlayamıyordu, biri vuruyor, diğeri anında cevap veriyordu. Kısır bir çekişme, fasit bir daire gibi olmaya başladı maç. Gelen meraklı kalabalık giderek sıkılmaya başlamıştı. Tipik bir pehlivan tefrikasına dönüşmüştü sıradan bir tenis maçı. Tenis ölçütlerini aşip basketbol maçı boyutuna ulaşmıştı!

Isner jet hızıyla servis atıyor, Mahut kıvrak hareketlerle cevaplamaya çabalıyor, uçuyor, hopluyor, zıplıyor bir şekilde maçı vermiyordu.

Nihayet üçüncü gün toplam 11 saati aşkın bir süre sonunda John Isner 70-68 ile Nicolas Mahut'yu geçmeyi başardı. Ancak tahmin edebileceğiniz gibi her iki sporcunun da işi bitmişti. Ne kas gücü, ne zihinsel zindelik. Hepsi perişandı. Bu satırları yazarken Isner'ın bir üst turdaki maçı başlamamıştı ama şahsen bu galibiyeti Nadal bile yaşasa turnuvaya devam edebileceğini pek düşünmezdim.

Tenis tarihine geçen bir sıradan maçın neden cazibe merkezi durumuna geldiği konusunda fikir yürütmekten çok, maçın izleyicileri, medyası, hakemleri ve turnuva yöneticileri ile ilgili gözlemimi söyleyip bağlayayım. İzleyici bir tuhaftı. Önce müthiş zevk aldı, ardından sıkılmaya başladı ama ilginçleşmişti de... Hakemler de öyle. Yöneticiler de hakeza. Başlarda 'bu tuhaf maçı nasıl edip de durdururuz'un peşindeyken, sonradan bir halkla ilişkiler çalışması olarak düşünüp 'nasıl etsek de uzatsak' çabasına giriştiler.

Bitmeyen maç bir alan açtı bazı kesimlere, bir tür profesyonel ve amatör eğlence çıkardı. Tıpkı Türkiye'nin terör ile yaptığı maçın bitmesini istemeyenlerin aldıkları kanlı haz gibi. Uzakıkça varlıkları garanti altına alınıyordu zira! n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gerçeğin son katili

M. Nedim Hazar 2010.06.28

28 Aralık 1895'te Paris Grand Cafe'de bir trenin üzerlerine dumanlar püskürterek geldiğini gören 33 kişinin verdiği ilk tepki korkuydu.

Benzeri bir ilk tepkiyi de bir yıl sonra Galatasaray'daki Sponek Birahanesi'nde aynı filmi izleyen Türkler göstermişti. Perdedeki gerçeklik ile gerçeğin kendisinin ayırımına henüz varamamış olan insanoğlu izlediği gölge oyunu ile yaşadığı boyutu ayırtıramıyor, gerçek yaşamda verdiği tepkinin benzerini veriyordu. Esasen sinemanın en güçlü silahı da buydu. Gerçeklikten ne kadar çalarsa o kadar iyi iş yapıyordu. Korkuturken, gülerken, ağlatırken...

Nice zamandır bu alandaki hakimiyeti elinde tutan tiyatro daha ziyade zengin eğlencesi olduğu için sinema hızla bu tahtı ele geçirdi. Önce seslenme, ardından renklenme filmsel gerçeklik ile gerçek arasındaki mesafeyi epey kısalttı. Üstelik buna eklenen iki dünya savaşı ve kameranın askerî iktidarların eline geçmesi, belgesel denen tür ile birlikte tuhaf bir yapay gerçeklik olgusu oluşturmuştu. Ordular meydanlardan çok daha önce perdede ilan ediyorlardı zaferlerini. Ve en bariz yenilgi bile sinemanın o büyüğü diliyle kabul edilebilir bir zafere dönüşüveriyordu. Faşizmden komünizme kadar ideoloji skalasındaki her güç bu yeni gerçekliği alabildiğince kullandı.

Elbette filmin dili ve izleyicinin algısı gelişti zamanla. şimdi, çok değil 50 yıl önce çekilen filmlere bakıp, sadece dilinden dolayı, üzerimizde neredeyse hiç gerçeklik hissi oluşturmadığını görebiliyoruz. Bilindiğinin aksine sinema bir eğlence aracı olmaktan çok, gerçeğin parçalanıp yeniden oluşturulduğu ve bir bakıma onu iyi kullananların ürettiği yeni bir gerçeklik ile yepyeni kavramlar ürettiği bir bilim dalıdır. Ve her bilim dalı gibi, sakat ruhlu bilim adamlarının eline geçtiğinde muazzam bir silaha dönüşebilecek son derece tehlikeli ve büyük bir ana bilim dalı!

Tıpkı nükleer ya da sair tehlikeli silahlar gibi, vicdansız egemenlerin ya da hasta ruhlu tiranların eline geçtiği zaman gerçeğin arpıtılıp yeni ve acımasız bir gerçekliğe dönüşmesiyle kalmıyor sinema, aynı zamanda yeni ideolojilerin ve emperyallerin gelecek kurgusunda çok önemli bir yönlendirici oluveriyor.

Bu katilin çok önemli bir özelliği de var. Sempatik ve beyin yıkayıcı... Kendi gerçekliğini metazori ile yklemiyor zihinlerimize, bunu yaparken bizim zevk almamızı sağlıyor ve bilinçaltına yaptığı vuruşlar ile oluşturulan bu suni gerçeklik durumunun mutlak gerçeklik gibi algılanmasına çaba harcıyor.

Bütün bu çivi gibi yutulması zor mevzuları niye yazdım biliyor musunuz?

Fransız yapımcı ve yönetmen Luc Besson'un son filmi From Paris with Love - Paris'ten Sevgilerle isimli son katil ile tanışmanız için. Bugün ıkan Aksiyon dergisine biraz daha tafsilatlı yazdım ama durum şu: Özellikle 11 Eylül saldırısı sonrasında Batı dünyası kendine düşman olarak yeni bir olgu buldu: İşlam. Her ne kadar yüksek sesle ve dışarıdan ifade etmeseler de, kendi aralarında ve bilinaltılarında bu gerçek ile yaşıyorlar. Leon gibi bir başyapıtın yönetmeni de, kendi nefsi ve kendi toplumunun hoşuna gidecek olan böylesi bir filmi bu nedenle yaptı bence. Paris'ten Sevgilerle baştan sona İşlam karşıtı, hatta düşmanı bir film. Bu düşmanlığı sinemanın 'aksiyon' gibi bol adrenalimli eczasıyla veriyor ki, filmi izlerken bilinçaltımızın topladıkları ile görsel hafızamızın farkında olmadan topladıkları içeride bir yerde buluşsun. Yeni faşizmin son rneği olan bu film, aradaki tüm renkleri silip attığı gibi, istisnaları da genellemeyle değiştirerek sinema adına çok büyük bir cinayet işliyor.

Luc Besson, gerçeğin son katili olarak sinemalarımızda arz-ı endam ediyor ve biz üzerine para ödeyerek bu katliamı izliyoruz!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kabullenilmiş terör

M. Nedim Hazar 2010.07.03

Biliyorum insanın eleştirdiği şeyi yapması hiç hoş değil. Bu köşede kim bilir kaç kez, konserve yazı kaleme alan köşe yazarlarını eleştirmişimdir. Belli bir yazı prototipi hazırlayıp, her yılın aynı mevsimi dolaptan çıkararak servis yapan yazar sayısı çoktur bu memlekette.

Genellikle ideolojik olur o yazılar. İçlerinde saklayamadıkları hisleri en kızgın halleriyle kaleme alıp, sonra derin dondurucuya atarlar. Bir sonraki yıl yine üzerimize boca ederler. Menemen Hadisesi, Ramazan Ayı, Sivas Katliamı vesaire.

Yeni bir fikir, düşünce kırıntısı asla yoktur. Dediğim gibi tamamen ideolojik yazılardır bunlar. Dolayısıyla pek bir kıymet-i harbiyesi de yoktur.

Dn bu yazıyı yazmak için PC başına oturuğuğunda birden fark ettim ki, ben de aynı duruma düşüyorum. Her yıl bu zamanlarda -bahsini ettiğim konserve yazarlar gibi olmasa da- aynı içerikli mutlaka bir yazı yazmışım.

Konu da şu: Trafik terörü...

Okulların kapanması, memurların tatil izinlerinin denk gelmesi ve gurbetçilerimizin kendi araçlarıyla memleketlerine geri dönmesi, yollarımızdaki yoğunluğu artırıyor sanırım. Ve neredeyse her akşam ekranda hurdaya dönmüş araçlar gördükçe içim acıyor.

Bu ülke terör belasından yıllardır çekiyor. Her şehit haberi yüreğimizi dağlıyor, gözyaşlarımızı akıtıyor. Koca koca adamlar terör belasından 'nasıl kurtuluruz'un kavgasını veriyor. Trilyonlarca lira bu uğurda harcanıyor.

Trafik kazalarının da terörden bir farkı yok. Her yıl binlerce insanın canına mal oluyor, trilyonlarca liralık maddi kayba neden oluyor...

Fakat nedense, 'trafik terörü' ayrılıkçı terör kadar dikkatini çekmiyor yetkililerin. Biz sıradan insanlarda bile bir kabullenmişlik var sanki. Yan şeritte asfalta uzatılmış cesetlerin yanından geçerken 'cık cık' ediyoruz ama 10 dakika sonra kendimiz de kural, hız limiti filan takmıyoruz.

Kim icat etti bilmiyorum ama 'trafik canavarı' diye bir heyula üretti birileri. Sanki uzaydan bir canavar geldi ve kazalara o neden oluyor. Farkındayım, her sürücünün içinde potansiyel bir canavar taşıdığını ima etmeye çalışıyor ve bunu kontrol altına alması gerektiğini söylemeye çalışıyor bu kavram ama bu da yanlış bir yaklaşım bence.

Trafik terörü için canavarlaşmaya bile gerek yok çünkü. Yoldan sürüsünü umarsızca geçiren çoban, birazdan sebep olacağı büyük kazanın farkında bile değilken canavar değil çünkü. Geçit dururken yolun ortasından elini kolunu sallayarak geçen vatandaş da öyle. Şerit değiştirirken sinyal vermese çok önemli bir hata yapmadığına inanan sürücü de, gurbetten memleketine dönerken bir türlü bitmeyen yoldan dolayı son kilometrelerde 'Birazcık limiti aşsam ne olur' diyen gurbetçi de... Tüm bunlara masum bir trafik ihlalinin bile büyük trajedilere sebep olacağını anlatmak, inandırmak ve içselleştirmek lazım.

Ayrılıkçı terörün kurbanlarının cenazesindeki öfkeyi, kızgınlığı, gözyaşını izliyoruz içimiz yana yana. Ancak aynı hassasiyeti nedense trafik terörüne kurban verdiklerimizin cenazesinde göstermiyoruz. Bir tür kabulleniş var, tuhaf bir razı oluş...

Felaket tellalı olmak istemiyorum ama her haber bülteninde birkaç ailenin yok olduğunu görmek kahrediyor beni. Ve bu kabulleniş ile boşvermişlik çıldırtıyor.

Terörün her türlüsüne hayır ve en birinci terör olan trafik terörüne...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ne istiyorlar?

M. Nedim Hazar 2010.07.05

Yüksek yargıdaki son hamleler üzerine tekrar aynı deneme yapılıyor farkında mısınız? Meselenin siyasi/etnik kadrolaşma boyutu bir yana, 'Ergenekon'u boşa çıkarma, olmadı bulandırma, o da olmadı sulandırma' timleri yine ufaktan yerlerinden kımıldar, homurtularını çıkarır oldular.

Çetenin bizzat organik olarak üretilip kontrol ettiği, kişi ve oluşumlardan bahsetmiyorum burada. Zira onların misyonu zaten belli, hep sulandırma, tam bulandırma. Kara propaganda siteleri ve Ergenekoncuların kucağına oturup devletin sakalını yolma kliklerini liste dışı bırakarak çiziyorum çerçeveyi...

Her Ergenekon dendiğinde 'Muhafifler ve aydınlar gözaltında' diye yeri göğü inleyenlerin, yer altından fıskıran silahların, cephanelerin, ölüm planlarının, yapılmış ve yapılacak olan menfur saldırıların, suikastların unutulmasını ya da istedikleri kesimin üzerine yapışmasını tekrar ummaları gayet normal bir beklenti.

Bunu hep yaptılar ve yapacaklar. Çok fazla bir inandırıcılıklarının kalmadığı da açık. Ancak yüksek yargının son kararlarından sonra tekrar güven tazelemiş bir şekilde yerlerinden homurtuyla kımıldamaları da az şey anlatmıyor bence.

Bu milletin bazı şeyleri artık apaçık gördüğünün aslında onlar da farkında. Her ne kadar toplumsal belliğimizin zayıflığına güvenip, terör örgütünün bu kadar deşifre olmasından sonra bile bir süre sonra her şeyin kendi istedikleri istikamete döneceğine inansalar bile, ortaya konulan deliller, internette gezinen kasetler bunlara çok ciddi engel.

Lakin zorlama hukuk kararlarının bu zihniyete güç ve moral verdiği de bir gerçek.

Peki ne istiyor bu grup?

Tekrar eski istedikleri o karanlık ve balçık günlere dönülmesini mi?

İstedikleri an ülkeyi kana bulamaları, istedikleri an istedikleri insana suikast yapıp üzerine yatmaları, yaptıkları onca kanunsuzluğun, hukuksuzluğun yanlarına kalmasını mı?

Masum insanları ezip, korkutarak kendilerini ülkenin esas sahibi olarak lanse ettiği günleri özlüyorlar sanırım!

Hoşlanmadıkları kişilerin devlet memuru bile olmasını engellemek, istedikleri siyasiyi istedikleri an iktidara getirmek, zaten ellerinde olan bürokrasi ile, beğenmedikleri düşünce ve zihniyete kan kusturmak için tekrar eski günlerin gelmesini istiyorlar.

İstiyorlar ki, yine onlar 'Dört yanımız düşmanla çevrili' desin ve biz yine tüm komşularımızı Türk düşmanı olarak bilelim. İstiyorlar ki, ülke olarak kabuğumuza çekilelim ve öyle bir devlet olsun ki; birilerini semirte semirte ülkenin başına bela etsin, başka birilerini ise eze eze kendi kabuğunun içinde kaybetsin.

İstiyorlar ki, istedikleri medya grubu en çok izlenen olsun, en kıyak krediler onlara verilsin, en şahane bahçeliklere istedikleri rezidans yapılsın ki, manşete ihtiyaç olduğunda hemen ellerinin altında olsun. Yandaşlığın kralını da yine onlar istiyorlar. Tüm gazeteler aynı manşetle çıkabilsin istiyorlar, manipülasyonun şahını yapabilmeyi özlüyorlar, göbeğinden kendilerine bağlı medyayı, çağdaş ve özgürlükçü olarak tanımladıkları günlerin hasretiyle tutuşuyorlar.

Bu ve bunun gibi bir dolu nedenle eski günleri özlüyor, özlem ve hasretle iç çekiyor, öfkeyle konuşuyor, demec veriyor, manşet atıp, köşe yazıyorlar.

Öyle olmasa, samimi olsalar, çerçevenin bir kenarında şehit cenazeleri, içi kanayan analar, yüreği yanan babalar, öfkeli akrabalar dururken, 'siperde çöktü çökmedi' soytarılığını haber olarak üzerimize boca ederler miydi?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sözün bittiği yerde opera başlar!

Aslında başlığı 'Kürt sorunu nasıl çözülmez?' şeklinde koyacaktım ama böyle daha şekil oldu gibi...

Sağ olsun operaya gönül veren ilgililer 2010 Kültür Başkenti etkinlikleri dolayısıyla bir festival düzenlemişler. Elbette saygı duyulacak bir çalışma. Bilirsiniz canım, hani şu tematik kanallarda sürekli reklamı dönen kampanya; 'Opera şehre iniyor' diyeni. Hatırlamadınız mı? Şehri, minibüs içi ya da kenar mahalle olarak gören reklam var ya! Hani şu 'Şoför bey, müsait yerde inecek var!' diye şarlayan beyefendinin olduğu reklam.

Şimdi hemen alınmasın kimse. Sanata saygımız sonsuz ve her daim. Opera, bale, arya hepsi güzel şeyler... Her ne kadar ilgilenmesek de, yapanlara saygı duyarız. Lakin böyle sanatları bir tür eziklik psikolojisiyle ideolojik silaha dönüştürenlere de diyecek lafımız olur tabii...

Denizbank'ın sponsorluğunu yaptığı bu festivali kastetmiyoruz ancak bu tür Batı sanatlarını bir çeşit baskı unsuru olarak gören bir zihniyet var bu ülkede. Bugünün mevzusu değil, üstelik kovalasan Tanzimat'a kadar gider ucu sanırım.

Bu festivalin reklamında beni rahatsız eden nokta, reklamın durduğu noktaydı. Bir tür fildişi kule mi desem, yoksa billur gökdelen mi, oradan biz fanilere sesleniyor festival, 'Opera şehre iniyor!' Breh breh... Hani ayıp olmasa, 'Gözünüz insanlık görsün' cümlesini ekletireceklermiş hissi veriyor reklam mottosu. Kimse kusura bakmasın, bir halka 'Böcekmiş' hissi verdimmeyeceksiniz. Hele ki sanatçıysanız ve bir kültür-sanat kampanyası yapıyorsanız çok daha dikkatli olacaksınız.

Bu reklam bana 28 Şubat dönemini hatırlattı...

Siz de hemen hatırlayacaksınız; Allah selamet versin eski cumhurbaşkanlarımızdan Süleyman Demirel Beyefendi bir senfoni sonrası sahneye fırlayıp; 'İşte çağdaş Türkiye' diye haykırmıştı. Minibüs reklamındaki adamın tonuyla hem de... Sevgili hocamız Prof. Dr. Ali Köse'nin şahane tespitiyle; "28 Şubat'ta tuttuğu safı daha da sıklaştırmıştı" Demirel...

Beethoven'ın 9. Senfonisi ile çağdaşlık arasında bir bağ kurabilmek için ancak ve ancak Türkiye'de militer laikliğe sıkı sıkıya bağlı olmak lazım. Zira başka hiçbir salim kafa böylesi bir bağlantı kuramaz.

Ne yapar peki?

Sadece güler efendim...

Biz gülemedik, zira süreci ve sonrasını biliyorsunuz...

Bugünlerde benzeri bir yaklaşımı iktidarı, muhalefeti, askeri, bürokratiyle neredeyse tüm büyüklerimizde görüyorum.

Eski bir genel yayın yönetmeni, opera reklamındaki perforeci gibi atıldı ortaya örneğin. Satır aralarında buram buram, 'Böceksiniz hepiniz aslanım' zihniyeti sızdıran bir yaklaşımla, 'Hadi sıkıysa ayrılın bizden' türünden saçmalıkları 'özgür tartışma' olarak yutturmak istedi. Bizzat iktidar partisinden kimileri 'Efendim sorun tamamen ekonomik' diyerek, 'Atalım önlerine birkaç kuruş, bak kalıyor mu terör?' demeye getirdi.

En acısı, ne yazık ki, en olmadık yerden geldi. Bizzat Genelkurmay Başkanı meseleyi kestirip attı; 'Sözün bittiği yerdeyiz!'

İnsanın 'nasıl yani?' diye sorası geliyor elbette!

Sözün bittiği yerde mi başlıyor askerlik?

Yoksa eldeki çekiç ile her şeyi çivi görünce zaten söze gerek mi kalmıyor?

Nedir yani...

İktidarı, muhalefeti, güvenlik birimlerinin bu halde olduğu bir toplum, terör örgütleri için son derece uygun bir toplumdur. Her türlü provokasyon da, ajitasyon da kolaylıkla yapılır. Üstüne bir de medyasını ekleyin... Opera şehre inmesin de, terörist mi insin yani?

Nasıl olsa bizzat Genelkurmay Başkanı'mız da sözü bitirmiş oluyor zaten...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sifon

M. Nedim Hazar 2010.07.10

Allah selamet versin, Yunus isimli bir arkadaşım var benim. Kendisi iletişim mezunu, algısı açık ve reklam işiyle uğraşan biridir. Öğrencilik yıllarımızda her sezon İstanbul Film Festivali'ni kaçırmazdık.

O dönem internet filan da olmadığı için, bilmediğimiz ülkelerin, bilmediğimiz sinemalarını ıskalamamaya gayret ederdik. Bizim Yunus her ne kadar sinema, televizyon formasyonu olsa da, sıkılırdı festivalin övülen filmlerinden. Ve bir dua geliştirmiştik, her seans öncesi ellerimizi açıp, 'Allah'ım zor film çıkarıp da bizi sıkıntıdan bunaltma!'

Bilenler bilir 'Festival Seyircisi' denilen bir kitle var. Sair dönemde pek ortalıkta görünmez bu izleyici profili. Film aralarında bu kitle acayip kaynaşır ve filmin orta yerinde entelektüel fırtına estirirlerdi. Bir gün rahmetli Nihat Nikerel ile bizim Yunus'u fısıldaşırken gördüm arada. Millet birbirine 'ne dehşet film' filan derken bu iki kafadar 'acaba aradan sıvışsak çıkarlar mı?' konuşması yapıyorlardı. İşin ucunda kaçarken enselenip, karizmayı bitirmek de olduğu için vazgeçtiler tabii... Her neyse film çıkışında Yunus yanıma yaklaşıp şu tarihi soruyu sordu: 'Ağabey, tamam izledik de, sorarlarsa ne diyelim?'

Şimdi her festival öncesinde araşırız onunla ve en zor, anlaşılmaz filmlere gitmek üzere sözleşir ne yazık ki yerine getiremeyiz işten güçten dolayı...

Önceki akşam telefonum ardı ardına çalmaya başlayınca aldım haberi. Anayasa Mahkemesi Başkanı canlı yayında anlatıyordu bir şeyler. Fakat ortada bizim Yunus'luk bir durum vardı. Kimse bir şey anlamamıştı ve herkes birbirine soruyordu. Sadece halk için geçerli değildi bu durum.

Bizzat hukukçular da bir şey anlamamıştı. Yüksek Mahkeme adeta 'yemişim şeklini şemalini' diye efelenerek almıştı kararı. Lakin hem nala çakmıştı, hem mıha. Ya da ne şiş yanmıştı, ne kebab yahut her şeyi kavurmuş, gemileri çoktan yakmıştı zaten!

CHP'sinden MHP'sine, iktidar partisinden ekranda boy göstermeyi profesyonel meslek olarak edinmiş yorumcularına kadar herkes tatlı bir şaşkınlık içindeydi. Aslında komik bir fiilî durum ortaya çıkmıştı lakin kimse bozmuyordu ciddiyeti.

Şahsen beni arayıp soranlara, mesaj atıp yardım isteyenlere tek şey söyledim: Anayasa Mahkemesi gerektiğinde yasa filan takmadığını geçmişte zaten gösterdi. Esasen değil 12 Eylül yasaları, dünyanın en modern, en ileri ve özgürlükçü yasaları bile olsa bu yüksek yargı zihniyetiyle Türkiye'nin bir milim ilerleyeceğini düşünmüyorum. Bence sorun mevcut Anayasa'da değil, sorun kişilerde. İdeolojik kadrolaşmanın, yıllardan beri

süregelen oluşumların değişmemesi durumunda yeryüzündeki hangi yasayı getirirseniz getirin değişen bir şey olmaz. Önce bu yapı ve zihniyeti değiştireceksiniz. Baksanıza bizzat bilmem ne kurulu başkanı sayın büyüğümüz topun siyasi alanda filan olduğunu umursamıyor artık bile. Halkın seçtiği vekillere 'timsah' diyebiliyor ve sahte gözyaşı döktüklerini ifade edip siyasi kisveye bürünebiliyor. Şimdi birisi kalkıp da, 'yargıda tilkiler var, çok kurnazlar' dese hoş mu olur yani?

Uzatmayayım...

12 Eylül'de neyin oylanacağını çok önemi yok aslında. Dolayısıyla bizim Yunus gibi sormaya da gerek yok; 'Şimdi bu iyi mi oldu, kötü mü?' diye... Türk insanı şuna karar verip oyunu öyle kullanmalı bence: Türkiye'nin değişmesini mi istiyorum, yoksa mevcut durumun devamını mı?

Mevcut durumun ne olduğunu son birkaç yıldır tüm çıplaklığıyla görüyoruz zaten... Yıllardır kurgulanan karanlık yapının değişmesi, ülke bağırsaklarında gezinen tufeylilerin temizlenmesi, hasılı sifonun çekilip çekilmemesiyle ilgili bir oylama bu.

Kararı buna göre vermek lazım...

Anlaşıldı değil mi Yunuscuğum!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ah Filistin!

M. Nedim Hazar 2010.07.12

Mart 92'den Ocak 96'ya kadar, Avrupa'nın tam göbeğinde bir savaş, daha doğrusu kirli bir savaş ve kurgulanmış katliamlar yaşandı. 3 seneden fazla süren bu savaşta yüz binden fazla kişi öldü. 2 milyondan fazla insan evinden, barkından göç etti. Dikkat buyurun, uzak geçmişten bahsetmiyorum, hepi topu 20 yıl öncesi bu bahsettiğim ve Avrupa'nın tam göbeği. Afrika'nın kıyıda kalmış bilinmeyen bir coğrafyası değil.

Bu katliamların en dehşet verici olanı ise Temmuz 1995'te yaşananıydı. Bu tarihte General Ratko Mladić komutasındaki ağır silahlarla donatılmış Sırp ordusu ve 'Akrepler' olarak bilinen Sırp çeteler Srebrenitsa'ya girdi ve yaşlı, kadın, çocuk demeden en az 8 bin 500 Boşnak'ı katlettiler. İşin acı veren kısmı ise bizzat Birleşmiş Milletler'in o bölgeyi 'güvenli' olarak ilan etmiş olması ve bölgede Hollanda askerlerinin bulunmasıydı. BM askerleri katliama seyirci kalmış, hatta pasiflikleriyle desteklemişlerdi. En ücra köşesinde hapsirilsa, Lahey'den, Brüksel'den duyulacak olan bir coğrafyada Batı dünyası katliama rıza göstermişti. Bugün o askerlerin kaç gece rahat uyumaktadır merak etmekteyim. Lakin mevzuumuz bugün bu değil sevgili okur.

Hatırlıyorum; o dönem neredeyse her gün Bosna manşeti atıyorduk gazetede. Her gün iç burkan bir öykü yayımlıyorduk. Gün aşırı acı, ölüm, katliam haberlerini vermek zorunda kalıyorduk. Ve en önemlisi başta okurlarımız olmak üzere tüm Türk halkı ilgi gösteriyor ve yanında olduğunu ifade ediyordu Bosna halkının. Nümayişler tertip ediliyor, Sırplar ve BM protesto ediliyordu. Yapılanlar genelde bunlardı...

Bugün Filistin halkı ile ilgili de benzer şeyler yapıyoruz. Katledilen bebelerin, acımasızca öldürülen Filistinlilerin, gözü yaşlı Filistinli kadınların resimlerini, hikâyelerini yayımlıyoruz. Ve halkımız inanılmaz derecede hassas bu konuda. Biliyorsunuz en son Mavi Marmara olayından sonra günlerce nümayiş yaptık İsrail Konsolosluğu'nun önünde. Bayraklar yaktık, İsrail yönetimini lanetledik. Bağırдық, slogan attık, rahatlayıp evlerimize döndük.

Üstelik samimiydik de... O dönem birileri 'Arkadaş yüz gemi yola çıkarıyorum kimler gelecek?' dese birbirimizi çığnerdik gemilere binmek için.

Çok samimiydik...

Bosna katliamları sırasında ve sonrasında çok fazla şey yapmadık açıkçası. Ya bilmiyorduk ya da ilgi alanımıza gelmiyordu. Ben meselenin sadece bir yönünü yazacağım, eminim çok başka yönleri de vardır birazdan diyeceklerimi destekleyecek.

Bosna Savaşı'nın sonlarına doğru Fransız filozof Bernard-Henri Levy, Bosna isimli son derece objektif bir belgesel çekti. Gerçekçi olan belgesel aynı zamanda sağlam bir metne ve görselliğe de sahipti. Bu şahane belgeseli, Bosna meselesine her daim sahip çıkan Türkiye'de kaç kişi izledi biliyor musunuz? 10 bin kişiyi bulmadı gışesi!

Bir meseleye sahip çıkmayı sadece meydanlara dökülüp, bağırıp çağırmaktan ibaret sandığımız için çok yüz vermedik Levy'nin belgeseline.

Benzer bir durum bugünlerde de söz konusu... Uluslararası Kültür ve Sanat Derneği (UKSD) 10-12 Temmuz tarihleri arasında Filistin Filmleri Zamanı isimli bir etkinlik düzenledi. Etkinliğin amacı, seyirciye ulaştırılacak 10 film vasıtasıyla Filistin probleminin gerçek boyutuna yerli ve yabancı kamuoyunun dikkatini çekmekti.

Ne oldu biliyor musunuz?

Daha birinci gün, ilk film gösteriminde bir tane bile seyirci olmadığı için film gösterilmedi... Üstelik gösterim Fatih gibi bir semtte, Ali Emiri Kültür Merkezi gibi modern bir salonda ve öğleden sonra gibi uygun bir vakitteydi...

İsrail Konsolosluğu'nu basmak nedense çok daha cazip geliyor bize. Limon Ağacı, Beşir ile Vals, Şatilla'nın Çocukları gibi Filistin meselesini film diliyle evrensel boyuta taşıyan sanat eserlerine hiç yüz vermedik nedense.

Tıpkı 15 yıl önce Bosna filmine değer vermediğimiz gibi...

Bir şey söyleyeyim mi size?

Bilmiyorum, belki sayın bakanımızın dediği gibi bir Mescid-i Aksa'da namaz kılabiliriz belki. Ancak Mescid-i Aksa'da film çektiğimiz, bu çektiklerimizi koşarak izlemeye gittiğimiz zaman bu dava kazanılmış olacak!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ya Heron, ya?

M. Nedim Hazar 2010.07.19

Hakikaten yapmak istemiyorum öyle; Ergenekon'un medyada kullandığı psikolojik çakalları gibi bir tarzı ne kendime ne de içinde bulunduğum medya grubuna yakıştıramıyorum çünkü.

Bu nedenle 'Hani' ile başlayan soru cümleleri kurmak pek hoşuma gitmiyor. Ama çok iyi biliyorum ki, aksi bir durum olsa kara propaganda tetikçileri bir saniye bile geçirmeden çullanırlardı ilgili ilgisiz herkesin tepesine.

Hatırlayacaksınız, bir süre önce birtakım planlar ortalık yere saçılmıştı. Bugün mahkemesi devam eden bir planda 'Camilerin bombalanması ve kendi uçaklarımızın düşürülmesi' birer 'senaryo' olarak geçiyordu. Asabi

birtakım büyüklerimiz sahneye atlayıp, 'Hangi alçak kendi uçağının düşürülmesini ister ki?' diye sormuştu.

Kesinlikle doğru bir soruydu: Hangi alçak isterdi bunu?

Medyamız 'höt zöt' ile hemen uysallaştığı ve bunu büyüklerimiz çok iyi bildiği için kimsenin 'kanı bozuk' yaftası yemek gibi bir niyeti yoktu ve herkes sus pus oldu. Derken aktı birtakım sular köprünün altından. Kâğıt parçaları ıslandı, belgeye dönüştü, boruların su şebekesinin dışında da kullanılmaya başlandığı anlaşıldı.

Ve önceki gün Bugün Gazetesi çok büyük bir gazetecilik örneği sergiledi. 10 Ekim 2007'de yapılan bir telefon görüşmesini ve bu görüşme sonrasında yaşananları sayfalarına taşıdı. Ergenekon medyasının meseleyi sulandırmak için pek bir sevdiği 'meçhul telefon kaydı' da değildi bu üstelik. Kimin, ne zaman yaptığı ve kimler arasında geçtiği de belliydi. Bu kayda göre bir subay Heron'ların (bunların ne olduğunu öğrenmek için biz sıradan insanlar üç yıl bekleyecektik) çok iyi tespit yaptığını, PKK elemanı olan kendi adamlarının çok zayıf verdiğini söylüyordu telefondaki muhatabına. Ve Heron'ların düşürülmesini ya da koordinatlarının değiştirilmesini istiyordu. Muhatabı ise bir çaresine bakacakları cevabını veriyordu.

Taş atan çocuklarla ilgili en masum isteği bile 'vatan haini, kanı bozuklar' olarak öfkeyle ezmeye kalkışan çok değerli büyüklerimiz ise bu haberden sonra nedense susmayı tercih ettiler. Susuyorlardı; çünkü bu ülkede kimse onlara, 'Sayın general bu ne iştir? Hani hangi alçak kendi uçağını düşürmek ister diye sormuştunuz!' şeklinde yüklenemiyordu.

Ergenekon medyası yeni umut oyuncağı CHP ile meşguldü zaten. Onlar için köprüden önce son çıkıştı CHP'nin yeni lideri ve arkalarına aldıkları bu rüzgâr zaten görmeyen gözlerini büsbütün köreltmış, duymayan kulaklarını tamamen tıkamıştı.

Hayvan terliydi anlayacağınız, yemiyordu!

Memleketin siyasetçisine akıl, meslektaşına fikir veren süper zekâ gazete ve televizyoncuların demokratlıkları da buraya kadardı, insanlıkları da...

Her şehit haberini siyasi rant uğruna manşete çeken, şehidin cenazesini provoke etmek amacıyla ecdada vefa cenazesiyle bile karşılaştırabilecek kadar kendinden geçen bu güruh için her şey normaldi aslında.

Patronları, gizli sahipleri, sadece işaret parmağına aşına oldukları gerçek hamileri onlara başka hedef göstermişti zira. Tabiri caizse, 'Ya herro ya merro' demişken kim takardı Heron'ları, kendi uçağını düşürmeyi filan... Memlekete 'kanı bozuk' gerektiğinde onlar zaten gösterilen tarafa doğru bağırmaya hazırlardı!!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Altmış, yetmiş

M. Nedim Hazar 2010.07.24

Her şeyi necip Türk matbuatından bekleyen sevgili halkımız müsait olsun/olmasın, münasebeti bulunsun/bulunmasın her alanda baskı yaparak bizlerden referandum ile ilgili tahminde bulunmamızı istiyorlar.

Kendimi Ali Kırca markajında kalmış deprem uzmanı gibi hissediyorum son bir/iki haftadır.

Başlarda 'Paketi tam olarak kavrayamadık, içinde ne var?' şeklindeki sorular giderek evrildi sevgili okur. Artık direkt olarak medyumluk talep ediliyor: 'Evet mi çıkar, hayır mı?'

Sonucu kesin bilsem yazarlıkla ne işim var, bir televizyona kapağı atar gece yarısından sonra 'yarınınız hayrolsun' diye program yapar, deve yüküyle para götürürüm!

Her ne kadar çok fazla zaman kalmamış olsa da, Türk milletinin bu tür durumlarda son güne kadar etki altında kaldığını çok iyi bilenlerdenim. Dolayısıyla anketlere filan hiç takılmayın. Ve hatta bizim aziz milletimizin çoğu zaman anketçilerle kafa bulmak için eğlencesine kanaat belirttiğini de çok iyi biliyorum. Onun "içündür ki" her akşam ve sabah televizyonda ve gazetede yayınlanan anketler boşunadır, yalandır, gerçekçi değildir. 'Netekim' gün aşırı yaşanan ve yüzde 30'lara ulaşan gelgitler de bunun ifadesidir.

Sağolsun başta Holding medyası olmak üzere necip Türk matbuatı bizi son yıllarda o kadar politize etti ki, herkes evinin balkonuna bir tribün kurmuş durumda. En olmadık konularda bile önce kim hangi tarafta diye kontrol ediyoruz. Eğer siyasi ve ideolojik olarak kendimize karşıt bulduklarımız savunuyorsa hemen öte tribüne yaklaşıyoruz. Siyasi kamplaşmalar belirliyor artık iyiyi ve kötüyü. Dünyanın en iyi kanununu bile çıkarsa bu iktidar, başta Ergenekon medyası ve CHP olmak üzere, toplumun bir kesimi ömür billah memnun olmaz bu uygulamadan. Aksi de geçerli tabii. En insaflı ve apolitik teklif bile iktidar ve onu destekleyenler tarafından şüpheyile karşılanıyor.

Tüm bu tantanalı ortamda en eğlenceli durum ise hiç şüphesiz önce kararı söyleyip sonra altını dolduracağım diye kırk dereden su getirmeye çabalayan zavallı amigoların durumu. 'Niye hayır diyorum' diye kendini maymun edeni mi istersiniz, 'Şunlardan dolayı evet diyorum' diye peşin fikirliliği başka şekilde sunanları mı?

Anayasa değişikliği paketi belki birkaç maddeden oluşuyor ama şahsen benim için çok anlam ifade ediyor. Birincisi bu oylama olumlu neticelenirse bir daha hiçbir densizin oturup yakın çevresiyle 'Darbe planlayalım, cunta işi yapalım, sivilleri tokatlayalım' şaklabanlığına kalkışabileceğini düşünmüyorum. İkincisi, kanunları babalarının malı gibi eğip büken yüksek yargı kadrolaşmasının artık kolay kolay tekrarlanmayacağını düşünüyorum. Gün aşırı alınan komik ötesi kararları görüyorsunuz işte. İdeoloji ön plana çıkınca bazıları için kanun, nizam, ahlak, insaf, vicdan hiç umursanmıyor maalesef. Şahsen bu referandumda çıkan her 'Evet' oyunun bu kadrolaşmaya atılan bir şamar olacağını düşünüyorum.

Öte yandan oluşturulmak istenilen yanlış bir algı daha var. Şimdi siz ortaya çıkıp 'Bu yargı yapısının değişmesini istiyorum' deseniz birileri karşınıza çıkıp, 'İyi de bu referandum ile çok ilgisi kalmadı yüksek yargının' diye konuşabiliyor. Oysa referandumu bir tür Tayyip Erdoğan oylamasına çevirmeye çabalayanların da aynı güruh olduğunu görmek lazım.

Şu farkın algılanması lazım: Bu referandum tamamen özgürlükler ve demokrasiyle ilgilidir. Tayyip Erdoğan iktidarından memnun olup olmamanın hesaplaşması için bir miktar daha bekleyip genel seçimde karar vermek gerekiyor. AKP'yi cezalandırmanın yolu referanduma tavır almaktan geçmez. 'Hayır'cı kitlenin bu illüzyonunu iyi görmek lazım. Sonra da eğlencenin tadını çıkarmaya bakmak. Ne şahane kıvırıyor bu 'Hayır' cephesi bir bilseniz! n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yaralarımız

Açık söyleyeyim, hiç hazzetmiyorum insanların eski yaralarını açıp göstermelerinden. Ama onları buna zorlayan hayasız bir sistem var, bunu da kabul ediyorum.

Daha alçak ve kalles bir taraf daha var bu ülkenin entelijansiyasında; kendi sefil durumlarını gizlemek için, resmin bir yarısına yoğunlaşıp, 'Öyle diyorsun ama bak sen de söyleymişsin' diyebiliyorlar hiç utanmadan.

Yara bahsine tekrar döneceğim... Lakin güncel ve daha büyük iltihaplı bir yaraya vuralım neşter...

12 Eylül gibi süreçlerde bir tür ahlaksızlık sergiledikleri için, bu dönemlerden bahis açıldığında kendi kepezeliklerini halı altına süpürebilmek adına her türlü şaklabanlığı yapan bir model var bu ülkede. Misal 28 Şubat'ta her türlü melaneti alkışlamış, bırakınız desteklemeyi manşetiyle, görüşüyle, kulisiyle bizzat ortak olmuş, bir dolu vebalin altına girmiş sefil zihniyet, bugün kendi rezilliği yüzüne çarpıldığında hayasız bir pişkinlikle, 'İyi de siz de böyle yapmamış mıydınız?' diyebiliyor...

12 Eylül için de öyle. Darbe zihniyetine her türlü teşne olmuş ve hatta bireysel kariyerini bu tür olağanüstü süreçlere borçlu bir model olan bu zihniyet, bugün inanılmaz bir pişkinlikle kalkıp, 'Eh elinizi Kur'an'a basın, siz de desteklemediniz mi?' diye sorabiliyor...

Yüzü kızarmıyor, gözlerini bizlerden kaçırmıyor üstelik...

Diyelim ki, 12 Eylül desteklenmiş. Sağ ya da sol hiç fark etmez... Diyelim ki darbeye bile bile 'Evet' demiş birileri. Fakat bugün öyle demiyor. 'Her türlü darbe, cunta kötülüktür, rezilliktir' diyorlar kardeşim. Şimdi kalkıp, 'Madem böyle, niye eskiden öyleydin?' diyemezsin. Artık bizzat cunta sahiplerinin bile savunamadığı, utancından bir yere gizlenme ihtiyacı duyduğu melaneti savunma adına bu kadar rezilleşemezsiniz...

Kaldı ki...

Doğru da değil söyledikleriniz ve inandıklarınız. Evet, bu ülkenin büyük bir bölümü 12 Eylül sabahı akan kanın durmasını onayladı. Bu ülkeyi ve çocuklarını seven herkes 12 Eylül 1980 gününü kardeşin kardeşi katletmesinin önlendiği gün olarak belledi. Ama bu demek değildir ki, o günden sonra askerî cuntanın her yaptığını onayladı, her türlü insan hakkı ihlalini ve akılsızlığı kabullendi.

12 Eylül'de akan kanın durmasına sevinmek, 28 Şubat'ı desteklemekle nasıl aynı tutulabilir? Kardeşin kardeşi öldürmemesine sevinmek ile askerî darbe sürecinde semirmek, adam yerine konmak ve cuntaya göbekten bağlı bir yaşam sürmek arasında ne gibi bir ilgi olabilir?

Bir de hayasız bir çarpıtma çok yapılır oldu bugünlerde. Akan kanın durmasına sevinmeyi, darbeyi sevmeye bağlamaya çabılıyorlar ki, dikiş tutmaz iki uçtur bunlar. 12 Eylül müdahalesini yapanlara '11 Eylül'de kanı niye durdurmadınız?' diye soranlara, cuntacıların insan haklarını geviş getirir gibi çiğnemesine karşı duranlara, 'Kur'an'a el basın desteklediniz mi?' diye sormak son model bir hayasızlıktır!

Her devrin yarasızlarının yalanlarından biridir bu. Başkalarının yaralarına tırnak atıp kanatarak gerçeklikten uzaklaşmayı denerler hep.

Aslında birbirlerine yaralarını gösterip, bak en çok buradan kanadım yarışması yapmak eski tüfek ideologların pek bir hoşuna gider. Yaralar ki, bilirsiniz en çok iyileşmeye yüz tutmuşken kaşınır kabukları. Ne ki dokunduğunuz an kanarlar. Çok insan bilirim, yarasını kanatmayı sever, bir tür iflah olmaz iyileşme karşıtıdır. Kabuk bitse bile izi kalsın ister, ister ki her fırsatta onu işporta tezgâhında sergilesin.

Oysa esas erdem yarayı kapatarak adam gibi durmak ve konuşmaktır. Söyleyince hak söylemek, başkasının yarasını kanatmadan doğru ve erdemli olanı talep etmektir. Şu 'hayır'cı şebeke içinde bir tane böyle adam

görsem dişimi kıracağım!! n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gülme garantili

M. Nedim Hazar 2010.07.29

Aslında şu çok eğlenceli: CHP kesimi bir yandan vatandaşa kıvırmadan 'Neden Hayır'ın derdine düşmüşken bir yandan da Avrupa Sosyalistlerine durumu izah etmeye çabalıyorlar.

Kılıçdaroğlu'nun köy köy dolaşıp 'Mala davara bir faydası var mı?' diye sorduktan sonra 'O zaman referandumda oyumuz hayır' içerikli konuşmalarının İngilizce versiyonunu görmek fena halde matrak olacaktır. Hani biz CHP'nin Avrupai yiğitlerinin Hannes Swoboda'ya 'Siz AKP'nin uşaklarıdır. Alayınız tırt' içerikli son derece nezih ve diplomatik mektuplar yazmasını beklerken bir başka kamera şakası gibi açıklama bizatihi Sayın Kılıçdaroğlu'ndan geldi.

CHP'li dostlar üzülrler mi, sevinirler mi bilemiyorum ama Kemal Kılıçdaroğlu hakikaten bir fenomene dönüşmeye başladı. Gerçeği eğip bükmesinin yanı sıra artık kendi ürettiği ve akıl ile iz'anın el ele verip kolbastı yaptığı birtakım yeni ve evlere şenlik gerçeklik üretiyor.

Bize de eğlence çıkıyor fena mı?

Bu meyandaki son makara ise şu: 27 Nisan bildirisi AKP ile Yaşar Büyükanıt (Genelkurmay diyemiyor, zira Sayın Önder Sav kızabilir sanırım.) ortak çalışmasının ürünüdür!

Gülmeden önce hemen o dönemi hatırlayalım. Hani böylesi dehşetengiz bir işbirliğini CHP'nin yeni fark etmesi de ayrı bir trajedi değil midir dostlar? Hani bu kadar cingöz bir siyasetçinin o zaman durumu kavrayıp, CHP'li yetkililerin, "Parti olarak bildirinin her satırına katılıyoruz." demesine engel olması gerekmez miydi? 'Her satırına' katılan bir bildirinin gizli ortağı olunmaz da ne olunur?

Bugün "Değişikliğe hayır, çünkü kayısı taban fiyatlarına bir etkisi yok" şeklinde bir ana konsept ile yollara dökülen anamuhalefet partisinin bu tür şakadan beter çıkışlar ile bizleri eğlendirdiği kesin, gelin görün ki referanduma kendileri açısından olumlu bir etki yapıp yapmayacağı şüpheli.

Kılıçdaroğlu bu çıkışları bizzat geceleri kendisi mi düşünüp üretiyor, yoksa arkasında bir 'akıl fikir yürütme ekibi' mi var bilemiyorum. Fakat acizane kendilerine bu mantık silsilesi ile çok daha sağlam tüyolar verebilirim hem de 'miri malı' olarak yani "bilâ" bedel.

Madem sonuçlara bakıp olayları analiz etmek gibi meseleyi tersten alma yöntemi kullanıyoruz. Hemen başlayalım. CHP'nin en baba kozu şu olmalı bence: 28 şubat, Tayyip Erdoğan ve ekibinin ortam çalışmasıydı. Hatta bu şahane fikri bizzat Doğan Medyası ve Ertuğrul Özkök tersinden itiraf da etti! şöyle demediler mi: 28 şubat AKP'yi iktidar yaptı, o halde iyidir!

İşin sevabına empati kısmı bir yana, Kılıçdaroğlu'nun yerinde olsam bu orijinal fikri 'es' geçmem. Düşünsenize, meydandasınız, meydan hıncahıñ dolu ve gürlüyorsunuz; 'Sayın vatandaşlar, bunlar 28 şubat'ın esas failidirler. Her türlü anti-demokratik uygulamayı sizlere reva görüp, sonunda bizi ve cuntacıları refüze ettiler, sonra da iktidara geldiler. O halde oyumuz hayııııırrr...'

İtiraf edin eğlenceli değil mi?

Sonra seçim takvimine göre yakın tarihten başlayarak geri zıplaya zıplaya gidilir: "12 Eylül'ü de bunlar Evren ile ortak yaptı, 12 Mart kesinlikle Tayyip'in başının altından çıktı. Hele 27 Mayıs... Of of ki ne of... Daha bacak kaddı ama karıştırdı memleketi. Menderes'in idamından başta Başbakan sorumludur... 1. Meşrutiyet'in gerçek sorumlusunu ise önümüzdeki genel seçimde açıklayacağım ve çok şaşıracaksınız..."

Daha zorlarsak Fransız Devrimi'ne kadar meseleyi uzatabiliriz. Anlaşılan önümüzdeki iki seçim takvimi siyasi açıdan olmasa da mizah tarihimiz açısından esaslı bir kahramanı bize armağan edecek. n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

TRT ve malum şebeke

M. Nedim Hazar 2010.07.31

En sonda söyleyeceğimi en başta söyleyeyim de, olur ha unutturum filan. Sevgili okur; birtakım ideolojik gazetelerin yalan yanlış haberleri, içine yuvalanmış ve militanlığı Google'a kadar düşmüş memurların iftiraları ve kerameti kendinden menkul fraksiyon sendikalarının gazı ile tarihinin en tuhaf uyarısını yapan YSK'yı ben de buradan uyarıyorum.

Hem de parmağımı sallayarak; ne ayaktır bu TRT'yi uyarma işi?

İşin bir de garip kısmı var: YSK, yaptığı açıklamada diyor ki; 'TRT tarafsızlığını kaybederse, hakkında soruşturma açılır...' Suç duyurusunda bulunmaktan filan bahsetmiyor, soruşturma açacakmış... Hangi sıfatla, yetkiyle, uzmanla, yargıçla yapacak bunu, o kısmı söylemiyor... Kaldı ki YSK, bu anlamda sınır da tanımıyor, özel kanallara da aba altından 'hayır'ı gösteriyor. Holding ve Ergenekon medyası için sıkıntı yok elbette, diğerleri düşünsün. Merak ettiğim konu şu; yarın sıra TRT'deki seçim konuşmalarına geldiğinde 3 parti 'hayır'ı, 1 parti 'evet'i savunacak, YSK buna ne tür bir önlem alacak acep?

Neyse gelin şu meseleyi en başından ele alalım...

Geçmiş dönemlerde yaşanan şaklabanlıkların bini bir para olduğu ve epey bir süreden beri bu tür madrabazlıklara yer verilmediği için TRT'de son dönemde enteresan bir zincir halkası modeli gelişti. Şöyle bir network var: Birileri yalan yanlış dedikodu çıkarıyor. Bu dedikodu TRT içindeki birtakım mihraklar (Bunların kim olduğunu mahkeme tutanakları ve müfettiş raporlarıyla yazarız ileride) tarafından e-mail, faks ve sair iletişim yöntemleri ile medya ve siyasi kesime ulaştırılıyor. Başta Cumhuriyet ve CHP gibi pusuda iki kurum olduğu için çok geçmeden gazete haberine ve CHP basın toplantısına dönüşüyor.

Ancak bugüne kadar sayısız palavra üfürüldü bu konuda. Hadi Cumhuriyet Gazetesi'ni tanıyoruz. O şerbetli bu konularda, yanlarını yüzlerine vursanız, diğer yanaklarını dönüp tebessüm ediyorlar. Yalnız kaç CHP'li vekil daha mahcup olacak bu konuda bilemiyoruz sevgili seyirciler.

Bir vekil düşünün ki TRT reklam ihaleleri hakkında basın toplantısı düzenleyip, suç duyurusunda bulunuyor. Kaynak aynı, sendika çıkışlı bir TRT mensubunun yalan-yanlış ispiyonları ve bazı gazetelerin olaya balıklama atlayışı. Sonra ortaya çıkıyor ki suçlamada bulunan ihaleler daha yapılmamış!

Bir başka densiz oturup, 'TRT, Zaman grubundan 1.400 personel aldı' diye akla ziyan palavra sıkıyor. Bin dört yüz sevgili okur. Tüm gazetenin kadrosu bile bu rakamın yarısından azdır. Birkaç işe yaramaz yazar bu yalana atlayıp köşesine taşıyor. Yine bir CHP'li ortaya atlayıp 'TRT'yi dinciler ele geçirdi' diye basıyor yaygarayı. Ortaya çıkıyor ki, bazılarının tüm 'yandaş' dediği medyadan TRT'ye geçenlerin sayısı 14... Evet sadece on dört. Diğer

medyadan ise 30'dan fazla insan TRT ile çalışmaya başlamış bu dönemde... Burunlarının ucu bile kızarmıyor nedense.

TRT dergisinde yayımlanan Kılıçdaroğlu portresi ile ilgili koparılan fırtınayı herkes hatırlayacaktır. Keza, 'İktidar falcısı' yalanını da ayrıntıya girmeden hatırlatayım. Canım okurum, bütün bu haberlerin ortak noktası ne biliyor musun? Haberi yapandan basın toplantısı düzenleyene kadar muhatapların hemen hepsi 'Siz izlediniz mi, siz gördünüz mü, siz okudunuz mu?' sorusuna tek cevap vermeleri; 'hayır'. Şimdi Yüksek Seçim Kurulu üyelerine soracak olsak, 'Peki siz bu 'evetçi' programı izlediniz mi?' diye, cevaplarının 'hayır' olacağını çok iyi biliyorum. Tıpkı TRT dergisi okumadan manşete çeken, personel sayısını bilmeden üfleyen yazarlar, reklam ihalesinden haberi olmadan toplantı düzenleyen vekillerde olacağı gibi.

Son iki yıl içinde TRT hakkında verilen önerge sayısı tam 250. İcra bir bakanlık bile (ki en tartışmalı icraatlar onlarda olur bilirsiniz) iki yılda ortalama 60 filan önerge ile muhatap olur. Önergelerin çoğunda sistem aynıdır, içeriden bir network elemanının iftirası, bir gazete haberi ve kes/yapıştır yöntemi ile bir siyasinin eline iliştilen notlar. Bu kadar... Aslında CHP de, onun medyası da bu yalan haberlerin kaynağını biliyor. Bizzat sendika da bile lades diyor bu yalanlara. Çünkü ideolojik bir menfaat söz konusu.

Evet TRT suçlu, çünkü arpalık olmaktan çıkmış durumda! n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aynı film

M. Nedim Hazar 2010.08.02

Biz Türkler aynı filmi defalarca izlemeyi pek severiz. İçinde olup biteni, iyiyi, kötüyü, her türlü entrikayı, dahası sonunu bildiğimiz halde oturur sanki ilk kez izliyormuş gibi heyecanla ve inanarak izleriz.

Hatay'da sahneye konulan filmin de daha önceki filmlerden farkı yok. Yani birinci vizyon bir çalışma değil. Geçmişte pek çok kez sahnelenmiş, yakın geçmişte birtakım mihraklar tarafından senaryosunun üzerinden geçilmiş, her türlü çekim planı yapılmış, aktörleri seçilmiş, rolleri dağıtılmış bir filmde başka bir şey değil.

Hatay'da oynanan kanlı oyun ile Erzincan'da oynanmak üzere iken ellerine yüzlerine bulaştırdıkları oyun arasında pek bir fark yok. İstihbarat birimlerinin yarın başka yerlerde, İzmir'de, Balıkesir'de, Bursa'da da sahneleneceğini rapor ettiği filmlerden başka bir şey değil Hatay'da yaşananlar.

İsterseniz gelin film akışına göre olayı kurgulamaya çabalayalım.

Sahne 1: İlçenin kaymakamı başka bir ile vali yardımcısı olarak tayin ediliyor. Ancak Danıştay kararıyla tekrar eski görevine dönüyor.

Sahne 2: İlçedeki bir yerel siyasetçiye ait maden ocağına plakası belli olmayan ISUZU marka bir kamyonetle Jandarma İstihbarat'ta çalışan 1'i astsubay, 2'si uzman çavuş üç asker geliyor.

Sahne 3: Bir süre sonra bu siyasetçiye ait gri renkli araç madenden ayrılıyor. Kısa bir süre sonra üçü sivil, ikisi terörist kıyafetli 5 kişi tarafından aynı araç durduruluyor. Cep telefonu ve arabası alınan yerel siyasetçi, teröristlerce rehin alınıyor. (Dikkat buyurun, terörist örgütün düşman olarak nitelediği bir partinin temsilcisi olduğu halde kılına dahi zarar verilmiyor.)

Sahne 4: TOKİ konutları polis noktasına saldıran 3 sivil kıyafetli terörist, 4 polis memurunu şehit ediyor. Öyle bir saldırı ki, şehit olan polisler silahlarına bile davranamıyorlar. Tıpkı Gaffar Okkan suikastında olduğu gibi.

Sahne 5: Olaydan sonra araçta 300'den fazla mermi izi bulunuyor. Bir komutan aracın kriminal kontrol için emniyete çekilmesine izin vermiyor.

Sahne 6: Saldırıyı duyan emniyet, saldırganların peşine düşüyor. Bu esnada tam bir bilgi ve ihbar kirliliği yaşıyor. Emniyete onlarca ihbar gelerek dikkatler başka yönler çevriliyor. Ancak polis saldırıda kullanılan aracın izini bulup peşine düşüyor. Saldırıyı gerçekleştiren araç kısıpca alındığı esnada gizli bir ihbar başka bir aracı ihbar ediyor ve dikkatleri ikiye bölüyor.

Sahne 7: İhbar yapılan araç, ateş edilerek durduruluyor ve içindeki üç kişi emniyete alınıyor.

Sahne 8: Saldırının gerçek faillerini taşıyan araç ise halen takipte. Ancak yine sıra dışı bir şey oluyor ve ilçe içerisinde, 'PKK'lılar yakalandı, hadi gidip linç edelim' diye yaygara çıkartılıp binlerce insan emniyet önüne toplatılıyor.

Sahne 9: Bu yaygarayı çıkaranın bir askerî uzman çavuş olduğu belirleniyor. Üstelik görev yeri Hatay değil Bingöl. Bu personelin niçin Hatay'da bulunduğı ise ayrı bir bilinmeyen.

Sahne 10: Gerçek failleri taşıyan araç kaza yapınca failler ormanlık alana kaçıyorlar. Alanı çevirmeye alan polisler '5 kişi emniyeti bastı, linç tehlikesi var' deniliyor, polisler çevirmeden vazgeçip merkeze dönüyor ve saldırganlar kaçıyor.

Sahne 11: Halkı galeyana getirip, emniyete yürüten ve gerçek saldırganların izlerini kaybetmesine neden olan uzman çavuş askerî yetkililere teslim ediliyor ve sorgulanmadan serbest bırakılıyor.

Sahne 12: İstihbaratçıların yerel siyasetçiyi ziyarete gittiğı kamyonet hâlâ bir sır. Diğer bir esrarengiz nokta ise rehin alınan siyasetçinin nasıl kurtarıldığı. O da tam bir muamma! MOBESE kayıtları ise hâlâ gizleniyor. Ve en önemlisi ise uzman çavuşun o andan itibaren sırta kadem basması. Ne askerî, ne sivil, merak eden kimse yok bu çavuşu!

İşte böyle sevgili okur. Anlaşılan o ki, şu referandum sürecinde gözü dönen Ergenekon ve PKK çetesi her türlü oyunu, her türlü riski göze alarak sahnelemeye devam edecek.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nasıl 'evet'çi yaptım?

M. Nedim Hazar 2010.08.07

Yazıda geçen karakterler kurgu değil, yaşananlar tamamen gerçektir.

Adı Şinasi idi, (Şaka gibi değil mi? Kulağın cınladı mı Salih Tuna?) Her AKP muhalifi gibi kızgın ve burnundan soluyordu. Her klasik 'hayır'cı gibi öfkeliydi. Referandumda sadece 'hayır' demek yetmiyordu onun için, bir de dayak atmak istiyordu sanki. AK Parti'ye kızgındı, Erdoğan'a kızgındı, alakasız bir şekilde sabahları evin önünden geçen seyyar sebzeçiye bile kızgındı. Ona göre işporta alemindeki düzensizlik bile hükümetin suçu sayılabilirdi.

'Hayır' diyordu, her şeye hayır! Bu hükümetten gelen her şeye hayır! 'Bilsem cennete sokacaklar ona da hayır!' Elimde olmadan tebessüm ettim. 'Ne gülüyorsun?' diye kızdı bana. Hani ondan iri olmasam ve göze kesse belki bir Osmanlı tokadı bile gelebilirdi yüzüme!

'Sen' dedim, 'Bence bazı şeyleri ciddi anlamda karıştırıyorsun ve öfken Başbakan'inkinden bile büyük!' İrkilmiş gibi kafasını ani bir hamleyle geriye çekti ve 'Neyi karıştırıyorum?' diye sordu. 'Sen şimdi bu iktidara mı hayır diyorsun, yoksa referanduma mı?' Nefes bile almadan yapıştırdı cevabı: 'Her ikisine de!'

'Yani her ikisini de aynı olarak görüyorsun, ha AKP, ha anayasa referandumu öyle mi?' dedim, 'Aynen öyle!' diye cevap verdi. 'İyi ama bu referandumda 'hayır' çıksa bile AKP iktidarı genel seçime kadar devam edecek' dedim. Canı sıkıldı, 'Olsun bir ders almış olur!' diye iç soğutan bir cevap verdi. Sustum bir süre, çekinerek baktı, zihinsel bir kontratak bekliyordu eminim.

'Acaba dersi millete mi vermiş olursun yoksa AKP'ye mi, bunu iyi düşünmek lazım' dedim. Klasik bir merak cümlesi geldi karşıdan; 'Nasıl yani?'

'Şöyle ki' dedim; 'Sen oylanacak olan maddeleri okudun mu? Okuyup üzerinde düşündün mü?' Sustu, okumamıştı. Sonra aniden aklına gelmiş gibi veriştirdi; 'Okumama gerek yok, ABD'nin 'evet' dediği bir yasa teklifi bizim için hayırlı değildir.'

'Aynı mantık ile bakıldığında PKK'nın hayır dediği teklifin milletin lehine olmayacağına da inanıyorsun o halde?' dedim, bozuldu. Devam ettim; 'Eğer meseleyi tribünlere bölersek sen kaybedersin. Öyle bir taraftar kesimi düşün ki, Kürtçü faşistlerle Türkçü faşistler aynı safta, buna statükocu CHP'yi ekle, üzerine bir tutam da terör örgütü kat, böyle taraftar profili cumhuriyet tarihinde yoktur. Bu kamplaşmadan sana ekmek çıkmaz.'

'Ama Tayyip millete kan kusturuyor, işsizlik, ekonomik kriz...' Sözünü kesmek durumunda kaldım, 'İyi de bunun referandumla ne ilgisi var. Sözgelimi; ordudan haksız yere atılanlara yargı yolunun açılmasına karşı mısın?'

'Elbette hayır' dedi. 'Peki, fişlemelerin artık olmamasını istemiyor musun?' Hemen 'evet' dedi ve ayıp bir şey söylemiş gibi sustu, peşi peşine sıraladım: 'Memura toplu sözleşme hakkı verilmesini istemez misin?.. Partilerin kapatılmamasını, milletvekilliğinin düşmemesini istemez misin? Kadın ve çocuk istismarlarının önlenmesini, mahkemeye gitmeden davaların çözümlenmesini, kimsenin artık darbe yapacak cesaret bulmamasını istemez misin?' Artık 'evet' diyemiyordu ama olumlu anlamda başını sallıyordu. Devam ettim, 'Bak Kılıçdaroğlu da 'evet' demek istiyor ama alakasız bir bahane sallıyor; eğer milletvekilliği dokunulmazlığı kaldırılırsa bu referanduma evet diyebilecekmiş!' Sağlı sollu atağı yiyince epey şaşırmıştı. 'Benim gözümde esas akıllı insanlık ve yiğitlik hem anayasaya evet diyebilip hem de AK Parti'ye muhaliflik yapabilmektir.' dedim. Mahcup bir suskunluğun yerini ikna olmanın verdiği rahatlık aldı; 'Referanduma evet, AKP'ye hayır' diye bağırды. Güldüm ve 'sırtma' dedi. 'Artık Eyüpsultan'a gidip tövbe edersin' diye takılınca omzuma yumruğu yedim!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Paça tutucular

M. Nedim Hazar 2010.08.09

Kavramların iğdiş edildiği ve bizzat iğdiş edenler tarafından yüzü gözü darmadağın edilerek tekrar tedavüle sokulup, netice beklendiği bir ülkede yaşıyoruz. Hemen iki taze örnekle açıklayayım ki, sıkıntı olmasın.

Mahkeme geçen gün haklarında tutuklama kararı olan komutanlar için bir karar verdi. Aslında mahkeme ilk başta o kararı vermiyordu ama bazı üyeler tatile, tatilde olanlar da mahkemeye gönderilerek alındı. Ve şöyle tuhaf bir karar çıktı: 'Sanıkların kaçma ihtimali olmadığı için...' Halbuki hakkında karar verilen sanıklar zaten kaçak durumundaydı. Böylelikle Ergenekon'un medyadaki leşkerlerinin 'çağrıldılar da gitmediler mi?' tezi de tümünden çökmüş oluyordu; ancak 'kaçakların kaçmaması' gibi bir tuhaf durum yine bizim yargıya has bir güzellik olarak tarihe geçti.

Bu kaçıncı bahçe gördüm tarumar!

Aslında kararı veren hâkimlerin geçmişte aldıkları kararları buraya yazarsam mesele daha netleşir ama bugünkü konumuz bu değil. Sevgili okur sen artık biliyorsun kimin, kimi, niye salacağını...

Medyadaki Ergenekon'u sulandırma ve bulandırma çetesinin şöyle bir taktiği var: İddianamelerdeki yanlışları, hataları bulup bazen abartarak, çoğu zaman çarpıtarak, nadiren de haklı olarak önümüze koyuyor ve davanın tamamının saçma olduğuna inandırmak istiyorlar bizi. Onlara göre, iddianamede yer alan bir yanlış tüm doğruları götürabiliyor!

Yine aynı güruhun ısrarla bize kabul ettirmek istediği bir palavra daha var. (Yanlış algı demek isterdim ama maalesef bu kadar masum değil bu iş.) Diyorlar ki, 'Rövanşist hislerle hareket ediyorsunuz. Bunların tamamı 28 Şubat'ın intikamı...'

Andiç medyasının sıklıkla kullandığı en büyük yalanlardan biridir bu. Bir kere bu kesim 'intikam' ile 'adalet' kavramları arasındaki farkı bilmedikleri gibi, bilinçli bir zihin yönlendirmesi yapmaya çalışıyor. Adaletin yerini bulmasını istemek farklı, intikam almaya çalışmak farklı bir şeydir... Tıpkı yargıdaki kadrolaşmadan rahatsız olup, 'bu sistem ve düzen değişmeli, bu isimler gitmeli' diyenlere, 'Siz kendi yargınızı kurmak istiyorsunuz' şeklinde atılan iftiralar gibi.

Ne münasebet... Şahsen belirteyim, benim talebim tamamen tarafsız, vicdanlı, insafı, adil bir yargıdır. Herhangi bir yargıcın, savcının hangi mezhepten oluşuyla ilgilenmiyorum ben, mezhebi bir seçim kriteri olarak kullananlar ve daha sonra bunu bir karar kriterine dönüştürenlerle sorunum var. Yoksa 5 vakit namazlı da olsa, ağzından salavat-ı ecmaini de düşürmese, kadrocu, insafsız, taraflı yargıç istemiyoruz, onlara da en az bugünküler kadar karşıyız. Mecusi de olsa, ateist de olsa, agnostik de olsa, vicdanı olan ve kararını başka şeyler karşılığı pazarlamayan bir yargıya hasretiz. Elbette bu işi namusuyla yapanlara en ufak bir sözümüz yok.

Şimdi böylesi bir kadrolaşmaya, yapılanmaya karşı olmak, intikamcı olmak mı demek? Bugünkü yandaş, yoldaş yargının değişmesini talep etmek, kendi yandaşlarımızı mı lanse etmek demek?

Tekrarlıyorum: Ne münasebet!

İşini gücünü bırakıp internet andıcıyla uğraşıp, esnafı, orta gelirliyi fişlemeyi askerlik sananlara karşı olmak 'Kendi komutanlarını yerleştiriyorlar' mı demektir? Yoksa, inancı, düşüncesi, dünya görüşü ne olursa olsun, akli başında, donanımlı ve orduyu daha ileri götürecek bir komutanı talep etmek midir?

Bundan dolayıdır ki, içi boşaltılıp kevgire dönüştürülen kavramları, kelimeleri kullanarak üzerimize gelen Ergenekon muhiplerine bir kez daha hatırlatırız: Mesele, sizin gibi en ufak menfaati için kararlarını, makamlarını değiştirmeyecek insanları arayıp bulmaktır. Siz ve sizin gibilerin suyun başını tutmadığı bir ülke, hiçbir şey yapmasa bile, gelişecektir, ilerleyecektir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çok iletişim bol kirlilik getirir

M. Nedim Hazar 2010.08.10

Bugün aslında size Ergenekon'un sağlığa olan mucizevi etkilerinden bahsedecektim. Tutuklama kararıyla aniden fenalaşan bazı zanlıların, karar kalktıktan sonra akıllara hayret veren hızlı iyileşme sürecine bakarak post-modern mucizeleri örnekleyecektim.

Okan Bayülgen'in programlarından birinde (Üç gün yayınlanıyor ve hepsi birbirine benzediği için hangisi olduğunu tam hatırlayamadım kusura bakmayınız) tiyatrocusu Betül Arım, bilinen filozoflardan birine ait bir alıntı yaptı. Hakkı Devrim ise özür dileyerek Arım'ın karizmasını bir anda tuz buz etti. Zira alıntıda 'Uçaklardan filan' bahsediyordu ve bahsi geçen filozof 200 yıl önce yaşamıştı. İki yüzyıl önce uçak hakkında feylesofça laflar söyleyen bir insana sanırım 'Kâhin' demek daha doğru olurdu.

Dün ise Tuna Kiremitçi yazdı. İnternet âleminde Can Yücel'e atfedilen 'Sahte Can Yücel' şiirleri geziniyormuş. Esasen buna benzer bir sıkıntıyı antoloji.com sitesinde yıllar önce fark etmiş ve yetkilileri uyarmıştım. Site yetkilileri gerekli hassasiyeti göstermelerine rağmen bu tür kirliliğin önüne geçmek tamamen mümkün olmuyordu elbette.

Sahte Can Yücel şiirleri ile ilgili eşi şöyle demiş: "Bu şiirler Can'ın biçimine aykırı, espri anlayışından yoksun, zekâsına uygun değil, muhalif duruşunun zerresi yok." Elbette öyle olacak, yoksa niye başkasının adına yayınlasın ki? Kendi adına yayınlar ve bizler de ona 'Şair' deriz.

Biliyorsunuz, insanlık kendine göre tarihi çağlara ayırıp duruyor. En son dijital çağ filan demişlerdi. Daha da ayrıntıya girilecek olursa, devir internet çağı... Ancak gidişat pek hayra alamet de değil. İletişim o kadar kolay, rahat ve filtresiz yaşanmaya başladı ki, bilginin 'sahih' olanına ulaşmak gittikçe zorlaşıyor. Sosyal medya ortamları, bizzat elektronik mektuplaşma, forumlar ve sözlükler gerçeği devasa bir çöplüğün altına itip duruyorlar.

Misal, bir başkası arkadaşımın kılığına girip bana e-mail yazabiliyor, ya da yanlış bir bilgi bilinen bir isim adı altında popüler sitelere konulup, gerçekmiş gibi algılatılıyor.

Üstelik silmek de kolay değil bu yanlışları. Bu kiri temizlemek neredeyse mümkün değil. Eskiden bir kitaptaki, makaledeki yanlış ya da çarpıtmayı kolaylıkla tamir etmek mümkündü. Aynı yöntemi takip ederek kiri ya da yalanı yıkayabiliyordunuz. Şimdi öyle değil. Bir yalan sanal boyuta aktarıldıktan sonra kolay kolay silinmiyor. İstedığınız kadar kendinizi paralayın, istediğiniz kadar hak-hukuk mücadelesi verin, fayda etmiyor.

Üstelik bu tür kara ve kirli çalışmaları sadece habis ruhlar da yapmıyor. Bazen en beklenmedik kesimlerden geliyor bu tür çalışmalar. Son örneğini biliyorsunuz işte, bizzat Genelkurmay'ın yaptığı söylendi. Kendileri de kabul etti hatırlarsanız. Bizzat devletin güvenlik güçlerinin bile isteyerek katıldığı bir kirlendirme süreci.

Benim bir okurum var. İyi niyetli, lakin yazdığım her yazıyı alıp kendi forumunda kendi ismiyle yayınlamayı marifet sayıyor. Elbette bu cesaretinden dolayı ona saygı duyuyorum ama bir süre sonra gerçeği gören görüyor. Ve fakat benim yazılarım başkasının imzasıyla bir yerlerde bulunmaya devam da ediyor sevgili okur. Niyeti kötü olmadığı için elbette herhangi bir şey yapmak gibi düşüncem yok. Belki de Can Yücel'in başına gelen, benim başıma henüz gelmedi diye şanslıyım. Ya bu fanatik okurum, kendi yazılarını benim imzama internete koysaydı?

Ayıklardık o zaman pirincin taşını!

Ramazan'ınız hayrolsun!

M. Nedim Hazar 2010.08.14

Ramazan'ınız hayrolsun efendim. Okurlarımızın da okumayanlarımızın da hayrolsun... 'Bak 'hayır' dedin' diye espri yapacak olan kardeşimizinki de olsun.

Ramazan'ı hayır, Şevval'i evet olsun olmazsa! 'Nerede o eski Ramazanlar' diye iç çekerek geçmişî özleyen kardeşim; seninki de hayırlar olsun. 'Bırak artık geçmişte yaşamayı' diye eskiden ziyade bugünü idrak etmeyi amaçlayan duyarlı kardeşiminki de.

'Madem sinirli oluyorsun, o halde tutma kardeşim' diyen oruçsuz vatandaş, seninki de hem hayırlı hem kutlu olsun. Coşup; ne coşması mest olup 'bu sıcakta oruç tutmak haramdır' fetvası verebilecek kadar kendinden geçen tombalak amca, seninki bile hayrolsun. (Bir sonraki yazıda ele alacağız seni meraklanma.) Bilmem hangi gece kulübünün gürültüsünü bilmem ne özgürlüğü diye ciyaklayarak savunup, 'Nedir bu Ramazan davulcusu terörü' diye şikâyetler eden köşe yazarı büyüğüm, seninki de aynen öyle olsun!

Elbette seninki de; Hiddink'e, 'İlk maç 3 Eylül'de (doğrusu 4 Eylül olacak) oynanacak, futbolculara oruç tutturacak mısınız?' diye soran gazeteci arkadaş. Senin Ramazan'ın da kutlu olsun... Televizyona çıkıp, 'Öpüşerek oruç açılır mı?' sorusuna ciddi ciddi cevap veren çakma allame büyüğüm, seninki de kutlu ve mutlu olsun!

Ve sen, her Ramazan gelişinde bin bir dereden su getirerek, 'Nasıl oruç tutmayız'ın taktiklerini geliştiren ilahiyatçı prof. ağabeyimiz, sana da hayırlı Ramazanlar! Davuldan, ezandan, sahurdan, iftardan rahatsız olan ulusalcı vatandaş, biliyorum kızılıyorsun bu kelimeden ama mübarek ayın senin de kutlu olsun!..

Bıkmadan usanmadan, yemeden içmeden, Allah'ın her günü, sabahları daha kargalar kahvaltı yapmadan oturup mesaj yazan sevgili sapıklarım, size de hayırlı Ramazanlar! Hepinize ama... 'Amerikan uşağı' diyeninize de, 'İsrail'in gizli maşaları' diyeninize de, 'Arap hayranı yobazlar' diyeninize de, alayınıza yani, cem i cümlenizin Ramazan'ı hayrolsun.

Seni unuttum sanma sayın yayın yönetmenim. Sen sen... Gazetenin sürmanşetini birinci günden itibaren 'Oruç tutmayana dayak' manşeti için rezerve eden demode yönetmenim. Hem Ramazan'ın hayrolsun, hem Allah akıl, fikir ve birazcık da vicdan versin bu kutsal günlerde.

Ve görüldüğü gibi olmak, olduğu gibi görünmek durumunda kalamayan sevgili kardeşlerim, sizinkiler de kutlu olsun. Hem, inanmadan sahura kalkıp, başkasını memnun etmek için oruç tutuyor rolü yapmak zorunda kalan talihsiz kardeşim, seninki. Hem de; dört bir yanı inançsız, inançlı olduğu halde iz'ansız, iz'anı olduğu halde kısmetsizlerle çevrili, oruçsuzların içinde oruç tutmak zorunda kalıp, gizli gizli iftar açma telaşında olan kardeşim... Seninki hassaten kutlu olsun!

Taş gibi olduğu halde, 'işimi engelliyor' diye oruç tutmayan biraderim, ciddi sağlık sorunundan dolayı oruç tutamayıp içi içini yiyen sevgili hasta kardeşim, her ikinize de hayırlı Ramazanlar!

Ramazan diye bir problemi olmayıp, bayramı 'Şeker Bayramı' ile kutlayan keçi sakallı yorumcu amca, sana da iyi Ramazanlar ve -şimdiden- bayramlar. Ramazan menüsüne şarap terbiyeli yemekler ekletiren Holding

medyacısı kardeşler hepinizin Ramazan'ı hayırlı ve bereketli olsun. Orucun kafaya vurmalarıyla ezanı geç okuyan müezzın kardeşim sana ve saati yanlış hesaplayıp erken oruç ačan kardeşim, sana da hayırlı Ramazanlar!

'16 saat oruç mu olur?' diye korku dağlarını çocukların önüne yığan ebeveynler sizin de Ramazan'ınız kutlu olsun. Gündüzün 10 saatini uykuda geçirip, iftara beş dakika kala uyanan 'uykuya oruç tutturan' kardeşlerim sizin de...

Yer altında, üstünde, tarlada, fabrikada, görevinin başında, her şeye rağmen oruç tutup, sabırla ibadetin lezzetini idrak eden gerçek müminler, Rabb'imizin hepinizi size benzetmesini niyaz ederek, sizin de Ramazan'ınızı kutluyorum efendim...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv baēlantısı)

Kimler oruç tutamaz?

M. Nedim Hazar 2010.08.16

Aslında başlığın bir de devamı var; 'kimler fetva satamaz?' diye... Ramazan aylarının bu ülkede turnusol kâğıdı olmak gibi bir rolü de var. 11 ay içimizde tuttuklarımızı Ramazan'da bir vesile ile kusmayı marifet sayıyoruz. Bu, sadece biz sıradan insanlar için geçerli deēil.

Sanatçısından din alimine, siyasetçisinden yazar-çizer tayfasına kadar böyle. Gerçi bu sene -sanırım referandum dolayısıyla- önceki dönemlere nispeten daha hafif oluyor ne mal olduēumuzun ortaya çıkması ama oluyor yine de...

Hayır, 11 ay unutulup Ramazan'da piyasaya sürülen din adamı görünömlü şebeklerden bahsetmiyorum şüphesiz. Ramazan'a girerken boya, bakım, badana, pasta cila yaptıran çakma otoriteleri de saymıyoruz.

Biliyorsunuz kutsal ay, her yıl 10 gün öne geliyor. Böylelikle her mevsimde, hey ayda orucun lezzetini yaşamak müminler için mümkün oluyor. Bunun sebab-i hikmeti elbette samimi müminler için imanın ziyadeleşmesi için önemli. Lakin orucun yaz aylarına gelmesiyle beraber nevzuhur bir muhalif koro oluşuyor; bu sıcaklarda oruç mu tutulur?

Şahsen bu düşüncayı seslendiren insanların önce sair farzlar ile ilişkilerine bakıyorum. Sözelimi hayatı boyu alını secdeye değmemiş, dizini kırıp rükua gitmemiş insanın oruç hakkında ileri geri konuşması hiçbir anlam ifade etmiyor benim için. İkinci önemli ölçü ise bu görüşteki insanların birkaç yıl önce Ramazan ve oruçla ilgilerinin durumu... Öyle ya, oruç tutmamaya sıcakları bahane gösteren insanların serinde -elbette samimi ise- oruç tutması, gevezelik etmemesi gerekir deēil mi?

İnternetin bir güzelliēi de burada ortaya çıkıyor. Bu konuda fikir buyuran zevatın geçmiş görüşlerine baktığınızda aralık ayında da başka yönden 'Oruc sakıncalı' isimli konuşmalarına denk geliyoruz.

Ve daha önemli bir şey, Ramazan sadece oruçla ilgili bir durum deēil. Daha doğrusu sadece aç kalmakla ilgili bir şey deēil. Belki oruç için en son söylenecek şey 'aç kalmak' kısmıdır. 'Sakınmaktır' aslolan... Empati kurmaktır, yoklukla... Hissetmektir olmayanı ve olmamayı... Diyelim ki sıcak diye oruç tutmayan güruh, meselenin bu kısmını samimiyetle uyguluyorsa, yine bir nebze kabul edilebilir bir şey olur. Ama hem oruca karşı hem de Ramazan ile ilgisi yoksa o zaman mesele başka demektir.

Geçen gün böyle birisine denk geldim bir ortamda. Titri filan da var. O kadar coşmuş ki, hani 'oruç tutulmasa iyi olur'dan geçmiş, 'tutmak haram' noktasına uçmuş amca! Kendince dereceler, sıcaklıklar, saatler veriyor filan.

Aslında tek soru ile paçavraya dönüştürmek mümkün bu zihniyeti: Birader; İslam sanki Toros yaylasına inmiş gibi ne konuşuyorsun? Bu din mevsimlik bir din değil ki, kışın oruç tutup yazın bırakasın. Mevsimlik mümin olmaz bu dinde! Ayrıca -Nasreddin Hoca misali- biz senin kış zamanındaki halini de biliyoruz!

Ramazan'ın gelmesiyle hayatında en minik bir değişiklik bile olmayanların İslam adına -bakınız İslam adına diyorum- kalkıp en minik bir cümle kurmaya dahi hakkının olmadığını düşünüyorum. Ha, inanmazsın, karşısındır o ayrı. Rahat rahat reddet, alay et, şikâyet et, küçümse, aşağılamaya kalkış... Saygı duymak zorundayım, o senin zavallılığın ve bahtsızlığındır. Ama İslam adına ahkâm kesemezsin, yemezler...

Bir de içindeki ezikliği ve kendisi dini yaşayamadığı için, dışlanmışlığı 'oruçlu iken asabi oluyorsan ne tutuyorsun' diye yumurtlayan tipler var ki, onlar artık demode, ciddiye bile almamak lazım.

Bir sonraki yazıya da kısmetse sazanlar ile cüheyllerin kavgasını ele alalım, maksat ortalık şenlensin!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hayır Kulübü

M. Nedim Hazar 2010.08.21

Meşhur Fight Club filmini biliyorsunuz. 2 saat boyunca iri kıyım birinden dayak yiye yiye psikopata dönüşen ufak tefek kahramanımızın, filmin sonunda bizzat kendi kendini patakladığına şahit olmuştuk. Ecnebi bunu bir arınma yöntemi olarak görüyordu.

Ülkemizde niceden beri, benzer bir çullanma kültürü oluşmuş durumda. Oldukça enteresan bir durum bu. Bugüne kadar suyun başını tutup, istedikleri tür at oynatan güruh, ülke normalleştikçe ciyak ciyak bağırmaya başladılar. Hem dövüyor hem bağırıyorlar.

Cidden çok enteresan bir durum.

Bunu görebilmek için herhangi bir Ergenekon ya da CHP medyasının herhangi bir sayfasına birazcık bakmak yeterli. En sıradan yazarlarından emekli yayın yönetmenlerine kadar aynı halet-i ruhiye içinde. Beğenmedikleri siyasiye, akademisyene ve hatta fikre, farklı düşünceye var güçleriyle abanırken, bir yandan da 'Sivil dikta, faşizm' diye bağırıp şikâyet ediyorlar!

28 Şubat Süreci'nden beri bu refleksi o kadar geliştirdiler ki, bir tür yaşam felsefesine dönüştürdüler adeta. Hatırlarsınız o dönemde de, kendilerine ters gelen yazarı, siyasetçiyi, ilim adamını ve hatta sıradan herhangi bir esnafı manşete çekip kum torbası gibi girişiyorlardı. Ancak hakkını teslim etmek lazım, o dönem döverken şikâyet etmiyorlardı!

Dayak atarken bağırma işi sonradan gelişti. Sanırım ilk büyük gösteriyi de Bekir Coşkun vakiasında yaptılar. Hem aşağıladılar, küfrettiler, küçümseyip, alay ettiler, sonra da 'Mazlumlar mazlumu yazarımız' kampanyası tertip ettiler.

Son örneğini ise referandum sürecinde yapıyorlar. Kendileri gibi düşünmeyen herkes potansiyel kum torbası.

Son kurban da Sezen Aksu...

Bu güruha sorarsanız, İran 'tu kaka' bir memlekettir, zira 'Orada recm var canım'dır! Ancak taşlamanın şahını kendileri yaparlar. Hem taşı atıp, hem 'yandım anam' demek bizim laikçi takımdan başka kimsede yoktur

sanırım.

Malum Sezen Aksu, referandum hakkında görüş bildirdi ve 'Evet' diyeceğini söyledi. Vay sen misin bunu söyleyen? Sanki fikir beyan etmedi de birilerine ana avrat küfretmiş gibi acayip zorlarına gitti. Vay, 'sen nasıl bunu dersin'cileri mi istersin, yoksa 'Sezen de sanatçı mı canım'cıları mı? Öyle böyle değil. Hatta kara propaganda yapmayı hayatlarının temel gayesi haline getirmiş tetikçi gruplar tam zıvanadan çıktılar.

Şöyle yazan çıktı sevgili dostlar: "Gidin bakın bakalım Yunanistan'da plak satan bir yere. Sezen Aksu ismini görebilecek misiniz?" Sonra efendime söyleyeyim, son dönemde yaptığı sanattan çok provokatif PR'lar ile gündeme gelmeye çalışan Fazıl Say. Hani milleti aşağılamak, afedersiniz, 'Yavşak' muhabbeti yapmak filan ona yetmedi, yerden bir kucak taş alıp o da Sezen Aksu'ya girişti. 'Patlıcan yemeği' muhabbetiyle kendini batırdı ama farkında değil.

En ibretli ve acındırıcı tepkiyi ise Süheyl Batum verdi. CHP'nin bundan sonraki yönetim kadrosunun cıvıklığının ibaresi olarak 'Sazan Aksu' dedi utanmadan. Biliyorum Sezen Aksu edepli bir insandı ve kendisine uzatılan mikrofonlara, 'Cüheyl Batum'u muhatap olarak almıyorum' demezdi!

Rezilliğin bini bir para anlayacağınız...

Türk usulü dövüş kulübüne hoş geldiniz sevgili seyirciler!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir şişe su!

M. Nedim Hazar 2010.08.23

Danimarka'nın İslam alerjisi yüksek olan birtakım siyasileri, Ramazan ayında oruç tutan şoförlerin trafiğe çıkmaması gerektiğini söylemiş. Yabancı değiliz bu fikre.

Bizde birtakım Danimarka ruhu taşıyanların yıllardan beri söylediği şeydir bunlar: Oruçlu trafiğe çıkmasın (çıkanlar tutmasın demek istiyorlar), oruçlu işe gitmesin (gidenler oruçlu olmasın demek istiyorlar). Hele ki bir de Ramazan'ın sıcaklara denk geldiği bu dönemde neredeyse 'Oruçlu evden çıkmasın, çıkanlar da oruç tutmasın' boyutuna vardı komedi!..

Öyle acınası bir durum ki, 'Oruç tutan evinde miskin miskin yatsın' ana fikri oluşuyor. İlahiyatçı değilim ama sanırım ibadetin özü ile çelişen bir durum. Din, hayatın içinde yaşansın diye gönderilmiş, tatil ya da izin dönemlerinde yaşansın diye gönderilse başka bir şey olurdu.

Kaldı ki bu kutsal ayda en az aç kalmak kadar önemli bir dolu şey de var. Örneğin 'olmayan halinden anlamak'. Şayet biz miskin miskin yatacaksak, '(Varlıklı) olmayanların hepsi miskin' gibi bir sonuç çıkar ki, bu büyük bir haksızlıktır.

Oruç kelime anlamı itibarıyla 'sakınmak'ı da içerir ama bir o kadar da, tefekkürü, ibadeti, ibret almayı ve iyilik etmeyi içerir. Kendimi örnek vereyim; bugün 13. günü Ramazan'ın, bu kutsal ay gelirken sevinçle kendi kendime birtakım programlar yaptım, ne yazık ki yarısından fazlasını henüz uygulayamadım. Demek ki, miskinlik gün geçtikçe ağırlaşan ıslak bir ceket gibi...

İftar haberleri okuyor ve izliyoruz medyada. Hayır 5 yıldızlı otel iftarlarından bahsetmiyorum. Bu tür şeyleri kınamamayı acı bir şekilde öğrendim geçmişte. Fakir fukaraya verilen iftarlardan bahsediyorum. Bu tür ibadet

ve kavramlara mesafeli duran CHP'li belediyelerin bile yaptığı güzel hizmetler. Güzel tabii, 'On bin kişiye iftar verdi' haberiyle ana haber bültenlerine çıkmak ya da gazete sayfalarına girmek.

Asla eleştirmem...

Ama en az bunun kadar başka iyiliklere de yönelmesini isterim Ramazan'ı hassas şekilde yaşamak isteyen bireyler ve kurumların...

Pakistan'da tarihin en büyük felaketlerinden biri yaşanıyor. Batılı ülkeler 'Taliban' filan bahanesiyle yardım etmeye yanaşmıyorlar. Felaketin boyutu o kadar büyük, lakin bizim kamuoyumuzda uzun iftar masaları kadar yer almıyor ne acı ki!

Ve hâlâ da devam ediyor felaket. Uzmanlar, yağışların 2 hafta daha sürmesini bekliyor. Öyle bir felaket ki 40 milyon insanı etkilemiş. 2 bin insan kayıp. (Muhtemelen çoktan vefat etmiş) Kalanların durumu ise ölenlerden beter; salgın hastalıklar, barınma ve beslenme yetersizlikleri Pakistan'ı tam bir felaket ülkesine dönüştürmüş durumda. Ülkenin yüzde 70'i sular altında.

Ayşe Karabat'ın dediğine göre 6 milyon insanın açlıkla karşı karşıya olduğu Pakistan'da, BM'ye göre, acilen ihtiyaç duyulan para 460 milyon dolar ki henüz yarısı bile zar zor toplandı. Oysa ABD'nin Afganistan'da yürüttüğü ve başarısız olduğu çoktan tescillenmiş sözüm ona 'terörle savaşına' bir ayda harcadığı para 12 milyar dolar, yani Pakistanlı çocukların, sapır sapır ölmesini ilk etapta engellemek için gerekenin aşağı yukarı 25 katı.

Ve biz bu Ramazan'da oruç tatalım diye daha miskinleşelim isteniyor. Evlerimize girelim, gölgelerden hiç çıkmayalım. Biliyorum, Türk insanı hamiyetperverdir. Bakın Pakistanlı çocukların içebilecek bir damla suyu yok. Suyun içinde susuzluktan ölme riskleri var. Ya susuz kalacaklar ya mevcut suyu içip salgın hastalığa yakalanacaklar. Hiçbir şey yapamıyorsak bir şişe su bile de yollayamayacak mıyız bu çocuklara?

Ne dersiniz sevgili cömert ve upuzun iftar sofraları kuran büyüklerimiz!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vicdanları ayarlama enstitüsü

M. Nedim Hazar 2010.08.25

Ergenekon ile kurdukları fitri gönül bağı dolayısıyla, yaşanan gelişmeleri belirli bir açıyla görüp, karşılarındaki manzaraya göre kah hüzünlenip, kah öfkelenen kitlenin anlamadığı bir şey var.

Geçmişte de anlatmaya çabaladık ama sanırım ciddi bir idrak tıkanıklığı var. 'Beyler sizin 'rövanş' diye nitelediğiniz ve düpedüz 'intikam' olan şey ile yaşanan gelişmelerin ilgisi yoktur.' Zira intikam ayrı adalet talep etmek ayrıdır.

Profesyonel mesleği bu ülkeyi korumak, terör ile mücadele etmek ve bulunduğu kurumu geleceğe çok daha profesyonelce hazırlamak olan birtakım komutanların, (Bu milletten maaş aldıklarını bilmem hatırlatmaya gerek var mı?) işlerini güçlerini bırakıp, Andıç hazırlamalarını, kendi halkına tuzak kurmalarını, kara propaganda siteleri kurup, bu sitelere koydukları tonla deli saçması yazılarla iktidardaki partiyi kapattırmak için tezgah kurduklarını herkes görmezden mi gelecek? Sırf siz 'rövanş' demeyesiniz diye adaletin peşinden koşmayalım mı?

Ülkede maalesef böyle bir zihniyet var sevgili okur. Vicdanlarının bir kısmı inanılmaz hassas. Kendi zihinlerinde kurdukları çarpık ve insafsız yapının keskinleştirdiği bir hassasiyette. Örneğin Ergenekon davası nedeniyle - haklı ya da haksız demiyorum o ayrı konu- içeride olan birtakım isimler için acayip hassaslar. Ağlıyorlar, ağlatıyorlar, hüzünlendiriyorlar. Asla eleştirmem, belki haklıdır. Ama -ne acı ki- yine bu zümrenin vicdanlarının bir kısmı kapkara. Zalimce bir vicdani körlük yaşıyor ve bundan rahatsızlık duymuyorlar.

Biliyorsunuz önceki gün Orgeneral İğsız'ın devir-teslim töreni vardı. Bu törene -ellerinden öperim- İğsız'ın validesi de katılmıştı. Epey yaşlı olan anne Münevver İğsız güçlükle yürüyerek katıldı törene ve zaman zaman gözyaşlarına engel olamadı. Şüphesiz etkileyici bir sahne...

Ve fakat...

Bu sahneden etkilenen normal bir insan, eğer vicdanının bir kesimi zift gibi kararmamışsa, çocukları askeriye'den haksız yere atılan, yıllarca acı çeken, mahkemeye gitme hakkı bile verilmeyen sayısı hiç de küçümsenmeyecek derecede fazla olan subay ve astsubay anneleri için de bir şey hissetmeliydi bence!

Birtakım yasadışı işlere karıştığı iddiasıyla yükselmesi engellenen paşanın annesi anne de, ordudan atılan binlerce astsubayın, yüzbaşının, binbaşının ve hatta paşanınki nedir? Kösele mi?

Birine ağıt yakan vicdan diğerini zerre kadar 'tın'mıyorsa, hiç kusura bakmasın, gitsin başka yerde tiyatro yapsın!

Dahası var...

Andiç medyasının birinci sayfaya 'Annesinin paşası' diye ağlak ifadelerle çaktığı anneler anne de, kendi ordusunun mayınlarına basarak şehit olan gencecik fidanların annesi Karamürsel sepeti mi?

Kızmaca, öfkelenmece yok sevgili dostlar. Paşa'nın annesine müthiş bir rikkat ve merhametle çalışan vicdanlarınız Hantep'e'de şaibeli bir baskın ile katledilen şehitlerin anneleri için kılını kımılatmıyorsa, lütfen başınızı dayayacak başka omuz arayınız.

Örnekleri çoğaltmak mümkün. Münevver İğsız anneyi izlerken benim aklıma ne geldi biliyor musunuz? Salt başı örtülü olduğu halde kendi oğlunun yemin törenine alınmayan, üstelik aşağılanarak tel örgülerin arkasından evladını izlemek zorunda kalan milyonlarca asker annesi!

Bu ve buna benzer nedenlerle Ergenekon leşkerlerinin vaaz verme hakkı yoktur, diye düşünmekteyim.

Önce gidip bir vicdan bakım-onarımından geçsinler. Ardından vicdanlarına balans ayarı yapsınlar. Sonra omzumuzu uzatalım...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çay koy!

M. Nedim Hazar 2010.08.28

Geçen şöyle yazmıştı densizin teki; 'Şimdi moda Hanefi Avcı'ya vurmak!'

Ne büyük yanılğı ya da aldatmaca. Kim vuruyor Hanefi Avcı'ya bilmem ama (onu, vaktiyle 'Avcı Çetelerin Sözcüsü' şeklinde manşet atan Andiççılar düşünsün) bu memlekette 'Fethullah Gülen'e vurmak' şeklinde

özetlenebilecek bir sosyolojik eylem gelişti. Laikçi güruhun topa girmek için hazır kıta beklediği bir ortamda çok işe yaradığı söylenemez ama. Yine de deneniyor bıkıp usanmaksızın.

Hanefi Avcı bunun son örneği bence... İşin uzmanı değilim, kitabı hangi saiklerle yazdı -merak etmekle birlikte- bilemiyorum. Ama hakikatin çok kısa sürede ortaya çıkacağından da eminim.

Ve evet var böyle bir eylem türü... Hem de neredeyse her tarafta...

Misal gazeteleri okunmuyor, tirajları artmıyor değil mi?

Vur Hocaefendi'ye al tiraj!

Yazıları okunmuyor, kimsenin kendilerini iplediği yok değil mi?

Çak Gülen'e seni adam sansınlar!

Bankanın içini boşalttın, evinin bahçesine kontör filan gömdün değil mi?

Giydir 'Fethullahçılara' millet adam sansın!

Her türlü pis işe bulaştın, olmadık entrikalar yaparken yakayı ele verdin değil mi?

Aheste çek kürekleri Merkez medya uyanmasın!

Kimler yok ki bu listede sevgili okur?

Çeteciler, Ergenekoncular, Andıççılar, bulanık su çakalları, her türlü dalavere ile devleti dolandıranlar, köhnemiş gazeteler, zerre miktar zeka kırıntısı barındırmayan yazılarını kimsenin okumadığı yazar-çizer takımı, vicdanlı gibi görünen içi kapkara yayın yönetmenleri, banka sahipleri, hortumcular...

Şarkısı tutmayan şarkıcı bile var aralarında, hesaplayın artık!

Bir koro oluşturulmuş ki evlere şenlik...

Kasetin mi satmadı; gel.

Tirajın mı yetmedi, gel.

Partin mi tutmadı, sen de gel.

Bankayı mı iç ettin, buyurun yerin hazır.

Kadrolaşırken yakayı ele mi verdin, ohoo hemen katıl, katıl.

Onlarca ve yüzlerce yazabilirim inanın...

Lütfen dikkat bu listeye çakal kısmını yazmıyorum. Her 'Anti-Gülen ortamında sahneye fırlayıp gerdan kıran' kesim. Onlar da siz de kendilerini biliyorlar. Makbuz karşılığı kitap, internet sitesi yapan güruh da bu cümlelerin dışındadır. Beş kuruşluk kıymet-i harbiyeleri yok zira!

Geçen gün Taraf gazetesinde Roni Margulies bir yazı yazdı... Başlığı şuydu: Dünyayı ve memleketi ele geçirmeye çalışanlar.

Margulies tatlı tatlı geçmişti dalgasını. Aynı gazeteden Yıldırım Oğur bir gerçeğin altını çizdi Twitter'da: 'Bu yazıyı Türkiye'de ancak Roni yazabilirdi. Çünkü onun Fethullahçılıkla suçlanması mümkün değil.'

Öyle ya, bir de öyle bir durum vardı. Kaderin garip cilvesi Ergenekoncu çevrenin şimdi can havliyle sarıldığı Hanefi Avcı'ya yakın zamana kadar aynı suçlama yapılmıştı. Avcı'ya 'F Tipi' diyenler şimdi paçasına sarılıp referanduma kadar medet umuyorlar.

Şiirlerini kendisinden başka kimsenin okumadığı tıvrını şair-yazarlar elin ecnebi üniversitesinin dekanlarını filan da aynı şeyle suçlamışlardı. Dün bir ortamda söyledim. Kemal Kılıçdaroğlu ile röportaj yapan ve sorduğu sorularla Türkiye'yi öven Der Spiegel'i de Fethullahçı yaparlarsa kimse şaşırmasın!

Dediğim gibi bir kitle var bu memlekette... Başına taş düşse birilerinden biliyor. Arabasının lastiği patlasa, hanımlarının yemeği yansa, pantolonları çift çizgili ütülense suçu Gülen ve onu sevenlere atacaklar.

Bir gidin kardeşim ya, bir gidin!

n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Evet ama yetmez!

M. Nedim Hazar 2010.08.30

Referandum yaklaşıyor. Herkes kendi inancı, meşrebi, düşüncesi doğrultusunda bir şeyler yapıyor. Açıkçası 'Yetmez ama evet' kampanyası benim hoşuma giden bir çalışma. Hayırcıların böylesi bir şeyi düşünmemesi kötü...

Bu süreçte herkes eteğindeki taşı döküyor, kendi kalibrasyonuna göre kullanacağı oyun rengini savunuyor.

Türlü türlü yöntemler deneniyor biliyorsunuz. Siyasiler meydanlara çıkıyorlar, konuşuyorlar, bağırıp çağırıyorlar. Minibüsler sokaklarda avaz avaz geziniyor. Sonra, paneller düzenleniyor, stantlar açılıyor, baskınlar yapılıyor, cam çerçeveler indiriliyor. Bir sürü broşür, katalog, el ilanı, afiş...

Ne için?

12 Eylül'de ne oylanacak? Neler değişecek, nelerin değişmesinden korkuluyor?

Şahsen meselenin önemini kavramakla birlikte, bu kampanya döneminde yaşanan şaklabanlıkları daha çok hatırlayacağım belki.

Fakat...

Meselenin bir de çok ciddi ve hüzünlü boyutu var. İnternette gezinen Sinan Çetin filmini izlediniz mi bilmiyorum. İzlemediyseniz mutlaka izleyin. Ergenekon muhibbi medyanın çok yayınlayacağını düşünmüyorum ama sair kanalların sıklıkla yayınlaması lazım bence. Ve şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki, Sinan Çetin'in 2 dakikalık kısacık filmi, 2 saatlik onlarca seçim mitinginden çok daha etkileyici bence..

Sinema böyle bir şey zaten... Sadece sinema değil, sanatın tamamı... Keşke çok daha fazla görsel belge olsaydı... Tamamen yok, diyemem ama kesinlikle yetersiz.

Elbette vardır ve yönetmenlerine, yapımcılarına haksızlık etmek istemem ama bana bir tane 12 Eylül'ü sorgulayan sinema filmimizi hemen söyleyebilir misiniz? Düşününce, araştırınca çıkacaktır şüphesiz ama yeterli mi?

Yetmez değil mi?.. İşte bu nedenle: Evet ama yetmez... Yetmemeli...

Sadece 'Evet' demekle bitmiyor iş zira... Geçmiş acıları, dramaları hatırlamak için sadece seçim zamanlarını beklememek lazım. Bu ülkede geçmişte yapılan zulümleri, akılsızlıkları, soytarlıkları kalıcı kılmak; kitabını yayınlamak, dramını, belgeselini çekmek gerekiyor.

Nazif Tunç çektiği dizi ve TV filmleriyle tanınan bir yönetmen. Epey süreden beri elinde bir projesi var. Ne ki bu seçim sürecinde 12 Eylül mağdurları ile ilgili materyal arayan kesimler, sair zamanlarda geçmişle çok ilgilenmediğinden olsa gerek Tunç'un idama mahkum 9 Ülkücü gencin hapishanede yaşadıkları manevi değişimi anlatan 'Yusufiye' projesini de bilmeleri mümkün değil.

Aslında Yusufiye'ye politik bir film senaryosu demek bile mümkün değil. İnsani ve daha çok imanî bir film. İdam edilirken cebinden "kaza namazı pusulası" çıkan gençlerin zindanda yaşadıkları var...

Rahmetli Yazıcıoğlu'nun şiirini hatırlıyoruz hepimiz değil mi?

"Siz peygamber çiçekleri toplarken/ Ben çeşme başında uzanmak istiyorum/ Huzur dolu içimde/ Ben sonsuzluğu düşünüyorum/ Ey sonsuzluğun sahibi, sana ulaşmak istiyorum/ Durun kapanmayın pencerelerim/ Güneşimi kapatmayın/ Beton çok soğuk, üşüyorum..."

İşte 'sonsuzluğun sahibini düşünen' 9 gencin hikâyesi var 'Yusufiye'de. Yeterli maddi desteği bulmuş olsaydı Nazif Tunç filmini çok önceden çekmiş olacaktı. Ve bugün biz insanlara 'Niye evet?' demeleri gerektiğini anlatmaya bile gerek duymazdık. Filmi izleyen vicdanlı her Anadolu insanı, zaten ne yapacağını bilirdi!

İş bu nedenlerle diyoruz efendim: Evet ama yetmez...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çağın vicdanı

M. Nedim Hazar 2010.08.31

Asrın hastalığı olarak görürdü ideolojileri Cemil Meriç. Onları 'İdraklere giydirilmiş deli gömleği olarak' görürdü. Esasen, sadece ideoloji ile kuşananlaraydı itiraz.

Yoksa yazdıklarının bir yerinde, 'İdeolojiler uçurumları aydınlatan deniz fenerleri' şeklinde söylemişliği de vardır. Ve eklemiştir tabii: "İdeolojiler, siyaset dünyasının haritaları. Haritasız denize açılır mı? Harita tehlikeli bir yolculukta tek kılavuz olamaz. Pusulaya da ihtiyaç var. Pusula: şuur. Tarih şuur, milliyet şuur, kişilik şuur."

Devşirme kavramların bizi ayıran uçurumlara dönüşmesi yaralar rahmetli Meriç'i. Kamplaşmanın her türlü acısını derinleştirir, öfkesini artırır. Kendi içine doğru kanayan sessiz bir entelektüel pınar gibi akar ve akar.

Şu nasıl bir acıdır bilir misiniz: "Benim trajedim şu birkaç satırda: Sevebileceklerim dilsiz, dilimi konuşanlarla konuşacak lakırdım yok. Yani, dilimle, zevklerimle, heyecanlarımla, yarım 'Büyük Doğu' kadrosundanım. Düşüncelerimle, inançlarımla 'Yön'e yakınım. Bu bir kopuş, bir parçalanış." Keza; "Sağ okumuyor, boşuna bağıriyorum, sol diyalogdan kaçıyor. Anladım ki, bu iki kelime aynı anlayışsızlığın, aynı kinlerin, aynı cehaletin ifadesidir. Sol ve sağ çılgın sevgilerin ve şuursuz kinlerin emzirdiği iki ifrit. Toplum yapımızla alakası olmayan iki yabancı... Hristiyan Avrupa'nın bu iki habis kelimelerinden bize ne? Bu maskeli haydutları hafızamızdan kovmak ve kendi gerçeğimizi kendi kelimelerimizle anlatmak her namuslu yazarın vicdan borcu." cümlelerinde de, ithal kavramlara karşı iki büküm acı çeken yerli bir münevverin haykırışı vardır. Sadece Bu Ülke'nin arka

kısımındaki Kanaviçe bile bir yıllık akademik eğitime eşdeğerdir. Ne ki yıllar boyu 'yok sayılır' Cemil Meriç. Cezaların en insafsızdır yok saymak. Türk düşünce dünyası onu görmek istemez, Türk edebiyat âlemi mesafe koymak ister Meriç ile arasına.

Ancak o kendinden emindir ve benzerine az rastlanılacak bir münevver namusuna sahiptir: "Benim bütün kuvvetim, mümkün olduğu kadar 'tarafsız' oluşumdan geliyor. Bugün bütün nassların peçesini sıyırmış, bütün hakikatleri tenkit süzgecinden geçirmiş, hakikatten başka yaşayış sebebi kalmamış bir insanım."

Bildik anlamda bir tarafsızlık değildir onunki. Tenis maçı seyreden züppe burjuva aydını gibi tribünde kalmak niyetinde hiç değildir zaten.

Yaşadığı dönemde sessiz uzlet mağarasında kollarını açıp şöyle haykırmıştı büyük mütefekkir: "Bir çağın vicdanı olmak isterdim, bir çağın. Daha doğrusu bir ülkenin, idrakimize vurulan zincirleri kırmak, yalanları yok etmek, Türk insanını Türk insanından ayıran bütün duvarları yıkmak isterdim. Muhteşem bir maziye, daha muhteşem bir istikbale bağlayacak köprü olmak isterdim, kelimeden, sevgiden bir köprü. Sanat düşüncenin, düşünce mukaddeslerin emrinde olmalı. Hakikat mukaddeslerin mukaddesi... Hakikat ve sevgi."

Prof. Dr. Ümit Meriç Yazan'ın da belirttiği gibi "Kendi tarihsel kimliğimizi, varoluş sebebimizi, farklılığımızı kavramak için ve bir anlamda asırlardır süren hilkat şaheserini yaşayan bir devletin bireyleri olan dedelerimizin torunları olarak, Cemil Meriç'i bilmek ve anlamak zorundayız. Çünkü Cemil Meriç bir mütefekkir ve aksiyon adamıydı." Keşke gençliğimiz bu büyük ustayı, fikir mimarını daha iyi tanıyabilse. Keşke yaşayan entelektüellerimiz, siyasilerimiz sağı solu, şucu bucuyu bırakıp 2011 yılının Cemil Meriç yılı olması için karınca kararınca bir şeyler yapsalar. Keşke! n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Susarak anlatmak

M. Nedim Hazar 2010.09.04

Diyecektim ki; Bakma böyle sessiz görüldüğümüze. İçimize akar nehirlerimiz bizim.

Ne yükseklerden dökülürüz bin bir vaveylalarla da,

şelalelerimizin altında halı gibi serili huzur göllerimiz sakinleştirir bizi.

Sustum!

Diyecektim ki;

Bakma öyle durgun görüldüğümüze.

Ya büyük bir seferden gelmiş, soluklanıyoruzdur,

Ya da yeni bir yolculuk fısıldanmıştır kulağımıza...

Prangalara vursalar bile bizi, gidemesek de yerimizde zıplarız biz!

Sustum!

Diyecektim ki;

Bakma öyle ürkek göründüğümüze...

Yüreklerimiz yiğit yuvasıdır bizim.

Kaf dağının arkasındaki yedi başlı ejderhayı alt etmek için gözümüzü kırpmadan fırlarız ileri.

Ne ki bunun dedikodusunu yapan hafif meşreplerden değiliz biz!

Sustum!

Diyecektim ki;

Bakma böyle renksiz göründüğümüze...

Dalgacı Mahmut bizden öğrendi gökyüzünü boyamayı...

Denizi yırtıp, içine koyu mavi mürekkep damlatmayı da ona biz öğrettik.

Gökkuşağının tüm renkleri göğüs ceplerimizde daima hazırdır.

Hayatımız da, ölümümüz de...

Dünümüz de, bugünümüz de, yarınımız da renkli Türkçe ve sinemaskoptur bizim.

Sustum!

Diyecektim ki:

Bakma öyle tatsız tuzsuz göründüğümüze...

Bin bir çeşit tadı vardır sevdalarımızın.

Ne ki dünyanın acılarına baktıkça kaçır ağızımızın tadı bizim.

Bir misyonumuz da budur esasen;

bir yandan yoğururken geleceği bir oyun hamuru gibi,

bir yandan ferahfeza lezzetler akıtırsınız inceden.

Sustum!

Diyecektim ki:

Bakma öyle sevgisiz göründüğümüze...

Sentetik sevgi gösterilerinden hazzetmeyiz biz.

Ve boşa harcayacak bir gram sevgimiz de yoktur.

Hedefi vuramayan oku atıp, bununla caka da satmayız.

Cömertizdir üstelik!

Büyük-küçük, uzak-yakın demeden istenmeden uzattığımız ilk şeyimiz sevgidir bizim.

Sustum!

Diyecektim ki;

Bakma öyle zevksiz göründüğümüze...

Sadelik bize geçmişimizden miras.

Başta hayallerimiz ve rüyalarımız olmak üzere,

işlerimiz, ibadetlerimiz, sıradan meşgalelerimiz bile haz vericidir.

Haz alırsız maddi ve manevi olan her şeyden...

Bir adımız da zevktir bizim...

Sustum!

Diyecektim ki;

Bakma öyle hissiz göründüğümüze...

Gözyaşlarımız aızıımızdır bizim.

Çin'de Maçın'de bir kuşkanadı incinse yankısı yüreğimizden gelir.

Haksızlığa öfkelenir, düşene en çok biz üzülürüz.

Yol gitmekten başka şey bilmez ayaklarımız, hele teklemeyi asla öğrenemedik bugüne kadar.

En çok avuç içlerimiz nasırlaşmıştır, el uzatmaktan bizim!

Sustum!

Diyecektim ki;

Bakma öyle yüz­süz göründüğümüze...

İdeallerimiz uğruna kalınlaştırdık yüzümüzün derisini biz.

İş bu nedenle;

bin kere kovsan da kapından bizi, yine geri döneriz.

Ufkumuz nefsimiz adına çizili değil ki, alıngan olsun ruhumuz...

Kimsenin ateşle terbiye edilmesine razı gelemeyiz biz.

Sustum!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Azgınlık raporu!

Kimileri işin şirazesini kaçırıyor. Ülkenin geleceğinin önümüzdeki referandumla olan ilişkisinin herkes farkında. Ama 'Hayır' çıkarsa da, 'Ülke elden gitti' deyip sırtımızı dönüp gidecek miyiz?

Elbette değil...

Herkes kendi inandığı ölçüde, tıyneti nispetince yapıyor mücadelesini. Kimi hakaret, iftira, kimi entrika, yalan dolan, kimi her şeye rağmen efendi olmaya çabılıyor, kimi başkasının kendisine yaptığını başkasına aynen yapıyor.

Hadi satırbaşları ile referandum cangılından geçelim...

Arif Sağ'ın gelini ve oğlu referandumda kendinden geçen gruba dahil olmuş. Oğul Sağ, 'Namuslu insanlar Hayır der' derken, gelin Sağ, 'evet verecekler koyun sürüsü' demiş.

Şahsen üstüme alınmadım, çakal sürüsüne dahil olmaktansa, inek, koyun, keçi gibi mübarek hayvanlardan olmayı tercih ederim! Bu ülkede kimin namuslu, kimin fikir ve ideoloji fahişesi olduğunu da millet zaten bildiği için, hiç üzerime alınmadım şahsen!

Bir de tuhaf hesap var...

CHP'li Gürsel Tekin, AK Parti'nin sadece afişler için 55 milyon dolar harcamış olması gerektiğini söylemiş. Bu kesimin hesap yapmadaki tutarlılıklarını açıkladıkları anketlere bakarak söyleyebiliriz. Ancak Tekin, Habertürk'e bunları söylerken aynı partiye mensup, başka bir partili H. Suha Okay Cumhuriyet'e AKP'nin seçimde 40 milyon TL (eski parayla trilyon) harcadığını ve her afiş asana 250 TL verdiğini söylemiş.

Sadece afişlere 55 milyon dolar! Toplam bütçe 40 milyon TL? Her afişçiye 250 lira! Bir abaküs bulup CHP'lileri tekrar matematiğe başlatmak gerekiyor sanırım.

Evet diyen Osman Can ve yazar Adalet Ağaoğlu, bir panelde yumurtalı saldırıya uğramış. Doğan medyası saldırganlar için ısrarla 'Öğrenciler' dedi durdu. Beni en çok saldırganların bahaneleri güldürdü: 'Bize söz hakkı vermeyince yumurta attık' demişler. Yumurtaları da toplantıda omlet yapmak için yanlarında getirmişlerdir!

Beni en çok şaşırtan olay ise CHP'li Avcılar Belediyesi'nin hazırladığı 'başörtüsünü rahibe kıyafetiyle bir tutan' afişlere gösterilen tepki oldu. Sanki bunları CHP'lilerden ilk kez duyuyormuş gibi tepki verdi birileri. Bu zümreye Kılıçdaroğlu da dahil. Önce 'biz yapmadık, yapanları bulun' diye gürledi ama her zaman olduğu gibi 24 saat içinde yanıldı ve mahcup oldu. Ama bilmeliydi bence. CHP'ye oy veren kesim cidden öyle düşünüyor. Kılıçdaroğlu o nedenle türban konusunda habire zikzak çiziyor!

Eski CHP'li, bugünlerde şambrelle denize giren yaşar Nuri Öztürk de, Canan Arıtman Hanım da daha önce 'Türban rahibe giysisidir' demişlerdi. Hatta CHP'nin pek bir sevdiği Bayan Muazzez İlmiye daha da coşup başörtüsünün -afedersiniz- fahişe giysisi olduğunu söyleme cüretini göstermişti. CHP bu yani, istedikleri kadar rapor hazırlasınlar, bu yaştan sonra değişemezler!

Hatırlarsınız, önce çarşafıya rozet takmış, sonra Mersin'de çarşaf parçalamayı özgürlük zanneden gösteri yapmışlardı!

Liderler referandum dolayısıyla ekranları geziyorlar. En son CNNTürk'te denk geldim Kılıçdaroğlu'na. Afiş olayı dolayısıyla coşmuştu. Ben kendi partisinin ona ihanet ettiğini düşünüyorum. Bir kişi arayıp, 'Sayın başkan biz yaptırдық. Bu meseleyi çok kurcalama, topu taca at' diyebilirdi. Demediler, o da gürledi. Sonra? Sonrası malum; mahcubiyet...

Gazeteciler onu 'Türbanı biz çözeriz' konusunda sıkıştırdılar. 'Rapor hazırlıyoruz' dedi. 'Peki Kürt meselesi?' dediler, 'Arkadaşlar rapor hazırlıyor' dedi buna da... Hatırlarsanız yenildikleri genel seçim sonrası da rapor hazırlamış ve kabahati millette bulmuşlardı. Bir de kendi partilileri hakkında 'Azgınlık raporu' hazırlasalar da şu yumurta, rahibe türü saçmalıklar yapmasalar!

Anlaşılan önümüzdeki dönem daha çok CHP raporlu parti olacak. Vatandaş referandumda ellerine raporu tutuşturunca ne yapacaklar merak ediyorum!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sonucu açıklıyorum!

M. Nedim Hazar 2010.09.11

Önce şunda bir mutabık kalalım: Bu ülkenin bölündüğü filan yok. Ulusalçı çakma sosyologların, 'memleket bölündü, halkın yarısı EVET, diğer yarısı HAYIR diyor' türü zevzekliklerini kimse umursamasın. Türkiye referandum yaşıyor, herhalde iki (hatta üç) tür yaklaşım olacak. Şahsen ben bu sürecin ülke adına hayırlı olduğuna da inanıyorum. Çok geyik bir benzetme ama referandum turnusol oldu bence.

Bir diğer fayda ise, liderlerin ve partilerin iç yüzünü, yaklaşımlarını, -her ne kadar alakasız olsa da- her konudaki çözüm önerilerini -biraz daha yakında- öğrendi, öğreniyor millet.

Vatandaş artık 'Hayır' derse neye demiş olacağını, 'Evet' derse ne anlama geleceğini çok iyi biliyor. Şunu unutmayalım; ne 'Hayır' diyenler haindir, ne de 'Evet'.

EVET çıkarsa güneyin Suriye'ye, kuzeyin Ruslara, Ege'nin Yunanlılara bağlanacağına inanan veya inandırmaya çalışan bir kitlenin olduğunun farkındayım. HAYIR çıkarsa Ergenekon sanıklarının hepsinin dışarı salınacağına, CHP'nin tek parti dönemindeki uygulamalarının geleceğine inananların olduğu gibi...

Esasen bu referandumda ülkenin böyle çift kutuplu gibi görünmesindeki en temel unsur medyanın eski 'Darbeci/CHP yandaşı' tek sesliliğinin bozulmuş olmasıdır sevgili okur. Eskiden olsa milletin tamamı tek tip oy verecek gibi yayınlar yapılır ve sandıktan çıkan sonuç her ne kadar hakim zihniyet için tokat etkisi yapsa da, halkın gerçek resmini önümüze sererdi. Şimdi durum epey farklı. Tek sesli medya yok artık. Dolayısıyla Andıç/Yoldaş medya istediği gibi at koşturamıyor, istediği türden yayınlar yapamıyor. Bölünmüşlük görüntüsünün temel nedeni bu.

Hemen bir örnek: Anketleri hiç sevmem ve güvenmem. Ama CHP medyası kendi ismarladığı bir ankette AKP yüzde 56 çıkıyor diye yayınlamamış. Ne gam, alternatif medya anında manşetten çıktı anketi! Demem o ki, tek tip medya hakimiyeti bitince, tek tip halk görüntüsü de bitti. Eskiden medya seçime kadar halkı tek tip gösterip, seçimden sonra görmek istemediği ciddi bir kitlenin varlığını görüyor, tokadını yiyordu. Artık öyle değil. Olan bu yani.

13 Eylül sabahı bu ülke kamplara bölünmüş olarak uyanmayacak kimse merak etmesin.

Çok basit bir delilim de var buna.

Geçen akşam internet ortamında, sosyal medya alanlarında son derece hararetli çatışmalar yaşanıyordu. Herkes zekâsı, yeteneği, birikimi nispetinde kendi fikrini savunuyor, sert ya da yumuşak, düzeyli ya da düzeysiz bir iletişim sağlanıyordu. Bu tartışmalara bakınca ülkenin tam ortasından ikiye bölündüğünü düşünmek mümkündü.

Saatler akşam 21.00'i gösterdiğinde enteresan bir olay oldu. Tüm bu tartışmaları yapan herkes birdenbire Türkiye'yi savunan fikirler, görüşler serdetmeye başladılar. Zira Türkiye'nin basketbol maçı başlamıştı ve herkes tartışmayı bırakıp kendi ülke takımını desteklemeye başlamıştı. Ulusalçı gazeteciler maçlardan dostlarına kısa notlar ulaştırdılar. Muhafazakar medyanın salonda bulunan temsilcileri de öyle.

Hatta iliğine kadar CHP yandaşı bir gazetecinin bana mesaj atıp, 'Gelsene boş yer var' dediğini ileteyim size. Oysa bir akşam önce 'Rahibe' tartışması yapmıştık onunla. Hem de en hararetlisinden.

Birçok klişe cümlelerin sahibinin aksine, ben referandum sürecinin bir milleti sosyal/siyasal açıdan hareketlendirdiğini düşünüyorum. EVET ya da HAYIR, hangisi gönlünüzden geçiyorsa geçsin, açın, okuduğunuz gazetelerin sayfalarına bakın. Geçmişle olan hesaplaşmalar, sanatçıların sosyal hayata katkıları, kanaat önderlerinin, sivil inisiyatiflerin katkıları vs...

13 Eylül sabahı sonuç ne olursa olsun, kaybeden yıllar boyu bu milleti zihinsel hadımlık ve pasiflikle cezalandıranlar olacaktır. Macun tüpten çıkmıştır artık arkadaşlar.

Kazanan Türkiye olmuştur!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tokat!

M. Nedim Hazar 2010.09.13

Sevgili okur... İyisi/kötüsü, akıllısı/delisi ile bir seçim süreci atlattık. Aslında niyetim size seçim sonrası, belki biraz daha derinlemesine, biraz daha başımızı iki elimizin arasına alıp okuyabileceğimiz bir yazı yazmaktı. Allah şahittir ki, bu niyetle oturacaktım bilgisayar başına.

Aslında oturdum da... Ve hatta bu niyetimi destekleyen argümanlar bizzat Başbakan'dan geldi. Bence Tayyip Erdoğan'ın referandum sonrası yaptığı konuşma son derece derinlikli ve akıl doluydu. Şöyle bir cümle kullandı mesela: "Bugün imtiyazlarını korumak isteyenler değil, toplumun adalet talebi kazandı, hak ve hakkaniyet kazandı!"

Böyle onlarca cümle not etmek mümkündü. Ne bileyim, 'Kralların değil kuralların egemen olduğu bir toplum' filan...

Gelin görün ki, başka şeyler de oldu...

Örneğin sayın Bahçeli'nin açıklamasını dinledim. Ve aradaki kalibrasyon farkını bir kez daha gördüm. Sonra Oktay Vural, hangi akla hizmet ekrana çıkartıldığını çözemediğim Yaşar Okuyan. Ve ille de Doğan Grubu'na ait yayın organlarında kalem oynatan, ekranlarında program yapan yazar-çizer takımı.

Onlar okudukça ben hayrete düştüm. Onlar yazdıkça, 'Ne zaman adam oluruz?'un cevabı uzaklaştıkça uzaklaştı. Mesela bu grupta ne işe yaradığını bilmediğim biri 'Bu Fethullah'ın ismini de çok anmaya başladılar' diye yazmış. Aynen böyle inanın. Başbakan, teşekkür ederken 'Okyanus ötesi'ne de etti ya, o ağırlarına gitmiş, sanki Başbakan ana-avrat küfür etmiş onlara! Esasen aklımdan geçen kelimeler başka ama yazımın içeriğini değiştirmeye karar verdim.

Bu 'Okyanus ötesi' türü sıfatları kimin icat ettiğini biliyoruz. Ergenekon'un kiralık kalemleri ve gönüllü yumuşatıcıların siyasilere birlikte ağızlarından düşürmedikleri de bir gerçek. Hatırlarsınız bir süre önce bizzat

CHP Lideri Kılıçdaroğlu aynen şöyle demişti: "İlk tokadı siz atacaksınız. İlk tokadı atın, okyanus ötesinden de duyulsun bu tokat."

Bu millet dün bir tokat attı aslında. Nerelerden duyuldu bilemem ama Sayın Kılıçdaroğlu sanırım o tokadın sersemliğinden epey bir süre ortalıkta görünmedi, görünemedi.

Neticeyi biliyorsunuz... Millet olarak kocaman bir şamar indi birilerinin yüzüne. Anlarlar mı, anlarsa gereğini yaparlar mı bilemiyorum. İlk göstergeler bırakınız anlamayı, onları daha da kudurttuğu şeklinde. Bahsini ettiğim güruhun yazılarına baktığınızda sanki bir genel seçim yapılmış ve bunu CHP kazanmış gibi sunuyorlardı. Hatta kargalara bile kahkaha attıracak şu cümleleri bile okudum Hürriyet'te: "Kılıçdaroğlu rüştünü ispat etti!" Rüşt ile kaleci Rüştü'yü karıştırıyor sanırım bu muhterem. Aslında atılan tokatların muhataplarından biri de bu muhterem ve paydaşlarıydı.

Kimlere gitmedi ki bu tokatlar?

Kendini vatansever olarak ön plana itip, gerçek milliyetçileri refüze eden faşistlere, kapalı kapılar ardında terörist başını bile oyuna dahil edebilecek kadar gözü dönmüşlere, hukuku ideoloji ve inançlarının bastonu olarak gören tehlikeli ruhlara, Andıç ve Ergenekon medyasına, kendini sanatçı diye lanse eden birtakım çalçenelere, istatistik bilimini psikolojik harbin parametresi olarak kullanan anketçilere, tekaüt ya da muvazzaf cuntacılar, Ergenekoncuların kucağına oturup, samimi Müslümanlara pusu atan çakma din adamlarına ve daha yüzlercesine...

12 Eylül 2010 günü Kemal Kılıçdar-oğlu'nun merak ettiği tokadı patlattı millet. Sesi okyanus ötesinden filan değil, TÜRKSAT 1'den bile duyuldu sanırım! Ama 'alışkanlık yapmış bir bünyeye bu tokat ne ki?' dersiniz, önümüzdeki maçlara bakacağız, derim!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kedi-ciğer muhasebesi

M. Nedim Hazar 2010.09.18

İtiraf edeyim; büyük bir hayranlıkla izliyorum. Gerek CHP'yi, gerekse kendi hayatlarını bu siyasi partinin hayatıyla bütünleştiren kesin inançlıların halkoylaması sonucunda yaptıkları yorumları, sergiledikleri davranışları, cidden hayranlıkla izliyorum.

Sayın Bahçeli gibi rakamları alıp, yüzünü gözünü kırdıktan sonra '42 büyüktür 58'den' gibi sonuçlar çıkaranları mı ararsınız, insanların kendisine gülebileceği ihtimalini boş vererek, 'Tayyip Erdoğan kaybetti, Kemal Kılıçdaroğlu bu seçimin kesin galibi' diye yazanı mı, yoksa millettten aldığı dersin muhasebesini yapacak yerde 'ilk seçimde dağıtıyoruz' diye kendi kendine gaz vereni mi?

Bu tür durumlarda basit bir tersten okuma, çok eğlenceli olabiliyor. Söz gelimi, yüzde 42'yi başarılı olarak gören zihniyet, şayet yüzde 58 oranında oy almış olsa; 'Alayınız böceksiniz' ruh haline gireceği kesindir. Yenildikleri halde, kendileri gibi olmayanları sopalamaya kalkışanların bir de galip geldiğini düşünürseniz.

Yok... Vazgeçtim, o kadar da eğlenceli olmayabilir!

Oysa bir de meselenin gösterilmek istenmeyen boyutu var. O da şudur: Gerek CHP gerekse MHP ciddi anlamda 'Tabanımızın bir kısmı altımızdan kayıyor mu?' telaşında gibi. CHP kendi yüzde 20'lik kısmından emin sanki. Zira hiçbir değişim talep etmeyen, statükoyu sonuna kadar savunan, her gelişmenin karşısında aslanlar

gibi duran bu kitlenin bir yere gidemeyeceğini çok iyi biliyorlar. Benzer zihniyetin sağ kanattaki yansımasının oranı ise yüzde 6...

Her ne kadar ortaya çıkan yüzde 42'lik dilimi CHP ile MHP paylaşmıyor, her ikisi de tek başına sahiplenmek istiyorsa da, hesaba katmak istemedikleri bir ortakları daha var aslında. Genel tabiriyle 'gayri memnunlar' diyebileceğimiz azımsanmayacak bir kitle var ülkemizde. Partileşmeler belki yüzde 10-12 arası oy bile alabilirler. Tayyip Erdoğan ve AK Parti'den hazzetmeyen, referandum maddelerini asla önemsemeyip, salt AK Parti ve Erdoğan'a tepki olarak 'hayır' oyu veren bu kitlenin oranı düştüğünde geriye kalan yüzde 30-32'lik dilim CHP+MHP'nindir.

Geçen yazımda da belirttim, 'ülke bölünüyor, ortadan çatlıyor' türü saçmalıklara katiyen itibar etmem ben. Ve hatta devlet de, PKK da oturup karar alsalar ve 'hadi bölüyoruz' deseler bile bu ülke bölünmez. Bölünemez... Yüzlerce, binlerce yıllık bir iç içe geçmişlik var çünkü. Sınırları belirlemek onlarca yıl alır. Hadi onu yaptınız, insanları kendi orijinlerine mi yollayacaksınız, yoksa 'herkes kendi yerinde' mi diyacaksınız? Kıbrıs'ta Rumlarla beraber yaşamak için politika üreten devlet, Kürtlerle ayrılığı zaten istemez. Konumuz bu değil zaten.

CHP medyası şöyle bir algı oluşturmaya çalışıyor: Ülke sahiller ve iç Anadolu olarak ikiye bölünüyor. Buna bir de Güneydoğu'yu ekleyin, etti mi üç! Hiçbir rasyonel karşılığı olmayan -afedersiniz- ahmaklıktır bu. Bu bölünme edebiyatına, şezlong medyasının bir tutam da 'sivil dikta' ekletmesi ile 'korkuyorum anne' paranoyası üretilmeye çabalıyor. Sonra da kalkıp, 'padişahlığa geçiyorlar' diye başka telden bağırarak da aynı kesim. Önceki akşam NTV'de ekrana çıkan Şerif Mardin Hoca da buna benzer bir açmaza dikkat çekti.

Şunu da not etmeden bitirmeyeyim. Gerek CHP için, gerek MHP için aslında geç filan kalınmış değil. Elbette referandumu ve toplumu doğru okumak istiyorlarsa. Yoksa Bahçeli'nin yaptığı gibi, aynaya bakıp kendini sigaya çekmek yerine halka hakaret etmeyi sürdürürse, bir sonraki seçimlerin akabinde emeklilik günlerinin tadını çıkarmaya başlar. Aynı şey Kemal Bey ve CHP için de geçerli. Tabanı ne kadar izin verecek bilmem ama son 50 yıldan ders çıkarmayıp, bir önceki seçim sonrası çaldığı havaları tekrar çalarsa, Kemal Bey de mali müşavir olarak Türk halkına hizmet vermeye başlar. Bu şekil yani... n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ya Zaman olmasaydı?

M. Nedim Hazar 2010.09.20

Mahrumiyetlerin getirdiği mağduriyetlere alışkın bir toplumuz. Yokluğun getirdiği mağlubiyetler üzerine kafa yormak bu nedenle belki aklımıza pek gelmiyor.

Çok önemli bir şey daha var: Sahip olduğumuz bazı değerlerin kıymetini bilmek için, o değeri kaybetmemiz gerekiyor ne yazık ki! Aksi halde kadir, kıymet bilmiyoruz.

Demokrasi örneğin... Değerini anlayabilmek için, cunta zihniyetinin ya da belli bir ideolojinin kesin inançlılarının elinde iğdiş edilmesini bekledik millet olarak...

Bireysel ve toplumsal hayatın neredeyse her alanında bu böyle. Sahip olduklarımızın önemi ve kıymeti, ancak elimizden alındığı zaman ortaya çıkıyor.

Aslında şöyle bir şey yaparak bir değer ve önem listesi çıkarabiliriz: Sahip olduğumuz bazı değerlerin bir an için olmadığını varsayarak, hayatımızın nereye doğru yöneleceğini tahmin etmek, bu anlamda 'olmayana ergi'

yöntemiyle bir kanaate varmak mümkündür.

Gazetemiz örneğin.

Türk halkının çok büyük bir kısmı medyanın önemini yıllar boyu kavrayamadı. İletişim kaynaklarını ve imkânlarını elinde tutan zihniyetin çok ciddi bir aidiyet sorunu olduğu için, bu ülke medyası yıllar boyu kendi halkıyla hep çelişti. Hatta bazı grup ve fraksiyonlar, kendi milletini düşman olarak gördüler. Yarım asırdan daha fazla bir süredir bu milleti ezmeye, yok saymaya, geri göstermeye çabalayan yayın organları oldu.

Yanlış anlaşılmasın, elbette top yekûncu bir anlayış içinde değilim. Elbette istisnalar olacaktır. Ve yine yanlış anlaşılmasın, "Zaman Gazetesi'nden önce bu ülkede doğru dürüst gazetecilik yapılmıyordu" iddiasında da değilim asla!

Lakin şunu gönül rahatlığıyla söyleyebiliyorum: Son 10-15 yıldır Türkiye'deki yaşanan olaylara ve gelişmelere baktığımızda, eğer Zaman Gazetesi olmasaydı, bugünkü tablo çok farklı olabilirdi!

Her şeyden önce Türk medyasının dokusuna işlemiş olan 'Basın özgürlüğü eşittir basın paşa gönlüne göre istediğini yapma özgürlüğü' algısı değiştirilmiştir sevgili arkadaşlar. Bunun doğal sonucu olarak gazetelerin, televizyonların hiçbir kaygı ve endişe taşımadan üfledikleri yalan haber sayısı azalmıştır. Zira doğal bir misyon olarak Zaman Gazetesi meslek adına yapılan yanlışları düzeltme görevi de üstlendi uzun süre.

Asparagas, sansasyon, manipölasyon gibi Türk medyasının genel karakteristiğine dönüşen kötü huylarda, kısmi de olsa, düzelme var ise, bu işte aslan payı -herhalde- Zaman Gazetesi'nin olsa gerekir!

Siz bakmayın yılların çakal gazetecilerinin 'yandaş medya' diyerek küçümsemeye ve etkisizleştirmeye çabaladıklarına. Bu memleket 50 yıldır ne yandaşlıklar gördü Türkiye'de. Bu taktiğin nedenlerinden biri de 'Öyle yağma yok artık' durumunun ortaya çıkmasıdır.

Malum medya artık istediği gibi yönlendirme haberleri yapamaz duruma gelmiştir. Eskiden olduğu gibi, istedikleri haberi gizleyip, istediklerini abartarak kamuoyu oluşturmazlar.

Bakın son referandum akabinde bunların hepsi 'Tayyip Erdoğan niye hep kazanıyor?' sorusunu sorup cevap arıyorlar. Üzerlerine vazife olmayan bir anlayış bu. Halbuki, 'Biz niye hep kaybediyoruz?' sorusunu sorsalar belki bir ilerleme kaydedeceklerdir!

Aslında çok basit bir teklif benimkisi... Bir an için arkanıza yaslanıp son dönemde gelişen olayları düşünün ve Zaman gazetesinin yayınlanmadığını... Ergenekon davasından Kemal Bey'in ikametgâh komedisine kadar birçok şey açığa çıkar mıydı acaba?

Diyeceğim o ki, bir şeyin yokluğu bazen değerini kavratıyor bizlere... Allah Zaman ve onun gibi gazetelerin sayısını artırsın. Artırsın ki, bu ülkenin paçasına yapışıp bataklıkta tutmaya çalışanların sayısı azalsın...

n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yumurta, tavuk ve Avcı'ya dair

M. Nedim Hazar 2010.10.02

Okurlarım bilir, 20 yılı aşkın olan meslekî geçmişimde polisiye ve askerî haberlerle pek ilgim olmadı. Hani başka meslektaşlarıma yapılan bilgi/belge servisleri (ki onlar daha çok bunu 'ele geçirdik' şeklinde alayvâlâ ile verirler) bana yapılmadı.

Ne bileyim, şöyle ağız tadıyla bir 'Dün konuştuğum bir yetkili' şeklinde yazı kaleme alamadım. Zaten kimsenin hesaba alıp uçağa aldığı, gezilere neyim götürdüğü de olmadığı için, genelde hep 'gelişine vuran' yazar oldum. Yanlış anlaşılmasın, bundan gocunduğum ya da şikâyetçi olduğum filan da yoktur. Hatta aksini söylemek mümkün. Amerika'dayken tesadüfen bulunduğum Başbakan'ın basın toplantısında, diplomasi muhabiri arkadaşlar manşet devşirebilmek için kulaklarını dört açıp, dikkat kesilirken, ben Başbakan'ın sallama çayın ipini, biz ölümlüler gibi kaşığa dolandırıp sıkmasını yazdım.

İş bu ve buna benzer nedenlerle Hanefi Avcı meselesinin başından beri, olayın iç yüzü hakkında çok fazla bilgi sahibi olmadım. Fakat meslek gereği (bu tür kitaplar okumaktan hazzetmediğim halde) Avcı'nın kitabını satın alıp, bir nebze olsun bütçesine katkıda da bulunmak durumunda kaldım. Şahsen belli bir filmin, müzik albümünün ya da kitabın trende dönüştürülmesini, daha doğrusu 'okumayanı, izlemeyeni, dinlemeyeni dövüyorlar' şeklinde ideolojik bir tüketim aygıtına dönüştürülmesini eskiden beri hiç sevmem. Misal, bugün artık rahatlıkla hakkında fikir söyleyebileceğim Efendi isimli kitabı da özellikle almamıştım. Ne zaman ki Y. Hakan Erdem'in o güzelim kitabı Tarih-Lenk'i okudum, sonra Efendi'yi de alıp göz attım.

Hanefi Avcı olayında gelineen durum, anlayabildiğim kadarıyla bir tek noktada düğümleniyor. Ki ben bunu biraz ironiyle 'Kırmızı yandığı için mi dururuz, yoksa biz duracağımız için mi kırmızı yanar?' şeklinde bir paradoks ile izah etmeye kalkıştım. Gelineen nokta şu: Hanefi müdür kitap yazdığı için mi tutuklandı, yoksa tutuklanacağını anladığı için mi kitap yazdı?

Kitabın içeriğini, Avcı'nın kişiliğini filan 'es' geçerek bunu söylüyorum. Yoksa merak edenler için söyleyeyim; kitabı okudum ve elbette benim de bir kanaatim oluştu kitapla ilgili. Sorunun cevabına geçmeden önce çok enteresan bir gözlemimi burada tekrar etmek isterim. Ekranlarda ya da gazete sayfalarında 'Ölümüne Haneficiyiz' durumuna düşen amigoların çoğu, çok kısa bir süre öncesine kadar şiddetli bir Avcı düşmanıydılar. Hatta onu 'Eskişehir'e belediye başkanını bitirmek için yollanmış özel görevli, cemaatin görevlisi' olarak lanse edenler bile vardı. Merak edenlerin Doğan Grubu gazetelerinin arşivine girmesi yeterlidir.

Yani bence bu ülkede bir güruh var ve bu tayfanın inanç, din, cemaat, iktidar -ya da her neyse- karşıtlığı, düşmanlığı o kadar muazzam ki, vaktiyle taşladıkları kendi şeytanlarını bile sevebilecek duruma itiyor!

Gelelim yukarıdaki sorunun cevabına. Suç mu kitaptan çıktı, yoksa kitap mı suçtan? Aslında cevabı bizzat Hanefi müdür kitabında veriyor. Diyor ki: 'Beni 7 Kasım 2009 tarihinde dinlemeye başladılar... 6 Ocak 2010'da da ben hakkımda birtakım dinlemeler yapılıyor diye suç duyurusunda bulundum.' Kitap ne zaman çıkıyor? Referandumdan hemen önce, Ağustos 2010... Üstelik bizzat Hanefi Bey ısrarla diyor ki: "Kitabı kendi çocuklarımdan bile gizledim." Kimsenin ruhu bile duymamış...

Şimdi soruyu şöyle sorayım da, Ergenekon amigoları da net anlasın: 7 Kasım 2009 tarihinde dinleme yapan, suçu araştıran emniyet, Hanefi Bey'in kitap yazacağını rüyalarına giren aksakallı dededen mi öğrendiler?

Mesele bu kadar basitken, Ergenekoncuların başka tutunacağı dalın kalmamasıdır düşündürücü olan... Diğer sorunun cevabına gelince; elbette kırmızı yandığı için dururuz ve 'bakın işte ben durdum diye kırmızı yandı' diyenlere de 'saçmalama' deriz ama onları savunan bir Ergenekon muvazzaflı çıkar emin olun!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hepimiz Benazir'iz!

M. Nedim Hazar 2010.10.04

Kemal Kılıçdaroğlu'nun bu yönünü çok seviyorum. Bu ülke hakkında kalem oynatan kimseyi malzemesiz bırakmıyor. Allah eksikliğini vermesin... Her ne kadar kimi zaman basit mantık oyunları ile, kendini açığöz zanneden taşra tüccarı imajı verse de, çoğu zaman samimiyetini fark ediyor insan. Ah; bir de sabah dediğini, gördüğü tepkiden sonra akşam vakti reddetmese...

CHP lideri son muhteşem demeciyle, yeni başlayan liderlik kariyerinin çok da uzun sürmeyebileceğinin işaret fişeklerini çaktı adeta. Referandum sürecinde topu yanlış sahaya sürerek kendisini ve partisini zor duruma düşüren Kılıçdaroğlu, bir dolu sürç-ü lisana ilave olarak 'Rahibe Krizi'nde de kendi dizine sıkıştı.

Kampanya heyecanından olsa gerek, sıklıkla 'Türban'ı da diline dolamıştı CHP lideri. Eminim başka parti yapsa, 'Dini siyasete alet ediyor' derlerdi ama akli sıra 'Türban' diyerek cinlik yapıyordu yerli Gandhi. Nitekim geçtiğimiz gün ağzından çıkardı baklayı. Hürriyet gazetesinin büyük bir heyecanla manşetten verdiği habere göre; Kılıçdaroğlu için 'Türban' ile 'Başörtüsü' arasındaki fark 'saç telinin görünüp görünmemesi arasındaki fark kadar'dı!

Verdiği örnekler de ilginçti Kılıçdaroğlu'nun. İran'ı örnek verdi misal olarak. Hani yıllar yılı 'Türkiye İran olmayacak' gibi kurusıkı klişeler ile yürüyen kitlelerin liderinden böylesi bir rol model teklifi enteresandı. Sonra, hangi aklievvel kulağına fısıldamışsa, rahmetli Benazir Butto'yu gösterdi diğer örnek olarak... Hani yurdum medyasının, ülkemize geldiğinde fikrinden çok, çorapsız ayak parmaklarının resmini basıp 'Ne kadar da seksi canım' diye manşete çıkarılan rahmetli siyasetçi... Bu kadar insan var CHP'de, bunca sosyolog, akademisyen bilmem ne var. Ne bileyim Emre Kongar Hoca mesela. Biri çıkıp, 'Kardeşim ne Benazir'i, hiç olmazsa Zübeyde Hanım'ı gösterseydin örnek olarak' da dememiş ne yazık ki!

Ne acı ki, meseleyi yine yanlış yerinden kavıyor CHP ve lideri... Sorunun adı türban sorunu değil. Zaten gidip bakın üniversite kapısından içeri alınmayan kızların şekil ve şemailine, her biri bir çeşit örtünmüştür. Kimi geleneksel, kimi modern, kimi post-modern. Mesele özgürlük meselesidir, örtünme şekli meselesi değil. Olay özgürlük ve demokrasi sorunudur, 'İranlı gibi mi, Pakistanlı gibi mi örtünelim' seçimi değil. Bilirsiniz, Andıç medyasının hoş bir huyu vardır. Ne zaman ülkemizi krallıkla yönetilen Arap ülkelerinden bir sultanın eşi ziyaret etse, 'Bakın Arapların kraliçesi bile örtünmüyor, size ne oluyor' türü manşet atarlardı. Kılıçdaroğlu, bu tür krallıklardan örnek verseydi, Nur Hanım, Canan Hanım, Mustafa Hoca filan bu kadar rahatsız olmazdı bence. Nihayetinde, her ne kadar CHP türü de olsa, nihayetinde bu da bir çözümdü!

Hatırlarsınız bu yasağı icat eden, cunta ruhlu adamlardan biri, gencecik kızların okula girmesini engelledikten sonra, 'ne sorunu, bizde sorun filan yok' demişti!

Çok önemli bir hata daha yapıyor Kılıçdaroğlu. 'Geleneksel' sınıfına sokmaya çalıştığı, 'Saçının bir kısmı görünüyordu' genellemesi Anadolu insanlarına pek uymaz. Zira bu ülkenin her bölgesindeki nineler Kılıçdaroğlu'nun tanımladığı gibi örtünmezler. Bir kısmı öyle olabilir ama büyük çoğunluğu öyle değildir. Şair bu nedenle; 'Utandırır burnunu göstermekten sütninem/kızımın gösterdiği kefen bezine mahrem' demiştir. Anadolu'da birçok babaanne, bırakınız namahreme, kendi torunlarına bile göstermez saçının telini. Benazir Butto gibi değildir Anadolu nineleri...

Kaldı ki, olabiliirdi de. Saçının bir kısmını TV dizilerindeki kötücül hanımağalar gibi gösteren, eşarbını kulağının ardından boynuna çeviren hanımlar da olabilir. Bütün saçını gösteren de. Mesele bu ilkel tartışmayı kökten

çözmektir. Bırakın isteyen istediği gibi giyinsin, istediği gibi örtünsün. Size ne oluyor? Herkes kendi babaannesini kanun şekline dönüştürürse, pek hoş bir tablo ortaya çıkmaz.

Başlığı "Herkesin babaannesi kendine" mi koysaydım acaba?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sivil, sivil, sivil!

M. Nedim Hazar 2010.10.09

Acayip günlerdi gerçekten... Sanki sıkılan kurşunların rengi gökyüzümüzü kaplamıştı. Öylesine kasvetli, öylesine külrengi günler... 1979 yılından bahsediyorum...

Hani Kenan Paşa demişti ya, 'Dengeli olsun diye bir sağdan asıyorduk, bir soldan' diye. Sanki gizli bir el, cinayetleri bu denge üzerinden yürütüyordu. Sabah solcu vurulursa, akşama mutlaka bir sağcı katlediliyordu. Gece yarısı duvara yazı yazarken kurşunlanan gencecik solcu çocuğun intikamı sabah başka bir gencin kanı ile yıkanıyor...

Ve biz, yaşı henüz tutmaya yeni yeni başlayanlar, akli bu tür işlere yeni basanlar korku ve merakla izliyorduk tüm bu olup biteni. Hele 79 kışı... Doğu'da kışın sabah hiç olmaz sanki sert kışlarda. Öğlene doğru açılır gibi olur. Havada geniz yakan taşkömürü kokusu ve kurumu, sabahın altısında yola düşerdi sabah öğrencileri. Öğlencilerin geri dönüş saatleri fena. Hava 4'te kararır neredeyse. Saat 6'da zifiri karanlık ve derinlerden gelen polis sirenleri, silah sesleri, köpek havlamaları...

Servis geleneği filan yok o zamanlar. Pardon... Var, var ama bizim gibiler için değil.

Sınıfta bir Mustafa var. Tankçı bir binbaşının oğlu. Samimiyiz samimi olmasına. O da bizim gibi insan işte. Bizim şivemiz ona komik, onun konuşması bize puding gibi geliyor. Her akşam okul çıkışı, biz iki-üç arkadaş sokularak birbirimize, aceleci adımlarla eve doğru yol alırken, okulun kapısına büyük haki renk askerî otobüsler yanaşiyor. Asker çocuklarını alıp lojmanlara götürüyor...

Şimdi konuşuluyor ya, askerlik, süre, lojman hizmeti filan...

Hatırladığım ilk askerlerden biri, soğuk bir kış gecesi, otobüsün içine avanak avanak bakarken, göz işaretiyle 'atla' diyen esmer onbaşı mesela.

Yoksa kolay değil askerî bir tesise girmek, askerî araca binmek. Hatırlayın daha ne kadar oldu rahmetli Muhsin Yazıcıoğlu'nun kazası esnasında üst rütbeli subayın gazeteciyi helikoptere almaması...

Kuyruklar olurdu mesela. Erkek çocuklar erkenden gidip kuyrukta yer tutarlardı aileleri adına. Et kuyrukla, gaz kuyrukla, tüp kuyrukla...

Mustafa, kuyruk nedir bilmezdi mesela. Her sorduğumda 'kantinden alıyoruz biz' derdi. Kantin... Askerî kantin... Hastanenin dik yokuşundan inince, sağda Karakoyun Deresi üzerinde kurulu garnizonun hemen kenarında. Et de var, süt de, peynir de... Hem de neredeyse toptan fiyatına... Karaborsa işlemez kantine!

O kış akşamı Mustafa utanarak ayrıldı bizden ve askerî servis aracına bindi. Biz bakarken arkasından, onbaşı şoför 'atlayın' işareti yaptı. Tereddüt bile etmedik, atladık arkadaşla ve Mustafa'nın yanına iliştik. Mustafa, çok mutlu olmuştu. Biz ise uzay gemisine binmiş AROG'lu yerliler! Bugün düşündüğümde 'köhne' bile sayılabilecek

o otobüs, bize uzay üssü gibi gelmişti. Çok geçmedi mutluluğumuzun üzerinden. Arka beşli koltukta oturan silahlı jandarma çavuş gelip, herkesi teker teker inceledi. Yanımızdan tam savuşup gitmişti ki, hemen önümüzdeki kız ve oğlan aynı anda dönüp işaret parmaklarını bize uzattılar. Öyle böyle değil, basbayağı kızıl kıyamet kopartarak bağıryorlardı:

Sivil, sivil, sivil!!!

Çavuş döndü ve yanımıza geldi. Durumu anlayan onbaşı otobüsü durdurdu. Hiç konuşmadan yerimizden kalktık biz. Mustafa kahrolmuştu ama önümüzdeki subay çocukları çok mutluydu. Zemheri gibi bir soğuk yüzümüze çarpıyordu ama esas içimiz kıymık kıymık olmuştu. Nerede indiğimizi bile çözemedik uzun süre...

Buz gibi ayaz iliklerimize kadar geçmiş, dizlerimize kadar ıslanarak bir saatten fazla yürüyerek eve ulaşmıştık. İki genç öldürülmüştü o akşam Urfa'da. İki çocuk ise ağır yaralanmıştı askerî servisin içinde.

Şimdi ne zaman askerlikle ilgili tartışmalara denk gelsem, o iki subay çocuğunun çığlıkları kulağımda:

Sivil, sivil, sivil!!!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mamafih

M. Nedim Hazar 2010.10.11

Ne diyor Hanefi Avcı: "Fethullah Gülen hareketi iyi şeyler yapıyor. Eğitim ve diğer hizmetlerini beğeniyorum..." Hatta, kalibrasyonunun çok üzerinde olarak bu son projeye dahil edilen gazetecilerden biri, tartışmalar başlarken, 'polisin alayı Fethullahçı' noktasından 'Hoca iyi de etrafı kötü' durumuna gelmiş. Bizzat izledim ekranda.

Hiç unutmam 2000 yılının mayıs ayıydı. O dönem Karizma isimli üç aylık bir fikir dergisi neşrediyorduk. Sağ olsun TV kanallarından biri bizi canlı yayına davet etmiş, dergimizi anlatmamıza imkân vermişti. Tam canlı yayına girmiştik ki, ani bir gelişme oldu. Dönemin iktidarı Ahmet Necdet Sezer'i cumhurbaşkanı adayı olarak açıkladı. Konuğu olduğumuz bayan spiker (Ki şu anda muhafazakâr bir kanalda devam ediyor mesleğine) durduk yere 'Bu Fethullahçı'yı mı cumhurbaşkanı yapacaklar?' deyiverdi. Yanımda duran Zafer Özcan ile beraber şoke olduk. Zafer her ne kadar, 'Ne alaka? İnançlı biri olduğu bile söylenmiyor.' dese de, hanımefendi sıfır bilgiyle damgayı vurmuştu.

Damgalamak, cumhuriyet dönemindeki en büyük hastalıklarımızdan biri. Ancak bazı damgalamalar direkt olarak işe yarar. Kimse kimseye rol yapmasın. "Fethullahçı" damgasını yemek ne resmî alanda ne de medya sektöründe işe yaramaz. Geçmişini saklayan çok meslektaşımı görür ve hak veririm.

Son günlerde bir 'şeffaflaşma' modasıdır alıp başını gitmiş. Gülen hareketinin en önemli özelliğinin halka yayılmak olduğunu bilmeyenler için, böylesi bir kelime ilginç gelebilir. Söz gelimi 'Bu paralar nereden geliyor?' diye sorabilir. Bilenler için ise buna sadece gülünür.

Zühd misyonlarını, manevi hareketleri bilmeyenler, kanaat önderliğini ocakbaşı tavukçuluk zannedenlerin bu soruyu sormasını anlarım. Yadırgamam da.

Lakin; suret-i haktan görünüp de 'Tam yerine geldi, yumruğu çaktık' fırsatçılarına da izninizle birkaç şey söylemek isterim. Bir kere bıraksınlar bu 'Dost acı söyler, samimi şekilde uyarıyoruz' triplerini, kendileri de dahil

kimse inanmıyor. Bir dost ancak, sana haksızlık edildiği dönemlerde -ve hatta- kendini riske atarak seni savunuyorsa, üstelik bunu ahbablık/yarenlik için değil, hak ve hakikati savunmak adına yapmışsa, eleştirisi ciddiye alınır, samimi bulunur. Bugünlerde, 'Bittabi cemaat de şeffaflaşsın, araştırılsın, tartışılsın' diye suret-i haktan görünmeye çabalayanların 1999 saldırılarında lehte tek cümleleri var mıdır acaba? Yoksa 28 Şubat'ın 'koy bi kepçe de suyundan' kabilinden devamı olan 'Haziran Fırtınası' döneminde utanç verici bir suskunluk kaplamış mıydı hepsini?

Etyen Mahçupyan, Nevval Sevindi gibi namuslu kalemler bedeli ne olursa olsun hak ve hakikati savunurken bambaşka endişeler mi esir almıştı bu 'Dostlar'ı?

Hem Allah aşkına bu şeffaflaşma geyiği nedir söyler misiniz?

Cemaatin okulları, kurum ve kuruluşları yasa dışı, merdiven altı mı?

Denetimin, kontrolün dışında mı?

Yok, kastınız 'sıradan insanlara Fethullah Gülen testi yapılsın ise, o kısımla biraz 'Faşizm' ilgileniyor sanırım. Hem 'insanların inançlarına, düşüncelerine karışmak ayıptır artık' diyeceksiniz, sonra 'çıksın bu Fethullahçılar, şeffaf olsunlar' şeklinde hakkaniyetçilik oynayacaksınız!

Bakınız denemesi bedava. Bir tek hâkim/yargıç çıksın, bir tanecik. Desin ki 'Evet, ben Fethullah Gülen'in fikirlerini beğeniyor ve değer veriyorum', sonra seyreyleyin bakalım akıbeti ne oluyor?

Zekeriya Öz'ün yetmiş yedi cediti iğdiş edildi, en ufak bir bağlantı bulunsaydı, bırakınız meslek hayatı, normal hayatını bitirirlerdi. Ferhat Sarıkaya'nın okey oynarken taş çalıp çalmadığını bile kontrol ettiler sevgili okur!

Dost kostümü giyen fırsatçıları gördükçe "Dünya, yanlış rolleri oynayan insanların ortada dolaştıkları bir sahnedir." diyen Oscar Wilde'a hak vermemek elde değil mamafih. n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Heyula

M. Nedim Hazar 2010.10.16

"Muhallif" sıfatının kendine çok yakıştığını düşünen medya, iktidar ile yaptığı mücadelede rasyonel argüman bulamadığı için, tuhaf bir 'korku kültürü' üreterek onun üzerinden muhalif rolü oynamaktan pek hazzediyor.

Yakın geçmişe kadar, varlığını iktidar imkânları ve yönetim erklerinin tanıdığı iltimaslar ile varlıklarını sürdürmeyi başaran bahsi geçen yapının, geçmişini deşmek, günah galerilerine dalmak gibi bir niyetim yok. Yoksa geçen gün ekrandaki kız öğrencinin dediği gibi 'kimin ruhunu hangi pahaya sattığını' aşağı yukarı biliyoruz!

Referandum süreciyle beraber iplerin gerilmesi ve kendilerince artık yerleşik bir hastalığa dönüştürdükleri paranoyanın dayanılmaz boyutlara ulaşması neticesinde, 'korku kültürü'nü ete/kemiğe büründürme ihtiyacı hissettirdiler. Bunu bazen seçim haritasına bakarak, bazen yapay bir "hayat tarzı" tartışmasına dalarak yaptılar.

Lakin inandırıcı ve gerçekçi gelmedi kimseye bu. Kendilerine bile. Bir tür 'Trafik Canavarı' gibi kurguladıkları bu heyula için gözle görülür bir örnek ihtiyacı hissettiler.

Öyle ya; daha düne kadar 'Devlet elden gidiyor, Laiklik elden gidiyor, irtica geliyor' yaygaralarına artık herkesin karnının tok olduğunu çok iyi gördüler. Bir yandan sırtlarını dayadıkları 'sentetik sistem'in çatırdaması, diğer yandan gelişen ve ilerleyen demokrasi belki de onları haddinden fazla ürkütüp, korkuttu bilemiyorum.

Bu endişeler ile Ergenekon yapılarının ardına saklananların sıkıntıları birleşince mücerret endişeleri müşahhas bir korkuya dönüştürmek için fırsat kolladılar.

Hanefi Avcı'nın kitabı tam da bu esnada yetişti imdatlarına.

Herkes çok farklı bir beklenti ile sarıldı kitaba.

Kimi; 7-8 yıldır yaşadığı paranoid kuşku ve korkuların bir türlü sona ermediğini gördüğü için, kimi izbelerde yaptıkları hesap ve kurguların tarumar olduğunu düşündüğü için. Gerekçe farklı olsa da, amaç birliği 28 Şubatvari bir organizasyonu su yüzüne vurdu.

Ve geçen her gün, asli kimliklerine geri dönmeye başladılar. Geride kalan her saat makyajlarını döküyor, üzerlerindeki fosforlu simleri çıkarıp atıyordu.

Kimi perde arkasından işaret etti, hedef gösterdi, cesaretlendirdi. Kimi TV ekranında 'Hâlâ içeri alınan olmadı' diyebilecek kadar kendinden geçti.

Kimi ise, 40 yıldır bilgisizliğin besleyerek büyüttüğü korkusunu bu kitap sebebiyle tekrar ortalığa -komik düşüp rezil olma pahasına- saçtı.

Önceki akşam bir program seyrettim ki evlere şenlik. Bahsetmeden önce, geçmiş bir vakıayı hatırlatayım.

Hani vaktiyle Fethullah Gülen ateistler ile ilgili bir açıklama yapmıştı. Aslında dini 'ElifBa' düzeyinde bilen herkesin malumu olduğu bir şeydi: Âlemleri yaratan Yüce Rab, kendisini tanımayanları ve inkâr edenleri azabın ve ateşin en şiddetlisiyle' korkutuyordu. Ancak nedense zorlarına gitti birilerinin bu durum. Şöyle bir komik tablo çıkıyordu ortaya. Ateist, yani Allah'a, ahiret gününe, dolayısıyla cennet ve cehenneme inanmayan biri, 'Vay efendim biz niye cehenneme gidiyormuşuz' diye itiraz ediyordu!

Geçtiğimiz akşamki 32. Gün'de de böylesi bir tablo ortaya çıktı. Bilmem kaç yıllık gazeteci olan bir büyük hanımefendi durduk yere 'Neden Hocaefendi?' diye bir soru sordu. Bir imam ve vaiz emeklisine 'Niye Hocaefendi diyorsunuz' şeklinde soru soran gazetecilerin ülkesi bu ülke sevgili dostlar!

Daha perişan mizahi durumlar da vardı. Mesela 'kadınsız hareket' diye bir tabir kullandı aynı büyüğümüz. Anlaşılan bizleri gülme krizine sokacaktı! Allah'tan 'Niye kadın peygamber yok' sorusunu sorarak bizi lise çağlarımıza geri götürmedi. Zaten film koptu orada, ondan sonrası mizahın her katmanından örneklerdi. Nisa Suresi diye bir şeyden habersizce, Gülen'in görüşlerini ayetten habersiz bir şekilde, aklınca eleştirmeye kalkarken, esas olarak Kutsal Kitab'ı hedef aldığından habersiz bir haberci!

Hasılı; ülkede artık demode olmuş paradigmanın köhne sinir uçları, aradıkları korku ikonunu bulduklarını düşünüp abandılar, abanıyorlar ama korkarım ki, 10 yıl önce olduğu gibi yine avuçlarını yalayacaklar. Demokrasi ve özgürlük, önüne çıkan bu tür molozu sürükleyip götürebilecek kadar güçlü akıyor bu ülkede.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kelimenin tam anlamıyla "gök delinmiş" gibiydi o akşam. Sıcak ve bunaltıcı bir yazdan sonra, hiç nazlanmadan gelmişti kış. İnsansız yağmur manzaraları tarifsiz bir hüzün barındırıyor sanki. Evlerin çatıları, ağaçların tepeleri, arabaların üstleri... Ve elbette cadde ve sokakların zeminleri...

Pencereleri unuttuğumu sanmayın lütfen... Ruh halinize göre derinlere çeker sizi yağmurda ıslanmış yarı buharlı camlar.

Mevsimin bu dönemleri tuhaf bir zaman tutmazlık da içeriyor. Sabah ile akşam saatlerini bile karıştırabiliyor insan. Daha ikinci vakti akşamın kasveti basıyor bazen, kimi zaman da gece yarısına vardığınızı bile bilmiyorsunuz dalgınlıktan.

İşte öyle bir gece...Soğuk, yağmurlu, تنها ve geç saatler... Ana cadde ile çalıştığım mekân arasında bir park var. Çölün içinde vaha gibi bir şey; dört yanı saran biçimsiz binaların orta yerinde bir yeşillik. Duvarın dışından boylu boyunca yürüyüp, yolu uzatmamak için parkın içinden geçmek niyetiyle o tarafa yöneldim. Sarı sokak lambaları günün anlam ve önemine uygun olarak gözlerini kısmışlardı sanki. Tuhaf bir loşluk hakimdi parka. Sabah çocuk cıvıltılarıyla şenlenen plastik salıncaklar birer maket gibi hareketsiz duruyordu. Kaydıraktan, kayan çocuk vızıltıları yerine, akan yağmurun nazik tıkırtıları geliyordu.

Parkın tam orta yerine gelmiştim ki... Bir öksürük sesi işittim... İrkildim tabii.. Sol taraftaki ağaçların altındaki bankın üzerinde koyu bir kütle belirli belirsiz göründü. Dikkat kesildiğim anda, öksürüğü daha güçlü hissettim. Normalde savuşur yoluma giderim ama nedendir bilmiyorum sese doğru yaklaştım. Yaklaştıkça iki güçlü öksürük arasında onlarca küçük öksürük sesi ayırt etmeye başladım.

Yaşadığımız yüzyıl iğrenç bir plastik ve beton asrı sanki. Tahterevallisi, salıncağı, kaydırağı plastikten olan çocuk parkında, beton bank üstünde, üzerine pazar poşetlerini yırtarak derme çatma yağmurluk yapmış olan biri uzanmıştı. Her öksürdüğünde, plastiğin buruşan yerlerine biriken yağmur suları yere dökülüyordu.

Ona doğru gittiğimi görünce, 'evlat' diye inledi. Yaşlı biriydi, '1 liran var mı?' diye ekledi.

1 lira... Evet, diyerek parayı verip eve yollanmak da vardı ama dediğim gibi nedenini bilmediğim bir ağırlık ayaklarımı hareket ettirmiyordu.

"Parayı ne yapacaksın?" dedim, "Bu saatte her yer kapalı!"

"Çöp poşeti alacağım" dedi hırıltıyla.

Orada öylece yatılamayacağını, çöp poşeti ile filan olmayacağını söyleyerek, yerinden kalkmaya ikna ettim. O yağmur altında sabahı zor edeceği belliydi.

Bana tutunarak ana caddenin aydınlığına doğru yürüdü. Her yöne bilmem kaç kuruş tarifeli cep telefonu reklamlarının aydınlatığı durağa geldik. En azından yağmurdan korunmuştu. Bildiğimiz anlamda 'evsiz'lerden biri olmadığı her halinden belliydi. Ya yeni düşmüştü sokaklara ya da bir gecelik bir gurbetti onunki.

İki saate yakın oturdum yanında. Bazen yanından ayrılıp, bir şeyler yaparak geri döndüm. Arabanın bagajındaki bir yıl öncesinden kalma eşantıyon sarı yağmurluklardan birini getirdim mesela. Acayip mutlu oldu.

Çok şey anlattı... Merkezinden kayan hayat penceremi tekrar yerine oturtmama yardımcı oldu... O bana kelimelerden kurulu tecrübe hediye etti, ben de ona elimden ne gelirse. İlk kez ayrı olduğu evinden çok uzağa gitmek istemiyordu.

"Yarın akşam görmeyeceğim seni burada!" diye tehditvari konuştum. Aklım sıra ailesiyle arasını yapmak için baskıydı bu.

Hikâyesini yazmayacağım buraya... Belki başka zaman. Onu bırakıp arabaya bindiğimde, hükümet emekli zamlarını açıklıyordu garip bir tesadüf olarak. Eve vardığımda ise akşamın programlarını tekrar yayına sokmuştu TV kanalları. Birçok güzel konuşan, iyi giyimli bay ve bayanlar; daha ileri demokrasiden, özgürlükten filan bahsediyordu.

Her yağmur damlası, bir şey söylemek isteyen eylemci gibi, gelip gelip pencerenin camında intihar ediyordu sanki!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir kazanç kapısı olarak Cemaat

M. Nedim Hazar 2010.10.23

Hatırlarsınız daha önce de yazmıştım. Fethullah Gülen ismi bu ülkede çok işe yarıyor. Hayır, yanlış anlamayın onu gönülden seviyor, fikirlerini, nasihatlerini samimi olarak dinliyorsanız, bu isim aleyhinize işler.

Söz gelimi medyada iş bulamazsınız, futbolcuysanız cüzamlı gibi damgalanırsınız, resmî kadrolarda adınız "Fethullahçı"ya çıktı mı, emekli olana kadar baskısından kurtulamazsınız.

İşin bu kısmı farklı yani...

Benim kastettiğim, madalyonun diğer yüzü...

"Fethullah Gülen'e çamur atarak, çakarak kariyer edinmek, yapılan kanunsuzlukları gizlemek, para kazanmak vs." şeklinde toparlayabileceğimiz bir başlık bu.

28 Şubat'tan beri böyle bir 'yol' var zira...

Diyelim ki, emniyet işindesiniz. Zamanla yanlış yollara saptınız. Ne bileyim, milleti dinlediniz, makam mansıp için Ali Cengiz yaptınız ve enselendiniz.

Hop hop hop... Hazırlıyorsunuz bir çakma rapor. İçine ne bulursanız dolduruyorsunuz, medyadaki uzantılarınıza el altından ulaştırıyorsunuz. Büyük bir harala gürele ile, yaptıklarınızın sanki 'rapor'dan dolayı başınıza gelmiş gibi bir izlenim bırakmaya çabalıyorsunuz.

Ortam 28 Şubat olunca, medyadaki diğer şerikleriniz de topa giriyor ve oluşturulan sun'i dalgalara binilerek amaca erişiliyor.

Böyle bir kulvar oluşturuldu ne yazık ki! Ve güzel ülkemde, at izi, it izine şahane bir şekilde karıştırılabildiği için, birçok kurnaz, açığız ve art niyetli ruhlar bu patikayı sıklıkla kullanır oldular...

Yazdıkları beş para etmeyen bir köşe yazarısınız mesela. Kimsenin sizi umursadığı yok. Varlığınızla yokluğunuz arasındaki fark sifra yakın. Bir müddet çırpınıyorsunuz; vatan, millet, Sakarya yazılarıyla durumu düzeltmeye çabalıyorsunuz ama nafiye. Olmadı statüko adına atmadık takla bırakmıyorsunuz, yine olmuyor. Oturup bir güzel korku, hakaret, iftiralarla bezeli bir anti-Gülen yazısı döşeniyorsunuz. Bakıyorsunuz ses geldi.

"Tamam" diyorsunuz kendi kendinize, "bir damar yakaladık"... Ve bu kin, öfke, nefret üzerine bir kariyer inşa etmeye başlıyorsunuz. Sırtınıza kocaman bir duvarın dayatıldığını hissediyorsunuz. Kirli ve pis bir duvar. Kimler yok ki bu duvarın harcında: Çeteler, mafya bozuntuları, habis ruhlu cuntacılar, Ergenekoncular, taşra tüccarları vs...

Ya da bir resmî görevlisiniz misal. Her haltı yiyorsunuz vaktiyle. Yakayı ele verince, çıkar yol olarak F.Gülen'e bulaşmayı yöntem olarak seçiyorsunuz. İspiyon, iftira, karalama... Bakıyorsunuz ki işe yarıyor, başta ulusalcı takım olmak üzere ensenizi okşuyor, sırtınıza vuruyor. 'Yürü be koçum, kim tutar seni' sufleri veriliyor bir yerlerden.

Tirajınız düşüyorsa yazı dizisi, besteleriniz dinlenmiyorsa basın toplantısıyla çakabilirsiniz Gülen ve 'Cemaat'e... Göreceksiniz işe yarayacaktır.

Hele ki, bir yazarsanız ve kimse sizi takmıyorsa. Kitaplarınızı kendi arkadaşlarınız bile alıp okumuyorsa. Şahane bir satış yöntemidir kapağa Gülen resmi koyup doğru/yanlış her şeyi sayfalara boca etmek.

Hele ki bu son Hanefi Avcı olayı. Muazzam bir pasta dilimi göründü ve şahane bir hedef kitle. Medyanın yalancısıym; Hanefi Avcı, kitaptan 2 milyon TL kazanmış. Herhalde 300 yıl polislik yapsa kazanamazdı böyle bir para!

Durum böyle olunca, zaten dine, dindara ezelden beri alerjisi, karşıtlığı ve düşmanlığı olanların da bu ipe sarılması, bu patikaya sapması kaçınılmaz olacak.

Eh başka sektörlerin de bu işe el atmasını bekliyoruz efendim. Fethullah Gülen'i konu edinerek para kazanmak madem moda, çok yakında Cemaat Dürümcüsü, FG Pide Evi türü ticarethanelere de şaşırmayacağız. Nasıl olsa tezgâh aynı. Ha kitap yazmışsınız bu tezgâhta, ha lahmacun atmışsınız fırına!

Hadi tüccar ulusalcılar, yenilerini görelim! n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çoklu standart!

M. Nedim Hazar 2010.10.25

"Ele geçirdik." İlk bakışta askerî gibi görünen bu terim, ülkemizde apayrı bir alanda sıklıkla kullanılır. Evet, tahmin ettiniz, medya sektöründe. Özellikle yıllardan beri suyun başına oturup, başkasını da oturtmamak için elinden geleni yapan ve anlayışlarıyla da eski olan bir medya grubu, kendi ideoloji ve düşüncelerine uygun bulduğunda birdenbire haberci oluverir ve arka arkaya belgeler, kayıtlar ele geçirir!

Ele geçirenlerin ismi dönemsel olarak değişebilir. 20 yıl önce başkasını 'müthiş Türk habercisi' olarak sırtlara taşıyan bu 'ele geçirme' kahramanlığı, bugünlerde başka birini yine aynı şekilde omuzlara çıkarır. Ve hatta daha ileri götürür, "basın kahramanı" filan yapar. Oysa kalibrasyonu başta kendileri olmak üzere tüm meslek erbabı çok iyi bilir.

Hakkını teslim etmek lazım. 'Ele geçirme' kahramanlığı yavaş yavaş farklı bir kelimeye evrilmek üzere. Şimdilerde ufak ufak 'ulaştık' filan diyorlar ama yine metin arasında ele geçirmedik tepe bırakmıyorlar kimseye.

Peki nedir bu "ele geçirmek" ya da "ulaşmak"? Hani, müthiş gazeteciler gece yarısı dağcılar gibi giyinip, arzu edilen resmî kurumlara sızıp, gizli kasaların içinden çok önemli belgelere ulaştıktan sonra, ele geçirerek geri

plazalarına mı dönüyorlar?

Değil elbette...

Bu tür kurum ve kuruluşlarda kendilerine yakın olan resmî görevliler ile akşam iki kadeh atarken, 'ya şöyle de bir şey var' diyerek belge talep ediyorlar.

Bunun farklı yöntemi de olabiliyor hatta. Bazen ortada haber bile yokken o 'yakın' bizzat belgeleri getirip haberin ayaklarından en önemlisini oluşturuyor ve biz ertesi gün basın kahramanlarının manşetlerini hayranlıkla okuyoruz.

Bu zihniyet sadece önünden yemeye alışmadığı için, bir süre sonra rakiplerinin de (ki aynı zihniyetin 'rakibi batır' anlayışını başka yazıda ele alabiliriz) bu yöntemi kullandığını görünce epey bozuldular. Vaktiyle kendileri gizli kameralar kurup, hayat bitiren anlayış, birdenbire etik kahramanı kesildi.

Ergenekon sürecinde ise sanki düne kadar bu işleri kendileri hiç yapmamış gibi, muazzam birer 'medya etikçisi' oldu hepsi. 'Neymiş efendim o kayıtlar, o dinleme metinleri, o gizli görüntüler?' Dava ile olan kimi zaman organik, kimi zaman gönül bağları hepsini birer ahlak abidesi yapıverdi.

Ne zamana kadar?

Misal kendilerinden olmayanların mevzu bahis durumda kayıtları ve belgeleri bulunana kadar.

Birkaç gündür hayret ve hayranlıkla izlemekteyiz bu zihniyeti. Gazete sayfalarında, ekranlarda 'Kaynağı belirsiz' diyerek, 'Özel hayatın gizliliği' diyerek aşağılayıp, küçümsemeye çabaladıkları şeyin ağa babasını yapmaktan bir an bile geri durmadılar kaç gündür.

Gene kendileri 'ele geçirdiler', gene kendileri 'ulaştılar' bir şekilde.

Çifte standardın paşa babalığının örneği olan gazeteciliği tebessümle izliyor ve not ediyoruz. Kendileri yapınca 'gazetecilik' olan bu haslet, konu Ergenekon olunca nedense 'tu kaka' oluveriyor! Ergenekon konusunda hassasiyetleri eşsiz bir incelikte olan bu zihniyet, kendilerinden olmayan biri konu olunca alabildiğince kaba ve hoyrat olabiliyor.

Buyurun size son dönemdeki yüksek yargı ve rüşvet kayıtları...

Sorarım size; yüksek yargıdaki birinin rüşvet soruşturmasında adı geçen biriyle oturup çay içmesi mi, yoksa Ergenekon çetecileriyle beraber 'makara' yapması mı daha haberdir?

Birilerinin oturup, 'Apo'yu da kullanmak lazım' içerikli muhabbeti yapınca normal ve bu yayınlanınca 'özel hayata müdahale' oluyor da, Ergenekoncular dışında birileri başka işler çevirince bunu haber yapmak mı 'gazetecilik' oluyor?

Sevsinler sizin 'ele geçirdik, ulaştık' tipi haberciliğinizi ve çoklu standartlarınızı!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

75 milyon türlü çeşidi olan şey nedir?

Ulusalıcı çevrelerin yanıldığı çok mühim bir nokta var: Bu ülkenin dindarları Kemalizm/laiklik filan henüz bu ülkede birer fetişe dönüşmeden yıllar yıllar önce Cumhuriyetçi idiler.

Dolayısıyla sanki bu memlekette dindarlar 'Cumhuriyet' düşmanı imiş gibi bir algı oluşturma çabaları nafile gayrettir.

Esasen meselenin dip noktasına inildiğinde çok daha net görülecektir ki, -geçtiğimiz günlerde bu güruhtan bir kart megalomanın da ağzından kaçırıldığı gibi- Ulusalcılarımız için demokrasi zaten lüks olduğu gibi, cumhuriyet de feda edilmeyecek bir kavram değildir. Yeter ki onların anladığı manada bir laikliğimiz hep olsun, hep kalsın.

Onların anladığı laiklikten ne kastettiğimi sanırım açıklamama gerek yok. Dini ve dindarı baskılayan bir tür sindirme aparatı!

Manzara biraz değişmeye başlayınca açığa inanılmaz komedi tablolar çıkıyor sevgili okur. Kaç haftadır takip ediyoruz işte 29 Ekim resepsiyonu geyiklerini. Rejim meselesini getirip bir tür 'Yenge varsa biz yokuz'a dayayan zihniyet, önce davetiye krizi çıkarmak istedi... Kimse yutmayınca bu kez, 'Cumhurbaşkanı tarafsız değil'e sırtını yaslamayı denedi. O da olmayınca, serbest fırka olarak 'halk ile beraber kutlama' kararı aldı kimisi. Halk ne şekil bir kutlama yapıyorsa artık! Bir de 'Askeri resepsiyon' muhabbeti çıktı ki evlere şenlik! Bakalım 10 Kasım'da ne tür alternatifli anmalar ve kurbanda ne model alternatifli bayramlaşmalar çıkacak?

Aslında bir ara neredeyse bu 'türban/başörtüsü' krizinin/zulmünün bittiğine inanıyorduk az daha. CHP de dahil, neredeyse toplumun her kesimi bu yasağın saçmalığını teslim etti ve çözüme -en azından itiraz etmeyecek- katkıda bulundu.

Ne ki, cumhuriyeti yanlış algılayan zihinler için laiklik de bir baskı zihniyeti kırbaacıydı. Çok geçmeden şakladı sivri meşinler. Andıç mediasından değilim, aykırı örneklerden yola çıkarak, kampüs kampüs saçma sapan akademisyen uygulamalarından örnekler vermeyeceğim. Ancak bir örneğe denk geldim birkaç gün önce, ki dokunmadan edemeyeceğim...

Ülke TV'de yayınlanan bir röportaj bu ama ben internette rastgeldim. TV muhabiri önüne gelen genç bir kıza mikrofonu uzatıyor. Üzerinde Che Guevara tişörtü, John Lennon gözlüğü ve Gullit modeli saçlarıyla genç kızımız oldukça modern ve açık fikirli gibi görünüyor. Ancak mikrofon önüne uzanınca bir boy boylayıp soy soyluyor ki, inanamıyorsunuz.

Söz gelimi "Ben şiddetle karşıyım; başörtülülerin değil üniversiteye girmesine, bu ülke içerisinde barınmasına bile karşıyım. Onlar asıl terbiyesizliği yapıyorlar." diyor bu hanım kızımız.

Müzik öğretmenliğinde okuyormuş, "O zaman dazlak kafasına dövme yaptırın girsin... Biz hiçbir şey yapamıyoruz, türbanlı da girmesin o zaman!" diyor ama kendisinin o özgür kılık kıyafeti, 'piercing'iyile aynı okullara girmesini bir doğal hak olarak görüyor. Elbette öyledir. Ancak otorite de aynı zamanda. Misal; "Ben size bir baş kaparım" diyor hanım kızımız ve "anlayamazsınız örtündüğümü" diye ekliyor. Hem "Baş örtmenin 75 milyon türlü çeşidi vardır" şeklinde konuşuyor, hem de "Neden bu başörtülerin hepsi aynı desene sahip? Aynı desinatörler tarafından çıkıyor. Neden üzerinde dünya barışıyla ilgili bir tane işareti yok?" şeklinde birtakım şüphelerini ifade eden çelişkilerini su yüzüne sızdırıyor.

Son tahlilde her CHP zihniyetli yurttaşımızın dediğini de eklemekten geri kalmıyor hanım kızımız: "Ben örtünmeye karşı değilim ki..."

İmkânı olanlar internetten arayıp bulsun bu ultra-laik-modern Cumhuriyet kızının röportajını. Ve Kırmızı Kitap'tan niye 'irtica' tehlikesinin çıkarıldığını bir kez daha anlasın! n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Paranormal Activity

M. Nedim Hazar 2010.11.01

Başlığa bakıp yanılmayın lütfen. Bugün size film yazısı yazmayacağım. Lakin filmlik bir mevzudan bahsedip kayıtlara geçeceğim.

Bilirsiniz CHP lideri Kılıçdaroğlu, her fırsatta topu 'arkadaşlar'ına atıp 'çalışma yaptıklarını' söyleyip durur. Başörtüsü konusunda arkadaşlar araştırma yapıyordur, anayasa değişikliği konusunda yapıyorlardır, terör konusunda, ekonomi konusunda ve daha bin türlü konuda. Henüz hiçbir çalışmanın bitip, raporun hazırlandığını görmedik.

Pardon... Gördük...

CHP'nin çalışma ekibi gece gündüz dememiş bir çalışma hazırlamış. Adı; "AKP Eziyetleri" olan bir sergi bu. Sergi dediysek zannetmeyin ki, büyük düşünür ve ressam Bedri Baykam'a çalışma sipariş edilmiş!

Hayır!

Photoshop'u yeni öğrenen internet ergenleri gibi çalışmış CHP'nin bütün kolları. Ve birtakım film afişleri ile evlere şenlik zekâ düzeylerini ortaya koyan çalışmalar yapmışlar. Sözelimi Başbakan'ı timsaha benzetmişler, Hitler yapmışlar; Cumhurbaşkanı'na 'Kolpaçino' demişler filan.

Hani normal ve ciddi bir parti olsa, başkanı bu sergiyi görünce, hemen sorumluları çağırıp, 'Nedir bu rezillik, siyasi parti miyiz sirk çadırı mı, hemen toplayın bu soytarılığı' der diye bekleriz değil mi?

Normal ve ciddi parti için geçerli bu beklenti.

CHP ve Kılıçdaroğlu olunca konu, tam tersi olmuş. Kılıçdaroğlu ve arkadaşları 'hohoho hihhihi' naralarıyla gezmişler sergiyi. Pek bir beğenmişler. Hatta Kılıçdaroğlu, "Aşağıda örneği verilen ağlamalardan hangisi sahtedir?" yazan ve üzerinde Başbakan Recep Tayyip Erdoğan ve eşi Emine Erdoğan, Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç, AKP Genel Başkan Yardımcısı Abdülkadir Aksu ile Fethullah Gülen'in ağlama fotoğraflarının bulunduğu resimde "hepsi" seçeneğini kalemle işaretlemiş.

Kılıçdaroğlu, bunu hep yapıyor. Yaptığı her ölçsüz hareket ve açıklamanın ceremesini çekiyor. Dediklerini yalamak, yaptıklarının altında kalmak durumunda oluyor. Eminim bu sergi cıvıklığı da başına iş açacak. Zira böyle densizliği politika sanmak, dünyanın her yerinde tepki görür.

CHP, günde iki defa bile doğruyu gösteremeyen geriye giden saat.

Bugün 'Hahaha hihhihihi kikiki' diye gülersiniz de, yarın sandığa gittiğinizde bu millet size bir güler ki, yediğiniz tokadın sesi bu kez, 'Soytaristan'dan duyulur! Üstüne üstlük adınız da 'Cumhuriyet Halk Pengueni' olarak kalır...

Madem CHP ve kolları böyle bir yol açtılar. Şöyle kısa bir zihinsel jimnastik yapalım. Mesela CHP ile Yüzüklerin Efendisi filminin afişini birleştirebilir miyiz: "Tüzüklerin Efendisi" Önder Sav'ı Saruman, K. Kılıçdaroğlu'nu Gollum gibi gösteren bir resim ve altına; "Efendimiss, kıymetlimiss" diye yazılsa matrak olmaz mı? Türk filmi

olarak, resimlerini koyup; "Kutsal Bakraç 3,5: TazıMen" dense ağır mı kaçır acaba? Ya da 'world wide' bir proje: "Şırek: Mutlu sonsuza dek!" (fotolu) Farklı film tür afişleri de uygulanabilir özel istek üzerine. Misal; Kılıçdaroğlu'nu susturuculu tabancayla görüntüleyip; "Ajan Halt: Ben yedim oluyor!" Ya da daha belgesel türünden: "Anadolu'nun Kayıp Partileri". Listeyi daha uzatıp, iğnenin ucunu sivrilterek uzatmak mümkün. Ancak bu kadar yeter sanırım.

Anlayana tabii...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İki kitap

M. Nedim Hazar 2010.11.08

Son dönemin pek meşhur sosyal paylaşım sitesi Twitter'daki hesabında kendisinden şöyle bahsediyor: "Az hukukçu, az gazeteci, az öğretim üyesi, az müdür, az seyyah, az da yazar. Deme sakın, yazsa ne yazar? Hem söylesene bana; her müdür müdür müdür?"

Yaptığınız iş ne olursa olsun, içine mebzul miktarda zekâ katarsanız, en sıkıntılı şeyler bile tarifsiz hazzla dönüşebiliyor. Dr. Önder Aytaç da, kendisinin tevazu ile 'az' dediği birçok mesleği zekâsını ve insanlardan gizlemeyi pek sevdiği edebi gücünü harmanlayarak yaptığı için onu takip etmek güzel oluyor.

Hep söylerim; memlekette gerilimin temel nedenlerinden biri de, Türk medyasındaki hakim zihniyetin kan kaybetmesi ve yaklaşık 100 yıldır elinde tuttuğu tepeleri kaybetme psikolojisidir. Alışmışlardır yani. Dilediklerini manşete çekecek, diledikleri infazı yapacak, diledikleri uzmana söz hakkı verecek, diledikleri meslektaşlarını parlatacaklardır.

Son yıllarda bu alışkanlıklarından vazgeçmek zorunda kalmaları, 'ya benimsin ya toprağın' ruh haliyle çok ciddi bir 'vuruşarak çekilme' taktiğine dönüşmüş durumda.

Artık kitleleri istedikleri gibi etkileyip, olayları gönüllerince manipüle edemiyorlar. Başka medya grupları, başka şeyler de söylüyorlar. Hatta gizlenen, üzeri örtülmek istenen pek çok konuyu, dudak büktükleri, 'Yandaş' diyerek aşağılamaya çalıştıkları bu medyadan öğrenince, zorunlu olarak topa girmek durumunda kalıyorlar.

Ülkemizde yaşanan gelişmelere, gazeteci, entelektüel, bilim adamı boyutuyla yaklaşımda da tek tipçilik tarih oldu. Artık farklı (ve elbette yetkin) sesler, renkler boy gösteriyor medyada.

İtiraf edeyim, ben birçok önemli ismi bu son süreçte tanıdım ve inanılmaz mutlu oldum. Bunlardan ikisi Emre Uslu ve Önder Aytaç oldu. Emre hocayı biliyorsunuz son derece sakın ve derinlikli yaklaşımları, analitik zekâsı ile biraz önce bahsini ettiğim hakim medyada bile hakkı teslim edilen bir isim oldu. Birkaç kara propaganda sitesi bu duruma çok bozuluyor ama olsun.

Önder Aytaç hoca ise akademisyen kimliğinin yanında güçlü bir edebi belleğe ve kıvraklığa sahip önemli bir entelektüel. Başta son dönemdeki askerî/polisiye olaylar olmak üzere, hassaten Hanefi Avcı olayında epeyce ezber bozdu.

Medyada yer alan yazı ve ekrandaki konuşmaları ile bir dönemin 'Andıç Medyası'nın klasik sütunları dik açıyla vuran görüşler söyledi Dr. Önder Aytaç. Şimdi ise, iki çok önemli konuda iki kitap ile okurun karşısına çıktı.

Popüler Kitaplar tarafından yayınlanan 'Heron İhaneti-Vecdi Gönül mü? İlker Başbuğ mu?' isimli çalışması her şeyden önce önemli bir belgesel çalışma. Dr. Aytaç, belgelerle süslediği kitabında, olan bitene getirdiği akılcı yaklaşımları ile bol bol zihin açıyor.

Türkiye Cumhuriyeti tarihindeki Milli Savunma Bakanlığı'nın tarihçesi ile girişini yaptığı kitapta, son genelkurmay başkanına kadar uzanan ilginç çizgiyi özetledikten sonra önemli İlker Başbuğ analizi yapıyor. Kelime oyunları ile süslediği kitabında Aytaç, Heron ihanetinin son derece net bir foto çekimini yapıp, yarına dair sorular soruyor...

Yine aynı yayınevi (Popüler Kitaplar) tarafından yayınlanan ikinci kitabı "Hanefi Avcı'nın (Ç)Enesi ve (PARA)Noyaları" isimli kitapta ise Avcı'nın çok yakın bir dostu ve öğrencisinden Haliç'te Yaşayan Simonlar gürültüsünün arka ve ön planını öğreniyoruz.

Kitap, sadece bir gazeteci/akademisyen gözüyle değil, aynı zamanda emniyetten (içeriden) bir bakış açısı geliştiriyor ve Aytaç'ın kendine has edebi/kurgusal metinleri ile destekleniyor.

Önder Aytaç'ın kitapları Ulusalçıların ilgisini çeker mi bilmem ama kayıtlara geçmesi açısından tarihî önemi olan eserler. Aytaç, suyu göstererek, ellerinde toprakla sağa sola bulaşanların teyemmümünü bozuyor!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kızımın başörtüsü

M. Nedim Hazar 2010.11.13

Biliyorum bıktınız artık bu tartışmadan. Ve biliyorum lafa 'Annemin başörtüsü' şeklinde giriş yapanlardan da çok haz etmiyorsunuz. Ancak bir meselenin yanlış tartışıldığını düşündüğüm için nicedir ısrarla uzak durmaya çalıştığım bu topa tekrar giriyorum.

Hayrünnisa Gül Hanımefendi'nin "Bu konuda yaşanan bir cehalet varsa biz bunu da ortadan kaldıracacağız. İlkokul öğrencisinin kendi isteği ile başörtüsü takması gibi bir şey söz konusu olamaz. Bu konuda karar verecek yaşa geldiğinde kararını verir." şeklindeki açıklamalarından sonra ortalık yine karıştı.

İlk olarak şu hususta anlaşalım. Yıllardan beri üniversitelerde uygulanan ve 'zulüm'den başka hiçbir açıklaması olmayan yasağı kaldırmak kimse için 'lütuf' değildir. Bir kısım ulusalcı zevatın bunu çok iyi bilmesi lazım. Kimse kimseye iltimas geçmiyor, özgürlük bağışlamıyor. Bu nedenle kimse 'Marabaya köy bağışlayan ağa' tribine girmesin. Dolayısıyla 'Üniversitede türbana özgürlük ama siz de ilkokulda yasağa garanti verin' gibi ucube bir mantık içinde olmasın. Özgürlük kimsenin babasının malı değildir, ki bağış şeklinde olsun!

Saniyen...

'İlkokulda başörtüsü' tartışmasında klasik laikçi kesim ile muhafazakâr kesim arasında çok ciddi anlamda bir 'makas' farkı var. Laikçi kesim 'ilkokul ve örtü' dendiği an zihinlerinde '5 yaşında kız çocuğu' belirliyor. Dindar kesim ise 'orta 2/orta 3 döneminde, yani 13-15 yaşlarında kız çocuğu olarak algılıyor profili.

Arada çok ciddi bir 'rüş't farkı vardır ki, inançlı kesimi bundan dolayı suçlayanlar, yanlış yeri hedef olarak gösteriyorlar. Sorunlarını 'Kutsal kitap' ile çözmeliler bence.

Üçüncü olarak; meselenin bir diğer yönü ise 'örtünmenin başlama şekli' olduğunu düşünüyorum. Laikçi kesim zihninde şöyle bir kurgu yapıyor: Dinci ebeveyn minicik kızlarını zorla kapatıyor, gerekirse baskı yapıyor, hatta

şiddet uyguluyor.

Dindar bir ailenin iç halini bilmeyenler, 'mahalle baskısı' tartışmasında da bu nedenle çuvalayıp duruyorlar.

Lakin ben bu durumu yadırgamıyorum. Normal buluyorum hatta.

Gelin görün ki, mesele hiç de öyle değildir.

Laikçilerin zannettiğinin aksine, bir Müslüman için doğan her çocuk 'ateist' değil, İslam fıtratı üzerine doğar. Ve çocuk küçüklükten itibaren ebeveynini izler. Zannedildiği gibi bu ebeveynlerin hepsi cahil ya da 'softa' olmayabilir. Hatta dindar her Müslüman'ın evinde, büyükler namaz kılarken, küçük çocuklarının arkalarında kendilerini taklit ettiğini görürler. Her dindar evinde küçükler için mini bir seccade de bulunur bu sebeple. Biliyorum; bu durumu evinde 'kible ne taraf' bilmeyenlere anlatmak zordur.

Hadi kendimden örnek vereyim, üstelik itiraf ile beraber. Evet, ben kızımın kapanması konusunda baskı yaptım. Ama CNNTürk'ün sabahçı hanımefendisinin zannettiği gibi kapanması konusunda değil, kapanmaması konusunda!

14 yaşına geldiğinde kızım bir gün sokağa çıkarken başını örttü. Şaşırdığımı görünce, 'Artık örtüneceğim.' dedi. Açık söyleyeyim, biraz panikledim. Sonra oturup anlattım, 'Kızım bak, okulda açmak zorunda kalacaksın, örtülü olduğun için psikolojik baskı göreceksin, belki eğitimini, belki gelecek yaşamını etkileyecek derecede dışlanacaksın.' dedim.

Sonra kızımın bana verdiği cevap, 'aile baskısı, siyasi örtünme' gibi saçma sapan argümanlar ile bu kızlara saldıranlara ders niteliğindeydi. Kızım bütün bunların farkında olduğunu, ancak Allah için örtünmek istediğini söylediğinde, bana saygı duymaktan başka bir şey kalmadı.

Şimdi lise 3'e gidiyor kızım. Ve okulun kapısına kadar örtülü gidip, içeri girerken açmak zorunda kalıyor. Ve ben bundan rahatsız oluyorum. 'Cahil' denilen sınıfa girer miyim bilmiyorum ama 'cehalet'in idrak kilitlenmesinden kaynaklandığı günümüzde, insanın kendini daha 'ötekileştirebilmesi' bana çok ibretli geldi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yaklaş

M. Nedim Hazar 2010.11.15

Yaklaş tüm safraları üzerinden atarak. Tüm bağları, düğümleri, boğumları çözerek yaklaş... Yaklaş ki, yitirdiğin anlamları tekrar bulmanın sevinciyle inşirah bulsun ruhun.

Bir adım kalmışken yakınlığa, olabilecek en yalın halinle yaklaş;

Makyajları dök, boyaları akıt, maskeleri indir, perdeleri yırt.

Modern zamanların zihnine yüklediği tüm malayani yığınları inancın ışıktan yabasıyla herc ü merc etmek için yaklaş. Dayatılan tüm sentetik hümanizma söylemlerine inat, inancın sütunlarına sırtını vere vere, imanın kıyas kabul etmez güveniyle göğsünü gere gere yaklaş.

Yaklaş ve söyle fısılda:

"De ki: 'Namazım, ibadetlerim, hayatım ve ölümüm, âlemlerin Rabb'i Allah içindir.' EN'AM/162

Neyse seni uzak tutan, adım adım ve farkında olmadan uzaklaştıran sentetik balonlar, onları teker teker hakikatin iğnesiyle patlat. Kibrin, çalım satmanın, hava atmanın hata ettiği ruhlara inat haykır:

"Rabb'inin yanındakiler, burun kıvrıp O'na kulluk etmekten geri durmazlar, O'nu noksanlıklardan tenzih ederler ve O'na secde ederler." A'RAF/206

"Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nundur. O'nun katındakiler hiçbir büyüklük kompleksine kapılmaksızın ve hiç bıkmaksızın O'na ibadet ederler." ENBİYA/19

Yaklaş ve Fuzuli gibi dile gel:

"Yılda bir kurban keserler halk-ı âlem ıyd için

Ben senin sâat-be-sâat dem-be-dem kurbânınam"

Posta pulu kadar küçük dünlarında, sinek gibi kendi kendine tanrılık taslayanların, beş para etmez afra tafraları kirli sudaki pis baloncuklar gibi, birbiri peşi sıra 'pıt'layacaktır emin ol. Hakikatin kadim deliliyle bilinciyle okuyarak yaklaş:

"Oku onlara Âdem'in iki oğluna ait gerçek haberi. Hani onlar, Tanrı'ya yaklaşmak için kurban sunmuşlardı da birininki kabul edilmişti, öbürününki kabul edilmemişti ve o, seni mutlaka öldüreceğim demişti ona, o da demişti ki: Allah ancak, kendisinden çekenlerin kurbanını kabul eder." MAİDE/27

Yaklaş ki, yakınlaştırılasın:

"Ve cennet muttakîler için uzak olmaksızın yaklaştırılmıştır." KAF/31

"Cennet yaklaştırıldığı zaman..." TEKVİR/13

Üç gramlık kursağı doldurmak için değil, seküler ölçü kabul etmez ruhu doyurmak için yaklaştığını söyle öyle sananlara ve müjdeleyerek, müjdelenerek yaklaş:

"Biz her ümmete kurban kesmeyi, ibadet olarak emrettik. Amaç, Allah'ın insanlara rızık olarak sunduğu hayvanları keserken O'nun adını anmaktır. İlahınız tek ilahtır, yalnız O'na boyun eğiniz. Ey Muhammed, alçak gönüllü saygılıları müjdele." HACC/34

Bilmeyenlere, 'Her şeyi bilen'den kutsal referanslar göstererek, alçak gönüllülükle yaklaş:

"Bu hayvanların ne etleri ve ne de kanları Allah'a ulaşacaktır. Allah'a ulaşacak olan şey, sadece gönlünüzdeki Allah saygısıdır, takvadır. Bu şekilde onları yararınıza sunduk ki, sizi doğru yola ilettiği gerekçesi ile Allah'ın yüceliğini dile getiresiniz. Ey Muhammed, iyi ameller işleyenleri müjdele." HACC/37

"Oğluna (İsmail) bedel olarak, O'na (İbrahim) büyük bir kurbanlık verdik." SAFFAT/107

"O halde Rabb'in için namaz kıl. Kurban kes." KEVSER/2

Kaybetmiş benliğini bulmak, kim olduğunu bilmek, unuttuklarını tekrar hatırlamak için yaklaş ve şöyle fısılda edebinle:

"Ey Rabb'imiz, ikimizi de Sana teslim olanlardan eyle, soyumuzdan da Sana teslim olan bir ümmet çıkar, bize ibadet yollarımızı göster, tevbemizi kabul buyur. Hiç şüphesiz Sen tevbeleri kabul edensin ve çok merhametlisin." BAKARA/128

Gerçek bayram ki, yaklaşabilenlerindir...

Kutlu olsun.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kalkanlara kar yağıyor üşümedin mi?

M. Nedim Hazar 2010.11.22

Körfez Harbi yıllarıydı. Yaşı müsait olanlar hemen hatırlayacaktır. Simültane yayın ilk kez hayatımıza girmişti. Antenleri (tabii ulusal kanallar aracılığıyla) direkt olarak CNN International'a çevirip canlı yayında savaş izliyorduk. Hatırlarsınız canım, hani çeviri yapan Ortadoğu uzmanlarımız, namaz kılan Saddam görüntüsüne 'Saddam eğiliyor, Saddam doğruluyor, Saddam sağa baktı, sola baktı. Sanırım Saddam ibadet ediyor' şeklinde şahane uzmanca yorumlar yapıyorlardı!

Patriot kelimesini de ilk o dönemde duydum şahsen. Saddam her gün Irak TV'sinde. Bol bol füze gösteriliyor, Kuveyt tehdit ediliyordu. (Sanırım Scud füzesi revaçtaydı o dönem.) Buna karşılık Amerika büyük bir fedakârlık ve cefakârlıkla Patriot denen bir savunma sistemini -başta İsrail olmak üzere- Irak'ın çevre ülkelerine yerleştiriyordu. Tabii pahalı bir şeydi Patriot. Mesela Şanlıurfa'nın hissesine bu füzesavar yerine koli bandı düşmüştü.

Koli bandı; bildiğiniz koli bandı. Geçmiş zaman hatırlamıyorum ama yine ekrana çıkan uzmanlar salık vermişti sanırım: 'Evlerinizin çerçevelerini yalıtın, bantlayın' filan demişlerdi. Koli bandı piyasası birdenbire canlanmıştı. Hatta adı 'Saddam bandı'na çıkmıştı Doğu ve Güneydoğu'da. Durumu biraz iyi olanlar, nasıl kullanacakları hakkında hiçbir fikirlerinin olmadığı gaz maskeleri filan da alıyorlardı. Rus yapımı gaz maskesi gördüm ben o dönem. İşporta tezgâhlarında satılıyordu.

Saddam bir iki füze attı İsrail'e ama pek bir numara olmadı. Açıkçası Patriot'lar kullanıldı mı, kullanıldıysa işe yaradı mı bilmiyorum...

Yıllar sonra Amerika, kitle imha silahları olduğu gerekçesiyle Irak'a saldırdı. Yarım milyon tondan fazla bomba yağdırdı Irak'a. Bir milyondan fazla insan öldü, milyonlarcasının hayatı değişti, göç etti, perişan oldu, kısacası Irak bitti. Sadece altyapısının tekrar eski hale gelmesi için 20 yıl ve milyarlarca dolarlık bütçe lazımmiş.

Elbette bulamadı Amerikalılar kitle imha silahı filan. Yoktu çünkü. Ortadoğu'da bu tür silahlar bir tek İsrail'de vardı ve onlar da bütün dünyanın gözüne baka baka kullanıyorlardı.

ABD'nin kim bilir hangi silahları, nasıl denediğini ileride tarih yazacaktır mutlaka. Afganistan'a da benzeri şeyler yapıldı. Arada İran vardı ve ona da, bildik numaralar yapıldı, yapılıyor.

Bu uzun ve pis oyunun kurgucuları çok belli aslında: Silah endüstrisi. Saddam'ı Kuveyt'e saldırtan da onlardı, Saddam'a saldıran da...

Şimdi biz, içeride AK Parti'nin yanında ve karşısında olanlar bir 'füze kalkanı' muhabbetidir tutturmuş gidiyoruz. Gazetelere bakıyorum, basılan resimler bile meselenin ne kadar tıvrıvı olduğunu kanıtı. Herkes farklı bir füze resmi basıyor birinci sayfasına... Hiç olmazsa bir Patriot resmi basar insan Körfez Savaşı'nın anısına!

Türk medyası saldırının İran'dan geleceğini yazıyor Avrupalı ve Amerikalı siyasilerin yönlendirmesine takılarak. Ancak ne tür bir füze ile saldırılacağını kimse bilmiyor; çünkü füze, başlığı, menzili filan bilinmiyor. Esasen

Türkiye'ye konulacak olan şey kalkan bile değil, sensörler... Bundan başka bilinen şeyler birkaç teorik cümle: Efendim kalkan doğu sınırına konacak, füze harekete geçince kalkan elektronik olarak felç edecek, bu esnada Akdeniz'den kalkan önleyici füzeler, saldırgan füzeyi indirecek.

Soru şu: Nereye indirecek?

Şu cevabı kimse vermiyor nedense: Ordumuzun sıklıkla bomba yağdırdığı Doğu ve Güneydoğu dağlarımıza!

Bundan sonraki pozisyonumuz kafa yapımıza göre değişiyor. Kimi mevzubahis olan havai fişekmiş gibi basite alıyor olayı, kimi silah endüstrisinin bu oyununu görmezden gelip iktidara bindirmek için neredeyse vatana ihanet sayıyor bu durumu.

Ve bayram tatilinde 150'den fazla insan ölüyor, bine yakın insan yaralanıyor bu ülkede. Kimse de, eğer bir savunma kalkanı koyacaksak otoyollarımıza koyalım demiyor. Ölü çocuk cesetleri asfaltlarda yatıyor...

Peter Arnett vardı bir de, o kadar kaptırmıştı ki kendini, Ortadoğu'daki çocukların çoğuna kendi isminin verildiğini zannediyordu!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yanalım!

M. Nedim Hazar 2010.11.29

Sanırım cansız şeylerin yalnızlığı, canlıların yalnızlığından daha çok dokunuyor bana. Hemen itiraz etmeyin, elbette eşyaların, mekânların birer 'ruhu' olduğuna inanıyorum ben...

Yıkılmaya yüz tutmuş köhne bir evin, parlatılmaktan incelmış soluk tırabzanların, bakılmaktan aşınmış aynaların... Hepsinin bir geçmişi var, öyküsü var...

Zaten bu geçmiş sanırım yalnızlıklarını vuruyor belleklerimize.

Size olur mu bilmem ama bir evin hemen önünde çöpçüler alsın diye konmuş, kullanılmış eşyalara denk geliyorum ben. Dehşet bir yalnızlık ve terk edilmişlik hissi ile tuhaf oluyor içim. Her şey olabiliyor bu; eski bir masa lambası, dişleri dökülmüş kocakarılar gibi kalmış paslı bir avize ya da eskiciyi bekleyen şeridi çıkarılmış yaşlı bir daktilo.

Taşrada yalnızlık nedir bilinmez sanırım. Ya da hissedilmez bir şekilde...

Şehirde yalnızlık kapanmaya yüz tutmuş bir yaradan sızan kahverengi kan gibi hissediliyor nedense.

Sokak lambaları mesela...

Gecenin en karanlık saatinde tüm haşmetiyle insanda haşyet duygusunu depreştiren o devasa direkler, gündüz inanılmaz bir yalnızlık ile küçülüyorlar adeta! Gecenin o gölge uzatıp, izbelik kısaltan hakimleri gündüz, terk edilmiş birer yetim çocuk gibi fark edilmiyorlar sanki.

Bu yaştan sonra çok daha iyi anlıyorum ki; şehrin en yalnız mukimleridir sokak lambaları... Hele ki mevsim yağmurlu ise!

Ya da...

Şairin; "seni yiyip bitiren, kırk katlı ejder oldu/komşuluk mana ve ruh, ne varsa heder oldu" cümleleriyle tanımladığı eski evler...

Terk edilmişliğin acısıyla suskunluk yemini etmiş, yemekten içmekten kesilmiş veremli kızlar gibi gün geçtikçe eriyen o ahşap yapılar... Bir zamanlar cumbalarından sarkan kızıl biberler yerine, hüznün ikamet ettiği yalnız mekânlar.

Kalabalıklaştıkça arsızlaşan insanoğlu, benzersiz bir cüret ile yalnızlaştırdı her şeyi... Yollar yalnız, parklar yalnız, bahçeler yalnız, sokaklar yalnız, lambalar yalnız, evler yalnız büyük şehirlerde. Saçma sapan bir aldanmışlıkla ne kadar tikiş tikiş alışveriş merkezleri çok olursa, o kadar yalnızlığı kaybolur sanıyor insanoğlu.

Büyük bir yanılğı oysa...

Kalabalıklar kadar acınası bir yalnızlık olabilir mi?

Büyüyen binalar değil yalnızlıklarımızdır, eskinin dar sokakları bugünün otobanlarından çok daha genişti emin olunuz.

Ki her yalnızlık bir süre sonra bir şekilde kendi sonunu hazırlıyor ve bazen bir ihmal, bazen bir kasıt, bazen bir aptallık ya da tevafuk... Kivılcıma dönüştürüyor önce yalnızların hüznünü, sonra dev alevlerin sardığı bir yangın topuna dönüştürüyor şehrin yalnızlarını.

Dün yanmasaydı kaç kişi fark edecekti Haydarpasha Tren Garı diye bir yalnız değerimizin hâlâ orada olduğunu?

Şimdi aptal bir şuuruzlukla sorumlusunu arıyoruz boş yere. İşte veriyorum cevabı; ben gördüm kimin yaktığını tren garını!

Biz yaktık, ilgisizlik yaktı, geçmişe sırtımızı dönmek yaktı Haydarpasha'yı...

Mis gibi yeryüzü dururken onuncu kata bahçe yapma müptezelliği yaktı tarihî mekânı...

Biz hızla yüceleştirdiğimiz kendi yalnızlığımıza yanalım!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bildiğimiz medyanın sonu

M. Nedim Hazar 2010.12.04

Elbette tüm keşif ve icatların önemi vardır. Her keşif dünyanın şeklini, yönünü ve ivmesini değiştirmiştir. Ancak bazı keşifler vardır ki, insanlık tarihi için kırılma noktasıdır.

Şahsen tekerleğin keşfini böyle görürüm ben. İnsanoğlunun mesafe almasını sağlamıştır tekerleğin keşfi. Ve başka keşifleri, yenedünyaları, düzlemleri hızla yaklaştırmıştır.

İnsanoğlu 1900'lü yılların ortalarına gelene kadar yaptığı keşiflerin neredeyse yüz katını bu tarihten sonra yaptı. Bilgisayarın icadı, kısa sürede yepyeni bir iletişim kanalını açtı. Üstelik etkileşimli bir iletişimdi bu.

Sonradan internet adı verilen bu keşif, geçen yüzyılın sonlarında gerçek yaşamı etkilemeye başladı. 2000'li yılların henüz başında ise internet insan yaşamının vazgeçilmez bir parçası oldu.

Mesafeleri kısaltan, zaman kazandıran, bilgiye ulaşmayı kolaylaştıran bu yeni icat, belki insanlık tarihinin en büyük icadı oldu.

Kof bir kutsamadan bahsetmiyorum burada. Kim bilir, belki kısa bir süre sonra internetten adeta bir veba gibi kaçış başlayacaktır bilemiyorum. Zira insan fıtratına ters bir hız ve genişlikte yayılıyor internet. Ne ki bu sakıncalardan dolayı reddetmenin anlamı da yok. Şimdi akıl fikir veren danışmanlar gibi, 'Önemli olan ölçülü kullanılması' filan diyeceğim ama biliyorum ki bir anlamı olmayacak.

Özellikle bizim gibi medyanın içinde bulunanlar için akıl almaz bir kolaylık ve konfor sağladı internet. Özellikle son bir-iki yılda artan hız ile artık filmleri bile neredeyse birebir izleyebiliyoruz.

Hiç unutmam; yaklaşık 15 yıl önce transandantal meditasyon ile ilgili bir belgeye ulaşmak için tam 2,5 ayımı ve bir dolu parayı harcamıştım. Geçen -nerden esti bilmem- aklıma esti, bir siteye girdim ve on saniye bile dolmadan geçmişte aradığım o belgeyi buluverdim.

İnternet ile beraber gelişen yeni kavramlar ve yazılımlar, medyayı da bambaşka mecralara itmeye başladı. Biliyorsunuz son trend 'Sosyal Medya' denen ortamlar. Artık her kanalın bu tür bir programı var. Dahası bu ortamlar inanılmaz derecede hızlı ve interaktif.

Yeryüzünün en ücra köşesindeki bir ufacık bir gelişme bile birkaç saniye içinde bu ortamda yayılıp, derinlemesine tartışılır oluyor.

İki örnek vereceğim...

Birincisi deprem. Yakın zamanda olan İstanbul ve İzmir depremleri klasik medyadan çok çok önce Facebook ve Twitter gibi sosyal medya ortamında duyuldu. Hatta gazetelerin internet edisyonları bile 'Flaş haber' diye ilk duyuruyu yaptıklarında, bu ortamda, depremin şiddeti, verdiği hasar filan çoktan konuşulur olmuştu.

Bir de olumsuz yönü var tabii...

Nasıl ki doğru bir haber hızla yayılıyorsa, yalan haber de aynı süratle yayılıp, hatta evrim geçirebiliyor bu ortamlarda. Ne yazık ki, bunu engelleyecek bir mekanizma da yok. Olması da mümkün değil. Allah uzun ömür versin Münir Özkul olayı. Hangi deli kuyuya ilk taşı attı bilinmez ama sosyal medyada bir gün 'Münir Özkul ölmüş' haberi yayılmaya başladı. Şükür ki, kısa süre sonra gerçek anlaşıldı ve düzeltildi.

Ve bu hafta yaşadığımız Wikileaks gelişmeleri. Şunu rahatlıkla iddia edebilirim; klasik medya Cablegate denen skandalda sosyal medyadan fersah fersah geride kaldı. Sadece haber hızı ve genişliği bağlamında değil. Şahsen bu ortamı kullanan birçok amatör kullanıcının profesyonellere taş çıkartacak performans sergilediklerini gördüm. En deneyimli köşe yazarına nal toplatacak analizleri yapanları mı ararsınız, diplomatik dile dış politika editörlerinden daha hakim kalemleri mi ararsınız? Tekmili birden vardı sosyal medyada.

Şahsen, bildiğimiz medyanın sonunun yavaş yavaş geldiğine inanmaya başladım. Bu yeni medya düzlemine ayak uyduran yayın organları etkinlik ve itibarlarını devam ettireceklerdir şüphesiz. Ama klasik medya, tarihin tozlu raflarında yerini almaya başlayacaktır kısa süre içerisinde.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bohçacı geldi hanım!

Darbe günlüklerini yayınladığı için anasından emdiği süt burnundan getirilen Nokta Dergisi henüz kapanmamıştı o dönem.

Yayınladığı bir dosya nedeniyle bir yayın organının kapısına kilit vurulmasına rağmen, bugünün hem dayak atıp, hem bağıran cengaverleri için henüz 'baskı' dönemi de başlamamıştı henüz. Gerçi bizim için şaşırtıcı değildi, zira kocaman gazete binaları, şehrin göbeğinde bomba ile yerle bir ediliyordu da, yine kimsenin ağzını bıçak a mıyordu o dönemlerde.

Her neyse..

Birtakım komutanlara ait olduğu iddia edilen (sonradan mahkeme kararıyla onaylandı da) günlükler yayınlanıyordu. Sayfalar boyu süren çalışmalar, sohbetler, organizasyonlar vardı bu günlüklerde. Ve coğrafi açıdan tam bir cadı kazanının göbeğinde bulunan, terör bağlamında ise neredeyse iç savaşın eşiğine gelmiş bir ülkenin komutanları, işi gücü bırakmış siyasi iktidarın nasıl alaşağı edileceğinin hesabını yapıyorlardı günlüklerde. Kendilerince Ayışığı, Yakamoz bilmem ne türü isimler veriyorlardı kurguladıkları cunta organizasyonlarına.

Sonra Amerikalı diplomatların günlükleri ortalığa saçıldı. Görüldü ki, isim koymakta, lakap takmakta daha mahirdi elin Amerikalıları. Neler yoktu ki, takılan isimlerde: Deli, teflon tava, çıplak imparator ve daha onlarcası...

Muhtemelen günlüklerde isimleri geçen kahramanların hüküm sürdüğü dönemde, onlarla ideolojik aşk yaşayan birtakım medya mensuplarının diplomatlarla özel konuşmaları da çıktı gün ışığına... Cablegate denilen vakianın en enteresan bölümlerinden biriydi bu. Diplomatlar birtakım gazetecilerin kendilerine Türk ordusunun  lamlar ile mücadele yöntemlerini aktardıklarını iddia ediyorlardı. Meğer, ordumuz kendi içindeki dindar insanları 'çöp tenekesi kontrolü' dedikleri yöntem ile takip ediyorlarmış. Bunun için ekseri müfettiş g revlendiriliyormuş. Belgelerden aynen aktarıyorum: "Subayların çöplerini kontrol eden askerî müfettişler var.   inde içki şişesi olmayan çöpleri tespit ediyorlar. Bazen da askerî liderler eşleriyle birlikte, ordu tesislerinde havuz başında düzenlenen partilere davet ediliyor. Bu partilere katılanlardan mayo giymesi bekleniyor. Dindar oldukları için gitmeyi reddeden kadınlar, kocalarının kariyerini tehlikeye atıyor."

Fiş  geldi hanım!!!

'Bir ordu bunu yapar mı?' diye sormayın lütfen.  şte size bir gün önce Bugün gazetesinde çıkan haberin başlığı: Subay eşleri ve kızlarının etek boylarını bile ölçmüşler!

Bugün'un haberinden anlıyoruz ki, komutanlar bir taraftan darbe hesapları yaparken, alt kademeye de başka orijinal görevler veriyorlarmış.   p tenekesi müfettişlerinin yanı sıra pazarlamacı gibi müfettişler de varmış. Bu görevliler, ordu mensubu askerlerin evlerinin kapısını  alıyor, teflon tava satar gibi yaparak, subay eşlerinin ve kızlarının giyimlerine bakıp, rapor tutuyormuş.

 şte size o raporlardan bir bölüm: "Adresine pazarlamacı kisvesiyle gidildiğinde kapıyı açan ve J. Yb. H.V.'nin eş olduğu değerlendirilen 40 yaşlarındaki bayanın gözlüklü, başı açık, üzerinde uzun kollu bluz ve ayak topuklarına kadar uzun etekli olduğu, başına türban tabir edilen kıyafet giymediği. 17.10.1998'de aynı eve adres sorma bahanesiyle gidildiğinde kapıyı açan ve J. Yb. H.V.'nin kızı olduğu değerlendirilen 16 yaşındaki bayanın başı açık modern giyimli olduğu görüldü."

'Türban tabir edilen kıyafet!'..

Terör tabir edilen bir bela, bu memleketin başına 30 yıldır sarılmışken, işi gücü bırakıp, bir yandan darbe organizasyonları yapmak, diğer yandan çöp bidonlarını karıştırmak, öte yandan bohçacı gibi kendi personelini fişlemek 'ordu' tabir edilen bir kuruluşa yakışıyor mu, yakışmıyor mu siz karar verin!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mösyö

M. Nedim Hazar 2010.12.11

Eğer bir gün bu memleketin demokrasi tarihi yazılacak olursa, ister sevin, ister nefret edin, bu yazılı tarihte gazeteci Mehmet Baransu yer almak zorunda. Bugünlerde meşhur WikiLeaks belgeleri dolayısıyla Julian Assange'a methiyeler düzenler, her ne kadar Baransu'yu reddetme, değersizleştirme çabasında olsalar da, Türk demokrasisi bu gazeteciye çok şey borçludur, diye düşünmekteyim.

Açıkça ifade edeyim, hiç hazzettiğim konular değil bunlar. Bir dolu 'ilişki' gazetecisinin oturup birtakım kirli çamaşırları ortaya çıkarmasını elbette memnuniyetle karşılarım, lakin hazzettiğim bir alan değil. İlgimi de çekmez kolay kolay. Bu nedenle Mehmet Baransu'nun kaleme aldığı bir önceki kitabı Karargâh'ı ağır ağır okuyordum. Kitap aylardır elimin altında ve açıkçası Tuba Çandar'ın Hrant isimli şahane çalışması hep daha cazip geliyordu bana.

Ancak gelin görün ki, ekranda artık neredeyse her akşam birtakım 'belge gazetecileri' cirit atmaya başladı. Görünüşe bakılırsa, bu alanda üç satır bilgi ve duyumu olan kitap yazıyordu. İçeriklerine bir şey diyemem, ancak bu gazetecilerin birbirlerine karşı tutumları daha çok ilgimi çekiyor benim.

İş bu nedenle kendini her fırsatta 'Ödüllü gazeteci' olarak lanse eden Nedim Şener'in yazdığı "'Mösyö'yü kimse referans almasın, çünkü bu kitap yanlışlarla dolu!" başlıklı yazıyı okuyunca, bahse konu kitabı okumaya karar verdim. Öyle ya, bir gazeteci, meslektaşının yazdığı bir kitaba karşı çıkabilir, onun yanlışlarını bulup yazarı kamu önünde mahcup da edebilir. Gelin görün ki, 'Kitabı okumayın' demeye getirmek de neyin nesidir?

Nitekim ben Mehmet Baransu'nun "MÖSYÖ: Hanefi Avcı'nın Yazamadıkları" isimli kitabı okumaya başladığımda, Baransu Şener'e bol ironili bir cevap vermişti. Merak eden Google dededen araştırıp öğrenir. Sadece Baransu'nun final paragrafını buraya alıyorum: "Gördüğün gibi Nedim, bir sayfalık köşe yazında onlarca hatan var. Okuma özürlü olduğun ortaya çıkıyor. Sen bir sayfada onlarca ciddi hata yapmışken, 448 sayfada gözden kaçan küçük bir hata yapmışım çok mu? Sen bunları boş ver. Önce kitaptaki belgeli iddialarıma bir cevap ver. Nasıl olsa MÖSYÖ'nün gönüllü avukatı olduğunu ilan ettin."

Peki nasıl bir kitap ki bu MÖSYÖ, bir meslektaş tarafından adeta aforoz ediliyor? Şu an kitabın 389. sayfasını okumaktayım. Bitirmeye az kaldı ve kalan kısımda tam olarak neler var bilmiyorum ama biraz önce Hanefi Avcı'nın meşhur Haliç'te Yaşayan Simonlar kitabının yazım öyküsü kısmını okudum.

Şunu ifade edeyim, Baransu, bu kitabında adını andığım kitabı analiz etmiyor, isminden de anlaşıldığı üzere 'Bilinmeyen Hanefi Avcı' portresi çıkarıyor. Üstelik diğer meslektaşları gibi ipe sapa gelmez duyumlara değil, bizzat görüşmeler ve belgelere dayandırıyor bunları. Öte yandan Hanefi Avcı'nın kitabını da gayet sarih şekilde analiz ediyor. Meşhur 'son fasıl' ile ilgili çok ciddi fikir sahibi olma imkânını yakalıyoruz.

En az bunlar kadar önemli olan, daha onlarca olay belgeleriyle yer alıyor MÖSYÖ'de. Sözgelimi Bedri Yağan'ın öldürüldüğü operasyon, JİTEM'in suikast çalışmaları, bazı önemli gazetecilerin nasıl manipüle edildikleri çok çarpıcı belgeler ile kitapta yer alıyor.

Elbette bu kitabın Ergenekon medyası tarafından görülmemesi normal. Hatta Şener gibi gazetecilerin reddetmesi, okunmamasını dilemesi de tabii belki. Ama gerçeğin, eli kolu bağlanmış bir mağdur gibi, her gün taciz ve darp edildiği bir ülkede, birilerinin gerçeği yazabilecek kadar cesur olması, benim için Assange'dan bile önemli.

İnanın öyle...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Y Tipi

M. Nedim Hazar 2010.12.13

Önce bir vurguyu tekrarlamak lazım. Zira karşımızda öylesine elastik bir organizma var ki, siz ne dersiniz deyin, kendileri istediği biçimde algılıyorlar. En azından bu yazının içinde canlarını sıkın bir şey olursa, başka çarpıtmalardan sektirmesinler diye belirtiyorum.

Evet; polisin şiddet kullanması, protesto eylemi yapanlara karşı biber gazı, cop gibi asla tasvip edilmeyecek yöntemler ile protestoyu bastırması asla kabul edilemez. Bu bir.

İkincisi, her ne kadar niyetlerinin farklı olduğunu düşünsem de, herkesin derdini anlatabilme özgürlüğü olduğuna inanıyorum.

Buraya kadar anlaştık sanırım...

Gelelim madalyonun diğer yüzüne...

Kendilerine 'Kolektif' denen üniversiteli grubun asla ama asla tüm üniversiteli gençleri temsil ettiğini düşünmüyorum. Hatta üniversite gençliğinin yüzde 1'lik bir kısmı bile değil kanaatime göre. Dolayısıyla, 'Sizi üniversiteye sokmayız, konuşturmayız' türü külhanbeyivari yaklaşımların temelinde farklı bir anlayışın yattığına inanıyorum.

Esasen bu bahsini ettiğimiz zümre/kitle son referandum öncesinde ortaya çıktı. Siyasi konumlanmaları gereği CHP medyası hep anlayışla baktı bu oluşuma. Onların yaptığı şiddet içeren eylemler, 'protesto' olarak algılanırken, onlara gösterilen tepki 'linç' gibi lanse edilmeye çalışıldı. Ferhat Kentel mi copladı bunları, yoksa Roni Margulies mi biber gazı sıktı?

Kendileri biraz alınsa da, esasen 'malum medya'nın zımni bir desteğiyle her geçen gün daha da artırmaya başladılar cüretlerini.

Dedim ya, olayın yoğunluklu vuku bulması, bugüne ait bir mesele değil. Referandum sürecine kadar uzanıyor. Zaten kendilerinin bir medya kuruluşuna verdikleri röportajda aynen şöyle diyorlar: "Referandum döneminde 'Yetmez ama Evetçiler' bizi çok sinirlendirdi." Bunu şöyle okuyabiliriz: Yapılan bu eylemlerin nedeni, polisin gösterdiği orantısız güç kullanımı değil. O olay sadece koz verdi bu şiddetsever eylemcilerin eline ve arkasındaki medyaya.

Nasılsa aynı kapıya çıkıyordu yapılan eylemler ve yayınlar: AKP'yi yıpratma, inançlı insanları sindirme!

Kullandıkları dil ve argümanlar açısından, bir dönemin azgın egemenlerinin dilinden milim farkları yok bahsini ettiğim seküler cemaatin. Zihniyet sadece jenerasyon tazelemiş gibi duruyor karşımızda. Aynı şımarıklık, aynı

'kargadan başka kuş tanımam' körlüğü... Kendileri gibi olmayanların üniversitede okumaya da hakkı yok, hastanede tedavi olmaya da, mümkün olsa oksijen tüketmeye de. Siyaset yapıp iktidar zaten olamazlar!

Bir sefer şu konuda mutabık kalalım: Yaptıkları eylem her ne kadar, 'parasız eğitim' gibi bir talep arkasına gizlense de, özgürlük ve demokrasi ile zerre kadar ilgisi yok bu zihniyetin. Başörtülü kızların yıllar sonra iade edilir gibi görünen eğitim hakkının karşısında aslanlar gibi duranlar, yine bunlardı.

Malum medya enteresan, 20 bin mevcutlu okuldaki 50 öğrencinin yaptığı eylemleri bir yandan kutsarken, diğer yandan sanki tüm üniversite gençliği böyle düşünüyormuş gibi vermeye bayılıyor. Nedeni belli lakin, aynı üslubu geride kalan bakiyenin de benimsemesi durumunda, başta üniversiteler olmak üzere, sokakların ne hale gelebileceğini pek hesaplamıyorlar sanırım.

Eric Hoffer, o şahane kitabı Kesin İnançlılar'da bu tür cemaatleri enfes tanımlıyor. Hele 'Uydur-İnan faktörü' diye bir bölüm var ki, dersiniz bu Kolektifçileri görüp yazmış.

Şahsen, şiddet içermeyen her türlü eyleme, protestoya sesimi çıkarmam. Demokratik toplumda bireyin hakkıdır bunlar. Ama kendilerine ayna tutulmasından da rahatsız olmamalı bu arkadaşlar ve yancıları. Misal, onların pek sevdiği isim koyma mantığından yola çıkarak bu oluşuma 'Y Tipi Cemaat' dersem kimse alınmasın. Bilirsiniz; üyeleri, teorisyenleri, destekçileri, yordakçıları hep vardır bu tür oluşumların. Karşımızdaki yapı da böyle bir şey.

Herhangi bir komplo teorisinin şehvetine kapılmadan söylenebilecekler bunlar. Yoksa bu hamur daha çok su götürür biliyorsunuz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yeni şeyler...

M. Nedim Hazar 2011.01.03

Âdettendir... Eski yıldan akılda kalanları yazamadık, yeni yıl ile ilgili bir şey yazmak lazım.

Hemen paniklemeyin, ekranda ve gazete sayfalarındaki falcı/kâhinlerin işlerini ellerinden alacak değilim. Ciddiye alındıklarını da zannetmiyorum ama sadece bizde değil, dünyanın her yerinde var bu tür şeyler.

Yeni bir yıl kapıya dayandı mı ortaya çıkar profesyonel gelecek bildiricileri... 'Gaybı ancak' kimin bildiğini bilenler için zaten beş kuruşluk kıymet-i harbiyeleri yoktur lakin, burunlarının ucunu bile göremeyenlerin her yıl aynı samimiyetle geleceğe dair kehanet sallamaları ancak insanı tebessüm ettiriyor.

Hazreti Mevlânâ diyeceğini demiş zaten; 'Dün gitti cancağızım' diye. Yeni şeyleri söylemek ayrı, olmayandan bahsetmek ayrı şey olsa gerek.

Hasılı cancağızlarım, gelin yeni şeylerden bahsedelim biraz.

Şüphesiz her yeni olan şey heyecan verir. Yeni; 'umut' demektir çoğu zaman. Ancak umut, ataletin düşmanıdır da. Dolayısıyla biz aynı 'eski' olmaya devam ederken, yeni bir şey beklemek ancak safdillik olabilir.

Biz 'eski biz' olduktan sonra değil 2011, 2211 gelse bile çok şey değişmez.

Üstelik eskinin her şeyi de kötü değildir, hatırlatayım. Hele, 'eskimez' olan asla kötü olamaz!

Basitinden başlarsak; biz kırmızıda geçtikçe, bu sene de trafik kazaları yine can yakacaktır emin olun. Hız yapmaya devam ettikçe artacaktır hatta trajediye toslamalarımız!

Değişimi sadece gözlük markasında yapar, eski bakış açılarımızı bir kenara itmeyi beceremese, pek bir şey değişmeyecektir olan bitende.

Kendi halkını 'düşman' olarak gören devlet anlayışı, devleti 'yolunacak kaz' olarak gören vatandaş anlayışı aynı kaldıkça hayır beklemesin kimse yeni yıldan.

İnsanını 'böcek' gibi görüp, her fırsatta onu ezmeye çalışan paradigma da, "insanımı savunuyorum" derken, insani kriterleri değil, siyasi kriterleri bir 'hak alma mücadelesi' kılığına sokmaya çalışan zihniyet de yıllardır sımsıkı tuttuğu yumruğunu gevşetmezse, bu sene de işimiz zor!

Sonra siyaset misal... Taban da, tavan da değişmedikçe manzara değişmeyecektir. Üç aşağı beş yukarı tablo aynı olacaktır. AK Parti aynı parti olarak kaldıkça bundan bir milim ileri gidemeyecektir, CHP köhnemiş zihniyetini bırakmamakta ısrar ederse 2010'u bile arayacaktır.

Spor manzaramız da değişmeyecektir, sağlık manzaramız da... Aynı zihniyet devam ederse adaletten de hayır beklemek hayalcilik olacaktır, ekonomiden de...

Biliyorum zor geliyor. Ama dikkat buyurun, ne olmayacağımıza dair fikir yürütüyorum sadece. 'Nasıl olacak o iş?' sorusunun muhatabı ben değilim.

En fazla; yolda seyir halinde iken tam arkama kadar gelen ambulansa kerhen yol verdikten sonra, tekrar arkasına takılmak için bin bir takla atmayabilirim belki. Bu kadar...

Işık henüz sarı iken, öndeki aracı korna sesiyle taciz de etmeyebilirim belki! Karşı şeritte olan kazayı seyretmek için, kendi şeridimi dakikalarca tıkamamak şeklinde de olabilir katkım...

Kurbana karşı çıkıp, hindi kızartmış olsam da, hindiyi küfür sayıp kurbanı trafik lambasına asarak derisini yüzmüş olsam da, ben değişmedikten sonra hiçbir şey değişmeyecektir emin olun...

2011. Yeni bir yıl... Yakışıklı bir yıl... Hiç kullanılmamış, yıpranmamış bir sene...

Ve umut dolu...

Tembel tembel oturup, parmağımızı dahi kımıldatmadan hiçbir umut vaat etmez yeni sene...

Biz kendi içimizden değişmedikçe, değiştirilmeyiz... Emin olun...

Bir şey biliyoruz da söylüyoruz yani... n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Va esefa!

M. Nedim Hazar 2011.01.04

Aslında sanatın konuşulması, tartışılması, protestosu, övülmesi güzel şeylerdir. Bir sanat eseri bu tür hareketliliği sağlıyorsa memnun olmak lazım. Lakin bunu yaparken, 'koman, yaşatman, urun' türü artık çağdışı kalan zihniyeti de bırakmak gerekir.

Mehmet Tanrısever'in yapımcılığını ve yönetmenliğini yaptığı Hür Adam filmi, henüz vizyon imkânı bulmadan tüm bunlara neden oldu.

Dediğim gibi bu iyi bir şey. Ne ki, tartışmayı yaparken bazı şeyleri de karıştırmamak lazım. Bu yazıda film hakkında estetik ya da teknik değerlendirme yapmayacağım şüphesiz. Zira filmi izlemedim. Ancak, tıpkı benim gibi izlemeden topa giren bir düşünce ve bir eylemi de yazmak boynumun borcu oldu.

İlki, film hakkında yapılan suç duyurusu. Üstelik bunu yapanlar kendilerine 'hukukçu' diyen kesim. Ankara Barosu'ndan birileri, Hür Adam hakkında suç duyurusunda bulunup, filmin gösterime sokulmamasını ve yapımcılarının, yazarlarının, yönetmeninin cezalandırılmasını istemiş. Neler yok ki şikâyet dilekçesinde: "Tehdit, hakaret, yargı kararını etkisiz kılmak, Atatürk'e ve manevi kişiliğine hakaret, basın yoluyla hakaret; halkı ve toplumu kin, nefret ve suç işlemeye teşvik; iftira, terör propagandası, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni ortadan kaldırma amaçlı organize eylemler..."

Peki, bütün bunları nasıl yapmış gösterime girmemiş bir film? Yine dilekçeden okuyoruz: "Filmin internet sitesindeki fotoğraf, fragman ve yazılar incelendiğinde pek çok sahnede, Atatürk'e yönelik gerçeğe aykırı iftira ve hakaretler içerdiği görülecektir." Fragmandan bu kadar suç devşirilebiliyorsa, filminden herhalde direkman idamlık suç çıkarılır sanırım!

Şikâyetçilerin ciddi anlamda kafa karışıklığı yaşadığı gerçeği de ayrı tabii. Film mi, yoksa filmin anlattığı kişiyi mi suçluyorlar sıklıkla karıştırılıyor. Hani bu metine bakıp, doğrudan, 'bu zihniyet Bediüzzaman ve inanç düşmanı' gibi bir yorum yapmakta da zorlanmaz insan. Ama ben öyle yapmayacağım şüphesiz...

Bir de eleştiri var film hakkında. Yazan kişi çok sevdiğim, uzun yıllar mesai paylaştığım bir insan. Zihnine, birikimine, bilgisine inanılmaz derecede saygı duyduğum 'üstadım' hatta: Mustafa Özcan.

Belki ki yazmadan önce epey tereddüt yaşamış olan Özcan, tıpkı Ankara Barosu hukukçuları gibi, fragman ve hakkında yazılanlardan yola çıkarak bir eleştiri getiriyor. Mealendiriyor ki; "Bediüzzaman Said Nursi, bir aksiyon ve mücadele adamı değildi. Bir gönül adamıydı." Hatta filme bir alternatif isim bile teklif ediyor: Kul Adam! Ülkemizde sıklıkla yapılan bir hatayı tekrara düşüyor üstadım. Bir filmi içindekilerle değil, içinde olmayanlardan ötürü eleştiriyor. 'Niye böyle değil?' demeye getiriyor. Oysa önümüzde bir biyografi çalışması yok, belgesel de olmayan sinema filmi var. Ve senarist, yapımcı, yönetmen, kendi bakış açısıyla çeker bu filmi. Şüphesiz üstadım Özcan kamera arkasına geçse, bambaşka bir Bediüzzaman portresi ortaya çıkarırdı. Tanrısever ve filmine yapılanlar bana Mel Gibson ve The Passion of The Christ filmine yapılanları hatırlattı. O da benzeri tepkilerle karşılaşmış, daha film çekim aşamasındayken eleştirilmiş, hatta aforoz edilmekle tehdit edilmişti. Bir peygamberin hayatının aksiyon filmi formatında olamayacağını söyleyen çevreler pek de az değildi. Şöyle demişti Gibson eleştirilere karşı: "Bence İsa'dan daha büyük bir kahraman öyküsü yoktur. Ve filmim tüm zamanların en büyük macera öyküsüdür. Düşünsenize, Tanrı bir insan şekline bürünüyor ve insanlar da Tanrı'yı öldürüyor. (Elbette Hristiyan inancına göre -MNH) Artık bu da aksiyon değilse, hiçbir şey değildir!" Elbette Bediüzzaman'ın eserleri, iç mücadelesi, murakabesi ayrıdır, derindir ve önemlidir. Ancak onun hayatının tamamına bakıp da, 'bu hikâyede macera yoktur, aksiyon yoktur' demek insafsızlıktır. Daha genel bir değerlendirmeyi filmin vizyon girmesinden sonraya bırakalım.

Ayrıca; üniversitelerinde bitirme tezi olarak 'porno' filmlerin çekildiği bir ülkede, bundan rahatsızlık duymayıp, tek parti rejiminin kan kusturduğu bir inanç insanı hakkında ipe sapa gelmez iddialarla suç duyurusunda bulunan sevgili hukukçular! Öpüyorum gözlerinizden!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hür Adam

M. Nedim Hazar 2011.01.08

"Said, dağbaşıda va'z eden bir mürşit." diyor merhum Cemil Meriç: "Hor görülenler, her şeyini kaybedenler, mukaddesleri çiğnenenler ona koştu akın akın."

Ne yazık ki, bu koşmayı hiçbir zaman çözemedi Türk entelijansiyası. Bediüzzaman'ın Eşref Edip'e söylediği gibi; onu skolastik bataklığı içinde saplanmış bir medrese hocası zannettiler yıllar yılı. Ya da öyle göstermek istediler. Oysa, bütün müspet ilimlerle, asr-ı hazır fen ve felsefesiyle meşgul olmuş, bu hususta en derin meseleleri halletmiş münevver, mütefekkir ve alimdi.

Bu nedenle onunla ilgili yapılan her çalışma adeta nasırlara basılmış gibi çılgık çılgıla bıraktı paradigmanın iflah olmaz leşkerlerini...

Oysa sadece Meriç'i okuyabilseler fark edeceklerdi gerçeği: "Nass'ların yalçın duvarları arkasından geliyordu bu ses, tarihin içinden geliyordu. Kabuğuna çekilmiş yüz binlerce insanı uyandırdı. Nurculardan önce kelâm var. O konuştukça, laikliğin kartondan setleri yıkıldı birer birer. Kentle köy, çağdaş uygarlık düzeyi(!) ile Anadolu, tereddütle inanç... Karşı karşıya geldi."

Eskilerin "Bu kadar cehalet ancak tahsille olabilir" sözünü haklı çıkaran akademisyenler gördüm ekranda. Mehmet Tanrısever'in filmi Hür Adam'dan yola çıkarak Said Nursi aforizmasına odun taşımayı maharet saydıkça, komik duruma düşen bir düzine 'Tahsilli' insan gördük son haftalarda.

Misal bir bayan akademisyen, saçmaladıkça saçmaladı. Hızını alamadı, 'kadınlara şeytan diyor' dedi. Döndü 'Milletvekili adayydı' diyerek kargalara bile salon komedisi seyrettirdi.

Esasen ülkemizin akademik manzarası hakkında çok önemli ipuçları barındıran tabloları ortaya çıkardı Hür Adam filmi. Güldük, acıdık, 'yuh artık' dedik izlerken bu zavallılıkları...

Resmî ideolojiye bidayetinden beri karşı duran, dik duran ve bunu benzersiz bir sivil itaatsizlikle başaran, yaşarken ve ölümünden sonra bile baş edilemeyen bir mücadele adamını anlamalarını beklemek fazla safdillik olsa gerek.

Oysa şahane bir örnek de vardı bugünlerde. Bu zihniyete göre Koca Süleyman ancak tiyatro müsameresi gibi ve içi boşaltılmış oryantalist bir bakış açısıyla aktarılmalıydı sanat düzlemine. Muhteşem Yüzyıl'ı bu yüzden pek beğendiler, baş üzerinde taşıdılar.

Rahatsız oldukları şey Bediüzzaman Said Nursi'nin, resmî ideolojinin ontolojisiyle ele alınmamasıydı. Daha da büyük korkuları ise, artık bu sanat/sinema işlerini kendileri dışındaki insanların da becerebilmesiydi. Kim bilir, belki Hür Adam'dan sonra Muhteşem Süleyman'ı da çekmek filan isterdi Mehmet Tanrısever!

Oysa Hür Adam bir dibace belki, girizgâh... Burnundan soluyanların, öfke kusanların, diş bileyenlerin daha serinkanlılıkla yaklaşması, anlamaya çalışması gereken bir ön temrin.

Bu nedenle her ne kadar nefret kussalar, kin akıtsalar da ekranlardan üzerimize, mutluyum ben açıkçası. Konuşulması, tartışılması, gündem olması gereken bir değer için çok gecikmiş de olsa pratiğine vesile olması bile böylesi bir filmi çektiği için Tanrısever ve ekibine şükran borçlu olduğumuzun ispatı.

Hitame olarak sözü yine Meriç'e bırakalım: "Üstâd şimşek pırıltıları ile aydınlanan bu karanlık bölgelerde büyük bir güvenle dolaşıyor. Üslûb kesif ve izahlar inandırıcı. Asırları kucaklayan bir tefekkürün çağdaş idrâke seslenişi, yaralanan bir idrâke, yabancılaşmış bir idrâke. İrfanımızın madde-i asliyesi olan bu fikirleri ne kadar anlayabiliyoruz? Heyhat; ne meselenin kendisine âşinâyız, ne mefhumlara."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sevda

M. Nedim Hazar 2011.01.10

Süreyya... Böyle başlamak istemezdim satırlarıma... Sana her baktığımda gördüğüm parlaklığı, kalbime indirdiğin ilhamı anlatmak isterdim.

Şekilden şekle girip, renkten renge bürünüp, sadece bana değil, sana meftun olan herkese verdiğin o tarifsiz hissi, bencileyin betimlemekle başlardım seninle olan serencamımıza.

Ne ki Süreyya, buz keskinliğinde bir kış günü dokunuyorum satırlara. Bilirim soğuğu bilirsin sen, geceyi de... Hele soğuk geceler; senden sorulur eniyle ve boyuyla.

Biz; 'Atlantisin Çocukları' çok itilip kakıldık Süreyya, çok hırpalandık, horlandık. Başımızı kaldırmaktan çekinir, adımızı terennüm etmekten utanır olduk.

Oysa, en dar ufuklumuzun bile göklerini süsleyen panayır fişeklerini en iyi sen bilirsin Süreyya. Atlarımızın ayaklarının hiç kurumadığını da.

Ezilmek şüpheyi kamçılıdı Süreyya; şüphe bir girdi mi dimağlara, iflah olmaz artık o ruhlar, bunu da çok iyi bilirsin. Şüphe gergin bir balıkçı ağı gibi gerildi ufuklarımıza ve yıllar yılı ne varsa avladı umut adına. O köhnemiş, püskü ağılardaki üveyik kanatları bunun delilidir.

Aslında biliyorum, gerek yok belki bu satırlara. Lisan-ı halimizden anlardın asırlar boyu halimizi. 'Bana bakın, bana bakanın yönü kaybolmaz' derdin her halinle.

Fakat, yanlış da anlama, 'horlandık' dedim, bozgun yedik, dağıldık, demedim asla.

Gerçi sana söylemek nafil ama bozgun tamamları çaldığında bile tam anlamıyla yitirmedik umutlarımızı, bozup bozup tekrar kurgulamadık hayallerimizi. En başta neyse, şimdi de o. Köyümüzün meydanlarında çok topladılar bizi, ortalık yerlere saçarak mahremlerimizi. Arsız uçlarıyla mızrakladılar yarına ait çeyizlerimizi.

İçinde iblis damıtılan şarapları boca ettiler de üzerlerine, yakıp gittiler defalarca. Bunlar bizi üzdü anca. Toparlanmak zor olmaz, yüzü sana dönük olanda, zor değildir yeşertmek içimizdeki mefkureyi.

Ah Süreyya, şimdi böyle biz, dizleri kırık, boyunları bükük sana bakarken mahzunca, gözlerimizdeki kaybolmayan hakikatin ışığını hatırlatırsın eminim.

Gözlerimiz böyle işte, yüzlerimiz de... Asılmadı suratımız aldığımız en ölümcül yaralarda bile. Saçlarımız sonra, ağardı belki ama, umutsuzluk rüzgârı yalayıp, birer sonbahar yaprağı gibi titreterek kopartıp atamadı.

Boynumuz bükülür, dediğim gibi, ama rıza göstermek, teslim olmak adına değil. Dizlerimiz de bükülür, hatta kırılır ama titremez asla.

İçimizi de en iyi sen bilirsin, o yüzden hiçbir şey söylemeyeyim bu konuda. Uçkun ruhumuza ancak bir fren olabilir bedenlerimiz. Hani bıraksa bedenlerimiz ruhlarımızı özgür, seni bile aşar, arşa ulaşır bilirsin.

Ah Süreyya, şimdi böyle biz, raflarımızda gözyaşlarından şişelerimiz, masalarımızda kan rengi divitlerimiz, zafer sabahlarından dem vurur tüm parşömenlerimiz.

Hatırlarsın Süreyya, ne de önemsemezlerdi bizi. Ne kadar da küçük görürlerdi hayallerimizi. Küçümser ve aşağılardı ama biz duydukları korkudan anladık ideallerimizi. Korkunun ruhu kemirdiğini biz onlardan gördük Süreyya.

Onların esrik ikindileri, keskin akşamları, yatsıyı bile bulamadı, bulamaz. Bizim şimdi hüznün sabahlarımız var. Ama dilini çözdük, hikmetini idrak ettik olanların. Sırf bu nedenle demiyoruz, 'bu niçin böyle' diye. -Şimdi yaptığım gibi- Sonunu göreceğimiz güzel şeylerin türkülerine dair bestelerle uğraşmak iyi geliyor bize.

Ellerimiz, ellerimiz Süreyya; beş benzemez bile boşa çıkarmaz ellerimizi. Avuç içlerimizdeki çizgi karartmaz ümitlerimizi.

Süreyya, biliyorum böyle başlamamalıydım sana, ama bil istedim; buradayız ve yitirmedik sevdalarımızı.
n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İlkelerinizi sevsinler

M. Nedim Hazar 2011.01.15

En sonda söyleyeceğimi en başta ifade edeyim ki, konuyla ilgili önyargılı olanlar boşuna zahmete katlanıp yazıyı sonuna kadar okumasınlar. Ben hiçbir sanat eserinin, kitabın, filmin, müziğin, bilmem neyin yasaklanması, kaldırılması, yakılması taraftarı değilim.

Elbette buna 'eser' çerçevesine girenler dahildir. Zırvalar farklı bir alanın ilgisine girer. İşin bir de hukuki yönü vardır. Bu kısmı da ayırarak söylüyorum.

Bu nedenle nicedir kamuoyunda tartışılan ve yapımcılarının da çok matah bir şey yapıyormuş gibi caka satarak şişirdikleri Muhteşem Yüzyıl tartışmasına girmedim. Girmedim, zira tarih zaten çokluk çocuğun elinde oyun hamuruna dönmüş durumda bu ülkede. Şu ya da bu diye isim ayırarak söylemiyor ve gerçek tarihçilerin affına sığınarak belirtiyorum ki, ortalıkta tarihçi diye dolanan pop-corn masalcıların cem-i cümlesi gerçek tarihçilerin karşısına ancak kulaklarını çektirmek için çıkabilir.

Tarih alanında durum böyle de televizyon alanı çok mu farklı? Bu iki 'civık' alanın ezvacından da ortaya çıkacak 'şey'e pek eser denemez sanırım.

Lakin şöyle bir faydası oluyor bu tür atraksiyonların, bir tartışma ortamı beliriyor ve herkes kendi tıynetine göre bir sipere sığınyor. Misal her alanda reyting kavgası verdiği ve tabiri caizse kanlı bıçaklı olduğu rakipleriyle bile, mesele 'iktidara vurmak, inançlı insanları hırpalamak' olunca canciğer kuzu sarması olabiliyor bazıları.

Bu tür tartışmalarda, 'urun, yıkın, yaşatmayın' yerine, 'niye doğru dürüstü yapılmıyor?' sorusunun sorulmasının daha mantıklı olduğuna inanıyorum.

Hele hele bu tür cıvıklık ve bayağılıklardan 'özgürlük ve yaşam tarzı' devşirenlere gülmeye bile takatim olmuyor işin açıkçası. Çünkü hem samimi değiller hem de içlerinde bastıra bastıra gizledikleri 'hazcılık' zaaflarını laiklik, özgürlük gibi kavramların arkasına siperliyorlar.

Bu mevzuda çok basit de, bir samimiyet testim var. Sultan Süleyman hakkında ileri-geri, cıvık-seviyesiz senaryoyu yüceltenlere şunu sorun ve aldığınız cevap sonrasında bol bol şaşırın: Eğer bu tarihî dizi, Sultan Süleyman'ı değil de Mustafa Kemal'i anlatsaydı. Ve dizideki kahraman, Milli Mücadele'den çok yatak odasıyla gösterilseydi, yine aynı özgürlük saçmalığına girişir miydiniz?

Buyurun sorun ve alabiliyorsanız cevabı alın!

Her neyse giriş kısmını uzattım... Esas mesele başka çünkü. NTV diye bir kanal var biliyorsunuz. Biraz da BBC'ye öykünerek bir süreden beri ısrarla birtakım yayın ilkelerini habire döndürüp duruyorlar. Kâğıt üzerinde son derece yakışıklı ve güzel duran şeyler bunlar. Ama mesele uygulamaya gelince maalesef hiç de öyle olmuyor. Hatta o kadar ki, çevremdeki bazı insanlar NTV programlarını izlerken 'NTV ile anti-halk dünyası' diye takılıyorlar.

Üzücü tabii. Bu üzücü tablonun sonuncusu maalesef başarılı televizyoncu Banu Güven'in programında oldu. Güven, Muhteşem Yüzyıl konusunda önce dizinin senaristini karşısına aldı ve karşılıklı çanak çömlek sorularla el bebek gül bebek diziyi kutsayıp çıktılar. Daha sonraki programda ise Sultan 2. Abdülhamid'in torunu Adile Nabi Osmanoglu Tars'ı konuk olarak aldı.

Bilmiyorum kendi programını izlemiş midir ama Güven tam anlamıyla bir canavara dönüşüverdi bu programda. Konuğun lafını kesmeler, polemiğe girmeler, sesini yükseltmeler, hakarete varan aşağılama girişimleri gırla gitti. Banu Güven istediği cevabı alamadıkça hırçınlaştı, hırçınlaştıkça şirazeden çıktı.

Allah'tan karşısındaki insan olgun ve akıllı başındaydı. Yoksa stüdyoda yüzyılın rezilliğinin çıkması mümkün olabilirdi.

NTV'nin yayın ilkeleri hangi müdürün kasasında saklanıyor bilmiyorum ama en azından reklam arasında seyirciye izletirken, kendi yapımcı ve sunucularına da izletseler hiç fena olmaz diye düşünmekteyim.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kurtların sessizliği!

M. Nedim Hazar 2011.01.22

Manzara şu: Memleketin donanmasının göbeğinde, bir komutanın odasının zemininin altında zulalanmış çuvallar dolusu belge ortaya çıkıyor.

Düpedüz Kozmik zula denebilecek bir yerden; parkenin altından fışkırıyor belgeler. Vantuzla filan açılarak çıkarılabiliyor ancak.

Neler yok ki bu belgeler arasında?

Suikast planları, tutuklanacak komutan listeleri, öldürülecek aydın, yazar ve azınlık mensupları, silahların nerelere gömüleceğini söyleyen ıslak imzalı emirler, keşif görev emirleri, fişleme andıçları ve daha binlerce, on binlerce belge...

Normal, demokrat bir ülkede olsa, yeri yerinden oynatacak belgeler...

Wikileaks'te yayınlanan diplomat dedikodularını günlerce manşete çeken medya, bu skandal üzerine kıyameti koparır diye düşünüyorsunuz değil mi?

Ancak darbe dönemlerinde Andıçların gönüllü topa girişeni olan hâkim medyada tuhaf bir körlük ve suskunluk hâkim oluyor.

Sanki böyle bir olay hiç olmamış gibi pis ve utanç verici bir suskunluk bu.

Karanlık mihrakların, kara propaganda ve psikolojik savaş için peydahladığı, desteklediği ve piyasaya sürdüğü kara propaganda merkezlerinden bahsetmiyorum, dikkatinizi çekerim. Onlar misyonları gereği, elbette susacaklar, görmeyecekler, hiçbir şey yokmuş gibi kirli savaşlarına aynen devam edecekler. Sahiplerinin gösterdiği tarafa hırlamadan başka misyonları yok zira!

Benim bahsettiğim, kendilerini medyanın ortasına yerleştiren, her fırsatta böbürlenip, afra tafra yapan, muhataplarına gazetecilik dersi veren güruh.

Manşetleriyle, yazarlarıyla, patronlarının ilişkileriyle, her geçen gün daha tuhaf bir organizmaya dönüştüğünü fark etmeyen kesimden bahsediyorum ben. Kavramları içdiş eden, klişe yaftalamalarla yıllar yılı toplumu baskı altında tutmayı genel karaktere dönüştüren bir medyadan. Halkın sevdiği, desteklediği kim varsa, ona karşı örtülü savaş açan, Menderes'i de, Özal'ı da, Erdoğan'ı da 'Diktatör, padişah' olmakla suçlayıp, memleketi faşizme götürdükleri yalanıyla kurdukları düzenin bozulmasına izin vermemeye çalışan bir medya benim muhatabım.

Hayat tarzında bu kadar hassas, özgürlükler konusunda bu kadar ince eleyip sık dokuyanların, darbe, cunta, askerî faşizm konularında bu kadar kör, sağır ve suskun olması çok enteresan değil mi sizce?

Sıradan bir belediye meclis üyesi ile ilgili hukuksuzluğu, telefon görüşmesi kaydını, gizli kamera görüntüsünü, 'ele geçirdik, acayip süper gazetecilik işi yaptık' naralarıyla manşete taşıyanların, böylesi vahim bir durumu görmemelerini nasıl izah edebiliriz, onu düşünüyorum.

Aslında komik, komik olduğu kadar ibretlik bir savunmaları var bu cenahın.

Bunlardan birinin emekli yayın yönetmeni geçtiğimiz zaman çıktığı TV programında, 'belgeler bize değil, iktidara yakın yayın organlarına gidiyor, o yüzden bizde yok' gibi tuhaf bir bahaneyle kendilerini savundu. Bunun doğru olmadığını çok iyi bile bile etti bu lafı. Oysa Taraf'tan Ahmet Altan; 'yayınlamak istiyorlarsa yollayalım' diye açık çek vermişti... Darbecilerden gelen belgeleri yıllar yılı, 'Başüstüne' esas duruşuyla manşete çakanlar, cunta, darbe, suikast, kirli operasyonlarla ilgili gerçek belgeleri görmüyor nedense. Aslında bir mesleğin, hakim olan bir zihniyetin, bitkisel hayattan mutlak ölüme geçtiğinin kanıtı tüm bunlar.

Habercilik, gazetecilik öldükten sonra, kendi kendine propaganda yapsan, gazeteciliğini yere göğe sığdıramasan ya da kulisle, bin bir takla ve yalakalıkla dünyanın en baba ödülünü alsan ne yazar! Hakikat burada balyoz gibi tepende duruyor işte! Kurtlar adına sessiz de olsan, tarih kaydediyor...

n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ay lav dis geym

M. Nedim Hazar 2011.01.24

Üzerinize afiyet, birkaç gündür Gölcük'te ele geçirilen belgeleri okumakla meşgulüm.

Elbette daha birkaç yüz sayfa okuyabildim. Geneli hakkındaki kanaatimi ilerleyen zamanlarda paylaşırım sizinle. Bugün size 'oyun'dan bahsedeceğim, Balyozcular'ın henüz plan aşamasındayken "Enselenirsek hep beraber 'Harp Oyunu' diyerek yırtarız" şeklinde kararlaştırdıkları bir oyun bu.

Elbette, kirli, tehlikeli ve kanlı bir oyun bu...

Öyle bir oyun ki bu; Emekli Albay'ın mahkeme karşısına geçip,

"Ben kurdum, ben vurdum, kırdım, ben öldürttüm, ben yaptım" dedikten sonra hâkimlere, 'beni tutuklayamazsınız' dediği tuhaf bir oyun bu.

Öyle bir oyun ki bu; onlarca farklı yerde, aynı sürümünden kopyalar bulunduğu halde, önce 'polis koymuştur', olmadı, 'Bir çete işi' denilerek yapımcılarının yetim bıraktığı bir oyun bu.

Bilmiyorum siz izlediniz mi, ben izledim. Donanma'nın tam göbeğinde, askerî bir mekânda yapılan aramanın 3,5 saatlik kaydını medyaya vermişler ve ben izledim. Bizzat askerlerin ve savcının yönettiği arama görüntülerine bakmak bile bu oyunun içeriği ile ilgili bir kanaate sahip kılıyor insanı. Elde vantuzla döşeme döşeme, parke parke geziyor görevliler. Ve sonunda bir yerdeki parkeleri kaldırıyorlar. İçinden siyah çuvallar çıkıyor. Binlerce belgenin olduğu siyah çuvallar. Oyun versiyonları bu çuvalların içinde.

Allah'tan kamera kaydediyor, fotoğraf çekiliyor ve parmak izi filan alınıyor. Yani muhtemelen cuntacıların kara propaganda sitelerine yazdırdıkları gibi, 'Çete' mi değil mi, kimin gömdüğü belli olacak bu çuvalları!

Döşemenin altından çıkan belgelerde, oyunun önceki sürümlerinde olduğu gibi dehşetli 'level'lar var. Söz gelimi üniversitelere el koymak bir aşaması oyunun. Hangi üniversitelerin öğretime devam edeceğine ise Harp Okulları'ndaki heyet karar verecek oyuna göre.

Bir başka aşaması ise alışveriş merkezlerine el konulması. Üşenmemiş oyunu yazarlar. Hangi markette kaç günlük stok var araştırmışlar. Bu stokları emirlerinde askerler vasıtasıyla kontrol edeceklermiş. 'Belediyelere bırakmaya gelmez' diyor oyunun kodlarını yazarlardan biri. 'Zaten başkanları alacağız içeri' diyor bir başka kodlayıcı.

Her şey düşünülmüş bu oyunda. İMKB'ye el konulması mesela. Kapatılması örneğin. Hatta bazı dostların maddi kayıp vermemesi bile düşünülmüş ve 'Önceden uyaralım' seçeneği sunulmuş.

PR mesela... Bunun için gerekli iç eğitim seçeneği de eklenmiş oyuna. Sivillere güven olmayacağı için rütbeli PR uzmanları yetiştirilecekmiş.

Açık ve kapalı gözlem evi, tutuk evi, nezarethaneler bile bol bol seçilmiş... Stadyumlar, spor salonları, konferans salonları... Her şey yerli yerinde...

Aslında haklılar belki cuntacılar. Bu bir 'Harp Oyunu' ama temizinden değil! Üstelik gördüğümüz 'ilk sürüm' de değil bu...

"Oyun.27.05.1960" versiyonuyla ilk kez piyasaya sürüldü ülkemizde. Adalar dolusu mahkum, mazlum ve kurban üretildi. İnsanlar asıldı...

Ardından, "Oyun.12.03.1971 Deneme Sürümü" çıktı. Hapishaneler dolusu sürgünler, işkenceler...

Hakkını teslim edelim yapılmış en iyi sürümlerden biri "Oyun.12.09.1980" versiyonuydu. İdamlar, tutuklamalar, yasaklar... Memlekette demokrasi durakladı ve geriye gitti. İflah olmaz yaralar aldı ülke bu oyunun piyasaya sürülmesiyle netekim!

Ve bir 'deneme sürümü' daha, "Oyun.28.02.1996". Kodlayıcılar da, kışkırtıcılar da hâlâ aramızda ve burunlarının ucu bile kızarmıyor biliyorsunuz. Yapılmadık şaklabanlık, atılmadık takla kalmayan bir sürümdü.

Ve şimdilerde anlıyoruz ki, en sonuncusu, komiği, kanlısı, trajiği 2002-2003 yılında kodlanmaya çalışılmış. İçerdiği dehşetli kademeler, aşamalar ve merhalelere bakılırsa, bu son oyunu yazarlar en marazi olanlar imiş.

Tabii onlar inkâr ediyorlar. Bu sürümün tüm kodlarının 'bir çete işi' olduğuna ikna etmek istiyorlar bizi. Biz inanıyoruz onlara, evet bu bir oyun belli. Zaten sizlere harp okullarında en çok 'Sim City' oynatıyorlardır eminiz! n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İdrak yolları

M. Nedim Hazar 2011.01.25

Enteresan bir ülkede yaşamının kimi zaman eğlenceli yanları da oluyor. Zemin kaygan olunca önce kavramlar yerlerinden oynuyor, buna insanlardaki kayganlığı da ekleyince ortaya enteresan tablolar çıkabiliyor.

Sözgelimi, 'darbe' gibi artık demokratik açıdan en geri Afrika ülkelerinde bile 'utanç verici suç' kabul edilen eylemler, memlekette normal sayılabilirken, bunun karşısında durmak neredeyse 'ayıp' olarak gösterilmeye çalışılıyor.

Belki artık 'tasnif' zamanı gelmiştir, bunun için ciddi bir 'okuma' yapmak lazım ama Türkiye'de artık 'ak koyun kara koyun'un ciddi anlamda ayrışması ve laf salatalarını servisten çekip, herkesin adını yerli yerince koymak gerekiyor sanırım. Biliyorsunuz, Başbakan stat açılışında protesto edildi. Başka bir memlekette olsa normal sayılacaktı şüphesiz. Hem Başbakan abarttı, hem de önümüzdeki seçimleri AK Parti'den kurtuluş için son çare olarak gören çevreler ve bunun uzantısı olan medya abarttı. Nicedir ortalıkta dolaşan bir söylenti var. Birileri bilinçli olarak seçim sürecinde ortamı gerip, tipik bir 28 Şubat ve Cumhurbaşkanlığı seçimi öncesi ortamı tekrar hortlatmak istiyor.

Son olarak Beyoğlu'nda 'Taraftar yürüyüşü' olarak adlandırılan bir eylem yapıldı. Yaklaşık 3 bin kişinin katıldığı söyleniyor. Biliyorsunuz Andıç Medyası Cumhuriyet Mitingleri'nde de benzer bir manipülasyonu sıklıkla yapmıştı. İdeolojisi belli bir mesleki oluşumun koordine ettiği bu protesto yürüyüşü elbette ki, yukarıda sözünü ettiğim zihniyet tarafından abartıldı. Bunu asla yadırgamıyorum, normaldir. Yalnız şöyle bir sorun var. Muhatabımız olan zihniyet, bu bilinçli ve sınırlı protesto yürüyüşünü sanki bir halk ayaklanması olarak görüp, karşısında olarak bellediği medyayı, 'görmemekle' suçluyor.

Belki bireysele indirgemek hoş değil ama sözgelimi Hürriyet yazarı Ahmet Hakan Coşkun bu mantığı tercih edenlerden. Ona göre bu yürüyüşü görmemek bir sansür. Üstelik görmeyen gazeteler bunu Tayyip Erdoğan'dan korktuğu için yapıyor. Bir an için haklı olduğunu düşünssek bile şu kocaman soru ortalıkta durmuyor mu: Üç bin kişinin katıldığı siyasi bir protesto yürüyüşünün haber değeri var da, içinden ölü fıskıran kuyuların yok mu?

Ya memleketin orta yerinde, donanmanın merkezinde, döşeme altından fıskıran cunta belgelerinin haber yapacak hiçbir yanı yok mu?

Ahmet Hakan bir önceki yazısında ise, 'Balyoz belgeleri aklıma yatmıyor' demişti. Aslında 'yattığının, hatta uyuduğunun' ifadesi olan satırlar gelmişti o başlığın altında.

Sanırım kilit cümle akıl. Coşkun şöyle yazmıştı: "Cumhuriyet tarihinin en sert, en kanlı ve en vurucu askerî darbesini planlayan adamların, sağa sola bu denli çok belge ve kanıt bırakmalarını anlayamıyorum." En azından 'yakılarak yok edilmeliydi bu belgeler' sevgili yazara göre. Balyoz belgeleriyle ilgili tek satırı okumadığı, sadece böylesi bir mantıktan hareket ederek 'akla yatkın' bulmadığı cunta girişimi için aynı mantığı tersten kullansa eminim akli yerlere serilirdi A.H. Coşkun'un. En sert, en kanlı darbenin bu kadar 'akılsız' olamayacağını düşünüyor da, bu kadar ciddi belgenin, suikast planının, bomba, silah, mühimmat gömülme adreslerinin, donanmanın göbeğinde, zulada ne aradığını sormak aklına gelmiyordu. Aynı belgelerin, başka yerlerde de çıkması, bunun tesadüf aşan benzerlikleri de aklını rahatsız etmiyor sevgili yazarın. Nasıl oluyor da, aynı harekât isimlerinin, darbe planlarının hem gazeteci günlüklerinde, hem üst düzey komutan belgelerinde, hem kozmik odalarda, hem kozmik zulalarda çıktığını sorgulamıyordu. Aklın ermemesinden ziyade, erimesi durumu söz konusu değil de nedir?

"Etnan Bey duymasın"dan yola çıkıp Tayyip Bey'e çakmak hoş ve kolayı tabii. Önemli olan "Ergenekon Bey"e bir şey diyebilmek sanırım. Kaldı ki, manzaraya bakılırsa, muhatapları belki korkuyor ama Ahmet Bey başta olmak üzere, kendi gruplarında sürüyle cesur yürek var. Baksana ne iktidardakilerin aileleri, ne kendileri, ne de onları destekleyenler kalıyor. Her gün hiç sektirmeden, eleştirinin, hakaretin, küçümsemenin, küfrün bini bir para!

Öyle değil mi Ehmet Bey? n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Risale ve sinema

M. Nedim Hazar 2011.01.31

Bediüzzaman bir gün öğrencilerinden Molla Süleyman ile Ayasofya'da namaz kıldıktan sonra, ona "Haydi sinemaya gidelim." der. Talebesi şaşkınlıkla "Sinema mı?" diye sorar.

"Bak Süleyman, ben sinemaya başkalarının gittiği gibi gitmem. İbret için, dersler çıkarmak için film seyredirim." şeklinde açıklar durumu Üstad. Birinci mevkiden bilet alıp birlikte Alemdar Sineması'na giderler. Film bitince öğrencisine, "Anlat bakalım, ne anladın bu filmde Süleyman?" diye sorar Said Nursi. Cevap ilginçtir: "Hiçbir şey anlamadım Üstadım." Cevap, bir mütefekkirin sanata bakışı açısından müthiştir: "İşte dünya hayatı da aynen sinema perdesine benzeyen bir yerdir. Kendisi sâbit olmadığı gibi, içindekiler de fani; hiç durmuyor, akıp gidiyor. Onun için dünya hayatına hiç güvenme oğlum. Hayatlarımız izlediğimiz bu film kadar kısa ve geçicidir."

Risale-i Nurlara bakıldığında özellikle betimleme kullanım tekniğinde sinemaya çok yakın, hatta yer yer onu aşan bir format göze çarpar. Sözgelimi Küçük Sözler'in her biri başlı başına bir film sinopsisi gibidir. Bediüzzaman Hazretleri, öyküleme tekniği ve karakter dengelemesinde muazzam bir dramaturji kullanır.

Keza 15. ve 19. Mektuplar dönem filmleri bağlamında eşsiz birer senaryo yatağı metinlerdir. Gerek tahliller, gerek tasvirler, gerekse diyaloglarda Bediüzzaman bir senarist ustalığıyla anlatır meseleleri.

Yine Risale-i Nurlara baktığımızda sadece yazım tekniği açısından değil, kurgu bağlamında da enteresan bir yönüne tanık oluruz. Bediüzzaman'ın Eskişehir Hapishanesi penceresinden dışarıyı izlediğinde yaptığı tasvir, enteresan bir kurgu tekniği içerir. Şüphesiz o dönem dünya sinemasının doğru dürüst kurguyu bile tam olarak kullanmadığı bir dönemdir ve Bediüzzaman anlatımında 'Flash Forward' tekniğini kullanır. Yani muhtemel gelecek olan tarihten sahneler yazar Risalesine.

Şu satırlar oradan: "Bir zaman Eskişehir Hapishanesi'nin penceresinde, bir Cumhuriyet Bayramı'nda oturmıştım. Karşımdaki lise mektebinin büyük kızları, onun avlusunda gülerek raks ediyorlardı. Birden, manevi bir sinema ile elli sene sonraki vaziyetleri bana göründü." Henüz sinemanın doğru dürüst "Flash Back" yani "Geri Dönüş"leri bile tam olarak kullanmadığı bir zamanda, 2000'li yılların tekniği olan "Geleceğe Gidiş"i kullanması çok enteresandır.

Bunun yanı sıra Risale-i Nurların kimi bölümlerinde epik anlatım, kimi yerlerindeki şiirsel tasvirler, elimizdeki iman ve maneviyat kitabının ne tür bir sanat kitabı olduğunun da çarpıcı örneğidir. Bediüzzaman Kur'an-ı Kerim mucizelerini anlatırken de, sözgelimi Güneş'in dönmesi, Hz. İbrahim (as)'in yanmaması gibi meselelerdeki betimlemeleri birer film teksti gibidir.

Son tahlilde şunu söyleyebiliriz: Bu tür önemli zatların, önemli eserleri sadece ilim bağlamında değil, sanat bağlamında da ele alınırsa ortaya çok çarpıcı sonuçlar çıkacaktır. İnşallah meseleyi daha derinlemesine, akademik ve sinematografik olarak ele alan genç beyinler çıkar. n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Uçuk!

M. Nedim Hazar 2011.02.05

"Ben mesela" diyordu Sabri Bey, "Uçuyorum"... Muhataplarının itiraz sesleri onu tuhaf bir konsantrasyona sokunca da, 'Allaaaahh' nidasıyla elektriğe kapılmış gibi titriyor, ortamdakilerin tepkisine göre bir sonraki merhaleye geçiyordu. Havalanmaya niyet ediyor ve -sanırım- tesis yetersizliğinden dolayı uçamayıp, yerde dönmeye başlıyordu. Artık iniş alanına kim giriyorsa, hepsi Tarık Mengüç gibi kaçmaktan başka çare bulamıyordu elbette. Stüdyo konuklarını çil yavruları gibi az dağıtmamıştır Uçan Adam Sabri Bey.

Uçmak kolay iş değil, uçurmak da...

Hele hele bir ulaşım yöntemi olarak havayolu yıllar boyu bu ülkenin belli bir zümresinin tekelindeyse... Allah bin kere razı olsun Türk Hava Yolları'nın son yönetimleri bu elit azınlığın tekelini kırdı ve bu ülkenin alt sınıflarına da dünya gözüyle uçmak nasip oldu.

70 yaşındaki anam da ahir ömründe uçağa bu nedenle binebildi.

Bir yerden uzak mesafeli yolu uçarak gitmek büyük bir nimet... İstanbul-Şanlıurfa arası mesela. Karayolu ile neredeyse tam gün süren meşakkatli bir seyahat. Uçak ile 2 saatten kısa bir sürede ulaşıyorsunuz.

Ne ki kâğıt üzerinde bu böyle.

Şanlıurfa'nın kadersizliği midir, yoksa bu işi yapanların beceriksizliği, basiretsizliği midir bilmem, bugüne kadar çok nadir olarak teoride baz alınan sürede gidebildik Urfa'ya...

Şöyle bir sözü vardır Urfa'lı ataların: Urfa'ya gelen ağlar, giden ağlar...

Havayolu sektörüyle uğraşan zevat bu özlü sözü haklı çıkarmak istediğinden olsa gerek, Şanlıurfa'ya havayoluyla giderken de, gelirken de ağlatıyorlar. Öyle böyle değil zira...

Sabri Bey, 'Uçabiliyorum, havada durabiliyorum, şahitlerim var' diyordu. THY de, bir tür şahit gösteriyor bize... Barcelona takımı uçuyor örneğin, tenisçi Caroline Wozniacki de... 'Comfort Class'larda bir keyif, bir haz... Müthiş bir reklam tabii, etkileniyor insan. Ve gurur duyuyor ulusal havayolu şirketimizle...

Dediğim gibi teoride oldukça yakışıklı duran bu reklam çalışmaları Urfa için pek geçerli değil.

Bir kere havaalanı enteresan bir yere yapılmış. Neredeyse yılın 6 ayı sis altında olan bir tarlanın ortasında GAP Hava Meydanı... Halbuki meşhur bir türküsü vardır bu yörenin, 'Urfa'nın etrafı dumanlı dağlar' diye... Ve hangi akla hizmet ise tam da bu dumanlı dağların yamacına inmeye çalışıyor Urfa'ya giden uçaklar.

'Çalışıyor' çünkü inmek kolay değil.

Rivayet muhtelif ama kimi uçakların inmesi için lazım olan teknik sistemin burada olmadığını söylüyor, kimi olduğunu ama çalışmadığını.

Gerçek nedir bilemiyorum. Bildiğim, en az 3-4 saatlik bir rötör ile havalanabilerseniz, şanslısınız. Ki bu konuda bahtsız insanlardan biri annemdir diye düşünüyordum, yanılmışım. Bazı zamanlar, uçaklar Urfa havaalanı üzerine gelip tur atıyormuş. Artık yakıt durumu ne kadar ise o kadar zaman. Sonra yönünü ya Gaziantep'e çeviriyormuş, ya Diyarbakır'a...

İstanbul'dan Urfa havayolu ile bir buçuk saat ama sonra Antep ya da D. Bakır'dan ikişer saatlik otobüs yolculuğunu da eklemek lazım süreye.

Caroline molalarını THY koltuklarında geçiriyor, Urfa yolcuları otobüs koltuklarında anlayacağınız.

Havaalanının şehir merkezine uzaklığını ya da Karaköprü'deki dünyanın en saçma ışıklandırma sistemini ne siz sorun, ne ben söyleyeyim. Bomboş yolda 500 metrede bir, beldedeki çarpık kentleşmeye şahit olalım diye her biri 1 dakikadan fazla süren 8-10 kırmızı ışığa yakalanıyorsunuz havaalanına giderken.

Abartmıyorum, şahitlerim var. İnanmazsanız Sabri Bey'e sorun. Ya da THY reklamlarında Sabri Bey'i oynatın bence. Daha uygun olur!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Her ölüm nasihattir!

M. Nedim Hazar 2011.02.07

"Öldü mü? Çatlarım yine inanmam!Gizliye yanarım, ölüye yanmam!"

Beklenmeyen her ölüm sonrası şairin yukarıdaki tepkisine benzer bir tepki veriyor insanoğlu. "Nasıl olur?" diye soruyor inanamayarak. Belki de bu nedenle, haber merkezleri haberi düz bir şekilde verdi, hani biraz yanılma payını da saklı tutarak; "Defne Joy Foster evde ölü bulundu?"

Saatler boyu bu haber kaldı altyazılarda.

Oysa ölüm; tarih kadar eski ve hayat kadar gerçek. Şaşıyoruz yine de, inanmıyoruz, inanmak istemiyoruz ani ölümlere.

Yazık ki şöyle bir soysuzlaşma var insanoğlunda: Ölüm; klişe ifadeyle bir tür 'ortak payda.' Geldiği anda bıçak gibi keser hayatı ve kapıldığımız gerçekliği. Lakin modern insan ilk baştaki şaşkınlığını atar atmaz, henüz ölenin cesedi bile soğumadan üzerine binip, üç kuruşluk ideolojisi uğruna bir rodeo atı gibi istediği yöne çekiştirmeye çabılıyor. Halbuki, en can yakarı olmakla beraber, nasihatlerin en değerlisi ve yeterlisi.

İnansın inanmasın, her insan için kendi içine yönelmek adına en önemli fırsat belki.

Sanırım bunu en iyi yaşayanlardan biri bugünlerde Yasin Solmaz. Yasin'i yıllardır tanırım, neredeyse çocukluğundan beri. Cumartesi onu öyle arabanın içinde saatlerce düşüncelere dalmış görmek içimi burktu.

Yaşadığı acı olayla sabır imtihanı geçirirken, kopartılan bunca gürültüden haberi yoktu şüphesiz. Yoksa o derin iç muhasebeyi bir kenara bırakıp, bambaşka şeylere öfkelenip, kırılıp, daha da yaralanabilirdi.

Bizim inancımızda şöyle bir dua vardır: Allah ölümün de hayırlısını versin!

Çokça duyduğumuz 'Su testisi ve kırılma' tartışması için bunu söylüyorum.

Atalarımız niçin böyle demiş ama hakikat perspektifinden bakıldığında çok da geçerli değil bu söz.

Hayat çizgisi dümdüz olmuyor hiçbir zaman. Gittiğiniz yolun garantisi yok çünkü. Bir ömür boyu düzgün yaşamış olsanız bile nasıl öleceğiniz meçhul. Terside geçerli tabii.

Ve belki her ölüm bize bunu hatırlatmalı ilk olarak. Şairin dediği gibi yine:

"Bu benim kendi ölüm, bu benim kendi ölüm/ Bana geldiği zaman böyle gelecek ölüm!"

Diriyi yargılamak peygamberlere bile düşmemiş, kaldı ki ölüyü, ölümü...

Hiçbir ölümlünün merhameti Rabb'in merhametinden daha kuşatıcı değildir, unutmamak lazım.

Meşhur kıssadır, Halife Harun Reşit, Behlül Hazretleri'nin kapısına gelir. Niyeti 'Adalet' ile ilgili dünyevi tavsiye almaktır. Mezarlığı gezdirir Koca Pîr ona. Reşit'in validesi anlam veremez önce ama sonra küpe niyetine şu cümleyi işitir: "Ölüm en büyük nasihattir. Eğer bunu anlamadıysa diğer söyleyeceklerimin de bir faydası olmaz."

Ölüm bir uç beyidir idrakler için, tıkanıklıkları açar, daralmaları genişletir, nefes aldırır zihinlere. Bunu anlama yeteneğimizi yitirmişsek, sair şeyler için çabalamanın bile anlamı yoktur.

Ölüme tıkalı kulakların hayata sağırlığı kesindir. Kişi bunu idrak etmeyebilir ama öyledir.

Ve her ölüm mutlak hakikati çığlık çığlığa haykırarak geçer önümüzden.

Başlıkları hatırlayın, sadece bayağı değil aynı zamanda hakikat ile aramızdaki uçurumun derinliği hakkında fikir verici: "Yok böyle ölüm!", "Defne'dildi" vs..

Büyük bir ıskalayışın, muazzam bir karavananın ifadesi olan yakıştırmalar.

Bize düşen hikmet dermek her olaydan, ibret almak her ölümden. İster Defne olmuş, ister sen, ister ben...

Yine şairin veciz ifadesiyle bitirelim:

"Sor; çukuru nerde, serçelere sor!"

n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kadrolu uzmanlar

M. Nedim Hazar 2011.02.08

Hangi dünya kupasıydı tam hatırlamıyorum. Lakin TRT spikeri ısrarla 'Şubeir' diyordu Suudi Arabistanlı bir oyuncuya. Oysa bildiğimiz Zübeyr'di futbolcunun ismi.

Daha önce yine bir kez dile getirmiştım. Körfez Harbi yıllarında başlayan simültane habercilik günlerinde antenleri direkt CNN International'a çevirip oradan aldığı haberi üzerimize boca eden Türk kanalları namaz kılan Saddam Hüseyin görüntülerinin üzerine, 'Saddam eğiliyor, Saddam doğruluyor, Saddam galiba ibadet ediyor' gibi tarihi komedilere imza atmışlardı.

Tabii devir değişti... Köprünün altından çok yayınlar aktı. Şimdi bir dolu tematik kanal var. Ve takdir edersiniz ki her kanala yetecek kadar uzmanımız yok. Bu nedenle dönüşümlü olarak nöbetçi uzman kadrosu bulunduruyor haber istasyonları.

Durum o kadar orijinal bir boyuta ulaştı ki, bir kadrolu uzman katıldığı canlı yayında, 'Acelem var, başka kanala da çıkacağım' diyebiliyor. Aynı kadrolu uzmanı aynı akşam üç ayrı kanalda görebiliyoruz.

Yılın belli dönemleri sezonluk olarak ekrana çıkan uzmanları eskiden beri biliyoruz. Mehmet Öz Sezonu diye bir şey var mesela. Bahar gelip börtü böcek ortaya çıkıp, ayvalar çiçek açınca gelir yurtdışındaki bizi gururla temsil eden bilim adamımız.

Sonra her Ramazan ekrana çıkartılanları biliyorsunuz. İsmi lazım değil bazılarının bu sezon için önceden hazırlık yaptığını, saçlarını filan boyattığını da duymuştuk.

Başörtülü yazar-çizer arkadaşlarımız ise İslam ile ilgili hangi konu olursa olsun uzman sayıldıklarından onlara her tür soru sormak serbesttir. Örneğin miras hukuku da sorulur, kadına şiddet de... Enteresan olan, bu profesyonel yorumcuların normalmiş gibi hiç yadırgamadan bu sorulara cevap yetiştirmeye çalışmalarıdır.

Bir süreden beri Mısır'da tarihi bir kıyam oluyor biliyorsunuz. Mısır halkı her gün meydanlara dökülüp, onlarca yıllık diktatörlüğe son vermek adına bir hareket başlattı. Ve doğal olarak Türk kamuoyu ilgisini Mısır'a yöneltti.

Bir şeyi öğrenip, ikinci şeyi pekiştirdik Mısır olayları sayesinde. Birincisi Türk haber kanallarının aslında 'geyik muhabbeti'nden çok da başka olmayan durumları. El Cezire televizyon haberciliği nasıl yapılır dersi verdi adeta bize. Canlı yayınları, ciddi üslubu ve yayın formatı ile... İkincisi ise her ne kadar sayısal anlamda çok görünse bile ülkemizde 'uzman gazetecilik' alanında ciddi gedikler olduğu.

Zaman Pazar'da Murat Tokay'ın bu konudaki haberini okumadıysanız internetten bulup okumanızı salık veririm.

Mısır'ı, Arap dünyasını sadece teorik anlamda Batılı kaynaklardan bilen uzmanlar ile 30 yıl öncesinden kalma köhne analizleri güncel diye yutturmaya çalışan iptidai düşüncelerin cirit attığı ekranlardan beslenen Türk kamuoyunun bahtsızlığını bu haberden okuyun.

İşin 'İdeolojik cımbızlama' yönü bir yana Türk dış politikası ve Türk medyasının dış haberciliği ciddi anlamda kendini sorgulama, diye düşünmekteyim. Ekranın üstünde yazan 'Alexandria' yazısını 'Orası nere?' diye yanındakine soran dış haberler uzmanı insanlar gördük ekranlarda. İskenderiye'yi onlar bilmeyecek de, biz sıradan insanlar mı bileceğiz?

El Cezire'nin ülkemizdeki Cine 5'i satın aldığı ve Türkçe yayınlara buradan başlayacağı söyleniyor. Satın alınma gerçekleşti mi bilmem, lakin taşıma su ile değirmen dönmüyor. Hele haber değirmeni hiç!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Koş Hüsnü koş!

M. Nedim Hazar 2011.02.12

Başlığa bakıp da, geçen gün yazdığım yazıyı kendim tekzip edeceğimi düşünen varsa yanılacak. Zira bu yazı Mısır'da olup bitenleri analiz eden bir vaatte bulunmuyor okura. İşin o yönünü elbette bölgenin ve uluslararası politikanın uzmanlarına bırakıyoruz.

Bu yazıda yazarın, Mısır'a bakıp kendi ülkesiyle ilgili yaptığı çıkarımları okuyabilirsiniz ancak. Bu nedenle önce kısa bir özet geçmek lazım zannedersem.

Malum; Tunus ile başlayan ve böyle giderse tüm Ortadoğu, kısmen Afrika ve Arap ülkelerini saran özgürlük ateşi yaklaşık bir aydır Mısır'ı tutuşturmuş durumda. Bir uzman büyüğümüzün dediği gibi Tunus bir tsunamiye dönüştü ve oldu 'Tunusami!'

Özgürlük ateşinin yıllardır ezilen, horlanan halkları sarması, elbette bu bölgeleri yıllardır ezip, horlayan tiranları da tutuşturdu.

Gelin görün ki bunların arasından en pişkini çıkıttı Hüsnü Mübarek. Günlerdir, haftalardır milyonlarca insanın meydanlarda açıkça kendisini istemediğini bile bile, bir tür anlamazdan gelmeye vurarak işi, halen yapıştığı tiranlık koltuğunu bırakmaya niyetli görünmüyor. Bu satırları kaleme alırken Mısır halkı yine meydanlardaydı, Mübarek ve yancısı ise bir tür -affedersiniz- 'salağı' oynayarak sanki bunca zulmü, sömürüyü kendileri yapmamış gibi, halklarına özgürlük vaat ediyorlardı.

Bana ilginç gelen ise, ülkemizdeki medyanın başta Tunus olmak üzere Ortadoğu'yu algılayış biçimi. Düne kadar Türk Dışişleri'ni 'eksen kayması' ile suçlayıp bu bölgelere gösterilen ilgiyi malayani bulan medya, bakışındaki algı çarpıklığını yayınlarında da gösterdi maalesef.

Varlıklarını Anadolu insanına düşmanlığa adayan marjinaller değil kastettiğim. Onlar, ne yaşanırsa yaşansın farklı algılayacaklar, zira varlıklarını bu karşıtlığa borçlular. Benim bahsettiğim, sair olaylarda akl-ı selim ile

bakmayı becerebilen kesim.

Bu guruh olayları başından beri yanlış okuduğu gibi, okur ve izleyicilerine de yanlış yansıttı. Kasıtlı olduğunu düşünmediğim bu marazi durumun en güzel göstergesi El Cezire yayınları. Yakın zamana kadar, ülke medyamız tarafından küçümsenip, dudak bükülen bu medya organı, Mısır ile ilgili yayınlarıyla neredeyse tüm dünyada bir numara oldu. (Bu arada El Cezire'nin Cine5 ile anlaşılamadığını bunun yerine TV Net'i aldığını duydum. Birkaç aya kadar yayına geçeceklermiş, bilgilerinize)

Sayıları neredeyse 10'u bulan haber kanallarımız, çok daha fazla sayıda ulusal gazetelerimiz var. İletişimin bu kadar gelişip, ucuzlayıp, kolaylaştığı bir dönemde haber kanalları her akşam üç-beş kadrolu yorumcuyu oturtup, 'şurdan-burdan' geyiği yapıp, çoklukla yumurta tokuştururken gerçek haberciliği El Cezire'ye bırakmak zorunda kaldı.

Elbette hepsi için geçerli değil bu eleştirim. İşlerini hakkıyla yapma çabasında olan haberciler ve kanalları yok saymak büyük haksızlık olur. Ancak yönetim anlayışı ile ülkemizden neredeyse 50 yıl geride olduğu bu kadar bariz iken, günümüz ülke yönetimi ile paralellik kurmayı habercilik zannedenler de sadece tebessüm ettirmemeli bizi. Üstelik sıkıntı sadece bu kadar de değil ne yazık ki!

Ortadoğu'da yaşanan gelişmeler büyüüp netleştikçe, başlarda meseleye romantik bakan bir kısım medya yavaş yavaş homurdanmaya, 'Oralara şeriat geliyor' filan demeye başladı. Salt bu yüzden açıkça, Mübarek rejiminin kalması gerektiğini söyleyenler bile çıktı bahsini ettiğim medyada. Bu kişiler sen, ben değil üstelik; titri, bir çuval unvanı, bazıları cicili bicili görüntüsü olan akademisyenler, uzmanlar!

Şüphesiz bu zevattan akli başında ve vicdanlı bakış açısı, yorum bekleyecek kadar saf beklentilerle dolu değiliz. Lakin hiç olmazsa Forest Gump filmini koysalar yayına da, ara ara bağırıp 'Run Forest Run' diyebilsek!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cilalı hırsız devri

M. Nedim Hazar 2011.02.14

Üniversite yıllarında bekar arkadaşlarla aynı evde yaşarken, ev arkadaşımın birinin ağabeyi misafir olarak gelmişti.

Yaş olarak bizden büyük bu insanın saflığı bizi hayretlere sürüklemişti. Sözelimi bakkalların suyu para ile satmasına akli ermiyordu bir türlü bu ağabeyimizin. 'Nasıl olur?' diyordu, 'Nasıl olur, su parayla satılır yahu?' Yaşadığı köyden zorunlu haller dışında (askerlik gibi) çıkmamış bu saf Anadolu insanının kendi dünyasında yoktu böyle bir şey.

Arkadaşım bir hatırasını anlattı tam o dönem. Ağabeyiyle şehirde bir iş için gezinirken, seyyar bir ayan bir bardak ayran uzatmış ağabeyine. Gülümseyerek almış bardağı ve buz gibi ayranı kana kana içmiş ağabey. Adam sonra parasını talep edince hayretten bayılacakmış neredeyse. Zaten uğramadığı şehir, daha da uzak ve yaban bir gurbet olmuş onun için.

Aradan birkaç gün geçmeden, çok daha uzun kalma niyetiyle gelmesine rağmen dayanamadı şehir hayatına o saf insan ve 'beni bindirin de gideyim' dedi ısrarla. Öyle de yaptı...

İnsanoğlu, yüksek binalar, kalın duvarlar ve kilitli kapılar ardına sığınıp, televizyonda 'vahşi hayat' adına belgeseller izleyip, biriktirdiği merhameti aslan, kaplana yönlendirirken, yaşadığı çevrenin ne acımasız bir orman olduğunu unutuyor çoğu zaman.

Televizyonlarda ve gazete sayfalarında (artık üçüncü değil birinci sayfalarda da görüyoruz) görülen akıl almaz şiddet, vahşet haberleri ne mene bir vahşet cangılında yaşadığımızın kanıtı.

Bütün bunlar, dün aldığım bir telefonla aklıma geldi. Ankara'da yaşayan bir arkadaşım arıyordu. Sesi titriyordu aradığında.

Ankara'nın merkezinde bir apartman dairesinde ailesiyle yaşıyordu bu arkadaşım. Köyde yalnız kalmalarını istemediği anne ve babasını da yanına almıştı. Geçtiğimiz gün, kendisi ve çocuğu evde yokken, zili çalmış dairenin. Yaşlı baba kapının nasıl açılacağını bilmediği için, bütün butonlara basmış. Kısa süre sonra 25 yaşında bir genç karşısında belirmiş. Tebessümle 'buyrun' diye sormuş yaşlı dede. 'Ben polisim' demiş gelen genç, elinde kimlik kartı gibi bir şeyi göstererek. 'Evde kimler var?' Yaşlı dede; 'Ben ve hanımdan başka kimse yok' demiş endişeyle. 'Polis' kelimesi zaten yeterince tedirgin edici, hayatta polise, emniyete işi düşmemiş olan insanlar için. Bizim gizemli polis, telaşla içeri girmiş ve 'Evi arayacağız, aşağıda ekip otosu var, bir kaçağı arıyoruz, burada saklandığı ihbar edildi.' demiş. Yaşlı amca ve teyze, binbir telaş içinde 'yok evladım, burada kimse yok' filan diyor demesine ama giren kişinin dinlediği yok. Bütün evi kabataslak aramış.

Sonra dönüp, 'amca biz aynı zamanda tamirciyiz, aşağı katın banyosu su sızdırıyor, para topluyoruz tamir için, sizin de 100 lira vermeniz lazım.' deyince, yaşlı amca elbise dolabında tuttuğu ve emekli maaşını koyduğu kutuya yönelmiş. Tabii, biraz önceki hırsız, şimdiki tamirci de peşinden. Kaderin işi o ki, iki gün önce maaşından 250 lira çekmiş amca. Lakin 20 lirayı 100 lira diye vermişler ona yanlılıkla. O da yüz lira sandığı 20'liği hırsıza uzatınca, hırsız karşı çıkmış. Tabii kutunun içeri de görmüş böylelikle. Bu kez teyzeye yönelmiş, onun parası olup olmadığını sormuş. Yine olumsuz cevap alınca, bu kez, 'Aşağıda tamirat yapıyoruz, gürültü gelirse endişelenmeyin, mesele yok' demiş.

Yaşlı amca ve teyze henüz ne olup bittiğini anlamadan da, geldiği gibi gitmiş. Nedense yaşlı teyzenin çok sonra aklına gelmiş bu işte bir terslik olduğu ve evlatlarına anlatmışlar durumu.

Belki Cenab-ı Hakk'ın bir lütfu olarak saflıklarının ödülü olarak çok daha farklı ve zarar görebilecekleri bir olaydan böylelikle kurtulmuşlar. En azından o gün için öyle. Belki de bir keşif için gelmişti gelenler, arkadaşım bunu tam bilmiyor.

O her ne kadar 'ne anlatacağım bilmiyorum ki' dese de polise anlatmasını salık verdim olayı. Anlatmasını ve kapılarını sıkı sıkıya kapatıp, her çalana açmamalarını.

Suyun bile parayla satıldığı bir devirde yaşıyoruz dostlarım... n.hazar@zaman.com

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Olmak ya da...

M. Nedim Hazar 2011.02.19

"Türkiye, İran olmayacaktır!" Bizim kuşak bu sloganı yıllar boyu işitti. Ülkeye egemen zihniyet, bu ve benzeri bir jargonla kitleleri yıllar boyu korkutup sindirmeyi denedi. İran'da son yaşanan olaylara bakıldığında görüyoruz ki, bu ülke kendi insanlarına arzu ettikleri mutluluğu verememiş. Başkasına nasıl versin?

'Rejim ihracı' heyecan verici bir deyim. Uzaktan bakınca romantik de... Türkiye kendi haline bakmadan neredeyse 50 yıldır kendi kendinden memnun ve razı bir şekilde özellikle Ortadoğu'ya örnek bir model olduğunu düşünür durur. Kaldırılan her taşın altından çıkan mide bulandırıcı manzara, bırakınız başkasına akıl vermeyi, kendi acınacak halimizi de ortaya koyuyor esasen.

Sırf bu nedenle Tunus ve ardından Mısır'da yaşanan gelişmelere bakarak, 'Örnek ülke Türkiye' palavraları sıkılara gülüyorum. Sanki bizim demokrasimiz çok matah, sosyal, kültürel, ekonomik durumumuz iştah açıcıymış gibi, halimize bakmadan Hasan Dağı'na oduna gitmeye kalkışıyoruz.

On yıllardır nefes borularını ölesiye sıkı baskıcı bir rejimden kurtulmayı başaran Mısır'a salık verdiğimiz ülkemiz, acaba rol model olmaya uygun mu?

Adaletinden ekonomisine, sağlığından siyasetine kadar hangi alandan biz memnunuz ki, başkasına da tavsiye ediyoruz bunu?

Siyasetinden başlayalım isterseniz...

Mısır için şöyle bir siyasi tablo mu salık veriyoruz mesela:

Liderlerinin gınaşırı birbirine hakaretler ettiği, seçim sisteminden Meclis çalışmalarına kadar lider sultanının işlediği, toplumu birleştirmek yerine bölmeye, anlaştırmak yerine germeye dayalı bir siyasi manzara... Mısır için istediğimiz bu mu?

Yüksek yargı hâkimlerinin adeta feodal sistemin bireyleri gibi bir sistemin üzerine oturduğu, davaları kendi ideolojilerine göre şekillendirdiği Mısır yargısı mı görmek ister Mısır halkı? Misal; Mübarek rejiminden kalma bakanların yıllar sonra bile bir telefon ile hâkim değiştirdiği, dava sonuçlandığı bir yargı modeli onların hoşuna gider mi acaba?

Seçimler yapıldıktan sonra bile, işi gücü bırakıp da, 'Hükümeti nasıl deviririz'in peşine düşen bir ordu isterler mi acaba? Hoşlarına gitmeyen insanları korkutup sindirdikleri, icabında öldürdükleri, öldürmekle kalmayıp toplu halde kuyulara gömdükleri bir silahlı güce razı olurlar mı?

Ya medya...

Yıllar boyu belli bir ideolojinin iflah olmaz neferi gibi kendi halkına nefret eden kişilerin hakim olduğu bir medya manzarasına hangi Mısırlı 'evet' diyebilir? Her muhtırayı gönülden destekleyen, askeri gönülsüz bulduğu durumlarda kışkırtan, 'Masaya yumruğunuzu vurun' diye gaza getiren, meclisinin aldığı bir kararı 'Bilmem kaç el kaosa kalktı' diye abuk sabuk manşetlerle ülke yönetmeye çalışan bir basın mekanizması değil Mısır'da, en ilkel Afrika kabilelerinde bile tasvip edilir mi sanıyorsunuz!

Mısır halkına 'bidon kafalı, göbeğini kaşıyan Arap' gibi sıfat takarak gazetecilik yaptıklarını sanan birtakım müptezelleri kabul eder mi Mübarek tiranından kurtulmuş halk!

Yıllar yılı 'merkez medya, amiral gemisi, özgür basın' masalını söyleyip, zamanı geldiğini düşündüklerinde CEO'larını bir partinin il başkanı yapan medyaya talep olur mu Mısır'da? Ağzı bozuk olduğu için yıllardır çalıştığı sektörü terk etmek durumunda kalan başyazarları hangi Mısır demokratik partisi üye olarak alır? Bir

gazete yayın yönetmeninin eşini kadrosuna kattıktan sonra demokratik ülke masalı söyleyebilen Mısır siyasi parti ya da partileri çıkar mı sanıyorsunuz?

Alenen darbecilik yapan baroya, faşist baro başkanlarına hangi Mısırlı rıza gösterir ki rejim ihracı yapmak istiyoruz bu ülkeye!

Örneklerin onda biri bile bitmedi ama yer bitti ne yazık ki...

Son tahlilde: Ya Mısır'dan akıllı başında biri dönüp; önce Türkiye olmak istediği ülke olsun. Sonra bir ara pazarlayın sisteminizi bize, dese ne yaparız?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ayy şekerim!

M. Nedim Hazar 2011.02.21

Bu ülkede gazetecilik yapmak çok enteresan olabiliyor.

Geçen gün televizyonda Mehmet Baransu'yu izliyorum. Baransu'yu tanıyorsunuzdur; hani mesleğini yaptığı için yüzlerce yıllık ceza davasıyla karşılaşan gazeteci. Bazılarının ismini duyduğunda kanlarının beyinlerine sıçradığı o insan! Şöyle dedi: "Bu ülkede gerçek gazeteci o kadar az ki! Çetin Doğan ortaya çıkan ses kaydındaki 'İnsanları büyük statlara dolduracağız' cümlesini, 'Ne olmuş yani! Bunlar deprem, sel gibi afetlerde uygulanacak felaket senaryosu. Ne darbesi?' dedi. Karşısında oturan hiçbir gazeteci de, 'Peki ama paşa, bu cümleden hemen sonra, stadyumlara topladığınız insanları sorguya çekmekten ve cezaevine sevk etmekten bahsediyorsunuz. Bu ne iştir?' diye sormadı, soramadı..." Öyle ya, insanları deprem ya da selden dolayı mı sorguya çekip, hapsilere yollayacaktınız? Artık ne tür bir oyunsa bu...

Bazen çok ilginç tesadüfler çıkıyor insanın karşısına. Mesela dün, kendi kendini, 'Zehir gibiyimdir söylemesi ayıp' diye pohpohlayan bir köşe yazısı okudum. Ya da şöyle baştan başlayayım:

Dün Hürriyet'te yayımlanan "Nedim'i sıkıştırın, Avcı'nın kitabı referanduma yetişsin" içerikli haber ile Akşam gazetesinden bir yazarın "Soner mi örgüt üyesi?" başlıklı köşe yazısını paralel okumak oldukça ibretli geldi bana.

Zehir gibi ablalar, delişmen ağabeyler hem çok öfkeleniyorlar hem de, 'Çatlarım, yine inanmam' diyorlar nedense... Bugüne kadar takındığı demokrat maskeyi bir anda fırlatıp, sağa sola 'leş kargaları' diye haykıran ağabeyler de var çünkü.

Ama 'ay şekerim' içeriklisini hiç görmemiştik açıkçası...

Hani şimdi kalkıp, 'Ay şekerim' parantezine alıp, 'Bu ülkede faili meçhuller mi olmuşşş?' diye sorası bile geliyor insanın. Danıştay da basılmış, sürüyle faili meçhul cinayet de işlenmiş ayol! Yer altından cephaneler fıskırmış, koltuk altlarına yapıştırılmış suikast planları filan da var kardiş! Binlerce sayfalık darbe planları, bir o kadar ses kaydı, bilmem ne...

Dedim ya tesadüf bu ki, aynı gün okuduğum bir haberde de şöyle diyordu: "Soner Yalçın'ın bilgisayarında ele geçirilen dosyalardan bazılarının isimleri 'Nedim, Orgmu, Hanefi, Sayın Komutanım, Tertemiz, Toplantı, Sabri Uzun, OOO Kitap, Y Belgesi, Koz, Bilinçlendirme ve Abdulkadir Aygan' olarak belirlenmiş. 'Nedim' isimli World belgesinde yer alan, "Nedim'in emniyet bağlantıları önemli. Devam ettirsin. Hanefi ve ekibini çok iyi tanıyor. Nedim ile Hanefi'nin Dink konusundaki görüş ayrılıkları gündem yapılmamalı. Çok fazla Hanefi'nin üzerine gidilmemeli."

Yalçın, bu yazıdan kesinlikle haberinin olmadığını iddia ediyor. Kabul edilecek gibi değil tabii. Şu satırları kim üstlenir: "Hanefi'nin kitabı ne durumda? Referandum öncesi yetiştirilmeli. Nedim'i sıkıştırın, hızlandırın. Referandum sürecinde cemaati yıpratmalı ve kamuoyu üzerinde güvenilirliğini azaltmalı. Hanefi kullanılmalı. Böyle bir şeyi kendini ortaya koyarak teklif etmesi önemli. Avcı ile direkt görüşmeyelim. Yayın sonrası dürüstlüğü ön plana çıkarılmalı. Sabih üstat, İlhan Cihaner olayı kitapta muhakkak işlenmeli, diyor. Cihaner'i bayraklaştıralım. Doğu, Hanefi'nin ağzından 'Ergenekon'un boş bir dava olarak anlatılmasını sağlamalı' diyor. Polisteki, savcıdaki F tipi vurgusu iyi kurgulanmalı."

İnanılır gibi değil tabii. Önceden "polis koydu, asker içindeki şebeke yaptı" filan diyorlardı. Şimdi ise başka bir gerekçe bulmuşlar. Uzaktan bir virüs giriyormuş bunların bilgisayarına, bu dosyayı bırakıp, kendini birkaç salisede imha ediyormuş. Virüsün girdiğini bile anlayamıyormuşsunuz...

En iyisi yazarın dediği tek doğruya katılmak belki: "Eteğini bacağının arasına sıkıştırıp terliklerini şıplata şıplata en düşük düzeyde tartışan beyinlerin eline mi kaldı bu meslek? Ya da en adi sokak ağzıyla sağa sola çemkiren oğlanların eline mi kaldı? Çok üzülüyorum... Çok."

Oluyor işte maalesef ciciş! n.hazar@zaman.com

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hür Adam (Son yazı)

M. Nedim Hazar 2011.02.26

Bu, Hür Adam filmiyle ilgili kaleme aldığım 5. yazı. İkisi Zaman'da, biri Aksiyon'da, biri de Zafer dergisinde yayımlanan bu yazılarda içerikten estetiğe, eleştiriden övgüye kadar her şey vardı neredeyse.

Esasen film hakkında söylenmedik hiçbir şey kalmadığını düşünüyorum. Ne ki filmin gişe rakamlarını son kontrol ettiğimde -şahsen- üzücü bulduğum bir rakamla karşılaştım. Vizyona girişinin 7. haftasında 950 bin civarında izleyici rakamına ulaşmış Hür Adam.

Bazı hayal kırıklıkları, beklentinin yüksekliği ile doğru orantılı oluyor. Belki de bu nedenle hiç de fena olmayan bu rakam beni üzdü. Gelin görün ki, bu durum hakkında son bir tahlil yapma zarureti de doğurdu. Hür Adam filmi yapımcısından senaristlerine, seyircisinden biz yazar-çizer takımına kadar birçok kesime bir şeyler de anlatmış olmalı.

Sanırım daha önce de belirttim, çok riskli bir alanda önemli bir sanat eseri vermeye çalışmış Mehmet Tanrıseven. Cesareti ve fedakârlığından dolayı tebrik edilmesi gerektiğini düşünüyorum. Tanrıseven'i yakından

taniyan biri olarak, samimiyetinin boyutunu bildiğim için mevcut tablonun en çok da onu üzdüğünü tahmin edebiliyorum.

Ne var ki birtakım hakikatleri de hatırlatmak boynumuzun borcudur...

Böylesi zor bir konuda (hem biyografi, hem mühim bir din alimi hakkında) film çekmek eleştirilere baştan hazırlıklı olmak anlamına gelmeli. Ki filmin vizyonundan önce başlayan tartışmalar da bunu gösterdi zaten. Öyle enteresan bir durum ortaya çıktı ki, bazen film bırakılıp kahramanını eleştirmek adına eser yerden yere vuruldu. Bazen, kahramanından dolayı film göklere çıkarıldı. Filmi eleştirenler, sanki Bediüzzaman'ı eleştiriyormuş gibi kınandığı da oldu, Bediüzzaman'dan dolayı objektif kriterleri çöpe atıp, 'bu filmi nasıl eleştirirsin' diyenler de çıktı...

Şimdi, biraz daha sakın kafayla değerlendirmek mümkün sanırım... Hemen alt alta sıralayalım:

Mehmet Tanrısever, böylesi bir dönemde, büyük paralar harcayarak böylesi bir filme imza attığı için tebrik edilmeli. Tencere üretmek yerine sanat üretme çabası takdire şayandır.

Bir film değerlendirirken, dışarıya atıf yapılmaz, filmin içindeki argümanlar ile yaklaşılr esere. Dolayısıyla yönetmenin tavır ve davranışları, filmin değerini düşürüp yükseltmemeliydi.

Ancak filmin değerine etki etmeyen bu hal ve tavırlar, ne yazık ki filmin gişesine etki edebilir ve kanaatimce Hür Adam filminin 2 milyon izleyiciye ulaşmamasının nedenlerinden biri yönetmenin medyadaki tavırlarıdır.

Öte yandan bir filmi değerlendirirken biraz insaf ölçülerine ve çekildiği ülkenin kriterlerine de dikkat etmek gerekir, diye düşünmekteyim. Kutsal Damacana, Recep İvedik gibi filmlerin rağbet gördüğü bir ülkede Hür Adam, ödüllük bir filmidir. Ancak böylesi iddialı bir filmi yaparken de azami dikkat ve samimiyet gerekir. 'Ben çektim, izleyin kardeşim' tavrı hoş olmadığı gibi, biyografik bir filmde kahramanınızla gerçek kimliğinizle karşılaşmayı bir sahne olarak koymanız doğru değildir.

Vaktiyle TGRT'nin çektiirdiği 'evliya' filmleriyle kıyasladığımızda Hür Adam, bir başyapıttır. Ancak 3 saate yakın süresi, derli toplu bir öykü anlatmaması, kolaj gibi duran eklektik yapısı da filmin az izlenmesinin başlıca nedenlerindendir.

"Çektim, izleyin kardeşim" tavrı ne kadar yanlışsa, insaf ölçülerini bir kenara bırakıp filmi baştan mahkûm etmek de o kadar yanlıştır bence. Doğrusu ve yanlışlarıyla, iyi ve kötü yönleriyle bir sinema eseridir nihayetinde Hür Adam. Başka bir yürekli insan çıkıp daha iyisini çekene kadar da 'en iyisidir'.

Keşke bu tür filmler onlarca çekilse de, biz karşılaştırma imkânı bulsak. Umarım bu Hür Adam, yeni bir dönemin başlangıcı olur.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Diriye yanarım, ölüye yanmam!

M. Nedim Hazar 2011.02.28

Bu kadar mı köreldi gözlerimiz?

Kalplerimiz bu kadar mı taşlaştı? Ya vicdanlarımız? Kaynayan kazandaki kurbağa gibi, ölüyoruz da farkında mı değiliz? Dünyevi hışırıklar gözümüzü bu kadar mı bürüdü?

Merhum Necip Fazıl;

?"Kakılır bir yerde, kalır oyuncak, Kurgular biter. / Ölüm... O geldi mi ne var korkacak? Korkular biter." diyor.

Ama anlıyorum ki, bitmiyor ölüm geldiğinde bile gündelik siyasi çekişmelerimiz. Üç kuruşluk siyasi görüşlerimiz o kadar kuşatmış ki ruhlarımızı, daha ölüm meleği ruhu yerine teslim etmeden kusuyoruz kinlerimizi, nefretlerimizi...

Şu satırları -ne yazık ki- yazmak zorundayım: Merhum Erbakan hayatta iken, özellikle 28 Şubat döneminde en çok eleştirenlerin başındakilerden biri de bendim.

Ancak ölüm... Bütün kurguları, dünya denen bu devasa ama beş para etmez oyuncağı elde bırakan ölüm... Ki bu dediğim fenalığı yapanların çoğu -yine ne yazık ki- inançlı kesimden.

Kavramların kaypak, erdem ile sefaletin tepetaklak olduğu günlerden geçiyoruz. Her insan bir münker olmuş, yanında nekiriyle tuttuğunun yakasına yapışıp sorguluyor. Hepimiz yapıyoruz bunu. Yapıyoruz yapmasına da, ölene, yani gidene yapılması şahsen yaralıyor beni. Sorgulanacak durumda olan bizlerin sorguya kalkışmasına hayretler ediyorum.

Hazreti Ömer efendimize atfedilen bir söz vardır. Der ki: "Hesaba çekilmeden önce, kendinizi hesaba çekiniz!" Ne yazık ki, biz bunu şimdilerde, 'kendimizi hesaba çekmeden önce, başkasını hesaba çekelim'e dönüştürmüş durumdayız.

Biliyorum birçok kişi, bu bakış açısından rahatsızdır. Erbakan'ın rahmetli oluşundan çok değil, birkaç dakika sonra, 'Ya hiç ölmeyeceğini mi sandı? Yanlış siyasetinle binlerce müminin ahıyla gitti!' türü mesajlar aldım.

Açıkçası kahroldum...

Yalama ruhluları, üç kuruşluk dünyayı kendine tek gaye edinenleri 'es' geçiyorum. Onlara diyecek tek cümlem yok...

Lakin imanına, idrakine, vicdanına güvendiğim bazı dostlarımdan da aynı yaklaşımı görmek, ruhumu bir cam parçası gibi tuzla buz etti...

Bizim siyasi ve dünya görüşümüze göre yanlış, hatta zarar veren şeyler yapmış olabilir. Ve hatta siyaseten çok büyük, fahiş hatalar yapabilir. Ama bunların hiçbirisi samimi bir Müslüman olduğu gerçeğini zerre kadar değiştirmez.

Ve bizler olumlu olanı görmeye memuruz...

Buhari; 'Ölülerinizi kötölemeyin, onlar amelleriyle baş başa kalmıştır' der. Tirmizi'de ise, 'Ölülerinizin iyiliklerini söyleyin ya da susun' cümlesini okuduğumu hatırlıyorum.

İnancımız, öleni rahmetle yâd etmeyi salık verir. Kusurları, kabahatleri ne olursa olsun eleştirin, laf çakmanın zamanı bu zaman değildir. Öyle bir yere gitti ki, değil sizin, benim; eşinden, oğlundan bile daha çok ve yakından tanıyan 'Bir'inin yanına... Hesaba çekilmek için sırasını bekleyenlerin, bir ölüyü hesaba çekmesi kadar haddi aşmak yoktur, diye düşünüyorum. Hele ki, daha naaşının sıcaklığı gitmeden. Şimdi rahmet ile bir Fatiha okumanın zamanıdır.

Ne eksik, ne fazla; budur!

Umudum odur ki, Rabb'im merhum Erbakan'a Rahim ismiyle muamelede bulunur. Mekânı cennet olsun!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yine aynı dümen mi?

M. Nedim Hazar 2011.03.05

Önceki gün gazetemizin 19 muhabiri Bakırköy 2. Asliye Ceza Mahkemesi'nde hâkim karşısına çıktı. (Merak edenler internetten şu linke tıklayabilirler: <http://www.zaman.com.tr/haber.do?haberno=1102122>,) Rekor bu değildi tabii. Kısa süre önce 23 muhabir ve yönetici aynı gün yine hâkim karşısına çıkmıştı.

Bugün önümüze 'Basın kahramanı' diye
servis edilen proje gazetecilerin sadece bir
davayı üfüre şişire pazarlandığı mahfiller
elbette bu davaları görmediler,
görmeyecekler, göremezler...

Sadece Zaman Gazetesi aleyhine açılan dava
sayısı üç sıfırlı rakamları çoktan geçti. Sadece
bir muhabir hakkında açılan dava sayısı üç rakamlı sayılara ulaşmak üzere.

Neydi konumuz?

Hah basın özgürlüğü!

Çoklu standartların hâlâ baş tacı edildiği memleketimizde bazılarının basını sadece kendinden ibaret görmesini
ibretle izliyoruz tabii ki...

Velakin meselenin başka bir boyutu da var. Önce bunu belirtip, sonra güncel mesele ile ilgili kendi kanaatimi
söyleyeceğim.

Çok kaba ve uzaktan baktığınızda bu ülkede herkesin darbeye karşı olduğunu görürsünüz. Ekrana çıkan pala
bıyıklı yazar bile, 'Artık darbe yapmaya gerek yok' derken düştüğü durumun farkında olmuyor ama darbecilik
suçuyla yargılanan darbeciler bile darbeye karşı bu memlekette. Gerçi ara sıra ağızlarından kaçırın siyasiler var
ama o kadarı kadı kızında da olur!

İş bu darbe karşıtı güruh, nedense karşı oldukları darbenin aleyhine tek kelime etmezken, darbecileri pek sevip,
onlara duydukları muhabbeti her fırsatta dile getirirler.

Darbenin sevilmediği ama darbeciye duyulan muhabbetin her gün bağıra çağıra ilan edildiği şahane bir
memleketiz anlayacağınız. Bilirsiniz aynı mantık yıllarca 'Başörtüsü yasağında da uygulandı'... Şahsen
sorduğunuzda, 'Elbette yasağa karşıyım ama' diye başlayıp topu kanatlara yazan kanaat yarı aydınları kum gibi
Türkiye'de.

Ergenekon diye bir dava var. Akli başında, vicdanı yerli yerinde hemen herkesin kabul ettiği bir 'kirli teşkilat' bu. Ortaya çıkan şebekenin çapını, yapılmak istenenlerin neler olduğunu sağır sultan bile biliyor. En baba darbeci severler bile, buna pek itiraz edemiyor.

Bunun yerine başka şeyler ön plana çıkarılıyor. Bunlardan biri 'masumiyet karinesi'... Daha düne kadar inançlı olduğu için akla gelmedik işkencelere tabi tutulup, savunma hakkı bile tanınmadan ordudan atılanlarla ilgili akıllarının ucuna bile gelmeyen bu kavram şimdilerde pek moda.

Eyvallah, kimilerinde haklılık da olabilir, bir şey diyemem.

Ve şimdi buna ikinci bir filika daha ekledi yargı: Gazetecilerin tutuklanması. Bunu derken karanlık odalarda kirli entrika kurgulayanları kastetmiyorum. Onların tutulacak milim temiz noktaları olmadığını herkes biliyor.

Ve Ergenekon karanlığına gizlenen mihrakların bu yumuşak noktaları çok iyi fırsata çevirdiklerine inanıyorum. Basın özgürlüğü, demokrasi gibi kimsenin itiraz etmeyeceği kavramları kullanarak Türk tarihinin bu en önemli davasını boşa düşürmeyi planlayanların bu işi hâlâ 'aktif' olarak icra ettiklerini düşünüyorum. Ki bu en son gözaltıların böylesi bir kurgunun ürünü olduğunu düşünmekteyim.

Bahsi geçen isimleri 'Ergenekon'a üye olmak' gibi muğlâk ve izahı tam olarak mümkün olmayan gerekçelerle gözaltına almak, bunu adeta şova dönüştürmek, başta karanlıkçılar olmak üzere birtakım mihrakların önceden kurgulanmış senaryosu olduğuna; yargı, polis ve medyanın bu yemi yuttuğuna inanmaya başladım.

Çok basit bir örnek. Dün yapılan yürüyüş... Atılan sloganlar, bayrak şovları ile olayın bir anda 'Ergenekon'a özgürlük' yürüyüşüne dönüştürülmek amacıyla samimi gazetecilerin arasına sızanlar... Bu iş burada durmaz, bu tiyatroyu devam ettirecek kimileri. Yakında Anıtkabir yürüyüşü, ardından Cumhuriyet mitingleri gelir.

Dava boşa düşürülene kadar devam eder bu dümenler...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ergenekon referandumu

M. Nedim Hazar 2011.03.12

Birçok kişi gibi, ben de hiçbir zaman ciddiye almadım Oda TV ve yayınladıklarını. Ben almadım ama alanlar vardı. Gazeteciler Cemiyeti örneğin. Her yıl ahbap yâren ilişkileriyle bol keseden ödül ve sevgi öpücüğü dağıtan bu meslek kuruluşu Oda TV'yi 'Övgüye değer' bulmuştu!

Sonra bu cerahat yüklü balona biri iğneyi batırdı ve ortalığa saçılan ilişkiler yumağı, bir mesleğin ideoloji uğruna nasıl iğdiş edildiğini gösterdi.

Şüphesiz tüm bunlar 'bir kesim' için çok fazla anlam ifade etmeyecek biliyoruz. Biliyoruz çünkü nice deliller, nice suç-üstüleri gördükleri halde burun kıvrıyanlar var bu memlekette. Bu kesime göre Soner Yalçın ve Oda TV bu ülkede muhalefetin ağa babasını yapıyor.

Bunun için akla mantığa zerre kadar uymayan şeyleri bile savunup, kendilerini komik duruma düşürmeyi göze alanlar bile var.

Neyse konumuz bu değil... Belki başka zaman Oda TV kurbanları diye bir dernek etrafında toplanması gerekenler, içerikli bir yazı kaleme alırız.

Bu lke tarihinin neredeyse her döneminde bu tür insanlar ve kurumlar, oluşumlar hep var olmuştur. Asker ile aşk yaşayıp onları darbeye yönlendiren, tabiri caizse 'gaz' veren yayın organlarından varlığını Türk cuntacılarına armağan eden basın leşkerleri her daim olmuştur.

Sıkıntı şu: Bu sorunlu ve marazi yapının ülkenin koskoca muhalefet partisiyle hiç de i açıcı olmayan bir ilişki içinde olduğuna dair şüpheyi aşan birtakım veriler ortaya çıkmıştır.

CHP endişe etmesin, İlim Bayraktar ismi etrafında magazinel açıyla yaklaşmıyorum olaya. Zira çok daha derin ve etik açıdan sorunlu bir durum var karşımızda. O da ilk paragraflarda bahsini ettiğimiz marazi yapı ile anamuhalefet partisinin ilişkisidir.

İktidar partisini her ne pahasına olursa olsun indirmeyi kendine siyasi ikbal olarak belirleyen bir zihniyet için normal olabilir bu söylediğim. Ki hatırlarsınız daha önce de bunların değişik modelleri bizzat kamera karşısında 'Her türlü puştluğu' yapabileceklerini kendi ağızlarıyla itiraf etmişlerdi. Başta parti içindeki liderlik kavgasında bu tür karanlık ve tehlikeli oluşumlar ile 'seviyeli' beraberlik yaşayanların, bu bumeranın bir gün dönüp dolaşıp kendilerini vurabileceğini hesaplamaları gerekiyordu. Ki ekranlara çıkıp akıllalmaz iddialarda bulunan Bayan Bayraktar, savcının elindeki kanıtları gördüklerinde bazı CHP'lilerin çok zor durumda kalacağını ifade etti.

Burada sıkıntı, 'kim doğru, kim yalan söylüyor' meselesi değildir asla. Genel başkanları da dâhil olmak üzere, gerçek işi siyaset olup, ülke meseleleriyle ilgili zm üretmesi gerekenlerin bu tür yapılarla -tabiri caizse- aynı çuvala girmeleridir. Sayın Kılıçdaroğlu'nun ne işi vardır bu karanlık yapı ile? Sayın Tekin ne gibi bir beklenti ile Oda TV yöneticileriyle bu tür konuları paylaşmaktadır? Dahası kendilerine hukukçu diyen ve kerameti kendinden menkul bazı isimlerin bu çirkin ve bel altı oyunlarında ne işleri vardır?

Tüm bunların yakın zamanda daha net bir şekilde ortaya çıkacağını tahmin ediyorum.

Bir de şu var. Son iki günde görüldü ki, birçok enteresan isim CHP'den siyasete soyunmak üzere görevlerinden istifa etmişlerdir. Vatandaş bu durumu, 'gerçek kimliklerine geri döndüler' şeklinde yorumluyor. Bence de çok doğru yaptılar. Meclis dışında kalıp başka ve kirli birtakım ilişkiler ile ülke kaderi üzerine kanlı oyun oynamak isteyenlerin, bu arzularını siyasetin meşru zemininde tatmin etmeleri herkesin tercihi olmalıdır.

İşte buyurunuz; yakın zamanda seçim var. Kadrolarınız hazır. ıkınız halkın karşısına ve oy isteyiniz. Millet size oy verince, planlara, oyunlara, krokilere, zulalara ihtiyaç olmayacağını göreceksiniz. İsterseniz 'Bitirme Planları'nı hükümet programı yapıp resmen uygulamaya bile koyarsınız. Yaklaşan seçim, aynı zamanda Ergenekon referandumu olacak gibi!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Felaket!

M. Nedim Hazar 2011.03.14

Ne zaman bir deprem olsa benim aklıma kutsal kitabımızdan ayetler gelir.

Elbette Kur'an-ı Kerim'de bizzat zelzele ile ilgili sûre var biliyorum ama aklıma ilk gelenler Rahman ve Gaşiye sûreleridir. Ve Rahman Sûresi denilince de hemen Ömer Muhtar filminin o muhteşem eğitim sahnesi gelir. Hani şu Anthony Quinn'in çocukları karşısına alıp Rahman Sûresi'ni okuduğu sahne. Şöyle soruyor bir noktasında: "Allah niye denge dedi?" Cevabı da kendisi veriyor: "Çünkü denge olmadan her şey dağılır!"

Hikmet ve basiret vizörüyle bakıldığında esasen evrenin dağılması değil, dağılmaması, hercümerc olmaması mucizedir. Eğer bu mutlak dengeleyiciden habersizseniz bu kadar ince hesabın, trilyon kere trilyon adedince çarkların birbirini etkileyerek kusursuz işlemesi mümkün olmasa gerek.

Şöyle buyuruluyor Rahman Sûresi'nin 5. ayetinde: "Güneş ve ayın hareketleri bir hesaba göredir." Ki bilim adamları depremler ile Ay hareketi arasında ciddi bağlantı olduğunu düşünür hep. Ne ki kutsal metinlerde de yaratılış anlatılırken 'yer ile gök' hep beraber anılır. Bakara, 117: "Gökleri ve yeri yoktan var eden Allah'tır. O, bir işin olmasını dilerse, ona ancak 'ol' der ve olur." "Kün feyekün"; işin künhü burada sanırım... İnsanoğlunun, dolayısıyla bilimin yapabileceği tek şey, var olanı fark etmektir aslında. Newton'a attettiğimiz 'Yerçekimi kanunu' bir fark ediş ve formülize edıştır. Yoksa elma Newton'dan önce de yere düşüyordu emin olun. Bilim adamları, Ay'ın son 18 yılın en yakın geçişini yapacağını ve bu durumun Dünya üzerinde sıradışı etkileri olabileceğini söylemiş bir süre önce ve buna 'Süpermoon' adını koymuşlar. Bazı medya organları başlık atmış: Depreme neden Süpermoon mu?

Sanki olacak olana sebep yok!

Rahman-7: "Göğü Allah yükseltti ve mîzanı (dengeyi) O koydu." Başka bir sûrede ise tamamlayıcı bir tablo vardır adeta: "Ey insanoğlu! Her şeyi kaplayacak kıyametin haberi sana gelmedi mi?" (Gaşiye-1) Hemen ilerisinde ise yine tanıdık bir uyarı var: "Göğe bakmazlar mı, nasıl yükseltilmiştir? Dağlara bakmazlar mı, nasıl dikilmişlerdir? Ve yeryüzüne bakmazlar mı, nasıl düzleştirilmiştir?" (Gaşiye- 18/20) Ve hemen akabinde yapılması gerekeni söylüyor: "Öğüt ver, sen ancak öğüt verirsin!" Zilzal Sûresi'ni hepimiz biliyoruz zaten. Yeryüzünün içindekileri dışarı fıskırttığında, insanoğlunun 'Neler oluyor?' sorusuyla şaşkınlığa uğrayacağını belirtiyor. Japonya'da yaşanan son deprem felaketinin görüntüleri, hele bizim gibi deprem kuşağındaki bir toplum için şüphesiz çok büyük bir etki yaptı. Ve elbette derin düşüncelere itti. Lakin insanoğlu nisyan ile malul sevgili dostlar. Japonya'dan gelen ilk haberler sevindiriciydi ancak ne yazık ki tablo giderek kötüleşti. Şimdi on binden fazla ölümden bahsediyor uluslararası ajanslar. On binlerce kayıp dahil değil bu listeye...

Deprem ve sonrasında tsunami... Kibirli insanlığa verilen bir ders mahiyetinde sanki. Koca koca binalar, son model arabalar, yılan gibi kıvrılan yollar... Şimdi bir de nükleer felaketten korkuluyormuş... Görünen o ki insanoğlunun açgözlülüğü, hep bir şeyleri talep etmesi ve çok şeyi tahrip etmesi felaketin boyutunu büyütüyor. Şehirlerde hayvan kalmamış ki, yaşanacak olan felaketi önceden hissedip kendi lisan-ı haliyle uyarın. Karınca, böcek bilmem ne haşere şirketleri vasıtasıyla yok ediliyor. Kuşlar uğramıyor kirlilikten ve gürültüden. Sokak hayvanları telef ediliyor habire... Ve biz orijinal halini bozdukça, her fabrika ayarına dönüş canımızı yakıyor, acıları büyütüyor. Suçu toprağa, yer altı gazlarına, denizlere atarak en büyük sorumlu olan bizleri unutturmaya çabalıyoruz sanki. Oysa önce şunu kabul edip bakmalıyız olaylara: "Rabb'im isterse sular бүклүм бүклүм burulur..."

Ki ben bizzat bir din büyüğümden dinlemişimdir: "Gaz Allah'ın gazıdır, ister tek seferde bırakır hepsini, ister parçalara böler..."

Hakikat budur...

'Ya dize gel, ya kudur!'

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İbo

M. Nedim Hazar 2011.03.19

Sevgili Sabri Dişli'nin dediği gibi; bizim milyonluk ailemizin haylaz çocuğudur o... Hani bilirsiniz her ailede bir fert çıkar; aktiftir, üretkendir, yeteneklidir, yüreklidir, sevecendir, girişkendir... Ama haylazdır... Aniden sinirlenir, saman alevi gibi parlar, ağzına geleni savurur... Sana duyduğu kini deveden aldığını sanırsın. Öyle değildir işin aslı... Oturup karşısında ağlarsan, derdini söylersen unuttur her şeyi... Sonra karşına geçer seninle ağlar... Ağlamakla da kalmaz, derdine çare arar. O ailenin çok çocuğu vardır ama... Ana-baba, hep o haylazın haylazlığını sever, mukallitliğini sever, fattanlığını sever, hem de çok sever... Öyledir bizim ailenin çocuğu İbo...

Tatlises'in kurşunlanmasından sonra Fatih Altaylı elma ile armutların fena halde karıştığını gösteren bir yazı kaleme aldı. Şöyle diyordu bir yerinde: "Sorun Tatlises'te değildi. İçinde büyüdüğü kültürdeydi..."

Ne tür bir kültür, şiddeti, nefreti, hiddeti bu kadar rutin, olağan ve sıklıkla kullanır durumda olabilirdi?

Tatlises'in sırtını yasladığı ve tüm hatalarına rağmen sevilmesindeki en önemli etken olan kültür mü? Yoksa bu kültürün tuhaf bir şehirlilik ve eziklik kompleksiyle ortaya çıkardığı hilkat garibesi post-modern bir yozlaşma kültürü mü?

Sevindirici haberi dün aldık: İbrahim Tatlises hayati tehlikeyi atlattı. Bazı şeyleri şimdi biraz daha rahat yazabilme şansımız oldu.

Açık söyleyeyim yaşam tarzı, hal ve davranışları, kullandığı dil ile çok fazla hazzettiğim bir sanatçı değil Tatlises. Ancak çok özel bir yetenek, yeryüzüne çok ender olarak gelen seslerden biri olduğunu da biliyorum...

Ne ki sahip olduğu yeteneğe en büyük zulmü hep kendi yaptı Tatlises. Kendisine bahşedilen armağanı hep başka mecralarda -ve bağışlasın- boş-beleş şeylerle harcadı, israf etti. Buna rağmen en büyük erdemi sırtını yasladığı kültürü asla inkâr etmemesiydi. Kişisel yaşamındaki bozulma, ayrışıklık kültür ile arasına set çekmedi, belki çekemedi. Bu nedenle, giderek azalıp, sönmeye tutan bir nokta gibi, içindeki o devasa ve derin ışığı hep muhafaza etti.

Sahip olduğu Allah vergisi ayrıcalık kendisine yapılan haksızlıklara, aşağılamalara, küçümsemelere karşı durmasına çok yardımcı oldu. Zaman zaman abartılı şekilde olsa da aslından utanmadığını hep gösterdi. Bir İtalyan'ın pizzasından, makarnasından utanmasını bekler misiniz? Oysa bizim ülkemizde lahmacundan, kebaptan utanmamız gerektiği telkin edilirdi topluma. Bugün bu kültürel zenginlikler eğer beş yıldızlı otellerde bile bulunuyorsa bunda Tatlises'in azımsanmayacak emeği vardır.

Ne ki, mesele Altaylı'nın dediği gibi onu yetiştiren kültürde değildi. Alın ilk kasetlerini, dinleyin ilk türkülerini, gazellerini, (Örneğin Abdi'nin o muazzam eseri, Hüsnün senin ey dilber i nadide kamer mi?) İbo'nun sırtını yasladığı kültürün derinliğine karşı etkilenmiyorsanız bir şey demem artık.

Aslında başlı başına akademik bir tez konusudur ya bu, neyse...

Şuraya geleceğim...

Çok talihsiz bir olay yaşadı İbrahim Tatlıses ama şükür ki atlattı büyük oranda. Umarım ve dilerim ki, bu müessif hadise onun kendi kişisel muhasebesini yapmasına da vesile olur. Ömrünün artık ustalık yapacağı döneminde yepyeni ilahi bir armağan olarak değerlendirir bu dönemi Tatlıses. Kendisine verilen armağanı boş, ucuz gündelik şeylerle harcayacağına daha değerli ve hakikatli alanlarda kullanmaya başlar. Dikkatini ve yeteneğini düşmanlıklara, mermilere, nefsanî uğraşlara değil, sanata, müziğe ve kültürün evrensel değerlerine hasreder.

Eminim dünyanın üç kuruşluk değerine dair onlarca türkü ve hoyrat biliyordur bu müstesna sanatçı. Ve bir gün herkes gibi bu dünyadan çekip gideceğini. Önemli olan sıra bize geldiğinde arkamızda bıraktığımız şey... Öfke ve nefretle sıkılmış Kalaşnikof mermileri mi olmalı yoksa dinleyenin gönül telini titretip bambaşka yerlere savuran melodiler mi?

Doğu ile batıyı, Kürt ile Türk'ü, Avrupa ile Asya'yı, kuzey ile güneyi, müziğin evrensel dili ile birleştirebilecek potansiyele sahip ender bir yetenektir Tatlıses.

Geçtiği kanlı kavşaktan sonra dümdüz ve mümbit bir alan göz kırıyor bu büyük sese. Umarım farkına varır ve başta yetiştirdiği topraklar ve toplumu olmak üzere tüm dünyaya unutulmaz miras bırakır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dönemeç

M. Nedim Hazar 2011.03.21

Ben sana daha biz tanışmadan vurulmuştum Süreyya. Çiçekten habersiz kelebeğin öyküsü bizimkisi adeta.

Eksiktir sevdasından uzak olan sevgili, eksiktir baharından habersiz kelebek. O kelebek ki kısacık ömrüne oranla binlerle yıla denk düşen koza içinde sabırla güçlendirmeyi bekler kanatlarını.

Saçlarım uzun değildi sancılarımı sürterek teskin edebilecek kadar. Yaşlarım gözümde değersiz birer sıklet gibi yer işgal ediyorlardı sadece. Ve bilmiyordum Süreyya, suya da, metale de, cama da değerini veren kemiyetinden ziyade keyfiyetiydi. Birer inciye dönüşüp, kalbin peşine ardı ardına sökün etmeyen yaşları kim ne yapsın?

Oysa seni tanımak kavramların anlamsızlığının farkına varmaktı. Mesafeler mesela. Sair zaman insanın ayağına birer pranga, omuzlarına kaldırılması zor bir külçe gibi yığılan mesafeler seni tanıdıktan sonra sivrisinek vızıltısına dönüşüverdi... Seni tanıdıktan sonra anladım, yakıcı nefesinin alnımda olduğu anlar ile sesimin karanlıkta kaybolduğu anlar arasında milim fark olmadığını. Gönüller sende olduktan sonra "eynessera minessüreyya!"

Hatırla;

Ben ellerim ceplerimde, yalancı mesutluklarla boş kaldırımlarda ıslık çalarak yürürken...

Hatırla;

Yalnızlık sulu sepken tüm insanlığın tepesine tepesine inerken...

Hatırla;

Seni gördüğü, bildiği halde koşup eteğine sığınmak yerine, üstüne karalar, çamurlar yağdırırken...

Ve hatırla;

Bütün bu farkında olmayanların acınası haline rağmen, sen o hayret verilecek şefkat ve rikkatinle tebessüm ederken...Dedim ya; ben sana daha biz tanışmadan vurulmuştum Süreyya...

Senden habersiz yaşamak şahsi fetretimdi ama orada, benim tam olarak bilmediğim bir kavşakta beni karşılayacağını biliyordum.

Belki biraz kırılgan, belki de kızgın ve belki sitemliydim azıcık.Fakat yanlış anlama... Sevmek sitemle başlar diyor bir söz sultanı. Sitemim sana değil Süreyya, beni çepeçevre kuşatan tüm sistemeydi... Hissedilip bilinmeyen, tahmin edilip ulaşılamayan, yürüyüp varılamayan bir menzilin varlığına vurulup, varamayınca ona, doğal olarak öfkeleniyor insan bir süre sonra. Ya da şöyle anlatayım sana:

Bir bahar papatyasından açılan fal gibi, kopan her yaprakta olumsuzlu olmadan hep seni aramak gibi bir şey bu. Yani tüm ihtimalleri yine sen olan, tüm yolların sana çıktığı bir papatya falı gibiydin. "Seviyor, sevmiyor değil yine seviyor..."

'Dönemeç' şiirindeki şair gibi mevsimin bayat, hayatın esnemekte olduğu bir anda ya da havanın ılık, caddenin kalabalık olduğu bir anda karşıma çıkman arasında hiç fark olmayacaktı benim için. Önemli olan o dönemece ulaşmak, önemli olan siluetin olmasa bile ayak seslerini duyabilmektir. İster geç bir bahar günü olsun, ister kışa yaklaşan bir sonbahar günü.Sensizliğin en büyük ödülü ve cezası sessizlikti belki. Ruhumun uçurumlarında attığım isyan çığlıklarına inat sessiz bir rölanti ile bekliyordu gözlerim...Ve o müthiş dönemeç, o unutulmaz kavşak, o baş döndüren viraj... Sonrası şiir elbet: "Bana yakan gözlerle bir kerecik baktınız..." Ben sana daha biz tanışmadan vurulmuştum Süreyya. Çiçekten habersiz kelebeğin öyküsü bizimkisi adeta. Eksiktir sevdasından uzak olan sevgili, eksiktir baharından habersiz kelebek...O dönemeçten sonra hızlı bir tamamlanma hissi esir alıyor bedeni, o dönemeç sonrasında doluyor boşluklar ve o dönemeç sonrasında keşfediliyor zaten var olanlar...

Bakma benim böyle şahsileştirdiğime meseleyi, bilenler bilir ki binlerce yıllık bir masaldır bu anlattıklarım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Anladın, anladın!

M. Nedim Hazar 2011.03.26

İsterseniz yumrukları sıkılı, hiddetli, önlerine gelene yumurta çalan, kendilerinin istediğinden başka özgürlüğü 'tanımayan' gençliği 'özgürlükçü' olarak niteleyen cenahtan olun, ister bulunduğunuz konum ne olursa olsun; avukat, hâkim, savcı, gazeteci, öğretim üyesi ya da sıradan militan.

Şunu kabul etmek gerekiyor ki Genç Siviller denen oluşum bu ülkeye 'zekâ bazlı' eylemleri artık kabul ettirdi ve şiddet içeren ilkel protestolardan çok daha etkili olabileceğini gösterdi.

Bu nedenle yaptıkları son eylem yani, "Anlarsın ya baro!" pankartı bu kadar etkili oldu. Çünkü bağcıyı da, dağcıyı da, Ergenekoncuyu da 'dövmek' değil niyetleri özgürlük üzümünü yemek. Eylem sonrası verilen

tepkilere bakılırsa, muhatabın pek de anlayışlı olmadığı bir yana, anlamak istemediği de ortada.

Hakikaten anlar mısın baro?

Esasen baro bir örnek özne. Yoksa değiştirebiliriz de. Misal "Anlar mısın Ergenekonsever medya?" da diyebiliriz, aynı zihniyetteki siyasetçi de, akademisyen de...

Misal altında kocaman Genç Siviller sembolü ayakkabı olan ve sahibini artık sağır sultanın bile bildiği bir pankarta 'imzasız alçaklar' diye bağırın Bedri Baykam. Hani geçtim, hangi hukukçu yönüyle avukatların yürüyüşüne katılmaktadır, kısmını, Genç Siviller yazısını imza olarak kabul etmeyen Bedri Beyciğimin hangi özgürlük söylemine inanmamızı beklerler?

Allah'tan Genç Siviller denen organizasyon 'zekâ ile' eylem yapmayı tercih ediyor. Ya, Allah muhafaza, militer hazcıların pek hoşlandığı tarz olan 'yumurta atma' yöntemini tercih etselerdi? İstiklal Caddesi'ndeki o eylemden kaç cenaze çıkardı acaba?

Bu satırları kaleme alırken olabildiğince dikkat etmeye çalışıyorum. Zira "Cüppe" (cübbe değil) ile otel lobisi basmak gibi bir alışkanlıkları olduğu için, biraz da çekiniyorum. En basit demokratik bir protesto hakkını bile 'alçaklıkla' suçlayan zihniyetin işin sonunu nereye getireceğini tahmin edemiyorum açıkçası...

Açılan pankarta gösterilen tepkilere bakılırsa, verdiği mesaj amacına ulaşmış sanırım. Yani muhatabları meseleyi çok iyi 'anlamış'. Ancak bunu pek de çaktırmamaya çalıştıkları da bir gerçek. Bedri Baykam'ın 'imzasız alçaklar' diye canhıraş şekilde saldırdığı Genç Siviller'e bugün kızanlar yarın bu ülke tarihi kaleme alındığında epey utanacaklardır diye düşünmekteyim. Anayasa referandumundan, bu memleketin çarpık yargı anlayışını ortalık yere dökmeye, cuntacı zihniyetin 'özgürlük' ambalajıyla paketleyip bize sunmaya kalkıştığı ikiye bölünmüşlüklerinden, vesayetçi bakış açısının kırılması yolunda yaptıkları mütevazı ancak zekâ düzeyi yüksek eylemleri hayli önemli bulmaktayım.

Birileri bu memlekette sadece cuntacı zihniyete haksızlık yapıldığına inandığı an yürüyorsa, başka birileri de bu anlayışa ayna tutma hakkına sahip olsa gerek. Birileri, işin ucu sadece kendi zihniyetlerine dokunduğunda 'Masumiyet karinesi' diye bağırıp, ortalığı birbirine katıyorsa, başka birilerinin de bu karinenin her daim var olduğunu onlara hatırlatması mühim olsa gerek. Keza birileri 'uzun tutukluluk süresi' diye (haklı ya da haksız) itiraz sesleri yükseltiyorsa, başka birilerinin de onlara 'iyi de bu ülkede onlarca yıl tutuklu kalıp da sesinizin çıkmadığı insanlar ne olacak?' diye sorma hakkı var sanırım.

İster 'alçaklar' diye bağırın, ister eylemlerinizde sevabına 'cüppe' dağıtıp, onları giyerek otel lobisi basın, ister otel odasına çıkıp pankartçı eylemcileri bir güzel benzetin... Eylem amacına ulaşmıştır.

Birkaç yıl öncenin klişesiyle son noktayı koyayım: Anladın sen onu!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nefretin ordusu!

M. Nedim Hazar 2011.03.28

Son bir haftada ülkede estirilmeye çalışılan rüzgâr, bana göre bugünün meselesi değil.

28 Şubat (zihniyeti) ile doğrudan ilintisi bulunan birtakım reflekslerin ve (bastırılmış) tavırların en uygun anda tekrar kendini göstermesinden başka bir şey değil.

Gazeteci Ahmet Şık konusunda başından beri dikkatli tavır alanlardanım. Zira, aksi kanıtlarıncaya kadar her insanın suçsuz olduğuna inanıyorum. Bu sadece görüşlerini, tarzını, fikriyatını beğendiğim insanlar için geçerli değil. Tamamıyla zıt bir noktadaki insanlar için de böyledir. İş bu nedenledir ki, her ne kadar gazeteci Şık henüz gözaltına alındığı anda attığı 'Dokunan yanıyor' klişe sloganıyla aklımda birtakım kuşkular oluştursa da, bu konuda dikkatli olmaya çalıştım.

Ama durum çok enteresan bir noktaya geldi/getirildi. Öyle bir nokta ki, 'İçindeki 28 Şubat hislerini pırpışla, kinini boşalt' kampanyasına döndü iş. Özgürlük istekleri, başkalarına kin ve nefret gösterilerine dönüştü. Bu işi yapanlar öylesine kendilerinden geçtiler ki, bırakınız onları uyarmayı, hakikat adına beklemenize bile tahammül edemeyip, 'susuyorsan suçlusun'a çevirdiler kampanyayı.

Öyle böyle değil.

Mesele bir mağduriyeti ifade etmeyi çoktan aştı, bir nefret kasma gösterisine dönüştü. Dört bir yanımız inanç alerjisinden mütevellit kusmuk dolu. "Günde kaç rekat yayınevi basıyorsunuz" diyen öfkeyle gerilmiş, gözaltına alınan Şık'la aynı karede görünen polislerin bakışlarından şeytani anlam türeten insanlar gördü bu gözler! Elbette, şu kutsal referanstan haberdar olmasını bekleyemezdik: "Sen sırf, Rabbimizin âyetleri bize geldiğinde iman ettiğimiz için bize hınç duyuyorsun." (Araf 126)

Mağduriyetten infaz kampanyası türetmeye kalktı 28 Şubat inanlıları... Türkiye bu filmi çok daha yüksek rating değeri ile 28 Şubat sürecinde yaşadı. Ve şükür ki, hafızamız o kadar da kötü değil!

Önce hiç gerek yokken, 'Ahmet Şık darbe günlüklerini ortaya çıkaran eşsiz gazeteci' palavrası atıldı ortaya. Oysa bir insan masumsa, aksi yönde bir şey yapmasına ne gerek vardı ki, böylesi bir güçlü takoz konmaya çalışıldı bu meselenin altına! Gerçek ortaya çıkınca, Şık'ın iradesinin tamamen dışında olduğunu tekrar vurguluyorum, 'Ne olmuş yani, o yazmamış olsa da...' kıvırtmaları geldi.

Sonra, yazdığı iki ciltlik Ergenekon kitabı yine aynı mantık ile önerme olarak sunuldu. Bu illüzyonu da Orhan Miroğlu çürütüp bir kenara bıraktı.

Kaldı ki, Ahmet Şık olayından bağımsız olarak söylüyorum, bu konularda şerbetliyiz biz.

Ne yani?

Bu memlekette JİTEM'den fişli makbuzlu, bordrolu, maaşlı yazarlar çıktı yakın geçmişte. Bu memleket, 'yarın ne yazayım' diye telefonda abisine danışan derya gülü yazarlara sahip nadide bir memleket. Bu memleket, önce kitabı basıldıktan sonra gördüğünü belirtip, sonra, 'İlk kısmı geçen eylül bana yollanmıştı, bir göz atayım' diyen gazetecilere sahip müstesna bir memleket... Bu memleket, yazdığı kitabın mürekkebi kurumadan soluğu Genelkurmay koridorlarında alıp, 'Komutanıma bir nüshayı takdim edecektim' diye gurur duyan gazetecilerin nam saldıgı bir memlekettir. Ve bu memleket "Fethullah'ın Copları", "Musa'nın Çocukları" gibi nadide eserlerin yayınlandığı bir ülkedir. Bu eşsiz vatan, paradigmanın kucağına oturup, hem sakalını yolup hem de 'yandım anam' diye bağırانların kol gezdiği bir asude memleket.

Değil mi?

Bir zihniyet var bu memlekette. Zaman zaman kerhen vicdanlı, demokrat gibi bir görüntü veriyorlar ama gerçek bu tür stresli dönemlerde bir anda ortaya çıkıyor. Rölantiye aldıklarında ise 'korku toplumu, sivil dikta' heyulalarına sarılıyorlar.

Alper Görmüş'ün ifadesi ile: 'Korkmuyorlar' aslında 'nefret ediyorlar' sadece... Dindar insandan, bu ülkenin moral değerlerinden, duvardaki çorabın sahibinden nefret ediyorlar hatta tiksiniyorlar.

Ve 28 Şubat bin yıl sürer mi bilemiyorum ama öyle bir nefret ki, bin yıl geçse bitmeyecek gibi...

Yine anlaşılan o ki, bu milletin değerlerine, inançlarına ordunun bir kısmının nefreti bitse bile, nefretin ordusu her daim hazır ve nazır olacak!

Gelin görün ki, 'Hakikatin er geç ortaya çıkmak gibi kötü bir huyu vardır!' demiş birileri!.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yanar mı döner mi?

M. Nedim Hazar 2011.04.02

Hayatlarını kin ve nefret platformuna oturtmamış, varlık nedenlerini inanç ve inançlı insan düşmanlığı üzerine kurgulamış 'nefret kolonistleri'nden bahsetmiyorum elbette. Onların düşmanlık ve nefretlerini kazanmak için bir şey yapmanıza gerek yok. Öyledirler, öyle olmaları gerekiyordur.

Bahsetmek istediğim bu 'dönenler' farklı. Kimi köşeyi, kimi kariyeri, kimi çevreyi, kimi bilmem neyi dönebilmek için yukarıda bahsini ettiğim güruhun sofrasına önce ucundan iliştiriyor, yaptıkları hoşlarına giderse enseleri okşanıyor, yanaklarından makas alınıyor ve bir süre sonra büyük ve fiyakalı sunumlarla önümüze servis ediliyor.

Bu meyanda çok fazla (binlerle ifade edilebilir) yazı, çizim, makale, kitap, haber gördü bu memleket. Hepsi için ayrı ayrı erketeye yatıldı, hepsi için ayrı ayrı kurgular yapıldı. Bunların büyük bölümünü 28 Şubat'ın hemen akabindeki kampanyalarda gördük. Kendilerinden çok emin oldukları için, açık açık, 'birinci hedef tutuklatmak, ikinci hedef idama mahkûm etmek, üçüncü hedef kurumlarını kapatmak, dördüncü hedef kendi iktidarımızı oluşturmak' diye filan yazan raporları da biliniyor.

Ahmet Şık'ın yazdığı iddia edilen ve üzerinde küçük çaplı bir tsunami oluşturulan "İmamın Ordusu" isimli kitap, içerik ve amaç olarak kendisinden öncekilerden biraz farklı gibi. Dahası, içerik ve amaç yönüyle daha ziyade Hanefi Avcı'nın meşhûr ve mezkûr Haliç'te Yaşayan Simonlar kitabına benzemiş.

Çakalların sofrasına oturarak, ormanlar kralına tebaa olunmuyor ne yazık ki. En fazla alabileceğiniz 'titir', 'çakallık' oluyor. (Şık'ı değil, kitabı menfaatleri için kullananları söylüyorum.) O nedenle bu kitaptan kişisel çıkar damıtmayı deneyen çakal adaylarına da üzücü bir haberim var; kitabın büyük bölümü (yüzde 80'e yakını) daha önce defalarca çiğnenmiş bir sakız. Kurgu olduğu ortaya çıkan emniyet raporları, emniyetin içinde başka türlü iş çevirirken yakayı ele verenlerin kendilerini kurtarmak adına yaptıkları zırvalıklar ve nihayetinde 1999'daki iddianame. Yazar(lar) o kadar objektif bir araştırmacı(lar) ki, iddiaları yazıp, bitmiş bir davanın kararını koymuyor/koyamıyorlar kitaba! Sanırım onların demokratik ve özgürlükçü olmalarından kaynaklanıyor bu durum.

Kitap internette elden ele gezmeye başlayınca okuma imkânı yakaladık. Açıkçası çok eğlenceli kısımlar da vardı. Hele ki, bir süredir Gülen'e yapıştirilmaya çalışılan 'Darbecileri severdi' algısı oluşturmak için atılmadık takla kalmamış. Misal 12 Eylül'den neredeyse 1,5 yıl önce yazılmış ve mevzu hâkim zihinlerin rahatlıkla ne anlatılmak istendiğini çok iyi bildiği 'Asker' başlıklı yazı Gülen'in darbeciliğine kanıt olarak konulmuş. Bakın

Haziran 1979 Akif'in, Yahya Kemal'in, Gazi Giray'ın şiirleriyle süslenmiş ve "İmkânsızlığın ve yokluğun kendini boğmaya çalıştığı" dönemde dahi, İngiliz toplarına süngüsüyle cevap veren Mehmetçik, tarihe gömülürken, Ulubatlı Hasan'la selâmlaşır, Mohaç'a tebessüm atfeder, Malazgirt'ten geçip 'Bedr'in Aslanlarıyla" boyun boyuna gelir.' gibi cümlelerin yer aldığı yazı nasıl bitiyor: "Tuğa selam, sancağa selam ve ölçülerimiz içinde onu tutan yüce başa binlerce selam..."

Meselenin künhüne vâkıf olan için son derece net olan bir cümle, araştırmacı Ergenekoncuların elinde, 'Darbe yalakalığı'na dönüştürülmeye çalışılıyor nedense.

Aslında kitabı satır satır okuyup, muhatabın zekâ düzeyiyle beraber yazı kaleme almak eğlenceli olurdu. Lakin daha önemli bir şey var. O da kitabın müelliflerinin durumu. Kopyayı internete verenlerin, taslaktaki notları hokus pokusla kitaba yedirmeye çabaladıkları bir yana, kitapta "şu emniyetçiler şeytan, şunlar ise melek" ana fikri metnin paçasından sızıyor. Ve her nasılsa İmamın Ordusu'nun şeytanları Ergenekon davasında kilit rol oynayan emniyetçiler! Kalan yüzde 20'lik kısım tam da bu işte!

Kitapla ilgili başka bir şey yazmadan önce diğer nüshaların ve savcılık iddianamesinin de ortaya çıkmasını bekleyeceğim. Şık'ın avukatı NTV'ye bağlanarak mezkûr metnin yüzde 95 nispetinde ellerindeki kitap olduğunu söyledi. Bu kabullenışten sonra, eminim, bir taslak metnin kimler tarafından hangi merhale ve müdahalelerle neye evrildiğini görmek ilginç olacak.

Son olarak şunu söyleyebilirim; İmamın Ordusu'nu okudum, sanırım olay karanlık bir odada geçiyor!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sanat ve siyaset

M. Nedim Hazar 2011.04.04

Ülke artık 12 Haziran tarihine kilitlenmiş durumda. Herkes kendi meşrebince bir beklenti içinde.

Bazıları bu seçimi mevcut iktidardan kurtulmak için son fırsat ve bir tür 'Köprüden önce son çıkış' olarak gördüğü için elinden gelen her şeyi yapacak gibi görünüyor.

Şüphesiz bu tür beklentileri meşru ve ahlaki zeminde olduktan sonra hiçbir sıkıntı olmaz, aksine renklilik ve zenginliktir. Umarım, 'Seçim geliyor, gerilimi artıralım, her türlü p...luğu yapalım, ülkeyi karıştıralım' zihniyeti yerine, 'şu vaatlerde bulunalım, şu adayları gösterelim' diyerek mevcut iktidara alternatif program ve adaylarla gitmeyi tercih eder muhalefet. İktidar da, kendi eksik ve yanlışlarını giderebilecek yeni programlar ve adaylarla karşılına çıkar.

Bizler de, pis ayak oyunları, insanlık dışı entrikaları çözmek yerine, adaylar ve vaatlerle ilgilenir, millet için en hayırlı olanını yazar, çizer ve talep ederiz. İş bu nedenle hem iktidar partisinden, hem muhalefet partilerinden gösterilen sanatçı aday adaylarını memnuniyet ve sevinçle karşılıyorum.

İki örnek vereceğim sizlere. Şu andaki mevcut vekillerimizle ilgili...

İlki, vaktiyle iktidar partisinde bulunmuş, sonradan bağımsızlığı tercih etmiş bir milletvekilimiz. Sosyal medya ortamında karşılaştığım bu vekilimiz, bir akşam yapılan Muhteşem Yüzyıl tartışmasında aynen şöyle dedi: "Bu

kötü bir dizi, zira tek kamera ile çekiliyor. İyi dizi için en az beş kamera lazım..." Sayın siyasetçimize göre, bir sinema eseri ne kadar çok kamera ile çekilirse, o kadar iyi ve kaliteli oluyordu! Hani bu mantığa göre, bir filmi 20 kamerayla çek, Oscar'ı kap, durumu vardı! Öyle değil tabii. Bu işleri kıyısından köşesinden bilenler, anlayanlar için malumdur ki, bir dizi ya da sinema filmi için tek kamera yeterdi. Hayatında film setinde bulunmamış, sinemanın mutfağı hakkında en küçük bir fikri olmayanların, sektörle ilgili böylesine fikir belirtmeleri normal olabilir. Ancak bu kişiler TBMM çatısı altında ise sorun var demektir. En azından Türk sineması için böyledir.

İkinci örneğimiz, yine bir vekilimiz. Kürt kökenli olan bu vekilimiz, oldukça aktif bir isim. Birçoğunu benim de desteklediğim çok güzel görüşleri ve ürettiği politikalar var. Çoğu zaman etnik kökene dayalı politika üretmeyi kendi için bir zorunluluk gördüğünden dolayı, ülke geneliyle ilgili -ne yazık ki- çok anlam ifade eden görüşler ortaya koyamadı bugüne kadar. Bu vekilimiz de bir sabah ortaya, 'Yılmaz Güney'in filmlerini yaktdılar, attılar, yok ettiler' diye çıkıverdi. 'Hangi filmler bunlar?' dediğimde ise Güney'in -tabiri maruz görün- en üfürükten filmlerini sayıverdi. Birçoğu Yılmaz Güney'in bile değildi. Güney, bazılarında rejî asistanlığı, bazılarında oyunculuk yapmıştı sadece. Yılmaz Güney sineması diyebileceğim filmlerin neredeyse tamamı mevcuttu ve izlenmişti, izleniyordu.

Elbette her iki vekili de kınamak ya da küçümsemek adına yazmadım bunları... Ama ülkeyi yöneten en üst çatı altında sanat adına sahici isimleriniz olmazsa, bu tür sakıncalı durumlar ortaya çıkabiliyordu. Bu sebepten ötürü, gerek Sayın Kılıçdaroğlu'nun, gerekse Başbakan Erdoğan'ın ve diğer siyasi parti liderlerinin, vekil adayı olarak göstereceği sanatçı isimlerini okudukça memnun oldum.

Memnun oldum, zira yönetmen Mesut Uçakan milletvekili olarak böyle bir konuşma yapmazdı. Keza S.Süreyya Önder de hangi parti adına olursa olsun Meclis'e girse girsin, bu tür boş ve faydasız tartışmalar yerine Türk sineması adına çok daha önemli işlere imza atarlardı.

Yakından tanıdığım için biliyorum, filmlerini beğenirsiniz ya da beğenmezsiniz, o ayrı... Ancak hayatının 40 yılını Türk sinemasına vermiş, sektörü çok iyi bilen, sıkıntıları, açmazları, problemleri bizzat yaşamış Mesut Uçakan'ın TBMM çatısı altında çok şey yapabileceğine inanıyorum.

Dileğim o ki, siyasi parti liderlerimiz bu gerçeği daha fazla önemseyip, sanatı ciddi anlamda bilen ve sorumluluk hisseden isimleri aday olarak gösterirler.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şifre

M. Nedim Hazar 2011.04.07

Şöyle yazmış bir gazeteci: "Şu AKP'ye hâlâ oy verenlere şaşmaktayım..." Belki de farkında olmadan muazzam bir gerçekliğin tepesinde tepinmenin itirafı gibi bir cümle bu. O gazeteci arkadaş emin olsun ki, önyargılarını, ideolojik idrak felcini yenmeden meselelere bakmayı öğrenmedikçe ömrünün sonuna kadar şaşmaya devam edecek...

Şaşkınların ürettiği gündelik paranoyalarla ister patinaj deyin, ister hava burgacına (TDK türbülans kelimesine karşılık bunu kullanmamızı salık veriyor) girip yerinden bir milim oynamayan bir ülkeye çevrilmek isteniyor Türkiye. Yanlış anlaşılmasın, bu düşünceyi anlıyorum hak vermesem de...

Şaşırmakta haklı, zira kendi toplumlarına yıllardan beri şaşı baktıklarını kabul dahi etmiyor bu zihniyet. Lakin artık bu şaşılığa prim verme devri çoktan kapandı. Mesele bu nedenle de azımsanmayacak boyutta mizah içeriyor.

Malum bir aydan beri İmamın Ordusu isimli bir kitap dolayısıyla bir 'özgürlük rüzgârı' estirmeye çabaladı aynı tayfa. Oysa tarihin henüz tozlanmamış rafları bile, ağızları bantlı protesto yürüyüşüne katılanların, dün hangi cunta harekâtına gönüllü payandalık yaptıklarını çok iyi hatırlatıyor.

Ahmet Şık kitabı tutmayınca cevap şıkkının bulanıklığına sığınmayı denediler bu kez. Yine tutmadı, üstelik beklediklerinden çok kısa sürdü bu illüzyonun da bozulması.

"Ahmet Şık kitabı tutmadı cevap şıkkı verelim!" kampanyası da çok erken patladı, yalan oldu. Esasen genel amaç belliydi, oluşturulacak soru işaretinin çengelini genel seçimlere kadar uzatabilselerdi, sonucu mutlak yenilgi olan seçimi de aynı şüphe bulamacına daldırabilmeyi deneyeceklerdi.

Oysa Türk siyasî tarihi gösteriyor ki, bu ülkedeki tek şaibeli seçim CHP'nin organize ettiği 1946 tarihli seçimdir. 'Açık oy gizli tasnif' yöntemi ancak bir dönem daha iktidarda tutmayı başarabilmiştir CHP'yi, sonrasında hep hüsrana yaşamışlar ne yazık ki! Çünkü halkı anlamayı denemek bir yana suçlamayı, en azından gazeteci arkadaşın yaptığı gibi şaşırmayı tercih etmişlerdir. Bakınız bir önceki genel seçim sonrası CHP'nin hazırladığı, 'Seçimi niye kaybettik?' içerikli rapor. Bir siyasi parti, kaybettiği seçim sonrasında kendi kusurlarını ortaya çıkaran rapora, 'Bu millet adam olmaz' ana fikri yerleştiriyorsa, bu şaşkınlık sonsuza kadar sürer.

Resul Tosun'un enfes tespitiyle, eskinin irtica/mürteci kavramı yerine şimdilerde 'cemaat' kelimesini ikame etmeye çabalarıyorlar. Eskiden hoşlarına gitmeyen, kendileri gibi düşünmeyen, bu toprakların değerlerine sahip olan herkes mürteci, her şey irtica idi. Şimdi ise bir özne kayması gerçekleştirdiler ve cemaatçi ve cemaat aldı yerini. Bazıları samimi olarak buna inanırken, kimileri ise çevrilen pis oyunları setretmenin fırsatı olarak kullanmayı deniyor.

En son 'şifre' tiyatrosunun da nedeni bu. Biri kere ÖSYM başkanının bıyığı yeterince şüphe uyandıracak bir delil bu kesim için. Hatırlayınız birkaç gün içinde olan biteni; önce bir şifre iddiası geldi, şimdi kimse ondan bahsetmiyor, 'falanca da şifre bulmuş en az 30 net kesin' haberleri havada uçuşuyor. Şöyle bir haber çıksa şaşmayız; "bizim mahalle bakkalı da bir şifre buldu, veresiye defterini ters çevirin yukarıdan aşağı işaretleyince en az 40 net kesin!"

Durun sevabına yardımcı olayım bu zihniyetin değerli beyinlerine.

Evet, bir şifre var bu işlerde. Seçim kazanmanın da, eğitimde başarılı olmanın da, özgüvenin de bir şifresi var. Öyle bir şifre ki, Kılıçdaroğlu'nun bile zaman zaman etrafından (çoğu zaman teğet) geçtiği bir şifre. Üstelik gizli kapaklı da değil. Neredeyse her Anadolu insanının ezbere bildiği bir şifre bu. Samimiyet ve çalışkanlık. Kendi kimliğinden ve değerlerinden utanmamak. Bu şifreyi bilmeyince şaşıp kalınıyor ne yazık ki.

NOT: Ruşen Çakır ile görüşme yaptık. Nedim Şener ile isminin yan yana anılmasından duyduğu rahatsızlığı ifade etti ve 'Ben kimseden word dokümanı almadım, kitaptan yazdım.' dedi. Öyle bir algı oluşturmak gibi amacım olmamıştı zaten, yanlış anlaşıldıysam düzeltirim.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sezon açılırken

M. Nedim Hazar 2011.04.09

Şu satırlarda yer alan diyalog bu ülkede aynen yaşandı sevgili okur:"Televizyoncu: Size 1,5-2 dakikalık bir haber ayırsalardı; o Doğan Grubu da dahil... Şu anda siz kafa kafaya gelmiştiniz.Siyasetçi: Evet.

Televizyoncu: Önümüzde daha bir hafta-10 gün zaman var. Bu, o süre içerisinde de geçerdiniz. Ama bunlar p.şt. Çok ciddi söylüyorum ve çok ciddi derecede üzülüyorum.

Siyasetçi: Tabii.. Tabii...

Televizyoncu: Şimdi, Haberal... Haberal... (Şimdilerde siyasete giren bir bilim adamı ve TV patronunun soy ismi) Bana şu talimatı verdi. Dedi ki: Ne yaparsan yap... Ne yaparsan yap...

Siyasetçi: Evet.

Televizyoncu: Bunların (AK Parti'nin) oyunu azaltacak; Ankara, İstanbul, İzmir, Adana'nın oyunu artıracak ne 'p.şt'luk biliyorsan hepsini yap, dedi. Dedim ki: Hocam, yani biz tabii bu adamlarımızı çıkaracağız, ama esas Saadet'i (Saadet Partisi'ni) çıkarmak lazım. Niye, dedi. Dedim bunlardan CHP'ye oy 1 gidecekse Saadet'e 3 gitme ihtimali var.

Siyasetçi: Evet.

Televizyoncu: Çıkarabilir misin, dedi. Dedim ki: Ertan Yülek'i tanıyorum, konuşurum çıkarırız, dedim. Ertan'ı ben de tanıyorum, dedi. O zaman siz konuşun, dedi. Haberal da tanıdığını söyledi.

Siyasetçi: Ben de tanıyorum.

Televizyoncu: Saadetlileri programa çıkardım; oylarını artırdım. Ertan abiye açtım telefonu. Saadet Partisi'nden istediğim adamı genel başkanlarını dahil getirdim, buraya getirdim. Ve binin üzerinde SMS geldi Saadet Partisi Genel Başkanı'na. Ve ben inanıyorum ki en az bir puan artırdı."

Ve başka bir manzara: Yer İzmir büyük mitingi, mevsim referandum öncesi sonbahar... Konuşuyor siyasetçi: "Yandaş medya, yandaş sendika oluşturdular. 12 Eylül'de 'hayır' oyu vererek tokat atın, okyanus ötesinden de duyulsun. AKP inançlarımızı, etnik kimliğimizi istismar etti. Size işçi çiftçi memur ve halkçı Kemal olarak söz veriyorum."

Devam edelim. Bu sefer milli hassasiyeti çok yüksek bir kent, Erzurum'dayız. Okuyalım: "MHP lideri Devlet Bahçeli, 'milliyetçi' duyguların güçlü olduğu Erzurum'a idam ilmeği atılmış iple geldi. İstasyon Meydanı'nda halka seslenen Bahçeli, hükümete; teröristbaşı Öcalan'ın neden asılmadığını sordu. 'Yoksa asacak kadar ip mi bulamıyorsun? Al sana ip, as!' diyen Bahçeli, elinde tuttuğu ilmik atılmış ipi kalabalığa fırlattı..."

Manzaranın kasveti sizin de içinizi karartmıştır eminim. Özellikle Ergenekon davası sonrasında, kendi dönemlerinin sonunun geldiğine inanan ulusalcı tayfa önümüzdeki seçimleri bir tür 'Köprüden önce son çıkış' olarak gördüğü için, her fırsatı değerlendirip, ülkeyi germek adına fırsat kolluyor ne yazık ki...

Ben, felaket tellalı damgası yemeyi göze alıyorum. Ben, 'amma da karamsarsın' yakıştırmalarını da sineme çekmeyi kabul ediyorum. Yeter ki tablo yukarıdaki gibi olmasın, ortam gerilmesin, memleket seçim adı altında bir tür psikolojik iç savaş ortamına sürüklenmesin. 'Her türlü p.ştlüğü' yapanların yüzleri gülmesin...

Aslında bunun ipuçları yok değil. Kemal Kılıçdaroğlu her ne kadar kendi konuşmalarıyla çelişir gibi görünse de, partisinin reklam kampanyasında olumlu bir dil kullanıyor: "Benim için yandaş yok, sadece ve sadece vatandaş var. Ve istisnasız her vatandaş bu ülkenin zenginliğinden hak ettiği payı almalı. Her vatandaş rahat bir nefes almalı. İşte ben buna inanırım. CHP varsa, herkes için var."

Umarım tüm siyasi partiler artık iyiden iyiye girmiş bulunduğumuz seçim sezonunda diğerinin ayağına vurmak, nefretin dilini konuşmak yerine kendini ifade eden, kucaklayan bir dil kullanmayı tercih eder.

Belki kendileri yarın öbür gün çekip gidecekler ama bu millet bu kadar gerilimi hak etmiyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ayrının aynıları

M. Nedim Hazar 2011.04.11

Aslında genel bakışta onlar ile sizin aranızda neredeyse hiçbir fark görünmez biliyor musunuz?

Her ne kadar siz, onları küçümser, dudak büker; leşkerleriniz aşağılar, yaftalar, kulp takarlarsa bile onlar aynısını yapmazlar size. Belki de ellerinden gelmez böyle bir şey, bilemiyorum.

Ama birkaç yönden birbirinize benzersiniz siz ve onlar...

Siz, ömrünüzü belli değerler üzerinde harcarsınız örneğin...

Onlar da öyle...

Keza siz, iyi bir eğitim istersiniz, onlar da öyle... Sizin bazılarınız başarılı olur bu konuda, bazılarınız olmaz; onların da öyle...

Bu noktadan sonra ayrılırlar sizlerle... Siz bitmek tükenmek bilmeyen bir hırsla sarılırsınız iş hayatına, onlar işi biraz da başka şeyler için düşünürler...

Mesela siz kazandığınız paraları özenle istif edip, üzerine koca plazalar inşa etmeyi hedeflerken, onlar sanayide sıradan bir esnaf olmayı dert etmezler katiyen... Bu nedenle hayatı algılayış ve geleceğe bakış bağlamında sizinle onlar arasındaki makas farkı hiç de küçümseenecek boyutta değildir. Misal siz onlardan, on misli, yüz misli, trilyon misli kazandığınız halde yaptığınız en ufak bir iyiliği alay-ı vâlâ ile ilan etmekten hazzedersiniz, onlar kazançlarının neredeyse yarısını bu uğurda harcar ve seslerini bile çıkarmazlar.

Sözelimi siz, küçücük bir derslik açarsınız eğitim için, bütün borazanlarınız ve tamtamlarınız ayyuka çıkar, böbürlenme, tantana ve tamtamların sonu gelmez. Onlar onlarca, yüzlerce dersliğı mahcup bir sevinçle yapar, hatta buna bizzat kendi emekleriyle de katkıda bulunur ve kenara çekilirler sessizce.

Siz, bırakın başka memleketleri İstanbul'un farklı yakasında bulduğunuz işi bile 'yorulurum' gerekçesiyle kabul etmez, yüzünüzü ekşitirsiniz. Ve siz çocuğunuz, yeğeniniz, torununuz Anadolu'nun ücra bir köşesine memur, asker filan olarak gitmesin diye olmadık taklalar atar, bir türlü torpil arar, adamını bulursunuz. Onlar ise bunu dert etmezler, değil Doğu'nun ücra bir köşesi, haritada yerini bile bilmeyeceğiniz coğrafyalara genç yaşta, gözlerini kırpmadan, arkalarına bakmadan giderler. Siz, bazen fark edersiniz onları. Yaptıklarına değil, olmayan kötü düşünceleri üzerine kurduğunuz paranoya ile yaklaşır, küçümsersiniz. Dinlemek, anlamak yerine, suçlamak daha kolay gelir size. Onların lüğatinde ise yoktur böyle şeyler...

Yanlış söyledim, bir yönünüz daha var benzeyen sizinle onların. Siz de (Allah var) işinizi iyi yaparsınız, onlar da...

Siz kapı arkalarında, izbeliklerde olmadık kurgular peşinde, en bayağı senaryolar ile kara çalmaya çalışırken onlara, onların elinde bilimin ışığı, dillerinde kendi dilleri durmaksızın koşarlar. Açıkçası rahatsız edici bir manzardır bu, durağan olanın hareketliyi beğenmemesi, eleştirmesi, suçlaması olağan sayılır sizin jargonunuzda. Siz mayın döşersiniz geleceğe, ufuk çizmek yerine kara bulutlar indirirsiniz şafaklarımıza. Kollarınızı açıp tüm dünya ile buluşmak, kavuşmak, tanış olmak yerine kendi içimize kapanmamızı matah bir şey zannedersiniz. Onlar için ise, durmak geriye gitmektir adeta. Dillerini bilmediğı, tanımadıkları yerlere bir ok gibi fırlar sevgiyi, kardeşliğı ve insanlığın ortak değerlerini taşırlar. Siz yapmak istediğiniz şeyi başaramadıkça hırçınlaşır, daha aşağılara iner, daha da sertleşirsiniz. Onlar ise başardıkça başlarını eğer, tevazuun derin vadilerinde erirler. Sonra siz sıkılmadan, utanmadan elinizdeki kovaları yere bırakmadan, çamurlu parmaklarınızla onları işaret eder ve İmamın Ordusu, bilmem neyin gizli çetesi gibi bayağılıklarla onların aşkını, şevkini kırabileceğinizi, hakikati değiştirebileceğinizi zannedersiniz. Onlar ise, her zaman yaptıkları gibi buna üzülseler de, kendi doğrularını yapmaya devam ederler. Sizin ektiğiniz yerlerde kin biter, nefret biter, düşmanlık biter. Onların bahçelerinde ise sevgi çiçekleri açar her zaman.

Ve ara sıra gelip bizlere de gösterirler bu bahçeden topladıkları çiçekleri. Yazık ki sizin taşlaşmış kalbinizin dışında herkesi etkiler bu manzara. Yüzlerce memlekettten çeşit çeşit, renk renk çiçekleri getirir ve masanıza koyarlar. Ayrılığın altındaki aynılığı bulup çıkarır ve gösterirler tüm dünyaya. Size düşen mahcup bir utanma olabilir belki ama bunu yapmak yerine, bazılarınız daha da şirretleşir maalesef. Ne ki onlar, her yıl yaparlar aynı şeyi. Gelirler, yüreklerinde derledikleri sevgiyi, anlayışı, barışı önünüze sererler...

Her şey daha çok nasip meselesidir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Devlet ve sanat

M. Nedim Hazar 2011.04.16

Levent Kırca'nın kendini tekrar edip durmadığı, mizahın toplumsal muhalefet adına nasıl yapılabileceğini uygulamalı olarak gösterdiği bir dönemde sergilediğı ve benim yüzlerce kez izlediğim bir 'Yurttan Sesler Korosu' skeci vardır.

Gerçi o dönemlerde her biri birbirinden şahane skeçlerle doluydu Olacak O Kadar, 'Darbe ve özel kanallar', 'Orası Türkiye değil mi?', 'İSKİ', '900'lü hatlar' vs. Ergenekon diliyle konuşma metazorisinde olmayan bir Kırca'nın bugün toplumsal muhalefet adına çok şeyler yapabileceğine de inanıyorum ayrıca.

Her neyse konumuz bu değil. Bahsi geçen skecinde Levent Kırca, devlet korosunda yıllardır solo yapmaya hasret bir ses sanatçısının kafa sesi olarak çıkmıştı karşımıza. Hatta skeç o kadar tutmuştu ki, devamını da yaptı yıllar sonra. Skecin bir yerinde şöyle diyordu: "Koro sanatçısı mıyız, gusülhane ibriği miyiz belli değil..."

Sümeyye Erdoğan'ın tiyatro izlerken muhatap kaldığı durum ve yapılan muamele sonrasında tartışmanın bir de bu boyutuyla ele alınması doğru olur kanaatindeyim.

Önce şunu vurgulamak lazım. Şahsen kadınlara sakız çiğnemenin yakışmadığını, hele hele toplum içinde onları itici yaptığını belirtmek isterim. Kaldı ki bir sanat aktivitesine, üstelik tiyatro gibi özellikle sessizliğin çok önemli olduğu bir ortama ağızda sakızla girmenin doğru olmadığını düşünüyorum. Lakin bu demek değildir ki, sizi izlemeye gelen bir izleyiciyi aşağılamak, el kol hareketiyle tacize varan bir görüntü sergilemek hakkınız olabilir!

Ne yazık ki, ülkemizde kendini sanatçı olarak gören bir kısmın, halkı böyle gördüğü, hazzetmediği, her fırsatta aşağıladığını düşünüyorum. Zeki Alasya'nın sahnede namaz kılınmasından duyduğu rahatsızlığın bir başka tezahürü de, tiyatro izlemeye gelen muhafazakâr insanı kılık-kıyafetinden dolayı bu muameleye layık görmektir.

Bütün bu olan bitenden sonra Habertürk televizyonunda bir programa katılan Kültür Bakanı, meselenin esas tartışılması gereken noktasını ifade etti ve doğal olarak, yıllardan beri bu sektörden nemalanan eşhasın şiddet ve nefretini çekmiş oldu. Devletin korosu, tiyatrosu, sazcısı, sesçisi, artisti, figüranı olur mu?

Devlet bir tür kadrolu sanatçı beslemek yerine sanatın önündeki engelleri kaldırırsa, sözgelimi vergiyi sıfıra indirse, özel sektörün sanata yatırımını teşvik etse. Sözgelimi bu alanda yapılan harcamaları vergiden düşse... Elbette şu an yürürlükte birtakım kolaylıklar var ama şüphesiz yeterli değil. Örneğin sinema salonları hâlâ eğlence mekânı olarak görülüyor ve ona göre rüsum kesiliyor. Bakan Günay, o programda şöyle dedi: "Biz bu kurumları ayakta tutmak için harcadığımız cari ve personel giderlerini doğrudan sivil toplumun bu tür organizasyonlarına versek, acaba Türkiye'de sanatın hem nicel, hem nitel yoğunluğu artar mı? Mesela 100-150 kadar özel tiyatroya biz yılda birkaç milyon lira yardım ediyoruz, hâlbuki ben bu cari giderlerden kurtulsam sivil toplumun bu sanat faaliyetlerine yüzlerce milyon lira yardım edebilirim ve bütün Türkiye tiyatro sahnesi, bütün Türkiye koro/orkestra olabilir."

Tamamen katıldığım bir yaklaşım olmasa da, devletin sanat ile organik ilişkisini kesmesi gerektiğini düşünüyorum. Sanatı ve sanatçıyı yasalarıyla koruma altına alabilir, hatta pozitif ayrımcılık yapabilir devlet. Ancak bir tür besleme sanat sistemi ile bu sektör zerre miktar gelişmez.

Peki ne olur?

Devlet kadrosuyla sanat yapan birileri oyun sergiler, siz ailece gider izlersiniz ve sizin vergilerinizle maaşını alan insan sizi aşağılayıp (Velez ki yanlış anlamış olun) oyunun ortasında salondan çıkartır. "Zaten başında bir sürü sıkıntı olan devlete niye bir de tiyatro patronluğu yaptırıyoruz?" sorusunu sormanın zamanı geldi bence!

Parti programı

M. Nedim Hazar 2011.04.18

12 Haziran 2011'de yapılacak olan genel seçimleri toplumun bazı kesimleri kendileri için 'Köprüden önce son çıkış' olarak görüyor.

Bu kesime göre, eğer iktidar partisi bu dönemde de tek başına iktidara gelirse artık kendi düşünce ve siyasi organizasyonlarının sonu gelmiş olacak. Hatta bu işi abartıp, 'Seçimden sonra kıyamet' mantığıyla hareket edenler var.

Medyanın bir kısmının da gizli/açık desteklediği bu zihniyet, özellikle CHP'nin açıkladığı aday listesi üzerinden hesap/kitap yapmıyor/yapamıyor ne yazık ki! Daha çok iktidar partisi karşıtlığı üzerine yürütülen bir kampanya söz konusu. Bu perspektiften bakınca Oda TV odaklı yapılan son çalışmaların da, öne alınması, çalışmalarda acele edilmesi anlam kazanıyor. Yapılan baskında ele geçirildiği söylenen medya bilmem kaç planına göre, kitapların redaksiyonlarının hızlandırılması, etkin isimler adına kitap piyasaya sürülmesi, TV istasyonu oluşturulması filan, hepsi iktidarı yıpratmak üzerinden yapılan çalışmalar.

Emniyet ve yargının müdahalesiyle boşa düşen bu plandan sonra, bir nebze eski mevzilere çekilme söz konusu. Belki 'Battı, bitti, yok oldu' denen Halk TV'nin tekrar yayına girmesi de bu cümledendir. Elbette bunlar kendi kanaatlerimiz, katılmayan, eleştiren, kızan, köpüren de olacaktır...

CHP'nin mebzul miktarda ismi Ergenekon kontenjanından Meclis'e taşımak istemesi de epey eleştiri alıyor. Kimi, 'Bunların dokunulmazlığın kalkmasıyla ilgili niyetlerinde ne kadar samimi oldukları belli' diyor, kimi 'Hani CHP lideri Ergenekon'un adresini bilmiyordu?' diye eleştiriyor. Açıkça ifade edeyim ki, ben bu eleştirilere zerre miskal katılmıyorum. Sayın Kılıçdaroğlu'nun da bu davranışını dürüstçe ve samimi buluyorum. Yani; CHP, Ergenekon sanıklarından bazılarını aday göstermekle çok iyi ve doğru olanı yapmıştır. Buna eski savcı İlhan Cihaner'in apar topar Denizli'den listeye sokulması da dahildir. İşin siyasi kısmı ayrıdır, hani kendi rakipleri Sayın Cihaner'in siyasi kimliğini, yeteneğini, aday olduğu bölge ile ilişkisini filan ele alabilir, tartışabilir, eleştirebilir. Bu ülke ne çektiyse gizlilikten çekti. Misal, kendini sağ seçmene 'Mübarek' olarak tanıtan ve bu masalı 40 yıl söyleyen siyasi münafıklardan çok çekti. Sözelimi, yok 'Menderes'in avukatıyım, siyasi yelpazenin sağındayım, ortanın bilmem neresindeyim' diye ikiyüzlü siyasetçilerden çekti. Örneğin, kendi ideolojisi, inancı, mezhebi, meşrebi çok farklı olduğu ve görevde bulunduğu dönemlerde buna göre hareket ettiği halde, kamuoyuna kendini sosyal demokrat olarak sunanlardan çok çekti. Özünde faşist solculardan, inançsız dincilerden, halk düşmanı Kemalistlerden, jakoben laikçilerden, sinsi sosyal demokratlardan, hazcı solculardan, hazcı muhafazakârlardan çekti.

Bu nedenle herkesin kendi kimliğini açıkça ilan ettiği, niyetini, tıynetini alenen ortaya koyan siyasilere ihtiyacımız var. İkiyüzlülük, siyasi takıyye, ideolojik münafıklığın bizlere verdiği zerre kadar fayda yok sevgili okur. Gördük ve görüyoruz işte; özünde asker gibi görünen cuntacıları, dıştan hukukçu gibi görünen entrikacıları, zahiren medyacı gibi görünen borazancıları, haricen yazar gibi görünen postal yalayıcıları... Adam neredeyse JİTEM Yayınevi ismiyle yayın yapacak kadar göbeğinden bağımlı olmuş ama millete onu 'yazar' diye yutturmak isteyen başka ideoloji göz bağıcıları var.

Ezcümle derim ki, birileri gizli kapaklı oyun peşinde koştuktansa, başka birileri kendi ismini saygın olarak lanse edip kapalı kapılar ardında her türlü insanlık dışı hal ve harekete girişecekse, başka biri demokrasi adına gerdan kırıp gezinirken, izbelerde millete komplo kurmayı kurgulayacaksa, öyle olmasın. Böyle olsun...

Delikanlı gibi koysunlar adaylıklarını ve kostümlerinden, maskelerinden, makyajlarından sıyrılınsınlar. Milletin oyunu talep edip, desteğini alsınlar. İktidar olsunlar ve daha önce kapalı kapılar ardında yaptıkları pis oyunları açıkça ve halkın desteğiyle yapsınlar. İster inançlı insanları içeri atsınlar, ister milletin değerlerini bitirmek için politika üretsınler, ister ülkeyi dışa kapatmak için hükümet programı yapsınlar. Ne gerek var her türlü entrikayı yapıp enselenince kıvırtmaya! Delikanlı gibi iktidar olup, millet ile kavgalarını öyle sürdürsünler. Millet de bilsin, kim kimdir, neyin nesidir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beyannamelerin dediği

M. Nedim Hazar 2011.04.23

Geçtiğimiz hafta Kutlu Doğum Haftası münasebetiyle yapılan bir organizasyona hem Başbakan, hem de anamuhalefet partisi başkanı katıldı. Her iki lider de siyasetten uzak bir görüntü verdikleri gecede, yaptıkları konuşmalarda hayli samimilerdi.

Açıkça itiraf etmem gerekiyor ki, özellikle Sayın Kılıçdaroğlu'nun yaptığı içten konuşmayı takdir ettim ve 'Keşke normal, gündelik siyaseti yaparken de aynı dikkatli ve olumlu dili kullansalar' temennisinde bulundum. Belki bu iyi niyetli dileğim siyasetin kendi rasyonelitesine tamamen zıt bir şey bilemiyorum. Belki siyaset dediğimiz modern insanın oyuncağı, zıtlıklar, gerginlikler ve 'ayar verme' üzerinde gelişip serpiliyor.

Daha sonra partiler seçim beyannamelerini açıklamaya başladılar. Elbette büyük ölçüde vaat ve geleceğe yönelik beklentileri anlatıyordu bu bildirgeler. Ne acı ki, siyasi partiler bunu yaparken bile muarızlarını rencide etmeyi, küçümsemeyi, aşağılamayı tercih etti. Beni esas şaşırtan şey ise CHP'nin seçim bildirgesi oldu. Sayın Kılıçdaroğlu partisinin seçim bildirgesini dün, yani cuma günü, cuma namazı saatinde açıkladı. Her fırsatta, 'bende şu bu yok, vatandaş var' diyen bir anlayışın, ülke erkeklerinin çok büyük bir kısmı ibadet ederken seçim bildirgesi açıklaması, ya çok büyük bir ihmal ve boşvermişlik ya da bilinçli bir kasıt içinde olduğu anlamına geliyor bence.

Kendileri bu ibadeti yapmıyor olabilirler, partilerinin çoğu da ibadet konusunda hassas olmayabilir. Buna kimsenin diye-bile-ceği bir şey olamaz, ancak yarın karşısına oy için çıkılacak olan kitlelerin ibadet saatinde seçim bildirgesi açıklamanın ne anlamı olabilir?

Bu durum Kemalist elit ve hazcı ulusalcılar için çok anlam ifade etmeyebilir. Her fırsatta içlerindeki İslamofobiyi kusan solcu görünümlü faşist kitlenin hoşuna bile gidebilir ama kitlesel destek talebinde olan bir siyasî partinin bu tür durumlarda çok hassas olması gerekiyor. Barack Obama, seçim beyannamesini Amerikan halkı kilisede ibadet ediyorken açıklamış olsa, kendi kamuoyundan ne tür bir tepki görürdü acaba? Ya da Alman siyasiler, yahut İngiliz...Söz açılmışken Kemal Kılıçdaroğlu'nun açıkladığı beyanname ile ilgili bir iki görüşümü de yazmak isterim. Malum, Kılıçdaroğlu gerek referandum sürecinde, gerekse sonrasında 'Türbanı ben çözerim' türü iddialı açıklamalarda bulunmuştu. Gerçi seçtiği 'türban' kelimesinden ve bu görevi tevdi ettiği insanların meseleye bakış açısından tipik bir siyasî kurnazlık sızsa da, iyi niyet ile bekledi bu millet. Ancak beyannamede bu konuyla ilgili bir şey rastlamadım.

Unutuldu mu, yoksa vazgeçildi mi acaba?

Ve Kemal Bey'in şahsı ile CHP'nin kurumsal olarak Ergenekon ve Ergenekon medyası ile ilişkisi malum iken, kalkıp, 'Medya-ticaret ve siyaset arasındaki ilişkileri de yeniden düzenleyeceğiz. Medya halkın sesini yansıtacak.' şeklinde beyan etmenin ne anlamı olabilir acaba? Özellikle Oda TV merkezli birtakım gizli kapaklı entrikaların cirit attığı son dönemlerden sonra, CHP medya dizaynını bu zihniyete mi teslim edecek?

Dahası Kılıçdaroğlu'nun TRT ile ilgili vahim tavrı. Şu cümle hiç yakışıyor mu bir siyasî lidere: "TRT'yi hükümetin borazanı olmaktan çıkaracağız. TRT gerçekten de halkın sesini verecek bir kurum olacak."

Şimdi biri kalkıp size, 'Sayın Kılıçdaroğlu bir önceki seçimde Haberal'ın kanalında kulağınıza eğilip, 'Haberal her türlü puştluğu yap, dedi' şeklinde fısıldayan televizyoncuğu henüz unutmadık. 'Ne puştluğu, çok ayıp' filan demek bir yana, başınızla onaylayarak dinlediniz bu ahlak dışı yaklaşımı. Şimdi siz TRT'yi Haberal'ın kanallarına mı çevireceksiniz? Siz gelince TRT mi her türlü puştluğu yapacak?' diye sorarsa ne diyeceksiniz?

Keza hukuk sistemi. YSK'nın son marifeti malum. "Yargının uzun yıllar boyu, sizin bakanlarınızın kadrolaşması altında inim inim inlediği ve siyasallaştığını artık herkes biliyor. Siz iktidara geldikten sonra tekrar yargıda kadrolaşmayı mı düşünüyorsunuz?" şeklindeki bir soruya ne cevap vereceksiniz?

Diyanet İşleri bahsine hiç girmeyelim isterseniz. Toplumun bir kesimini yok sayıp, onlar camideyken beyanname açıkladınız diye, Diyanet'i ne şekle çevireceklerinden haberdar olmayacaklarını mı düşünüyorsunuz? Hasılı Sayın Başkan, seçim beyannamesi tüm topluma hitap etmeli, partinin militan kesimini tatmin amacı gütmemeli!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Pembe

M. Nedim Hazar 2011.04.25

Dünya futbolunun gelmiş geçmiş en büyük kalecilerinden olan Jean-Marie Pfaff, kariyerini ülkemizde tamamlayan büyük bir yetenektir.

'Büyük' derken sadece kendi sübjektif kriterlerime göre söylemiyorum bunu, misal Pele'nin de hazırladığı 2004 yılında yapılan FIFA 100 listesinde yer almış bir isimdir.

Bu büyük kaleci Türk futboluna iki şeyi öğretti. Birincisi Pfaff kelimesinin nasıl okunacağını (dilimiz damağımıza düğümleniyordu okurken), ikincisi ise futbolda sadece yeteneğin değil, futbol dışı etkenlerin de önemini.

Ülkemizde oynadığı 89-90 döneminde futbol, tüm dünyada artık endüstrileşmesini tamamlamış, bilim ile kol kola vermiş durumdaydı.

Misal Manchester Üniversitesi'nde kalecilere penaltı kurtarmanın 'püf noktaları' bilimsel ders olarak anlatılmaya başlanmıştı bile. Penaltı atan oyuncunun dayanak ayağının açısına göre topu yollayacağı köşeyi tahmin etme oranı ciddi boyutlarda yüksek çıkıyordu vs.

Jean-Marie Pfaff, 1989 yılında Trabzonspor'a transfer olduğunda efsanevi bir kadroya sahipti Bordo-Mavili kulüp. Hami, Lemi, Hamdi, Orhan filan, özellikle Avrupa kupalarında fırtına gibi esiyordu. Yaşı müsait ve futbola aşına okurlar hemen hatırlayacaklar o kadroyu. Hem de formalarıyla...

Trabzonspor'un klasik formasını biliyoruz ve gönlümüze Barcelona'dan çok daha önce girmişti. İşte bu efsanevi kadroda kaleyi devralan Pfaff, temayüllerin aksine forma giymekle ilk başlarda epey yadırganmıştı. Özellikle çimen yeşilini tercih ediyor ve bunda ısrarlı oluyordu. Nitekim bir gün bir gazeteci dayanamayıp sorduğunda şu cevabı verdiğini hiç unutamam: "Golü sadece kaleci yemez, aynı zamanda rakip oyuncu atar. Rakip oyuncu sadece gol kaçırmaz, aynı zamanda kaleci kurtarış yapar. Giydiğim forma, üzerinde top oynadığımız çim renginde. Bir tür ortama uyup, kamufle durumuyla rakip oyuncunun atak anında kaleciyi ayrıştırmasını engellemek amacıyla bu renk ya da çok fazla parlak, fosforlu olmayan iddiasız renklerde formayı tercih ediyorum."

Sanırım bu röportajı ya da bilgiyi, büyük takım kalecilerimiz de dahil olmak üzere, pek kimse görmedi ya da duymadı ya da kimse onlara bahsetmedi. Hâlâ, Karayolları işçileri gibi fosforlu, turuncu, sarı forma giyip, rakip oyuncuya 100 metre öteden 'burdayım' sinyali gönderen kalecilerimiz var. Tabii bu alıntının, bir futbol takımının seçtiği forma rengiyle direkt ilgisi yok, kalecilere has bir durum. Elbette, tüm takımın formasının rengi, kesimi, kumaşı önemli ancak, özellikle köklü takımların hepsinin formalarının birer öyküsü vardır. Mutlaka vardır, lalettayin seçilen sıradan bileşimler değildir o renkler. Dolayısıyla, moda denen saçma endüstrinin, salt tüketimi körüklemek için her yıl araba modeli gibi forma üretmesine hiçbir zaman sıcak bakmadım. Hele ki bu yapılan yeni üretimin belli bir mental gerekçesi yoksa pek kabul edilebilir bir şey değildir.

Pembe, bilirsiniz narin ve nazik bir renktir. Sadece renk olarak değil soy isim olarak bile bir futbolcunun kaderini etkilediğini düşündüm hep GS'li Ergün Penbe'yi izlerken! Soy ismi farklı olsa, kariyeri farklı olur muydu acaba? Her neyse...

Clint Low ismini bilmem duydunuz mu? ABD, Teksas'ta Mason County (belde) diye bir yerin şerifi. Bu beldenin bir de hapishanesi var. Üstelik mahkûmların çoğu şiddet ve cinsellik suçları işlemiş kişilerden oluşuyor. Bu Low isimli şerif, birkaç yıl önce çok radikal bir karar aldı. Bütün hapishaneyi pembe renk ağırlıklı yaptı. Sadece hücreleri, banyo, tuvaletleri filan değil. Mahkûmları da... İç çamaşırlarından terliklerine, kazaklarından gömleklerine kadar her şeyi pembe yaptırdı.

Sorulduğunda, 'Pembe sakın bir renk, iyi gelir' diye açıkladı ama mahkûmlar bu işten hiç hazzetmedi. Birçok mahkûm onu dava etti, isyan çıkarmaya kalkışanlar oldu, intihar etmeye kalkışanlar da... Toplumun bir kesimi de şerifi kahraman ilan etti. Derken işin şirazesini kaçırdı Low, mahkûmları her gün o giysiler ve zincirler içinde kentinin ana caddelerinden geçirmeye, halkın onları görmesini sağlamaya başladı. Bu hareket bardağı taşırdı ve uygulama sona erdi.

İyi de ben tüm bunları niye anlattım ki?

Hah, şimdi hatırladım, GS'li Arda, bir yıl kadar önce takımının yeni ve pembe olan forması hakkında epey ağır konuşmuş. Oradan aklıma geldi...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ucube beyinler, ucube zihniyet

Bu memlekette yeteneği sınırlı, sanatı vasat kimilerinin ideolojik tartışma üzerinden ekmek yemesi rahatsız ediyor beni. Yazdığı metinler sıradan, çizdiği resimler üç kuruş etmez, yaptığı heykellerin hiçbir sanat değeri olmayan kimilerinin 'laiklik/Kemalizm' gibi sakızlar ile gürültülü bir şekilde var olmaya çabalamaları tuhaf...

Açık söyleyeyim Kars'taki anıt olayına böyle bakıyordum ben. Saygı duyulabilir sanatçı Mehmet Aksoy'un sanatına, lakin yaptığı eser hiç hoşuma gitmedi şahsen. Yıkım tartışması sırasında ekran ekran gezip sanattan çok ideolojik cerbeze yapması ise, kişisel kanaatimi pekiştirdi.

Bu ülkede sanat eserlerinin yıkılmasına, yok edilmesine, tahrip edilmesine kesinlikle karşıyım. Ama en az bunun kadar, yerel ve merkezî yönetimlerin sanat adı altında birtakım hafiflikleri, kendi ideolojik hislerini tatmin amacıyla millete yedirmeleri de hoş ve doğru değil.

Maalesef ülkemizin neredeyse her şehrinde 'heykel' adı altında yaptırılan (genelde bunları yapan sanatçılar belediyenin ideolojik yakınları oluyorlar) ucubeler mevcut. Kimse de bu çirkin yapıların sanat diye yutturulmasına pek ses çıkarmıyor.

Esasen mesele bu da değil. Başbakan doğru söylemiş olabilir ama apar topar bir heykeli yıkmak doğru değil şahsi kanaatim.

Lakin sevgili dostlarım, heykeltıraş Mehmet Aksoy'a destek veriyorum diye, bu milletin insanına, inancına, kültürüne, giyimine, kuşamına hakaret etmeyi marifet sayan birtakım müptezellerin yaptıkları, inanın heykele ucube demekten de, heykeli yıkmaktan da daha rezil bir şey.

Haberiniz olmuştur; Eskişehir'in CHP'li Tepebaşı Belediyesi, heykeltıraş Aksoy'a destek adı altında bir sergi açıyor. Ki olabilir, hem parti olarak, hem de belediye olarak Kars'taki anıtı sevebilir, destekleyebilir, yıkımına karşı olabilirsiniz. Ama bunu ifade eden sergide bu milletin camiine, örtüsüne, inancına hakaret etmeyi marifet sayıyorsanız, en ilkel rejimlerden, en iptidai ideolojilerden daha geridesiniz demektir.

Bilmem sergilenen ve 'sanat' denen ucube zihniyetin ürünü 'şey'leri gördünüz mü? İki minaresi arasına mahya ile 'ucube' yazılmış cami ve gözlerinin altına iç çamaşırı yapıştırılmış mütesettir Müslüman kadın resmi.

Ve bunu yaptıran, aracı olan CHP'li belediye. Malum, geçen referandum öncesi Kılıçdaroğlu ve arkadaşları kendi partilerinin gençlik kollarının açtığı ve rakip parti liderleriyle alay eden birtakım afişlerin yer aldığı sergiyi 'kakara kikiri' eşliğinde gezmişlerdi. Kısa süre sonra sergiyi kaldırıp, tasvip etmediklerini söylediler ama millet sandıkta gereken cevabı verdi bu zihniyete. Sanki şimdi Sayın Kılıçdaroğlu ve partisi aynı hatayı yapmaya and içmiş gibi davranıyor. Şu var: Eğer sayın başkanlarının bu sergiden haberi var ve destekliyorsa faciadır, yok eğer haberi var da engelleyemiyorsa acziyettir, habersizce yapılıyor ve umursamıyorsa zafiyettir, daha büyük rezalettir.

Toplumun bir kesimini, inancını, kutsalını aşağılamaya sanat denmez, başka bir şey denir. Ve aşağılamaya çalıştığınız şey küçülmez siz küçölürsünüz, siz bayağılaşmış olursunuz. Buradan CHP ve bu sergi tiynetindeki güruhu kendine gelmeye davet ediyorum; sanat denen güzelliği iğrenç bir ideolojik çamur kovasına çevirmek, sizi rahatlatılabilir ama bedelini -on yıllardır olduğu gibi- sandıkta görürsünüz. Bu kadar basitleşmemeli bu işler, bu kadar ayağa düşürölmemeli..

Benden CHP'ye tavsiye; bırakın kampanyayı, reklamı, beyannameyi, şunu, bunu. Bu tür şeyler yaptıkça iniyorsunuz, ellemeyin hiçbir şeyi en az yüzde 25 alın. Bu civıklıklar sizi milletin gözünde batırdıkça batıracak.

Şu ülkede 'sol' denen zihniyete bir bakar mısınız: Gül dağıtan, Peygamber'i tanıtan stant basılıyor, öğrenciler tartaklanıyor, yıkılıyor, darp ediliyor. Sanat adı altında milletin inancına hakaretler ediliyor!

Siyaset; beraber ve solo ucubelerin ordusu olmasın!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir milyon

M. Nedim Hazar 2011.05.02

Nicedir bu konuyla ilgili bir yazı kaleme alma isteğim vardı, kısmet bugüne imiş.

Malum elinizde tuttuğunuz gazete, her gün bir milyon (o da minimum) kişinin eline değiyor, en az bir milyon insan okuyor.

Biliyorum, herkesin tüm gazeteyi okumak gibi bir alışkanlığı yok, beklenemez de. Ancak yazdığınız yazının bir milyon insan tarafından okunabilme ihtimalini bilmek çok acayip bir his sevgili okur.

Fakir, bu gazete 10 küsur bin tirajda iken başladı bu mesleğe. Sektörün başını tutanlar çoktan tutmuş, memleketi masalarına yatırmış, kumaş gibi kesip biçerlerdi o dönem.

Şimdilerde ÖSYM Başkanı'na yapılanın (bu arada yaşananların tam anlamıyla bir beceriksizlik olduğunu ve art niyetlilerin ağzına şahane sakız verdiğini belirtip, sayın başkanın yeteneği, birikimi, iyi niyeti ne olursa olsun bu görevden ayrılması gerektiğini düşündüğümü ifade etmek isterim) bin mislini yapardı bir kısım medya. Bir kısım, dediğime bakmayın, medyanın neredeyse tamamı o 'kısım'dan oluşuyordu.

Tek tip zihniyetin çıkardığı, renkleri, logoları farklı mevkuteler. TRT genel müdürünü harcamışlardı bir keresinde. Suçu neydi biliyor musunuz? Çanakkale Şehitleri şiiirinden bir drama-belgesel yayınladığı için. Şaşırmayacaksınız ama gerekçe her zaman olduğu gibi yine 'Atatürkçülük'tü. M.Akif Ersoy'un şiiirinden mülhem yapılan çalışmada 'nasıl Atatürk olmaz' diye günlerce manşetten çıkmışlardı TRT müdürüne. Sonunda ya ayrılmış, ya istifa etmişti müdür, geçmiş zaman hatırlamıyorum.

Halkın üzerinde hiçbir etkileri olmayan, milletin ciddiye almadığı bu yayın organları, kendilerini tepenin kralı olarak görüyor, başbakanları tehdit ediyor, bakan düşürüyorlardı istedikleri zaman.

Geçtiğimiz günlerde, bu yayın organlarından birinde yıllarca yönetmenlik yapmış bir isim, bir televizyon programına çıktı. Kendisini sıkıştırdı yayındaki diğer kişiler. Ona 'kaosa kalkan elleri, silahsız kuvvet' manşetlerini sordular. Ve şöyle bir cümle ile, biraz da kibirle, savundu kendini: 'Vay be biz neymişiz?'

Ülkenin kaderi ile oynayabilecek kadar halk üzerinde etkin olmadıklarını ifade etti ama yüz ifadelerinde, 'biz alemin işte böyle kralıyız' ifadesi hep asılı duruyordu.

Ben ise tam aksini iddia ettim yıllar boyu. Bahsini ettiğimiz medya güruhunun halk üzerinde hiçbir etkisi ve de kıymet-i harbiyesi yoktur. Öyle olsa her seçimde istediklerini iktidara getirirlerdi. Son referandum örneğinde olduğu gibi, ellerinde olsa 'Hayır' sonucu çıkarırlardı.

Onların etkisi iktidarlar ve özellikle ordu üzerinde idi. Ki Ergenekon soruşturmaları dolayısıyla ortaya çıkan birtakım günlüklerden ne tür bir 'ahbap/yaren' ilişkisi içinde oldukları da belli oldu.

Her siyasi iktidarda olduğu gibi, günümüz iktidarının da bu zihniyeti aşırı ciddiye aldığı düşünüyorum. Başbakan'ın bazı konuşmalarında neredeyse her bir köşe yazarına cevap yetiştirir durumda oluşunu asla doğru bulmuyorum.

Günümüz iktidarı ile geçmiş iktidarların farkı, belki bahsini ettiğimiz medya gücüne boyun eğmemesidir, denebilir.

Bunun en büyük ve önemli etkenlerinden biri de elinizde tuttuğunuz gazetedir sevgili okur. Zaman'ın yayın hayatına başladıktan sonra, önemli misyonlarından biri de refiklerinin palavralarını ortaya çıkarması, yalan ve iftiralarını yüzlerine çarpmasıdır. Bu gazetede muhabirlik yapıp da, başka yayın organlarının yaptığı yalan haberlere karşı düzeltme yapan habere imza atmayan muhabir yok gibidir.

Ve şimdi o kadar kolay değildir eskisi gibi. Canlarının istemediğı siyasetçiyi, bürokrati indirmeleri, yalan haberle inançlı kesimi rencide etmeleri, halkın üzerinde korku oyunları ile keyfini sürdükleri devranın devam etmesi artık hiç kolay değildir.

Bu nedenle artık gıdalanamayacaklarını anladıkları bu alandan usulca uzaklaşma derdindedirler. Meselenin bir yönü budur. Bir de başka ve ne yazık ki, kanlı yönü vardır, onu da başka zaman kaleme alırız inşallah.

Ezcümle durum şudur: Elinizde tuttuğunuz bir milyon tirajlı bu gazete, bazıları rahatsız olsa da, bu ülkenin izole olmasının, yalıtılmasının, demokrasiden uzaklaştırılmasının önündeki en önemli engellerden biri olmuştur. Geldiğimiz nokta da bunun ispatıdır. Bazılarının çok zoruna gitse de!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Üsame, heykel ve gerçekler

M. Nedim Hazar 2011.05.07

Bin Ladin'in öldürölmesi sonrasında ülkemizde yaşanan tartışmalar, Afganistan konusunda Batılı haber kaynaklarından beslenmemizden mütevellit tuhaflıkları da beraberinde getirdi. Bizdeki 'ucube' tartışmasından sonra, bazılarının olayı Afganistan'a benzetmeleri bu alandaki birtakım çarpıklıkları giderme ihtiyacını doğurdu.

Size bugün Seyyid Haşimi isimli bir Taliban temsilcisinden söz edeceğim. Haşimi'nin 11 Eylül saldırısından aylar önce, 2001 yılının Mart ayında ABD'de yaptığı birkaç konuşmadan parçalar nakledeceğim. Haşimi bu konuşmaların bir kısmını Güney Kaliforniya Üniversitesi (USC), Müslüman Öğrenci Birliği'nin (MSU) davetiyle okulda, bir kısmını ise CBS News Nightwatch gibi Charlie Rose'un programında dile getirmiştir. Sosyal paylaşım sitelerinde bulunabilir bazıları. Haşimi, 11 Eylül saldırısından aylar önce yaptığı konuşmada ABD'nin Üsame'yi öldürmek adına yaptığı saldırılara dikkat çekmiş ve ABD hükümetine getirdiğı bir mektuptan bahsetmişti. Şöyle diyordu: "ABD 1998'de Afganistan'a Cruise füzesi yolladı ve Üsame'yi öldürmeye çalıştıklarını söylediler. Üsame'yi tanı mıyorduk bile, hepimiz şoke olduk. 75 tane Cruise füzesi bir adamı öldürmek için atılmıştı. O adamı iskaladılar ama 19 öğrenciyi öldürdüler. Ve bunun için özür bile dilemediler." Haşimi'ye göre ABD yönetimi Taliban'la tüm diyalogu reddediyor ve Afgan yargısına asla güvenmiyordu, Ladin'in mahkeme huzuruna çıkarılmasını asla istemiyor, direkt öldürölmesini arzu ediyordu. Dikkat buyurun, bu konuşma, bırakın Ladin'in öldürölmesi, daha 11 Eylül saldırılarından bile önce yapılıyordu.

Taliban'ın ABD'den meselenin çözümü için ikinci bir talebi vardı; Üsâme'nin faaliyetlerini soruşturmak için uluslararası bir araştırma komisyonunun kurulması. Haşimi, bu isteğin de reddedildiğini söylüyor: "3. bir öneri olarak Afganistan'ın ve Suudi Arabistan'ın onaylayacağı 3. bir İslam ülkesinin bu olaya el atmasını istedik." Elbette kabul görmüyordu. Haşimi, "Eğer mesele sadece Bin Ladin ise hâlâ bu konuda açık fikirliyiz bu sorunun çözümü için." diyordu, ki bu inançla cebinde bir mektupla Amerika'ya gelmişti elçi. Elbette muhatap bulamadı... Ve acı bir olayı hatırlatarak o günlerin meşhur heykel meselesine getiriyordu lafı: "1 ay önce yetersiz beslenme ve değişik sağlık nedenleriyle 700 çocuk öldü. Kimse bunun üzerinde durmadı. Ama herkes heykeli biliyordu."

Heykellerin yıkım hikâyesini de anlatan Haşimi, Afganistan'da binlerce çocuk ölüp, milyonlarca insan iltica sorunu yaşarken uluslararası kuruluşların heykellerle ilgilenip, heykel restorasyonuna bütçe ayırmasının Afgan halkını nasıl kızdırdığını naklediyor: "UNESCO ve İsveç'ten bazı temsilciler bize heykelleri restore etme projesiyle geldi. Bizden biri de 'Bu parayla heykel restore etmek yerine çocukların hayatını kurtarmak için kullanalım.' dedi. Ve İsveçli yetkili paranın sadece heykel için olduğunu söyledi. Bu mantık bizimkileri sinirlendirdi ve 'çocukları düşünmeyenler, heykeli düşünüyorlarsa, yok ederiz' dediler. Bu konuda haklıyız ya da değiliz demiyorum ama bir an için kendinizi bizim yerimize koymanızı istiyorum. Siz ne yapardınız? Size uluslararası ambargo, baskı uygulanıyorsa ve çocuklarınız gözlerinizin önünde ölüyorsa ve birileri 'insani yardım' adı altında heykel restorasyonu için size geliyorsa, ne yapardınız? Ve açıkça ifade edeyim ki, heykel yıkma fikri Taliban yönetiminin değildi! Halk bu olayları duyunca kızmıştı ve böyle bir karar çıktı. BM Genel Sekreteri Annan, Pakistan'a gitti ve temsilcimizi ziyaret etti. Konu neydi biliyor musunuz? Ölen çocuklar ya da 6 milyon mülteci değil; heykeller! Şaşkındık, dünya bir heykeli düşündüğü kadar, çocukları, insanları umursamıyordu. Eğer biz yapmak isteseydik bunu 3 yıl önce, bölgeyi kontrol altına aldığımız gün yapar, heykelleri yok ederdik."

Bütün bu olumsuzluğa rağmen barışa ve diplomasiye açık olan kesimin Afganistan olduğunu yine Haşimi'nin konuşmalarından anlıyoruz: "Hâlâ açık fikirliyiz ve kapılarımız anlaşmaya açık. Ancak her yerdeki temsilciliklerimiz kapalı, New York'taki temsilciliğimiz de kapatıldı, nereye gidebiliriz?"

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Anne elleri

M. Nedim Hazar 2011.05.09

Bir sırrı açıklıyorum; en büyük sığınağım annemin elleri, avuçları olmuştur.

Hayatı da şefkati de tarif edecek iki kelime: Annemin elleri!

Ayaklarının altında cennet olan birinin, ellerinin altında nelerin olabileceğini tahmin etmeye insanın akıllı/havsalası yetersiz kalır!

İnanıyorum ki, hangi eve anne kokusu sinmişse, o ev mutludur, huzurludur. Kirlentlerdeki örgülerden tabaktaki kaşıklara, pencerelerdeki ıslık ısıllıktan balkondaki çamaşırlara kadar her yere siner anne kokusu. Ve dünyalara değişmem annemin kokusunu. Bütün parfümleri kocaman bir şişeye boca edip önüme sunsanız da, bir damla anne kokusuna değişmem yeminle.

Bugün yaşıam kaç oldu, hâlâ gördüğümde ilk önce avuçlarına sarılır, doya doya ciğerlerime çekerim ki annemin ellerini, kokusu zerrelere işlesin, içimde öyle derinlere, öyle köşe bucak yerlere kadar ulaşsın diye. İçim ilk doğduğum günkü gibi tertemiz, dezenfekte olsun ve anne koksun isterim. Dünyanın tüm mikroplarını, kirlerini temizleyen tek iksirdir anne kokusu.

Dünya adına ilk tanıdığım eller onunkilerdi. Süt kokusu onun elleriyle bütünleşince muhteşem bir aromaya dönüşür çünkü. Kokusunu ellerine toplar, ondan bana bulaştırırdı sanki. Bu yüzden/yediğim içtiğimde de, giydiğim/uyduğumda da annemin ellerinin kokusu vardı. Yıllar boyu yastık yerine başımı onun avuçlarına koyarak uyudum ben. Bütün yemekler onun ellerinin kokusu bulaştığı için lezzetliydi, çay tiryakisi olmuşsam bugün, annemin bardaktaki kokusu yüzündendir, bundan eminim. Ve çocuklar yabancıyken dünyaya daha yeni geldiklerinden anneyi önce ellerinden, ellerindeki anne kokusundan tanırlar bilirim.

Bir çocuk ki, ruhundaki anne parmak izini hiç silmezse, dünya ona cennet olur. Dua anne dudaklarından çıkıp anne avuçlarıyla yükseliyorsa arşa, değerli olur. Bugün dünya daha kötü, daha rezil, daha berbat değilse, nedeni anne elleridir emin olun.

Yoklayın şöyle bir çocukluk ve hastalıkla ilgili anılarınızı. Hemen hepsinde anne ellerini, o ellerin izlerini göreceksiniz. Kaynar kazan gibi fokurdayan alınlardaki ateşi alan buzul bir kaynağa dönüşür kimi zaman. Bazen ise tir tir titreyen bedeni, sımsıcak bir havlu gibi yumuşacık sarar ve ısıtır anne elleri. Ve elbette tüm bu hatıralara süt buğusu gibi bir koku eşlik eder. Öyle bir koku ki eşi benzeri olmayan, tarifi formülü olmayan bir rayiha!

Bugün bile hâlâ, her fırsatta yalan söyler, 'anne baksana ateşim mi var' diye alnımı onun avucuna dayar birkaç saniyelik mutluluk vadisine dalarım.

Ne varsa mücerrede dair faydalı ve kutsi, anne avuçlarında müşahhaslaşır katiyen. Rahmanî bir dokunuş, cennetten katıkılanan bir ıtırıkla anneden bulaşır bize daha onun karnındayken. Siz göbek kordonunun neye yaradığını zannediyorsunuz bilmem ama kesildikten sonra parmaklarıyla çoğalan bir temas noktasıdır anne ve evladı için.

Ve bilir misiniz, her çocuğun kaderi çizilidir annenin ellerinde!

Sizi bilmem ama benim ilk ve en güvenli sığınağımdı annemin elleri. Şimdi kocaman adam olduğum şu günlerde bile, sığabilirim diye düşünüyorum o kutsal limana. Yine inanıyorum ki, hesaba çekilirken bile o eller tutarsa paçalarımın bir yere, Merhametlilerin En Merhametlisi de merhamet eder bana.

Yıllar yıllar önce bir belgesel izlemiştim. Askerler'di ismi dokümanterin. Bir komutan anlatıyordu: "Kaç kişi canını kucağımda teslim etti sayısını bile hatırlamıyorum. Ama bildiğim şey, canını teslim eden askerlerin hepsinin son kelimesi 'anne' idi!"

Teknoloji koku transferini becerene kadar, annemin ellerinin kokusunun hayaliyle yetinmek zorunda kalacağıma üzülüyorum sadece.

Dün bir cümle okudum bir yerlerde: "Kaybedeceğini bildiğin şeylerin kıymetini bil." diyordu. İşte bu bilinçle avuçlarına gömüp yüzümüzü, kokusunu ruhumuza çekerek öpmeliyiz annemizin ellerini.

Meydanına seçim gelmiş memleketimin

M. Nedim Hazar 2011.05.13

En baştan vurgulamak isterim ki, memleket ne zaman ki seçim sath-ı mailine girse beni hafakanlar basar. Her şeyden önce yaşanan ve yaşanacak olan çevre kirliliği, herkesin kulağını tıkayıp ağzını açması, koca ülkeyi devasa bir tımarhaneye çevirecek boyuta ulaştırıyor.

Bilmiyorum, vereceği oyun rengini, sokaktan bangır bangır geçen seçim minibüsüne ya da direklerin arasına kirli çamaşır misali serilen parti bayraklarına göre değiştiren kimse var mıdır? Siz hiç, 'Oyumu bu sefer falanca partiye vereceğim, acayip güzel bayrak asıyor, afiş yapıyorlar' diyeni duydunuz mu?

Aslında bu seçim için epey umutlanmıştım. Zira CHP, belki de tarihinde ilk kez, sistemi koruma paranoyası üzerinden değil, ciddi ciddi proje, çözüm ve sıkıntılara yönelik politikalar üzerinden siyaset yaparak seçime gidecek gibi göründü.

Ancak nereden tetiklenip, dayattırıldığı belli olmayan Ergenekon kadrosunu partiye ekleme ve CHP medyasının da küçümsenmeyecek gazıyla hızla eski kimliğine ve halk yerine vesayetin partisi görünümüne dönmeye başladı bu partimiz.

Bence AK Parti de bu seçimde yanlış yöntem izliyor. Aslında kâğıt üzerinde geliştirdikleri strateji hiç fena değil. Başbakan ve kurmaylarının ürettiği "2023 Vizyonu" sair partilere de ilham verdi. Bugüne kadar etnik kimlik üzerinden siyaset yapan MHP ve BDP gibi partiler bile birtakım projeler üretmek durumunda kaldılar.

Ancak iş seçim meydanlarına gelince, ne yazık ki, işin rengi değişti ve daha da değişecek gibi. Başbakan, CHP'nin düne kadar deneyip, her seçimde ağzının payını aldığı yöntemi kullanmaya başladı ne hikmetse.

Başbakan'ın yaklaşık 9 yıldır yaptığı bir dolu olumlu icraatı millet ile paylaşmak yerine, paso muhalefet liderleriyle polemik oluşturması, şahsen hiç hoşuma gitmiyor. Hâlbuki ne güzel seçim filmleri hazırlatmış her iki parti de. Liderler bu filmlerin konseptlerini konuşmalarının temalarına yedirseler, inanın çok daha fazla sempati ve oy toplarlardı.

Şüphesiz, her seçimi statükonun son savaşı olarak gören, her geçen gün elinde tuttuğunu düşündüğü bir kaleyi daha düşüren birtakım odaklar, bu tür süreçlerde asla rahat durmayıp, ortalığı bulandırmaya, memleketi karıştırmaya çalışacaklardır. Milletimiz onlarca yıldır hazırlanan bu zehirli menüden artık tek kap bile yemek istemiyor. Fakat üzülerek görüyoruz ki, liderlerimiz bu bulanık suda balık oyununa kolay geliyorlar.

Şahsen iktidar partisinin özgürlükler ve yeni anayasa üzerinden kampanya yürütmesinin, sahip oldukları projeleri halka daha iyi anlatmasının bu seçim sürecinde çok daha faydalı olacağına inanıyorum. Keza muhalefet partisi için de öyle. Her ne kadar Ergenekon gibi kocaman bir yara ile halkın karşısına çıkmış olsa bile Kılıçdaroğlu ve ekibinin bu millete polemik ve ağız dalaşından başka şeyler de söyleyebileceğine inanıyorum.

MHP için özel bir paragraf açmak isterim. Hemen mevzuu kaset olayına getireceğimi düşünenler şüphesiz yanılıyor. Hayır, MHP liderini 'partini askıya al' gibi basit ve ucuz kontra cevaplar ile sıkıştırmak gibi bir derdim de yok. Ancak Sayın Bahçeli'nin tıpkı referandum sürecinde olduğu gibi çok büyük bir yanlış konumlandırma ile partisini seçime taşıdığını vurgulamak isterim. Bir kısım medyanın verdiği gaz ile partisine, yok 'Okyanus ötesi', yok 'cemaat' gibi, partisine gerçekten gönül verenleri rencide edecek bir siyasetle, bırakın puan kazandırmayı, her geçen gün aşağı çektiğini hatırlatmak boynumun borcudur.

Sosyal âlemin çiğnediği ironik sakızın aksine, 'Püskevit' muhabbetinin Bahçeli'yi bana sempatik gösterdiğini söyleyebilirim. Elindeki idam ilmeğini meydanlara atıp, ağız dolusu hakaretler ve suçlamalarla sağa sola saldıran bir siyasi lider portresi yerine, 'Anne-baba benim niye püskevitim yok?' cümlesinin çok daha insancıl olduğuna inanıyorum.

İftiralar, kasetler, küfürler, suçlamalar, hakaretler yerine, püskevitler, çikolatalar, balonlar ile gitmek lazım millete...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Öyleyse

M. Nedim Hazar 2011.05.16

Bilmek, öğrenmek değil 'buluş'tur. Bilmek, yol almak değil 'varış'tır. Başlangıcı ile sonu aynı olan noktaya ulaşabilmektir bilmek.

Ha sağa gitmişsin, ha sola, ha yukarı yıkmışsın, ha aşağı inmiş, fark etmez. Ha içten dışa, ha dıştan içe... Kendini bildiğin an Rabb'ini, Rabb'ini bildiğin an kendini bilmişsindir artık!

Bilmek bazen bir ödül, bazen uzun ve ardışık imtihan. Beklenmedik anda vuran piyango, bilmek! Ya da gece her şeyden habersiz uyuyan çocuğun başucuna konulan sürpriz hediye! Bilmenin sabahları o yüzden çocuksu sevinç çılgılığı -ve ziyadesiyle- gözyaşıyla dopdoludur.

Kimi zaman ise zorların zorudur, bilmek. Kanatan, acıtan, can yakan bir sürecin sonundaki menzil. Şairin dediği gibi, 'gece hendeğe düşer gibi' düşerek bilmek ya da yıllar boyu etrafında sayısız tur attıktan sonra 'aniden karşına çıkan deniz' gibi şaşıarak bilmek!

Kolay ya da zor, fark etmez, bilmek; bir ödül, bir armağan, yaratılmışların en cahili potansiyelini taşıyan insanoğluna!

Bilmek bir mesuliyet aynı zamanda. Bilmeyenle bir olmaktan ayrılmak. Belki ilk etapta korkarak irkilmek ama sonra korkunun da bir yaratılan olduğunu bilerek korkusuzlaşmak.

Ayrıca 'arınmak' demek bilmek. Ve kurtulmak fazlalıklardan. Tüm safraları birer birer atmak mesela. Bilmek, bir bahar temizliği ruhlar için, bahar sevincini yaşarken. Önce gereksiz kelimelerden, sonra boş çerçevelerden. O çerçeveler ki kimilerinin kemerlerini süsler, kimilerinin duvarlarını.

Bilmek, içi samanla doldurulmuş malayani şeyleri koymak kapının önüne. Bilmek, ruhun pencerelerini açmak, vicdanı havalandırmak. Bilmek, kalbe batan kıymıkları teker teker ayıklamak, huzur merhemiyile kapamak içteki yaraları.

Bilmek dıştan 'âzâde' olmak, kabuğa takılmamak. Bilmek içteki hazineyi bulmak, stoplâzmanın da içine, çekirdeğe varabilmek.

Unutmayalım; bilmek yol almak değil; varmak!

Bilmek, acımasızlığa acımadan yol vermek, acıyı kabullenmek. Bilmek, odalar dolusu kahkahayı gözyaşı süpürgesiyle bedenden dışarı atmak. Halının altında birikmiş ne kadar utanç varsa geçmişe dair hepsiyle yüzleşmek.

Bilmek, sifonunu çekmek masivanın...

Bilmek, halı misali, ruhu sarkıtıp balkondan acımadan tozunu almak. Edep kırbacını kendi kendinde şaklatmak. Hoyratlığın delişmen akarsuyundan dingin göllere ulaşmaktır bilmek. Uğultulu uçurumlardan huzurun vadilerine süzölmek.

Bilmek, mazeretin ufunetli çöplüğünden uzaklaşıp, hakikatin 'herkes yahşî men yamân' mertebesine ulaşmak.

Bilmek tevazuun suskun diliyle 'kâinata meydan okumak' aslında... Bildiğini bilmek ile bilmediğini bilmek, bitişik odalarda yatan ikiz kardeşirler bu yüzden. Feraset maymuncuğunu basiret projeksiyonuyla birleştirebilmek de bilmenin getirdiğı zanaatkârlıklardan biri. Paslı kilitleri fırlatıp atmak birer birer, kapıları ardına kadar açabilmek, kolları açar gibi!

Bilmek, âlemi 'idrak' etmek, en makrosundan en mikrosuna kadar. Geçtik en klişesinden 'büyük resmi', resmin en minimalini görebilmek.

Bilmek, soruların küçüklüğünü görmek, cevapların büyüklüğü karşısında. Gölgele kovmanın ne kadar kolay olduğunu anlamak, hakikatin ışığıyla.

Bilmek kendinden başladığın yolculuğı yine kendinde bitirmek, başlangıç çizgisiyle bitiş çizgisini birleştirebilmek. Bilmek, idrak baltasıyla 'Azer'in evindeki tüm putları tek tek yerle bir etmek. İkiye yarılan nehirleri, ortadan bölünen kamerleri, azgın dalgaların arasında yüzen sefineleri görmek gönöl perdesinde.

Bilmek, Arşimet'in aradığı dayanak noktası, Epiktetos'un özgürlük zannettiğı yanılgının ispatı, Diyojen'in zenginliğı...

Şimdi bunu da bilmiyoruzdur biz.

Bilelim öyleyse...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zeybeğın hüznü

M. Nedim Hazar 2011.05.28

Merhum Adnan Menderes'in ismi ne zaman anılsa tuhaf ve buruk bir hisse saplanıp kalırım. Merhumun siyasî yönü bir yana insanî yönü, boynu bükük hali muazzam bir hüznün huzmesi olarak gelir tepeme konar.

Adnan Menderes bu ülke entelektüeli için şahane bir turnusol kâğıdıdır. Hani aydın geçinip 28 Şubat mevzubahis olduğunda 'hık mık' diyerek, 'Ama ama halk da destekledi' gibi palavralar sıkarak vesayeti hâlâ savunmayı kişiliklerine yedirebilen omurgasızlar var ya, işte bunların bir önceki kuşağı da ne kadar demokrat ve özgürlükçü olduklarını 27 Mayıs ve Adnan Menderes konusunda kendilerini ele vererek gösterirler.

Haklı ya da haksız (bunu tartışmak için demiyorum) öldürülen, asılan dönemin gençlerini büyük bir özlem, gerilim ve öfkeyle anıp, devrin muktedirlerine demediklerini bırakmayan bu kitle, konu Merhum Başbakan'a gelince birden 'gak guk' söylevlerine başlarlar...

Bugünün eli kanlı katillerini, cuntacılarını, darbecilerini, suikastçılarını, azmettiricilerini, planlayıcılarını 'masumiyet karînesi' adı altında temize çekmek isteyen kirli vicdanlıların Menderes konusundaki ikiyüzlülükleri ibretliktir. Bugünün silah gömülerinin hâimleri, suikast planlayıcıları savunucuları, Adnan Menderes'in yargılandığı Yassıada tiyatrosundaki suçlamalarını unuttular mı acaba?

Hatırlatalım isterseniz. İşte size Bir Başvekil'i idama götüren suçlamalar komedisi:

Örtülü Ödenek Davası: Örtülü ödenek paralarını zimmetine geçirmekten yargılandı. Yürürlükteki kanunda örtülü ödenekteki kaynakların Başvekil tarafından sınırsız olarak ve kayıt tutulmadan harcanabileceği açıkça belirtildiği halde suçlu bulundu. Savunma tarafı, Amerikan gizli servisinin Türk istihbarat servisine para vererek Menderes'in telefonlarını dinlettirdiğini kanıtladı. 6-7 Eylül Olayları: 6-7 Eylül Olayları'na önceden haberi olduğu halde müdahale etmemek; Vatan Cephesi: Kurulan bir örgütü başka bir sınıf üzerinde baskı aracı olarak kullanmak; Kredi Suçu: Vinileks firmasına Türkiye Vakıflar Bankası'ndan kredi verdirmekle suçlandı. Enteresandır, darbe yönetimi, 27 Mayıs sonrasında kredi vermeye devam etti! İstanbul'da bulvar ve yol açmak için pek çok vatandaşın evini, parasını geciktirerek ya da hiç ödemedi istimlâk etmek; kanuna aykırı olarak üniversite basmak ve halka ateş açtırmak; bazı muhalefet milletvekillerinin ve muhalefet liderinin seyahat özgürlüğünü kısıtlamak; Döviz Yasası'nı ihmal etmek; devlet radyosunu siyasî çıkarları için kullanmak; halkı Demokrat İzmir gazetesinin matbaasını tahrip etmeye teşvik etmek; Kırşehir'in haksız olarak ilçe yapılması; yargı bağımsızlığının ihlali; 1957 seçimlerinin erkene alınarak kanuna aykırı olarak tarihinin değiştirilmesi; Tahkikat Komisyonu'nun kurulup olağanüstü yetkilerle donatılması; CHP'nin mallarına 'haksız' yere el konulduğu iddiaları; Anayasa'yı ihlal...

Suçlamaların büyük çoğunluğu muğlâk, hukukî dayanaktan yoksun, mesnetsiz ve dedikodudan başka bir şey değildi. Dönemin medyası ise cuntacı yönetim ve Yassıada cinai şebekesine gaz vermekle meşguldü. Akis Dergisi, Menderes'in resmini kapağına koyup üzerine (X) işareti attı. Hürriyet manşetten, daha mahkeme sonuçlanmadan "Cezası idam" diye yazmaktan sıkılmadı. Ve Menderes son mektubunda şöyle dedi: "Sizlere dargın değilim. Sizin ve diğer zevatın iplerinin hangi efendiler tarafından idare edildiğini biliyorum. Onlara da dargın değilim. Kellemi onlara götürdüğünüzde deyin ki, Adnan Menderes hürriyet uğruna koyduğu başını 17 sene evvel almadığınız için sizlere müteşekkirdir. İdam edilmek için ortada hiçbir sebep yok. Ölüme kadar metanetle gittiğimi, silahların gölgesinde yaşayan kahraman efendilerinize acaba söyleyebilecek misiniz? Şunu da söyleyeyim ki, milletçe kazanılacak hürriyet mücadelesinde sizi ve efendinizi yine de 1950'de olduğu gibi kurtarabilirdim. Dirimden korkmayacaktınız. Ama şimdi milletle el ele vererek Adnan Menderes'in ölüsü ebediyete kadar sizi takip edecek ve bir gün sizi silip süpürecektir. Ama buna rağmen duam (bu kelimenin üzeri çizilip merhametim yapılmıştır) sizlerle beraberdir."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gidici

Taraf gazetesinin yayınladığı Wikileaks belgelerine göre 2009'da, Koç Holding'in tepe yöneticileri ile ABD'nin o günkü Büyükelçisi James Jeffrey, bir yemekte buluştu.

ABD'li yetkililer bu görüşmeyi telgrafla üstlerine rapor ettiler. Telgrafta Mustafa Koç'un hükümeti, "derin denizle şeytan arasında sıkışmış" olarak nitelendirdiği, IMF ile tekrar anlaşma yapmadığı için sert eleştirdiği ve seçimlerde CHP-MHP koalisyonu beklediğini yazıyordu. Koç'lar AK Parti'nin gidici olduğuna inanıyordu.

Cuma günü yayınlanan Cumhuriyet'in manşetinde ise ilginç bir haber vardı. Gazete, 'Sonuçlar farklı olacak' başlığı attığı haberde, Beyaz Saray'ın bir üst düzey yetkilisine dayanarak AKP'nin yüzde 38 oranında oy alacağını ileri sürerek 367 milletvekilinin hayal olduğunu ifade ediyordu. Aynı gazetenin yazarlarından ve kendini "AKP'den bir an evvel kurtulmayı yıllardır özleyen ben" diye niteleyen Cüneyt Arcayürek, isim vermeden bir işadamından naklederek, güvenilir kaynaklardan aldığı verilere göre, AK Parti'nin 'gidici' olduğunu yazdı. Bu güvenilir kaynaklar işadamına, CHP'nin birinci parti konumunda olduğunu söylemiş.

Yazar, sonra meseleyi açığa kavuşturdu. Meğer o işadamı ile bahse bile girmişler! Şöyle diyor: "İşadamı [bahsi kaybederse] 'ne istersek, ama ne istersek alacağını' altını çizerek söyledi. O kadar emindi CHP'nin birinci parti olacağından..." Bu kişinin İnan Kırac olduğunu yazdı Arcayürek.

Peki, kimdi bu çok güvenilir kaynaklara sahip işadamı İnan Kırac? İsterseniz bir fikir edinebilmek için, Sanem Altan'ın 'Peki siz İnan Kırac'ı nasıl tanırırsınız?' başlıklı yazısına -kısaltarak- bir bakalım: "İnan Kırac'ı tanımam. Tanıyan da pek yoktur doğrusu... Kırac, tanımamız gereken biri değil, adı geçtiği yerde büyük olduğunu düşünmemiz gereken biridir. Daha doğrusu böyle olması istenir. Adının geçtiği birkaç yer vardır. Galatasaray, Koçlar'ın damadı ve iş dünyası... İki ay önce eski Galatasaray Başkanı Adnan Polat'ı istemediğini bir televizyon kanalına bağlanarak rahatlıkla söyleyebilen ve bunu dinleyen herkese Adnan Polat'ın gidişinin bu noktadan sonra durdurulamayacağını düşündüren biri Kırac. O dediyse, olacaktır. Faruk Süren de İnan Kırac'ın istemediği başkanlardandı ve Milliyet'i M. Yılmaz'ın yönettiği dönemlerde 'Naylon Süren' manşetleriyle görevinden ayrılmak zorunda kalmıştı.

İnan Kırac, Süren'i istemiyordu. Süren gitti. Polat'ı istemiyordu, gitti. Kırac; Önder Sav'ı, Onur Öymen'i, Mustafa Özyürek'i istemiyordu. Onlar da gitti... Haberi duymadınız belki de... Kırac, Deniz Baykal'ın kaset skandalı patlamadan üç ay önce Baykal'a gidip o üç yöneticiyi seçime girerken listeye almamasını, dışarıda bırakmasını istiyor. Baykal da arkadaşlarını dışarıda bırakamayacağını hissettiriyor İnan Kırac'a... Aradan üç ay geçiyor, Baykal bir kasetle gönderiliyor, yerine Kılıçdaroğlu geliyor ve istenen 'devrimi' yapıyor. Bunun kulağa çok tuhaf geldiğini itiraf etmeliyim. Çetin Emeç'in eşi Bilge Emeç'le röportaj yapmıştım. Röportajın yayınlandığı günün sabahı Bilge Emeç telefon etti teşekkür etmek için, kızı Mehveş kolay unutulmayacak bir üslupla teşekkür mesajı attı.

Fakat ertesi gün Bilge Hanım'dan ağlamaklı bir sesle bir telefon aldım, 'Lütfen dediklerimi demediğimi söyleyelim, biliyorum dedim ama demedi deyin... Çok kızdılar bana' diyordu. 'Bunu yapamayız Bilge Hanım, bunları kasete de söylediniz ama kim kızdı size, ne oldu?' dediğimde şu yanıtı aldım: 'İnan bizim aile dostumuz, Çetin'den sonra o bize kol kanat gerdi, çocuklarımız onlarla büyüdü, o kızdı bana 'Bunu söylemen çok yanlış, bana nasıl sormazsın röportaj yapmadan önce' dedi, çok kötü oldu, çok...' Şaşırdım...

Kırac'ı aramaya karar verdim. Ona 'Duydum ki Bilge Hanım'a kızmışsınız, niye kızdınız?' dedim. O da 'Tabii ki kızdım, bitmiş kapanmış bir konuyu açmaya gerek yok' dedi. 'Ama bu cinayet aydınlatılmadı, kimler yaptı bunu bilmek istemez misiniz?' dedim. 'Biliyorum kim yaptı, şu anda da içerde, suçlular yakalandı, konuyu boşuna açmaya gerek yok' dedi. Bu sefer çok şaşırdım işte... Telefonu kapadıktan sonra 'Kim bu İnan Kırac acaba?' diye düşündüm... Bu sorunun cevabını gittikçe daha fazla merak ediyorum bugünlerde."

Bizler de...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Büyümez ölü çocuklar!

M. Nedim Hazar 2011.06.06

"Saçlarım tutuştu önce,
gözlerim yandı kavruldu.
Bir avuç kül oluverdim,
külüm havaya savruldu."

Bazı bilim kurgu filmlerinde olur, hatırlayacaksınız. Billur bir deney tüpü, içinde saydam sıvı, bilim adamı elindeki enjektör ile koyu renkli bir mikrobu enjekte eder tüpün içine. O şeffaf, durgun sıvının içinde kontrolsüz bir koyuluk yayılır tüpün çeperlerine doğru.

Sonrası filmin tıynetine göre gelişir. Ya kötülük galip gelir, o mikrop tüm temizliği, saflığı alt eder ve hastalıklı bir birey/toplum oluşturur. Ya da kötülük son anda önlenir filan.

Siyaset ülkeyi böylesi bir duruma getiriyor ne yazık ki. Düşünce yapısı, etnik kökeni, inancı ne olursa olsun toplum saf ve temiz bir sıvı gibi. Önünden bakınca arkasını görebiliriz bu yüzden. Farklıdır ama zarar vermez yekdiğerine. Bu saydam ve saf sıvının içine enjektör ile siyaset mikrobunu enjekte ettiğimiz an, kimyası bozuluyor bu saflığın. Mikrop içinde kol geziyor, tüm hücrelerine sirayet ediyor ve nihayetinde sıvının rengini, şeklini alıyor.

Tüm siyasi parti liderlerinin artık izlemekten gına geldiğimiz konuşmalarına, mitinglerine bakın bir. Hepsinde aynı kötücül dil, hepsinde aynı umacı üslup. Kendi güzellik ve iyilik vaatlerinden ziyade, diğèrinin kötülüklerini ve karamsar dünyasını betimlemeler cirit atıyor meydanlarda.

Asla anlayamayacağım bir durum bu inanın bana.

Diyelim ki, bir yere seyahat edeceksiniz ve sizi oraya götürebilecek birkaç tane turizm şirketi var.

Ne yaparsınız?

Konforuna, güvenliğine, teknolojisine, fiyatına bakıp bir karar verirsiniz değil mi?

Siyasi partiler için böyle bir şey söz konusu değil. Kendi iyiliklerinden ziyade ötekinin kötülüğü üzerinden yürütülüyor kampanyalar. Bir turizm şirketinin kendi seyahatinin iyiliğinden ziyade rakip şirketin kötülüğüne vurgu yapması gibi bir şey bu. O şirketle giderseniz kaza yaparsınız, ölürsünüz, yarı yolda kalırsınız!

Böylesi bir iticilik ve insani olmayan bir durum esir almış el'an siyaseti.

Daha acı olan ise medyanın bu tablodaki kışkırtıcılığı, yarayı daha da derinleştirici rolü. Bu tabloya dur diyen, aklınızı başınıza alın şeklinde uyarı yapan kimse yok.

Siyasi hırs hınca, hınç cinnete dönüştü artık.

Televizyonlarda izlediniz, gazetelerde okudunuz en son. Cizre'de öğrenci yurdundaki çocukları diri diri yakma girişimine kadar ulaştı bu cinnet boyutu. Mesele artık, tahrik etmek, hedef göstermek boyutunu da aşmış gibi görünüyor.

İnançtan, ibadetten başka hiçbir hayatı olmayan bir din adamını sabah namazı esnasında arkasından vurabilecek kadar insanlıktan çıkan bu zihniyet, sözde etnik siyaset yapmasına rağmen, kendi etnik kökeninden çocukları yakabilecek kadar gözü döndürdüyse, seçimin sonucu ne olursa olsun, tehlikeli bir gidişat başlamış demektir.

Bunun da çözümü daha sertleşmek, 'O daha beter, ilk o başlattı' gibi çocukça bahaneler ile daha da çirkinleşmek değildir, olmamalı.

Girişte alıntı yaptığım Nazım Hikmet şiiri şöyle bitiyor:

"Benim sizden kendim için

hiçbir şey istediğim yok.

Şeker bile yiyemez ki

kâğıt gibi yanan çocuk.

Çalıyorum kapınızı,

teyze, amca, bir imza ver.

Çocuklar öldürülmesin

şeker de yiyebilsinler."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mümkünlü

M. Nedim Hazar 2011.06.11

Evet... Nihayet yoğun ve gerilimli bir sürecin sonuna gelmiş bulunuyoruz. Biliyorum, kimi okurlarım benim siyaseti çok hafife aldığımı, hatta aşağıladığımı düşünüyor.

12 Haziran 2011 seçimlerinin ülkemiz için önemini biliyorum. Toplumun yaşadığı büyük değişim ve olumlu dönüşümün geçeceği mühim virajlardan biri -belki sonuncusu- olduğunun da farkındayım.

Ancak bütün bu önemli ve hayati özelliğine rağmen, yaşadığımız son seçim kampanyalarının Türkiye'nin hak ettiği bir süreç olmadığını düşünüyorum. Ülke bunu hak etmiyor, zira ne yapacağından çok ötekinin yapacakları, yapabilecekleriyle insanları korkutan kampanyaların bizatihi siyaset kurumunu zedelediğini, hırpaladığını ve itibarsızlaştırdığını düşünüyorum.

Birinin diğetine 'alçak', ötekinin berikine 'Ananı, dişini sökeceğim', şu taraftakinin öbürüne, 'korkak, sinsi' diye bağıra çağıra konuştuğu bu kampanyaların seçmende ciddi anlamda bir umutsuzluğa dönüştüğüne inanıyorum. Ve 'mümkünse' yaşadığım son 'gerilimli' seçim süreci olmasını diliyorum bu son kampanyaların.

Hatta biraz nadasa bıraksınlar kendilerini siyasiler. İşlerine güçlerine baksınlar. Ne yaptıklarını, yapacaklarını, belli ve insani bir tarz bulana kadar bize yansıtmassınlar.

Mümkünse birkaç yıl hiçbir siyasi parti, hiçbir siyasi reklam hazırlatmasın, ekranlarda göstermesin. Mümkünse hiçbir anket şirketi, hiçbir anket yapmasın, yayınlamasın, ekranda bunun açıklamasını yapmasın.

Mümkünse, hiçbir parti adayı, aday adayı, aday adayının eniştesi, eltisi, akraba-i taallukatı siyasi propaganda adına iletişim kurmaya kalkışmasın, saçma sapan sırtışlarla, 'araştırdık, seçiliyoruz' içerikli kulis yapmasın.

Mümkünse, liderler kliplerde oynamasın, yürümesin, bağırmasın, çağırmasın.

Şayet mümkün olabiliyorsa, üzerine hoparlör takılabilen panelvanlar, otobüsler üretilmesin, bangır bangır bağırılmasın, avaz avaz çağırılmasın.

Eğer imkânlar çerçevesinde olabiliyorsa, sokaklara devasa afişler asılmasın, elektrik tellerine sadece kuşlar konabilsin.

Bilmem imkânı var mı ama; bundan sonra falanca yayın kuruluşunun takım taklavatlı zevatı siyasi liderleri karşlarına alıp, günlerce ezberlediğimiz bildik söylemlerini tekrar tekrar yayınlamasın. Akşamki televizyon yayını ertesi gün gazete manşetinde, 'Siyasi lider filanca TV ekranından önemli açıklamalarda bulundu' palavrasıyla verilmesin.

Faşizmi 'bu ülkeyi sevmek', mide bulandırıcı ırkçılığı 'demokratik özerklik' olarak yutturmaya kalkışmasın hiç kimse. Özgürlük talepleri, 'bölünüyoruz' yaygarasıyla susturulmasın. Demokratik beklentiler, 'aç karnınızı mı doyurur' diye şuursuzca hançerlenmesin mesela.

Belediye reisi, vekiline, 'Sen bana hesap soracak adam mısın lan manyak?' diyemesin bir daha, mesela! Ergenekoncular apoletli resimleriyle sarıp sarmaladıkları minibüslerle, sahte özgürlük şarkıları eşliğinde oy talep ederken, biraz utanabilseler örneğin bir sonraki seçimlerde!

'Sadaka dağıtıyorlar' diye aşağıladıktan sonra aynı yardımı kendileri yapıp, içine de Ergenekoncu posterler koyamasın hiçbir parti. Başka partinin tabanına göz dikip, kendi tabanını çantada keklik olarak görenler de olmasın bir dahaki seçime.

Miting meydanında kendini alkışlatıp, hazdan haza uçarken, rakip lideri yuhalatan liderler de bir daha uğrayamasın meydanlara!

Biliyorum, çok zor ama eğer mümkün olabiliyorsa, son seçim kampanyası gibi kampanyalar bir daha asla olmasın. Rakiplerin değil kendi partilerinin vaatlerini sıralayan siyasiler olsun, başkasına hakaret etmeyi kendi hanesine artı olarak yazdığını zanneden zihniyet de emekli olsun.

Belki safça bir hayal, belki -elimizle boynumuzu gösterip- 'şuramıza kadar geldi' demenin ifadesi oldu bu cümleler ama sormak istiyorum mümkün mü?

Sonuçları açıklıyorum

M. Nedim Hazar 2011.06.13

Siz bu satırları okuduğunuzda sonuçlar çoktan açıklanmış olacak ve -büyük ihtimalle- Türkiye başka ve yeni olmayan tartışmaların içine dalmış olacak.

Anlaşıldığı üzere yazıyı öğlen saatlerinde, insanlar kabileler halinde oy kullanmaya giderken yazıyorum.

Biliyorum benimkisi tuhaf bir durum, sanırım ülkedeki bütün yazarlar köşelerini yazmak için en azından ilk resmî olmayan sonuçların belli olmasını beklerler.

Ben öyle yapmak istemiyorum.

Zira biliyorum ki, sonuç ne olursa olsun bu seçimin -daha öncekiler gibi- galibi ya da mağlubu olmayacak. En azından siyasiler için öyle olacak. Gerçek her ne kadar farklı olsa da, siyasi liderler kendilerini galip gösteren bir kuru yer bulacaklar çıkan tabloda ve başarılıymış gibi davranacak hepsi.

Yazıyı kaleme alırken, elbette her şey gaybî, her şey karanlık değildi. Misal, Sayın Kılıçdaroğlu kalabalık bir gazeteci kafilesi eşliğinde oy kullanmıştı. Ki bu az şey değildir Türk demokrasisi adına. Sosyal medyada kimileri bu durumu 'Hayaldi gerçek oldu' esprisi ile karşıladı, kimileri 'Türkiye rahat bir nefes aldı' tebessümüyle.

Bir kısım CHP yandaşı akşam oluşacak tablodan o kadar endişe ediyordu ki, 'Türk milleti aptal mı değil mi belli olacak' gibi tiynetlerini ortaya döken cümleler yumurtluyordu.

Bu köşenin sürekli okurlarının çok iyi bildiği gibi, demokrasiyi ne kadar sevip, muhabbet duysak da, öyle 'tapınılacak' boyutta değil sevgimiz. Zira demokrasi, liyakatli olanın ya da iyinin değil, fazla oy alanın kazandığı bir rejim türü. Güzel olan tarafı, millet ne ise yöneticisi de öyle oluyor demokrasilerde. Yani bugün oluşan tablo, beğenin beğenmeyin, ülkenin tablosudur. Kimse mızımızlanmasın...

Ülkenin ilk iki sırasındaki partisi için ciddi kafa karışıklığı içinde olanlar vardı. Kılıçdaroğlu'nu bir umut olarak görmedikleri halde, salt AK Parti'ye duyulan alerjiden dolayı CHP'ye oy veren kitleler olduğu gibi, AK Parti'den zerre miktar hazzetmediği halde ona oy veren liberaller de vardı. AK Parti'yi beğendiği halde oy vermeyeceklerini ilan edenlerin sayısı da az değildi. Öte yandan, AKP karşıtlığı bazı yerlerde MHP/BDP kardeşliği de oluşturdu.

Doğal olarak bu satırları kaleme aldığım anda sonuçlar hakkında en ufak bir fikrim yok. Tahmin işinde de inanılmaz beceriksizimdir. Ama zihnimdeki ölçülerinizle paylaşabilirim.

Bu seçimin iki önemli psikolojik eşiği var bence. Biri üst eşik, diğeri alt. Şayet AK Parti yüzde 40 ve altı bir puanda oy çıkarır ise kamuoyunda 'başarısız' algısı oluşacaktır. CHP ise yüzde 30 ve üzeri oy aldığı takdirde 'başarılı' addedilecek ve başta Anayasa görüşmeleri olmak üzere, ülkeyi kilitlemek için eline ruhsat almış olacaktır.

Diğer ihtimalleri hemen herkes biliyor zaten. CHP'nin yüzde 25 civarında dolaşması Kemal Kılıçdaroğlu'nu tarihin tozlu raflarına gönderecek, AK Parti'nin yüzde 45 üstü oy alması, 'Bidon kafalılar' geyiğini tekrar tedavüle sokacaktır. Sokacaktır sokmasına da en azından bir süre Bağcılar Medyası sus-pus olacaktır. Belki 330 rakamı üzerinden bir savunma hattı geliştirebilirler.

Ben ise sonuçların sadece rakamlardan ibaret olduğunu, dünyanın, dolayısıyla ülkemizin de tarih denen okyanusun orta yerinde bir geleceğe doğru aktığını düşünüyorum. Hiçbir dünyevi sonucun bu istikameti etkilemeyeceğini düşünüyorum. Belki biraz gecikme ya da öne alma olabilir o kadar.

Son tahlilde sonuç ne olursa olsun, hayırlı olacaktır diye düşünmekteyim. Temennim bundan sonraki siyasi tabloda daha az kavga eden, daha az ötekinin kirli çamaşırlarıyla uğraşan, daha çok kendi olumlu yönlerini ön plana çıkaran siyasi jenerasyonun yer almasıdır.

Ülkenin rahat bir nefes alması, hayallerin gerçek olmasıdır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Balkon

M. Nedim Hazar 2011.06.18

Son seçimlerle birlikte siyasi literatürümüze 'balkon' gibi bir kavram da yerleşik olarak girmiş oldu.

Başbakan'ın bir önceki seçimlerde de balkona çıkıp, toplumu kucaklayan, germek yerine yakınlaşmayı, ötelemek yerine kucaklaşmayı tercih eden yapıcı konuşması hâlâ akıllarda tazeliğini koruyor.

Ve birtakım eleştiriler de almıştı elbette. Balkondaki Başbakan ile Meclis'teki, meydanlardaki Başbakan arasında fark olduğu söylenip durdu.

Ve 12 Haziran seçimlerinden sonra herkeste bir 'Balkon Konuşması' beklentisi oluştu.

Beklenildiği gibi de oldu. Başbakan, yine balkona çıktı ve bir önceki balkon konuşmasından daha geniş, daha kapsayıcı ve daha kucaklayıcı bir konuşma yaptı. Gergin geçen bir seçim sürecinin tüm fay kırıklarını düzeltmeye, toplumun arasına gerilen ipleri gevşetmeye ve umut aşılamaya çabalayan, üstelik bu sefer sadece ülke sınırları içinde kalmayan bir konuşmaydı bu.

Her ne kadar 'Efendim, demokrasilerde balkon diye bir müessese yoktur' gibi vasatlığın sivri zuhuratları olsa da, onlara 'Demokrasilerde molotof diye bir müessese de yoktur ama bu politik ikiyüzlüler pek yakın dururlar şişe içindeki çivili benzine' deyip işimize bakmak en iyisi sanırım.

Yaşayan en büyük şairlerden Sezai Karakoç, balkonu 'Ölümün cesur körfezi' olarak niteler bir şiirinde. Modern hayatın 'faş' edildiği, uçurumların kenarı gibi betimler.

Haklıdır da... Balkona modern hayat perspektifinden bakınca, mahremiyetin ve cesaretin sınır çizgisi olarak gördüğü için -haklı olarak- olumsuzlaştırılabilir balkon. Ne ki Başbakan'ın bir âdet haline getirdiği balkon, bir metafora dönüşmüş durumdadır. Umut ve gelecek perspektifiyle ele alındığında, toplumsal mutabakatın iyi niyetle arandığı, uçurumların doldurulmaya çalışıldığı, kazananın esrik bir zafer histerisiyle intikam naraları yerine, anlayışla yaklaştığı, kaybedenin teskin edildiği bir metafor bu.

Başbakan'ın, bir önceki balkon konuşmasından sonra aldığı eleştirilerden ders çıkardığı aşıkâr. Zira medya ve siyasetçiler aleyhine açtığı davaların tamamından feragat etti. Geçen balkon konuşması akabinde, yani balkondan inince değiştiği söyleniyor ve eleştiriliyordu Başbakan.

Beğenelim ya da beğenmeyelim. Sevelim ya da sevmeyelim, gelecek nesiller balkonda konuşan bir Başbakan hatırlayacaklar. Birçok özelliği gibi, nev-i şahsına münhasır bir gelenek oluşturdu.

Temennimiz, gündelik siğ politikaların, günöbirlik öfkelerin balkonda çizilen iyi niyetli tablonun önüne geçmemesidir. Balkondaki Başbakan ile Meclis'teki, sokaktaki Başbakan'ın aynı yumuşaklıkta, aynı anlayışta olmasıdır.

Daha önemlisi; herkesin bir balkonu olmalı, kendine ya da başkasına umut dağıtabileceği... Sadece bir siyasetçi değil, her siyasetçi kendine göre bir balkon belirlemeli, açıklamaları balkonlarda yapmalı siyasetçiler, balkonlarda oturmalı, balkonlarda konuşmalı, balkonlardan bakmalı halka.

Üstelik sadece siyasetçilerin değil, herkesin olmalı. Bizim gibi sıradan insanların da... Olmalı ve umut ekebilmeliyiz kendi balkonlarımıza. Şairin belirttiği gibi, 'ölülerimizi gömmek için' değil, çiçeklerimizi yetiştirmek için inşa etmeliyiz balkonları.

Ve hatta...

Yıkıp fildişi kuleleri, yerine yeni ve güzel balkonlar kurmalıyız...

Umut sarkmalı balkonlardan...

Bir teşhir, ateşe bandırılmış yağlı tomrukların yuvarlandığı burçlar gibi değil, bir yüzleşme, muhasebe platformu olmalı balkonlar.

Bembeyaz çamaşırların asılı olduğu balkonlar gibi, dürüst, samimi siyasetçilerin ellerini demirlerine dayadığı balkonları duyduğumuz büyük özlemle...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yeni başlayanlar için Cahit Koytak

M. Nedim Hazar 2011.06.20

Ne zaman Cahit Koytak okusam, gözümün önüne devasa İmpala'larına 'pati' yaptıran bıçkın kenar mahalle delikanlıları gelir.

Ne zaman Cahit Koytak'ın bir mısraına takılsam, gözümün önünde bir anne kapı aralığından çocuğunu 'baba' tehdidiyle eve çağırır.

Vakta ki, Koytak'ın bir şiirinin ismi düşer aklıma, dar sokakların arasına gerilen eski bakır tellere serilen çamaşırlar sarkar tepemden.

Ne ki -belki her okuru gibi- hep kovalayan taraf olmuşumdur Koytak'ın şiirleri ile ilişkimizde. Belki kendi tercihi, belki yayın sektörümüzün pespayeliğidir buna neden, bilemiyorum. Ama şöyle kütüphanemde duran fiyakalı bir kitabı olmadı hiç Cahit Koytak'ın.

Bilmem kaç yıl önce ışıkcı İsmail aracılığıyla edindiğim Bosna ile ilgili bir vakfın deposundan çıkan incecik bir kitap, kimbilir kaç el değiştirmiştir ve nerededir şimdi?

Muhterem, son çıkan kitabının epigrafine iliştiirdiği Rumî sözünü (Eğer âşıkısan darmadağın ederim seni) haklı çıkarırcasına okuru ile bir tür saklambaç oynayıp durdu yıllar yılı.

Tebrikler Timaş'a ki, hem 'yoksulların ve şairlerin kitabı'nı, hem de 'Yeni Başlayanlar İçin Metafizik' isimli, atını nallayıp Koytak'ın peşine düşen herkese ömürlük yetecek yeni kitabını yayımladı.

Esasen Koytak'n şahsında bütün şairlerin toplumun içinde yaşamasına rağmen, yakınlık konusunda dikkatli olmasını hep isterim. Sen, ben gibi sıradan fanilerle çok fazla yakınlık kurmasın isterim şairler. Uzak dursunlar ve biz mısraları ile tırmanalım onlara.

Zordur bilirsiniz şiir ve şairlere dair bir şeyler yazmak. 've yasaları eritecek yağmur' diye yazabilen biri hakkında ne yazabilirsiniz ki? Kaleme sarıldığınız an 'Harranlı Müneccim' çıkar karşınıza, 'Paralı Asker Ksennias'ın Atinalı Şaire Mektup'u... Sokakta futbol oynayan çocukları, sokağa çıkamayan generalleri hiç söylemeyeyim. Eminim bilenleriniz vardır, çünkü 'derken ağız armonikası çalan bir müptedi türer içimizde'... Siz yeni bir şey söylemeye çalışırken, gelir karşınıza oturur satırlar: "ölüm de senin için icat edildi, senin için, yufka yürekli sivil, şair yürekli sivil, sivil yürekli sivil..."

Eski bir şairin yeni kitabından bahsedip de, yeni keşiflerden -tadımlık- bir serpmeye sofraya kurmamak olmaz:

"aa, buluta benziyorum/ yağmura benziyorum/ ağaca benziyorum! Sanırsın/ ve unuttur gidersin/ insana benzeyip benzemediğini." (Ekim Günleri)

"sorularınız cevaplarınıza/ gerçekleriniz rüyalarınıza/ evetleriniz hayırlarınıza karışır/ ve hepsi birlikte/ hiçliğe gömülür gider..." (Sol Elle Yazılanlar)

"sana da başkalarına da/ yetecek kadar sus ki/ susuşun nara olsun/ konuşman çare olsun." (Susma Sanatı)

"Aklın gözleri yoktur/ Ve yarasalar gibi içimizde/ Baş aşağı tavana asılı durur/ Ve kulaklarıyla görür." (Tanrı'nın Eli)

"hazır ol, yaşlı ruhum hazır ol/ gün gelir akıl yerinden oynar/ fikir yerinden oynar/ ve elinden kaçır dizgin." (Çarmıh)

"yumruklayacak bir duvarın yoksa/ önünde açılacak kapı da yok demektir." (Kapı)

"Öğretmek yakışsaydı şiire/ Hayat denen bu doğaçlama oyunu/ Tekrar düşmeden/ Sürdürmeyi öğretirdi/ Öğretmek yakışsaydı şiire/ Kolay ölmeyi öğretirdi." (Sol Elle Yazılanlar)

"Her rengi yutan beyaz/ Renksiz gibi görünür/ Her sese gebe gece/ Sessiz gibi görünür." (Görüntü ve Gerçeklik)

Hadi köşe normuna dönelim yeniden... Usta şair Cahit Koytak'ın yeni kitabı "Yeni Başlayanlar İçin Metafizik" Timaş Yayınları'ndan çıkmış. Kapak illüstrasyonunu en az bir şair kadar garip Cem Kızıltuğ yapmış. Şiiri ve şiir okurlarını bilen birileri ciltlemiş. Kaç on bin kere açıp okursanız okuyun yıpranmayacak türden. Alın bir okuyun, derim. Hem şiire, hem metafiziğe başlamak için, iyi bir fırsat...

Coşkun Özari

M. Nedim Hazar 2011.06.25

Vaktiyle futbolu sahada izlemekten fena halde hoşlanan birisiydim sevgili okur. Lakin takımdan ziyade futbolcu takip etmek gibi garip bir huyum vardı. Misal Sergen Yalçın'ı izlemeyi severdim. İstanbulspor maçlarını bu nedenle takip ederdim.

G.Saray'ın UEFA kupasını almış kadrosunda bu sayı epey fazla olduğu için 4 yıl boyunca deplasmanlar da dâhil hiçbir maçını kaçırmadım sanırım. Sağ olsun spor servisindeki arkadaşlar, benim gibi 'dış kapının mandalı' kontenjanından birini reddetmeyip, basın tribününde bana da yer açmışlardı o dönem. 4 yıla yakın bir zaman Ali Sami Yen Stadı basın tribününde izledim G.Saray maçlarını. Eski okuyucularımız hatırlayacaktır, ara sıra maç yazısı filan da kaleme alırdım halime bakmadan.

Ali Sami Yen'de maçları izlediğim koltuğun hemen arkasında bir futbol duayeni, büyük bir futbol adamı otururdu: Coşkun Özari. Neresinden bakarsanız bakın, orijinal bir isim, renkli bir kişilik ve deneyimli bir futbol adamıydı rahmetli. O dönemlerde aynı ortamda bulunanlar hemen hatırlayacaklardır, merhum Özari maçı başkaları gibi tek kişilik izlemezdi. Neredeyse tüm tribün ile paylaşırdı izlerkenki yorumlarını.

Mesela bir gün daha maç başlamadan sahaya baktı ve şöyle dedi: "Bu 7 numara kim?" (Sanırım 7 numaraydı, emin değilim) Etrafındakiler "Okan!" diye cevap verince, "Bu çocuğun forması dizlerine iniyor, etek gibi..." deyiverdi. Millet kahkahalarla yerlere yatarı.

Yine önemli bir maç ve büyük usta Hagi topu almış orta sahadan rakip kaleye doğru çalım ata ata ilerliyor. Özari bağıyor; "Hagi pas at!" Hagi'nin onu duyacağı yok elbette, devam ediyor topla ilerlemeye, bu kez biraz sinirle yerinden kalkıp bağıyor rahmetli: "Hagi pas atsana!" Devam ediyor Karpatlar'ın Maradona'sı... Özari, sonunda patlıyor: "Ulan babanın topu mu atsana pası!"

Hemen anlaşılacağı üzere, bireysel futbola çok sıcak bakmazdı Coşkun Özari. Takım oyununa vurgu yapardı yazılarında da. Bir gün elinde telefon maç yazısı yazdırıyor, bir yandan da devam eden maçı izliyor. Emre henüz çok genç, ancak Hagi, Tugay gibi ağabeylerinin yanında öncelikli meslek olarak cambazlığa hevesli tabii. Topu aldı ve ceza alanına daldı. Özari, kulağında telefon dikkat kesildi. Emre bastı çalımını çizgiye doğru. Özari: "Ver topu Emre." Genç oyuncu, çizgide muhteşem bir hareketle rakibi geçtikten sonra neredeyse kaleye sıfır açıyla yaklaştı, topu sağa çekip kaleye vurmaya niyetli. Özari, atağın hayal kırıklığıyla sonuçlanacağını hissetmiş gibi önce lafı koydu: "At, at, kale direğine de çalım at serseri!" ve hiçbir şey olmamış gibi telefondaki yazısına devam etti.

Yine başka bir maç. Bu seferki kurban Küçük Hakan. En hızlı dönemi. Soldan bindirmeler inanılmaz. Yine aldı topu ve daldı korner direğine doğru, tabii Coşkun Hoca'dan ikazlar eşliğinde, "Çok gitme kes, bitiyor, çok gitme kes." Hakan almış hızını durur mu? Tam o esnada topu ayağından açıyor ve yetişemiyor: Aut... Özari başını sallıyor: "Evladım sahanın bittiğini illa biri mi söylesin sana?"

Tugay Kerimoğlu'nu ayrı bir severdi rahmetli Coşkun Özari. Onun topa hâkimiyetini ve çalışkanlığını hep methederdi. Hangi maçı hatırlamıyorum, Tugay orta sahadan aldı topu ve kamikaze gibi daldı rakip defansın ortasına. Bir, iki, üç derken ceza alanı yayının üzerinde bomboş ve rakip kaleyi direkt gören bir noktada kalıverdi. Coşkun Hoca yerinden fırladı: "Vur, kaleye vur!" Tugay sanki bunu duşmuşçasına var gücüyle abandı topa. Top büyük farkla tribünlere gitti. Özari, yerine otururken söyleniyor: "Bu çocuğa hep 'iyi vurur' diyoruz da, daha bir gün kaleyi tutturduğunu görmedik!"

Renkli bir kişilikli rahmetli Coşkun Özarı. Nur içinde yatsın.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir yemin etmedim ki, dönemem!

M. Nedim Hazar 2011.07.02

Bu ülkede Sözcü gazetesi bile 'Milli İrade'den bahsetmeye başlamışsa işler iyiye gidiyor demektir sevgili okurum.

Cumhuriyet tarihi boyunca 'Milli İrade' kavramıyla en ufak bir ilişkisi bile bulunmayan, siyasal tarihi boyunca çözüm üretmek yerine ülkeyi kilitlemek, germek üzerine politika yapan bir partinin 'Milli İrade'ye sığınması 'Stockholm sendromu' saçmalığına rağmen bence çok olumlu bir gelişme.

Hatırlatayım; '411 el kaosa kalktı'ğında da Milli İrade vardı bu memlekette, ama bazıları pek 'takmıyordu' bu iradeyi.

Kişisel kanaatimi söyleyeyim: Milletvekili adayı gösterilip, milletin oyunu aldıktan sonra milletvekili olanların Meclis'e sokulmamasını doğru bulanlardan değilim. Dahası bazı ismi geçen şahısların bilinen mesleklerinin aksine geçmişten beri siyasetçi olduklarını düşünüyorum. Mustafa Balbay'ın mesela... Şahsen gazeteciden daha çok ideolojik bir görüşün temsilcisi olduğunu düşünüyorum. Bazı meslektaşlar Balbay'ın günlüklerini normal, meslek sınırları içinde bulabilirler. Lakin bu mesleği yapanların birilerini gaza getirip, darbe yapmaya teşvik etmesini kimse gazetecilik çerçevesinde değerlendirmeye kalkmasın.

Kimse de bu satırlardan 'Aha Balbay'ın hapis kalmasını istiyor, haksızlık yapılmasını istiyor' diye de yorumlamasın, ayıp eder.

Suçluların, suça bulaşmışların Meclis'e girerek bazı şeylerden yırtmasından bahsetmiyorum. Ancak 'bu yolu açarsak falan da Meclis'e girmeye kalkar' gibi çıkarsamaları da saçma buluyorum. Hele ki, fikir suçlularını bu cümleye alıp, böylesi bir sonuca ulaşanları...

CHP'nin farklı bir versiyonu olan BDP'nin de durumu çok farklı değil aslında. Her fırsatta, çözümden, barıştan dem vuranların, çözüm ve barış için parmaklarını kımıldatmak bir yana, toplumu germek, akan kanı devam ettirmek için ellerinden geleni yaptıklarını görünce umutlarım daha çok kırılıyor.

Kendilerine sıkılan gaz bombasına karşı yeri göğü inleyenlerin, çoluk çocuğun molotofla yaralanmasına seslerini çıkarmaması, dillerinin ucuyla bile kınamamaları olumlu beklentilerimi yıkıyor.

Polisin, askerın şiddet kullanmasına -haklı olarak- karşı çıkan, bağırın, çağırınların canlı bombalara, sağa sola molotof kokteyli atıp, masum insanların ölmesine, zarar görmesine körleşmesi ne kadar acı!

Bakın, Tunceli'de 30 Haziran 1996 tarihinde askerlerin bayrak merasimi sırasında hamile kadın kılığında girerek düzenlediği intihar saldırısıyla 8 askerın şehit olmasına, 29 askerın ise yaralanmasına yol açan Zilan kod adlı PKK'lı Zeynep Kınacı'nın Diyarbakır'daki anma etkinliğine BDP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel de katılmış. Tuncel, burada yaptığı konuşmada "Zilan yoldaşın canını ortaya koyarak sisteme karşı vücudunu bomba yapıp

patlatmasını kendi mücadelemiz olarak görmeliyiz." demiş. Şimdi bu zihniyet ortadayken, hangi barıştan, hangi akan kanın durmasından bahsedebiliriz?

Milletin iradesine inanan, halkın iradesine güvenenlerin yaptıklarıyla dillendirdiklerinde samimi olduklarını göstermeleri lazım.

Geçmişte verdikleri kötü sınav ve demokrasiye sadece göstermelik inançlarıyla bu ülkenin ilerlemesi, demokrasinin gelişmesi mümkün değil.

Buyrun işte, seçim öncesi gösterdiği tutuklu adaylarla ilgili bambaşka konuşup, seçimden sonra kimlerin etkisiyle yaptığı bilinmeyen bir boykot girişiminde bulunan Kılıçdaroğlu'nun ülkeyi soktuğu durum. Şimdi ne yapacaklarını şaşırılmış halde sağa sola müracaat ediyorlar.

Kılıçdaroğlu 'Neden yemin etmedik?' başlıklı bir mektup göndermiş yabancı ülkedeki önemli mevkilere. Keşke bir de 'Neden aday gösterdik' diye mektup ekleyip, 'Şimdi ne yapmamız lazım?' diye sorsaydı.

Bir siyasi partiye, sağa sola mektup yollaması için değil, Meclis'e girip çözüm üretmesi, yanlış uygulamaları düzeltmek adına çaba harcaması için oy verilir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İlk taş

M. Nedim Hazar 2011.07.04

Evet sevgili hanım okurlar, peşinen -ve üzülerek- ifade edeyim yine bir futbol yazısıdır bu.

Futbolun tüm dünyadaki önemini biraz küçümsüyoruz sanırım. Elbette bunu derken 'hak edilen' bir değerden bahsetmiyorum. Ama maalesef futbol, tüm dünyada ideolojileri bile aşır, neredeyse 'inanç' ile yarışacak konuma gelmiş durumda.

Hele hele bizim gibi ülkelerde nicedir bir 'üst kimlik' olmuştur futbol.

Neden bu kadar emin konuşuyorum?

Deneyim ve gözlemlerim var zira...

Yıl 2002... Dünya Kupası Finalleri düzenleniyor Japonya ve Güney Kore'de. Spor Servisi'mizin çoğu, maçları izleyip, aktarmak için orada. İhtiyaçları olduğu için 15 günlüğüne Spor Servisi'mize katkıda bulunmaya çalışanlardı.

Her yaz döneminde iki şey âdettir ülke medyamızda. Bir; Dr. Mehmet Öz gelir ve tüm televizyon, gazetelerde o vardır. İki; transfer haberleri... Futbol medyasında canı sıkılan istediği futbolcuyu istediği takıma getiren manşet atar. O yıl da öyle tabii... Spor Servisi'nin çalan telefonuna bakan kimse olmadığı için, o sabah ben bakmak durumunda kaldım. Arayan bir okuyucuydu. Ateş püskürüyordu gazeteye. Sabah sabah bu kadar sinirlendiği şeyi de açıkladı: 'Bütün gazetelerde Zamorano'nun falanca takıma transfer olacağı haberi var, neden sizde yok?' diye köpürüyordu.

Dilimin döndüğünce bu haberlerin uydurma olduğunu, taraftarların ilgisini çekmek için atıldığını anlatmaya çalıştığımda ise bana şöyle dedi: 'Olsun, yalan olsun, siz yine de yazın kardeşim!'

İşin yalanına bile razıydı fanatik okur.

Birkaç gün önce ise, arabada radyoda NTVSpor dinliyorum. Konu Trabzonspor'un Federasyon ile sıkıntılı günler geçirmesi. Olay boykot boyutlarına ulaşmış. Bir spor yazarına bağlandı sunucu. İsmi lazım değil, spor yazarı aynen şöyle dedi: 'Biz camia olarak bu kulübe bağlanmış durumdayız, dolayısıyla her yaptığını desteklemek durumundayız. Trabzonspor bu ligde oynamasa bile çok sorun değil!'

Objektif bir şekilde futbol değerlendirmesi yapması gereken bir yazar bunları diyebiliyorsa, o ülkede futbol spor olmaktan çoktan çıkmıştır sevgili okur.

Dün Süper Lig'deki şike iddiaları dolayısıyla büyük gelişmeler yaşandı. Birçok önemli ve sembol isim gözaltına alındı.

Elbette kim suçlu, kim suçsuz tam olarak bilemeyiz.

Ancak -muhtemelen- sizin bu satırları okuduğunuz gün de, tüm gündemimiz 'futbol ve şike' olacaktır. Yani futbol bu ülkede, her türlü sosyal gelişmeden, hatta siyasetten bile üst noktada ilgi görüyor.

Şahsen Türk futbolunda temiz noktanın -neredeyse- kalmadığına inananlardanım. İşin tuhaf tarafı, bunu başta bu işi profesyonel olarak yapanlar; yöneticiler, hakemler, oyuncular, gazeteciler ve hatta siyasiler çok iyi bildiği halde, herkesin hiçbir şey yokmuş gibi davranmasıdır.

Mesela şu an bir TV kanalına telefonla bağlanıp şike soruşturması hakkında yorum yapan -şimdilerde yorumcu- eski bir yöneticinin, bir Anadolu kulübündeki futbolcuya neler vaat ettiğinin bizzat şahidiyim. Çünkü o esnada futbolcunun yanıdaydım. Ve o yöneticinin yanında ise şimdi büyük bir kulübümüzün teknik direktörlüğünü yapan futbolcusu vardı.

Yani bu ülkenin futbol sektörünün tamamı, bu işlerin döndüğünü çok iyi bilir, çünkü ucundan kıyısından da olsa bulaşmıştır. Sadece, 'yuh bu kadar da olmaz' durumu vardır belki!

Medyada ve internette dakika başı gelişmeler yayınlanıyor. Kimler gözaltına alındı, sıra kimlere gelecek vs...

Ve elbette birçok söylenti, faraziye, komplo teorisi... Havada uçuşuyor.

Mesela bazı takımların küme düşmesinden filan bahsediliyor İtalya örneği verilerek.

Size söyleyeyim, öyle bir şey olmayacak. Çünkü düşürülecekse, tüm Süper Lig'in düşürülmesi lazım. Peki Süper Lig böyle de, diğer liglerimiz çok mu temiz?

Cevabını anladınız siz!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ah bici bici endişeci!

Kavramların iğdiş edildiği bir çağda yaşıyoruz. Etiket yapıştırmanın elini beline koyup manzarayı seyrettiği, etiketlenenin ise ömür billah kendini aklayabilmek için didinip durduğu bir çağ bu.

Bu memleketin çarpık demokrasi tarihinde, kendilerine özgürlükçü, demokrat, cumhuriyetçi diye kostümler dikenlerin, yüzlerindeki fondötenler akmaya başladığından beri hırçın bir kavga verdiklerine şahit oluyoruz.

Özellikle 28 Şubat sürecinde olmayan korkular üzerinden üretilen 'öcü'lerle ülke insanının gırtlığına basarak her türlü baskıyı, zulmü, ahlak dışı davranışı sergileyenler, bir tür profesyonel endişeciydi.

Nelerden endişe etmiyorlardı ki?

Başta cumhuriyetin kuruluş felsefesinden, sonra elden giden laiklikten, büyüyen muhafazakârlıktan, radikallikten şeriata kadar bir dizi korku aygıtıyla ülkenin iplerini ellerinde tutmayı denediler.

Gemi o kadar azıya aldılar ki, var olmayan korkuları üretip, köpürtmek için argüman bulamayınca kendileri ürettiler.

Netice malum, ülkenin zaman ve bol miktarda ekonomik kaybı.

Kimse çıkardı mı bilmiyorum ama 28 Şubat sürecinin bu ülkeye, ülke insanına maliyetinin rakamsal boyutunu görseydik profesyonel endişecilerin sadece vakit kaybı olmadığını daha net görürdük sanırım.

28 Şubat'ın profesyonel endişecilerinin yerini son birkaç yıldır amatör ruhla bu işi yapanlar aldı. Üstelik nefreti endişe tepsisinde sunmaya çabaladılar.

Neler demediler ki?

Malezya olmaktan mahalle baskısına, sivil diktadan hanedanlığa kadar bir dolu paranoya.

Amatör endişeciler profesyonellerden daha tehlikeli ve arızalı bence. Çünkü profesyonel bir çeşit samimiyetsizdir, bir noktadan sonra foyası meydana çıkar ve kuyruğunu kıstırıp pergelleri açar. Oysa amatör ruh öyle değildir. 24 saat bir tür arabesk moda yaşamayı başarabilecek düzeye evrilebilir.

Örneğin geçen gece İstanbul Kadıköy'de Barlar Sokağı'nda bir saldırı gerçekleşti. Bir grup bıçaklı saldırgan, içki içenlere 'Burada içemezsiniz' deyip saldırmış ve önüne geleni bıçaklamıştı.

Endişeli görünümündeki nefret profesyonelleri anında devreye girdi. Daha neyin ne olduğu belli değilken, inanan insanları suçlamaya, iktidardan cemaate kadar kim gelirse akıllarına küfür, hakaret gırla gitti. Misal içi geçmiş bir tiyatrocü şöyle yazdı: 'Bugün Kadıköy, yarın tüm dünya!'

Oysa gerçeğin ortaya çıkmak gibi bir huyu vardı ve saldırıyı yapanların da ellerinde bira şişeleriyle motorcu çetesi oldukları ortaya çıktı. Her kabahatlinin yaptığı gibi, pişkin bir suskunluğa saplandı bu kitle.

Amatör endişecilerin kin ve nefretlerine giydirdikleri endişe kostümü, alakalı olsun olmasın her fırsatta kendini belli ediyor ne yazık ki!

Öyle bir nefret ki mesela, yaptıkları televizyon programlarında giydikleri perdelik kumaştan kostümlerinin içinde, gün aşırı hakaret, yalan, iftira, paranoya kusmayı gazetecilik sanıyor, mahallenin ağır abisi/ablası görüntüsü vermeye çabalıyorlar.

Dibine kadar bulandıkları 'İslamofobi' ile bir türlü içlerinden kazıyamadıkları nefreti, endişe ambalajıyla sunmaya bıkmadan devam ederken, düştükleri hazin durumdan sadece iki örneği vereceğim.

Mesela, bir gazeteciyi futboldaki şike söylentileri dolayısıyla yaptığı açıklamalardan dolayı kınıyor ve üzerine tırmandıkları duvardan, 'Böyle gazetecilik mi olur?' diye burun kıvrıyorlar. Neymiş? Gazeteci, 'Soruşturma büyüyebilir, yeni gözaltılar olabilir' demiş. Öylesi bir kin ki bu, beş dakika sonra bizzat kendileri, 'Aldığım sağlam istihbarata göre Deniz Feneri davasında birtakım siyasiler de gözaltına alınabilir' dedirterek aynı duruma kendisinin düştüğünü fark ettirmiyor!

Bu endişeli büyüğümüze göre, bir bakanımız neden o makama gelememiş biliyor musunuz? Meclis kürsüsünde 'Fethullah Gülen bu ülke için önemli bir değerdir' dedi diye! Artık ne tarz bir kin ise bu, taşıyor, sığmıyor ekranlarına...

Bu hazin tablodan geriye, 'Ah bici bici endişeci' arabeski kalıyor ne yazık ki!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Şike'yetim var futboldan yana

M. Nedim Hazar 2011.07.12

Biliyorum bazı okurlarımız fena halde rahatsız oluyorlar futbolun bu kadar çok konuşulmasından ve ciddiye alınmasından... Ne var ki, futbol -maalesef- girdiği toplumu iflah etmediği gibi, girdiği bünyenin de dengesiyle oynuyor, akıl ve mantığı kapı önüne paketliyor.Bu konuda yazdığım bir önceki yazının akabinde gelen mail sayısı, rutin bir yazıya gelen sayının katbekat fazlası oldu.

Hep böyle oluyor ne yazık ki...

En ciddi meselelerde, en hayati konularda bile yazdığımız yazılara gelen tepkiler bu kadar ağır ve öfke dolu olmuyor inanın.

Oysa şöyle yazmıştık bir önceki yazımızda: "Şahsen Türk futbolunda temiz noktanın -neredeyse- kalmadığına inananlardanım. İşin tuhaf tarafı, bunu başta bu işi profesyonel olarak yapanlar; yöneticiler, hakemler, oyuncular, gazeteciler ve hatta siyasiler çok iyi bildiği halde, herkesin hiçbir şey yokmuş gibi davranmasıdır."

Şimdi bu cümlenin herhangi bir takımın ya da kulüp başkanının aleyhinde olduğunu söyleyebilir misiniz?

Söyleyen oldu maalesef...

Yazdığımız o yazıdan beri, ekranlarda ve sayfalarda çok sayıda alakalı-alakasız insan görüş bildirdi, yorum yaptı.

Beni en çok şaşırtan ise, bizzat futbolla yakından ilgilendiği, dolayısıyla bu tür işlerin yıllardan beri yapıldığını bal gibi bildiği halde, 'böyle bir şey mümkün değil olmazmış gibi' davrananlardı.

Söz gelimi sevgili Uğur Dündar... Kendisinin de yöneticilik yaptığını ve özellikle büyük kulüplerin bu işlere bulaştığına asla inanmadığını söyledi medyaya.

Eğer Uğur Dündar buna samimi olarak inanıyorsa ya çok saf ya da yılların deneyimli gazetecisinin dürüstlükten başka kriterleri var. Bunu herhangi bir şeyi ima etme adına söylemiyorum asla. Ancak, bilmem hangi Afrika ülkesinden gelene muz kasasının içindeki haşerat takibini bile yapan araştırmacı gazeteciliğin, mesele şike ve teşvik olunca 'görmedim/bilmiyorum' demesinin şahsen izahını bulamıyorum.

Ya da bu tür işler o kadar olağanlaştırılmış ki, bizzat yapanlar bile yanlış bir şey yaptıklarına inanmıyorlar. Bir okurumun dediği gibi, 'ne yani herkes yapıyor, biz yapınca mı kıyamet koparılıyor' durumu...

Açıkkasası bu saate kadar başka hangi kulüpler, hangi başkanlar, hangi yetkililer, hangi futbolcular ve futbol adamları gözaltında ve suçlanıyor tam olarak bilmiyorum. Ama bildiğim çok iyi bir şey var:

Futbol camiasında herkes herkesi tanıyor ve bu işlerin döndüğünü herkes kendini bildiği kadar çok iyi biliyor.

Hatta bazen şike ile teşvik arasında çatışmalar, gerilimler yaşandığını bile duyuyorduk zamanında. Bir Anadolu kulübüne aynı anda hem şike, hem de teşvik primi teklifi geldiğini ve bazı kurnaz yöneticilerin borsa gibi fiyat yükseltme oyunları yaptığını da çok iyi bilir futbol kamuoyu.

Aziz Yıldırım tutuklanmış olabilir. Bu suçlu olduğu anlamına gelmez elbette. Hatta suçu sabit görülse bile tek suçlunun o olmadığını herkes biliyor. Tıpkı tutuklanan teknik direktörler ve futbolcular gibi. Eminim onlar da şaşkındır.

Ona atfedilen bir ifade yer aldı basında. Demiş ki: 'Konuşsam herkes yanar.'

Eğer bu doğruysa mutlaka konuşmalı Aziz Yıldırım. Kim yanacaksa yansın, kim perişan olacaksa olsun, mutlaka konuşmalı.

Büyük ihtimalle de öyle olacak kanaatimizce. Bu davada suçlu bulunanlar, 'biz niye günah keçisi oluyoruz' diyerek konuşacak ve yüksek ihtimalle çok daha büyük gelişmeler yaşanacak futbolda. Şu anda yaşananların birkaç misli büyük ve derin ilişkiler -ihtimal ki- gün yüzüne çıkacak ve futbolun da sifonu çekilmiş olacak.

Futbolun neredeyse hayatın en üst katmanı olarak algılandığı bir toplumda, kirli bir üst kimliğin altında ezilmemeli Türk insanı. Gerekirse bu sene ligler olmasın ama, bu iş yarım kalmasın, kalan pislik halının altına süpürülsün.

Bir de fanatik arkadaşlar, 'şu düşmanı, bu düşmanı' diye mail atmasın. Lütfen...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çok ölüyoruz

M. Nedim Hazar 2011.07.16

Yazının başlığını önce "Alçaklığın bilinen tarihi" diye koymuştum ama 13 gencecik fidanın ardından yükselen öfke ve idrak kilitlenmesi selinin büyüklüğü frenledi beni.

Bu tür alçakça saldırıların neyi amaçladığını ifade eden, yazan epey idrak sahibi insanımız var çok şükür. Belli ki istedikleri tam da bu. Yani öfkemize yenik düşelim, akan kana yenilerini ekleyelim ve barış ihtimalini büsbütün ortadan kaldıralım.

Başta BDP olmak üzere neredeyse tüm siyasilerin zihinsel felç yaşadığına ciddi olarak inanıyorum. Artık bir kangrene dönüşmek üzere olan meselenin çözümünün en azından bu siyasi jenerasyonla olmayacağına olan inancım iyiden iyiye pekişti.

BDP gibi neredeyse faşist çizgide siyaset yapan, her fırsatta gerilimi, kini, nefreti körükleyen siyasi zihniyetin getireceği nokta, başta Kürtler olmak üzere bu millet için hayırlı değildir sevgili dostlar. Allah'tan, mevcut BDP yönetim zihniyeti yönetmedi terör örgütünü bugüne kadar. Yoksa dökülen kan bin misli fazla olurdu diye korkmaktayım.

Maalesef iktidarıyla, muhalefetiyle tüm siyasi yelpaze böylesi kanlı bir tabloyu çözmekten çok uzak. Dün anamuhalefet partisi liderini izledim. Böylesi önemli bir mesele, bu kadar mı ucuz temellendirilir, bu kadar mı basit siyasi çıkarlara alet edilir? İnanılır gibi gelmedi bana.

İktidar ise, şımarık ve faşizme meyyal Kürt etnik siyasetçilerin istediği gerilim politikasına her gün yağ sürmekle meşgul. Sırrı Süreyya gibi sözüm ona vicdanlı, merhamet odaklı siyaset yapacaklarını düşündüğümüz isimlerin ise sürdükleri makyaj bu tür sahici acı olaylarda hemen dökülüyor. Geriye kabak gibi bir sentetik vicdan çirkinliği kalıyor maalesef.

13 ana düşünün, 13 yüreği kan ağlayan anne...

Bir yandan iğrenç siyasi menfaatler, ucuz politikalar, basit kariyer hesapları, aşağılık çıkar oyunları, diğer yandan kanlı bir bataklığa sürülen gencecik fidanlar. Ve hepsinin üzerinde, bu kanlı ve pis savaşı ülke gerçeği olarak kabul ettiren sinsi mihraklar.

Biz bu tabloyu değiştiremedikçe daha çok Kürt ve Türk genci can verecek, daha çok analar ağlayacak ve daha çok öleceğiz sevgili okur.

Biz öldükçe onlar varlıklarını sürdürecekler, analar ağladıkça onlar siyasetlerini devam ettirecekler, biz kahroldukça onlar ellerini ovuşturacaklar.

Maalesef böyle...

Her böylesi müessif vakıa sonunda bir süre pusarlar, susarlar, hık mık ile 'üzgünüz' filan derler ama merak etmeyin, yarın öbür gün yine ortaya çıkarlar. Yine küstah küstah konuşurlar; yine saçma sapan yorumlar yaparlar, yine 'ordunun morali bozuk, bu yüzden böyle oluyor' gibi dâhice demeçler yumurtlarlar.

Korkarım ki, bu hastalıklı siyasi jenerasyon gitmedikçe, bu faşist zihniyetin etnik kuklaları ortalıkta cirit attıkça bu millete huzur yok.

Üzgünüm ama durum bunu gösteriyor.

Zira biz öldükçe onlar varlıklarını devam ettiriyorlar ve ettirecekler...

Üzüntülerinde de samimi olduklarına inanmıyorum asla, tıpkı çözüm önerilerinde samimi olmadıklarına (gerçi doğru dürüst ne önerdiklerini kendileri de bilmiyor ya neyse!) inandığım gibi. Merak etmeyin, bir süre sonra utanmadan ortaya çıkıp; 'Türk askerlerini yakan gerillalara saygı duyuyoruz, bizim mücadelemiz, onların mücadelesi' diye açıklama yapıp alkış bile toplarlar.

İntihar bombacısını kutsayıp, idolleştiren hastalıklı zihniyet bunu da yapar. Ne kadar çok ölüm, o kadar uzun ömür bunlar için çünkü...

Yazık...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şaşırmadık ki!

M. Nedim Hazar 2011.08.27

Emekli Genelkurmay Başkanı'mızın internette yayınlanan ve hemen her gazetenin yayınladığı konuşma metniyle ilgili herhangi bir yalanlama geldi mi bilmiyorum. Ancak Koşaner'in konuşmalarını dinledikçe iki şey aklıma geldi.

İlki şuydu; emekli paşamızın anlattığı şeylerin neredeyse tamamı bilinen şeylerdi. Yani gazetecilik tabiriyle 'yeni bir şey yok'tu anlattıklarında. Tamamı çok önceden yazılan, çizilen ve bizzat askerlerin reddettikleri, yalanladıkları şeylerdi. Ama, komutanımızdan çok önce şikâyet edenlerin sayısı hiç de az değildi. Söz gelimi birtakım gazeteler manşet yapınca 'hain' damgası yemişti askerî çevreler ve onların yordakçısı medya tarafından.

Komutanımız üzgün üzgün anlatıyor ya, 'Hantepe baskınında geciktik' diye, daha önce bunu yazan gazeteler, yorum yapan gazeteciler oldu. Ancak bir kısım medya hiçbirini 'Gazete ve gazeteciden vahim iddialar' diye manşetten vermedi tabii ki... Bir tür kontra-andıç muamelesi yapmaya çalıştı halaybaşı ve ekibi.

İkincisi ise acı bir şey. Karakol baskınlarından eğitim zayıatlarına kadar bir dolu acı gerçeği itiraf ediyor sayın emekli komutanımız. Şöyle diyor mesela: "Balyoz'da, bizi üzen taraf, neyimiz var neyimiz yok çaldırmışız. Konuşmalarımız dâhil. Ne konuşuyorsak var adamların ellerinde, namerdin eline malzeme verdik. Şimdi bizi üzen taraf arkadaşlar Birinci Ordu'da her şeyimizi çaldırmışız. Her şeyimizi." Daha birçok konuda benzeri itiraflar, dertleşmeler var. Karakol baskınlardaki zaaflar, cepheden kaçan komutanlar vs. var oğlu var...

Işık Paşa şüphesiz bu gerçeklere bir günde vâkıf olmadı. Şüphesiz başında bulunduğu kurumun belli bir istihbaratı, raporlaması vs. vardı. Yani anlattığı gerçekleri epeydir biliyordu.

Konuşmaları dinleyince aklımdan geçen şeylerden ikincisi şu. Bu kadar skandal, rezalet, ayıp, kepezelik yaşanıyor, komuta kademesi görmezden geliyor, susuyor, konuşmuyor, istifa edip, onuruyla gitmiyor da, mesele terfi ve emeklilik meselesi olunca istifa ediyor!

Bu ülke değişiyor sevgili okur. Türkiye değişiyor sevgili emekli ve muvazzaf komutanlarım. Bilemiyorum, belki hâlâ birtakım gazeteciler kışla merdivenlerini üçer beşer basamak çıkarak, 'komutanım komutanım' diye ellerini çırparak ortak çalışma yürütüyorlardır hâlâ askerler ile. Belki hâlâ birtakım yazarlar, yeni çıkan kitaplarını mürekkebi kurumadan komuta kademesine takdim ediyorlardır. Ve yine birtakım gazeteciler, meslek hayatlarının tamamını 'komutan teybi' olarak geçirmeyi içlerine sindirebiliyordur.

Ve fakat artık kimse prim vermiyor bunlara. Dolayısıyla eski model gazeteci ve haberci tipleri şaşırmalarına neden oluyor paşalarımızın. Şaşıyor ve ses kaydındaki gibi sinirleniyorlar hatta. Öfkelenip, kanunların gösterdiği sınırlar için 'Enayi miyim ben?' diye sorabiliyorlar mesela... Kendini kanunun önünde görmeyi ve göstermeyi sonsuza kadar doğal bir hak olarak görebileceklerini düşünmüş olanlar var ne yazık ki... Tabii onları böyle bir havaya sokan azımsanmayacak etkide başka bir yordakçı grubun varlığını da inkâr mümkün değil.

Eminim ses kaydını dinleyen hemen hiç kimse şaşırmamıştır. Belki sinirlenenler, öfkelenenler olmuştur, tıpkı Koşaner Paşa gibi. Balyoz yapılanmasına değil de, belgenin dışarı sızmasına 'Kepazelik' diyen çıkmıştır illa ki. Ya da Bağcılar medyası gibi, çuvalın sığmadığı mızrak tarzı manşetten veren de olmuştur. Herkesin bildiği, malumun ilamından başka bir şey değil velhasıl bu konular. Herkes için...

Pardon...

CHP hariç sanırım...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Uğurlama

M. Nedim Hazar 2011.08.29

Gri bir sıradanlıkla kuşatılmıştık hepimiz.

Dıştan başka bir şey görmeyip, içindeki büyüklüklere, ihtişamlara, derinliklere ulaşamayan ruhlar gibi, sürekli karanlıklar içinde bocalayıp duruyor ve bir türlü hasretlerden, buhranlardan kurtulamıyorduk.

Ki bu bizim rutinimizdi.

Kendi içimizdeki ışığın solması, aydınlığın yitirilmesiyle kendi zulmetimizi başka ve sun'i güneşlerde aradık durduk. Bilmemek kadar fena ne olabilir ki, durumumuzu bilmiyorduk, acınasılığın farkında bile değildik.

Her yıl, her yıl yaşıyorduk bu acı deneyimi.

Ne ki uzuyordu kabahatlerimizin gölgeleri ve kısalıyordu ömrümüz.

Ve sen geldin, tam zamanında.

Hep öyle yapardın çünkü...

Hiç savsaklamadın randevularını, hiç geç kalmadın buluşmalara. Söylediğin vakitte, söylediğin yere geldin eteğinde cömert hediyeler ve cennet rengi gecelerle...

Biz kıymetini bilemedik çoğu zaman!

Elbette her şey süt liman değildi, her ne kadar dokunduğun her şey bahar-bahçeye dönüşse de, vardı hâlâ; kinle-nefretle oturup kalkan, iman ve tevekkül karşısında bulantılar yaşayan, ışığa lânetler yağdıran, sevgiye, muhabbete, savaş ilan eden...

Ama sen bütün aydınlığın, bütün uhrevî tılsımın ile bize kendi dilinle fısıldadın hakikati.

Açlığı mesela...

Sadece mideyle ilgili olmadığını hatırlattın açlığın. Ruhların açlığı, vicdanların açlığı. İnsanlığın merhamete, rikkate, şefkate olan açlığını hatırlattın olanca heybetinle. Ve bir bebeği emziren anne şefkatiyle tutup bizi, kinlerimizi, nefretlerimizi rahmetin o hayal gibi esintili ikliminde erittin.

Kubbeler senin aşkınla çınladı, sineler senin sevginle inledi, sana ait sevdâ terennümleri tüm ufkumuzu sardı. Aşağıdan yukarı kâfile kâfile niyazlar, nazlar, yakarışlar yükseldi, yukarıdan aşağı sağanak sağanak rahmet, mağfiret, bereket... Tabiri caizse, melekler yoruldu müminlerin sinesi ile Rableri arasında mekik dokumaktan. İçli bir sevdanın meyvesi gibi salkım salkım sarktın secdelerden.

Ne zaman uzandıysak, oradaydı ellerin. Ellerin ki rahmeti avuç avuç indirirdi semadan.

Şanslılar da vardı tabii... Kadınlar-erkekler, gençler-ihtiyarlar, bilenler-bilmeyenler, sıradan insanlar-bilgeler senin aydınlattığın gündüz ve gecelerde, zariflerden zarif halleri ve incelerden ince tavırlarıyla masallarda olduğundan daha parlak bir şekilde bu mübarek zamanın mânevî güzelliklerine büründüler, inanmış olma mehâbetini bir peçe gibi yüzlerine asıp, gözlerini ötelerin ışıklarıyla açıp-kapattılar... Gezdikleri her yere senin koku ve rengini çalar, duygularının derinliklerinde âdeta uhrevileşir ve birer melek kesilirler. Onların çehrelerinde, minarelerdeki mahyaları, sokaklardaki kandilleri, sanki onların süzölmüş bakışları, saçılmış incileri, dağılmış duyguları sanır; sanır ve onları, hayalinde rûhânileri resmettiği gibi görürdük. Korkarım ki biz o şanslılardan olamadık...

Şimdi gidiyorsun...

Ve biz yine, buruk bir eksiklik hissediyoruz ruhlarımızda. Oysa ne de çok hazırlanmıştık sana, 'bu kez' demiştik, 'bu sefer layıkıyla karşılayacağız onu, hiç olmazsa bu defa tam olarak hissedeceğiz tüm benliğimizle...'

Yine yarım kaldı, yine tam misafir edemedik seni, tam ağırlayamadık sinelerimizde...

Bu itibarla da, mahcup bir pişmanlık ile yüzüne bakamıyoruz yine. Bizi terk etmeni hiç istemiyoruz ama bir bir gelen her şeyin sırası gelince bir bir gittiği gibi, senin de gitmen gerektiğini idrak ediyoruz. Bayramı coşkuyla yaşarken utanıp sıkılacağız belki, hak etmediğimize inandığımız bir hediye nasıl baş tacı ederiz utanıp sıkılmadan? Ve biliyoruz, seneye yine geleceksin, tıpkı söz verdiğin gibi. Bundan eminiz. İçimizi kendimizle ilgili bir kuşku korkusu kaplamakta; ya biz burada olamazsak!

Ardından bir damla gözyaşı dökülebiliyoruz ancak seni uğurlamak için.

Hasretle...

Not: Tüm okurların bayramlarını tebrik ederim.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eylül'e mersiye

M. Nedim Hazar 2011.09.03

Mevsim Eylül de mi, ayaklanır hislerim...

Serin bir mağara gölgesinde sabır taşı çatlatacak kadar dingin ve sakin damla damla biriken billur pınarlar gibi parıldar derinlerimdeki duygularım. Ve ben her Eylül ayrılıkları hatırlar, tekrar kanarım.

Gerçi ayrılıklar artık eskisi kadar hasar veremiyor bana. Belki bünye alışkanlık yaptı, belki kabullendi asi ruhum.

Asla şikâyetçi de değilim aslında. Çünkü her giden bir boşluk bırakırken ardından, yeni ve -kalışlar kadar olmasa da- güzel hasletlere gebe bırakabiliyor bellekleri.

Sözgelimi hayaller ile sıkı fıkı oluyor sevdalı insan. Ducasse'nin Moldoror'u, Atay'ın Olric'i gibi kendine musahhar bir hizmetkâra dönüşebiliyor hayaller.

Ve bilir misin; hayalin kadar randevusuna sadık kimse yoktur. Ne zaman gözümü kapasam karşımdasın.

Biliyorum en fazla bir ömürlük uzunluğu olacak bu hasretin. Böylesi bir sevdaya, bir ömür, mesafe mi yani?

Sonra... Sonra teselliler anlamsızlaşıyor mesela... 'Hayat devam ediyor' sözü de tam olarak doğru değil, hayat hasrete dönüşüyor, bir noktadan sonra.

Şu doğru olabilir belki; sevdayı hayata dönüştürebilirsen devam eder ancak ve o zaman boyu kısa gelir ömrün, ürkütücülüğü kalmaz ölümün. Bir de zorluğu var tabii ayrılığın.

Gidişin bana başka yeni meziyetler kazandırdı. Sözgelimi yine; hayallerden yeni hayatlar inşa edebiliyorum artık. Umudun harcıyla karıyorum hasreti, içine bol miktarda gözyaşı döküyorum, mermer gibi sağlam yeni hayallerim oluyor. Büsbütün kötü değil hani.

Bir duvarını mutlaka eksik bırakıyorum hayallerimin, bir gün döneceksin umuduyla.

Sonra yorgun düşüyor ve 'bırak' diyorum, 'bırak aramıza yalnızlık girsin!'

Ve sen... Benden uzakta, ola ki gezinirken bir yerlerde...

Yorgun bir düş görürsen, bil ki benden düşmüştür.

Eylül geceleri tuhaf oluyor, Eylül sabahları uzak...

Ezanlarla beraber bekliyorum seni, aynı kararlılıkta ve aynı karanlıkta.

Gece ki, en çok hüznü damlatıyor tavan çatlaklarından...

Bir kalemde siliyorum gözyaşlarımı.

Bir kalem de unutturmuyor seni.

Bir şair geliyor sonra başucuma, yastığımın altına iştiriyor bilmediğim kelimeleri: "Yaşamak... Ne acayip iştir ki... Bu ne mene gidiştir ki..." Fırılıyor kalk borusunu duymuş siper süvarisi gibi; "He he hey de Tarantababu He he hey, yaşamak ne güzel şey!"

Bölüyor paslı bir bıçak gibi gecelerimi şair...

Yüzeyinde gölgeler besleyen duvarlarda cansız yatıyor elbiselerim.

Gülüşün geliyor yine, eski bir çaydanlığın eğimli burnundan tüten bir süt buğusu gibi kıvrılarak süzülüyor odama...

Bana 'nasılsın' diye sorma, ağlıyorum yine!

Karanlıktan korkmuyorsam, hayalinle olduğum içindir.

Gitmen 'olmaman' demek değil, kalırken olmayanlara nasıl anlatayım ki bunu?

Zaman çok zalim, yıllar, haftalar aylar... Sırayla ısıyorlar... Ne çok zehir varmış saatin akrebinde?

Ayrılık anlaşılır bir şey, mesafelere de... Mesafeyi merhametsiz yapan sevdanın büyüklüğü..

Ne kadar uzaksan o kadar yakınlaşmam lazım kendime, bunu temrin olarak belledim. Bir dua bırak mermer avlusuna güzergâhının, belki bir garip yolcu susuzluğunu giderir!

Acı büyütüyorsa ruhumuzu anlamı kalır mı yaralarımızın? Ve gerçeğe yaklaştırmıyorsa bizi günahlarımız, neye yarardı ki gözyaşlarımız!

Sonra soğuk terler dökülüyor duvarlardan...

Bir sela sızıyor rüyalarımın, avuçlarımda ettiğim duaların sızısıyla uyanıyorum.

Bak şiir yazdırdı bana yokluğun, her nakaratı suskunluk.

Böyle sulu sepken ağlamak için, yağmurlar gibi Eylül'ü mü beklemeliydim!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sanat mı dediniz?

M. Nedim Hazar 2011.09.05

Geçtiğimiz ay Film Arası Dergisi'nden arayıp, Radikal'den sevgili Uğur Vardan'ın; "Bugün Türkiye'yi saran siyasi iklim, 2002'yi çıkış noktası olarak alırsak yaklaşık dokuz yıldır iktidarda.

Lakin kendini yüzde 50'lerle ifade eden bu hareket, sanat alanında, özellikle de sinemada henüz düşünsel uzantılarını bulmuş ya da yansıtmış değil. Bu yolculuğun sanatsal izdüşümü hangi noktada, nasıl bir hesaplaşmadan geçiyor, Türkiye'deki yaşanan sosyolojik değişimlere nasıl refleks veriyor; bunu sinemada, en azından o ideolojiye sahip yönetmenler tarafından yapılan filmlerle görmek istiyorum." şeklindeki haklı bir tespitinden yola çıkarak, "Başbakan ustalık döneminden bahsederken, muhafazakâr sinemada bundan bahsedebilir miyiz?" şeklinde soru sormuşlardı. Sorularına verdiğim cevabı derginin internet sitesinde ya da arama motorlarında bulabilirsiniz.

Ben bugün başka ama konuyla da nispeten ilgili bir yaşanmış hadiseden bahsetmek istiyorum. Yaklaşık bir yıldan beri özellikle "muhafazakâr sinemacı" dediğimiz çevreden olan arkadaşlar her ay periyodik olarak toplantı yapıyor. İçlerinde deneyimli yönetmen, senarist, görüntü yönetmeni, müzisyen, yapımcı, prodüksiyon işleriyle ilgili birçok sinemacı var. Epey gazeteci ve sektörle bir şekilde ilgili isimler de katılıyor bu toplantılara. Bunların yanında sektöre yeni girmiş genç sinemacı kuşağın da ilgisi az değil.

Bir vakıf, dernek ya da başka tür kurumsal disiplin çerçevesinde beraber olma çabası değil bu toplantılar. Tamamen 'meşveret' esaslı, bir tür hal hatır sorma, hem/dem olma birlikteliği...

Bu toplantılar birkaç ay İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı Kültür AŞ'nin Topkapı'daki merkezinde yapıldı. Bakınız 'dı' diyorum zira artık orada yapılmıyor.

Çünkü kibar bir üslupla kapı önüne konuldu bu insanlar.

Sanırım her şey eski müdür Nevzat Bayhan Bey'in milletvekili adayı olmasıyla değişmeye başladı. Bizler 'Ah ne âlâ, kültür/sanatın en deneyimli isimlerinden biri Meclis'e giriyor' diye sevinirken, iktidar partisi birçok sanatçı gibi, Nevzat Bey'i de aday göstermedi.

Elbette onların bileceği iş ve bize düşmez, kimi listelerine alıp kimleri almadıklarını sorgulamak. Lakin güreşçiye, futbolcuya (bunları küçümsediğim için söylemiyorum asla, gerekli buluyorum hatta) gösterilen ilgi ve perestiş nedense sanatçıya gösterilmez siyasiler tarafından. Asla, daha fazla isim vererek işi kişiselleştirmek istemem. Ama içinde bulunduğumuz manzaranın net görülmesi açısından da böylesi bir yazı şarttı açıkçası. Nevzat Bey'in gidişiyle beraber değişti tabii bazı isimler. Yerine gelen beyefendinin ismini hiç duymadım ve tanımam da şahsen. Ve büyük ihtimalle çok değerli bir isimdir, kültür ve sanat alanında elbette ki yetkindir. Bundan şüphem yok.

Lakin bu tür görev değişiminden sonra kurumlarda yaşatılan bozgun ve talan psikolojisinin, parti farkı gözetmeksizin, devletin tüm birimlerine sinmiş olduğunu uzaktan gözleyen biri olarak söyleyebilirim. Kültür AŞ'de de böyle bir şey oldu sanırım. Ve enteresandır, yeni gelen yönetici arkadaşlar ilk iş olarak sinemacıları kapı dışarı etmeyi seçtiler.

Oysa hiçbir zararı yoktu bu sinemacıların kimseye. Herhangi bir işi, organizasyonu da engellemiyorlardı. Başka bir ülkede, şehirde olsa, yalvarıp yakararak tertiplenecek olan bir organizasyon büyük bir keyifle sona erdirilmeye çalışıldı.

Elbette birtakım zevatın engellemeleri ile durmaz bazı şeyler. Bu toplantılar hâlâ yapılıyor ama başka mekânlarda tabii. Ki sanata ne engeller çıkarılmış bu ülke tarihi boyunca. Eminim bu yazıdan sonra on türlü bahane bulunup, 'efendim şöyleydi de böyleydi de' filan şeklinde kendilerince açıklamaları olabilir sevgili yetkililerin. Ama tüm bunlar gerçeği değiştirmiyor ne yazık ki!

Son tahlilde manzara şudur yani: Siyaset ustalarının bürokratları sinemanın ustalarına, 'bizden ırak olun da nerede olursanız olun' deyip, okulsuz eğitim hayal eden siyasi zihniyetin yaşadığını bir kez daha hatırlatmışlardır bize.

Sanırım Kültür AŞ'nin o salonu, şimdi koltukları gıcır, masası düzenli, kliması kapalı güzel güzel dinleniyordur. İşte böyle.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Grip işler!

M. Nedim Hazar 2011.09.10

En iyimser anti-topik metinlerde bile insanoğlunun sonuna dair çizilen tablolarda virüslerle ilgili bir bölüm bulunur.

Türe ilgi duyanlar çok iyi bilirler; çeşit çeşittir virüsler ve hep birilerinin 'mutlak iktidar hırsı'ndan dolayı sonunda kendilerini de yok eden bir kıyamete dönüşür.

Biliyorum, henüz birkaç gün önce eylül ile mevsim ile ilgili börtü-böcek, hüznü-hazan yazıları kaleme alan birinden, böylesi karamsar girişli bir yazı beklemiyordunuz ve muhtemelen 'ne alaka?' sorusu gelecektir

aklınıza ilkin.

Dün bir haber ajansına düştü de öyle fark ettim. Maalesef tıp otoriteleri bu sene özellikle kuş gribi ile ilgili pek karamsarlar.

Tabii mesele bu tür salgın olunca bir dolu komplo teorisi yine gündeme gelecek...

Açıkçası günümüz dünyasının konjonktürel olarak da böylesi teorilere müsait olduğunu düşünüyorum. Zira milyonlarca yıldır varlıkları bilinen kuşların mesela, nasıl bir anda böylesi ölüm yayıcı olduğuna benim aklım pek basmıyor.

Tıp tarihçileri günümüze kadar tüm grip hastalıkları ve vebadan ölen insan sayısını 150 milyon civarı olarak söylüyorlar. Elbette yazılı kaynaklar ne kadarını kayda geçmiş bilemeyiz, lakin bildiğimiz kadarıyla büyük felaketlerin çoğu yakın tarihlerde olmuş hep.

Milenyum sonrası tablo daha da ürkütücü SARS, domuz gribi derken birkaç yıldan beridir kuş gribi diye korkutucu bir salgın ile karşı karşıya kaldık.

Bir yerlerde nedeni zor anlaşılan olaylar oluyorsa komplolar başlar hemen.

Kuş gribinde de böyle oldu sanırım.

Mesela bu gribin neden en çok Mısır, Endonezya, Türkiye gibi ülkelerde etkili olduğunu, yetkililerin birkaç cılız açıklamasından başka izah edebilen çıkmadı bildiğim kadarıyla. Ve bizzat yine konuyla ilgililer, göç yollarında yaşandığı söylenen bu tür vakıaların, bazı ülkelerin aynı göç yolunda bulunmasına rağmen, neden etkilenmediklerini sorguladı.

İdeolojik kapışmalardan, ticari ahlaksızlığa kadar birçok farklı teori üretildi bu konuda. Kimi Çin gibi yeni yükselen değerlerin önünün kesilmek istendiğini, kimi Müslüman toplumlara başka işle uğraşmalarını diye iş çıkarıldığını, kimi de ilaç kartellerinin oyunları olduğunu söyledi.

Hangisi, ne derece doğru hiçbir zaman bilemeyeceğiz belki.

İlgililer bu sene daha büyük bir salgın ve panikten söz etmeye başladı...

Siyasilerin bunu lehte/aleyhte kullanacağı aşikar. Ve korkarım ki ölümlerin yaşanması da mukadder.

Haddizatında şahsen ülkemize bakarak, bu tür teoriler için uygun bir mecra olduğumuzu düşünüyorum.

Hadi -ciddiye almasanız da olur- söyleyeyim: Misal bakmak lazım mesela, İbranice mi ötecek yeni grip kuşlar? Amerika'da Ermeni, Avrupa'da PKK lobisinin sobasına odun atıp ateşi harlayanlar, kuşu, taşı da kullanmazlar mı?

?200 milyon yıldır grip olsa bile farkına varamadığımız kuşlar, insanlığa ölüm taşıyorsa, bu işte bir griplik yok mudur!

Haksızlık etmemek lazım, ülke olarak bu konuda gayet ciddi çalışıyor yetkililer. Büsbütün duyarsız olunmadığı gibi, boş lakırdılara da yüz verilmiyor. 10 milyon kişi ücretsiz aşı olacakmış mesela bu yıl. İnşallah korkulan senaryo gerçekleşmez ve ekim ortasından sonra veba gibi bir kara bulut çökmez başta ülkemiz olmak üzere tüm dünyanın üzerine.

Yeri gelmişken, devletin resmî kuş gribi sayfasında mart ayından beri bir hareketlilik yok. O da mebzul miktarda kanatlı itlaf cihazı (ateşle yakma) getirtilmiş, ondan söz ediyor. Bu arada dijital broşür de açılmıyor sayfada, ilgililere duyurulur.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Emine ve Fatma Hanım bu filmi mutlaka izlemeli

M. Nedim Hazar 2011.09.12

Sadece Mersin'de, 8 ayda 25 kadın öldürülmüş.

35 kadın intihar etmiş, 350 kişi de intihar girişiminde bulunmuş Mersin'de. Resmî olmayan raporlara göre ülke genelinde günde 5 kadın cinayet kurbanı oluyormuş.

Eminim her akşam ekranlara çıkıp, bu hazin manzara üzerine konuşan, kendince çözüm üreten resmî, sivil, akademik uzmanları izliyorsunuzdur.

Çare teklifleri de çeşit çeşit... Kimi; kelepçe takılsın, diyor, kimi; hadım edilmeli erkekler, kimi; polis nöbet tutsun, kimi; sığınma evi sayısı artırılsın filan. Kimsenin aklına gelmiyor sanırım nasıl kelepçe, ne tür nöbetçi konulması hususu. Bir insanda vicdan kelepçesi açık oldu mu, onu hiçbir maddî kelepçe durduramaz, keza merhamet nöbetçisi olmayan bir kişiyi hiçbir emniyet önlemi durduramaz...

En çok da, modernizmin icat ettiği kaypak ve metazorik tanımlar can sıkıcı. Misal, 'töre cinayeti' deyip çıkıyor birçoğu.

Farazi sorumlu bulmakta üstümüze yoktur. Misal 'trafik canavarı' diye bir şey icat ettik. Belirli bir yaştaki çocuklar yollarda 'trafik' isminde bir canavar yaşadığına ve gelip insanları öldürdüğüne inanıyor.

Töre de böyle bir şey. Gelenek, an'ane gibi güzelim kavramlardan gelen bu kelimeyi, güncel yozluklarımıza siper ettik. 'Töre cinayeti' deyip işin içinden çıkıyoruz. Emine Erdoğan'ın geçtiğimiz yıl Şanlıurfa'da yaptığı konuşma aklımda benim. Şöyle demişti: "Hiçbir töre ve gelenek, kadına şiddeti meşrulaştıramaz..." Şiddet içeriyorsa töre olamaz zaten...

Yönetmen İsmail Güneş'in son filmi Ateşin Düştüğü Yer'i izlerken bütün bunlar geçti aklımdan. Film, bu tür cinayetlere, hadi adını koyarak söyleyelim; kadına şiddet meselesine alışılmışın dışında bir bakışta bulunuyor. Güneş, kamerasını vicdan ve merhamet denilen yerin tam göbeğine koyarak çalıştırıyor. İnsanı anlamaya zorluyor film boyunca izleyiciyi. Biçim ve içerik bakımından da ezber bozuyor.

Aslında bu seneki Altın Portakal Film Festivali'nin tema olarak 'Kadın'ı ele almasına bu nedenle sevinmiş ve içimden, 'İsmail Güneş tam zamanında doğru filmi çekmiş' diye geçirmiştım. Ama gelin görün ki, tamamı kadınlardan oluşan festival jürisi, hangi mülahazalarla olduğunu anlamadığım bir şekilde, bu filmi görmezden gelmiş.

Enteresan tabii... Kendi toplumumuzdaki sahici bir sorunu, gerçekçi bir tarzda filme almak nedense ilgisini çekmiyor entelektüel çevrelerimizin.

Henüz vizyon şansı bulmayan Ateşin Düştüğü Yer filmini anlatarak filmin tadını kaçırmak istemem. Ancak, bu film kaba saba birtakım yaftalar ve tanımlar ile sorumluluğu töreye atma kolaycılığından kaçıyor. Üstelik bunu yaparken ucuz duygu sömürüsü ve Anadolu insanı aşağılamasına da girişmiyor. Kamerayı gerçeğin kıyısına dayıyor yönetmen ve izleyicinin vicdanına dokunuşlarda bulunuyor.

Haksızlık etmek istemem, geçtiğimiz gün devletin de birtakım çözüm çabaları içinde olduğunu okudum medyada. Misal; Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı'nca hazırlanan "Kadın ve Aile Bireylerinin Şiddetten Korunmasına Dair Kanun Tasarı Taslağı"yla cumhuriyet başsavcılıklarında "şiddetten koruma bürosu" kurulması öngörülmüştü.

Ne enteresandır bu alanda yapılanların tamamı 'testi kırıldıktan sonra'ki aşamalarla ilgili. Cezalandırılma, hapse atılma, hadım edelim, kelepçe takalım... Toplumun bu alandaki idrakine, vicdanına, aklına, insafına yönelik çalışmalardan bahseden pek yok.

Filmlerinde, dizilerinde, tartışma programlarında çarpık aile yapılarını, şiddeti, cinayeti normalleştiren bir toplumun geldiği hazin durumu adli ve polisiye tedbirler ile çözmeye çalışıyoruz nedense.

İşte bu nedenle sevgili İsmail Güneş ne yapıp edip filmini başta Sayın Emine Erdoğan olmak üzere, Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı'mız Sayın Fatma Şahin'e mutlaka izlettirmeli bence. İzlettirmeli ve bu trajik toplumsal meselemizin çözümünün sadece polisiye tedbirlerden geçmediğini gösterebilmeli.

Teşhisi yanlış koyunca, en fiyakalı yabancı tedavi yöntemleri bile çare olmuyor ne yazık ki!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hesap

M. Nedim Hazar 2011.09.17

Sinemanın 'haşarı çocuğu' olarak bilinen Lars Von Trier, geçtiğimiz Cannes Film Festivali'nde filminin tanıtımını yaparken, epeyce de densizlik sularına girerek, 'Hitler'i anlıyorum, Yahudileri seviyorum ama çok değil.

Çünkü İsrail bir dert.." gibi cümlelerle biten ve sonunu toparlayamadığı bir açıklama yapmıştı. Daha önce, inanç ve ırkçılık konularında da benzer densizlikler sergileyen Danimarkalı yönetmen meselenin farkını çok kısa sürede anladı. Bütün kutsal kavramlar, dinler ve inançlar konusunda son derece hoşgörülü ve özgürlükçü olanlar, konu İsrail ve Yahudilik olunca benzersiz bir katılığa bürünmüştü yine. Trier sonradan ne kadar özür dileyip toparlamaya kalksa da, belirli çevrelerin hışmından kurtulamadı.

Ve şöyle demek zorunda kaldı: "Sözlerim tamamen aptalcaydı. Ben Mel Gibson değilim. Sadece Hitler'in sığınakta nasıl plan yaptığını anlayabildiğimi söyledim. Onun yaptıklarını yapmak istediğimden değil."

Danimarkalı sinemacı hazır öfkeleri başka birine, bir meslektaşına olan Mel Gibson'a yönlendirerek işin içinden sıyrılmayı dener ama, bu tür sıkıntıları bilenler için bunun da bir çare olmadığını söylemek kehanet olmayacaktır. İsrail'in ve Yahudi lobilerinin nefretini kazandınız mı kolay kolay iflah olmazsınız, böyle bir genel kanaat vardır.

Mel Gibson'u hatırlayalım. Bir sanatçı cesareti ile İsa'nın Çilesi isimli filmi çektiğinde Müslüman ya da Hristiyanların tepkisine benzer bir tepki ile karşılaşacağını umuyordu sanırım Gibson. Öyle olmadı tabii. Hatta kitlesel anlamda çok fazla bir tepki bile görmedi Yahudilerden. Darbeyi farklı yerlerden yedi. Hollywood yapım firmaları kontratlarını iptal ettiler ünlü oyuncu ile. Braveheart'ın ünlü yapımcı, oyuncu ve yönetmeninin kariyeri bitme noktasına geldi. Değil yönetmenlik, sıradan filmlerde rol bulmakta bile zorlanmaya başladı. Ardı ardına açılan davalarla zor durumda kaldı. En sıkıntılı günlerini ise açılan boşanma davasında geçirdi.

Öyle bir duruma geldi ki, Amerika'yı terk etmek zorunda kaldı.

Bir nevi 'özür' kabilinden Yahudileri yücelten bir proje hazırlayarak durumu toparlayabileceğini zannetti. Yunanlılara karşı Yahudi isyanını başlatan "Judah Maccabee"nin (Yehuda Makabi) hayatını anlatan bir proje için kolları sıvadı ama Yahudi lobilerini yine karşısında buldu, 'Sen kimsin ki bu filmi çekmeye cüret edersin' türünden tepkilerle karşılaşınca, şimdi o da ne yapacağını şaşırmış durumda sanırım.

Çektiği bir film meslek hayatını durma noktasına getirdi, özel hayatını allak bullak etti, yıllardır bir yıldız olarak yaşadığı ülkeyi terk edip, kendi topraklarına döndü.

Geçtiğimiz gün yaşanan 'MIT'in PKK ile görüşmesi' kaydının internete düşmesi olayı bana tüm bunları anımsattı. Kişisel kanaatime göre basit bir şey değildi bu sızdırma operasyonu. Bir tür devlet operasyonuydu.

Mavi Marmara Raporu sonrasında zirveye tırmanan Türkiye-İsrail hükümetleri arasındaki gerilimli süreç sonrasında yaşanacakların belki ilk adımıydı. Gerçi BM İnsan Hakları Konseyi, Palmer Raporu'nun siyasi ve kabul edilemez olduğunu açıkladı ama -yine şahsen- raporun bu tür çıkışların önüne geçilmek için birtakım mahfiller tarafından medyaya sızdırıldığını düşünüyorum.

Açıkcısı, bu çerçeveden bakıldığında durum çok da iç açıcı değil. Türkiye'nin bu şekilde diklenmesi, zulmü bir yönetim tarzı olarak içselleştiren zihniyetlerin bundan sonra çok daha fena şeyler yapabileceğini akla getiriyor.

Teröre destekten tutun da, uluslararası platformda her türlü ayak oyununa da kadar bir dolu şey yapabilirler sanırım. Aykırı yönetmenlere tükürdüklerini yalatanların, Mel Gibson'a hayatı zindan edenlerin, gizli görüşme kayıtlarını ortalığa saçmakla yetineceklerini düşünmüyorum. Beni teselli eden tek şey var, o da şu kutsal referans: "Onların bir hesabı varsa, Allah'ın da bir hesabı vardır!"

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dekolte zihinler

M. Nedim Hazar 2011.09.24

Habercinin kendisi -çok özel şartlar dışında- haberin bir parçası olmaya başlamışsa, o haber ve habercilikten kimseye hayır gelmez. Misal bir gazeteci, bastığı her fotoğrafta kendisi de arz ı endam ediyorsa haber dışında bir isim koymak zorundayız o duruma.

Hele hele bu durumu genel karakteristiği haline getirmişse, işin içine başka bilim dalları girer. Şunu demek istiyorum: Diyelim ki Somali'de açlık var ve gazeteci olarak oraya gittiniz. Öncelikli işiniz yaşananları tüm çıplaklık ve çarpıcılığıyla okurlarınıza/izleyicilerinize aktarmak olmalıdır. Açlık sıkıntısı çeken çocuğu kucağınıza alıp 'Benim de senin gibi çocuğum var evladım' filan diye haber yaparsanız sorun var demektir. Hürriyet'in

tekaüt yayın yönetmeni ne yazık ki bunu bir tarz haline getirmiş durumda. Kutsal beldelere gidip, Allah'ın evine sırtını dönerek objektife poz vermeyi gazetecilik ile izah edemeyiz, başka şey gerekir. Ya da Amerika'da cuma namazına gittiğinizde haberin öznesi kendinizi yaparsanız bu gazetecilik olmaz. Bütün bunlara rağmen, hâlâ istediğiniz kadar geri dönüş alamıyor, yazdıklarınız, yaptıklarınızın yeterince ses getirdiğini düşünmüyorsanız, toplumun sinir uçlarına baskı yaparak sivri çıkışlar denersiniz. Ertuğrul Özkök de öyle yapıyor ne yazık ki... Bakıyor ki kimsenin önemsemediği, tartıştığı, ciddiye aldığı yok, işin şirazesini kaçırdıkça kaçırıyor. Son olarak kaleme aldığı 'Dekolte bir türban yazısı' da sanırım bunun bir tezahürüydü.

Başörtüsü Cumhuriyet tarihinin en derin yaralarından biridir. Bir değil, birkaç jenerasyon ülkedeki bu saçma ve insanlık dışı yasaktan dolayı savrulma yaşamış, acılar, trajediler vuku bulmuştur. Şüphesiz daha düne kadar uygulanan iz'andan yoksun yaşağı sadece bir grup din karşıtı bürokrat, siyasetçi ve akademisyene yüklemek doğru değil. Yaşanan acıların en baş sorumlusu kendilerini bu ülkenin 'Amiral gemisi' olarak ilan edenler ve onların zihinsel vagonlarıydı. Bakmayın bugün siz dillerine doladıkları sözde 'özgürlük, demokrasi' laflarına. Bu kavramlardan ne anladıklarını bu ülkede yaşayan herkes biliyor.

Özkök son yazısında biraz da kişisel çıkarları doğrultusunda, suret i haktan gibi görünmeye çabalayarak, birkaç doğru gözlemden yola çıkarak yine üzerinde durduğu o tepeden, olanca iticiliğiyle "Dizilerde tecavüze uğramış türbanlı kadın da görmeye hazır mısınız?" diye soruyor ve artık o ve onun gibilerinin çiğneye çiğneye iğdiş ettiği klişeye sığınıyor: 'Kimse bana örtülüler daha namusludur iddiasıyla gelmesin.'

Bilmiyorlar, bilmezler. Bu din öyle bir din ki, cennetle müjdelenen kutsiler bile, yaşarken kendini garanti altında görmemiş, takvadan taviz vermemiştir. Bilmezler; çünkü dine, dindara yaklaşımları, Sharone Stone'a olduğu gibi magazineldir, koftur, hamdır. Ama meselenin ciddi bir yönü var. Madem talep etti birkaç hatırlatma yapayım bay Özkök ve hempalarına. Sedat Ergin bir TV programında şöyle demişti: "Türbanlı birini Milliyet'te yazar yapmam, ona yazı yazdırmam. Benim kimliğime, duruşuma türbanlı yazar uymuyor. Bizim çizgimize türbanlı yazar uymaz." Eskiden öyleydi de, bugün farklı mı? Milliyet iki gün önce yaptığı, Başbakan'ın 'Tehiyat'taki işaret parmağının gizemi haberiyle zerre kadar yol almadığını kanıtladı.

Hürriyet birkaç yıl önce 60. yılı dolayısıyla bir ilave yayınladı. Hâlâ sakladığım ve bence tam anlamıyla ibret-i alem bir nüsha olan o ilavede, Bild Gazetesi Yayın Yönetmeni Kai Diekmann şöyle yazmıştı: 'Ve biz Almanların, Hürriyet'in siyasi İslam tehlikesine karşı yürüttüğü mücadeleyi bizim için de yürüttüğünü anlamamız gerekiyor!'

Bugün 'dizilerde niye türbanlı yok' gibi masum gibi görünen bir alicengizliğe başvuran zihniyet acaba örtülü ve dindar insanları hayatlarının hangi bölümünde görmek istediklerini bilmek açısından da önemliydi o ilave. Zira bir tek örtülü personelin olmadığı o medya grubunda sadece çaycılar ve temizlikçiler örtülüydü! Durum bu... Bırakınız dizilere örtülü yazdırmayı, bu ülkenin okullarına, kamusal alanına alın yeter...

Her örtülü namus timsali mi Allah bilir. Ama inşallah her başı açık ve devletçi Sayın Özkök gibi zihinsel dekolte değildir.

Umarım yani...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Harbi Ahmet Hoca

M. Nedim Hazar 2011.09.26

Ankara...

80 İhtilali'nin hemen sonrasındaki yıllar. Yıllarca terör altında inlemiş bir ülkenin başkenti madden/manen perişan halde. Kurum, her yer kurum... Sadece devlet kurumları değil bahsini ettiğim, bildiğiniz is, baca kurumu. Hava o kadar kirli ki, sokakta sigara içeni dövüyorlar, gibi şehir efsaneleri dolaşıyor ortalıkta.

Hayatımın bir yılını geçirdiğim Ankara ve Cebeci semti...

Mülkiye'nin hemen karşısında, stadyum ile tren istasyonu arasında kalan bir sokakta, köhne bir binanın en alt katında kalıyoruz öğrenci arkadaşlarla.

Bir cuma günü ev arkadaşım, "Hadi kalk erkenden gidelim de, kulağımız iki çift hakiki kelim işitsin, kalpten yükselen coşkuyla biz de ihtizaza gelelim." dedi.

Başta, abartıyor, diye düşündüm.

Cebeci Camii'nin (ya da resmî adı başka bir şeydi) yolunu tuttuk...

Bir kalabalık ki, sormayın... Müminlerin omuzunda, yukarıdan atıldığında yere düşmeyen manevi iğneler dolu.

Ve hoca belirdi minberde.

O ne heybet, o ne haşyet!..

Bir ses ki, mikrofon olmasa dahi çatlayacak sanki inancın mermer sarayının duvarları...

İç ezan, dua faslından sonra cebinden bir kâğıt çıkardı Ahmet Hoca. Fısıltıyla sadece kendinin anlayabileceği şekilde okuyarak bir göz attı. Sonra kıvrıp kâğıdı cebine koydu.

Muhtemelen Cunta'nın yazdırttığı Diyanet hutbesiydi elindeki ve beğenmemişti... İrticalen başladı hutbeye, o konuştukça dünyeviliğin sun'i havası dağıldı mabette. Öksürük sesleri, 'ah'lara dönüştü bir süre sonra. Fesahatle anlatıyordu, tane tane.. Ve herkesin anlayabileceği bir yalınlıkta. Kendine has şivesi sesine daha da uhrevi bir hava katıyordu. O anlattı, biz dinledik, o anlattı biz hüznünlendik, irkildik, kendimize geldik...

Gerçekten de kulağımızın da, yüreklerimizin de kurumları dökülmüş, pasları silinmişti...

Akabinde namaz ve tesbihat.

'Çıkmayalım hemen' dedi arkadaşım.

Bekledik...

Ahmet Hoca o kocaman cüssesi ile geldi ve cübbesini çıkarırken bize baktı. Arkadaşım eline yöneldi, ardından ben.

Arkada beş-on tane çocuk ve genç duruyordu.

'Hepsi çocukları' dedi arkadaşım. Ben daha da hayrete düşerken, kendimizi tanıttık bir yandan. 'Sübhaneallah!' dedi ve ekledi: 'Rabbim sayınızı artırsın.'

O cuma ve Ankara'da bulunduğum -neredeyse- her cuma Ahmet Bayram Hoca'ya koştum. Boğulduğumuz dünyevi bunaltıcı dünyada, bir nefes borusuydu vaazı, hutbeleri. Köken olarak medrese tahsilli olduğu için,

klasik Diyanet imam ve vaizleri gibi anlatmıyordu. O anlattıkça asr-ı saadet beliriyordu gözümüzün önünde. Bedir'de cenge giriyor, Hudeybiye'de hikmet avlıyorduk. Belki yeni bir şey anlatmıyordu bilenler için. Ama anlattığı şeyleri bin kez de duymuş olsak dahi, sanki ilk kez duyuyormuş gibi heyecan ve hayretle dinliyorduk.

Müheykel edası, Davudi ses tonu ve mahreçlerin hakkını verdiği telaffuzu ile gönlümüze inşirah salıyordu...

Derken...

Ankara'dan kaçır gibi ayrıldım...

Yepyeni bir şehir, yepyeni bir hayat oldu benim için...

Ve yeni bir iş elbette..

Ve bir gün, çalıştığım işyerinde biriyle karşılaştım. Birini hatırlatıyordu bana, ama kimi?

Çok sonra öğrendim ki, Cebeci Camii'nde, kendi babasından ders alan çocuklardan biriydi iş arkadaşım. Bilincimin ilk açıldığı dönemlere denk gelen gönül mimarlarımdan birinin oğluyla yıllar boyu mesaiyi paylaştım, dost oldum, zaman zaman mübarek babasını yâd ettik hayırla..

Ve ne acı ki, dün aldım haberi..

Tillo medreselerinden icazetli Hafız Ahmet Bayram Hoca vefat etmişti. İçimden inceden bir cam çatlama sesi geldi adeta...

Bilinmek, meşhur olmak gibi bir derdi olmayan, ömrünü Kur'an ve din-i Mübin-i İslam'a vakfetmiş bir büyük alim göçmüştü dünyadan.

Ekranlarda reyting uğruna müptezellikler gün aşırı yaşanırken, hocaların en hası, hasbisi, harbisi, dar-ı bekaya göçmüştü... Sessizce, haber vermeden...

Zerre miskal hayrın hukukunu gözeten Rabb'im eminim -dilerim- ki onu cennet-i âlânın en has bahçelerinden birinde Efendiler Efendisi'ne komşu edecektir. (İnşallah)

Alimin ölümü âlemin ölümü gibiymiş gerçekten. Her alim kaybında olduğu gibi, âlemin bir taşıyıcı sütunu daha çekti kendini bu âlemden. Ahmet Hoca'ya dualarla rahmet, sevenlerine ise başsağlığı diliyorum büyük bir kederle.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Korku şirketi

M. Nedim Hazar 2011.10.01

Aslında belki tam olarak şirket diyemeyiz belki. Daha çok şebeke... Gönüllülerden ve profesyonellerden oluşan bir tuhaf organizma, demek daha doğru belki...

Kuruluş tarihi bugün değil bu şirketin, yakın geçmiş de değil. Eski belki, epey eski hatta.

Nesilden nesile, belki arada jenerasyonlar arası kopukluk olmasına rağmen bir ruhsal vesayet sistemi ile çalışan, biriktirilen korkulardan miraslar bırakan, kuruluş amacı ve sermayesi 'Nefret' olan bir şebeke bu.

Şirketin patronları genelde ortalıkta görünmüyorlar. Belki bizzat bu network için çalışanlar bile tanımıyorlar esas sahiplerini. Hedef, 'ülküde birlik' olunca ne patronluğun önemi kalıyor ne işçiliğin, ne şahlık ne de piyonluk fark ediyor, nihayetinde aynı kutunun taşları bunlar!

Dediğim gibi, belki fonksiyonlarına göre bir 'ustalık' ya da 'profesyonellikten' bahsedebiliriz. Kimi hayatını bu işe vakfetmiş, kimi çıkarı doğrultusunda kısmi işbirliği içinde taşıyor nefret üretim bandına korkuları.

Kendilerinden önce bu işi yapanları çok fazla tanımalarına da gerek yok aslında, hedef aynı, yöntem değişebiliyor zamanla. Bir de kavramlar ve argümanlar güncelleniyor dönem dönem.

Konjonktüre göre görünürlükleri oluyor, kimi zaman her yerdeler zannedebilirsiniz, kimi zaman da sanki hiç yoklarmış gibi gelebilir size. Ama hep oradalar ve üretim bantları sürekli çalışıyor bir şekilde. Kabataslak 70-80 yıllık bir kurumsal deneyime sahipler diyebiliriz belki. Bu nedenle bazı şeyleri çok iyi beceriyorlar; misal toplumun en zayıf olduğu anda, nereye vuracaklarını, nefret yükledikleri konteynerleri nereye yıkacaklarını çok iyi biliyorlar.

Bu anlamda fırsatçılıkta da çok gelişmişler.

Bir özellikleri daha var. Sadece 'Öcü' üretmekte mahir değiller. Kendi tıynetlerine göre kahraman da üretebiliyorlar, hain de... Ne ki ne kahramanları gerçek kahramandır ne de hainleri gerçek hain. Hatta tam tersi bir anlam bile çıkarılabilir onların üretmeye çabaladıkları algılardan.

Ortak hedefe yönelmiş bir tür zihni ve idraki kilitlenmiş nefret ordusu diyebiliriz onlara. Ve abarttığımı zannetmeyin, inanılmaz acımasızlaşabiliyorlar aynı zamanda. Bırakınız düşman olarak addettiklerine her türlü zulmü, iftirayı, kötülüğü reva görmeyi, kimi zaman kendi içlerindeki şebeke mensuplarından birilerini bile harcamaktan asla geri durmuyorlar.

Böylelikle bir yandan timsah gözyaşı dökerken diğer yandan korkunun onlara açtığı yeni yollarda, yeni köşebaşı tutmaya çabılıyorlar.

'Neden?' sorusuna verilecek en genel cevap belli aslında lakin, bu işin hikmeti kadar patolojik de bir cevabı var.

Onlara sorarsanız, bu memleketi en çok kendileri seviyordur. Hatta çoğu zaman bağırıp çağırarak, ağızlarından köpükler savurarak bu ülkeyi ne kadar sevdiklerini dinlersiniz. Ancak bir tane örnek gösteremezler bu vatan aşkı için yaptıklarına. Sadece kan akıtmış, kaos oluşturmuş, can almışlardır sevgi adına.

Hastalıklı bir sevgidir bu. Marazidir. Zira 'bizim kadar kimse sevemez'den çıkar her şey. Kendileri dışında sevenlerin bu topraklara zarar vereceğini düşünürler. Kalabalıklar zaten umurlarında değildir. Bir değil birkaç milyon insan bile bu uğurda harcanabilir, ne gâm!

Ve her hastalıklı sevginin uçurumu onları bekler aslında, ellerinden kayıp gittiğine inandıkları anda 'ya benimsin ya toprağın' arabeskine sapar yolları.

Bu ülkeye madden ve manen çok şeye mal oldu bu şirketin faaliyetleri. Çok zaman kaybettirdi, çok para kaybettirdi, çok insan kaybettirdi.

Şimdilerde bir bozgun psikolojisi yaşıyorlar ama emin olun birtakım izbelerde yeniden toparlanma çabası içindeler. Belki üretim bantları geçici olarak durmuş gibi ama ilk fırsatta tekrar kaldıracaklar şalteri...

Allah bu tür şebekelerin şerrinden korusun ve tekrar kucağına düşürmesin bu memleketi!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu şehir

M. Nedim Hazar 2011.10.03

Hastayım...

Sinsi bir ateş, kuru bir öksürük ile işbirliği içinde hücum ediyor soluğuma... Nefes alamıyorum adeta...

Ve pencereden görüyorum; dumanlar tütüyor evlerin çatısından, erken söndürülmüş bir yangından kalma gökyüzüne doğru. Kılcal damarları kabarmış, pörsümüş bir deri gibi geliyor bana şehrin yolları. Bir kocakarı ağzındaki dişler gibi seyrek, uzaktan evlerin ışıkları.

Şehir yorgun galiba.

Hayır!

Şehir de hasta sanırım...

Yaşlı ve yaralı bir dev gibi çökmüş bir yanına. İnleyerek soluyor sanki.

Nefes alamıyor şehir, ben yutkunamıyorum.

Ya insanlar kimliklerini verir yaşadıkları şehre, ya şehir sindirir dokusunu insanların içine. Gayrısı yok...

Şehir neyse biz oyuz!

Ben neysem şehir de o!

Biliyorum; sabahı zor ediyor bu şehir. Ve gündüzleri daha yalnız tahmin edilenin aksine...

Tersine bilinenin; her gece kollarında binlerce yaralı saklıyor. Ninni söylüyor nemli duvarları, yaraları açıp açıp temizliyor kendininkileri önemsemeden.

Yarası yarasına denk gelince anlaşıyorlar şehir ve insan.

Yağmur üşütüyor sonra uzun uzun. Titretiyor mazgallarını. Sokaklar alıyor ateşini kimsesizlerin, yağmur söndürüyor hararetini şehrin.

Her şehrin bir derdi var, en az insanlarınki kadar.

Hoyratlıkla yaralanıyor bedenlerimiz, bilir misiniz; şehirler de kanar!

İhanetler iz bırakıyor belleklerimizde, biz farkında olmadan deruni feragatini, hırpalıyoruz şehrin ruhunu.

Gözbebeklerine yaş oturmuş, kalbine kama saplanan yaşlı bir av hayvanı gibi vakur bir sessizlikle karşılıyor tüm bunları şehir.

Kırpıyor gözlerini acıdan, bağırıyor sancıdan; bunu da yalnız yaralılar anlar!

Sonra yanaklarını şişiriyor bulutlar ve bir serin rüzgâr üflüyor siluetlerin üzerine. Ne denirse densin, rüzgâr ruhani bir nefes şehirler için, bir merhem, küçükken annelerin yaralarımıza üflediği gibi.

Hırçinsa lodos, bunda şehrin suçu yok, yalnızların da, umarsızların kabahati bu öfke, bu çalkantı.

Anılar vuruyor belleğini şehrin, hatıraların bizi vurduğu kadar.

İnsan özler, şehirler de.

Gidenin peşinden içli bir ağıt yakar şehir, hele de çok seviyorsa. İnsan uzaktaysa şehrinde, kötü anılarını nasıl silerse hatırladıkça, öyle siler şehrin zalim yönlerini.

Evet, acımasızdır bazen şehirler. Ama insan da öyle değil mi?

Kabuk bağlamaktan sertleşmiştir şehrin dokusu. Derilerimiz gibi. Biz dokundukça teselli ettiğimizi zannederiz ama kanar kabuk bağlamış yaralar.

Ne ki bekler bizi şehir, vefalı bir dost gibi bıkmadan.

Ve unutmadan.

Unutmaz şehir, belki bu yönüyle insandan daha erdemlidir çoğu zaman.

Her giden, bir parçasını koparmasına rağmen, gönül koymaz, alınmaz, dert etmez aldığı yaraları.

Bu yüzden büyüktür şehirlerin sevdaları...

Kendinizi görmek istiyorsanız, aynanızdan şehrinizi seyredin...

İnsan aynasıdır çünkü yaşadığı şehirlerin...

Ne fazla, ne eksik...

Onun kadar kirli, onun kadar temiz...

Dedim ya; ben neysem şehrim de o...

Kış başlıyor işte.

Hoşnutsuzluğun kışı!

Mevsim soğuğa dönüyor ve bildiğimiz halde hazırlıksız yakalanıyoruz her seferinde.

Şehirler gibi.

Hastalanıyoruz...

Bu şehir gibi.

Zaten çıplaksınız!

M. Nedim Hazar 2011.10.08

Sanırım ölüm en iyi hatırlatıyor hayatın kısalığını. Yaşımız kaç olursa, sağlığımız nasıl olursa olsun ve ne kadar dilimizde 'dünya fani' kelimesi dolaşıyorsa da, Yaratıcı'nın genlerimizi kodlamasından olsa gerek; sonsuzluğa meftunuz.

Artık duymayan kalmamıştır; dev teknoloji şirketi Macintosh'un kurucusu, başkanı ve mucidi; her şeyi Steve Jobs da diğer ölümlüler gibi her şeyi burada bırakıp öte âleme gitti. Hayat hikâyesini de okumuşsunuzdur sağdan soldan, meşhur mezuniyet konuşmasını da dinleyeniniz çoğunluktadır.

Nedense bu tür insanlar ya tipik milli refleksimizle 'çok da abartmayalım' diyerek yok sayılır ya da hakikaten çok abartılır, yere göğe sığdırılmaz. Oysa her ölüm gibi Jobs'un ölümünün de anlattığı çok şey var bence.

Bir kere en az bir teknoloji insanı kadar gönül insanı olduğunu biliyordum Jobs'un. Kim bilir, belki de başarısının altında yatan en önemli unsur buydu; yani samimiyeti. Öyle ki, ipliği iğneden geçirdiği anda bile muzaffer hislerle coşan insanoğluna, yaptığı onca teknolojik keşif ve gelişmeye karşın, 'Büyütülecek bir şey değil' diyebilen mütevazı bir ruha sahipti Steve Jobs.

Elbette hayat hikâyesi ilginçti. Kökeni, biyolojik ailesinin kaygıları, evlatlık olarak gittiği ailesinin baştaki hayal kırıklıkları. Ve bir idealist olarak, görünürde neredeyse doğru hiçbir şey yapmayı. Bu nedenle Jobs gibilerin, kariyerini örnek olarak sunmamak lazım gençlere, ruhunu ve ideallerini anlatmak lazım. Eğitimsizliği, her şeyi yarıda bırakmayı değil, şu sözünü salık vermek lazım gelecek nesillere: "Bazen hayat kafanıza bir tuğlayla vurur, sakın inancınızı kaybetmeyin."

Mac'a karşı inanılmaz önyargılıydım eskiden. Hâlâ da, ticarî kurnazlıklarına karşı mesafeliyim. Ama ünlü Forrest Gump filmindeki muhteşem bir zekâ 'trük'ü yemiş bitirmişti beni. Anlatıyor 'Saflığa güzelleme filmi' olan Forrest Gump'un kahramanı: "Arkadaşım paramı bir tür meyve şirketine yatırmamı sağladı. Beni aradı ve artık para konusunda sıkıntımız kalmadığını söyledi..." Bu sırada Forrest posta kutusunu açıyor ve Apple'dan gelen mektubu okuyordu görüntüde.

Steve Jobs da belli ki kalbini dinleyen adamdı. Klişe ifadeyle en vahşi kapitalizmin hüküm sürdüğü bir kültürde, yüreğinin götürdüğü yere gitmekte bir an bile tereddüt etmeyen biriydi. Bir garajda kurduğu ve kısa sürede zirveyi yakaladığı şirketten kovulurken bile bunu bir 'şans ve kaderin armağanı' olarak görmüştü.

Hani vardır ya çocukluk yaşlarımızda yaptığımız noktaları birleştirme bulmacası... Hayatı öyle düşünüyordu ve kaderin hangi noktayla hangisini birleştireceğine teslim etmişti kendini. Kendini noktaların hareketine bırakmış bir teslim olmuş insandı. Ve bir arayış insanıydı. Şöyle diyordu: "Neyi sevdiğinizi bulmak gerek. Bulduğunuz zaman anlarsınız bunu!"

Bir gün bir yerden şunu okumuştı: "Her gününü son günün gibi yaşarsan, bir gün mutlaka haklı çıkarsın." Ve şöyle diyecekti sonra: "33 yaşımdan beri her sabah aynaya bakıp, kendime şunu sordum: Eğer bugün hayatının son günü olsaydı, bugün normalde yapacağın şeyleri yapmak ister miydim? Üst üste verdiğiniz cevaplar hep 'hayır' ise hayatınızda değişiklik yapmanızın zamanı gelmiştir." Bu nedenle ölene kadar yaptı sevdiği işi...

Kişisel servetinin milyar dolarlar seviyesinde, şirket varlığının ise 400 milyardan fazla olduğunu yazıyor ajanslar. Ama onun umurunda değildi sanırım bu. Annesinden bir vasiyet nasihatı vardı çünkü: "Annem, bir insanın ancak ihtiyacı kadar servetinin olabileceğini, gerisinin gösteriş olduğunu söylerdi."

Milyar dolarlık adamın hayatına, giyimine, insanlarla olan ilişkisine baktığımızda gösterişin zerresini göremedik belki de bu yüzden. 'Zaten çıplaksınız' diyordu, dünya malının dünyada kalacağına gönderme yaparak.

Steve Jobs öldü. Ölümüyle, bize birçok şeyi hatırlattı tekrar. En önemlisi, kendi ölümümüzü...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ağlayan Başbakan

M. Nedim Hazar 2011.10.10

Bitmişti Eylül ve biz biliyorduk ki, Ekim ağlaktı birçok aydan daha fazla.

Eylül sıkıntılıydı hep, biriktirirdi hüznü içinde ve bir türlü boşalamazdı ki bu yüzden bizleri kederden kedere vururdu günler boyu. Bir yağsa, rahatlayacaktı Eylül ama bulutlar dillerini çözdüğünde Eylül gitmiş oluyordu ne yazık ki!

Ekim yağmurlarla gelirdi hep... Yağmur ekerdi bulutlar toprağa bugünlerde...

Islanırdı şehirler; dallar yaz boyu kaybettikleri ıslaklığı ekim ile beraber biriktirmeye başlardı tekrar.

Sadece dallar mı?

Değil elbet...

Yollar, dağlar, yamaçlar...

"Dağlarda beyaz, kırmızı, koyu siyah değişik renklerde yollar, patikalar..." (Fâtır)

Yaz mevsimi tozdan bir nevresim sererdi dünyanın üzerine ve sonbahar yağmurla yıkamaya başlardı tüm kirleri...

Hüzün sahne alıyordu yağmurlardan önce...

Güneş çekiliyordu ilkin büyük bir sessizlikle...

Bulutlar yanyana saf tutuyor ve 'sıkışıyor'du... (Nebe)

Tuhaf bir yalnızlık esir alıyordu yeryüzünü...

Sonra yağmur iniyordu gökyüzünden.

Bulutlar anne gözlerinde biriktirirler yağmurları. O yüzden normal gelir hep bize annelerin ağlaması.

Anneler ağlar ve biz yadırgamaz, şaşırmayız.

Annedir çünkü, gözyaşıyla besler hayatı.

Fakat insan en az bir kere ömründe annelere ağlar.

Vardır elbet ağlamayan bahtsızlar, onlar öte yana.

Fakat, anneye ağlarken evlat çocuklaşır, yaşı ne olursa olsun.

Tüm dünyevi kostümleri çıkarır atar, anneye dökülen gözyaşları.

Gözyaşları akıtır dünyanın üzerimize yapıştırdıklarını, ağır bir makyaj gibi akar yanaklarımızın oluklarından.

Gözyaşı bizi çocuklaştırır, içli bir bebeğe dönüşürüz makamımız mansıbımız ne olursa olsun!

Başbakan ağlıyor, çünkü bir evlat...

Daha önce de ağlamıştı Başbakan, çünkü insan...

Tıpkı daha önce öfkelenildiği gibi...

Sahiciydi gözyaşı, öfkesi gibi.

Yaşanan acıları görüp, modern dünyanın umarsızlığına isyan etmişti öfkesiyle ve kor gibi yanan alnına dokunup minicik Somalili bebenin ağlamıştı çaresizlikle!

Öfkesinden kadar samimi ise, acısında da o kadar samimi Başbakan. Ve sanırım acı ve merhamettir öfkeyi besleyen şey!

Ayrılıklar ağlatır bizi, hele bu annenin gidişiyse...

Anneden farkımız budur belki de, çünkü o kavuşurken de ağlar, ayrılırken de...

Sevinirken de ağlar analar, üzülürken de...

Belleğimizde annemizin son görüntüsü hep gözyaşı eşliğindedir.

Mevsim hazan, kalplerde hüznün...

İçini dökmeye başlıyordu bulutlar.

Başbakan ağlıyordu ve...

Yağmur yağıyordu mezarlıklara...

Aylardan ekimdi...

Biz anlıyorduk ki; anneye sadece evlatlar değil, gökler de ağlar!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Biliyorum bir kısım ulusalcı zevatın yüreklerinin yağı eriyor, mest oluyorlar Antalya'da yapılan Altın Portakal Film Festivali ile ilgili yayınları izledikçe... Onlar kendinden geçmesin de kim geçsin?

Rutkay Aziz'inden Cem Davran'ına, adını sanını duymadıkları sinemacılardan sektöre yeni bulaşmış isimlere kadar mikrofonu eline geçiren herkesin, 'muhalif söylem' adına iktidardan başlayıp toplumun bir kesimine yönelik bindirmelerini o kadar özlemişlerdi ki...

Hatırlarsınız...

Bu ülkede her adli ya da akademik yıl açılışları, harp okulları kapanışları vs. benzeri rahatlama seanslarına çevrilirdi. Türk milletinin ne gericiliği, ne yobazlığı, ne düşmanlığı kalırdı, ne hainliği.

Derken değişmeye başladığını gördük ülkenin.

Vesayet ve statükonun beslendiği bulanık gıda azaldıkça normale döndü memleket. Esasen bu normale dönüşte öncü olması gereken alanlardan biriydi sanat. Özellikle de sinema. Gelin görün ki, bu topraklardaki varlığı boyunca özgün bir duruş, yerel bir bakış ve sırtını kendi topraklarına yaslamak gibi bir derdi hiçbir zaman edinmemiş Yeşilçam, en çok da baskı dönemlerinde egemenlerin dümen suyuna gitmişti.

Elbette istisnaları, bir tutam onurlu sinemacıyı ayrı tutuyorum bu cümleden.

Bu haz ve mest olma seansları 1979 yılı için yapılan nostaljik ödül töreninde zirve yaptı. Eline mikrofon alan herkes sansür kavramından yola çıkarak mevcut iktidara çıkmayı ve kendi ideolojileri dışındaki her şeye vurmayı marifet saydı.

Ve elbette alkış kıyamet gırla gitti.

Ne de mutlu olmuştu Yeşilçam'ın festival insanları!

O kadar dengesiz, bilgisiz ve kendinden geçmiş bir hakaret ve aşağılama seansına dönmüştü ki, eline mikrofon geçiren bir sinemacı açıkça CHP'li olduğunu söylüyor, salonda bulunan Deniz Baykal'a hürmetlerini sunuyor ve sansüre lanetler okuyordu. Oysa bahsini ettiği dönemdeki sansür kanunlarının tamamı CHP tarafından çıkarılmış ve uygulanmış şeylerdi.

Düşünebiliyor musunuz, referandumda, genel seçimlerde, vesayeti, statükoyu, Kemalizm'i bayraklaştırmayı marifet ve siyasi konumlanma sanan, Cumhuriyet gazetesinin seçimlerle ilgili yaptığı dibine kadar ideolojik olan 'saatleri geri alacağız farkında mısınız?' türü reklamların sesi Rutkay Aziz, özgürlükten, sansürden, demokrasiden filan dem vuruyordu!

Yalanları sınıflandıranların şöyle bir tespiti vardır: En büyük yalan, içinde doğrular olandır...

Aziz'in söylediklerinde kısmî haklı olduğu şeyler elbette vardı ve kimse bu ülkenin dört başı mamur bir özgürlük ve mutluluk ülkesi olduğu inancında değildi. Ancak yapılan eleştirilerin, eleştiriden ziyade bir zihniyetin eski reflekslerine geri dönme çabası olduğunu anlamamak için liberal kostümlü saflıktan başka şeyler gerekiyordu.

Bu zevatı üzecek bir ayrıntıyı söyleyeyim, sinema bu ülkeye kendilerinin 'tu kaka' dedikleri bir dönemde, keşfinden hemen bir yıl sonra, üstelik 'çok faydalıdır' raporuyla girmiştir. Allah'tan daha o dönem Cumhuriyet kurulmamıştı ve CHP iktidar değildi. Yoksa emin olun ki, sinema ülkemize en az 30 yıl sonra ancak girebilirdi.

Keza ilk dönem filmlerine ve sinemanın gelişimine baktığımızda da benzeri bir özgürlükçü tabloyu görmek mümkün.

Bugün beş yıldızlı otel salonlarında kasıla kasıla ideolojik lafazanlık yapanların önce kendi siyasi tarihlerini okumaları, sonra da aynaya bakmaları gerekiyor sanırım.

Hele bir aynadaki görüntünüze bakın da sonra karşımıza geçip haklar ve özgürlüklerden bahsedin!

NOT: Bu konuya biraz daha ayrıntılı olarak Aksiyon dergisinde devam edeceğiz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yokluk

M. Nedim Hazar 2011.10.17

"Onları saptıracağım ve boş hevesler, özlemler ile dolduracağım..." Nisa -119

Michael Jackson'un ölmeden önceki konser provalarının yer aldığı belgeselinde söylediği çok ilginç bir tespit var: 'Bu gezegen hasta!'

Önceki gün gelişmiş ülkelerde yapılan nümayişleri izlerken aklıma gelip durdu bu cümle. Kapitalizmin kalbinde başlayan işgal 11 ülkeyi sarmış durumda. Bu ülkeler yoklukla, açlıkla sınanan ülkeler değil üstelik. Kendi kalibresinde hepsi gelişmiş ülkeler. Ancak çok ciddi bir gelir adaletsizliği ve hakkaniyetsizlik söz konusu. İnsanları isyan ettiren de sanırım bu haksızlık...

Bu gezegen hasta gerçekten...

Hayır, çoğu kişinin iddiasının aksine ekolojik bir hastalıktan, mevsimlerin, tabiatın bozulmasından bahsetmiyorum. Bunda da insanoğlunun kabahatli olduğu bir gerçek ama günümüz beşeri hastalıklarının tamamı kendi günahlarımız ve azgın iştahımızdır, diye düşünmekteyim.

Charles Baudelaire utanıyordu, neden biliyor musunuz?

"Susuzluğumuzdan daha büyük olan bardaklarımız, sürahilerimiz yüzünden utanıyordum." diyor Fransız filozof şair.

İhtiyaçlarımız ve taleplerimiz.

Ve dünyanın içine girdiği iktisadi bunalımlar...

Ekonomist Mustafa Özel'in Yeni Şafak'ta yayınlanan röportajı bu anlamda çok enteresan geldi bana. Özel, modern insanın marazi yönlerini teker teker saydıktan sonra şöyle diyordu: "İcat edilmiş bir kıtlık içinde yaşıyoruz!"

Şöyle açıklıyor: "Kapitalizm, doğal kıtlığa yapay bir boyut ilave etti. Modern dediğimiz, bizim de içinde olduğumuz insanlar katmerli bir kıtlık içinde yaşıyor. Bu üretilmiş, icat edilmiş bir kıtlıktır. Renkli televizyon

kıtlığı çekiyordu gençlik yıllarımdaki insanlar, sonra plazma kıtlığı, LCD kıtlığı, şimdi LED kıtlığı çekiyor. Kıtlığı çekilen on şeyden dokuzuna hakikatte ihtiyacımız yok."

Geçtiğimiz gün hayata gözlerini kapatan Steve Jobs'un annesinden aldığı bir nasihati tekrar ekleyeyim buraya: "Bir insanın ancak ihtiyacı kadar serveti olabilir, gerisi gösteriştir."

Ekranlarda dakika başı koca koca binaların, yaşam tarzlarının ve toprağın üstüne yatırım yapmanın akıllılık olarak dayatıldığı bir dünya hasta değil de nedir?

Vermek bilmeyen insanoğlunun ölçsüz bir şekilde hep istemesi tuhaf bir durum.

Elbette biliyorum; bu devirde kimseden "Yâri gâr" olan Ebu Bekir efendimizin yaptığını beklemek safdillik. Verecek bir şeyi kalmayınca üzerindeki elbiseyi çıkarıp verebilecek kadar diğerkâm olmak... Kelime çoktan unutulmuş, hatta yürürlükten bile kalkmışken ve vermek düpedüz 'enayilik' sayılmaya başlamışken, dünyadaki adaletsizlikten, insafsızlıktan, bir kişiye dokuz, dokuz kişiye bir pulun dağılımından şikâyetçi olmak haklı gibi görünebilir ama tedavisi değildir bu hasta dünyanın.

Bu gezegen hasta, bu dünya susuz, bu dünya kıtlıkla uğraşıyor...

Vermeyi düşünmeden istemeyi hak ve hakkaniyet sayan insanlık yanılığında... Susuzluğumuzdan daha büyük olduğu için bardaklarımız, çekiyoruz acıları.

Sonradan türetilmiş yapay bir kıtlığın öfkeli kurbanlarıyız çoğumuz.

Şükretmenin yerini şikâyet etmek almış nice zamandır.

"Yoldan çıkaracağım. Onları sandığın gibi bulamayacaksınız!" diyordu İblis.

Yıkılsa da sistemler, devrilse de diktatörler, yerle bir olsa da kapitalist düzenler. Eğer insan kendini düzeltmezse hiçbir faydası olmayacaktır ne yazık ki!

Buyurun hepimiz test etme imkânı: Gerçek ihtiyaçlarımız ile isteklerimizi karşılaştıralım bir. Bakalım hangisi daha büyük!

Yokluğu öyle tanımlayalım da, görelim gerçek bir kıtlık içinde miyiz?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Acı ve bayrak

M. Nedim Hazar 2011.10.22

Gözlerin rengi ne olursa olsun, gözyaşları aynı renk oluyor.

Ana yüreğinin de ırkı, dini, milliyeti, rengi yok. Anadır ağlar, bazen kendi yüreğine, ocağına düşer kor ateş ve kan ağlar. Ağlaması için illa kendi yakınına bir şey olmasına da gerek yoktur haddizatında. Başkasının acısına da en çok analar ağlar, bunu bilmek lazım.

Sizi bilmem ama ben dayanamıyorum ağlayan bir ana gördüğümde. Belki çaresizlik, belki elden bir şey gelmemesi, belki yapılan aptallıkların, hainliklerin farkında olunmasına rağmen bir şeyler yapılamaması daha da dayanılmaz kılıyor acıları.

Ve gözyaşı, matem tabii bir şey insanlar için.

Analara zaten hiç söylenemez de, kimseye 'ağlama' diyemezsiniz. Gözyaşı izne tabi değildir insan tabiatında.

Biliyorsunuz, izliyorsunuz, okuyorsunuz... Son bir haftadır büyük bir acıyla iki büklüm. Yanıyor ciğerler... Gencecik fidanlar birer kor şeklinde düşüyor anaların yüreğine...

Eğer insanlıktan zerre miskal nasibini almış biriyseniz bu tablo içinizi yakar, yakmalı en azından. Pek az mahluk böylesi bir manzaradan haz alır, memnuniyet duyar sanırım.

Ne var ki, bu acılar bilinçli yaşatılan acılar. Bu gözyaşları planlı akıtılan gözyaşları. Üstelik sadece ağlanmasını isteniyor, gözyaşıyla beraber öfke harekete geçsin ve aklı/mantığı bir kenara bırakıp daha büyük acılara neden olsun arzu ediliyor.

Açıkçası ilk kez korktum istediklerini elde edecekler diye.

Korktum; çünkü devlet yetkililerinden sıradan vatandaşa kadar herkesin aynı öfke ile hareket etmeye başladığına şahit oldum.

Terörün ve arkasındakilerin istedikleri tam da bu sanırım.

İstiyorlar ki, öyle bir noktadan yaralanalım ki, öfke ile hareket edip daha büyük acılara doğru yol alalım. Bir acıyı başka acıyla, kanı başka kanlarla yıkayalım, isteniyor.

Ve elbette gerçek manzara görünmesin isteniyor sanırım.

O kadar çok ağlayalım ki, gözlerimiz görmesin gerçekleri. Acıdan o kadar iki büklüm olalım ki, önümüzü dahi görmeyelim arzu ediliyor.

İhmalleri, aptallıkları, hainlikleri göz ardı edip kin ve nefret ile hareket edelim, edelim ki daha çok ana ağlasın beklentisinde bazıları.

Acımızı bayraklarla ifade ederek sorunu çözebileceğimizi düşünmemizi istiyorlar.

İstiyorlar ki, evlerde, arabalarda, sokaklarda, stadyumlarda ne kadar büyük bayrak asarsak, o kadar terörü yenmiş hissiyatında olalım.

Dağlara 'Önce vatan' yazarak, sloganlarla bitirmeye çabaladığımız gibi terörü, sokaklarda slogan atarak bitirebileceğimizi zannedelim.

Eli silahlı kanlı çeteciler masum halkın arkasına gizlenip, bütün öfkemizi o halka kusmamızı istiyorlar ki, onlar rahatça devam ettirebilsinler varlıklarını.

O kadar öfkelenelim ki, intikam hissiyle daha çok çocuğumuzu ölüme yollayalım istiyorlar.

Oysa evlatlarımızın bir tek damla kanını akıtmadan nasıl bitirebileceğimizin hesabını yapmamız lazım.

Oysa ağlamaktan göz pınarlarımız kurumuş olsa bile, bu ateşin daha çok yayılmasını nasıl engelleyebiliriz, onu düşünmemiz lazım.

Ve sorular sormamız lazım... Kendi cahil aklımızla, tüm sıradanlığımızla...

'O karakollar orada ne arıyor yıllardır?' diye sormalıyız mesela.

'Ankara'da oturan o kadar generali, yollasak oralara, o karakollara komutan olarak, yine de bu kadar çok fidanımız kırılır mı?' diye sual etmeliyiz örneğin.

Haber alması gerekenlerin neden almadığını, haber alanların gerekeni neden yapmadığını, oturup bu işe kafa yormak varken siyasetçilik oynamayı neden sevdiklerini sorgulamalıyız misalen.

Ekonomimiz büyüyor, diye böbürlenmenin bir numarası olmadığını, aklın ve iz'anın büyüklüğünün bizi büyük devlet yapacağını hatırlatmalıyız belki başımızdakilere.

Bayrak asarak terörle hesaplaşacağımızı zannediyorsak, daha çok büyüyecektir bayrakların ebadı ve sayısı...

Ne yazık ki böyle!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vicdan sızlar!

M. Nedim Hazar 2011.10.24

Hakikat bazen gündemi altüst edebiliyor. Eğer dünkü deprem ve sonrasındakiler yaşanmasaydı, siz bugün bu köşede 'Kaddafi'nin son günü' başlıklı bir yazı okuyacaktınız. Kendini bir devrimci olarak gören diktatörün ibretli ölümü ve akabinde yaşanan manzarayı tahlil etme imkânı yakalayacaktık.

Öğlenden sonra 2 civarı sarsıldı yer. Bu kez Van'ın üzerine kurulduğu topraklar titremişti sıtmal bir hasta gibi. Biz bambaşka gündemleri konuşurken, apayrı meselelere eğilmişken gösterdi kendini âfetin yüzü. İletişimin gelişmesi bu tür âfetleri akıl almaz bir hızla ulaştırıyor en ücra köşelere bile. Nitekim enkaz başında ağlayan pembe eşofmanlı Kürt kızını çok geçmeden geçti ajanslar. Büyük bir travma yaşıyordu. Annesi ya da ablası kendini yerden yere vururken o şaşkın bir şekilde ağlıyordu sadece.

Depremiyle yerle bir ettiği binaların enkazlarındaki dışarı sarkık perdeler yakıyor benim canımı. Balkonlarda kurutulmaya bırakılmış bembeyaz çamaşırların bulandığı toz duman insanı çok fena yapıyor bu görüntülerde. Ve tabii enkaz başında ağlayan çocuklar... Ne ki, olayın üzerinden vakit geçtikçe insanlığın bambaşka bir âfete yakalandığını gördük üzüntüyle. Aslında Kaddafi'nin cenaze görüntülerinde şahit olduğumuz o içler acısı acımasızlıktan çok farklı değildi söylemeye çalıştığım şey.

Önce küçük bir hatırlatma yapmama izin verin lütfen. Her sene belli dönemlerde anket yapar istatistik şirketleri. En beylik anketimiz ise, 'Sizce Türkiye'nin en büyük sorunu nedir?' şeklinde olandır. Bilirsiniz işte, on yıllardır yapılır bu. İlk sıradakiler yer değiştirse de, genel klasman değişmez pek. Kimi dönem işsizlik olur, kimi dönem terör, kimi dönem yolsuzluk vs...

Bizde olduğu gibi tüm dünya için de yapılır bu. Açlık çıkar kimi zaman, savaşlar çıkar, küresel ısınma vs. çıkar... Oysa yapılan hiçbir istatistiğin pek bahsetmediği, bahsetse bile bizim öyle kolay kolay dile getirmeyeceğimiz sorunlarımız var. Sadece bize ait değil elbette, tüm dünyanın benzer sorunları var kanaatimce.

Utanmazlık mesela modern insanın en önemli sorunlarından biridir. Sonra ahlaksızlık, vicdansızlık... Umursamazlık da en az bunlar kadar başımıza bela bir hastalık. Van'da yaşanan deprem sonrasında bazılarının öylesine tuhaf, vicdansız ve ahlaksız tepkiler geldi ki, inanın nutkum tutuldu. Şöyle diyebilen namussuzlar çıktı mesela: "Devletin yapamadığını Allah yaptı ve Van'ı yerle bir etti!"

Durun, hemen sinirlenmeyin lütfen. Ruskin'e atfedilen bir söz vardır, der ki: "Pek çok din vardır ama ahlak tektir." Ahlaksızlık ise çeşit çeşit ne yazık ki! Bu felakete 'İlahi adalet' diyen vicdansızlar çıktı ne yazık ki! Deprem ile terör arasında bağlantı kurup, şehit ailelerinin ettiği bedduaların bu depremi oluşturduğunu sağa sola mesaj olarak atan beyinsizler vardı. Daha da süflileşen çirkef ruhlar vardı hatta. Hükümetin âfet bölgesine asla yardım göndermemesini 'Kürdo'lara yardım edilmemesini, yapılan yardımların teröre gideceğini söyleyebilecek kadar insanlıktan çıkanları gördüm dün.

Bu vicdansızları, 'şayet Allah nokta atışı yapsaydı, ilk başta sizin kafanıza inerdi binalar' diyerek susturmak da mümkündü ama mesele bir toplumun bozulmasıydı bence. Anketlere girmeyen sorunlarımız çıkıyordu bu tür durumlarda. İstatistiklerde yer almayan hastalıklarımız. Ve belki de bütün âfetler bu bozulmanın neticesinde yağıyordu üzerimize.

'Vicdanına esir ol' der Aristo, vakta ki, kin ve nefret yerine vicdanlarımızın esir oluruz, o zaman mutlu bir toplum, huzurlu bir dünyadan bahsedebiliriz. Vicdan sızlardı elbette ama bunu nereden bilecekti ki vicdansızlar! Allah bütün âfetlerden korusun hepimizi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Devlet!

M. Nedim Hazar 2011.10.25

Evet, doğru... Büyüktün, çok büyük hem de. Gerektiğinden kat be kat büyük. Hatta hantal belki.

Ama serttin, soğuktun, merhametsizdin. Sana kim "Baba" ismini taktı bilmiyorum. Kemal Tahir'in Devlet Ana'sını biliyorum bir tek.

Açıkça söyleyeyim, şarkının dediği gibi 'adını andıkça titrerim hâlâ' idi durumum. Korkardım ve inceden kıl olur, sevmez, hatta nefret ederdim. Bürokrasi demektin zira, üretimsizlik, hantallık, yavanlık demektin benim için. Mesafeli bir ilişkimiz oldu hep bundan dolayı.

Haksız da sayılmazdım, sayılmazdık doğrusu. Çok acı çektirdin, çok zulmettin, çok can yaktın. Cüssen ne kadar iri idiyse de, hislerin o kadar minnacıktı. Merhametin, anlayışın, iz'anın pek yoktu. Sen bir deyiş üretmiştin, 'Her şeyi devletten beklemeyin' diye, ben hiçbir şeyi senden beklememeye evriltmiştin onu.

Eskiden, Allah selamet versin, Demirel ile özdeşleştirdim hep seni. Çok konuşup hiçbir şey anlatmayan, laf kalabalığı ile hiçbir yaraya merhem olmayan, yıllar geçse de değişmeyen. Hiç kızmaca yok; kollarından bile korkardık geçmişte. Hatta 'sarmasın bizi kolların' isterdik, bilirdik ki, öyle bir sarardın ki, kemiklerimizi kırardın! Sevmeyi hiç bilmezdin açıkçası.

Etimizi keser, 'kestiğim parmak acımaz' dedirtirdin. İşkence yapar, hak hukuk arayışımızı on yıllara yayardın. Bu kalınlık ve sertliğe rağmen çok zeki de değildin maalesef. Birtakım kurnazın oyuncağı da oluyordun çoğu

zaman. Sırtından geçinen parazit sayısı hiç de az değildi. Seni dolandırmayı meslek edinmiş bir zümre vardı hatta.

Ama niye yalan söyleyeyim, son birkaç yıldır ufaktan değiştirmeye başladın bu fikri sanırım. Eskiden "devlet" denilince; çok sert, iri yapılı ve hantal bir siluetin belirirdi zihnimde, şimdi kimi zaman acıyarak bakıyor ve bazen hoyrat davrandığımızı düşünüyorum sana. Kendime itiraf etmekte zorlanıyorum ama adın geçtikçe sinirlerim ayaklanmıyor artık.

Galiba bunda senin kendi, bizim de kendi sınırlarımızı ve haddimizi bilmeye başlamamızın da etkisi var. Ve en çok da, yeni bakış açısının, kanunların, yönetmeliklerin ve dahi sisteme dair birçok şeyin artık sana değil vatandaşa yakın durmasının, onu korumaya almasının da ciddi bir payı var.

Ve hatta kimi zaman 'her şeyi milletten bekleme' bile diyesim geliyor bazen sana. Yaşanan şu son deprem sonrasında aramızdaki mesafeler tamamen kalkmış gibi hissediyorum. Bir afet yaşandı mı eskiden kendi haline bıraktırdın milleti. Hatta kendi haline bile değil, destekten ziyade köstek olduğun için yaşanan acıların çoğaldığını biliyorum. Afetin katlandığını...

Önceki gece yüz yıllık (belki daha fazla) bir algıyı tamamen bitirdin sanırım. Yine acı vardı, gözyaşı vardı, çaresizlik vardı. Ama sen elindeki tüm imkânlar ile oradaydın. abalıyordun, ırpınıyordun. Köstek değil destek oluyordun yapılan kurtarma çalışmalarına. Bu nedenle enkaz başına bilmem kaç tane kurtarma ekibi düşüyordu.

Eskiden böyle olsan, belki bu kadar çürük yapılmayacaktı o binalar, en ufak bir titremede yerle yeksan olmayacaktı beton mezarlar. Sanki bunu biliyormuşçasına bilgece bir suskunlukla, biz sivillerin afra tafralarına aldırmadan işini yapıyordun afet bölgesinde. Kurtarmaları organize ediyor, yardımları düzenliyor, iletişimi doğru düzgün sağlamaya çalışıyordun.

Farkındayım, elbette birdenbire badem gözlü yapmıyorum seni, tamamen değiştin de, diyemem. Bunun biraz da bize yani millete bağlı olduğunun da farkındayım doğrusu. Ama... Hani nasıl derler 'ben de sana karşı boş değilim' artık...

Yani sanırım, yani galiba...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İntibah

M. Nedim Hazar 2011.10.29

Bir fotoğraf var önümde. Depremden dakikalar sonra çekilmiş. Çok katlı bir bina yerle bir olmuş. Onlarca insan enkazın üzerinde ırpınırcasına alt katlara ulaşmaya alışıyor. Ve bir adam var en beride. Ellerini ensesinde kenetlemiş şaşkınlık ve korkuyla olan biteni izliyor.

Hiçbir kurmaca, hakikati bu kadar net gösteremez sanırım.

Ve ne yazık ki, hepimizin içine düştüğü durum bu; her felaket sonrasında ellerimizi ensemizde kenetleyip "Aman Allah'ım!" diyoruz.

Belki de bu muhasebeyi felaketler yaşanmadan yapabilsek, çektiğimiz acılar bu kadar büyük olmaz.

Şöyle diyor kutsal kitabımız: "İnsana bir sıkıntı dokundu mu, gerek yan üstü yatarken, gerek otururken, gerekse ayakta iken (her hâlinde bu sıkıntıdan kurtulmak için) bize dua eder. Ama biz onun bu sıkıntısını ondan kaldırdık mı, sanki kendisine dokunan bir sıkıntı için bize hiç yalvarmamış gibi geçer gider." (Yunus/12)

Bize dokunmadıkça unutuyoruz felaketleri, sıkıntıları...

Mısırî'nin şu dizeleri hiç bu kadar manidar gelmemiştir sanırım: "Günde bir taşı bina-yı ömrümün düştü yere/
Can yatar gafil uykuda, binası oldu viran bihaber!"

Felaket geldikten sonra 'eyvah' demek ne büyük trajedi!

Ve daha fenası kısa süre sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi aynen devam etmek, eskisi gibi.

Çoğumuzun aklındaki şu değil mi: Bu manzara 1999'dakinden farksız değil!

Ve tartışıyoruz deprem sonrası... Suçlu arıyoruz, buluyoruz...

Kınıyoruz, lanetliyoruz, hesap soruyoruz...

En kestirmesinden söyleyeyim ben. Kimse boşu boşuna suçlu aramasın. Zira tek bir kimsenin vebali değil tüm bu olup bitenler.

Ne tek başına devlet sorumlu bu acıdan, ne müteahhitler ne de vatandaş.

Masum da değiliz, kimse üste çıkmaya kalkışmasın.

Herkes ortak bu günaha. Herkese bulaşmış bu suç.

Önlemler almaktan bahsediyor yetkililer, yaşanan her felaket sonrasında yaptıkları gibi.

Sözelimi Başbakan, 'acımadan yıkacağız çürük binaları' diyor. Oysa daha önce söylenmesi gereken şu değil mi: Bundan sonra asla çürük bina yapılmasına izin vermeyeceğiz!

"Radikal kararlar alacağız" diyor İstanbul'un belediye başkanı, göreve geldiğinin bilmem kaçınıcı yılında. Karar alma aşamasına gelinmişse sevinmek mi lazım, üzülmek mi bilemedim doğrusu.

Yeni Veli Göçer'ler buluyor medya, hedef tahtasına oturtup taşlamamızı izliyor. Sanki medyanın binalarımızdan çok farkı varmış gibi. Hepimiz Veli Göçer değil miyiz aslında?

Binası çürük olan ülkenin, hukuk sistemi çok mu sağlam? Ya da trafiği, eğitim sistemi, sporu, sağlığı vs...

Biz neyse binalarımız o, değil mi?

Söyleniyor işte: Malzemeden çalınmış, kolonlar kesilmiş, harç eksik, kum kötü, beton berbat..

Bilinmelidir ki, binadan önce insanımız, insanlığımız sağlam olmadıkça, hiçbir kanun, hiçbir yönetmelik engelleyemez yeni acıları.

Önce sağlam insanlar yapmalıyız binaları yapacak. Yapacak ve denetleyecek, denetleyecek ve oturacak.

Çürük binasına sağlam raporu almak için rüşvet veren, rüşveti kabul eden insanlar oldukça bin tane yönetmelik çıkarsanız ne yazar?

Binalarımızın duvarları çürük de, ruhlarımızın duvarları çok mu sağlam? İnsanlığımızın hammaddesinden ne kadar çalışıyoruz acaba? Vicdanımızın zemini ne kadar sağlam? İnsanlığımız kaç kolon üzerinde duruyor, kaçını kestik üç kuruşluk menfaatler için?

Evimiz enkaza dönüşünce değil, ruhumuz enkaza dönüşünce ellerimizi kenetlemeliyiz ensemizde.

Yanılıyor popüler müteahhit; yatırımı toprak üstüne değil insanın altına, içine yapacaksın. İyi binadan önce iyi insanlar yetiştireceksin. Toprak üstüne yapılan her şeyin toprak altına gittiğini bilmiyor olamayız. Hem şu üç kuruşluk dünyada toprağın üstü kadar altını düşünsek, tek bir binamız bile yıkılmaz.

Son sözü yine Kur'an söylesin: "Başınıza her ne musibet gelirse, kendi yaptıklarınız yüzündendir." (Şûrâ /30)

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fay halimize!

M. Nedim Hazar 2011.10.31

Sanırım hep böyle oldu, böyle de olacak.

En göz yaşartan sahneler ile en öfkeliendiren sahneleri aynı anda, hatta aynı yerde görmeye devam edeceğiz. İnsanın iyi/kötü aralığı ne yazık ki çok geniş. Bir uçta şeytandan bile aşağılarda bir nokta var, diğerinde meleklerden üstünlük. Olay tercih meselesi sanırım.

Van Gölü'nün dibini gösteriyor ekranlar, toprağın içi dışına çıkmış adeta... Depremin insan üzerindeki etkisi de böyle bir şey. Sadece toprağı değil, insanı da iç/dış ediyor sarsıntı.

Verdiğimiz görüntü çok farklı olabiliyor içimizden. Derimiz bir maske gibi ruhumuzu gizleyebiliyor çoğu zaman. Bu tür büyük felaketlerde soyuluyor kabuklarımız ve içindeki gerçek kimliğimiz, kişiliğimiz taşıyor dışarı.

Van Depremi olduğu andan itibaren hep bir umut vardı şahsen içimde: 'Galiba bu sefer farklı oluyor' diye düşündüm usanmadan. Açıkçası çok da yanıldığımı söyleyemem, ne ki büsbütün iyimser olmanın da anlamsızlığı çarptı çoğu kez yüzüme.

Hatırlayın 99 Depremi'ni, Başbakan bile ertesi gün öğlene doğru haberdar olabildiği ancak yaşanan felaketten. Üstelik sarsıntı doğunun ücra bir köşesinde değil, ülkenin en büyük kenti ve yakınında meydana gelmişti. Dönemin yetkililerini hatırlayın, 'altımız çürük, Allah bir daha böyle acı vermesin' diye şapka sallayıp gidenleri...

Bunları yazarken, şimdiki devletluların kusursuz ya da hatasız olduğunu söylemek istemiyorum elbette.

Ama vicdan sahibi insan hakkını da teslim etmeli. Aksiyon'dan Murat Tokay'ın bugün dergide yayımlanan yazısına bir göz atmalısınız bence. Yaklaşık 4 bin kişilik arama-kurtarma ekibinin çalıştığını söylüyor Tokay haberinde.

Elbette sevindirici manzaraların yanında üzücü olanlar da epey vardı. Hâlâ da var. Organizasyonsuzluk, beceriksizlik, düşüncesizlik de az değildi hani.

Twitter denilen bir ortam var mesela. Genelde dedikodu, aforizmanın para ettiği, yaş ile kurunun beraber yuvarlandığı bir düzlem. Bedenini sergileyerek prim yapanlardan olmadık dedikodular ile sağa sola sataşanların cirit attığı bir sosyal medya ortamı. Bununla beraber iyi insanların da varlığı ortaya çıktı mesela burada. Deprem Twitter'ı da iç/dış etmişti. Üstelik iyi insan sayısının kötü ve hasta ruhlardan kat be kat fazla olduğunu öğrendik deprem sayesinde. Olduğu andan itibaren yardım çalışmaları neredeyse buradan koordine edildi. Neredeyse enkaz enkaz yaralı ve kurtarılmayı bekleyen insanların durumu iletildi ekiplere. Bir istatistik tutuldu mu bilemiyorum ama sosyal medya sayesinde epeyce can kurtarılmıştır, diye düşünmekteyim.

Sonra yardım kampanyaları örneğin. Büyük küçük, doğu/batı demeden her belediye yardım elini uzattı bölgeye. Bir kez daha 'millet' olduğunu gösterdi bu toplum ve doğrusu bu vatani bölmek isteyenler için hiç de iç açıcı bir manzara değildi bu.

Televizyonlar yardım kampanyaları düzenlediler. Her ne kadar bu tür kampanyalardan hazzetmesem de, teşvik bağlamında doğru sanırım. Bir sürü işadami, zengin elini cebine attı.

Ve madalyonun öbür yüzü. Sayıca fazla olmasa da, böylesi bir acıdan ırkçılık ve nefret söylemini yükselterek dillendirenler de vardı elbet. Dediğim gibi, deprem sadece iyi ruhları çıkarmamıştı gün yüzüne, hasta ruhların da zincirleri boşalmış oldu. Yazdım ve kısmen tepki de aldım, 'oh oldu' diyen ruh hastaları da çıktı, yardım paketine bayrak ve taş koyan psikopatlar da.

Enkazdaki cesedin kolunu keserek bilezik çalmaya çalışan şeytani ruhsuzlar da yine deprem ile gün yüzüne savrulmuşlardı.

Gazeteci Cüneyt Özdemir'in yardım gecesinde sarf ettiği, 'Yapılan yardımların takipçisi olacağım' sözünü yadırgamıştım ilk başta. Ancak ertesi gün ortaya çıkan manzara Özdemir'in haklı ve ne kadar önemli bir şey yaptığını ortaya çıkardı. Ekrana çıkıp yardım sözü veren birtakım kem ruhlar, bir gün sonra arazi oluyormuş, haber alınamıyormuş maalesef. Bu nedenle sıkı takip edilmeli, sadece medya tarafından değil, yetkililer tarafından da. Ceza verilemez belki ama teşhir edilmeli en azından.

Yaralar sarılacak, acılar belki zamanla hafifleyecek ve belki unutacağız bu felaketi bir süre sonra ama fayın sadece etkilerine bakarak bile çok ibretli bir ders verdiğini söylemek mümkün.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çeyrek asırlık mutluluk

M. Nedim Hazar 2011.11.05

Şöyle diyor Cemal Süreya; "Yemek yeme üstüne ne düşünürsünüz bilmem ama/ Kahvaltının mutlulukla bir ilgisi olmalı..." Bu mesleğe elinizde ya da ekranınızda tutmuş olduğunuz bu gazetede başladım ben. 23 yıl geçti üzerinden. Zaman kurulalı ise 25 yıl olmuş.

Dile kolay; çeyrek bir asır... Devrimlerin, değişimlerin, büyük yıkımların, toplumsal dönüşümlerin yaşandığı bir çeyrek yüzyıl... Çok kısa süren Ankara serüveninden sonra İstanbul Yenibosna'da son derece mütevazı bir binadan başlayıp, bugün dünyanın en önemli referans gazetesine dönüşen bir medya organının çalışanlarından biri olmak tarifsiz bir duygu.

Zaman'ın ilk mottosu 'Farklı gazete'ydi... Gerçekten de öyleydi Zaman. Farklıydı, değişikti... Refiklerine benzemiyordu pek...

Şüphesiz acemilik dönemi oldu, deneyimsizliğin verdiği sıkıntıları yaşadı. Elbette hatasız değildi, kusursuz değildi. Ama şurası kesindi; samimiydi, iyi niyetliydi hep Zaman. Cumhuriyet tarihi aynı zamanda bir dezenformasyon tarihi gibidir. Suyun başını tutan kitlenin, bilgi ve haberi bilinçli olarak yönlendirip, sıklıkla manipüle etmesinin acısını çok çekti bu millet. Kendi değerlerine karşıt, bundan rahatsızlık duyan tekelci bir zihniyetin sıkıntısını çok yaşadı.

İş bu sebeple, Zaman'ın ilk yılları habercilik ile beraber, refiklerinin hatalarını, yanlışlarını, yalanlarını ve asparagaslarını düzeltmekle geçti. Zamanla geliştirdi kendini, mesleğin evrensel kurallarını hatırlattı diğerlerine. Bu anlamda öncü oldu, ekol oldu...

Sadece muhteva ile ilgili geliştirmede elbette. Görsel anlamda da çok yol kat etti, hatta birinciliği uzun yıllardır kimseye kaptırmamaya başladı. İçeriği kadar estetiğiyle de farklılaştı. Sırtını millete ve kendi değerlerine yasladı, mesleğin evrensel kriterlerini prensip olarak belirlerken, kendi millete tepeden bakmamayı tercih etti her zaman.

Bu gazetenin okuruyla kurduğu ilişki de, -kimse kusura bakmasın- diğer gazetelerinki gibi olmadı asla. Bir okur-gazete ilişkisinden çok daha anlam içeriyor Zaman ve okurları arasındaki bağ. Dünya küçüldükçe büyüdü Zaman, bugün Türkiye'nin sadece en çok okunan gazetesi değil, dünya çapında muhatap alınan yayın organı. Mesleki yönünü dünyanın gittiği yöne çevirdi her zaman, bu anlamda öncü oldu. Refikleri önce bıyık altından gülümseyip küçümsemeye kalkıştılar. Tarzını, içeriğini, estetiğini küçümsediler. 'Bu millet okumaz böyle gazete, okusa biz yapmayı bilmiyor muyuz?' dediler belki bilemiyorum.

Epey şaşırdılar tabii... Sonra, küçümseme, yok saymaya dönüştü... Örneğin dağıtım sistemini dillerine doladılar. 21. yüzyılda hâlâ gazetenin bayiden satılması gerektiğini ileri sürdüler büyük bir yanılgıyla. Zira kendi kontrolleri altındaydı dağıtım sistemleri, istedikleri gibi at koşturuyorlardı. Benzeri bir kavga şu an TV reytinglerinde de yaşanıyor. Tuttukları tepenin üzerinden, kendi kriterlerine göre belirliyorlar bu milletin en çok neyi izlediğini...

Oysa bütün dünyada artık okur gazeteye gitmiyordu, gazete okura gidiyordu... Ne ki yolundan dönmedi Zaman... Doğru bildiğinden şaşmadı... Şimdi buraya birtakım rakamlar sıralayarak yer işgal etmek istemem. Dünyanın en ücra köşesine bile ulaşan bir gazete var. Haber ağıyla, dağıtım sistemiyle...

Elinizde tuttuğunuz gazete yaşadığımız asrın olmazsa olmazlarından biri durumunda. Elbette dostlar mutluluk duydu bundan ve rahatsız olanlar da olmaya devam etti. Bir okul oldu Zaman... Bugün mesleğinin zirvesindeki birçok ismi yetiştirdi...

Şu soru çok önemli: Bugün dünyada ve Türkiye'de Zaman gazetesi olmasaydı acaba manzara nasıl olurdu? Eminim bu soruya herkes kendi tiyneti nispetinde cevap verecektir ki, bu gazetenin önemi de burada ortaya çıkacaktır.

Hâsılı; 25 yıldır her sabah kahvaltı ile beraber masamıza geliyor bu gazete. Ve bunun mutlulukla bir ilgisi olmalı!

Bayramlık

M. Nedim Hazar 2011.11.07

İlahi;

Tüm dünyevi kostümlerimizi çıkardık, bizi kirleten, aşağı çeken, bayağılaştıran tüm sıkletlerimizi atarak huzuruna geldik. Başımız önde, mahcubuz, yüzümüz yok bakmaya... Layık değiliz, biliyoruz ama başka kapı da yok eşiğine başımızı koyacak!

Ey Yakınların En Yakını;

Bizi yakınına bir nebze de olsa kabul eyle, bir adım daha yakınlaşabilmek için Sana bu kutsal günlerin yüzü suyu hürmetine bizi affeyle, masivanın, malayaniyatın tüm safralarından halas eyle.

Anamızın rahminden yeni doğmuş gibi olmayı, Sevgili'nin makamına yüz sürmeyi, af dilemeyi nasip eyle.

Suskunluğumuz utancımızdan, gözyaşlarımız mahcubiyetimizden, ürkekliğimiz haddimizi aşma korkusundan.

Kalplerimiz Senin elinde, ruhlarımız Senin emrinde, günahlarımız, hatalarımız bizim avuçlarımızda. Acziyetimizi, yetersizliğimizi bağışla...

Ey vakti geldiğinde yerle bir edilen saraydakilerin de, çatlak kerpiçler arasında soğuğu iliklerine kadar hissedenlerin de Rabbi;

Sana muhtacız, Somali'den Van'a, Libya'dan Amerika'ya kadar her bir insan merhametine aç, şefkatine muhtaç, rahmetin alemlere ilaç...

Seni unutan bahtsızlara da merhametinle muamele et, kalplerine Zat-ı Uluhiyet'ini düşür, gafletten uyandır...

Seni unutmadığını zanneden, günde beş vakit kapını çalan gaflettekilere de acı, mağfiret eyle.

Ey Merhametliler Merhametlisi ve En Eşsiz Sevdaların Tek Sahibi;

Bizi birbirimize yakın yarattın...

Yerleri, gökleri ve onun dışındakileri hizmetimize verdin...

Şüphesiz ki nankör olan bizdik, kıymetini bilemedik bu nimetlerin...

Ve uzaklaştık...

Gölgelerimizi birbirlerimizin üzerine düşürdük...

Öfkelerimizi ötekinin boğruüne sapladık acımasızca...

Birbirimizin yüzüne değil sırtına bakmaya başladık. Ve yüzlerimizi Sana değil Senden çevirdik...

Gafiliz ve aciziz...

Yabancılaştık önce birbirimize, sonra Sana...

Bize mesafeleri kapatmayı nasip et, uzaklıklar ruhumuzu üşüttü...

Sırtlarımızı değil yüzlerimizi birbirine çevir ve tüm yüzlerin Senin makamına dönebilmesi için bizlere yardım et.

Sahip oldukça yitirdiğimizin, kazandıkça kaybettiğimizin şuuruna varamadık bir türlü...

Üç günlük ömrün, üç kuruşluk dünyanın eriyip giden değerlerini Senin paha biçilmez ayetlerine tercih eder olduk...

Bir sürgündü bu; ruhumuzdan, bedenimizden, kendimizden, en önemlisi Senden sürgün olduk rızamızla...

Şimdi;

Sana yakınlaşabilmek için adanan hediyelerin beraberliğinde.

Şimdi;

Paslanmış dudakların tekrar sıfatlarını terennüm ettiği şu günde.

Ve şimdi;

Tanıyamazken kendimizi, arınmaya başlamışken tekbirler, tesbihler eşliğinde...

Bir milim de olsa daha yakınına kabul eyle bizi, tüm yakınlaşma çabalarımızı, baş göz yaran hatalarımızı ve pot kırmalarımızı hoş gör...

Hoş gör ki, nefes alsın vicdanımız,

Hoş gör ki, inşirah bulsun ruhumuz...

İlahi;

Aciziz, yetersiz kelimelerimiz, yetersiz yakarışlarımız, yetersiz yalvarışlarımız...

Ama kalbimizdeki samimiyete ve Senin sonsuz merhametine olan inancımız tam. Biliyoruz ve eminiz; Senin rahmetinin her şeyin önünde, Senin merhametin herkese yeter...

Yoksa halimiz hal değil...

"Allah'ın lütfu ve rahmeti sizin üzerinize olmasaydı ve Allah çok esirgeyici ve çok merhametli olmasaydı, hâliniz nice olurdu?" (NUR/20)

Bayramı idrak ettir bize ki, bayram o bayram olsun...

Amin...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ah Miyazaki ah!

M. Nedim Hazar 2011.11.11

Kalp yerine bir iyilik çiçeği taşıyordun göğüs kafesinde. Ülken tabii afetler ile en şiddetli şekilde imtihan edilen memleketlerden biriydi. Hele de depremler...

Acıyı yakından tanıyordun belki de bu yüzden. Gözyaşını çok iyi biliyordun sanırım. Bilmiyorum ama ihtimal ki bu nedenle bir grup arkadaşın ile kurduğunuz bir sivil toplum kuruluşu olan Association for Aid and Relief, Japan (AAR JAPAN)'da bencileyin çabalyordunuz.

Kimlerin yardımına koşmamıştınız ki o güne kadar?

Başta kendi ülkende yaşanan acıyla beraber en ön safa koştunuz. Sonra haber geldi, Zambia'da aldınız soluğu. 16 tane bisiklet, 8 ambulans götürdünüz oralara. Hastalara evlerinde hizmet verdiniz bir süre. Virüs taraması yaptınız, yaşlıları ziyaret ettiniz.

Derken bir haber geldi ve Haiti'ye koştunuz. Deprem yerle bir etmişti. Bir yetimhanedeki yavrucaklara sahip çıktınız.

Afganistan'da zaten 97'den beri vardınız. Afgan halkın acılarını paylaşıyor, kadınlarına, çocuklarına yardım ediyordunuz.

Laos'a Vietnam'a koştunuz aynı heyecanla...

Din, dil, ırk ayrımı yapmıyordunuz. Nerede bir felaket, yokluk, acı ve ızdırap var ise orada alıyordunuz soluğu. Belki yaptıklarınız koca koca devletlerin, büyük şirketlerin yaptıklarının yanında mevzu bahis edilmeyordu bile ama gönüllere giriyordunuz elbette.

Myanmar'a gittiniz, Pakistan'a koştunuz, Tacikistan'da ilk ulaşanlardan oldunuz.

Ve biz, yok 'ilahi cezaydı', yok 'devlet neredeydi' diye tartışırken geldiniz üç kişilik ekiple Van'a. Günlerce kaldınız. Yetkililer ekranlarda çalım satarken siz Erciş ve köylerinde ev ev gezip ihtiyaçları gidermeye, mütebessim yüzünüzle moral aşılama devam ettiniz.

Bayramdan hemen önce ekibinizden biri geri döndü ama siz iki kişi Kurban Bayramı'nın içeriğini öğrenince mutlu oldunuz. Niyetiniz bayramda da sevindirmektir Van halkını. Öyle de yaptınız. Gidip parasını ödeyerek kurban alıp kestirdiniz ve poşet poşet, kapı kapı dağıttınız kurbanlıkları. İçi öfke ve nefretle dolu, bizden birtakım nasipsizler 'Kurban filan da neyin nesi' derken siz umut dağıttınız yüzlerce kilometre uzaklardan gelip.

Çadırlarda kalmıştınız uzun süre ve ihtimal ki en yetkili ağızların, "Bugün itibarıyla diyebilirim ki; deprem açısından en güvenilir Van ve Erciş'tir." demesine güvenip otele yerleştiniz. Belki biraz dinlenmek, yorgunluğu atmaktı niyetiniz, bilemiyoruz.

Kaç sakata protez temin ettiniz bilmiyorum.

Kaç kazazedenin altına tekerlekli sandalye taşıdınız dünyanın bir ucundan habersiziz.

Esasen bir şey getirmenize de gerek yoktu. Yüzünüzdeki o tebessüm de yeterdi mağdurlar, mazlumlar ve yoksullar için.

Sonra...

Japonya'da olsa, istifinizi dahi bozmayacağınız, sadece devrilmesinler diye çay bardağınızı tutacağınız şiddette bir depremlerle, 5,6 ile yıkıldı içinde bulunduğunuz bina.

Önce ekip arkadaşınız Miyuki Konna'yı çıkardılar enkazdan. Sevindik çocuklar gibi. Ağırımıza gitmişti, oralardan yardım için uzanan elleri çürük beton altında ezmek. 13 saat sonra ulaştılar sana, o iyilik çiçeği kalbinin etrafındaki tüm kemikleri ezmişti bizim ihmalkârlığımız, sorumsuzluğumuz, vurdumduymazlığımız.

Van'da soğuk bir otel enkazından çıkardılar 41 yaşındaki ağır yaralı bedenini.

Son çırpınışlar da fayda etmedi... Belki ilk kez geldiğin bir yerde, dilini, inancını, kültürünü bilmediğin topraklarda verdin son nefesini.

Ah Atsushi Miyazaki, 'Dante gibi ortasındayız ömrün' diyen Cahit Sıtkı kadar bile yaşayamayacaktın ne yazık ki!

Senden bize, utanç kaldı, ayıp kaldı, mahcubiyet kaldı. Bir iyilik çiçeğini soldurmanın lekesini çıkarmaz artık hiçbir şey.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hadi, beraber arayalım suçluyu

M. Nedim Hazar 2011.11.12

Öyledir hep. Ne zaman bir sıkıntı yaşasak, yüreğimizi burkan, içimizi yakan bir felaketle karşılaşsak, daha acımız yerlerde sere serpe yataırken, başlarımız işaret parmağımızı bir yerlere çevirmeye. Milletçe huyumuzdur bu, kuruması gereken.

Ama kurumaz nedense...

Bir bina yıkılır misal... Birileri hemen 'falanca partinin belediyesi izin vermiş' diye alttan alta parmağıyla gösterir öfkelerin çevrileceği yönü...

Yekdiğeri, 'Biz orada koşturuyoruz, koşuyoruz ama filanca zihniyetin insanları yok buralarda' diye homurdanarak yapar yapacağını, hayrını da kediye yükler böylelikle.

En kolay işaret parmağımıza hükmeden bir neslin ahfadıyız biz. En rahat ve sorumsuzca onu kullanırız çünkü. İlan eder, hedef gösterir, suçlar ve hatta cezalandırırız parmaklarımızla...

Van, büyük bir acı yaşadı...

Ve hâlâ çok büyük bir travmanın içinde kıvranıyor o bölge...

Öyle büyük iki sarsıntı ve bu iki büyüklüğü birbirine bağlayan onlarca orta ve küçük sarsıntı...

Deprem uzmanları bile neyin ne olduğunu tam olarak bilemezken, Doğu'nun saf ve mazlum insanı, yaşadığı şaşkınlığı üzerinden atıp, henüz kendine gelemeyen, binaların enkazlarında toz duman bile henüz dağılmamışken, birbirimizi suçlayıp, ötekinin yakasına yapışmak kadar hoşumuza giden bir şey yok.

Elbette daha önce dediklerim baki... Elbette bu tür felaketler sadece yeri alt/üst etmiyor, bizleri, insanlığımızı da alt/üst ediyor. Ancak bu gerçek, başka gerçeklerin üzerini kapatmaya neden olmamalı. Bu güzel ve hakiki tablo, başka çirkin ve üzücü ama yine hakiki olan tabloları gizlememeli.

Bu tür felaketlerde dışarı çıkan iyi yönümüz kadar -maalesef- kötü yönümüz de var... Kimse kimseye kızmasın, kimse alınmasın, kimse gocunmasın. Sadece devlete öfkelenmenin hiçbir anlamı yok. Sadece bölge insanına da. Allah korusun ve asla vermesin, benzeri bir felaketi İstanbul'da yaşasak halimiz ne olurdu tahmin etmek bile istemiyorum şahsen. Dolayısıyla bölge insanını da horlayıp, hakir görmenin bir anlamı yok.

Şimdi atıp tutuyoruz ya buradan, depremin olduğu yerden bin bilmem kaç yüz kilometre uzaktan hani; 'efendim kim verdi o izinleri o binalara?' Niye bunu merak etmek için o kadar uzağa yoruluyoruz ki, çevirelim başımızı hemen yakınımıza, İstanbul'un göbeğine. Bir soralım mı, hangi binalara, kimler ne zaman, nasıl, ne tür izinler vermiş, diye?

"Efendim yetkililer niye binalara girilsin, demişmiş..." Elbette bu ayıp yetkililerin ama soralım mı, yetkililerin 'kesinlikle girmeyin' dediği binalara girenler kimlerdir?

Misal, kaç medya binası doğru düzgün ruhsatlıdır? Kaç televizyon inşaatında imar iznine uygun davranılmıştır? Kaç gazetecinin evi barkı, yalısı, yazlığı izinli, ruhsatlı tastamamdır?

Soralım mı?

Kaç akademisyenin işyeri, binası, okulu, dairesi dört dörtlük usulüne uygundur?

Hangimiz masumuyuz bu vurdumduymazlık oyunlarının? Kaçımız takipçisiyiz, bu tür felaketlerle ilgili gerçeklerin?

Peki, anladık, bayılıyoruz kendi kendimizi ve birbirimizi kandırmaya... Ama en azından, işaret parmaklarımıza sahip çıksak olmaz mı?

Hani durup durup, parmağımızla bir yerleri gösterip, suçlu olarak aforoz etmesek!

Kar yağıyormuş Van'a, çok üzülüyor Batı'daki doğalgaz kedileri... Hatırlarsınız, yaz sıcaklığında kediler için evlerinin önlerine su koyacak kadar merhametli hayvanseverler... Hani yolunuzu kaybedip, susuzluktan ölseyiz bir bardak su yerine Polis İmdat'ı arayacak tipler!

Kar yağıyor, vah vah... Her yıl yağar kar, Van'a ve Ağrı'ya, Erzurum'a, Hakkâri'ye... Her yıl kapanır oraların yolları, köyleri... Ve kibrit kutusu kadar yer almaz bu ülke medyasında. Bir serseri otomobilin TEM'i tıkadığı kadar bile haber değeri yoktur binlerce köyün kar altında kalmasının.

Kimse kimseyi suçlamasın, masumu yok bu günahın, devletinden herkesine...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şehir ve hüzün

M. Nedim Hazar 2011.11.14

Kuşluk vakti...

Kırk odalıdır kırık hayallerim. Koridorlarında sensizliğin ayak sesleri. Yorgun uykularında kolları kopuk analar, çocuklar gece boyu ağlamaktan bitap düşmüş kucaklarda. Hüzün usta bir hırsız gibi çekiyor elini ayağını

evlerden. Şimdi sokaklar sahne almakta.

Yağmur iniyor sessiz ve inceden... Gece boyu homurdanan bulutlar da kabaran göğüslerini sakinleştirmişler.

Yağmur, sessiz. İnce...

Gittiğinden beri ipini çözdü yağmur, olur olmaz geziniyor saçaklarında şehrin.

Her damlası bir ünleme dönüştü yaşların, satırbaşlarını isyan işgal etti yasların.

Gidenler gitsin, kırılır ama gönül koymayız. Birileri beklemeli bu şehri, bir kişi bile kalsa yeter yaşatmaya hayalleri.

Olsaydı Ferhat, delmezdi, üstüne getirirdi şehrin altını.

Bilir misiniz, kuşluk vakti ağartır en çok saçları!

Öğlen üzeri...

Acelesi var kentin. Vitrinlerde mahrem teşhirleri. Acıları gizleyemez boyalar; dökülüyor evlerin köhnemiş rimelleri. İstif istif hüznün resmigeçidi otobüsler. Otomobillerde yalnızlık senfonileri. Sokak lambaları şehrin kâtipleri.

Yağmur hançerliyor minareleri.

Soğuk duruyor rüzgâr, kabullenmiyor mesafeleri. Yalnızlık üşütüyor şehirleri. Küskün zaten güneş, nicedir asık yüzle, gözetiyor pencereleri.

Puslu bir ikindi koyuluğu geliyor ansızın. Öyledir, akşam rol çalıp durur bu mevsimde ikindilerden, erken yanar şaşkın fenerleri. Karanlık suları bölen gemi sirenleri.

Akşam örtüyor serin ve ıslak tül den karalığını şehrin üstüne. Karalık, karanlığa dönüşüyor, akrebin aceleci hamleleriyle. Karanlığın koyuluğuna akıtıyor tüm zehirleri.

Şehir susuyor... Bomboş duraklarda yalnızların unutulmuş elleri.

Ve deniz, upuzunu bir uykuda... Zaman zaman anlı kabarsa da, uzanmış, başı ağrıyor herhalde. Rıhtımları uzaktan gözetliyor hırçın bir lodos. Öfkeyle koşarak yaklaşıyor sonra, eğilip soğukluğunu alıyor suların ve yosunlaşmış yüreğine vuruyor kayalıkların.

Şehir üşüyor...

Bacalarından dumanlar tütüyor canları yananların. Titriyor hasretliklerin hayalleri.

Bu şehir, giden kokuyor her zaman.

Bacaları korkuyor geceleri, kurum soluyor ciğerleri. Sancılanıyor gece, kim bilir daha nelere gebe? Hüznün uzattıkça uzatıyor geceyi, sabır bir serum şişesinin haznesi gibi, damla damla sınıyor sabredemeyenleri.

Damarlarında yaş geziniyor yalnızların, yakıyor genizleri.

Bildikleri en yakıcı ve yanıcı madde gözyaşı... Kucakladıkça kaybediyorlar gölgeleri.

Önce bir müezzin kutsuyor şehri, sonra buruk bir ezan geziniyor izbelerinde. Birkaç dişini daha döküyor yaşlı ağaçlar. Yerlerde yaprak ölüleri.

Karanlık ve ışık, kışın harp halinde sanırım. Yazlarında pek bir romantik oluyor münavebeleri. Kazanan hep koyuluk oluyor, çünkü ordusu güçlü! Soğuk en sert muarız, en titretici savaş erleri. Şahit gösterirler camlardaki terleri.

Yalnızlık uzatıyor tüm gölgeleri. Uzaniyor ve aydınlığın kıyısında erimeye başlıyor nihayetinde.

Yorgun bir uykuya dalıyor bebeler, anneler ve yalnızlar; kimsesizliğin azat kabul etmez köleleri.

Ve gün doğuyor pencerelere...

Döngüyü tamamlıyor hüznün, kalınlaştırıyor çizgisini fasit dairelerin.

Yine sabah... Hadi, gizleyin yaralarınızı yalnızlar!

Unutulmuş bir şarkıyı mırıldanıyor dudaklar;

Kimse bilmez be canım, geceleri ağlarım!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kasımda CHP aynıdır

M. Nedim Hazar 2011.11.19

Muhabirlik dönemim merhum Erdal İnönü'nün siyaset yaptığı döneme denk gelmişti. Erdal Bey hakkında birçok şey söylenip eleştirilebilirdi ama renkli bir kişilik olduğu su götürmez gerçektir.

Konuşma tarzından ikili ilişkilerdeki nezaketine, siyasi nezaketinden jest ve mimiklerine kadar nev-i şahsına münhasır biriydi İnönü. En büyük şanssızlığı rahmetli Özal ve Allah selamet versin kurt politikacı Demirel ile aynı dönem siyasi arenaya çıkmasıydı.

Bir de tabii CHP'nin klasik ve kronik hastalıklarını görmüyordu her sol siyasetçi gibi.

Açık yüreklilikle ifade edeyim ki Kemal Kılıçdaroğlu'nu her izlediğimde bende aynı his depreşiyor. Bir farkla, Sayın Kılıçdaroğlu'nda ilave olarak bir miktar 'acıma' hissim galebe çalıyor.

İdrak felcine uğramış CHP'liler hemen alınıp köpürmesin, kötü bir şey söylemiyorum. Küçümseme adına da yazmıyorum bunları.

Hatırlayacaksınız kısa süre önce havalimanında taksicileri ziyaret etmişti Kemal Bey. Ve taksici bir vatandaş 'Bize sahip çıkın' dediğinde kendisi de, 'Biz size sahip çıkacağız, siz de bize sahip çıkın' demişti. Bunun üzerine aldığı cevap birçok insanı tebessüm ettirse de beni üzmüştü: "Başkanım bize bir şey bulmayın. Sen gidip oy kullanmadın. Ben gittim çocuğumu çocuğumu yataktan kaldırdım başkanım."

Cevap olarak bir şey diyemeyen CHP Başkanı, "O referandumdu" diyebilmişti ancak.

Cumhuriyet Halk Partisi, cumhuriyetimizin en deneyimli, en köklü partisi. Ve bugünlerde siyasi yaşı 10 yılı bile bulmayan bir parti karşısında -maalesef- pek fena durumlara düşüyor. Ülkedeki sol siyasetin huyundan, suyundan mıdır, yoksa bu toplum ile CHP'nin doku tipinin asla uyuşmamasından mıdır bilinmez, CHP'nin neredeyse hiçbir konuda net bir fikri yok. Bunun en bariz ve son örneğini Suriye olayında gördük. Başlarda Suriye'ye destek çıkan, oradaki halk ayaklanmasını neredeyse 'terörist' eylem olarak gören, hatta destek için bu ülkeye heyet yollayan CHP, ne olduysa bir süre sonra bu fikrinden caymış görünüyor. Son olarak, Genel Başkan Yardımcısı Faruk Loğoğlu, Suriye'nin yanlış yolda olduğunu belirtti ve "Esed'in iktidardan ayrılması gerektiğini düşünüyoruz." dedi.

CHP'nin dengesini bozan en önemli unsurlarından biri de, Türkiye'nin yıllardır oturduğu katı devletçi ve jakoben mantığın yıkılması olduğunu düşünüyorum. Yüksek yargı mesela... Eskiden olsa CHP, siyaset üretmek ya da halka bir şeyler anlatmak yerine, direkt olarak eline dosyaları alıp yüksek yargıya koşardı. Devleti bu şekilde yönetmeyi denerdi. Allah var, eski yüksek yargı düzeni de bunun için biçilmiş kaftandı.

Meclis'in açılmasından hemen sonra, siyasetin suları ısınır ısınmaz CHP'ye bir şeyler oluyor. Hep olmuştur zaten. O nedenle bugünlerde CHP yine kaynıyor içten içe. Bir yandan Dersim meselesi, diğer yandan parti içi muhalefet kulisleri almış başını gidiyor.

Dün ajanslara iki farklı araştırma şirketinin yaptığı kamuoyu yoklaması yansıdı. Arada küçük farklar da olsa, iktidarın muhalefet karşısında daha da güçlendiğini gösteriyordu anketler. Doğrusu, siyasetin genel karakteristiğine pek uymayan bir durum bu. Hani icraat yapan partiler bir parça da olsa yıpranıp oy kaybeder ya! Dünyanın her yerinde bu böyledir... Ülkemiz hariç. Şahsen bunun nedeninin şu anki iktidar partisi kadar, anamuhalefet partisi olduğunu düşünüyorum.

Aynı araştırma şirketinin yaptığı 'beğenilen lider' anketinde Başbakan'ın yüzdesini artırması bir yana, CHP Genel Başkanı'nın sıralamada bir belediye başkanından sonraya düşmesi manidar değil mi sizce?

Bir muhalefet partisi, ülkenin dört yanı ateş çemberi iken, içeride depremler ve ekonomik sıkıntılar had safhaya ulaşmışken de kan kaybetmeye devam ediyorsa, çok ciddi ve gerçekçi bir aynaya ihtiyacı var demektir.

Rahmetli İnönü tüm iyi niyetine rağmen bu durumu görmemiş, gördüyse de pek bir şey yapamamış, bu nedenle CHP'yi istediği oy oranına bir türlü getirememişti. Bu gidişle aynı akıbet Kılıçdaroğlu'nu da bekliyor.

Dünya değişiyor, Türkiye değişiyor; ama Cumhuriyet Halk Partisi ısrarla yerinde duruyor. Eğer böyle giderse makus filmin adı şu olacak: Kemal Kılıçdaroğlu'nun kısa ve acıklı siyasi hikâyesi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Temiz Ayaklar

M. Nedim Hazar 2011.11.21

Epeydir söylemiyor ama kızımın okulda öğrendiği bir çocuk şarkısı vardı.

Şöyle başlıyordu; "Ellerim tombik tombik / Kirlenirse ne komik / Kirli eller sevilmez / Güzelliği görülmez..." ila ahir devam ediyordu böyle. Tabii ihtimal ki, şarkının güfteci, çocuk pedagojisi kaygılarından dolayı kirliliği komiklik olarak niteliyordu. Hoş, deterjan reklamında bile 'kirlenmek güzeldir' şeklinde motto yapan bir

ülkenin vatandaşlarıyız ama şarkı, ellerden başlayıp, dişlere, yüze, kulaklara, hasılı neredeyse tüm uzuvlara gönderme yapıyordu. Eğer bir temizlik kaygınız, saf ve masumluk derdiniz varsa, tüm bedeniniz tertemiz olup, sadece bir uzvunuz bile kirli kalmışsa rahatsız olursunuz. Hatta, istisnasız tüm beden tertemiz olsa bile, ruh temizliği peşinde koşarsınız...

Malum, ülkemiz yaklaşık 10 yıldan beri, tüm karşı çıkışlara, bütün Ali Cengizlere, direnmelere, kontra oyunlara rağmen ciddi bir bağırsaklarını boşaltma, müzahrefattan kurtulma süreci yaşıyor. Kirli, çarpık, pis olan birçok şeyimiz temizleniyor, değişiyor.

Yargıdan güvenliğe, eğitimden sağlığa birçok alanda yaşanan değişim için, elbette 'kusursuz' demek mümkün değil. Elbette eleştirilecek birçok yön ve unsur vardır yaşanan bu değişimde.

Geçenlerde bir akademisyen dostumuz ile sohbet ederken, mevcut YÖK'ü konuşuyorduk. Şöyle bir şey dedi: "YÖK o kadar saçma icraatlar yapıyor ki, akıl almıyor. Ancak önceki YÖK, o kadar daha berbattı ki, kimse yüksek sesle -pek- itiraz etmiyor..." Şüphesiz bu mantık da eleştirilebilir lakin haklılık payı da yok, denemez.

Demek istediğim şu; eğer bir temizlik eylemine başlamışsanız bunu sadece bir uzvunuzu yaparak geçiştiremezsiniz. Tüm alanlarda sifonu çekmek durumundasınız. Yoksa kendi kendimizi kandırmış oluruz.

Milli futbol takımımız Avrupa Şampiyonası finallerine gidemedi. Geçmişte olduğu gibi, kabahati yabancı teknik direktörde bulup kapının önüne koyduk. Başka da bir özeleştiri, kendi kendimizi sigaya çekme faaliyetinde bulunmadık.

Oysa, herkes çok iyi biliyor ki, bu ülkenin profesyonel futbol sistemi kirli... Takım, lig filan ayırt etmeden söylüyorum bunu. En son Şike Operasyonu ile bu durumun değişeceğini düşünürken, atılan adımlar, yapılan hamleler gösteriyor ki, sanki birileri bu kiri halının altına süpürecek. Birkaç kurban seçilecek ve onlar feda edilip yola aynen devam edilecek.

Milli Takımımızın finallere gidememesi çarpık ve kirli yapımızın bir neticesi. Nedense kimse bunu konuşmaya pek yanaşmıyor. Dekoder satışı tüm bu kirlilikten çok daha fazla önemseniyor sanki.

2006 yılında İtalya'da benzeri bir temizlik operasyonu yapıldı. Tıpkı bizdeki gibi, büyük bir tesadüf eseri İtalyan polisi, futboldaki mafya ilişkilerini, bağlantılarını araştırırken, telefon dinlemelerinde, hakem ayarlamalarına, futbolcu kafalamalarına, teşvik ve şikeye şahit oldu. Daha sonra bu olayın üzerine gidilerek Temiz Ayaklar Operasyonu adı verilen operasyonlar düzenlendi ve büyük skandal ortaya çıkarıldı.

Başta o yılın lig şampiyonu Juventus olmak üzere AC Milan, Fiorentina ve Lazio SS'i de içeren bir şike organizasyonu olduğu açıklandı. Neticede, aradan çok geçmeden, Temmuz 2006'da, ilk karar açıklandı. Juventus, Fiorentina ve Lazio bir alt küme olan Serie B'ye düşürüldü. Birçok takımın puanı silindi, bireysel cezalar verildi.

Kulüplerin kararı bozmak üzere bir üst mahkemeye başvurusu üzerine, Temyiz Mahkemesi 25 Temmuz 2006 günü son kararını verdi. Bazı cezalar düşürüldüyse de, genel olarak ciddi yaptırımlar uygulandı.

Ülkemizde Şike Operasyonu ile ilgili iddianamenin ne zaman açıklanacağı belli değil. İçinde nelerin olacağını da kimse tam olarak bilemiyor. Dahası, henüz iddianame açıklanmadan karşı ataklar yapılıyor ve böylesi bir davada suçlu bulunulması durumunda, cezaların komik denebilecek düzeye düşürülmesi yönünde kanunlar filan hazırlanıyor.

Daha önce de söylemiştim; bu anlamda temiz takımın olmadığını düşünüyorum. Zira şike ve teşvik bir tür standart uygulama olarak algılanıyordu bu ülkede. Yargı bu işin içinden nasıl çıkar, onu da bilemiyorum ama

bildiğim şu; eğer bu iş zamana yayılıp, içeriği sulandırılırsa biz daha çok teknik direktör yollayıp, uluslararası turnuvalara turist olarak katılırız.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Özür

M. Nedim Hazar 2011.11.26

Kolay iş değildir özür dilemek.

Hele de bizim ülkemizde. Hele ki siyasilerin özür dilemesi... Pek mümkün değil... Özü bir zafiyet, burnun sürtülmesi, acziyet gibi görüyoruz maalesef. Bunda elbette, 'Nasıl da tükürdüğünü yalıyor' basitliğinin de etkisi var şüphesiz.

'Kastı aşmak' diye bir deyim var, özür ile birleşince bir anlam ifade eder bu. Eğer hemen peşinden samimi bir özür dileme gelmiyorsa, kastı aşsanız ne olur aşmasanız ne olur. Son deprem akabinde yaşanan birtakım müptezelliklerde bu deyim de paramparça edildi. Kerameti kendinden menkuller, 'Kastı aşan anlamalar' diye, kendinde değil dinleyende hata bulan açıklamalar yaptı maalesef.

İş bu ve benzer nedenlerden dolayı Başbakan'ın özür dilemesini önemsiyorum. Nedeni ne olursa olsun; ister siyasi bir atak, ister samimi bir itiraf. Hiç fark etmez. Devlet, nicedir unuttuğu bir erdemi tekrar hatırlamış oldu.

Ve fakat tam da bu noktada Kemal Kılıç-daroğlu'na da hak veriyorum; özür yetmez!

Kesinlikle özür yetmez, evet.

Her ne kadar Sayın Kılıçdaroğlu bir nevi siyasi pişkinlik bile denebilecek tavırla, meseleyi kavramak yerine, düştüğü durumun pek acınası halini değerlendireceğine bunu söylemişse de, dilenen özü kuru bir laftan ibaret olması çok fazla anlam ifade etmeyecektir.

Erdemli insan odur ki, yaptığı bilinçli, bilinçsiz bir yanlıştan sonra özür diler. Ve bu özü telafi etmek için samimiyetini gösterir. Erdemli bir devlet için de aynı şey geçerlidir. Yaptığı hataları, yanlışları anladığı anda özü dilemeli, bununla yetinmemeli ve yapılmış hatanın telafisi için gereğini yerine getirmelidir.

Doğrusu anamuhalefet partisinin özür karnesinin pek parlak olduğunu söylemek zor. 'Tokat atın' diyerek oy istediği halktan yediği okkalı şamardan sonra bile, durumu kavramaktan aciz bir şekilde halkı suçlayan raporları 'özeleştirir' diye açıklayan bir siyasi zihniyetten samimi özür beklemek, bunu kurumsal karakteristik olarak talep etmek ham hayalcilik olsa gerek.

Ancak iktidar partisi madem bu işe soyundu, devamını da getirmelidir. Türkiye, bir yandan geçmişin kirlerinden arınırken, lekelerini, arızalarını ortaya dökerken, diğer yandan samimi bir şekilde özür müessesesini devreye sokmak durumundadır.

Hazır devletin eli değmiş ve yolu açmışken, utanmadan, çekinmeden dilenmelidir özür...

Dikkat buyurun, şundan ya da bundan, şunun ya da bunun için, demiyorum... Belli bir kitleyi, belli bir düşünceyi, topluluğu da ima etmiyorum.

Şunu da bildiğimiz unutulmasın: Birtakım zihniyet 'Bugün olsa aynısını, hatta daha beterini yaparız' noktasındadır. Ancak bunların bir kıymet-i harbiyesi de kalmamıştır. Devlet devletliğini bilmeli, onurunu, haysiyetini düşünmeli ve kompleksiz bir şekilde özür dileyebilmelidir. Özür, insanları alçaltmadığı gibi, devleti de alçaltmaz.

Keşke aynı durum bu ülkenin insanları için de geçerli olsa. Toplumun herkesimi, ister topluca, ister birey olarak özür dilemenin erdemini tekrar kavrayabilse. Kendi geçmişine, içine yönelerek yaptıkları hatalar, yanlışlar ile yüzleşse ve özür dilese. Sonra da bunun telafisi için elinden geleni yapsa.

Ne bileyim artık bir 'özür günü' mü ilan edilir, bilemiyorum...

Özür bakanlığı mı kurulur, emin değilim...

Ya da her bakanlığa, resmî kurum ve kuruluşa 'özür genel müdürlüğü' mü açılır, fikrim yok...

Hepimiz birey olarak içimizde öze yer açabilmeli ve gerektiğinde bunu kullanmalıyız.

Körelttiğimiz, yitirdiğimiz, paslandırđığımız bazı manevi uzuvlarımıza tekrar can vermeyi denemeliyiz.

Türkiye'nin kredi notu düşmüş, tekrar yükselir... Cari açık bilmem ne olmuş, elbet bir gün azalır... Enflasyon inmiş, milli gelir artmış filan, bunların hepsi hikâye...

Esas, bu özür gibi mevzularda bireysel ve toplum olarak kendimize çekidüzen verdiğimizde gerçek huzur ve mutluluğu buluruz.

Yazı uzadı özür dilerim...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gidişat

M. Nedim Hazar 2011.11.28

'En çok cep telefonlarından korkuyorum.' demişti bir sanatçı dostum.

Yok, radyasyon, manyetik dalga filan değildi kasti, cep telefonlarının bu yüzyılın en belalı vebasına dönüşeceğine inanıyordu. Başka bir sanatçı dostumla geçtiğimiz hafta yediğimiz yemekte bir kez daha kavradım durumun vahametini. Bir anda üzerinize gelen bir sürü insan, ellerinde cep telefonları...

Hastane, devlet dairesi, havaalanı fark etmiyor... Bekleme salonları başları önlerine eğik, ellerinde cep telefonu, bir şeylerle uğraşan insanlarla dolu artık. Bilmem ki, cep telefonlarının icadından sonra insanlardaki tırnak yeme alışkanlığı sona ermiş midir artık?

Amerikan Başkanı Rutherford B. Hayes'e atfedilen bir söz var; "Çok güzel bir buluşa benziyor ama Tanrı aşkına bunu kim, niye kullanmak istesin ki?" diyor telefonu ilk gördüğünde... Bugünkü gelinen durumu bizzat cihazın mucidi bile tahmin etmemiştir sanırım...

Hayat gittikçe ceplerimize, küçücük bir cihazın içine doğru yöneliyor. Büyük bir ordunun fethi gibi, ne varsa önüne katıyor, yaşamı hallaç pamuğu gibi savuruyor cep telefonları. Büyük bir kara delik gibi önüne ne gelirse yutuyor, içine alıyor...

Yakın zaman önce telefonda yaşadığım bir sıkıntı için gitmiştim bir şirkete. Bana, oraya boşuna gittiğimi, telefonla müracaat edilmesi gerektiğini söylediler. Ve biliyoruz artık, gerçek insan bile çıkmıyor karşımıza bu tür hatlarda. "Bilmem ne için, bilmem kaç tuşlayınız"a bağlanmış sorunlar.

İnsanlarla olan iletişim bir süre sonra artık sadece bu kanaldan olacak belki.

Müziği oradan dinliyoruz artık.

Filmi oradan izliyoruz...

Gazeteleri oradan okuyor, gündelik işlemlerimizin çoğunu cep telefonları üzerinden hallediyoruz.

Para işleri, hal hatır işleri, yemek siparişleri, bilet alıp satmak, otobüse binmek, uçakla gitmek hep telefon üzerinden yapılıyor artık.

Sanal mezarlık gördüm geçen gün bir arkadaşın telefonunda... Bahçesini cep telefonu aracılığıyla sulayanı gördüm inanın. Dahası var...

Aplikasyonu çıkmış. Girip, buluyorsun yakınının mezarını ve Fatiha'nı ekrandan okuyorsun.

Pardon, Fatiha bile okumaya gerek yok artık, hazır okunmuşu var. Yasin de var Cevşen de...

"Büyük bir icat!" demişti rahmetli babam, elektrikle çalışan sinek kovucuyu gördüğünde. Bu yaz keşfettiğim, sivrisinek kovma aplikasyonunu görmeye ömrü vefa etmedi. Programı çalıştırınca mor bir ekran çıkıyor ve düşük desibelli ses yayarak sinekleri kovuyormuş. Denemedim, bilemiyorum...

Son olarak bir teknoloji firmasının sitesinde gördüm, nabzınızı ve solunum oranını sadece cihazın kamerasını kullanarak ölçen yeni bir uygulama geliştirilmiş. Uygulama yüzünüzün rengine göre nabzınızı, göğsünüzün hareketine göre de solunum oranınızı ölçüyormuş. Arzu ederseniz (neden edeceksiniz onu da anlamadım ya) uygulama ile sonuçları Facebook, Twitter'dan paylaşabiliyormuşsunuz... Uygulamanın mucitleri elbette ki, bu keşfin 'klinik yerine geçemeyeceğini' söylüyorlar ama geçmiş olsun artık.

Eminim benim bilmediğim yüzlerce, binlerce daha ilginç ve hayatı oyun dışı bırakan uygulama vardır telefonlar için. Bilenler bilmeyenlere aktarır sanırım.

Sakin yanlış anlaşılmasın, asla karşı değilim elbette; keşfe, kolaylığa vs... Ancak insanı yalnızlaştırdığını da nedense göremiyor sanırım bu gidişatın. Birer birer koparıyor gerçek dünyayla olan bağlarımızı.

İnsanın yerini çoktan aldı... Şimdi sıra aynanın yerinde... Cep telefonu ekranına bakıp sevinç çığlığı atabiliyoruz. Aynı ekran ağlatabiliyor bizi ne bileyim... Sınav sonuçlarını oradan öğreniyor, ayrılık mesajını oradan alıyoruz.

Beylik klişe; dünya küçülüyor, lakin hayatı küçültüyor ve yalnızlaştırıyoruz.

Yoksa bilmeden gönüllü esiri mi oluyoruz biz bunun?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir Nobel'im bile yok!

M. Nedim Hazar 2011.11.29

Şöyle bir fıkra var bilir misiniz? Temel, Dursun'a bir bilmece sorar: Sarıdır, kafestedir, öter? 'Kanarya' der Dursun, 'Hayır' der Temel. 'Peki saka kuşu', cevap; 'İhh değil...' 'Bülbül!', 'Bilemedin' der Temel ve cevabını kendisi verir: Hamsi!"Ula hamsi sari midur?", "Boyarım oni!", "Ula hamsi kafeste midur?", "Koyarım oni!", "Ula hamsi öter mi?", "O kadar da kandırmacası olsun ama..." der gözünü sevdiğimin Temel'i...

Habertürk gazetesinin dünkü manşetini okurken aklıma bu fıkra geldi. Haberin dilinin, mental yapısının, zihniyetinin buram buram 28 Şubat'taki operasyonel gazetecilik kokması bir yana, ihtimal ki 28 Şubat günlerinden kalma fişleme notlarını çağrıştırması enteresandı. Biz istediğimiz kadar bu ülkenin gelişiminden, ilerlemesinden dem vuralım, bir zihniyetin, ayağını sapladığı bataktan çıkarmasının epey zor olduğu bir kez daha ortaya çıkmış oldu.

Haber Temel fıkrası gibi... Yalanların içinde doğru cümle bir hazine gibi parıldıyor. Onlar da art niyetle yapıldığı için cımbızlanmış. Ne ki bu ülkede hâlâ yiyen var mı böylesi sipariş 'önce manşeti çak, sonra altını doldur' haberciliğini bilemiyorum.

Mesela habere bakarsanız, ben bu gazetenin 'eski' yazarıyım. Tam da haberin çıktığı gün köşe yazımın çıkmış olması önemli değil tabii. Kim uğraşacak şimdi, aleyhine döktüreceğin, hasım ve düşman olarak gördüğün zihniyet ve yazarını araştırıp, gazetesini okumakla! Başlığı şu Habertürk'ün: Nobel'li Pamuk kuraya giremedi... Spot ile meramını açığa vurmuş muhabir arkadaş: "İstanbul Milli Eğitim, öğrencilerle buluşmaları için her ilçeye 2 yazar yolluyor. Yazarlar kurayla belli olacak, aralarında Orhan Pamuk yok.."

Hani 'bu niye var'ı anlayabiliriz belki, zira Andıç medyasının zahir zihniyetidir de, 'Niye falanca yok?' modeline ilk kez şahit oluyoruz! Kaldı ki, 'Nobel'li' deyip kutsadıkları yazar için, bu gazetenin ve yayın yönetmeninin geçmişte yazdıklarına bakılırsa, Orhan Pamuk'u değil davet etmek, arkasından teneke çalarak kovmak lazım bu ülkeden. O zihniyet ve öfkeyle satırlar karalanmış zira. Merak eden Google amcaya 'Fatih Altaylı-Orhan Pamuk' yazıp arattırsın yeter. Şöyle yazmış bir seferinde mesela: "Ne Pamuk'muş be!" Orhan Pamuk davasında meydana gelen rezaletleri televizyonlardan izledim. Rezaletti. Haber televizyonu adı altında yayın yapan "Porovokasyon kanalları" "zavallılığı" üzerinden akan bir "yazarcığın" davasını sanki Türkiye'nin en önemli meselesiymiş gibi yayınladılar. Ortalığı velveleye verdiler. Bir grup dandik entelimiz ve AB'liler, Pamuk'un Türkiye hakkındaki yalanlarını "fikir özgürlüğü" olarak algılayıp "Yargılanamaz" diye bir taraflarını yırtıyorlar." (F. Altaylı/Sabah/18.12.2005) Başka bir yazısında A.T. Kışlalı üzerinden vuruyor Pamuk'u Altaylı. Bir başka yerde ise cebine ne kadar döviz koyduğunu, rakam vererek bu ülkeden kaçtığını ifade etmiş vs...

Eh şimdi muhabiriniz, böylesi bir yazarı 'niye çağırmadılar?' diye manşet yazarken, insan demez mi: Yahu bu adamı biz kovduk, aleyhine yazmadığımız şey kalmadı, saçmalama! Kaldı ki meselenin aslı da öyle değil.

Sadece Pamuk değil, birçok başka değerli yazar da ağrılıyor. Kimi gelmek istemiyor, kiminin takvimi müsait değil, kiminin sağlık durumu. Esasen benim de sağlık durumum pek elverişli değil ama madem böylesi bir haberle gündeme getirdi Habertürk, katılacağım bu güzel organizasyona.

Benim en meşhur kitabımın adı 'Barbarları Beklerken'dir. Bunu görmemiş olamaz muhabir, ama elde alerjik cımbız olunca farklı şeyleri ayıklayıp Ferhat Barış'ın 'Bizi Helak Eder misin Allah'ım'ı yazılmış. Onlar bilmez ama bilenler bilir, bir ayetin son kısmıdır o cümle. Tamamı şöyledir: 'İçimizdeki beyinsizlerin yaptıkları yüzünden bizi helak eder misin Allah'ım!' (Araf 155)

Kimse zannetmesin ki organizasyonu yapanlarla görüşmemişler. Görüşmüşler, tam tersi bir niyetle. Üstelik kandıracaklarını gizleyerek! Ne yaparsın dedik ya eskiden kalma bir refleks bu tür habercilik.

Eminim Habertürk her akşam bir Nobel'li yazardan diğerine kanatlanarak konuk çağırıyor, ne de olsa ondan aşağısı kurtarmıyor. Hasılı benim bir Nobel'im bile yok, ama senin fişin çok!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Buuu kitap!

M. Nedim Hazar 2011.12.03

CHP'liler İzmir'de Cumhuriyet Ağacı heykeline karanfil koyma eylemi yapmış. Son derece demokratik ve modern bir eylem olarak gördüğüm bu organizasyonda, Mustafa Balbay'ın hapisteki her gününe karşılık bir karanfil konulması da ayrıca anlamlı.

Bu köşeyi takip edenler bilirler, bu ülkede bir Korku Şebekesi olduğunu daha önce de yazmıştım. Bu şebekenin suçlu ya da masum ayırt etmeden hemen herkesi ve her şeyi kullanabileceğini örnekleriyle aktarmıştım. Açıkçası Ergenekon Davası'nı sulandırmak, bulandırmak, boşa çıkarmak için bu tür fırsatları ıskalamadıkları da aşikâr.

Nitekim Taraf'tan Namık ınar bu konuyla ilgili önemli bir yazı kaleme almış. Şöyle diyor: "Bu sizinki adalet madalet aramak değil, düpedüz emrinde olduğunuz egemenlerinizi kurtarma operasyonudur." Aynanın gizlenen tarafını da tutuyor bu zihniyetin gözüne ınar: "CHP'liler ve bilcümle Kemalistler, Balbay'ın içeride geçirdiği bininci güne izafeten, dün yere bin tane karanfil bırakmışlar imiş. Ya pekiyi, Türkiye halkının onların faşizmlerinden dolayı, doksan yıldır çektikleri nice acıların anısına, hiç değilse kıyımdan geçirdikleri 14 bin Dersimli için, bir tane olsun karanfil bırakmaya yürekleri var mıdır acaba?"

Bizzat Ergenekon mensupları yahut muhipleri veya AK Parti karşıtlığından yola çıkarak, kendilerini Ergenekon'un tatlı kollarında bulanların içine düştüğü hazin bir durumdur esasen bu.

Erkan Acar, deneyimli gazetecilerimizden biridir. Ergenekon Terör Örgütü Davası'nı da en iyi bilen meslektaşlarımızdandır. Erkan, kısa süre önce "Karanlık Oda: Ergenekon'un Medya Yapılanması" isimli bir kitap yazdı. Timaş yayınlarından çıkan kitap bahsini ettiğim şebekenin bu konuda oluşturmaya çalıştığı imajınasyonu tuz buz edip bir kenara atıyor.

Ergenekon'un dağılma sürecinde can havliyle yazdırttığı kitapların aksine, konuya daha geniş ve yerli yerinde bakan bir perspektifle bakıyor Acar'ın kitabı. Birilerinin başka birilerine dikte ettirdiği, başka isimleri perde

olarak kullanıp yazdırttığı proje kitaplardan değil. Foya ortaya çıkınca 'Ooo' diye işi gırgıra vurarak kitaplaştıranların karşısına 'Buuu' diyerek çıkan bir kitap. Yazarı perde arkasında değil, PR'ı için ahbap yaren koalisyonu filan da yapılmamış hiç. Alayvâlâ ile fuarlarda gövde gösterisi de tertip edilmemiş.

Peki, ne var Acar'ın kitabının içinde? Malum; Ergenekon operasyonları başladığı günden bu yana akademisyenlere, askerlere, hukukçulara varana kadar birçok kişi gözaltına alındı, tutuklandı. Hadiseleri 'medya'dan takip ederken, Ergenekon'un sağlam ayaklarından birinin yine medyada olduğu ihtimali, gazeteciliğin darbe ile örgüt ile ne ilgisi olabilir düşüncesini sorgulayarak yola çıkıyor kitap.

Ve önemli noktalara dokunuyor. Örneğin; merkez medyadaki önemli isimlere yönelik gözaltılar, belgeler, telefon ve bilgisayar kayıtları, komplolar, stratejilerinin izini sürüyor... Bu zincir içerisindeki en önemli halkalardan biri de Oda TV operasyonlarına yakından bakıyor. Tipik 'mafyöz' yöntemlerle 'çökülmeye' çalışılan bir medya organı etrafında dönen karanlık ve kirli ilişkileri çarpıcı bir şekilde gün yüzüne çıkarıyor. Ve ortalıkta, başkasına 'yandaş' yaftası yapıştırıp, özgürlükçü diye dolaşan birtakım zevatın maskesini alaşağı ediyor.

Ve şu soruların cevabını kovalıyor: Oda TV, Ergenekon'un medyadaki kuvvetli ayaklarından biri miydi? Soner Yalçın; Doğu Perinçek, Yalçın Küçük ve Abdullah Öcalan denkleminin neresindeydi? Oda TV, Ergenekon Davası aleyhine bir kamuoyu oluşturma faaliyeti içinde miydi? Ergenekon Davası'nın kilit noktalarında görülen kişiler Oda TV'yi yönlendiriyor muydu? Oda TV'de bulunan, basın etiğine aykırı kayıtlar ve belgeler neyin göstergesiydi?

Erkan Acar'ın "Karanlık Oda: Ergenekon'un Medya Yapılanması" kitabı, sadece yakın geçmişte yaşananları anlamak için değil, halihazırda devam eden bu tip karanlık tertiplerin de çözümü için de okunması gereken bir kitap. Bir zihniyetin dipkoçanı var kitapta. Tamam, elde karanfil demokratik hakkımızı kullanarak, haksızlık yapıldığını düşündüğümüz şeylere tepki gösterelim ama kimse de gerçekleri gizlemeye kalkışmasın olur mu?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Jargon

M. Nedim Hazar 2011.12.10

Şu hayali diyalogları okuyalım önce:- Abi 100 ayarlayabildim inşaatlar için.- Tamam, Sami bana gelebilir, Ayşe de tatile çıksın...- İşçi ameliyat oldu mu? Ekinler yeşersin mi?- Son inşaat işçisi sorun çıkarıyor abi.- Mağdur gelince, şekerli olursa iyi olur.- Rüzgâr çok sert abi, müvekkil bu nedenle tarlaya çıkmak istemiyor.- Başka rüzgâra kapılma, gram olsun, gramaja dikkat et.- Tarladan biçilenleri aldık, kuşları yemleyeceğiz.- Kuşun birini aldık, ötekilerine bakacağız.- Güzel... Biz de üç tarlayı da sürdük...- Tarladaki işçiler şekerli olacak, dikkat et.- Olmuyor abi, ne zaman böyle dikim yapsak olmuyor...

Şüphesiz diyaloglar bu şekilde değil. Kurmaca yaptım... Ancak kavramlar aynen böyle.

Şimdi bu tür diyalogların geçtiği sektör hangisidir sizce? Bir an için tüm önyargılardan sıyrılıp düşünelim; böylesi imalı, anıştırmalı, üstü örtük diyalogların yaşandığı çevrenin normal işler yaptığına kanaat getirebilir miyiz? Evet, tahmin ettiğiniz gibi, dün açıklanan Şike Davası iddianamesinden aldım bu kavramları. Diyaloglar hayalîdir, ben monte ettim içlerine. Orijinal haliyle kullanmak doğru olmazdı, zira henüz iddia düzeyince şeyler bunlar.

410 sayfalık iddianame futbol sektöründen ziyade Kurtlar Vadisi dizisine hikâye malzemesi gibi. Yok yok... Yağmalama, darp, gasp, hırsızlık, dövülme, yaralama, sabotaj, tekmili birden var iddianamede...

Sakin bir kafayla okuma imkânımız olmadı elbette ama yarıya yakınını tamamen, kalan kısmı da göz gezdirerek okuyunca bile kafam karıştı açıkçası. Biz işin ekrandan ya da sahadan yansıyan kısmını görüyormuşuz meğer. Manzaranın, resmin, madalyonun bir de arkası varmış. İşin mutfak kısmı karışık, hatta ürkütücü.

Elbette konuyla yakından ilgilenenler, önümüzdeki günlerde iddianameyi daha ayrıntılı olarak ele alıp tartışacaklardır. Ama şu kadarını söyleyeyim; sadece okuduğum kısmı bile, Türk futbolu adına duyduğum endişede haklılığımı gösterdi. Sakın ola ki bunun Aziz Yıldırım ya da ismi geçen diğer zanlılarla ilgili olduğunu zannetmesin. Şunu söyleyebilirim hatta; okuduğumuz bu iddianamenin buzdağının görünen kısmı bile değil, belki çok çok küçük bir kısmı olduğuna inanıyorum. Belki de bu davaya itiraz edenlerin bazılarının dediği gibi, esas olarak yapılan haksızlık insana dokunuyor. Neredeyse herkesin yaptığı lakin birilerinin kurban olarak seçildiği gibi bir izlenim edinildiği için itiraz var bu davaya.

Lakin başka örneklerinde de görüldüğü gibi, bu davada da sadece meselenin kanıtlanabilir kısmı hakkında tartışma yapılacak, dava açılacak ve cezalandırma yapılacak. Anladığım kadarıyla olay şöyle geliyor: Almanya'da sürdürülen bir şike/teşvik/bahis soruşturmasının ucu ülkemize uzanıyor. Buradan Olgun Peker'e (Bu arada Peker soyisini sonradan aldığını, şahsen iddianameden öğrendim) yönelik bir soruşturma başlatılıyor. Ve bu soruşturma da sonradan Aziz Yıldırım'a uzanıyor.

Elbette adı üstünde, bu bir iddianame. Yani hiçbir suç kanıtlanmış değil ve kimse hemen mahkûm edilemez, edilmemeli. Lakin gelin görün ki, yukarıda yazdığım şeyler, futbolla ne kadar ilgilidir onu hâlâ anlamlandırmakta güçlük çekmekteyim. Bekleyip görmekten başka yapacak şey de yok.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Atlantis'in Yetimleri

M. Nedim Hazar 2011.12.12

-Saraybosna'daki ve tüm dünyadaki gariplere-

Esiriyiz hepimiz; maddenin dar hendesesinin... Derilerimiz, bedenlerimiz ruhu hapseden parmaklıklarımız... Halka halka genişleyen bir kuşatılmışlık var bir adım ötesinde. Ana, baba, evlat, iyal... Sahip olduğumuz her şeyin kölesine dönüşüyoruz mana perspektifini yitirince. Bir külçe gibi ayak bileğimize yapışıp tutsaklaştırıyor bizi mallarımız, mekânlarımız, makamlarımız; efendilerimiz...

Özgürleşmek; tüm bu dikenli telleri kesip atmak demek, hürriyet; bu şeffaf prangalardan kurtulmak.

Bu nedenle gidişler önemli, gitmek; sahib-i aslisine doğru bir adım atmak. Soyunmak tüm kabuklardan, arınmak tüm fazlalıklardan.

İş bu nedenledir ki, gidenlere değil kalanlara acımak lazım her zaman.

Ne ki; bekleyen olmak da güzel, o ayrı bir fasıl.

Gurbet genişlemek demek. Zamanı ve mekânı genişletmek. Vatani ve sevdâyı. Ufku halka halka büyütüp, derinliği fersah fersah kulaçlamak.

Böyle, bir ayağı tutuklu benim gibiler için belki söylemek kolay tabii, ama her babayiğidin harcı değil elbette gariplik.

Sevda işi, aşk işi. Ki biz, bir yetime vurgun öksüzleriyiz Atlantis'in...

Gurbeti dönmek için değil, sıra etmek için arşınlayanların nesliyiz. Sevdamız garip, yolumuz gariplerin yolu.

Gördüğümüz her ufuk bizim rengimize dönene, bilmediğimiz her dil bilinene, yetişemediğimiz her yürek avuçlanana kadardır süresi gurbetimizin. Biliriz ki, dünya gurbetimizdir esasında. Biz gerçek vatani buralarda arayanlardan değiliz! Başka bahçelere açılır ruhlarımızın kapısı, baharlarımız buranın fani mevsimlerinden sonra gelmez. Sahici baharların meftunuyuz.

Mihlandığımız sahil ferahfeza ummanlara açılır.

Sırtımızdaki küngün ağırlığını biliriz ve yine biliriz ki, esasen haddimiz değildir taşıdığımız sıklet. Ufkumuzda dörtnala giden başları bulutlara değen atlılardadır hayallerimiz. Biz dursak bile atlarımız durmaz, çok iyi bilenlerdeniz.

Kabul, kimsesizken, yalnızken, uzaklardayken ara ara kolaçan eder bizi ruhumuz. Derin bir yalnızlığın verdiği ürpertiyle titreriz. Bir damla yaş belirir gözlerimizde. Hayallerimizin ucundan sızan ana olur, yâr olur, geçici vatan olur... Hüzünbazlık reddettiğimiz bir şey değildir, ki hüzün yakışır en çok gurbet ehline.

Atlarımızın ayakları hep ıslaktır gözlerimiz gibi. Biz yangınları gemilerde çıkarmaya alışmışızdır artık. Değince hüznümüze başka bir garibin hüznü, gözbebeklerimiz bayram musafahası eder usulca. 'Sen de' deriz, 'Sen de yakmışsın mesafeleri...'

Kimseden ödül beklemeyiz,ensemizi kimse okşamasa da olur, varsın takdirleri, aferinleri başkası alsın. Varsın başkası caka satsın üzerine kirli duman çökmüş Atlantis'te. Ve hatta, hırpalasınlar; gönülleri sağ olsun. İncitsinler hatta, ağlatsınlar ne olacak?

Biz, 'Yetimler Yetimi'nin saçlarımızı okşamasına bin gurbet daha feda ederiz. Milyon hasret daha çekeriz, yeter ki, gariplerle uyanalım, diye. İlki değiliz ki bu sevda murabitlerinin, sonuncusu olalım!

Kolay sanmayın sakın, yolların çilesini, gurbetin ızdırabını bilen bilir. Ve hasret demek neymiş, bildiğinizden de çok emin olmayın bir garibin halini görmeden. Belki çok anlamlı gelmez bu hüznü mırıltılarım, çok mana ifade etmez kelimelerim. Ama bilen bilir, bunun idrakindeyiz. Tanıyan da vardır şüphesiz: 'Sen onları simalarından tanırsın...'

Hasılı;

Yetimiz, garibiz, gurbetteyiz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Adını reyting koydum

Televizyonların yıllık reklam pasta miktarının 2,5 milyar dolar olduğu söyleniyor. Bu pastanın çok büyük kısmı yapılan reyting ölçümleriyle dağıtılıyor. 70 milyonluk bir ülkede toplam 2 bin 500 ölçüm cihazıyla yapılan ölçümleme ile neredeyse 2.5 milyar dolarlık bir pasta pay ediliyor. Her şey edebince, usulünce, etiğince olsa bile çok sağlıklı bir yapı değil bu şüphesiz.

Düşünsenize bir toplumun sadece neyi seyrettiğı değil, yaşam tarzını, tercihlerini gösteren hepi topu 2 bin küsur aile...

Buna bir de, ayak oyunları, entrika, şike, teşvik gibi kirli işler eklerseniz ortadaki sağlıksız olan tablo çarpıklığa dönüşür elbette.

Bu nedenle TRT Genel Müdürü'nün söylediğı çok doğru; oluşturulan tablo vatandaşın değil, ölçüm yapan şirketin ve bir zihniyetin eseridir.

Reyting meselesinin belki de en önemsenmemesi gereken kısmı maddî faslı olsa gerek. Zira bir toplumun tercihleri ve bu tercihlerin manipüle edilmesi söz konusu. Son derece mühim bir şey bu. Düşünsenize, bir toplumu tecavüzü, ensest ilişkiyi, aile içi şiddeti izlemekten hoşlanan bir toplum olarak gösteriyorsunuz. Ve halk arasında öyle bir kanaat oluşturuyorsunuz ki, 'bütün Türkiye bunu izliyor' diye düşünülüyor. Ve bir süre sonra gerçekten de öyle olmaya başlıyor.

Bunu bir kez yaparsanız, tek seferlik manipölasyon olarak görülebilir belki. Ama sistematik olarak yapıyorsanız ve birileri de maddî çıkar için buna göz yumuyorsa, işin içine başka şeyler giriyor. Çok ciddi bir yozlaştırma planı vardır, diye düşünenler çok da komplocu olmayacaktır.

Düşünün bir hepi topu 2 bin tane izleme aygıtıyla bir toplumun doku tipiyle oynuyorsunuz.

Sonra da, hep beraber kızıyoruz; bu millet Fatmagül'den, İffet'ten, Feriha'dan, yataktan çıkmayan Osmanlı hünkârından hoşlanan bir millet oluveriyor!

Meselenin bir de tercih yönü var. Sadece cihaz sayısı değil, cihazı koyduğunuz ailenin demografisi de önemli. Yaşadığı semt, hayat tarzı vs.. İleri sürülen iddiaların tamamı doğru olmasa bile, ortaya çıkan sonuç tamamen ölçüm yapan şirketin tercihleriyle ilgili bir şey. Cihazları yerleştireceğiniz aile yapısı, bugün ortaya çıkan tabloyu etkiler.

Son olarak medyada yer alan 'sürpriz operasyon' laflarının da son derece komik olduğunu ifade etmem lazım. Yıllardan beri hep konuşulan ama gerek sektörün bizzat kendisinin, gerekse TV patronlarının görmezden geldiğı, hatta bir anlamda onay verdiği bir manzara bu. İşin tuhafı mevcut durumdan mağdur olanlar bile sesini çıkarmıyor, garip bir suskunluk içinde yıllardır.

Sektörün içinde olan bir dostumun söyledikleri beni dehşete düşürdü. Dönen dolapları bilmeyen yokmuş bu sektörde. Bu çarpık yapının düzelmesi yerine, sofradan bir pay da kendileri kapmak için yöntem arayışında olanları bildiğini söyledi. Pek inanmak istemiyorum ama yıllardır sürüp giden bu suskunluğun da bir anlamı olmalı.

Toplumun kültürel kodlarını tahrip eden bu çarpık yapının süpürüldüğü halının artık biriken kiri saklayacak durumu kalmadı sanırım. Şöyle ya da böyle, birileri bu sifonu çekmeli. Reyting önemli, sadece ekonomik anlamda değil. Toplumun yapısı hakkında sağlıklı veri toplama anlamında da önemli. İzleyenlere para pul ödeyerek bir toplumun tercihleri hakkında yıllardır sonuç aldıklarını düşünenlerin sektörden uzak tutulması şart.

Elbette şu anda her şey iddia aşamasında. Yargı süreci ve kararı ne olur kimse bilemez. Dediğim gibi, iddialar gerçek olmasa bile bu işten çıkar elde edenlerin dışında herkesin şikâyetçi olduğu bu yapının, daha modern, daha insaflı ve adil bir yapıya dönüştürölmesi şart.

Fatmagöl'ün suçu yok belki ama birileri bu sorunlu tablodan sorumlu...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bahçelerde Baro

M. Nedim Hazar 2011.12.19

Yargıyı AK Parti'nin arka bahçesi olmakla suçlamıştı Kemal Kılıçdaroğlu.

Allah'tan bu memleketin cumhuriyet tarihi nerelerin, kimlerin bahçesi olduğunu unutturmayacak kadar kısa henüz. Hayır, çok yakın geçmiş zamana gidip, bizzat adaletin temsil edildiği bakanların kendi has bahçesinde, 'Ne yani MHP'li mi alacaktım, elbette CHP'lileri alacağım' demesini hatırlatmıyorum sizlere, birkaç gün öncesini; 'bize militan lazım' diyen hukukçu görünümlü militan zihniyetini hatırlatıyorum. Üzgünüm ama 'Size teslim etmeyiz' zihniyetinin üzerine oturup, sağa sola 'bahçe açıyorsunuz' demek sadece inandırıcı olmamakla kalmıyor, aynı zamanda komik de duruyor. Bu ülkenin bazı kurumları hâlâ 'Cumhuriyet Halk Bahçesi' gibi davranmakta ne yazık ki!

Bir bakanın atadığı 5 bin eleman 'militan' sayılmayacak, binlerce yargı mensubunun seçtiği yüz küsur yargı mensubu 'militan sayılacak öyle mi? Bu taksimi kimin yapmayacağını şair söylemiş zaten!

Laikçi zihniyetin 'ya benimsin ya toprağın' anlayışı hiç değişmedi ve değişmeyecek sanırım. Bütün dünya özgürleşip, demokratlaşsa bile bu böyle kalacak galiba.

Buyurun size İstanbul Bahçesi, pardon İstanbul Barosu...

Gerçi bu zihniyetin çehresinin ne olduğunu Genç Siviller çok minik bir eylemle ortaya koymuşlardı. Meşhur 'Darbeci Baro' mottosu o günden bir hatıra olarak süslemektedir hâlâ bu baroyu. Ergenekon meselesinin her konuşulduğu ortamda, büyük bir gönöl rahatlığıyla darbeyi, darbeciliği savunanların, bu ifadeden neden rahatsız olup, otel basıp, gençleri linç etmeye çalıştıklarını anlamamakla beraber, bu örgütün son eyleminin apaçık insan hakları suçu olduğunu düşünmekteyim.

Tamam; kabul, epeyce komik lakin "Cübbe ile başörtüsü yan yana duramaz" gibi mizahi bir savunma ile örtülemeyecek kadar ciddi bir özgürlük meselesidir İstanbul Barosu'nun son icraatı. Memleketteki bir zihniyetin nasıl öfke ve kine endeksli yaşadığının göstergesidir.

Peki, ne ile yan yana durabilir?

Cübbe ile darbecilik yan yana çok şahane duracak, başörtüsü durmayacak! Cübbe ile faşizanlığın en ilkeli beraber kol kola yürüyecek, insanların giyim kuşam özgürlüğünün ayakları kırılacak! Cübbeyi ulusalcı militanlar giyip kuşanacak, özgürlükçü olanlar elini süremeyecek! Öyle mi?

Savunmaları da ibretli olduğu kadar mizahi esasen. Yaptıkları şey sadece kanunları uygulamakmış! Hangi kanun insanların giyim kuşamına müdahaleye bu kadar pervasızca cevaz veriyor acaba?

Hatırlarsınız bu zihniyetin bir eski sürümünü. Hani, "İstikrar senin neyine Vesayet?" demişti güzel kafalı birisi. Hele hele avukatlık stajı yapmak! Senin neyine, örtülü çocuk?

Keza daha önce de belirtmiştik, bu kin ve nefret öylesi büyük bir şey ki, bu zihniyet İSKİ'nin başına geçse su vermez, fırınları elinde tutsa ekmek vermez, belki ellerinde imkânları olsa oksijen vermez kendileri gibi olmayanlara! Nitekim ortaya da çıkıyor tıynetleri; nasıl bir kanuna dayanarak uygulama yapılıyorsa, stajyer çocukları, otellere bile almıyormuş bu özgürlük ve karine havarileri!

Bu zihniyetin, 'masumiyet karinesi' masalları da, sadece cuntacı ve darbeciler için geçerlidir ve tamamen boştur, diye düşünmekte haksız mıyız yani?

Bir şey söyleyeyim mi sevgili Barocular, esas bu zihniyet ile o cübbe yan yana durmaz, durmamalı... Hukuk ile zalimlerin, vicdansızlık, ideolojik körlük, beyni öfke ve kine kilitlenmişlik yan yana durmaz, durmamalı. Hukuk ile darbecilik bile pek şık bir ikili değil kabul edelim. Ki zannımca bu nedenle öfkelenmiştiniz 'Darbeci Baro' pankartına.

Hâlâ insanların giyim kuşamları, yaşam tarzları, düşünceleriyle uğraşanların yetiştği bahçeler var bu memlekette.

Bu bahçelerden çiçek, böcek kokusu değil, ne yazık ki tuz kokusu geliyor...

Anlarsın ya!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yüzleşme

M. Nedim Hazar 2011.12.24

Yüzleşme, en çok korktuğumuz ve kaçtığımız şey. Zannediyoruz ki, biz kaçarsa ya da görmezden gelirsek, o mesele kendiliğinden küçülecek, zamanla kaybolacak.

Bunun böyle olmadığını tarihin bizzat kendisi bize defalarca ispatladı. Kürt meselesi de böyle, Kıbrıs meselesi de, Ermeni meselesi de...

İskaladığımız şey; bizim kulağımızın üzerine yattığımız meselelerde başkasının öyle yapmaması. Yapması da eşyanın tabiatına aykırı zaten. Durum böyle olunca bu tür hassas mevzuları hep ikinci, üçüncü tarafların ele almasıyla kucağımızda buluyor ve -açıkçası- çok da alingan oluyoruz. Öfkeleniyoruz, kızıyoruz, gündeme getirenlere ateş püskürüyoruz...

Ermeni Soykırım meselesinin 'Sözde' olduğuna inanıyor ve samimi olarak böyle düşünüyorsak, görmezden gelmek mi gerekirdi, yoksa bu konuda varsa elimizdeki bilgi, belge, argümanlar, onları tüm dünya ile paylaşmak, bu konuyu suiistimal edebilecek çevrelerin ağızları daha açılmadan kapatmak mı gerekirdi?

Meseleyi, ABD, Fransa gibi işi devletler çerçevesinde siyasi oyuna alet edenlerden bağımsız olarak ele almaya çalışıyorum. Yoksa hepimiz çok iyi biliyoruz ki, biz ne yaparsak yapalım, bazı mevzuların ne kapanmasına izin verirler, ne de açılmasına. Bir yara kabuğu gibi dursun isteyenler vardır uluslararası perspektifte. Kabuklu şekilde dursun ki, istedikleri an kaşıyıp tekrar kanatabilsinler...

Her yıl gelenek haline gelmiş ABD Soykırım Teklifi böyle bir şey. Bir sakız olmuş durumda. Fransa'da da böyleydi. Fransa son kararı ile bir nevi bu sakızı yuttu artık.

Açıkça söylemek isterim ki, bu konuda ne devletlular gibi öfkeli ve fevri, ne de birtakım zevat gibi, 'yahu galiba yaptık da, kendimize bile itiraf etmiyoruz' suçluluğu hissindeyim. Benim durduğum nokta kendi tarihimizle olan problemli ilişkimiz.

Bu arada, bu meseleler tartışılırken, 'Ama siz de şunu şöyle yapmadınız mı?' tavrına girmeyi çok aptalca ve boş buluyorum. Başkalarının işlediği cinayeti lanetlemek için, katillikle suçlanmayı beklemek gibi bir şey bu. Ahlakî değil hiç. Yani Fransa bize bu dümeni yapmasa, Cezayir Meselesi çok da umurumuzda olmayacaktı. Dün de Amerika'ya kalkıp, 'Eh siz de Kızılderilileri katletmişsiniz ağam' demiştik hatırlarsanız.

Fransa'nın yediği haltın akılla, mantıkla, demokrasiyle izahı olmayacağını herkes biliyor. İhtimaldir ki, şimdi olmasa da bir süre sonra kendileri de bu işgüzarlığın savunucusu olamayacak. Şimdi Fransızlara öfkelenip Sarkozy'ye küfür filan etmeden, boykota girişmeden çok daha önemli ve acil bir meselemiz var. Kendi tarihimizle olan yüzleşmemiz. Çok yakın zamanda tartıştığımız Dersim meselesini hatırlayın. Kısa Cumhuriyet tarihimiz böyle irili ufaklı -hatırlanmak istenmeyen- onlarca acıyla dolu. Sayın Kılıçdaroğlu'nu ayırarak söylüyorum, siyasilerin işi halkı öfke ile boykota sevk etmeden önce, bu acılarla devleti yüzleştirmek. Yalanı, dolanı varsa tashih etmek, gerçeği varsa özür dilemek, merhem olmaya çabalamak.

Şimdi burada, 'Sarkozy'yi merdivende aşağıladık diye bütün bunlar oldu'dan tutun da, 'Libya'nın rövanşı'na kadar onlarca neden sıralayabiliriz. Şüphesiz bunu yapanlar da çıkacaktır. Ama bırakalım elin yaptığı maskaralığı da, kendi tarihimizin samimi ve dürüst muhasebesini yapalım.

Ya da boş verin bütün bu saçmalıkları, sevgili dostum Ali Murat Güven'in tertip ettiği ve usta yönetmen İsmail Güneş için düzenlenen vefa programına katılın. Yarın Üsküdar'da yapılacak olan programda, sanatçının hayatı, mesleği ve filmlerini derli toplu görme şansını kaçırmayın. Tabii İstanbul ve çevresinde bulunanlar.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Uludere

M. Nedim Hazar 2011.12.31

Birçok şey söylenebilir...

'Efendim bu bir komplodur, örgüt masum halkı yem olarak kullanmış, terörle mücadeleyi boşa çıkarma amaçlıdır...' ya da, 'TSK'nın içinde kötü niyetliler var, yanlış istihbarat ile masum insanlar öldürülmüştür.' yahut,

'Çok vahim bir hata yapılmış, kaçakçılar katırlarla yürüdüğü için örgüt operasyon hazırlığında zannedilmiştir...' Bunların hepsi birden doğru olsa bile tablonun vahametini, yaşanan acının büyüklüğünü ve olayın korkunçluğunu gizlemeye yetmez.

Hiç öyle, 'hata varsa gereken yapılır' türünden eskinin saçma ve boş demeçlerine sığınmasın kimse. Düpedüz bir katliamdır yaşanan. Bu tür bahaneleri, sahte vicdan gösterilerini Amerikalılardan çok gördü dünya. Ne demişti Başbakan geçmişte, "Bir polisimizin ya da askerimizin bir damla kanını 550 milletvekilime değişmem..." Şimdi çıkıp aynı cümleyi, "Bir masum köylümüzün bir damla kanını tüm siyasi hesaplara, hesapçılara ve siyasetçilere değişmem." demelidir. Ve hiçbir mazeretin ardına sığınmadan, hiçbir önlem cümlesi ve kota bahaneleri üretmeden aciliyetle bu tablonun sorumlularını gün yüzüne çıkarmalı, gereken cezayı vermelidir.

Şahsen terör örgütünün bu kadar büyük bir 'oyun'u tek başına organize edebileceğini düşünmüyorum. Onların en iyi yaptıkları şey, kan fırsatçılığıdır. Cenaze alanının anında örgüt propaganda platformuna dönüştürülmesi bunun ispatı.

Efendim, 'terör medyası ve yandaşları, bu tür müessif hadiseleri kullanıp terörle mücadeleyi zaafa uğrattıyorlar...' bahanesinin de şu anda bir kıymet-i harbiyesi yok. Öyle yapacaklar tabii, aksini yapanların da olduğu gibi. Bu millet elbette, düğün basıp masum insanları katledenlere ses çıkarmayan çakalları da biliyor, genç kızların bulunduğu otomobili tarayıp, bombalayıp sonra 'pardon cicim' diyenleri de. Lakin bunu bilmek, bugün ortadaki vahim tabloya sırt çevirmek, 'ama onlar da böyle yapmıştı' demenin arkasına sığınmayı meşru kılmaz.

Kaçakçılık yapıyormuş, bilmem ne oluyormuş. Eğer birtakım yetkililer, 'hazır elimiz değmişken, teröristle kaçakçıyı aynı çuvala koyup eziverdik' demek istiyorsa o ayrı. Lakin ne zamandan beri kaçakçılıkla mücadelede F-16 ve bombalar kullanılıyor, bunu açıklamak durumunda birileri!

Zaafsa zaaf, hainlikse hainlik, tuzağa düşmekse düşmek, her neyse, birileri bunun hesabını vermek zorunda. Kimsenin yanına kalamaz 35 masum insanın canı. Bu masum kan, sadece terörle mücadeleyi zaafa uğratmaz bunu çok iyi bilmeli birileri, aynı zamanda bu ülkenin bölünmeyeceğine dair samimi umutları olan insanları da bitirir.

Bu nasıl bir akıl, iz'an tutulmasıdır? Haberleri izliyorum; 'şüpheli' diyor öldürülenler için, terörist olma şüpheleri varmış. Sonra isimleri okunuyor teker teker, 20'ye yakınının soy ismi aynı; Encü. PKK artık aile klanı şeklinde mi timler oluşturmaya başladı? Bu kadar mı kıtlaştı aklımız?

Elinizi vicdanınıza koyun. Bu 35 insan, Batı'da bir yerde böyle katledilseydi, yine ekranda Fatmagül'ü mü izlerdiniz yoksa başka bir şey mi? Norveç'teki sapık herifin katlettiği insanlar kadar değer vermedikçe kendi insanımıza, ne bu terör biter ne de hamaset!

Efendim oralar yerleşim bölgesi değilmiş, ne işleri varmış köylülerin oralarda? Eğer terörle mücadele ediyorsanız, nerede kaçakçı gezer, nerede çoban keçisine su içirir, nerede kanun kaçakları gizlenir, terörist nerede yuvalanır, bileceksiniz, bilmek zorundasınız...

Teröristi çoban sandık, bahanesinin yürekleri yakmasından çok daha fazla yürekleri yakar köylülerin terörist zannedilmesi...

Devlet, ülkenin her yanındaki insanın kendi insanı olduğunu göstermeli bizlere. En az depremin vurduğu insanımıza sahip çıktıkları kadar sahip çıkmalı jetlerin vurduğu bu masumlara. Zira en büyük bühtan devlete yapılmaktadır. Ve tez zamanda hiçbir karanlık nokta kalmadan, akıllarda soru işareti bırakmadan açığa çıkarılmalı her şey. Biliyorum, terör tayfası için bulunmaz bir fırsat doğmuştur ve ne yapılsa boş/yetersiz

kalacaktır. Lakin bu ülke insanı açıklama beklemektedir. En azından hâlâ bilerek, isteyerek hainlik yapanların kalmadığını görmek adına!

35 masumu katlettikten sonra bütün Kandil'i piknik alanı yapsanız ne yazar!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Toplum cildiyecileri

M. Nedim Hazar 2012.01.02

Malum Shakespeare 'Memnuniyetsizlik kışı' demiş.

Mevsim kış, hava sert, insanların ciltleri tahrip ve tahriş olduğu gibi, toplumsal dokularımız da estirilen kara kıştan etkileniyor, hasar görüyor, çatlaklar beliriyor. Ve yine malum, ülkemizde istisnasız her birey üç dalda doktora belgesine sahip uzmandır: Din, sağlık, spor...

Toplumsal cildiyecilere bu dönemlerde gün doğar. Tavan arasına kaldırdıkları kendi aynalarıyla yüzleşecek derecede cesur olmadıkları için, ellerindeki çatlak aynaları başkalarına tutarak, bir bilge edasıyla, teşhis koymaya bayılırlar. Ve gündemimiz 'çatlaklar.'

Bazı durumlar vardır, bütün seçenekler aynı sonuca çıkar. Soruyu ne şekilde sorarsanız sorun, cevabı hangi yöntemle verirseniz verin, sonuç değişmez. Zira önce cevap yazılmış, altına soru ekleştirilmiştir.

Cemaat kavramı da, bu nedenle sakız olmuştur hırslı/hırsız, arlı/arsız birtakım zevatın ağzına.

Daha önce de yazmıştım, maksat bağcı pataklamak olduktan sonra, sebebe bile gerek yoktur. Bizim dayakçıların şahane bir özelliği vardır, hem bir güzel dayak atmaya kalkarlar hem de 'imdat, biz yamuluyoruz, dayak yiyoruz, yanıyoruz, kül oluyoruz' diye bağırırlar.

Allah'tan onları çok ciddiye alan yoktur toplumda. Zira geçmiştir o dönemler. Hem dayak atıp, hem ağlama numarasını kimse yutmamaktadır.

Pardon, bir kitle vardır yutan, doğrusu yutar gibi davranan. Samimidirler mi yoksa konjonktür gereği mi böyle yaparlar tam bilemem. Ama 'Dokunan yanıyor' yaygarasının en çok bu kesim tarafından yutulduğunu ve bazı zamanlar farklı nedenlerle gerisingeri istifra edildiğini üzümlere müşahade ediyoruz.

Yazdığınız her yazıda, söylediğiniz her cümlede, kendi zihin kodlarına göre anlamı çoktan ürettikleri için, belli bir kanaate çoktan varılmıştır bile.

İşin acı olanı, bu işi son dönemde birtakım 'suret-i Haktan' görünen zevatın yapması. Artık bir yere daha sağlam eklemlemek için mi, yoksa bütün dünyaları bu dünya olmaya başladığı için midir bilemiyorum. Acıklı bir yaranma histerisiyle hareket edenler var. Eyyamcılık demek lazım hafif ifadeyle.

Diyelim ki; siyasi iktidarın olumlu bir icraatını beğendiniz, oluyorsunuz iktidar yalakası yandaşı.

Tut ki, olumsuz bir kararı, kanun taslağını beğenmeyip eleştirdiniz, o zaman buyurun size 'Bakın iktidar ile yol ayırımına girdiler' tespiti.

Tam da bu zamanda, bas bas bağıırıp, ortalığı ayağa kaldıranların bu işleri neden yaptıklarını anlayabiliyorsunuz. Millet etkilenmiyor ama azığı bu dünya olanlar pekala giriyor topa.

Yoksa artık kartlaşmış yazarların, bir işe yaramaz siyasilerin, popüleritesi bitik sanatçı takımının, rantı kaybetmiş işadamlarının vs. goygoyculuğunu yutmuyoruz artık.

Ulusalıcı/Ergenekoncu medya, 'Dokunan yanar' yaygarasıyla bu milleti etkileyemiyorlar ama seküler devşirmelerin şirinlik adına sahne almasına da şahane fırsat oluyor. Dünyası bu dünya olanın azığı da iftira oluyor. Ne acı!

Önce 'Tayyip'in yerine Arınç'ı getirecekler' derken birkaç gün sonra, 'Arınç'a kızdılar AKP'yi sildiler.' şeklinde yazabilecek kadar akıldan ve vicdandan yoksun ve yoksullar var bu memlekette. Bu grup iflah olmaz alerjistler ile birleşince ortaya hoş bir kontrast çıkmaya başladı. Her ne kadar ahenksiz de olsa, bazen aynı gün, 'vay yandaşlar vay'cılar ile 'aha aralarına kara kedi girdi'ciler aynı anda sahne alabiliyor.

Bulundukları konum itibarıyla, ağzımızla kuş tutsak yaranamayacaklarımızı biliyoruz zaten. Onlar, tarihin kendilerine yüklediği misyonu eda ediyorlar, başka da bir şey beklemiyoruz bu kesimden. Lakin oluşmaya başlayan yeni ve ilginç bir grup daha var ki, sanırım bundan sonra meseleler daha eğlenceli bir hal alacak.

Kendi ruhundaki çatlakları göremeyenlerin, başkalarına merhem sürmeye kalkışması enteresan tabii. Anlaşılan, seküler devşirmelerin yılı olacak bu yıl.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sevda

M. Nedim Hazar 2012.01.09

Sevdanın bir dili vardır; yürekten gelen, muhabbet eden, aşk ile gerilen.

Dilin de sevdası; dağları denizleri aşan, engel bilmeyen, mesafe tanımayan.

Sevda emsalsiz bir dil olduğu gibi, dil de benzersiz bir sevdadır.

Ve sevda ile döner dünya.

Sevda ile gündüze ulaşır gece.

Bahar sevda ile yaza dönüşür, kış tutkun bir âşık gibi bahara akıtır serin sularını...

Gecenin de, gündüzün de, mevsimlerin de bir dili vardır sevdaya dair.

Yelkovanı akrebe koşturan aynı sevdadır.

Zamanın dilini anlayabilmek için titrer durur kadrınlar.

Rüzgâr beklentisiz bir sevda ile önüne katar bulutları.

Bulut gizemli bir sevdanın tohumlarıyla yağmurlara gebedir.

Toprak büyük bir sevda ile kucaklar yağmurları.

Nehirler aşk ile çağlayarak dökülür denizlere.

Denizler...

Hırçın bir sevda ile hırpalarlar kayalıkları.

Sonra sakinleşir şefkatli bir sevdalı edasıyla kavuşurlar sahillere.

Yeşilin, mavinin, toprağın ve suyun bir dili vardır, anlattıkları...

Hava ve ateş de kendi lisanlarıyla mutlak bir hakikate tercüman olurlar.

Renkler kendi diliyle konuşur bu âlemde. Ahengi bu rengarenklilik oluşturur haddizatında.

Yazık ki insanoğlu her zaman anlayamaz, algılayamaz bunu.

Sevdasını çözemez dünyanın, dilini anlayamaz çoğu zaman.

Baharı, kışı, geceyi gündüzü anlamlandıramaz. Niye üşürüz bilmez, niye hasret hasret yandığımızı bilemediği gibi.

Bildiği, belki unuttuğu bir armağanı yitirmişliğin farkında da değildir belki.

Bu yüzden yanlış görür, yanlış anlar, yanlış yorumlar. Tuhaf bir nasipsizlik demek lazım belki.

Belki bu yüzden, hırçınlaşır dünya.

Sevgisinin fark edilmediğini bilir, dilinin çözülmediğini anlar ve...

Acılar, yıkımlar, anlayışsızlıklar peş peşe gelir. Anlamamak vebal olur, biner ruhlara olanca ağırlığıyla.

Sevginin dili çözülmezince, dil de sevgisizleşir bir zaman sonra. Zehir, en çok dilde gizlenir, dilin izbelerinde kalır yatıya.

Karanlık burada başlar sonra. Sahici kış budur, esas felaketin başladığı nokta.

Oysa...

Her şeye rağmen bu dili anlayanlar vardır, bu sevdaya vurgun âşıkla.

Onlar rüzgârın diliyle konuşmayı öğrenmişlerdir; renklerin yitirilen anlamlarını bulup, hak ettiği yere koymak içindir tüm çırpınışları. Yitik bir mücevheri bulan kâşif şuuruyla.

Mavi kiminin gözünde tekrar anlam kazanır, siyah kiminin derisinde, kimi buz gibi bir yerden seslendirir sımsıcak sevdayı, kimi çöl sıcaklığında meltem estirir ezgilerle.

Kimi kara kıtadan, mesela Mozambik'ten tütsülü buğu taşır mızrağında, Sibiry'a'da kardelen gibi açar kimi, Vietnam'da ıhlamur gibi rayiha saçar bir başkası.

Renkleri, alfabeleri, kültürleri ve daha birçok şeyi farklıdır hepsinin ama aynıları da vardır gönül aynasına yansıyan: Dilleri, sevgileri.

Gözbebeklerinde merhametin, vicdanın ışığı parıldar, yüreklerinde sevda çarpıntısı, dillerinde bu hasretin yakıp tutuşturduğu türküler.

Kelebeklerin ışığa kanat çırpması gibi uçarlar her bahar ve pervane olurlar sevginin dilinde, dilin sevgisinde.

Bir muştuları vardır zamanın ve mekânın ötesinde: Karamsar ruhlar, kestikçe umudunu yarından, kıyameti eteğinden tutup çekiştirdikçe, yepyeni bir dünyaya olan ihtiyacı daha fazla idrak ederler. Bilirler, tufanın, boranın, herc ü merc eden soğğun fırtınanın hemen akabinde, cennetâsâ baharlar vardır.

Bir sevda dile gelir, bir dil sevdaya dönüşür. Her kıştan sonra...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Açılım

M. Nedim Hazar 2012.01.14

Bazı dertler vardır, ilk bakışta dert gibi görünmez ve bu derdin dertlileri çok fazla paylaşamazlar sıkıntılarını.

Zannederler ki, âlemde bir tek kendileri muzdariptir bundan. Çoğu kişiye çok önemli gelmeyecektir eminim ama meseleyi biraz daha deşecek olsam, kapitalizm/modernizm eleştirisinden çok daha derinlerde damar bulunacağına eminim.

Neyse mevzuya geleyim. Nice zamandır, dillendirmek istediğim ama hep ertelediğim bir mesele bu. Diyelim ki markettesiniz ve kendinizce yaptınız alışverişinizi. Kasaya gelip, borcunuzu ödedikten sonra aldıklarınızı poşete koymanız gerekiyor. Kasiyer kız önünüze bir tomar, preslenmiş plastik poşet atıyor. Eğer büyük bir marketteyseniz ve günün yoğun bir saatiyse bu sahnenin yaşandığı durum, bittiniz. En azından ben bitiyorum sevgili okur. Neredeyse kromozomları birbirine girmiş yapışık onlarca poşeti birbirinden ayırmak bir dert. Diyelim bunu başardınız, esas büyük problem orada başlıyor. Tek adede indirdiğiniz ağız yapışık market poşetini açmak!

Önce ucunu arıyorsunuz, zira görünüşe göre her iki yönü de kapalı yufka halinde bir naylon parçası var elinizde. Ağız kısmını bulsanız bile hemen sevinmeyiniz. Zira yapışık ağız açmak her babayiğidin harcı değil. Hele benim gibi beceriksizlerin. Tırnağınızı kullanırsınız olmaz, avucunuzun ortasına alıp 'ovalama' taktiğiyle poşetin merhamete gelip, diğer yarısıyla arasını açmasını beklersiniz nafile. Üfleyip yapışık ağzın arasına bir hava sızıntısının kara kedi gibi girmesini beklemenin de insanı komik duruma düşürdüğünü, siz kan ter içindeyken zevkle seyreden kasiyerden anlıyorsunuz zaten.

Filelerin, kese kâğıtlarının kullanıldığı günleri rahmetle yâd ederken, bir ehli insafın yardımınıza yetişmesini beklemekten başka çıkar yolunuz kalmıyor ne yazık ki!

Bu 'Açılım' problematiki sadece market poşetlerinde yaşanmıyor elbette.

Bir de bisküvi, çikolata, kuruyemiş gibi gıda maddelerinin açılma sorunsalı var. Hele bir de alay eder gibi, ambalajın bir yerine, 'Buradan açınız' diye yazıp, kesik kesik perforaj işareti koymuyorlar mı? Tam bitiyor insan. Nasıl bir zalimlik, nasıl bir merhametsizliktir bilmem lakin ambalajcılara tavsiyem, o uyarıyı 'Sıkıysa buradan açınız' şeklinde değiştirmeleri. Daha anlamlı olur kanaatimce.

Hani isim vermek istemezdim ama bir neslin Eti Puf ambalajları yüzünden telef edildiğini düşünen arkadaşlarım bile var. Elbette ironi yapıyor lakin, Kaşıkçı Elması bile Eti Puf kadar sağlam korunmuyordur. Meseleyi paylaştığım dostlarım öylesi yöntemler aktardılar ki aklım çıktı. Eti Puf açmada bilinmeyen yöntemler isimli kitap yazılsa olur yani.

Kavanoz kapakları meselesine hiç girmek istemem. O ayrı bir imtihan.

Müzik CD'leri mesela. Bu yetenek yarışmaları var ya, ben olsam ön imtihan için kendinize zarar vermeden CD jelatini açmayı koyarım. Bir dostum haberdar etti ünlü Steve Martin'in bu konuyla ilgili bir hikâyesi bile var. Bunu yapana cehennemde, içinde hap olan ilaç kutusundaki pamuğu çıkarma cezası veriliyor.

Örnekler o kadar çok ki... Bilişim malzemelerinin ambalajları örneğin. Bilgisayar ve elektronik sarf malzemelerindeki keza...

Yeni bir 'mouse' aldım geçen gün, ambalajını açtığımda ünlü Dexter'ın bıçak takımı gibi kesici aletler birikmişti yanımda; makas, bıçak, maket bıçağı... Abarttığımı düşünenler bugün hemen bir kulaklık alıp paketi açmayı deneyebilirler.

Bu paket açılımı bence önemsemediğimiz ama ciddi sıkıntılarımızdan biri. Bir de aksi durum var elbette. Misal, en kolay açılan paketlerin de sigara paketleri olması tesadüf mü sizce?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gelmez denilen gelince

M. Nedim Hazar 2012.01.16

Öyle olur hep.

Biz fanilerin sabırsızlık ve nankörlüğündendir ekseriyetle ama nedense öyle gelmez bize. Sıcaktır hava, güneş bonkörlüğünün en cömert günlerini yaşar. Panik ve bıkkınlıkla serinliği özler, arar ve çarelere bakarız. 'Ah' deriz hep, 'ah şu sonbahar bir geleydi!'

Dünyayı kirleten, bozan, yıkan, dağıtan bizizdir. Haşarılık da yine biz şuur sahibi ölümlülere aittir. Hem dağıtır, toplamaz; hem yıkar, yapmaz; hem kirletir, yıkamayız.

Bazen ilimin, bilimin, fennin açıklayıcılığıyla gelir ikazlar. 'Küresel ısınma' deriz misal olarak, 'bu cehennemi sıcakların sebebi küresel ısınma.' Kuraklık, susuzluk, sıcaklık bunaltır bizi. Klimalı odalarda dünyanın dengesinin bozulduğundan dem vururuz. Dengesini yitiren insanlığı konuşmaz pek kimse. Oysa herkes bilir ki, bir denge vardır kâinatta ve onu bozup duran tek canlı insandır.

Bizzat kendisi söylüyor kutsal kitabında: 'Göğü Allah yükseltti ve dengeyi o koydu.' Ve hemen akabinde ekliyor: "Sakin ola ki dengeyi bozmayınız..." (Rahman 6/7)

Her zaman illa sebep gerekmez, gerekmemiştir de. Kimi zaman, anlamını çözemediğimiz bir hikmet ile gelmez beklenen. Öyle böyle değil, epey beklettiği zamanlar olmuştur hem de. Sıcaktan şikâyet eder, soğukları özleriz... Bekleriz, bin bir serzeniş ile.

Yağmurları bekleriz olmadık kılıklara bürünerek. Ağıtlar yakar, özlem dolu yakarışlarda bulunuruz yağmura dair. Sabırsızlık insanoğlunun kadim yarası. "O, insanlar umutlarını kestikten sonra yağmuru indiren, rahmetini her tarafa yayandır." (Şûra 28)

Zannederiz ki, yağarsa yağmur, tüm sıkıntılar hafifleyecek, tüm dertler bitecek, hayat bambaşka olacaktır.

Yanılız elbette. Değişmez bir şey zira.

Yağmursuzluktan şikâyet ettiğimizden çok daha fazla şikâyet etmeye başlarız yağmurlardan.

Sıcaktan şikâyet ettiğimiz kadar soğuktan da dert yanarız.

Susuzluk kadar sudan da...

Ve nihayet kar...

Nicedir kar yağmadı diye İstanbul'a ne çok dokunmuştu içimize. Bekleyen olduk hep. Şöyle lapa lapa yağsa da, yüreğimizi soğutsa diye bir bekleyişle hem de.

Kar yağınca her şeyin yerli yerine oturacağına inanırız belki de. 'Gelmez' dediğimiz, 'gelmiyor' dediğimiz, ümidimizi kestiğimiz gelecek ve değişecek her şey, zehabına kapılız anlamsız şekilde. Hayatın hep o eksik olan parçası, yitik olan azası, kaybedilen hulasasını indirecektir sanki kar taneleri.

Biz; zalim olanlar merhamete gark olacak, vicdanlarımızın üzerindeki paslar dökülecek, tozlar uçuşacaktır sanki.

Ve yağacaktır kar...

Dünya kuruldu kurulalı nasıl yağdıysa öyle; rüzgârlar bulutları hareket ettirecek, bulutlar soğuk rahmete gebe kalacak ve Rabbanî rahimden rahmet sökün edecektir.

Biz sevinecek, mutlu olacak ve memnuniyet ifade edeceğiz tabii!

Hayır!

Yeni gelen de bir şeyi değiştirmeyecek. Memnuniyetsizlik sadece makas değiştirecek, şikâyetler, dırdırlar başka formda devam edecektir.

Kar yağdı işte İstanbul'a.

Ve biz sevindik çocuklar gibi. Eksik bir yanımız tamamlanmış gibi mutlu olduk.

Sanki bir eksikimiz vardı ve kar yağınca tamamlayacaktı onu. Yapamadıklarımızı yapacak, yitirdiklerimizi bulacak, yırtıklarımızı dikecek, kırdıklarımızı onaracaktık sanki.

Gelmişti beklenen ama biz bekleyen gibi beklemiyorduk sanırım onu. Yitirdiğimiz aynaların eksikliğiyle yine şikâyet ediyor, yine memnun olmuyorduk. Ya, 'az yağdı' diyecektik, ya da 'Bu nasıl bir kar, son bilmem kaç yıldır böyle yağmamış' diye mızızlanacaktık.

Mevsimlerin normali var, bulup adını koymuşuz bir şekilde de, insanın normaline dair kimse bir standart belirlememiş ne yazık ki...

Kâinat bir şekilde fabrika ayarlarına dönebilirdi belki ama ya biz; insanlar?

Bu kadar dengesizliğimize bu kar çok bile!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kedidir kedi

M. Nedim Hazar 2012.01.21

İnsiyaki olarak dilimden döküldü yazının başlığı.

İnsiyaki olarak dilimden döküldü yazının başlığı. Kafes Eylem Planı'nın iddianamesini okurken, tüm o kanatlar arası bağlantıları hayretle takip ederken, söz gelimi şöyle bir konuşma deşifresi tutanaklara geçmişken: "Şerefsizler, vur dedik öldürmüşler." Yüce Türk adaleti hâlâ 'örgüt yok' diyorsa suçu kediye yüklemekten başka seçenek kalmıyor bize. Çok umutlanmıştık oysa.

TİT'ten ele geçirilen dokümanlarda, Dink cinayetinin olay mahallinde yapılan istihbarat çalışmaları vardı hâlbuki. Kafes Eylem Planı'nda cinayetten 'operasyon' adıyla söz ediliyordu. Ergenekon sanıklarının MSN konuşmalarında apaçık düşmanlıktan söz ediliyor ve 'bizim arkadaşlar yaptı' deniyordu misal. Balyoz darbe planı belgeleri arasında bulunan 'Orak' kod adlı operasyon dokümanında hedef olarak belirlenen şahıslar arasında Dink'in ismi de vardı. Bir başka belgede rumuzlar ve baş harfler ile kimin katledileceği, emri kimin verdiği açıkça yer alıyordu. Yine ele geçirilen belgeler arasında bulunan haritalarda Türkiye'nin gayrimüslim haritası çıkarılmıştı. Sanıkların ev ve ofislerinde ele geçen belgelerde Agos Gazetesi çalışanlarının ve abonelerinin ayrıntılı bilgileri yer alıyordu. Adalar'daki tüm evler teker teker tespit edilip işaretlenmişti bir başka belgede. Azınlıklara yönelik kara propaganda siteleri yaptırılmış ve aleyhte kampanyalar düzenlenmişti.

Bazılarının iddia ettiği gibi bir oyun ya da senaryo değildi bu üstelik. Adım adım uygulanan kanlı bir projeydi: Malatya'da Zirve Kitabevi, Trabzon'da Rahip Santoro cinayeti ve nihayet Hrant Dink'in öldürülmesi. Bütün bunları biz kıt imkânlarımız ve cahil aklımızla yan yana getirip birleştirebilmemize rağmen mahkemenin 'Örgüt yok' demesini nasıl yorumlayabiliriz ki?

Yargıçlar Ergenekon iddianamesini okumamışlar, diye düşünürüz en iyimser seçenek olarak.

Şahsen benim kafamı karıştıran şey ise, bizzat yargıcın medyada neredeyse kapı kapı dolaşp, 'Örgüt yok demedik, örgüt olabilir ama delil yok' demeye getirmesi, akabinde savcının 'Ne münasebet, örgüt de var, delil de' çıkışıydı. Bizzat yargılanan sanık bile 'Örgüt işi, Ergenekon işi' derken, mahkemenin böyle bir sonuca ulaşması, hadi romantik ifade edelim; vicdanları kanatmıştır!

Kaseti biraz daha geri sararsak, yoksa her şey 2005 yılında Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'nden aşırı milliyetçiliğin iç tehdit olmaktan çıkarılmasıyla mı başladı? Hemen ardından gelen psikolojik harekât; ülke topraklarının satıldığı, on binlerce kilise ev açıldığı, İsrail'in güneydoğuda alınmadık tek metrekaare toprak bırakmadığı, memleketin yabancılara peşkeş çekildiği, binlerce gencin Hristiyanlaştırıldığı vs... Hedef gösterme, dava açtırma, yargılatma, mahkeme etrafında toplanma, kamuoyu oluşturma...

Bütün bunları kimlerin yaptığı çok açık. Kimlerin hedef gösterdiği, kimlerin dava açtığı, kimlerin mahkeme basıp sanıkları tehdit ve taciz ettiği. Ama mahkememiz 'örgüt yok' diyorsa bir şey diyemiyoruz, az votka olacak değil hani! Galiba -mevcut hükümet hariç- herkes idrakinde ki, Hrant Dink 'İslamcı iktidar döneminde gayrimüslimler katlediliyor' şeklinde bir uluslararası algı oluşturmak için öldürüldü.

Bir de meselenin medya ayağı var ki, nedense kimse konuşmuyor bunu. Dün Ergenekoncuların dümen suyuna gidip Dink'i hedef gösterenler bugün (Dink ailesi ve çevresinin de anayasa değişikliğinden yana tavır takındıklarını bile bilemeyecek kadar cehaletle) 'Yetmez ama Evet'çiler, bu netice sizin eseriniz' diye maskaralaşabiliyorlar!

Yerim kalmadı, iyi ki kalmadı...

n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sinema ve teşvik

M. Nedim Hazar 2012.01.23

Bilindiği üzere kısa süre önce Sinema Genel Müdürü M. Cem Erkul, bakanlığın her yıl rutin olarak verdiği sinema teşviklerinde bu sene farklı bir uygulamaya gidileceğini, genel olarak 'aile' ve 'gişe' filmlerine karşı pozitif bir ayrımcılık yapacaklarını açıklamıştı.

Önce şunu belirteyim; kişisel olarak, devletin adeta bir yapımcı ya da sponsor gibi sanat ürünlerinde yer almasına karşıyım. Eğer devlet ülke sinemasını destekliorsa, film yapımını kolaylaştırıcı ekonomik ve sair şartları kolaylaştırıcı önlemler almalıdır. Sözelimi vergileri düşürmeli, yapımcıların yaptıkları harcamaların geri dönüşünü kolaylaştırıcı önlemleri araştırmalıdır. Bu, çok zor da bir şey değildir. Şu an Avustralya'dan Hindistan'a, Mısır'dan Afrika'ya kadar birçok ülke sistemini böyle işletmektedir.

Bakanlığın bu açıklamasının ardından, beni çok şaşırtan bir gelişme oldu. Birçok sinemacı ve sektör çalışanı Açık Mektup yazarak, bu uygulamanın 'sansür' ve 'adam kayırma' anlamına geldiğini ifade eden tepki gösterdiler.

Vaktiyle devlet eliyle çektirilmiş bunalım filmlerine tepki gösteren, bu işin böyle olmaması gerektiğini yazan biri olarak, eğer devletin halkından aldığı vergiler ile birtakım teşvik ve katkı sağlayacaksa bunda toplam yararı gözetmesinin yanlış bir şey olmadığına inandığımı söylemek isterim. Hiçbir devlet, halkının ruh sağlığını bozan, şiddeti, sapkınlığı, bilmem neyi olumlayan sanat eserine önyak olmaz, olmamalı. Ancak bu böyle diye, hemen mefhum-u muhalifi olan 'sansür'ü de kimse masaya koymamalıdır, diye düşünmekteyim.

Beni esas endişelendiren kısmı ise sinemacılarımızın, sektörün içinde bulunduğu durumu sadece bu tür teşvikler söz konusu olduğunda ele almaları, tepki göstermelidir. Hiçbir yapımcının, yönetmenin örgütlü olarak, sözelimi, sinema biletlerinden alınan 'rüsum' ile ilgili şikâyetine denk gelmedik. Olmuşsa da sessiz sedasız olmuştur, bilemiyorum.

Bu ülkede sinema, eğlence olarak görülmektedir ve bu durum hiçbir sinemacıyı nedense rahatsız etmemektedir. Bir sinema biletinden alınan vergi tutarının yüzde 35'i bulmasından rahatsız olan yok sanırım.

Sözelimi bir futbolcu yüzde 15 oranında stopaj öderken, bir sinema sanatçısında bu oran yüzde 20. Üstelik futbolcular beyannameye tabi değil. Sanatçılar ise yüzde 35'e yakın Gelir Vergisi ödemek durumunda.

Diyelim ki bir şirketsiniz ve sponsor olmak istiyorsunuz. Bunun için futbol sektörünü seçmeniz çok mantıklı. Çünkü verdiğiniz paranın yüzde 50'sini Gelir ve Kurumlar Vergisi matrahından indirebiliyorsunuz. Sinemaya sponsor olursanız böyle bir şansınız yok.

Başka, özellikle gelişmiş ülkelere baktığınızda durum tam tersidir. Bu nedenle ülkemiz futbol için cennet, sinema için cehennem gibidir. Bu vergiler yüzünden onlarca yabancı filmin Türkiye'de çekilmesi engellenmiştir geçmişte.

Hollywood filmlerinin neredeyse yüzde 25'inin Kanada sınırları içinde çekildiğini bilir misiniz? Bunun en büyük nedeni, Kanada devletinin film çekimi için sağladığı kolaylıklardır. Kanada'da üretilen filmlerin gelir rakamı yıllık 5 milyar Kanada Doları'nı bulmuştur.

Sadece Kanada değil, onlarca ülkede aynı anlayışla film yapılır. Bizde ise sektör gözünü patron olarak tek noktaya dikmiştir!

Devleti en büyük film yapımcısı gibi görürseniz, bu kavga bitmez. Acı olan, bu işi bilinçli yapan/yapmayan, neredeyse tüm Türk yapımcı ve yönetmenlerin bu kapıyı tercih etmeleri, bu çarpıklığa itiraz yerine, herkesin kendi tıynetince destek ya da köstek olmaya çalışmasıdır.

Sinemacılarımızın düştüğü 'modern dilencilik' durumu kolay kolay bitecek gibi gözükmüyor. Ne acı!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yüzleşme

M. Nedim Hazar 2012.01.28

Zafer Demirkıran 19 yaşındaydı.

1995 yılının 12 Eylül'ünde, gece 10'da 'biz polisiz' diyen sivil giyimli ve birbirine 'eleman' diye hitap eden 7 kişi tarafından alınıp götürülüyor. O günden sonra haber alınamıyor Zafer'den. 17 yıldır oğluyla ilgili bir haber, bir umut peşinde Zafer'in annesi Behiye Hanım.

Beşir Başkök ise 1994 yılında, düğününün üzerinden henüz üç gün bile geçmeden, üç kişiyle beraber helikopterle alınıp meçhule götürülüyor. Yokluğu bilenler bilir, damatlık birçok gencin tek takım elbisesidir oralarda. Götürülürken üzerinde damatlığı var Beşir'in. Aradan geçen 18 yıl boyunca Başkök ailesi çocuklarını bulmak için çırpınıp duruyor. Çok yakın zamanda, Küpeli Dağı bölgesinde yer alan Jandarma Tabur Komutanlığı yakınlarında yapılan kazı çalışmasında üç ceset bulunuyor. Ve Beşir'in infaz edilip damatlıklarıyla gömüldüğü ortaya çıkıyor. Kardeşi, damatlığından tanıyor Beşir'i. Yanındaki iki cesedi de, yakınları üzerindeki elbiselerden teşhis ediyor.

Abdüsselam Çelik'in öyküsü ise daha iç yakıcı. Önce örgüt kaçırıyor Çelik'i. 7 ay ellerinde kalıyor ve sonra bir şekilde kurtuluyor. Jandarma önce gözaltına alıyor, sonra bırakıyor. Sorguda bildiklerini soruyorlar Abdüsselam'a. O da, 'Benim bildiklerimi siz de biliyorsunuz zaten.' diyor. Ertesi gün oğlunun nikâhı olacak Abdüsselam Çelik'in. Takı almak için çarşıya çıkıyor ve kardeşiyle caddede yürürken, bir 'Toros' marka otomobil gelip, zorla alıp götürüyor. Yapılmıyor nikâh, erteleniyor. O günden beri haber alınamıyor ondan da. Oğlu Hadin, öldürülüp İçkale'ye gömülmüş olduğunu düşünüyor.

Sadece üç kişinin hikâyesi bu. Geride, hikâyesi olan ve nerede olduğu bilinmeyen 3 bin 270 kişi daha var. Hemen hemen hepsinin alınıp götürölme şekli aynı. Ve 1990'lı yılların hemen başından itibaren yaşıyor tüm bunlar.

Yapılan bir çevre düzenlemesi çalışmasında tesadüfen ortaya çıkan 24 kafatası var. Bir süreden beri Zaman'dan okuyorsunuz tüm olup biteni. Bugüne kadar yapılan kazılardan 12 toplu mezardan 162 ceset çıkarıldı.

Konuyla ilgili araştırmacılar en az 100 tane daha toplu mezarın olduğunu söylüyorlar. Yerleri tahmin ediliyor sadece.

Bütün bunlar yaşanırken, başta bu konulara duyarlı olan BDP'nin, örgütün ve Kürt medyasının kıyameti koparacağını bekliyoruz değil mi?

Olmuyor böyle bir şey! Görmezden geliyor bu kesim. Hani Andıç Medyası'nın bu işteki sorumluluğunu bilenler için, onların suskunluğunu anlamak mümkün. Kürt halkı için mücadele ettiğini söyleyen bu güruhun suskunluğuna diyecek bir şey bulamıyor insan! Ulusalıcı güruh ise malum; kendileri gibi olmayanı zaten yok saymakta her zaman.

Katledilenlerden birinin oğlu şöyle diyor: "Bu ülke önce toprağın altıyla yüzleşmek zorunda!"

Hangi filmde şimdi hatırlamıyorum şöyle diyordu: "İnsan hayattayken kemikleri gizler her şeyi. Suskun kalır. Öldükten sonra konuşur kemikler ve hakikati anlatır."

Ülkenin doğusunda, toprağın altından çıkan bu kemikler bir hakikati haykırıyor bizlere.

Çıkan her kemik parçası bizi kanatmıyorsa, vicdanımızı en hassas yerinden sıplatmıyorsa, insanlığımızı sorgulamanın vakti gelmiştir. Hele hele her fırsatta insan haklarından, masumların katledilmesinden, soykırımdan, bilmem neden dem vuruyor, sonra da bu manzarayı görmezden geliyorsak, samimiyetten bahsetmeye hakkımız olmaz.

Ne kadar kaçarsak kaçalım, bir çevre düzenlemesi kazısında ya da piknik esnasında bir yerlerden uzanacak bize bu kemikler ve yüzleştirecekler bizi gerçeklerle.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Esas şimdi Van

M. Nedim Hazar 2012.01.30

Türkiye son yılların en soğuk kışını yaşıyor.

Isı birçok bölgede özellikle geceleri eksi dereceleri buluyor. Akşam haber bültenlerinde, otoyollarda kayan arabalar, yokuşu ittir kaktır çıkarmaya çalışan şehirli ağabeyler filan var. Bir de çocuklar. Kar topu oynuyorlar, haklı olarak.

Meteoroloji tahminleri yayınlıyor TV kanalları. Pazartesine dikkat çekiyorlar, donacakmışız. Muhtemelen siz, sevgili okurlarım bu yazımı -en azından- oda sıcaklığında okuyorsunuzdur. Hani elinizde çay/kahve fincanı, önünüzde iPad filan gibi fantezilere girişmiyorum.

Uzmanların tahminlerine göre Van'da önümüzdeki haftanın 4 günü kar yağışı bekleniyor. Sıcaklık ise kimi geceler -10 derecenin de altına düşecek. Niyedir bilmem, Meteoroloji'nin bu rakamları da, makul miktarlara düşürerek yayınladığına inandım hep. Çok sıcak bir bölgede geçti çocukluğum, termometre 50 dereceyi gösterirken, ekrandan 38 derece diyordu resmî rakamlar. Emin değilim ama soğukta da böyledir büyük ihtimal. Resmî rakamlara 5-10 derece eklemek lazım.

Kimsenin hakkını yemek istemem. Elbette çaba gösteriliyordur ama Van'ı unuttuk sanki. Hem millet olarak hem devlet olarak artık yönümüzü o tarafa çevirmiyoruz pek. Geceleri eksi yirmileri geçen buz gibi havada çadırdaki yaşayan insanlar var. Ve geçtiğimiz gün 4 yaşındaki bir çocuk, bu çadırlardaki sobadan çıkan yangın sonucu feci şekilde yanarak can verdi.

Buz gibi bir havada yanarak can veren çocuk...

Bu satırları kaleme alırken de, aynı yerde iki ayrı çadırdaki, iki yangın çıktığı haberi geldi.

Eminim yetkililerin bu konuyla ilgili açıklamaları vardır. Hani, ya aile evinden ayrılmak istememiştir, ya konteyner oralara gitmemiştir ya elektrik voltajı düşüktür vesaire. Ama hiçbir açıklama hakikatin üzerini örtemiyor maalesef.

Bu haberi okuyunca, sayın içişleri bakanımızın açıklaması geldi aklıma. Hani, "Çadırdaki tek bir depremzede kalmayacağını" söylemişti. Köylerin en geç 19 Aralık'ta konteynerlere taşınacağını ifade ettiği açıklama...

Sevgili Cumhurbaşkanı'mızın insani yönünü çok seviyorum. Bunu ironi olarak ifade etmiyorum, samimiyim. Gerek yurtdışı gezilerinde gerekse yurtiçinde yaptıklarıyla 'insan olan' bir reis-i cumhur görmek bana umut veriyor içimi ısıtıyor.

Bu cümleden olarak Cumhurbaşkanlığı Köşkü'nün bahçesinde çektiği kar altındaki fotoğraflarını çok sıcak ve samimi buldum.

Cumhurbaşkanı'mızın bu ay başında yaptığı Düzce gezisinden geriye kalan bir cümle takılıp kalmış aklımda: "1999 depreminin ardından Düzce'nin yaralarını planlı bir şekilde sarmasını görmekten büyük bir memnuniyet duyduğunu" yazmıştı Cumhurbaşkanı Gül. 1999... Bugün 2012... Aradan 13 yıla yakın bir zaman geçmiş ve yaraların planlı bir şekilde sarıldığını görmek bizi mutlu ediyorsa Van için endişelenmek lazım değil mi?

İnsanın aklına, depremin hemen ardından milletçe yaşadığımız o muhteşem 'acıyı paylaşma' günleri geliyor. Nasıl da koşa koşa gitmişti herkes. Nasıl da yardımlar yağmur olup yağmıştı...

Korkum şu ki, 2023 yılındaki cumhur reisimiz bölgeye gidip, "Van'ın 2011 depremindeki yaralarını planlı bir şekilde sarıldığını görmekten büyük memnuniyet duydum" desin...

2023'e kadar çok kış geçecek, çok kar yağacak zira.

Mevcut tuzlarımızı şehirlerimizin yolları donmasın diye harcarken biz, korkarım ki kangrene dönecek Van'ın yaraları, tuz filan basamadan öyle kalakalacağız.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Nereye gidiyorsunuz?'

Tam da, Başbakan'ın 'dindar' nesil ile ilgili açıklamaları ve karşı görüşlerinin tartışıldığı şu günlerde ve tam da 'İnsan-ı Kâmil' olan Efendiler Efendisi'nin dünyayı şereflendirmesinin sene-i devriyesinde, şu soru ne kadar da manidar değil mi: Nereye gidiyor insanlık?

Yol kadim, kulvarlar bidayetden belli iken, Batı medeniyetinin bilinçaltımızda ektiği parametreler ile, klişe karşı duruş, görüşler ile hakikatin 'kış'ında gezinmeyi marifet saymak, bahtsız ve kof bir entelektüellik gibi geldi bana. Yeni Şafak Gazetesi yazarlarından muhterem Yusuf Kaplan ağabeyimiz geçtiğimiz 6 Ocak'ta, "İnsanî olan mı evrensel, İslâmî olan mı?" başlıklı bir yazı yazdı. Yusuf Hoca'yı bilenler bilir, ele aldığı meseleleri analitik yaklaşımı ile derinlemesine tahlil edip, tamamen özgün ve üzerinde uzun uzun düşünülecek fikirler ortaya koyar. Kaplan'ın bahse konu yazısı, daha sonra kaleme alacağı serinin işaret fişeği gibiydi. Yazı 23. Söz'de yer alan 'İman insanı insan eder, belki insanı sultan eder.' cümlesinden yola çıkarak, günümüz insanının en temel meselesine insan-evren-Yaratıcı perspektifinden bakışla noktalanıyordu.

Yusuf Kaplan, bir sonraki yazısında 'medeniyet fikri' etrafında çok sağlam ve önemli tespitler içeren bir seri başlattı. İbn-i Haldun'dan Bedüzzaman'a uzanan çizgide medeniyeti çağdaş safralarından arındırarak irdeliyor ve günümüz Müslüman'ının durması gereken noktayı son derece net bir şekilde ortaya koyuyordu. Şöyle diyordu: "Devletimizin inkırazından sonraki fırtınalı atmosferde, 'millet fikri'ni, Kur'ânî çerçevede yeniden tarif eden ve sadece bu toprakları değil, bütün bir İslâm dünyasını büyük bir yok oluş sürecine sürükleyeceğini gördüğü 'milliyet' fikrine karşı esaslı eleştiriler geliştirerek, bize, 'İslâm milleti' kavramı üzerinden muazzam bir medeniyet fikri sunan bir düşünür var: Bedüzzaman."

Serinin sonraki yazılarında, medeniyetin kurucu felsefesine dair ipuçlarının peşine Bedüzzaman rehberliğinde düştük. Sözler'den Şualar'a uzanan geniş bir yelpazeyi 'medeniyet' perspektifiyle adeta bir kanaviçe gibi işleyen Kaplan, insanlığın, dolayısıyla günümüz Müslümanlarının aradığı yitiğin, aslında sahip olduğumuz yerde durduğunu da hatırlatıyordu. 'Anahtar Bedüzzaman/da/dır' başlıklı son yazısında ise Yusuf Hoca şöyle diyordu: "Bedüzzaman, Osmanlı'dan Cumhuriyet'e geçiş sürecinde düşüncesini kuran, hem İslâmî ilimlere, hem de çağdaş dünyanın bütün dünyayı büyük uçurumların eşğine fırlatan felsefî sorunlarına derinlemesine ve vukûfiyetle vâkıf, tek ve son düşünürdür: Yani anahtardır. Ve her bakımdan anahtar ondadır: İslâm'ın kapısını, İslâm düşüncesinin kapısını, İslâm medeniyetinin kapısını ve bütün bunları mümkün kılacak, her alanda, İslâmî bir dil (bir varoluş ve söyleyiş biçimi) geliştirebilme çabasının kapısını Bedüzzaman anahtarı'yla açabiliriz ancak."

Bu seri yazılar boyunca medeniyet kavramına dair, unuttuğumuz, iskaladığımız ve durduğumuz yanlış noktanın fark edilmesi açısından çok şey öğrendim şahsen. Bize ait olmayan ithal kavramlar ve kaypak anlamlar ile yaptığımız kısır tartışmaların boşluğu beni mahcup bir fark edişe sürükledi.

Bugün insanlık için en temel soru olan, 'Nereye?' sorusuna cevaptan önce, hastalığın doğru tespiti ve sonradan doğru reçeteye ulaşabilme açısından Yusuf Kaplan'ın bu metinlerinin dikkatle tekrar tekrar okunması gerektiğini düşünüyorum. Son bir alıntı ile bu metinlere tekrar dikkatinizi çekmek isterim: "Seküler çevrelerin 'din'den, bütün Türk entelijansiyasının ise 'İslâm medeniyeti'nden söz ederken ve 'medeniyet' eleştirileri yaparken, kalkış noktaları yalnızca Batı'dır; (varış noktaları da yine Batı ve Batı'yı burada, tersinden yeniden üretmek ve meşrûlaştırmak olacaktır!): Anlatılan Batı'nın/Avrupa'nın hikâyesidir, bizim değil.

Hâl böyleyken, 'İslâm medeniyeti'nden ve 'medeniyet'ten söz ederken, bu kavramların içeriğinin Batılı zihin kalıplarıyla kodlandığı yakıcı gerçeğinin görülememesi ve hâlâ öznesiz (öznesi biz değil, Batı olan) garabetin garabeti bir tartışma yapıyor olması, tastamam zihnî sefâlet örneği, traji-komik bir fâciâdır!"

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çok mutlular

M. Nedim Hazar 2012.02.06

Aslında tam da istedikleri buydu.

Çünkü heybelerinde söyleyebilecek tek cümleleri, millete anlatabilecek tek bahaneleri yoktu. On yıllardır Anadolu insanının boğazını sıkan ellerini gevşetmek zorunda kalmışlardı ama en fazla mağdur edebiyatını yine onlar yapabiliyorlardı. Darbeci gazeteciden demokrasi kahramanı, her türlü kirli kurmacaya alet olmuş, birçok kumpası bizzat kurmuş kalem erbabından özgürlük havarisi devşirmeye çabalayıp duruyorlardı.

Milletin karnı toktu elbette bu tür gösterilere. Yıllar yılı benzer oyunlar ile besledikleri heyula sönmüş, 'irtica' diye diye sonunda onun da suyunu çıkarmışlardı. Karşı cephelerinde gibi görünen lakin dünyadan başka hiçbir kaygısı olmayan birkaç 'ensemizi okşayın da varlığımızı hissedelim'ci zevattan başka yandaş da kalmamıştı onlara. Son bir gayret metazori ile ürettikleri 'cemaat' mavalını da pek fazla dillendirememeye başlamışlardı.

Ve siyaset yetiştirdi imdatlarına. Belki bağlamından kopararak, belki niyet okuyarak da olsa, 'dindar nesil' açıklamasına sarıldılar şimdi sımsıkı.

Onlar için bir nefes alma alanı açılmıştı çünkü.

Öyle ya; işte nihayetinde gizli ajanda ortaya çıkmış, 'Kışla'nın karşısına 'Cami' oturtulmuştu.

CHP tayfası ve onun kalemşörleri değil elbette... Aydınlik, Sözcü ya da ikisinin türevi Birgün gibi camialardan başka türlü geri dönüş beklemek safdilliktir, biliyorum. Ama tam da istedikleri oldu ve yıllar yılı, bu ülkede ezilen insanlarla sırt sırta vermiş, kendileri gibi baskının ve zorbalığın zirve ettiği dönemde, bunun sefasını sürmek yerine; linç edilmeyi, ezilmeyi, horlanmayı göze almış 'vicdan' sahibi bir kitleyi, eleştirenler safında bulunca, elbette hemen arkasına konuşturdular. Şu anlama geliyordu: "Evet, bize inanmıyorsunuz, demokratliğimizden, özgürlükçülüğümüzden şüphe ediyor, her fırsatta tutarsızlığımızı, çifte standardımızı, faşizan yüzümüzü suratımıza çarpıyorsunuz ama bakın, siz ezilirken sizi destekleyenler, faşizmin en ağırlaştığı dönemde her şeye rağmen doğruları savunanlar da şimdi bizimle aynı çizgide..."

Ulusalçı/Faşist ve Jakoben Kemalist tayfa bugünlerde çok mutlu eminim.

Nasıl olmasınlar, tam sıkıştıkları bir anda yetiştirdi Başbakan imdatlarına. Hayattayken kovaladıkları, yumurta attıkları, baskı kurup yuhladıkları bir adamın cenazesini sola çevirip üstüne binmeye uğraşıp duruyorlardı tam da. Bitiklerdi, anlayacağınız. Atmadık takla bırakmamışlardı son on yıldır. Ne "Sivil Dikta" kalmıştı sakız yapılmayan, ne Malezya ne de başka şey. Ülkenin normalleşmesini kabul etmeye doğru gidiyorlardı.

Yargıdan rahatsızlardı misal. O yargı ki, Osman Can birkaç gündür anlatıyor işte: "Örneğin 367 konusunda düşüncelerin ortaya çıkmaya başladığı dönemlerde hemen otomatik olarak bazı kurumların harekete geçtiğini, sempozyumlar ve toplantılar yapmaya başladığını görüyorsunuz. 'Nasıl bloke ederiz?' diye."

Bloke etmeyen, tabiri caizse 'her türlü p...' yapmayan yargı rahatsız ediyordu ama ellerinden de bir şey gelmiyordu.

Onun yerine başka uğraşları vardı. Mesela Altan ailesine yıllar yılı nefret kustular, Mehmet Altan gazetesinden ayrılınca birdenbire onlar için demokrasi kahramanı oluvermişti. Dink oyunlarında tekerlerine çomak sokan Etyen Mahçupyan ise 'fikir teröristi'ydi!

Tükenişi yaşarken, şimdi önlerine büyük bir fırsat çıktı, yepyeni bir kulvar açıldı. Devlet eliyle nesil yetiştirmeye akli başında kimsenin sıcak bakması elbette mümkün değildi. Gerçi kendileri komünist ya da Kemalist nesilden rahatsız değillerdi. Her fırsatta Köy Enstitülerini filan yine savunurlardı ama dostlar demokratlıkta görsün günüydü onlar için.

Şimdi, ülkenin alt ettiği, günden güne yenmeye başladığı bir korkuyu, vesayetçi rejimi dengeleyecek yeni bir korkuları vardı kucaklarında: Dindar yetiştirme projesi.

Onlar da biliyor ki, devletin görevinin ideolojik, inançlı ya da inançsız nesil yetiştirmek değil, herkese eşit mesafede durup, bireylerin kendi nesillerini istedikleri gibi yetiştirmesine kanunlar çerçevesinde izin vermesi gerektiğini. Ama bunun önemi yoktu çok fazla.

Başbakan en çok bu kitleyi mutlu etti sanırım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Büyük resim!

M. Nedim Hazar 2012.02.11

En sonda diyeceğimi başa alayım da, zahmete katlanamayacaklar için kolaylık olsun; her değişimin kolay olmadığı bir hakikattir.

Kim ki, büyük toplumsal değişimleri, ufak bir sıyrıktan yara bandı çeker gibi gerçekleşmesini bekler, o kişi yanılır. Dolayısıyla, her ne kadar biz sıradan faniler için, bütün bu olup bitenleri anlamak, yerli yerine oturtmak her ne kadar zor olsa da, kanaatimce sürpriz değildir.

Bunu söylerken, yaşla kurunun beraber yanmasını, süreçte kimi haksızlıklar yapılmasını mazur görmek gerek, gibi insafsız bir mantığa sığınmıyorum kesinlikle. Tersine; haksızlıkların, yanlışlıkların, ülke tarihinin en önemli davalarının görüldüğü bir süreçte, art niyetli insanların eline koz verdiğine inanıyorum. Sulandırmak. Bulandırmak, seyreltmek isteyenlerin bas bas bağırmalarına imkân tanıdığını düşünüyorum.

"Özgür bir ülkede yaygara çok, ıstırap az; baskı altındaki bir ülkede ise yakınma az, keder çoktur." der Sadi Carnot. Yaygaracıların çokluğu, ülkenin özgürlüklerini kaybettiğine delalet etmiyor benim nazarımda. Hatta tam tersini düşünüyorum, bugün 'özgürlük' diye, 'korkuyoruz' diye bağırıp çağırınların, sair herkesten daha fazla özgür olduklarına inanıyorum. İstediklerini suçluyorlar, istedikleri gibi atıp tutuyorlar. Korktukları filan da yok. Hem de zerre kadar korkmuyorlar. Sadece ve sadece nefret ediyorlar. Kendileri gibi olmayandan, hoşlarına gitmeyenden nefret etmekten başka bir şey değil bu.

Memlekette baskının, zulmün, insafsızlığın nefes aldırmadığı dönemlerde sesleri çıkmayanlar bunlardı. Tam da Carnot'un dediği gibi, ülke 'az yakınıyor'du o zamanlar ve derin kederler vardı.

Yaşanan son gelişmelere geçmeden önce, bir tabloyu hatırlatayım size, bir resmi: Geçtiğimiz gün TBMM'de yaşananlara hayret etti çoğumuz. Koca koca vekiller, mahallenin zıpır veletleri gibi birbirine dalmıştı. Hakaretler, hareketler, klarklar gırla gitti. Bu manzara, ülkeyi yönetme iddiasındakilerin, yaşananlar hakkında çok fazla bir fikrinin olmadığının en açık göstergesiydi bence. Tam bir, kimin eli kimin cebinde, durumu var. Değişime direnen zihniyet bir şeyi başarmış durumda; ülkeyi stadyuma çevirmiş. Her pozisyonda rakip takımın tribünlerine bakıyor herkes. Ve pozisyonlar ona göre alınıyor. Bu nedenle, söz gelimi daha kısa süre önce MİT Müsteşarı hakkında 'Cemaatçi' diye yırtınanlar, şimdilerde bunu unutup, 'Hepimiz Müsteşarız' klişesine sığınıyor.

Herkes hakikatin bir parçasına yapışıp kendi tarafına doğru çekmeye çabılıyor anlayacağınız. Bunu ideoloji aşkına yapanlar olduğu gibi, kariyer ve para uğruna yapanlar da var. Birilerine yaranmak adına sallayanlar da...

Bizim yazar-çizer tayfasında 'büyük resmi görme' paranoyası vardır. O kadar ki, bu paranoya uğruna, yazıdan element çıkaranların sayısı azımsanmayacak çokluktadır. Her kesimde var bu prototipteki kişi. Ve maalesef popüler olmanın yolu da galiba bu paranoyanın büyüklüğüyle doğru orantıda. Sokaktan geçen tüpçü kamyonunun lastiği patlasa meseleyi İran-İsrail çatışmasına bağlayabilecek kadar kendini geliştirmiş modeller biliyorum ben.

Bir savcının müsteşar ile ilgili talebinin bu kadar büyütülmesinin de bir 'operasyon' olduğunu düşünüyorum. Allah'tan gerçeklerin ortaya çıkmak gibi bir huyu olduğunu öğrendik ahir ömrümüzde. Çıkacaktır resim, o zaman anlayacağız ne kadar büyük! Hiçbir bilgiye, belgeye dayanmadan, ekranlara, köşelere atlayıp ahkâm kesenleri ciddiye al-a-mıyorum bu sebeple. Ve bu son gelişmelerle ilgili bir tek sonuç var benim çıkarabildiğim.

Çok önemli haberleri görmezden gelip, pişkin pişkin, 'niye falanca gazetede yayınlanıyor?' diye suyu bulandırmak isteyenlerin, psikolojik savaşın bir adamı olarak önlerine konulan dosyayı, 'atlatma habercilik' şeklinde sunmalarını yemiyor bu millet!

Benim açımdan bu son gelişmelerin bir faydası oldu. Terör örgütüne sızmış devlet görevlilerinin varlığından haberdar olduk. (Dikkat buyurun suçlu ya da suçsuzlar demiyorum.) Darısı diğer alanlara sızıp, oralarda ahkam kesenlerin, kumpas tertip edenlerin başına. Medya gibi mesela!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Taş

M. Nedim Hazar 2012.02.13

Bir kayaydık hepimiz.

Rüzgâr, kar, kış, kıyamet bizim için vardı. Bilirdik; geldiğimiz günden bu yana tutuluruz borana. Ve alır elbette bizden de bir şeyler. Götürür, işin tabiatında var bu, şikâyet etmeyiz, ne âlâ!

Göbek deliğinde penye pamuğu biriktirmeye benzemiyor bazı şeyler. Ve kelime her zaman tutmuyor insanı elinden ve ruhundan. Cesaret denilen şey, aynada bir anlam ifade etmiyor. Vakta ki, siz en afili kelimelerinizi bile âlâ-yı valâlar ile sallayıp duranlardan olasınız. Zaidir efendim.

Diyelim ki, gölgeniz var ve öyle böyle değil, haddinizden bile uzun ve diyelim ki o memlekette güneş doğmakta ya da batmakta. Ve bir kez daha diyelim ki, güneşi üzerine doğurttuğu ruhiyesinde olanlar, dişleri kırık, halleri yamuk olsa da, yine suyun başında ve aşağısını yukarısını sulandıranları paralamakta. Elbette, sattığınız caka sizi gölgenizden dolayı öyle bir zehaba sürükler. Kapı tektir mesela bazıları için ve eskimezdir. Her gün yeni kapı icat edilmezdir, hakiki cesurlar için. Öpmekten eriyen dudaklarınızı hangi boyayla saklayabilirsiniz ki, sürülen biberlerin kızartılmışlığını görmeyelim.

Ben cesareti tanımlamış olayım da, korku ve korkusuzluğu, bunun yanılsamasıyla, eşiğine tapındıklarınıza siz fısldayıverin.

Çıktığınız mağara ile hedeflediğiniz delik arasındaki rakım farkı, dünyanın hacim ağzını döker eteğinize, siz ki o rahimleri ebedi mekân bellemişken, daha kim ve niye uğraşsın ki size hakikati haykırmaya. Açıkça söyleyeyim, sadece bir delik o bir delik, o kadar. Satmayın bir şeyinizi onun için. Değmiyor bu yangın yeri, avuç açmaya değmiyor.

Üç kuruşluk bir dünya bu dünya dostlar, bunu dünyası sadece bu dünya olmayanlar anlar. Bir bakarsınız ki, "abusen kamtarira" olmuş çıkmışsınız; hayat, hayatınız... Ve canavarların kemerini süslemekte kafa deriniz. Övününüz, zira biz kıyamette sizin azlığınızla övüneceğiz. Övünmeyeceğiz de, çünkü bu nobranlığın hesabı bir ucundan da bize sorulacak biliriz.

Cesaret dedik misal, yürek dedik faraza. O elinizdeki üç kuruşluk ayna ölçmez onu, ölçemez. Şakülünüz kaldı mı, paralığının miktarını sorgulayalım! Evinin üç metre dışarısına konulunca, korkudan kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştıran evcil ve itaatkâr ruhlar bunu bilemez. Nasıl bilsin ki? Ha unutmadan, ama aynadan karar verilecekse, bilaistisna en cesur-yürekleri aynalardır çağımızın. Bilemez ama çalım da ondadır hani. Sizin gibi...

Taş olduk sonra, yuvarlandık sözgelimi... Çamura bulandık, çarpa çarpa yaralandık mesela. Ama taştık, haddimizi aşmadık... Bildirdik çünkü taşın yanabilirliğini. Ya, evet. Yanar taş da, üstelik köpürür de, çok mu şaşırdınız? Altıncı Tahrim'e bakmak aklınıza gelmez tabii. Leyl'leriniz farklı kaygılarla geçer zira. Nereden bileceksiniz on dördü, yirmi dördü.

Biz taştık, siz taştınız nedense, coştunuz hatta. Coştukça taşlaştınız, koku ve renk geldi ruhlarınıza. Her kokuya talip olunmaz, bilir bunu künhüne varanlar. Ve renk dediğin ne ki, kir tutar nihayetinde, belki çoğu zaman görünmez.

Hadsizlik en çok korktuğumuzdur, bilenlerdeniz, aşmamayı öğrendik ama öğrenilmişliğin de çok para etmediğini biliriz bu konuda. Serlevhalarımızdan biri de bu farkına varmışlıktır. Ne olur ne olmaz "lâakal 15 günde bir" okur ve okuturuz...

Türümüzün fitratından gelen sertliğimiz hoyratlığımızı engeller ki bu nedenle çoğu zaman bizi kulak memesini kıvamında olmakla eleştirirsiniz. Bizim fedailiğimizin türünü yedi düvel öğrendi de, bir tek zımnî hasedin kavurduğu siyah taşlaşmışlara anlatamadık, buna yanarsınız.

Korkma biz sizi sorgulamayız. Aidiyetinizi, samimiyetinizi, sözlerinizle yaptıklarınız arasındaki derin uçurumlardan bahsetmeyiz. Utanırız çünkü, bir adımız da hayâdır bizim.

Bir kayaydık hepimiz, yuvarlandık, kirlendik, kanadık, taşlaştık ve taşladık... Şimdi neredeyiz?

Çok mu karıştı aklınız, hiç mi anlamadınız?

Varsın bu seferlik öyle olsun...

Ki biz her daim yaptığımızı yapalım, dönelim yönümüze ve ellerimizi açalım: "İnna nehafu min dinina yevmen..."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hoş gelişler ola!

M. Nedim Hazar 2012.02.18

Hakikaten şaşkıyım. Son bir haftadan beri sosyali olsun, normali olsun medyada yazılanları okudukça kendimi Süt Kardeşler filmindeki iki kafadar hafiye gibi hissediyorum ve sürekli 'Allah Allah' diyorum.

En akli başında kalemleri, sağduyulu yazarları, 'bir şeyler öğrenebilirim' çabasıyla dikkatle okuyorum, lakin henüz iki kişi görmedim ki aynı fikirde olsun.

Tuhaf bir öfkeyle, 'Ölüm kalım savaşı' diyen de var, gıpta edilecek bir samimiyetle, 'yok canım, abartılıyor' diyen de. 'Kavga yok, hafif sürtüşme belki' yorumu yapan da var, 'Külliyen yalan' çıkarımını yapan da.

Gelin görün ki, bu satırları okuduğunuza göre, bu sefer bir başarıdan söz etmek mümkün.

O da şu: Son on yıldan beri her fırsatta 'cemaat de cemaat' diyenlerin belki kamu nezdinde pek bir kıymet-i harbiyesi yok ama bazı kalemler ve entelektüellerde böyle bir algı oluşturmaya başarmışlar. Ahbap/yaren işbirliğiyle hazırlanan kitaplar, düzenlenen nümayişler, atılan manşetlerin birilerini etkilediği muhakkak.

Öyle bir algı ki, 'Cemaat/AK Parti Savaşı' tartışmasına karşı susanları, 'vaaay susuyorlar, demek ki var bir şeyler' diyerek, bu konuda en ufak bir şey söylediğinizde de, 'Aha bakın kendileri söylüyor işte, bu işte taraflar' diyerek, 'her türlü' çakma ortamı oluşturdular.

Elbette bu tespit samimi olanlar için.

Bu işten madden ve ideolojik olarak ekmek yiyenleri parantez dışı tutuyorum.

Medyaya bakılırsa bir gerilimin olduğu muhakkak ancak, şahsen bunun 'benim adamım senin adamını döver' şeklinde olduğunu düşünmüyorum. Mesele şu kanaatimce; darbecilere, vesayet sistemine, Ergenekon'a karşı yapılan mücadelede bir noktaya gelindi. Kimi 'tamam, yeter' diyor, kimi ise 'hayır, aksine, yapı tam olarak ortaya çıkmadan tamam olmaz' yorumunda bulunuyor.

Elbette bu krizi fırsata çevirmeye kalkışan ulusalcı/Ergenekonsever kitle var. Onlar da, ateşi harlamaya çabalayıp duruyor.

Şöyle bir manzara var esasen:

Gülen Hareketi'ne gönül vermiş ve AK Parti'yi de sevip, destekleyen bir kitle var.

AK Parti'yi beğenen, bu siyasi hareketin ülkenin kurtuluşu için tek yol olduğunu düşünen, aynı zamanda Gülen'i de olumlu bulan bir kitle de var.

Tayyip Bey'den hazzetmeyen ama Gülen'i seven bir kitle olduğu gibi, bu hareketten nefret edip AK Parti'yi beğenen bir kitlenin varlığını da biliyoruz.

Bir de, 'Bunların alayı aynı, hepsi düşman' diye burnundan soluyan başka bir kitle.

Ek olarak, ekmeğini cemaatten kazananlar; hani şu malum, 'mahalle uzmanı' şeklinde açılan bir kadro var ya son birkaç yıldır, oradan nemalananlar, onların durumu hepten acınası.

Son olaylara bakınca görüyoruz ki, cemaatle savaşı olan AK Parti'yi katık yapıyor, Erdoğan'la kavgası olan cemaati azık yapıyor, mesele bu.

Nefretten yola çıkarak savaşa ulaşanlar ile savaştan yola çıkarak nefrete ulaşanların 'seviyesiz' ilişkisini izliyoruz.

Bugün ringe itmeye çalıştıkları taraflardan birinin sırtını okşayanların, üç vakte kadar sahne alıp, 'işte Gülen-Erdoğan savaşı' şeklinde bir filmi vizyona sokacaklarını söylemek kehanet değil. Yapılmaya başlanan yazı dizilerinden, TV programlarından da anlaşılıyor bu.

Bundan sonraki aşama hakkında bir fikri olmayan, 'aslında hükümet cemaate haddini bildirdi'cilere bir müjde vereyim. Bir sonraki level, 'Aha da bakın cemaat bile, sivil diktadan söz etmeye başladı' geyiğidir haberiniz olsun. İşte o zaman çok mutlu olacak birileri.

Ortak iki düşmanı tek hedefe koyup, kerameti kendinden menkul birtakım zevatın da gazlamasıyla, muhalefetsiz giden ve bu gidişle en az bir on yıl daha iktidarda gibi görünen bir siyasi hareketi yıpratmak... Bonus olarak da tabii kadim düşman cemaat/irtica parantezinde tüm dindar Anadolu insanını baskı altına almak.

Bunu yaparken küresel çomarlar da kullanılır elbette, yerel finolar da...

Zannım ve beklentim, artık bu tür kurgusal, metazorik oyunlara tarafların karnı tok. Ama umut da Ergenekoncunun ekmeği.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gelse o ruh 'Fetih'e

M. Nedim Hazar 2012.02.20

Uzun zamandan beri merakla beklenen Fetih 1453 filmi nihayet vizyona girdi.

Sektörle yakından ilgilenen biri olarak, nereye gitsek mutlaka filmle ilgili kanaatimiz soruluyor. Filmin geniş bir analizini bu haftaki Aksiyon'da kaleme aldığımızı belirterek, Fetih 1453 ile ilgili özetle şunları söyleyebiliriz.

Tarihî film yapmak zordur, hele ki ülkemizde. Bu yıl Oscar'a da aday gösterilen ve ülkemizde Köstebek ismiyle vizyona giren Tinker Tailor Soldier Spy tarihî bir film. Soğuk Savaş döneminde geçen bir casusluk hikâyesini anlatan filmde, Londra güzel resimler ile gösterilirken İstanbul ne yazık ki hep dâhili planlarla ele alınmıştı. Bunun nedeni -maalesef- İstanbul'da tarihî dokunun hoyratça tahrip edilmesi idi elbette.

30-40 yıl öncenin filmini çekerken bile bu kadar zorlanılıyorsa, 700 yıl öncesini anlatan bir sinemanın zorluğunu siz düşünün. Ya sırtınızı bugün artık perişan şekilde duran surlara yaslayıp, bir iki pazar tezgâhıyla Bizans ortamı oluşturacaksınız ya da tarihî mekânların içine hapsolüp 'salon' filmi yapacaksınız. Hatırlayın bir dönem Yeşilçam'da çekilen tarihî filmleri. Kostümler gıcır gıcır dururken, yeni yapılmış olması gereken surlar yıkık döküktür hepsinde.

Fetih 1453 bence ilk takdiri burada hak ediyor. Türk sinemasında çekilen (tarihî filmler kategorisinde tabii) en iyi mekân ve kostüm tasarımına sahip. Buna bir de Hollywood'dan pek de geri durmayan görsel efektler eklenince ortaya savaş sahneleri oldukça etkileyici bir film çıkmış.

Ayasofya, Dikilitaş, surlar bölgesi çok iyi görselleştirilmiş. Keza, Fetih esnasındaki surların zirvesi bence kusursuz bir şekilde fona konulmuş, asla sırtıtmıyor.

Fetih 1453 yine Türk sinemasında bir ilki gerçekleştirmiş ve görsel tasvir olarak çekilmiş en görkemli savaş sahnelerini içeriyor.

Şüphesiz sadece bu olumlu tablo, bir filmi bütünüyle iyi bir film yapmaya yetmez. Hele ki, tarihî hakikatleri anlatma iddiasındaysanız ve hele de Fetih'i anlatıyorsanız.

Bu bağlamda da, Fetih 1453'ü iyi niyetli bir yapım olarak gördüğümü ifade etmeliyim. Daha önce tarihî film adına nelere şahit olmadık ki biz?

Padişah'ı birden fazla kadınla aynı yatakta görmeyi marifet sayanlar mı istersiniz, akıncıları başıbozuk eşkıya gibi gösterip, hancının kızını ayartan, şarabı kafaya dikip 'kelle' olduktan sonra fethiye çıkanı mı ararsınız!

Fetih 1453, kendisinden önce yapılan bu hataların hiçbirine düşmüyor. Düşmüyor ama yine de birtakım handikapları barındırmıyor değil. Misal, koca hünkârın eşini, bir elinde cımbız, bir elinde ayna umurunda mı dünya, boyutuyla ele alıyor. Fethin manevî yönü, her ne kadar iyi niyetle membaina kadar inilmeye çabalansa da, eksik ve yetersiz.

İsmi Fetih olan bir filmin tartışmasız kahramanı Fatih Sultan Mehmet olmalıydı. Onun eğitimi, birikimi, zekâsı, stratejisi ve duyguları... Film bu anlamda da maalesef doyurucu değil. Bunun yerine Ulubatlı Hasan figürü abartılmış ve tarihî bağlamından kopartılarak filme eklemlenmiş. Varlığının tartışmalı oluşu bir yana, perdeye yansıyan Ulubatlı prototipi çok Hollywood-vari olmuş.

Şüphesiz bir kurmacadan bahsediyoruz ve şüphesiz bir dramadan belgesel ciddiyeti ve titizliği beklemek doğru değil. Ancak, bahsini ettiğim şeyler filmin dramatik değeriyle doğrudan ilgili şeyler değil. Bütün bunlara rağmen, hiç de fena olmayan bir başlangıç Fetih 1453... En azından bu anlamda proje üretebilecekler için bir yol açıcı film.

Umudum ve beklentim; bu film Fatih'i, Fetih'i anlatan sanat eserleri için ciddi bir kilometre taşı olur.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sinemanın muhalif yerlisiydi

Gazeteci kökenli bir sanatçıydı Yusuf Kurçenli. Her şeyden önce sahici bir gözlük taşırdı bakışında.

Ülkesini okurken en can alıcı noktaları görür ve onu sanatın kristal fanusundan geçirerek perdeye yansıtırdı.

Yıllar önceydi... Türkiye, yıllarca yaşadığı baskıcı ve bunalıcı bir havadan sonra yavaş yavaş hava almaya, özgürlüğü solumaya başlamıştı. Karartma Geceler isimli son derece sert bir film çekti. Yeşilçam, kadın bunalım filmleriyle devletten ve medyadan aldığı iltifatlar ile kendi anaforunda debelenip dururken, hakikatin en azından bir yüzüne ayna tutmuştu Kurçenli. Elbette hoş karşılanmadı.

Bu hava aynı zamanda muhafazakâr sanatçıları da harekete geçirmiş ve Minyeli Abdullah, Yalnız Değilsiniz, Çizme gibi filmler birbiri peşi sıra çekilmeye başlanmıştı. Kendisiyle tanışmam tam da bu döneme denk gelmişti. Antalya Altın Portakal Film Festivali'nde kendisine yapılan haksızlıktan çok daha fazla, muhafazakâr sinemacılara yapılan haksızlığa karşı durmuş, sert çıkmıştı. 'Her nerede, ne şartta isterseniz, gelir sizi savunurum.' diye konuşmuştu bana.

Muhalfeti ama yerliydi. Bu topraklara basıyordu ayağını. Ve Karadeniz'e ait bir dik duruş ve dikbaşlılığı vardı. Öyle bir dikbaşlılık ki, son ödül aldığı SİYAD gecesinde, hasta olmasına rağmen diyeceklerinden geri durmadı. Çok fazla film yapmadı. Belki bir düzine filme imza attı hayatı boyunca. Ama hepsi Türk sineması için önemli filmlerdi. Sol görüşlü olmasına rağmen bu ülkenin tüm değerlerine saygılı olmayı her zaman bildi. Kimseyi incitmedi ama söyleyeceklerinden de asla geri durmadı. Sanatla muhalefetin nasıl yapılacağını bizzat yaşayarak gösterdi. Çok kötü senaryolar bile onun dokunuşlarıyla eli yüzü düzgün bir projeye dönüşebiliyordu.

Son filmine 'ilk filmim' demişti ve şöyle açıklamıştı: "İlk filmler genelde yapanın kendine yönelik, geçmişine, yetiştiği ortama dair, izlenimler ve izler taşır. Bu film de öyle oldu. Çocukluğumda çok iyi anlamadığım ama iz bırakan parçalardan oluştu." Son filmi Yüreğine Sor hem kendine; çocukluğuna, topraklarına dönüşü gösteriyor hem de Kurçenli'nin hayatının özetini anlatıyor gibiydi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Arada kaynayan muhtıra

M. Nedim Hazar 2012.02.25

28 Şubat'ın yıldönümü dolayısıyla kimilerimiz acıyla, kimilerimiz hasretle o döneme dair hatıraları yâd ediyoruz.

Toplumun yaşadığı o sancılı ve acılı sürecin tekrar yaşanmaması için, şüphesiz yaşananların çok iyi tahlil edilmesi ve idarecisinden milletin her ferdine kadar gerekli dersin çıkarılması temennimiz.

Bugün Türkiye'nin bulunduğu özgürlük ve demokrasi noktasından geçmişe bakıldığında, şüphesiz eleştirmek, kınamak en kolay. Ki yazılıp çizilenlere bakıyorsunuz, bizzat sürecin zalim aktörleri bile, geçmişe kendi mantık kristalinden çarpıtarak önlerine düşürüyorlar ve veballerini minimize ederek yüzleşir 'gibi' yapmayı tercih ediyorlar.

Büyük acılar sessiz yaşıyor, bunu en çok çekenler bilir. O dönem bir vebalı gibi kovalanan, kovulmaya çalışılan, ötekileştirilen, ezilmek için fırsat kollanan kişi ve kitleler, bugün pek fazla gürültü çıkarmıyorlarsa, yaşanan acıların sahiçiliğindendir bu.

Günümüzün mağdur görünümündeki nefret odakları, elbette geçmişin bu zalim yüzüyle göz göze gelmeyi fazla arzulamıyor, bu anlaşılabilir bir şey. Yaşam tarzı, giyimi, kuşamı ya da düşüncesi hakim zihniyete uygun düşmüyor diye yapılan zulümleri tekrar konuşmak, vicdansızlığın yaşandığı infaz günlerinde suskunluk ile desteklenmesi en azından pasif bir utancı beraberinde yaşıyor.

Hatırlayın; 90'ların başından itibaren Türkiye'nin özgürlük alanında elde ettiği kazanımları birer birer kaybetmesiyle ülkenin içine atıldığı cadı kazanı günlerini. Gazetelerin manşetlerini, bültenlerin ilk haberini vesayetçilere gönüllü teşne olmak için rezerve edenlerin ülkeyi getirdikleri sosyal uçurum ve toplumsal nefret düzlemi öylesi bir gerilimli alan oluşturmuştu ki, mikrofonu eline alan herhangi bir rütbeli, kalabalıklara, 'öyle meydanlarda üç-beş kişi toplanarak kendinizi bir şey mi zannediyorsunuz?' diyebiliyordu. Bugün geriye dönüp, serinkanlı bir analiz yapıldığında ve parçalar, özenle yerli yerine oturtulduğunda çok daha net görülüyor ki, 28 Şubat, basit bir 'rejim refleksi'nden türemedi. Aksine, Türkiye son derece bilinçli bir planın uygulanmaya konmasıyla bir uçurumun eşiğine getirildi. Öyle bir uçurum ki, halk sürekli buradan aşağı itilme tehdidiyle de sonsuza kadar korkuyla yaşatılmak istendi.

Hakim olan düşüncenin aksine, her şey bir saatin zembereği gibi 1997 Şubat'ına kadar adım adım kurgulanıp, orada bitmedi. Şöyle söyleyeyim; vesayetçi zihniyet, hedef aldığı siyasi iklimi bitirince, 'görev tamamlandı' diyerek kenara çekilmedi. Aksine, bu zehirli iklimi sürekli hale getirmek amaçlanıyordu. Zaten, 'Bin yıl sürecek' mottosu da bu zihniyetin kelimelere dökülmüş haliydi.

Cunta zihniyeti Refah-Yol iktidarını alaşağı edince hedefine ulaşmış saymadı kendini. Örneğin, 28 Şubat'tan bir yıl sonra, mart ayında bir muhtıraya imza attı aynı kadro. Aynı hoyratlık, aynı tepeden bakmacılık ve aynı 'kımıldayanı ezeriz' mantığıyla. İktidarda ANASOL vardı ve rahmetli Ecevit, bu muhtırayı üzerine almadı. Hatta muhtıra bile olduğunu kabul etmedi. Oysa askerler 20 Mart 1998'de verdikleri 5 maddelik muhtıranın giriş kısmında, meseleyi önce topu kanatlara yayma taktiğiyle klişeleştirip, son iki maddede şöyle diyordu:

"4. T.S.K.'leri yüce milletimizin güvenine mazhar olan bütün cumhuriyet hükümetlerine bağlıdır, saygı duyar ve başarılarını mutlulukla karşılar. Ancak, makamı, konumu ve görevi ne olursa olsun, hiç kimse kişisel menfaatleri ve siyasi ihtirasları uğruna, T.S.K.'lerini yasal görevi olan ülke güvenliğine yönelik bölücü ve irticai gelişmelere karşı mücadele azminden vazgeçirerek, zayıflatacak, tereddüde düşürecek veya kararlılığını gölgeleyecek, hiçbir tavır, tutum, beyan ve telkinlerde bulunamaz...

5. Bazı talihsiz beyanlarda olduğu gibi, T.S.K.'leri bir tehdit değil, aksine ülkemiz için bir güvencedir. T.S.K.'leri, dün olduğu gibi bugün de yüce milletin kendine duyduğu güven ve itibara gölge düşürecek hiçbir davranış içinde olmamıştır. T.S.K.'leri gelecekte de her türlü siyasi mülhazanın dışında olarak bu tutum ve davranışını sürdürecektir. Bundan hiç kimsenin kuşkusu olmamalıdır."

Görüldüğü üzere, sopayı göstermek için aba bile kullanmaya ihtiyaç duyulmuyordu bu bildiride. 28 Şubat'ı tartışırken, sonrasında yaşananları da hatırlamak, analizlere dahil etmek durumundayız.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Becayış

Son toplumsal maımız TL'nin logosu zerine. Malum, bir süre önce TL yerine kullanılabilecek bir logo için çalışmalar başlatıldı ve bunun için bir yarışma düzenlendi.

Grafik işiyle ilgilenen çevrelerin dışında pek kimse önemsemedi bu konuyu.

Açıkçası Türk Lirası nice zamandır yitirdiği itibarı son 10 yıldır yeni yeni kazanmaya başlamıştı ve böyle bir eksikliğin giderilmesi gerekiyordu. Hatırlarsınız, yıllar önce hükümet radikal ve cesur bir karar alarak altı sıfırı silmişti paramızdan.

Her konuda zıtlışmayı muhaliflik zanneden çevreler için bu mümkün olmayan bir şeydi. 'Yapamazlar' diye diklenenler sonradan mahcup oldu.

Bir işin içine semboller girdi mi, Türk insanı doğal olarak elini öküzün altına sokup kurcalamaya bayılır. En sıradan devlet kurumuna bile yeni bir tasarım yapıldığında kıyametleri koparmaya bayılırız. Hatırlayın, şehir amblemlerini, kurum vinyetlerini vs. Tuhaf bir buzağıya tapınma hastalığına darız ne yazık ki!

Aslında tartışma ve beğenip/beğenmeme meselesi bir yere kadar doğal. Zira bu tür şeylerin teknik kaideleri sağlam olduktan sonra estetik beğenirliği tartışmalıdır. Birinin bayıldığına diğeri dudak bükebilir. Bugün marka değeri zirvelerde olan kuruluşların logoları için de aynı şeyler geçerlidir. 100 yıldır aynı logoyu revize ederek kullanan kurumlar da vardır, on yıllarda kurumsal işaretlemesine karar veremeyen kocaman firmalar da.

Lakin sıkıntı burada değil, sıkıntı toplumsal kamplaşmanın bizi getirdiği nokta. Tabiri diğer ile, ideolojik şizofreninin bizleri düşürdüğü iler acısı durum.

Forrest Gump filmini hatırlayalım. Bir gün aniden koşmaya karar veren kahramanımızın, epey bir süre koştuktan sonra, çamurlu yüzünü sildiği tişörtün oluşturduğu leke ile günümüz insanının artık -neredeyse-resmî yazışmalarda bile kullandığı ikonun (gülen surat) oluşması ne şahane bir ironidir.

Ancak lke olarak içine düştüğümüz durum, Forrest Gump filminden ziyade, Akıl Oyunları'ndaki hastalıklı kafanın refleksine benziyor.

Her sanat eseri sonrasında yapılan doğal tartışmalar vardır. Kimi 'olmamış' der, kimi 'şahane', kimi 'benden alındı', kimi 'öyle değil de böyle olmalıydı' filan.

TL'nin sembolü de benzeri bir doğum sancısı yaşayacaktı elbette. Ki yaşandı da.

Elbette yapanların da ürettikleri eseri bir mantık ve estetik platformuna oturtmaları tabii. Yarım ıpa, paramızın yükselen değerinin sembolize edilmesi vs. kısmen tebessümle karşılansa da doğal.

İki şey beni şaşırttı bu süreçte.

Biri, bu yarışmayı düzenleyenlerin nasıl bir jüri oluşturduğu benim malumum değil, dolayısıyla bu kadar ciddi ve sıkıntılı bir alanda verilecek kararın mercii yetkin ve geniş vizyonlu insanlar olmalıydı. Değildi, demiyorum ama Ermenistan para birimiyle olan benzerlik çok da küçümsenecek bir konu değil.

Yoksa 'ters çevirince şöyle oluyor, amuda kaldırıncı başka bir mesaj çıkıyor, eğik tutup şaşı bakınca bilmem kimin silueti çıkıyor' türü tartışmalar çok önemli değil. Bunların yapılması doğal...

Doğal olmayan anamuhalefet partisinin bu konuda ciddi olarak topa girmesi. 'Efendim TL simgesi Başbakan'ın baş harflerinden oluşuyormuş.' Hani, bunu sen, ben, esnaf vatandaş, sokaktaki insan yapsa anlaşılır bir şey. Lakin devleti yönetmeye talip olan muhalefetin çok daha ciddi mevzular varken bu sığlığa ciddiyetle takılmaları ideolojik şizofreninin boyutunu göstermesi açısından manidar.

İdrak kilitlenmesi, John Nash yapmış hepimizi. Her şeyi kod çözüncesine algılıyor ve seçerek istediğimiz anlamı üretiyorsak hastalık epey ilerlemiştir sevgili okur.

Parayı Lidyalılar bulmuş ama biz hâlâ öfke ve nefret 'barter'ı (değiş-tokuş) yapmaya devam ediyoruz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tarih ve sinema

M. Nedim Hazar 2012.03.07

Meşhur Cesuryürek filminin hemen başında anlatıcı şöyle der: "İngiliz tarihçiler benim bir yalancı olduğumu söyleyecekler ama tarih, kahramanları asanlar tarafından yazılıyor."

Geçen haftaki Aksiyon dergisinde Fetih 1453 filmini yazarken şöyle başlamıştım söze: "İnsanlığın ortak kurbanıdır tarih. Alır onu istediğimiz şekle sokarız. Bazen iyi bir şey yaptığımızı düşünür, kimi zamansa bir art niyet ile bilinçli olarak deforme ederiz. Tarihî film çekmeye soyunmak ise iddialı ve zor bir iştir."

Tarih, çoğu zaman onu yapanların çok uzağında onu yazanların kurbanı olarak kalır insanların zihinlerinde. Ve elbette 'yazan el'in önemi çıkar bu durumda ortaya. Meşhur bir Afrika atasözüdür: "Aslanlar kendi tarihçilerine kavuşuncaya kadar kitaplar avcıyı övecektir."

Bu nedenle sinema daha doğrusu kamera vasıtasıyla yazılan tarih ile gerçek tarih arasında bazen inanılmaz uçurumlar oluşabiliyor. Haini kahraman, kahramanı hain olarak gösterebiliyor sinema ve ne yazık ki, insanların belleğinde oluşturulan bu sahte imajlar kalıcı oluyor.

Bugünlerde nereye gitsem bitmek tükenmek bilmeyen bir Fetih 1453 sorusuyla karşılaşmam bu nedenle belki de.

Film hakkındaki genel kanaatimi gerek bu sütunda, gerekse Aksiyon dergisinde ifade etmiştim. Tekrara gerek yok bu nedenle. Filmde düşülen klişe tuzaklarının dışında bir art niyet sezinlemediğimi tekrar etmenin zarureti dışında elbette...

Türk sinemasının genel değerlendirmesinin çok dışına çıkarak tartışamayız 'neden tarihî film çekemiyoruz?' konusunu. Tarihî film çekemeyiz kolay kolay, zira doğru düzgün yazılı bir tarihimiz yok ne yazık ki!

Tarihî film çekmemiz pek mümkün değil, zira tarihî mekânları, otantik ortamları hızla yıkmış, perişan etmiş bitirmişiz. Bırakınız 700 yıl öncenin mekânlarını, 20 yıl öncenin otantik mekânlarını bulmak mümkün değildir ülkemizde.

Elbette bunun en büyük nedeni, bir tarih bilincimizin olmayışı. Ya da tarihe düşman olarak bakmamızdan başka bir şey değil. Tarihi yıllar yılı reddederek yaşamış bir cumhuriyet olduk maalesef. Geçmişimizden utandık, hatta nefret ettik. Bu nedenle pervasızca tahrip ettik. Yolları, evleri, mimari olan her şeyi ya yıktık ya da bakımsızlıktan, ilgisizlikten mezbeleliğe dönüşmesine neden olduk.

Yazarken umursamadığımız, önemsemediğimiz, bakarken nefret ettiğimiz, tahrip olmasından memnun olduğumuz tarihi, filme alırken zorlanmamız kaçınılmazdı.

Ki yine bu iyi günlerimiz, geçmişin 'tarihî film' adına önümüze servis edilen örneklerine bakılacak olursa, hiç çekilmemesi ya da tarihî filmleri çekmenin zor olmasının bir 'şans' olduğunu söylemek de mümkün. Zira, nasıl ki tarihi yazarlar kahramanları asanlar olmuşsa, tarihi çekenlerin birçoğu da geçmişe yönelik nefret ve düşmanlık hissiyle hareket edenler olmuş.

Bunu bir yabancının yapması anlaşılabilir bir şey. Misal bir Hollywood filminin Haçlı Seferi'ni aktarırken 'İslam' ve 'Müslüman' kavramına mesafeli, hatta düşmanca yaklaşımı anlaşılabilir bir şey. Lakin, bu nefret ve olumsuz tarafgirlik kendi içimizden yapınca çok daha can yakıcı olabiliyor.

Fetih 1453'ü birçok eksik yönüne rağmen bir de bu perspektiften ele almak gerekiyor sanırım. Elbette filmde bizleri rahatsız eden unsurlar mevcut, ki bunları daha önce ifade ettik. Ancak bir Türk filminin hem elinin yüzünün düzgün olması hem de tarihî şahsiyetlere daha objektif, tarihî olaylara düşmanca olmayan hislerle yaklaşmayı denemesi de az şey değil kanaatimce.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

4+4+4

M. Nedim Hazar 2012.03.10

Gazetecilik ile meşgul olanlar çok iyi bilirler, zaman zaman elektronik posta kutularımız birbirinin aynı, sadece yollayan kişinin ismi değişik yüzler, binlerce posta ile dolar taşar.

Çoğu zaman haklı serzeniş, şikâyetlerdir bunlar. Ancak ipin ucu o kadar kaçırılır, mesajların dibi o kadar yakılır ki, 'ikrah' edersiniz. Genelde konu başlığı ve isimler farklı olduğu için bu tür postaları direkt olarak çöp kutusuna da yönlendiremezsiniz.

Misal, son günlerde öğretmenlerin 'eş durumundan atamaları'yla ilgili bir şikâyet furyası var. Ana metin aynı ve 'Bizler Haziran, Temmuz ve Ağustos 2011'de Türkiye'nin çeşitli illerinde öğretmenliğe atanıp, bayramın da araya girmesi ile 5-15 Eylül 2011'de göreve başlayabilen öğretmen-leriz." diye başlayıp mağduriyetlerini ifade ediyorlar.

Eminim konuyla ilgili şikâyetler, yetkililere çoktan ulaşmış durumda, ancak bu postaların ardı arkası bir türlü kesilmiyor. Açıkça ifade etmeliyim ki, doğru düzgün bir strateji çerçevesinde de ilerlemediği için, bu tür kampanyaların itici olmaktan başka bir netice elde edebileceğini düşünmüyorum. Bir ay boyunca aynı mesajdan günde bin tane karşınıza çıkıyor ve takdir edersiniz ki bir süre sonra hiçbir kıymet-i harbiyesi de kalmıyor.

Oysa eğitim çok önemli, öğretmenlerin sorunları, sıkıntıları elbette görmezden gelinmemeli. Bunda tüm öğretmenlerimizle mutabıkız ve yanlarındayız.

Lakin başka bir konuya da değinmek isterim bu vesile ile.

Malum, son dönemde bol bol 28 Şubat'ı tartışıyoruz. Sanırım bu sürecin en büyük zararı eğitim sistemimize ve bir kuşağa oldu. İmam hatip lisesi düşmanlığının verdiği hırs ile sistem öylesine perişan bir hale getirildi ki, hasarı onarmak hiç de kolay olmayacak. Yeryüzünde hiçbir yerde görülemeyecek ve pedagojiyle uzaktan yakından alakası olmayan, sırf ideolojik nefret uğruna uygulanan mevcut sistem peyderpey düzeltilmeye

çalışılırken, bazı kesimler klasik refleksleriyle yapılan her iyileştirmeye karşı durmayı marifet sayıyor, hatta bu konuda yaygara çıkarmayı demokrasi ve muhalefet adına yaptıklarını iddia ediyorlar.

Elbette herkes biliyor ki, 28 Şubat'ı destekleyen, arkasında duran, alkışlayan zihniyet hâlâ dipdiri bir şekilde kendini muhafaza ediyor. Sadece toplumsal desteği kaybetmiş durumdalar. Yarın rüzgâr kendi yönlerinden esmeye başlarsa eskisinden çok daha beter ve katı bir eğitim sistemini yine salt ideolojik düşmanlıktan dolayı uygulamayı deneyeceklerdir.

Burada anlaşılmaz bir durum yok.

Benim dikkatimi başka bir şey çekti.

Eğitimin bizzat içinde olan, sistemin olumlu/olumsuz yönlerini en iyi onların bildiğini düşündüğümüz öğretmenlerimiz bu konuda hiç ses çıkarmıyorlar. Çıkan birkaç cılız ses de, atamalar, maaşlar vs. gibi şikâyetlerin arasında kaynayıp gidiyor.

Yukarıda bahsettiğim gibi, her gün yüzlerce posta düşüyor benim kutuma ve bugüne kadar bir tek mesaj, eleştiri ya da destek görmedim yeni sistemle ilgili.

Şahsî kanaatim şu; elbette öğretmenlerimizin özlük hakları iyileştirilmeli, hatta öğretmenlere sağlanan ekonomik ve sosyal şartlar o kadar iyi olmalı ki, bu kutsal meslek çok daha cazip hale getirilmeli.

Ama öğretmenlerimizin de, üzerlerine düşen sorumluluğu sadece bireysel sıkıntıları dolayısıyla hatırlamamaları gerekiyor. Eğitim sistemi ile ilgili bu kadar önemli çalışmalar yapılırken, en az eşlerinin durumu kadar önemsemeliler yeni sistemin neler getirip neler götürdüğünü. Ve kamuoyu oluşturmaktaki enerjilerini biraz da bu tür konularda kullanmalılar.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ayna

M. Nedim Hazar 2012.03.12

'Bize kimse soruyor mu ki?' diye soruyor birçok öğretmen. Bir önceki; bıktırıcı toplu mesajlar ve öğretmenlerin neden sadece özlük hakları mevzu bahis olduğunda bu kadar cevval olduklarını sorguladığım yazıdan sonra gelen mesajların büyük kısmında bu tema var.

Ne âlâ değil mi? İlk bakışta çok haklı gibi duruyor.

Pekâlâ biri çıkıp size, 'eş atamalarını da kimse sormadı, ama gruplar kuruyorsunuz, organize mailler yolluyorsunuz. İlla maaşla ya da özlük haklarıyla ilgili mi kaygılarınızı dile getirmek için hareket ediyorsunuz?' derse ne diyeceksiniz?

Çok çeşitli tepki ve geri dönüşler aldım yazımla ilgili. Açıkça ifade edeyim, beni şaşırtacak derecede eğitim meselesini irdeleyen, akıllıca analiz yapan yorumlar geldi. Ümidim arttı, karamsarlığım gitti hatta. 'Haklısınız ama' diye başlayan da çok mesaj aldım. Direkt olarak kendi hikâyesini anlatıp, hakikaten iç burkan öyküler yazan da oldu.

Ve fakat...

Öyle mesajlar da geldi ki, bırakınız Türk eğitim sistemini, insanlık adına üzıldüm. Maalesef bazı başka mesleği yapması gerekenlerin de hasbelkader bu mesleğe girdiğini görmek umut kırıcı oldu benim için.

Yazdığım yazıyı anlamaktan aciz olanlara mı yanayım yoksa 'bırak bu işleri, ne sistemi ne eğitimi, ekmek parası peşindeyiz' diyenlere mi, 'boş ver şimdi idealist ayaklarını' şeklinde vecize yumurtlayanlara mı?

Vah ki, yazıyı 'AKP yalakalığı' sanacak kadar zihin fukarası öğretmenlerimiz çıktı maalesef.

Küfürbaz ve terbiyesiz olanları ayırıyorum elbette, her camiada çıkar öylesi birkaç tane. Lakin böyle bir zihniyet ve bakış açısıyla, tepki grupları oluşturup, hakareti, küfrü, kini ortak payda yaparsanız, atama meselesinden çok daha ciddi sorunlarımız var demektir; kumaş kalitesi!

Çocuklarımızı emanet ettiğimizi düşündükçe dehşete düşüren örnekler çıktı ne yazık ki!

Dediğim gibi ben bu karakterdeki kişilerin sayıca çok az olduğunu düşünüyorum.

Şöyle yazmışım yazıda: "Eğitim çok önemli, öğretmenlerin sorunları, sıkıntıları elbette görmezden gelinmemeli. Bunda tüm öğretmenlerimizle mutabıkız ve yanlarındayız... Elbette öğretmenlerimizin özlük hakları iyileştirilmeli, hatta öğretmenlere sağlanan ekonomik ve sosyal şartlar o kadar iyi olmalı ki, bu kutsal meslek çok daha cazip hale getirilmeli..."

Ve eklemişim: "Öğretmenlerimizin de, üzerlerine düşen sorumluluğu sadece bireysel sıkıntıları dolayısıyla hatırlamamaları gerekiyor. Eğitim sistemi ile ilgili bu kadar önemli çalışmalar yapılırken, en az eşlerinin durumu kadar önemsemeliler yeni sistemin neler getirip neler götürdüğünü. Ve kamuoyu oluşturmaktaki enerjilerini biraz da bu tür konularda kullanmalılar..."

Evet, aynen böyle düşünüyorum halen. Bu yazıdan, 'öğretmenlerin sorunlarına kayıtsız kalınmalı' gibi bir sonuç çıkarmanın aklını öpesim gelir sevgili okur. Hele hele, meseleyi tam bir seviyesizlik düzlemine çekip, 'Allah da seni ayırsın' şeklinde beddua edenlere şunu diyebilirim; gurbet ödündür bizim için, bu nedenle dua olarak kabul ederiz bedduanızı.

Meseleyi, 'senin derdin dert midir, benim derdim yanında' vülgarizesine çevirmek istemem elbette, lakin gencecik çocuklar gördüm Bingöl'ün adını ilk kez duyduğum bir nahiyesinde, hayatında çaydanlığa su koymamış fidanlarla tanıştım Kuzey Anadolu'da bir sınır köyünde yapayalnız. Daha geçen pazartesi çoğu öğretmenlerden oluşan 500'den fazla dinleyiciyle hasbihal ettik.

Hak aranmalı elbette, ben aranmamalı, mı diyorum?

Bunu seviyesizce, ağızdan köpükler saçarak değil zekice yapmalı, sonuç almaya odaklanarak yapmalı ve sadece bireysel çıkarlarımız söz konusu olduğunda gözümüz dönmemeli. Amaç mağduriyet gidermek olmalı, yaygaracılık ve seviyesizlikle sağa sola saldırmak değil.

Yaz elbette mail, ama bunu akılcıca yap, nefret ettirtme kendinden. Ve kendini düşündüğün kadar yetiştirdiğin nesli de düşün, en azından düşünmeye çalış.

Bunu diyorum sevgili öğretmenim.

Sen yine bana küfret, eşin yanına gelince hiçbir sorun yokmuş gibi yaşamaya devam et.

Çok yaşa hem de.

Ben ayna tutunca hakaret ve küfür ettiğın kişi ben olmuyorum, bunu da bil!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sivas ve eksik vicdan

M. Nedim Hazar 2012.03.17

Yakın tarihimiz bir tür 'gölgeler tarihi' sanki. Modern çağın zihinlerimize enjekte ettiği 'ideoloji' her kesimin kendine sağlam barınak yapmasına vesile oldu.

Vicdanlarımızın bazı odalarını boş tutmayı umursamaz olmak günümüz insanı için bir tür standart donanım sanki. Vicdanın en azından bir cephesinin körelmesi idrakleri de felç ediyor maalesef. Ve idrak felci, yarım hakikat ile mutlu olmayı öğretti insanoğluna.

Sivas, Madımak'ta yıllar önce yaşanan insanlık dışı olaylara yukarıdaki perspektiften bakınca maalesef bugünlerde oluşturulan algıyla yüz yüze geliyoruz. Sivas Olayları'ndaki tüm sanıklar firari! Dolayısıyla bu davada zaman aşımı olmamalı.

Şunu hemen ifade edeyim; firari sanık sayısı bazılarının dediği gibi 15 değil 5'tir. Ama bir tek firari sanık olsa bile ve hatta hiç firari olmasa bile Sivas Davası burada asla kapatılmamalıdır. Tersine, daha derinleştirilmeli, daha genişletilmeli ve kamu vicdanı tam olarak rahatlayana, tüm gerçekler ortaya çıkana kadar devam etmelidir.

Esasen Sivas Davası'nın seyri de çok enteresandır:

Dava, 21 Ekim 1993'te başladı. 131 sanık hâkim karşısına çıktı. İlk karar 26 Aralık 1994'te verildi. 22 kişiye 15 yıl, 3 kişiye 10 yıl, 52 kişiye 3 yıl, 1 kişiye 5 yıl, 3 kişiye 2 yıl hapis cezası verildi. 22 kişi beraat etti. Kararın temyiz incelemesini yapan Yargıtay, 11 kişinin cezasını onadı, geri kalan sanıkların cezasını bozdu. Sonra, mahkeme 33 kişiye idam, 4 kişiye 20 yıl, 27 kişiye 7 yıl 6 ay, 10 kişiye 3 yıl, 1 kişiye 15 yıl, 2 kişiye 5 yıl, 1 kişiye 2 yıl hapis cezası verdi. 14 kişi beraat etti. 6 firari sanığın dosyası ayrıldı. Koparılan fırtına bu ayrılan dosyalarla ilgilidir. Bir dizi yargılama ve bozma işleminden sonra 2002'de idam kalktığından idam cezaları müebbet hapse çevrildi.

Şimdi burada yargıya yapılan ideolojik müdahalelerden bahsetmenin anlamı yok, ancak davanın Ankara'ya alınması da, bozma kararlarındaki birtakım noktalar da, vicdani açıdan sorundur.

Dahası; Sivas Davası, İstiklâl Mahkemeleri sonrasında, tek bir davada, bu kadar çok idam cezasının verildiği ilk davadır.

El an öyle bir hava estirilmektedir ki, sanki firari 5 sanık yakalanıp, yargılanma bitse, her şey açığa çıkmış, yaşanan bu vahşet tüm çıplaklığıyla aydınlanmış olacaktır.

Hak ve adalet adına, insanlık adına konuşuyorsanız, mağdurların ya da suçluların kimliği önemsizleşmelidir. Dolayısıyla sadece Sivas değil, zaman aşımına uğrama ihtimali olan tüm benzer davalar için aynı endişeyi, ızdırabı duymanız gerekir.

Sivas için acı çekip, adalet talep edenlerin söz gelimi Başbağlar için de -kerhen dahi olsa- benzer şeyler hissetmesi gerekmez mi?

Hatırlayalım; 5 Temmuz 1993'te, (Sivas'tan 3 gün sonra) Erzincan'ın Kemaliye ilçesine bağlı Başbağlar köyünü akşamüzeri 100'e yakın eli silahlı katil bastı. Ezanın okunduğu sırada camiye girip köyün erkeklerini meydanda kurşuna dizdiler. 29 erkek öldü. Daha sonra köy ateşe verildi ve 214 ev, köy okulu, köy camii, halkevi yakıldı. Yakılan evlerde saklanan 1'i kadın 4 kişi de yanarak can verdi. İnekleri, keçileri, öküzleri bile öldürdüler. 3 binden fazla büyük ve küçükbaş hayvan telef edildi. 542 nüfuslu bir köy haritadan silindi.

Olaydan hemen sonra saldırganların bir kısmı yakalandı. 100 saldırgandan 20'si mahkemeye çıkarıldı ve 18'i salıverildi. Daha sonra bu 18 kişi isim isim bilindiği halde (Kalan 80 kişiyi zaten soran çıkmadı) bir türlü bulunamadı, devlet yakalamış, sonra salıvermişti.

Yine birtakım tuhafliklar vardı, mesela yargılama İzmir'de yapılmıştı. Hangi iradenin Sivas Davası'nı Ankara'ya, Başbağlar'ı İzmir'e yönlendirdiğini kimse merak etmedi katliamları nefretle kınayan medyada.

Açıkçası neredeyse faillerinin tamamının firari olduğu bu davanın zaman aşımının dolup dolmadığını bilmiyorum. Ama şunu çok iyi biliyorum; Sivas için üzülüp öfkeleniyor, Başbağlar'a kör ve sağır kalıyorsanız eksik vicdanlısınız. Keza, kalabalığı suçlu görüyor, devletin ihmali önemsamiyorsanız da aynı. Tersini için de aynı şey geçerli.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Muamma ve Muamba

M. Nedim Hazar 2012.03.19

Nobel Tıp Ödülü sahibi Dr. Alexis Carrel'in meşhur kitabı İnsan Denen Meçhul şöyle bir salık vermeye bitirir satırlarını: "İnsanı tanımak için başlı başına bir insan ilmi oluşturulmalı ve bu ilim dalında insan bir bütün olarak ele alınmalıdır." Sadece meçhul değildir insan, büyük bir muammadır bizler için. Bilim ve teknoloji geliştikçe hem bilmediklerimizin çokluğuyla eziliyoruz, hem de görmediklerimizi görerek hayretler içinde kalıyoruz.

İnsan ya tercih ettiği meslek gereği yahut sağlık sıkıntıları nedeniyle kendiyle ilgili keşifler yapabiliyor. Benimki de biraz öyle oldu. Kalp denen muhteşem pompayı keşfettim. Açıkçası böylesi bir muazzam alete sahip olmanın verdiği hayret ve hayranlığım geçmeden, televizyon karşısında çok ibretli bir olaya şahit oldum.

Önce izninizle kalbi biraz anlatayım size. Henüz anne karnında 3 haftalıkken atmaya başlıyor kalbimiz. Yani, daha bir fasulye tanesinden bile küçükken biz. Dakikada yaklaşık 70 kere, bir yılda yaklaşık 35 milyon kere, ortalama bir ömür boyunca ise 2 trilyon kere atıyor. Tüm hayatımız boyunca yaklaşık 227 milyon litre kan pompalıyor.

Fazla rakama boğmak istemem sizi ama şunlar da çok çarpıcı geldi bana: Vücudumuzda diğerlerinden bağımsız ritmik hareket eden tek hücre: Kalp kası hücrelerimiz. Bu benzersiz et parçası, kanı 3 metre kadar yukarı fırlatabilecek muazzam bir güce sahip. Sadece gücüyle değil, kusursuzluğuyla da hayret verici bir işletim sistemine sahip kalbimiz. Yaklaşık 100 trilyon hücreye hayat vermek üzere kan pompalıyor durmaksızın. Ya da şöyle bir örnekle meseleyi daha kolay anlaşılır hale getirmeye çalışayım: Bir su tesisatı düşünün, bu tesisat

saniyede en az bir, dakikada ise ortalama 65-70 kere su pompalıyor. Bu pompa ile her saniye "yüz trilyon" kişinin evine, aynı tazyikle su gidiyor. Aynı zamanda su ihtiyacını da belirliyor bu pompa. Hangi evin ne kadar suya ihtiyacı olduğunu biliyor ihtiyaç kadarını yolluyor, ne eksik, ne fazla! Ve en önemlisi bu muazzam sistem ortalama 70 yıl boyunca en küçük bir arıza göstermiyor, paslanmıyor, çürümüyor, dağıtımını yaptığı evleri susuz bırakmıyor...

Elbette kimi pompalar arıza yapıyor, hatta aniden duranlar bile oluyor. İşte bu nedenle 'kardiyoloji' denen bir bilim dalı var. Ve biz bazen doğru dürüst bakımını yapmadığımız, beslenmesini sağlamadığımız bu sistemin arıza yapması durumunda hayretler ediyoruz.

Önceki gün, İngiltere Federasyon Kupası çeyrek final karşılaşmasında Tottenham ile Bolton karşı karşıya geldi. Mücadelenin 41. dakikasında konuk takım formasını giyen Fabrice Muamba isimli oyuncu aniden yere yığıldı. İngiliz televizyon kanalı ekran başındakileri düşünerek futbolcunun başına ne geldiğini yakın plan göstermedi. Sahadakilerin ve tribünlerdekilerin yüzlerine bakarak büyük bir trajedi yaşandığını anladık kısa süre içinde. Muamba kalp krizi geçirmişti, yani kalbi durmuştu.

Önce kısa süreli bir şaşkınlık yaşadı seyirciler, sonra alkışladılar, durumun ciddi olduğu kesinlik kazanınca eller birleşti, dualar edilmeye başlandı. Oyuncumuz Tuncay Şanlı da ellerini açıp Zaireli oyuncu için dua ediyordu. Endişeler belirginleşti önce, sonra iyice büyüdü ve yerini gözyaşına bıraktı. Takım arkadaşları ağlıyordu, hakem ağlıyordu, seyirciler ağlıyordu.

İnsana armağan edilmiş mükemmel tasarımlı organlardan biri durmuştu ve biz üzüntüyle beraber şaşırıyorduk bu duruma. Oysa kalbin bidayetinden beri çalışması, kusursuzluğu şaşırtıcı bir şeydi. Bir süre kalp masajı ve diğer müdahaleler yapıldıktan sonra hastaneye götürüldü Muamba. Durumunun hâlâ ağır olduğunu söylüyor yetkililer. Dualarımız onunla, inşallah bu ciddi sıkıntıyı atlatır.

Ama kutsal kitabın da söylediklerini hatırlamak için mühim bir sebep oldu bence bu üzücü hadise: "Şüphesiz bunda düşünüp görebilen kimseler için ibretler vardır." (Hicr, 75)

NOT: Kalp ile ilgili bilgileri Harun Yahya'nın 'Kan ve Kalp Mucizesi' isimli kitabından aldım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kara Ayna

M. Nedim Hazar 2012.03.24

Yevgeni İvanoviç Zamyatin, geçtiğimiz yüzyılın başlarında yaşamış enteresan bir şahıs.

Doğup büyüdüğü topraklar, 20. Yüzyılın başlarında büyük ve köklü değişimler yaşadı. Zamyatin, bir dönem değişimden yana gibi görünenlerin iltifatına mazhar olsa da, fikirleri kısa süre sonra dışlandı. Hem eski yönetim zindana attı onu Rusya'da hem yeni yönetim. Ömrü, hakir görülmekle, dışlanmak ve hapisle geçti. Gel gör ki, dönemin en baba eserlerinden olan MIY (BİZ)'i yazdı. Bilenler bilir, BİZ, George Orwell'dan yaklaşık 80 yıl önce yazılmış ve 1984'ün fevkalade üzerinde bir anti-ütopya kitabıdır. Zamyatin, sadece zihinle ulaşılmayacak kadar derin bir projeksiyon ile geleceğe -karanlık- bir bakış atar kitabında.

İnsanlar birbirine benzemeye başlamış, tek tipleşmiş ve kişilikler törpülene törpülene isimlerin yerini seri numaralar almıştır. Baskıcı devlet baba her yerde takip etmektedir vatandaşını, heyecan yasaktır, gülmek kusurdur, insanî zaafı ayıptır, suç sebebidir.

MIY, çok da uzak olmayan bir gelecekle ilgili, tipik Batılı bir karamsarlığın ütopyası değildir aslında. Bunu en çok da günümüzde anlıyoruz. Hem de neredeyse her gün.

İnternet teknolojilerinin gelişmesi, sanal âlemin gündelik yaşamda tuttuğu yekûnun her geçen gün büyümesi, birçok kesim tarafından sevinçle karşılanıyor ve gelişmişliğin önemli parametrelerinden biri sayılıyor.

Haksız da sayılmaz elbette bu iddiada bulunanlar, ancak işin bir de diğeri, yani karanlık yönü var ki, belki çok kısa bir süre sonra bu gelişmelerin tuttuğu tüm aydınlık aynaları tuzla buz edip, modern insanı karanlığa hapsedecek kadar kasvetli ve kötücül bir yöndür bu.

Allah selamet versin, rahmetli babamın bir iş ortağı vardı. İlk kez bir bankanın bant kaydıyla muhatap olduğunda yaşadığı hayreti hiç unutamam. Karşısındaki ses kaydı, robotik bir katılıkla komutları söylerken bile, 'Ama bacım öyle değil de böyle, fakat bak beni dinlemiyorsun anam babam' gibi sabır cümlelerinden sonra, 'Aha şimdi geliyorum oraya, hele bunları yüzüme söyle' diyerek telefonu kapatıp banka şubesine koşmuştu.

İngilizlerin 3 bölüm halinde çektiği bir mini dizi var: Black Mirror. Yani Kara Ayna. Dizi son derece çarpıcı bir halde, çok da uzun olmayan bir gelecekte insanlığı kendisine bağlayacak ekranlardan bahsediyor. Enerjisi olmadığı zaman sadece bir siyahlık olan bu soğuk aynaların hayatımızı nasıl ele geçireceğini anlatıyor dizi.

Ne zaman işim bir bankanın ATM'sine düşse benzer bir panik yaşıyorum. Sanıyorum, bu işi ne kadar kolaylaştırırlarsa kolaylaştırsınlar ben banka cihazlarını gördükçe ürkmeye devam edeceğim. Hani şarkı diyor ya, 'Telesekretere konuşamayanlardanım.' Benimkisi de o hesap sanırım. Paniğim, kartı hazneye ne şekil sokacağım aşamasında başlıyor. Şifreyi girmek, girdikten sonra tuşa basmak, gelen ekranı okumak, istediğim tuşa tekrar basmak, 'emin misiniz' filan gibi sorulara şiddetle cevap vermek kısımlarını iyi kötü çözdüm.

Lakin, ömrümü esas bitiren kısım sanırım şifre kısmı olacak. Sizi bilmem ama benim hayatımı şifreler kuşatmış durumda. Neredeyse her şeyimizin birer şifresi var artık. Bilirsiniz, ünlü düşünür Einstein'ın tüm elbiseleri siyah imiş, nedeni sorulunca, 'Ne giyeceğim konusunda tereddüt yaşayıp vakit kaybetmeyeyim' diyormuş. Ben de eskiden saf saf bütün şifreleri aynı yaparak bu sıkıntıyı aşıyordum. Lakin, bu işin çok ciddi sonuçları olabileceği hususunda beni korkuttu yetkililer. Hani para pulun olmaması bir yana, bir şifreyi art niyetliler ele geçirirse, bir dünya borçlandırıp hayatı zindan ettirebilirmiş bizlere. Bu yüzden şifre psikopatına dönüştük sanırım.

Ekranın tüm soğukluğu ve katılığından kaçmak isteyenler, zorunlu olarak otomatik telefon robotlarına yakalanıyor. Orası ayrı bir imtihan, ayrı bir cendere. "Şöyleyse şuna bas, böyleyse buna bas, olmadı yanlış girdin başa dön, kendi eksenin etrafında dön, belki hatırlarsın vs..." Bu sistemi hazırlayanların yakasına iki cihanda da yapışmak lazım. Kolaylık denilen şey, insanı benzersiz bir yalnızlık ve yetersizlik çukuruna iterken, hayat ile bağlı duran liflerimizi de birer birer koparıp atıyorlar. Yerim bitti yoksa bu konuda çok dertliyim sevgili okur.

Her şey bir yana, şu 'Annenizin kızlık soyadı?..' fikri ilk kimden çıkmıştır acaba? Fena halde meraklıyım...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Kısa'dan hisse

Bilinenin aksine kısa film ucuz olduğu için değil, derdini çok daha kısa sürede anlatabilmek için çekilir. Ve şunu çok iyi bilir sinemayla profesyonel olarak uğraşanlar, derdini kısa sürede anlatabilenler, uzun metrajda çok daha rahat anlatabilirler. Bu nedenledir ki, önemli birçok yönetmen mesleğe kısa film ile başlarlar. Ve hatta uzun metraj çektikten sonra dahi, dönem dönem tekrar kısa film çeken yönetmenler vardır.

Kısalık elbette göreceli bir kavram, 120 dakikanın uzun metraj için ortalama kabul edildiği bir sektörde kısa film süresi çok değişken olabiliyor. Ancak kısalığı tematik olarak kullanan müsabakalar ve festivaller de mevcut. Misal, 100 saniye gibi çok kısa sürede derdini anlatan filmlerin yarıştığı bir festival var. Ve bu sene birincisi bir Türk genci oldu. Sinema okulunda öğrenci olan genç sinemacı Miraç Tunç'un çektiği Nasip isimli film 120 rakip filmin arasından birinci seçildi.

100 saniye... Neredeyse bir buçuk dakika. Bu kadar kısa bir sürede anlatılabilen bir öykü, verilen bir mesaj...

Böyle, kestirmeden mevzua girmemin nedeni, son günlerde kısa filmler ile yatıp kalkmam. Fatih Üniversitesi'nin bu yıl beşincisini düzenlediği Kristal Klaket yarışmasında jüri üyesiyim. Yarışmaya 400'e yakın film başvurmuş ve bunlardan 37 film finale kalmış durumda.

Türk sineması için bu tür yarışmaların önemi büyük, zira hem genç kuşağı teşvik ediyor hem de, çok ciddi bir jenerasyon yetişmesine alan açıyor. Eğer bir ülke sinemasından bahsetmek istiyorsak ve bu sinemanın köklü ve üst düzey olmasını istiyorsak, kısa filmlere gereken önem verilmeli.

Bu anlamda çok umutlu olduğumu söyleyebilirim. Gerek devletin çeşitli kurumları, gerek üniversiteler, gerekse özel sektör kısa filmciliğe verdiği önemi her geçen gün daha da artırıyor. Şundan emin olabilirsiniz, yakın geleceğin büyük sinemacıları bu kısa filmci gençlerden çıkacaktır.

Başka ülke sinemalarına baktığımızda böyle olduğunu görüyoruz zira. Dünün ve bugünün önemli yönetmenlerinin hepsi bu yoldan geçerek şu an bulundukları noktaya ulaştılar.

Üstelik bugünkü genç sinemacıların çok önemli avantajları var. Sinema artık neredeyse tamamen dijital teknolojiye dönmüş durumda. Eskisi gibi negatif filmlerle çekim yapılmıyor artık. Eskiden bu iş zor ve masraflı bir işti. Film hammaddesini bulmak, çekmek, yıkamak, kurgu yapmak, pozitif basmak, gösterim cihazı temin etmek, ciddi ve para isteyen işlerdi.

Şimdi ise artık cep telefonlarıyla bile çekiliyor kısa filmler. Belki de cep telefonlarının en büyük yararı bu alana oldu. Nokia, iPhone, Samsung gibi markalar kendi yarışmalarını düzenliyorlar. Son dönemlerde bu kervana fotoğraf makinesi üreticileri de katıldı. Zira artık sadece fotoğraf çekilmiyor bu cihazlar ile son derece başarılı film çekimi de yapılabilir.

Yani, gençlerin artık, 'tesis yok, imkân yok' bahanesine sığınmaları mümkün değil. Elbette, bu kolaylık her şeyin çözüldüğü anlamına gelmiyor, şüphesiz iyi bir film yapabilmek için daha sağlıklı bir sektör oluşması şart. Lakin seleflerinin çektiği sıkıntıların hiçbirini çekmiyor genç kuşak sinemacılar.

Fatih Üniversitesi'nin yarışması Kristal Klaket'e dönecek olursak. Benim jürisi olduğum tür 'kurmaca'. 20 tane finalist film izledim. Elbette her kişinin sanata bakışı, dramayı algılayışı farklıdır, benim açımdan çok başarılı çalışmaları görmek sevindirici oldu. Kötü örneklerin, taklitlerin olması da doğal elbette. Ancak bu tür yarışmalarda bir tek yeteneğin bile keşfi, teşvik edilmesi, cesaretlendirilmesi bile yeterli benim için. Yarışma amacına ulaşmış olacaktır.

Kristal Klaket'in sonuçları 9 Nisan'da açıklanacak. Yurtdışında sinema eğitiminden para ödülüne kadar değişik mükâfatlandırma sistemi var bu yarışmanın. Bu tür yarışmaların sayısının artması, genç sinemacı sayısının artışı da beraberinde getirecektir. Ve göreceksiniz, kısa zaman sonra ülke sinemasında gözle görülür bir kalite yükselmesi yaşanacaktır.

Kısa filmciliği sağlıklı ve kaliteli olan bir ülkenin, uzun metrajı da üst düzey olacaktır, bundan eminim.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Devlet ve sanat

M. Nedim Hazar 2012.04.09

Aynı konuda daha kaç yazı yazmak gerekiyor bilemiyorum.

Bu konudaki çevrelerin, -fikri cephesi fark etmeksizin- açık ya da gizli aynı zihniyette olduğunu görmek, daha alınacak çok mesafe olduğunu göstermesi açısından umut kırıcı. Devletin, geçmişte olduğu gibi gelecekte de her şeye karışan, karar veren, yönlendiren yapısının bugün de devam etmesi gerektiğini söyleyenleri, üstelik bunu yapanların bizzat sanatın içinden ya da çevresinden isimler olduğunu görmek, aynı konuyu tekrar tekrar yazmak gerekliliğini doğuruyor.

Bugünlerde şöyle bir moda var; deniyor ki, efendim bugün iktidarda muhafazakâr bir parti var ve toplumun yarısından fazlası bu iktidarı destekliyor. Bu iktidarın her alanda çözüm önerileri ve icraatları var, peki sanat konusunda niye böyle perişan bir tablo ortada?

Bu mantık, hem meseleye haksız bir nazardan bakmaktır, hem de eğer sıkıntılı bir durum varsa çareyi yanlış yerde aramaktır.

Devletler, özellikle otoriter yapılar, her şeyi kontrol altına almak istedikleri gibi hassaten sanatı da yönlendirmek, paradigmatal bir sanat anlayışı ve algılayışı üretmeyi adiyattan sayarlar. Özellikle ideolojilerin ağır ve ağıdalı dönemlerinde bunu neredeyse bütün dünyada görmek mümkün. Halkı bilinçsiz bir kitle olarak gören ideolojiler, sahip oldukları iktidar eliyle bir yontma programı oluşturup, bunu uygulamayı 'sanat politikası' olarak belirlemiştir. Her yerde bu böyle olmuştur. Ülkemizde de...

Haddi zatında bu tür yapılar elbette, sadece sanatı bizzat kontrol altına alıp, sağından solundan düzeltmeler, eksiltmeler yapmazlar. Daha önemlisi, kendi düşünce yapısı doğrultusunda bir sanat jenerasyonu ve ortamı oluştururlar. Zannımca Türkiye'nin en önemli sıkıntılarından birisi budur; Türkiye yapısal anlamda bağırsaklarını boşaltıp, ilkel ve iptidai geçmişiyile hesaplaşıp, kendini yenilerken, bu tür çevreler hâlâ dimdik ve zinde bir şekilde varlığını sürdürmekte, eski ve çarpık sistem devam etmektedir. Şüphesiz bunun mefhum-u muhalifi, 'Mevcut iktidar da kendi sanat ve sanatçısını oluştursun' olmamalıdır. Hatta aksine, bu bahsini ettiğim kavram ve ortamlara karşı belirli bir mesafe koymalı, eskiden bağlayıcı ve bağımlılık oluşturucu yapısını hızla değiştirmelidir. Yani, 'siyasetin ustalık döneminde sanat niçin çiraklık devrini yaşıyor?' sorgulaması çıkış noktasından sakattır.

Bu nedenle belli bir hırçınlık ve tepeden bakış açısıyla geçmişin subaşını tutanları ve onların yeni jenerasyonlarının algıladığı şekilde olamaz sanat, olmamalıdır. Hele hele şu bakış açısı çok sakattır; geçmişte sol ve vesayetçi zihniyetin kontrolünde olan sanat politikası nasıl ki kendi zihniyetini teşvik ediyor, sanatçısını, yazarını, çizerini, binasını ona göre şekillendiriyorsa, bugünkü iktidar da kendi düşünce yapısında olana göre dizayn etsin!

Geçmişteki çarpık yapının bu ülkeye hiçbir şey kazandırmadığını yıllarca bizzat yaşayıp gördük. Bu ülkede ne dünya çapında eser ne de sanatçı çıktı. İstisnalar elbette vardır. Belli bir zümre ve belirli bir ideolojik düşünceye sahip grup kendi çalıp kendi oynayarak sanat ürettiğine inandı. Kendileri gibi olmayanları zaten dışladılar. Hiç unutmuyorum 'Sağdan da yazar mı çıkarmış?' diye arsızca açıklama yapan ve ilk mektep düzeyinde yazmaktan başka bir marifeti olmayan yazar ulularını. Bu 'aynasızlık' psikolojisi kendilerini görüntülerinden sakındırdığı için, ukalalaşıp, zaman zaman küstahlaşarak, 'bu memlekette sanat yapılacaksa da biz yaparız' diyebiliyorlar. İthal kavramlar ile toplum kodlarıyla uzaktan yakından ilgisi olmayan, tuhaf bir anlayışı sanat diye yıllarca yutturmak da elbette takdir edilebilir. Lakin sanatın her alanındaki yeni ve özgürlükçü yaklaşım bu zihniyetin içler acısı halini zaten ortaya koyacaktır.

Çözüm de bellidir aslında; devlet kendini bu tür işlerden çekecek. Kimseye yön ve şekil vermek gibi bir derdi olmayacaktır. Hele hele akçalı işler ile kendine sağımlı bir dilenciler sistemini hedef olarak koymamalıdır. Hiçbir ayırım yapmadan, her kesime uzak duracak, sadece ve sadece sanat üretimini kolaylaştıracak, bunu artıracak çabaların içinde olacak. Vergi sistemini düzeltecek, sansür ile mücadele edecek. Madden ve manen sanat üretiminin yapılması için ortamı sağlayacak. Kim usta, kim çırak ölçümlemesini de tamamen halka bırakacak.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eliana

M. Nedim Hazar 2012.04.18

Sanırım ortaokul yıllarımdaydı. Baharın gelmesiyle çıkılan pikniklerden birinde, farkında olmadan iğneli bir bitkiye dokunmuş ve işaret parmağıma batan, incecik bir kıymığın acısıyla fena canım yanmıştı.

Bir süre sonra, acı geçti ama önemli bir sorun vardı benim için; kalem tutamıyordum. Üç ya da dört gün, kıymık insafa gelip parmağımdan çıkana kadar, okulda tek kelime yazamadığımı, kaleme dokunur dokunmaz canımın yandığını hatırlıyorum. Bir işaret parmağı ne demek daha o yaşta fark etmemi sağlamıştı o minicik şeffaf kıymık.

Sahip olduklarımızın değerini kaybetme ihtimali belirmeden bilmeyen bir türe ait canlılarız. Şikayetlerimiz, memnuniyetsizliklerimiz hep şükürden ve sahip olduklarımızdan çok önde gidiyor. Tuhaf bir nankörlük durumu bu.

Hikaye kitabıma koyduğum Çakmak isimli öyküde iki eli bileklerinden itibaren olmayan bir adamdan bahsederim, okuyanlar bilir. Gerçektir o insan, yıllar önce Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nin giriş kapısının hemen dışarısında çakmak tamiri yapardı. Ayaklarını kullanarak yapardı tamirati ve ben kimi günler dakikalarca gizli gizli ve hayranlıkla izlerdim azmin bu gösterisini.

Eliaana'nın hikayesini okuduğumda bunlar aklıma geldi...

Eliaana Zagui Brezilyalı bir kadın, 38 yaşında. Henüz bir yaşındayken geçirdiği çocuk felcinden dolayı bütün bedeni felçli, yatağa bağlı olarak yaşıyor. Bir hastane odasında geçiyor ömrü.

Ancak sahip olduklarının kıymetini idrak edebilecek bir şuura sahip Eliaana. O durumda okuma yazma öğrenmiş çocuk yaşta, sonra dişlerinin arasına sıkıştırdığı bir kalemle günlük tutmaya başlamış.

Bütün azalarımız sağlam olduğu halde iki kelime yazmaya üşenen bizler için çok çarpıcı bir örnektir Eliaana Zaugi.

Denemesi bedava aslında; yapılan işin nasıl mucizevi bir şey olduğunu idrak etmek için test yapabilirsiniz siz de. Mesela bir kalemi dişinizin arasına sıkıştırıp, bir kağıda isminizi yazmayı deneyin. Ben denedim, sonuç felaket oldu.

Eliaana, bununla da yetinmemiş. Bir fırça istemiş yetkililerden, sonra resim yapmaya başlamış dişlerinin arasına sıkıştırdığı fırça ile. Ama ne resimler! Hani, yapan kişinin engelli olduğunu bilmesiniz bile hayranlıkla bakacağınız resimler. Çiçek yapmış, vazo yapmış, kuş, kelebek yapmış. Hele bir papağan çizmiş ki. Dere kenarında su içiyor, akıl alır gibi değil.

Boyamalar, renkler, tonlamalar inanılmaz...

Yattığı yerden koskoca bir dünyayı dökmüş kağıda. Rengarenk ve umut dolu. Asla umudunu yitirmediğini söylüyor, yaptıkları onu hayata daha da sıkı bağlamış.

Teknolojiye de kayıtsız kalmamış Zagui. Bir süreden beri notlarını bilgisayarda tutuyor. Dişine sıkıştırdığı kalemi bu kez tuşlara dokunmak için kullanıyor. Bu gelişme onun yazma hızına hız katmış, verimliliği daha da artmış.

Ve sonunda 250 sayfalık bir kitap ortaya çıkarmış. Kendine dair, yatalaklığa, felce, umutsuzluk ve umuda dair. İsmi de hoş; Brezilya'nın En Büyük Hastanesinde Bir Ömür...

İtalyanca öğrenmeye başlamış bir süre önce, şimdi ana diline ek olarak İtalyancayı da konuşuyor.

Kitapta kendisini hayata bağlayan kırılma noktasını anlatıyor; henüz sekiz yaşındayken ve neredeyse her gün umutsuzca ağlarken yanına gelen kendisi gibi hasta oda arkadaşı Adalberto... Niçin ağladığını sormuş ve sonra koltuk altlarından sımsıkı kavrayıp güçlüce sarılmış. "Hayatımın en muhteşem anıydı." diyor Eliaana, 'Kendi anne babam bile bana öyle sarılmamıştı.' Ve samimi bir kucaklamayla hayatının değiştiğini söylüyor.

38 yaşındaki bu umut dolu kadın hayatını yine Sao Paulo'daki hastanedeki odasında devam ettiriyor. Ancak bütün uzuvları sağlam olanlara taş çıkartacak bir hareketli yaşamı var. Gezilere katılıyor, araştırıyor, yazıyor ve çiziyor.

Hayata ve sahip olduklarımıza dair çok önemli şeyler söylüyor, çok mühim şeyleri fark edebilmemiz için adeta sarsıyor bizi.

Merak ediyorsanız <http://www.apbp.com.br/elianazagui/> sitesine bir bakın, hayatın ve şükürün ne anlama geldiğini belki bir kez daha hatırlarsınız. Bende öyle bir etki bıraktı çünkü.

Sanat ve marifet

M. Nedim Hazar 2012.04.25

Aslında bu ülkenin hali pür melalini görmek için, yayınlanan cep telefonu reklamlarına bakmak yeterli sanırım.

Seçilen hedef kitlenin algısı, verilen mesajlar, anlatılmak istenilen şeyler adeta aynamız. Dünyanın başka yerinde, 'ucuz' konuşmak yerine 'uzun' konuşmanın cazip hale getirilmeye çalışıldığı iletişim reklamı olur mu bilemiyorum?

Konuşmak, başta siyasilerimizin yaptığı tek şey bu olmaya başladı. Konuşma eşiğini de çoktan geçtik hatta. Rakibi incitmek, kişiliğine dokundurmak, düşüncesini aşağılamak siyaset yapma sanatı olarak algılanır oldu.

Oysa belki de siyaset bir tür 'susma sanatı' olmalı gibi geliyor bana.

Her salı aynı gerilim, aynı çatışma, aynı karşılıklı didişme yaşanıyor. Siyasi partilerin yaptıkları toplantıda, liderler kendilerini ifade etmekten ziyade rakip parti ve liderini hırpalamanın, küçük düşürmenin yarışını yapar oldular.

Bu siyasi iklim ülkeye ne verir bilemiyorum, lakin çok şey çalıp götürdüğü kesin. Memleketin bu kadar önemli meselesi, acil sıkıntıları varken, bunları bırakıp ötekinin ayağının altına muz kabuğu yerleştirmeye çabalamaktan daha fazla bir şey olmalı politika.

Bir önceki yazımda ifade etmeye çalıştım, muhalifliğin içi o kadar boşaltıldı ki, düşmanlığı muhaliflik olarak kullanmaya başladık. Düpedüz nefret ve kin ile hakaret etmeyi marifet sanıyoruz. Madalyonun öte yanında da ayrı bir tefrit var açıkçası, olumlu bir şeyi beğendiğiniz zaman adınız bir anda 'yandaş'a çıkıveriyor. Hele ki överseniz, bittiniz siz, sittin sene iflah olmazsınız artık!

Darbelerle, 28 Şubat ile hesaplaşmanın bile magazini daha çok ilgimizi çekiyor. O kadar faili meçhul, işkence, sürgün, adam harcamanın hesabını sormak yerine, kelime oyunları, mantık oyunları daha çok hoşuna gidiyor medyanın. Dolayısıyla siyasiler de işin bu yönüyle ilgileniyorlar nedense.

Manzara büsbütün felaket değil elbette. Bazen, bu kısır tartışmalardan, ham kapışmalardan -basit de olsa- güzel neticeler sudur edebiliyor. Pembe İncili Kaftan tartışmasına şahsen bu bağlamda bakıyorum ben. Memleketin iktidarı ve muhalefet liderleri en azından bir edebiyat eseri üzerinden tartışma yapmaya çabaladılar.

Elbette entelektüel boyutuyla çok fazla ilgilenmedi kimse. Ömer Seyfettin'i çok sevdikleri ya da kitabı çok beğendikleri için yapılmadı belki o konuşmalar ama son tahlilde bir kitap, hikâye ve yazar ismi kullanılmış oldu konuşmalarda.

Şahsen, siyasilerimizin danışman ve metin yazarlarından istirhamım, bu yöntemi sıklıkla kullanmalarındır.

Mesela gelecek hafta Kaşığı üzerinden yapsınlar tartışmayı. Seviniriz, bilenler tekrar eder bildiklerini, bilmeyenler alır, okur, muttali olur meseleye.

Bu ülkenin tarihi maalesef benzeri vakıalarla dolu. Konuşması gerekenlerin sustuğu, yeri geldiğinde susup işini yapması gerekenlerin ise durmaksızın konuştuğu bir memleketiz. Böyle olunca, iş yapmak yerine, 'laf sokmak' daha kıymetli bir haslet olarak algılanıyor ne yazık ki!

Elbette siyasi büyüklerimize akıl vermek beni aşar, haddim de değil kıymetli liderlerimize ne zaman konuşup susacaklarını salık vermek. Ama en azından cep telefonu reklamlarımızda uzun değil, ihtiyaç kadar konuşmayı özendiren bir mantık yürütsek keşke.

Belki gelecek nesiller daha az konuşup daha çok iş yaparlar. İş yapmasalar bile birbirlerini hırpalamazlar sebepsiz yere. Konuşmak bir sanat, hitabet önemli gerçekten, ama benim bildiğim daha önemli bir şey var, susmak marifet, susabilmek ise çok daha büyük bir yiğitlik.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bizi bu havalar mahvetti

M. Nedim Hazar 2012.04.30

Tiyatro meselesi, muhafazakâr sanat meselesi, sansür meselesi ila ahir... Önce samimi olalım, bütün bu meselelerin temelinde ideolojik karşıtlık ve kamplaşma var.

Cumhuriyet dönemi elitin aidiyet meselesini çözmeden sahibiyet kavgasına girmesi hakikaten çok tuhaf. Geçtiğimiz akşam bir TV kanalında birkaç tiyatrocü seyrettim. Meselenin yaygaracılık faslı bir yana, o ne kibir, tepeden bakış, 'buralar bizimdir' tavrıdır öyle!

Daha önce defalarca yazdım, kendini sanatçı olarak tanımlayan bir kesim var, elini devlete açmadan, sırtını vesayete dayamadan hayatta kalabileceğine inanmıyor, buna rağmen doğruyu konuşmak yerine, özgürlükten, bağımsızlıktan, sanattan filan dem vuruyor. Tiyatronun şahını hepimizin gözü önünde oynamayı da, muhaliflik, özgür sanatçılık filan diye yutturmaya çabalıyorlar.

Göbek kordonu devlete bağlı sanatı, ideal olanmış gibi görüp, aksine her davranışı sanat düşmanlığı gibi algılamak, bu sıkıntılı yapıyı her eleştireni büyük yaygaralarla linç etmeye kalkışmak bizim sanatçılarımıza has bir davranış. Demek istenilen şu sanırım; kibirliyiz, agresifiz, kompleksliyiz ama devlet bize para versin, biz kendi kafamıza göre istediğimizi yapalım, istediğimizi aşağılayalım, istediğimizi yüceltelim, aksi davranışta bulunanı da ortalığı velveleye vererek susturalım.Devlete bağımlı olmak standart donanım olduğu için, iktidarın değişmesi hoşlarına gitmeyecekti elbette. Gitmedi de. Zira içinde devletin olmadığı bir sanattan bahsetmek çok zor. Özellikle tiyatroda. Bırakınız devlet ve şehir tiyatrolarını, devletin bu iş için ödenek vermesi, özel tiyatrolara para desteği sağlaması bile sorunlu iken, 'bilmem kaç yıllık kurumları kapatıyorlar' gibi bir isyan belki bir mağduriyet manzarası ortaya çıkarabilir ama problemlidir, marazidir.

Bu satırları yazıyorum diye, kimse ortaya çıkıp, 'Tiyatro, sanat düşmanlığı yapıyor' filan gibi akli evvel saldırlarda bulunmasın. Söylediğim çok basit bir şey, anlaşılmayacak kadar karmaşık da değil: Devlet sanatın her kolundan elini ayağını çekmelidir. Devletin sanatçısı olmaz, olmamalı. Devlet sanat yapmaz, yapmamalı.

Birincisi haksız bir rekabet oluşturur bu. Dün olduğu gibi. İkincisi, devlet sanat üretimini teşvik etmeli, koyduğu engelleri; içerik ve teknik olarak kaldırmalıdır.

Sanatçıdan aldığı vergiyi çok daha aşağılara çekmeli, sponsorluk kurumunun daha aktif olarak kullanılabilmesi için gerekli şartları hazırlamalı, sanat üretiminin maliyetini çok daha aşağılara çekebilecek ortamları oluşturmalıdır. O zaman kimseye maaş vermek zorunda kalmaz, repertuar hazırlamak durumunda kalmaz.

İşin ideolojik tarafgirliğini bir yana bıraksak bile, kadrolu sanatın her daim sorunlu bir alan olduğunu kabul etmek lazım. Dahası, bu tartışmayı yaparken, muhatap kitleyi, 'bu işten anlamayan moronlar sürüsü' statüsüne sokup, kibirli edalarla, 'hayatlarında tiyatroya gitmiyorlar, sanattan ne anlarlar' gibi aşağılamalarla bir yere varmaz bu tartışma. Sonuçta dedikleri olsa, istedikleri isimleri yönetici yapıp, istedikleri oyunu oynasalar bile yanlışta ısrar etmiş olurlar. Bu enerji ve ısrarcılığı, sanatın gerçekten özgürleşmesi ve daha büyük imkânlar, ortamlar içinde yapılması için harcasalar samimiyetlerine inanacağız.

Bu işin yönetmeliklerine, kanun ve kaidelerine zerre miktar itiraz etmeyenlerin, mevcut çarpık yapıdan rahatsız olmayıp, siyasî otoritenin tercihine karşı meseleyi 'sanat düşmanlığı' düzlemine çekip orada kavgaya çıkarmaya çalışmaları heyecan verici olabilir ama sanata milim katkısı olmaz.

Sanattaki 'kapıkulu' anlayışı terk edilmeden; gerçeğinden de, özgürlüğünden de bahsetmek kendi kendimizi kandırmaktan başka işe yaramaz. İster kızalım, ister köpürelim, mesele budur.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yok

M. Nedim Hazar 2012.05.02

TFF Başkanı'nın medya karşısına geçtiğinde ülke olarak hepimize ayna tutacağına farkında değildim şahsen.

Gerçi konunun uzmanı -az sayıda da olsa- yazar ve muhabir tüm olup bitecekleri adeta kahin gibi aylardır yazıp çiziyorlardı ama bu kadar cesurca bir örtme, gizleme, 'kendi günahlarımızla mutlu olarak yaşama operasyonu' olabileceğine asla ihtimal vermiyordum.

Şöyle düşünüyordum; tamam, taraftarlık kolay değil. Hele de futbol taraftarlığı... En akli başında insan bile konu futbol taraftarlığına gelince birden dönüşüme uğruyor, kendinden geçebiliyor, akli, iz'anı bir anda çöpe atabiliyordu. Nice ehli vicdan, akıl, idrak sahibi insan gördüm ki, normal hayatında hayran olunası bir muhakemeye sahipken, mevzu bu alana gelince, tıpkı reklamda dediği gibi, (Bkz: Fanatikken sen sen değilsin) tuhaf şeylere dönüşebiliyordu.

Türk futbolunun içinde bulunduğu sıkıntılı durum, bugüne ait bir mesele değil kesinlikle. Yıllar yılı halının altına süpürülen ve aslında şikayet edenlerin bile gizliden gizliye memnun olduğu çarpık bir sistem vardı. Ve tarihimizde ilk kez belki bu kadar ciddi bir fırsat yakalamıştık. Kendi kabahatlerimizle yüzleşme, kusurlarımızı masaya yatırma şansımız ortaya çıkmıştı. Açık söyleyeyim ki, umutlandırmıştı bu beni. Aradan geçen süre

zarfında yaşanan tuhafliklar mevzuu öyle bir hale getirdi ki, federasyon başkanının son açıklaması her şeyin üzerine tüy dikti.

Bir kere sadece şu tablo bir tuhaf değil mi:

Ülkenin en önemli kulüplerinden birinin başkanı, tam sezon ortasında görevini bırakıp, federasyon başkanlığına geçiyor! Ve bu durum hiç yadırganmıyor, tahlil edilmiyor, bırakınız eleştiriyi, merak edilip sorulmuyor bile! Koca bir sektörün tüm vebali bir kulübe ya da birkaç kişiye yıkılmak üzere iken, öylesi akıl ve mantık dışı bir hamle yapılıyor ki, neredeyse temiz kimse kalmıyor futbol ligimizde. Pardon ya da kirli insan... Bence çok büyük başarıdır bu, bir basın toplantısında futbol sektörünün hem günahsız hem de -neredeyse- herkesin lekeli olduğunu açıklayabilmek. Açıkçası bu durum benim de savunduğum bir varsayımdır. Şahsen, ülke futbolumuzun hiçbir kademesinin melek olduğunu düşünmüyorum. Küçük ya da büyük (elbette istisnalar vardır) bir şekilde bu kirli ve çarpık işlere herkesin bir şekilde bulaşmış olduğuna inanıyorum.

Yalnız federasyonun son yaptığı farklı, sanırım amaç şu, leke herkese biraz bulaştırılarak, yapılması muhtemel güçlü itirazların bastırılması... Bu nasıl eğlenceli bir mantıktır ki, bir yandan 'herkes temiz' denilirken, diğer yandan bütün kulüpler suçlanarak disiplin kuruluna sevk ediliyor? Yine nasıl orijinal bir beyin yapısıdır ki, bir yandan 'şike yok, hatta teşebbüs bile yok' denilirken, diğer yandan şike suçuna dair suçlara verilecek cezalar maymuna çevriliyor?

Federasyon başkanının açıklamalarına bakacak olursak, yaklaşık bir yıldan beri yaşanan tantananın tek kelimelik özeti var: yok!

Suç yok, teşvik yok, şike yok, suçlu yok, sahaya yansıyan bir şey yok, kabahatli yok, yok oğlu yok... Böylesi akıl dışı bir durumu ortaya çıkarabilmek için ya çılgın olmak lazım ya da uluslararası platformlarda benzeri çok vakıa olduğu bilindiği için, birtakım dış garantiler almış olmak! Açıkçası 'Acaba TFF'nin UEFA ile gizli bir protokolü mü var?' gibi bir fesat düşünce de aklıma gelmiyor değil.

Değiştirilen maddelerle ilgili evlere şenlik durumu meselenin uzmanları yazacaktır. Tutulacak tarafı yok.. Ancak mevcut sıkıntıyı aşabilmek adına çok daha büyük sıkıntılı ve sorunlu bir durumu çözüm diye ortalığa atmak tarihsel bir hata olsa gerek.

Futbol endüstrisi denilen canavar bizleri bu kadar mı kuşattı? 'Vicdanlı olursak ülkede futbol diye bir şey kalmaz' mantığı bizi daha ne kadar perişan edecek? Yoksa meşhur deyiş gibi mi söylemeliyiz; bu daha iyi günlerimiz!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İçimizdeki Kâbil

M. Nedim Hazar 2012.05.07

İsmail Güneş'in son filmi 'Ateşin Düştüğü Yer' maceralı bir yolculuktan sonra nihayet vizyon şansı bulabildi. Ki sektörle ilgili olanlar hemen anlayacaklardır, hiç de kolay değildir yerli bir filmi izleyiciyle buluşturabilmek.

Dünyanın en iyi filmini çekseniz bile 'dağıtım' sistemini zorlamadan, bazı noktalara gereken baskıyı yapmadan sinemalarda gösterime girmek çok zor. Bütün sistemin 'gişe' ve 'para' üzerine kurulduğu bir ortamda bizim kalkıp hâlâ sanattan bahsetmemiz de ayrı bir mizah unsuru elbette.

Belki de bu konu, mevcut atışma alanımız 'tiyatro ve muhafazakar sanat'tan daha önemlidir, bilemiyorum.

İsmail Güneş, çok tanıdık ve bildik bir meseleyi perdeye yansıtmış son filminde: Töre Cinayeti. Gerçi kendisi ısrarla karşı çıkıyor bu kavrama ve 'Töre'ye büyük haksızlık yapıldığına inanıyor. Kör cehaletin, toplum baskısının bu gibi temiz kavramlar üzerinden yürürlükte olmasını eleştiriyor. Muazzam bir görsellik ve estetik ile bunu yapıyor yönetmen. İçerik ise zaten güncel. Yaşanmış bir olaydan, bir gazete haberinden yola çıkarak senaryoyu oluşturmuş Güneş.

Ateşin Düştüğü Yer'de, Muğla'ya mevsimlik işçi olarak giden Elazığlı bir ailenin dramı var. Evin büyük kızı Ayşe'nin, nasıl olduğunu bilmediğimiz bir şekilde, bir erkekle duygusal ilişki yaşayıp, hamile kaldıktan sonra yüz üstü bırakılması sonrasında yaşanan gelişmeler. Kızına büyük bir sevgiyle bağlanan babanın, bu sevgisinin nasıl bir anda öfkeye, ardından ucu cinayete gidecek kadar nefrete dönüştüğünü anlatıyor film. Buraya kadar, daha önce sayısız film ve dizide örneğini gördüğümüz bir hikâyeye benziyor Ateşin Düştüğü Yer. Ancak filmin ortalarında bambaşka bir şey oluyor; merhamet ve vicdan harekete geçip babayı önce rahatsız ediyor, ardından büyük bir iç muhasebe yapmasına neden oluyor.

Filmin tamamını anlatıp, izleyeceklerin seyir zevkini eksiltmek istemem.

Necip Fazıl, meşhur Reis Bey adlı eserinde bir ağır ceza reisinin ağzından muazzam merhamet cümleleri kurar.

Şöyle der mesela: "Üzerimde hakkı olmayan tek insan göremiyorum, bu dünyada. Benim anlayışıma göre her fert, başı ucuna, 'Suçlu benim, herkes suçsuz!' levhasını asmalıdır. Merhamet, harikulâde bir şey, içinde hayat kaynayan kazan..."

İsmail Güneş de kamerasını, gerçekliği zedelemekten, insan vicdanına yakın bir yere konuşturuyor ve aslında günümüzün en temel hastalıklarından birine reçeteyi de film diliyle yazıyor. Daha düne kadar, saçının bir teline zarar gelse hayatımızı feda edebileceğimiz bir yavrumuzu, nasıl bir günah sonrasında kendi ellerimizle öldürebilecek kadar canavarlaştığımızı, hiç de abartıya kaçmadan, sorguluyor.

Üstad Necip Fazıl'ın ağır ceza reisine söylediği şu replik muhteşemdir: "Ne duruyorsunuz? Sökün sahte su borularını, ev ev merhamet şebekesini kurun! Tepelerdeki çatıları da yıkın, göklerle temasa geçin!.. O zaman göreceksiniz ki, acı su borularından kendi kendisine tatlı su akacak ve başlar üstünde güneşe yol veren kubbeler yükselecek."

Yönetmen İsmail Güneş de film diliyle yapıyor bunu.

Siyaset ve günümüz bilimi. Yaşadığımız bu sıkıntılara çözümü, zannederim farklı yerlerde aradığı için yılda 50 binden fazla aile içi şiddet vakası yaşanıyor. Ceza vermek, koruma evleri kurmak vesaire çözüm değil neticedir. Çözüm için insana, kendimize yönelmemiz ve vicdana yakın bir yerlerde meseleyi halletme yollarını aramamız gerekiyor. İşte Ateşin Düştüğü Yer de bunu sinema diliyle yapıyor. Günümüz Türkiye'sinin en önemli meselelerinden birine farklı ve vicdanlı bir bakışta bulunuyor.

Başta siyasetçilerimizin, hukukçularımızın, akademisyenlerimizin, eşlerinin, ana ve babaların mutlaka izlemesi gereken bir film Ateşin Düştüğü Yer.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hadi Yılmaz Erdoğan'ı taşıyalım!

M. Nedim Hazar 2012.05.09

Kaç yıl olmuştur hatırlamıyorum.

Resmi olmayan TV istasyonlarının açıldığı ve özgürlüğün peyderpey yaşanmaya başladığı günler olduğu kesin. Bir Demet Tiyatro isimli bir dizi başlamıştı ve ben televizyon yazarlığı yapıyordum gazetede. Mükremin isimli şahsiyet ile ilk o zaman karşılaştım ve kardeşine söylediği sıra dışı o replik hâlâ zihnimde durur: "Lütfiye, çabuk yağın içinde yumurtayı etkisiz hale getir!"

Bizimkiler isimli bir dizi yayınlanıyordu resmi kanalda ve ne kadar 'bizimki' olduğu tartışılırdı. Zira jakobenî, sanatçısı, sarhoşu, üçkağıtçısı, madrabazı tekmili birden vardı dizide ama karakter olarak bir tane dindar, muhafazakar karakter yoktu. Üstelik toplumun alt katmanındaki tüm karakterler üçkağıtçı ve menfaatçi idi.

Bir Demet Tiyatro yıktı geçti bu karton hayat dayatmasını. O nedenle çok tuttu, yıllar yılı devam etti. Ancak sorun hâlâ devam ediyordu. Tamam, kendisinden önceki klişe dizilerdeki Anadolu insanına tepeden bakan bakış açısını değiştirmişti ama -kanaatimce- yine eksiklikler vardı ki bunu o dönem birkaç yazıda ifade de ettim. Sobasından terliğine, kömür maşasından mandalina kadar en ince ayrıntı düşünülmüştü ama Anadolu'nun her evinde duvarda asılı duran 'mushaf' hiçbir zaman görülmedi. Bir tek dindar karaktere rastlamadık dizi hayatı boyunca.

Oysa Yılmaz Erdoğan başta şiirleri olmak üzere, her yönüyle ve yazdıklarıyla Anadoluluydu, Doğuluydu. Vizontele'de bir adım ileri gitti maalesef bu üzücü durum. Kekeme bir imam karakteri koymuştu filmine Erdoğan. Kekeme imam... Her şeyden önce din hakkında en ufak bilgisi olan biri için teknik olarak mümkün olmayan bir karakterden bahsettiğimiz anlaşılacaktır.

Yeşilçam'ın bidayetinden beri aldığı yanlış konumun, eğik duruşun -maalesef- bir tecellisiydi bu durum.

Önceki gün Film Arası dergisi elime geçti. Yılmaz Erdoğan ile yapılan esaslı bir söyleşiyi okuma imkanım oldu. 'İşte bu' dedim kendi kendime, Anadolu'nun mert ve zihni açık insanına yakışan duruş. Büyük bir samimiyet ve feraset vardı her satırında söyleşinin. Çok önemli şeyler söylüyordu Yılmaz Erdoğan. Bir kere üzüntü ve pişmanlığı itiraf vardı kekeme imam ile ilgili. "Dini bilmeden dinî karakter yazmışım" diyor Erdoğan ve zamanla din, peygamber, diğer inançlarla ilgili araştırmalar yaptığını, tanışıklık kurduğunu anlatıyor.

Bu kadar değil elbette, şu kısım çok önemli ve güncel tartışmalara ışık tutacak cinsten mesela: "İran sinemasının kimlik oluşturduğu ve bizim bunu başaramadığımız doğru. Ama bizde olan bazı gelişmeler sebebiyle maalesef böyle oldu. Onlar bir tarihte toplanıp sözlüklerinin tamamını değiştirmediler. Kelimelerinin hepsini değiştirip herkesin kendini yabancı hissettiği bir alanda yeniden kendilerini tanımlamadılar. Dolayısıyla o geleneksel bağ kopmadı. Özellikle de şiirle olan bağları kopmadı; kaldı ki biz aynı havuzdan besleniyorduk, biz aynı insandık aslında. Bence bir garip, belli ölçülerde anlaşılır belli ölçülerde anlamlı yönleri de olan ama biraz bağınaz bir Batıcılık kafası, halkın önüne sunulan yeni bir şeyler uğruna eskiyi tamamen çıkarmak, bir ağacın meyvesinin kökleriyle olan bağını kesmesi anlamına geldi ki aslında en çok darbeyi de sanat yedi bu yüzden." Açıkçası bir kesimin hışmına uğratabilecek kadar net ve realist ifadeler bunlar.

Batıcı kafanın esas kurbanının sanat olduğunu söyleyebilecek yürekliliği göstermek, az şey değil inanın.

Dahası var: "Türkiye'deki bir sette günde beş kez ezan için durursun, 'Aziz Allah' dersin, beklersin, çay içersin ama filmde duyulmaz o ezan... Yerelliğin bir numaralı şeyi din. Gelişim olarak materyalist bir kampın ağırlığı söz konusu. Buradaki materyalizmin bizdeki karşılığı laikliktir. Bu iş din eşittir yobazlık denklemine kadar gitti. Hepimize yansıyan din deyince gözümüzün önüne Cumhuriyet dönemi filmlerindeki deli, kötü kişiler geldi."

Umarım Yılmaz Erdoğan bu açık yüreklilik ve cesaretinden dolayı sanata hakim zihniyetin lincine maruz kalmaz. Bir yerlerden edinin Film Arası dergisini ve bu söyleşiyi mutlaka okuyun.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gidişat

M. Nedim Hazar 2012.05.14

Sinema bidayetinde bir burjuva eğlencesiydi.

Bunun pek çok nedeni vardı; keşfe meraklı zenginler, pahalı bir eğlence olması, elektriğin tam yaygınlaşmamış olması, boş zaman vs. Kurgunun keşfinin tadına varılmadan askerin eline geçmesi (Birinci Cihan Harbi patlamıştı zira) propaganda sinemasını tavan yaptırdı. Kitleler yönlendirilmek ve harekete geçirilmek üzere salonlara toplatılıp bir tür propaganda bülteni gibi kullanıldı filmler.

Sinemanın ilk ve doğal sanat teması tabiatıyla tiyatrocuların ve sair gösteri dünyası insanların elinden oldu. İlk sinema salonları tiyatro salonlarıydı. Bununla beraber burjuva kendilerine has özel ve eğlence mekanlarında gösterimler düzenliyordu.

Ülkemizde de çok farklı bir seyir izlemedi. Hedef kitle elit olunca bu sanatla ilk içli dışlı olanlar şehirli burjuva kesimiydi. Film üretim sayısının artması köy filmlerine sırayı getirdi, zira uyarlanabilecek tiyatro eserleri uyarlanmıştı artık. Faruk Kenç'in başlattığı bu furya sentetik ve inandırıcılıktan uzaktı. Yüksek topuklu ve makyajlı köylü kadınları, birbirine yapmacık selam veren köylüler, yapmacık ilişkiler vs.

Salt film gösterimi için açılan salonlar ile beraber halkla buluşan sinema, karşısında bulduğu Anadolu insanına inandırıcı öyküler anlatmak durumundaydı ve Yönetmenler Çağı dediğimiz dönemde bu kısmen başarılıydı. Başarılı ama yine de sorunluydu. Zira Tanzimat'tan beri bu topraklarda çok ciddi bir aidiyet meselesi vardı ve aidiyet sıkıntısı olanın sahibiyet iddiası çok ciddiye alınamazdı.

Bunun pek çok nedeni olabilir, bu ayrı bir araştırma ve başlık konusudur, ancak hakikat böyledir. Sinema için söylenen 'hayatın perdeye yansıması' tanımlaması Türkiye için pek fazla geçerli değildir. Zira, Yeşilçam'ın ürettiği filmler her ne kadar farklı ve fantastik bir atmosfer oluşturmayı başarmışsa da, bu topraktan tam ve gerçekçi (elbette istisnalar var) yansımadan bahsetmek pek mümkün değildir.

Esas meselenin can alıcı kısmı, genelde sanatı, özelde sinemayı elinde tutan çevrelerin kendi topraklarıyla -gizli de olsa- meselesi olan kitleden oluşmasıydı bence. Mutlak bir beğenmemezlik, reddediş, utanma ve eziklik hissi. Bazı durumlarda neredeyse düşmanlık boyutuna varan bir nefret. Doğal olarak yapılan filmlere de yansdı

bu durum. Kendi gerçekliğimizden kopuş, bir klişeler manzumesini doğurdu ve geçmişin filmlerinde tuhaf ve rahatsız edici tiyolojiler türedi. Kimileri bunu bilinçli yaptı, kimileri şuursuzca. Sebebi her ne olursa olsun, doğru zemine eğri duvar inşa edilmişti, yıkılması ve tekrar inşası kaçınılmazdı. Nitekim 70'li yılların ortalarından sonra yaşanan savrulma Yeşilçam'ı en dibe kadar yolladı ve yaklaşık 20 yıllık bir Türk halkı-Türk sineması kopuşu yaşandı. Şimdilerde yeni yeni tekrar kurulmaya çalışılıyor bu iletişim ve bağ.

İşte Yılmaz Erdoğan bu meselenin sadece bir kısmına parmak bastı ve samimi şekilde ifade etti. Etti etmesine ama toplumun her kesiminden tepki de topladı. Kimi, 'Sana mı kaldı?' diyerek lafı ağzına tıkamayı denedi, kimi 'Vay devir değişti iktidara yaranıyor' bahanesiyle açıklamaya çabaladı. Sebebi ne olursa olsun, pek az kişi ne dediğiyle ilgilendi. Onu eleştirenler söylediklerinin yanlış olduğunu ileri süremediler, dediklerini tartışmaktansa ya kimliğine ya da zamanlamasına dikkat çekerek esas meseleyi bilinçli ya da bilinçsiz gözlerden kaçırmaya çalıştılar.

Sanatın, tiyatronun, devletin, elitin tartışıldığı günlerden geçiyoruz. Sinemanın da bundan etkilenmemesi ve payına düşeni almaması mümkün değil. Bu açıdan son derece ümitvarım. Tek ricam bu tartışmalar yapılırken hain ya da kahraman üretme hastalığımızın depreşmemesi. Geçmişimiz yeterince dolu böylesi üretimlerimizle. Bize hain ya da kahraman değil hakikat gerek.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ele geçirmek

M. Nedim Hazar 2012.05.19

Bir Beşiktaş maçıydı. Rakibi tam hatırlamıyorum, basın tribününde sevgili İbrahim Ekiz ile beraber oturuyorduk.

Maç çetin geçiyordu ve Beşiktaş mağlup durumdaydı. Bu tür maçlarda basın tribünü tuhaf oluyor. O nedenle, maç izlerken sesli yorum yapmak çok riskli, paparayı yemek kader oluyor. Maçın hakeminin saçıyla ilgili bir soru sordum Ekiz'e ve o da cevabı yüksek sesle verdi: 'Orta hakem asker kökenli o yüzden...' Yanımızda duran ve burnundan soluyan, basına telefon çekmekle görevli olan şahıs bir kükredi ki, 'Siz' dedi, 'Askere laf mı söylüyorsunuz, Cumhuriyet ülkesinde?' Devir 28 Şubat'tı ve herkes bakışını bize çevirmiş, biz şoklardan şoka uçuş yapıyorduk. Allah'tan 'lan hakem' filan dememiştik, yoksa halimiz haraptı!

Bu "ele geçirmek" geyiği ne zaman yapılsa aklıma bu olay gelir. Sanırım bu ülkenin kaderi, nerede bir sıkıntı, kirli iş, gizli kapaklı dolaplar dönse ve bir enselenme söz konusu olsa, birileri çılgıncı basıyor: "Bizi ele geçirmek için bunu yapıyorlar!"

Abarttığımı düşünmeyin, bu ülkede Cumhurbaşkanlığı'nın meşru seçimini bile, 'Çankaya'yı ele geçiriyorlar' yaygarasıyla iptal edenler oldu. Her şey ele geçirilir oldu ayrıca. Okullar ele geçiriliyor, mahkemeler ele geçiriliyor, hapishaneler ele geçiriliyor, polis ele geçiriliyor, medya ele geçiriliyor, hakimler ele geçiriliyor, savcılar ele geçiriliyor, camiler ele geçiriliyor, ormanlar ele geçiriliyor... Uzattıkça uzatabiliriz. İzmir'in ele geçirilmeye çalışıldığını ileri süren ve normal insan muamelesi gören şahıslar biliyorum ben.

Son moda da Fenerbahçe'nin ele geçirilmesi.

Bir kere kafadan mantık hatasıyla giriyor topa bu zihniyet. Bu nasıl ele geçirmektir ki, başkanını içeri atıyorsun, kulübü bir daha sırtını doğrultamayacak şekilde batırmaya uğraşıyorsun. Olsa olsa buna 'ölü ele geçirmek' demek gerekmez mi?

İki tane gazetecinin yorumundan yola çıkarak kocaman bir paranoyaya dönüştürülmeye çalışılan bu algıya ilk başta gülüyordum. Gülüyordum zira, ele geçirdiği ileri sürülen camianın yönteminden habersizdi bu paranoyayı körükleyenler. Cemaat, Hizmet ya da her neyse Fenerbahçe'yi değil ihtimal ki Fenerbahçelileri ele geçirirdi. Dahası Fenerbahçelilerin kalplerini ele geçirmeyi belki kendilerine dert edinmiş olabilirlerdi. Tıpkı Galatasaraylıların, Beşiktaşlıların, Trabzonluların, Van Ercişsporluların, Ödemişsporluların ve yüzlerce takım taraftarlarının kalplerini kazanmayı gaye edinmeleri gibi.

Özellikle son bir haftadır medyadaki kıpırdamalara ve aklî muhakemesine güvendiğim birtakım yazar/çizerlerin de böylesi bir illüzyona kanmaya başlamasından da anlamış olduk ki, bu 'ele geçirilme meselesi' basit bir 'yargıdan sıyrılma' numarası değil. Hele hele işin içine 'Ergenekon muvazzafları' da girince büsbütün netleşti tablo.

Ben de şu iddiadayım; Ergenekon cephesi, kendine düşman olarak gördüğü her kitle, hareket, parti ya da toplumu her fırsatta hedeflemeyi şiar edindiği için genelde şike, özelde F. Bahçe meselesini de kullanmayı deniyor. Amaç çok açık; bu ülkede hukuk da adalet de bunların elinde ve hukuktan bahsetmek mümkün değil.

Bir kere şunu net ifade edeyim: Ben 'Ergenekon, şike ve Fenerbahçe üzerinden kavgaya girişti' derken, Fenerbahçe'nin Ergenekon ile ilişkisinden bahsetmiyorum. Elbette en ufak bir ilgisi olduğunu düşünmüyorum ama Ergenekoncuların bu davayı ve gelişmeleri fırsat olarak kullanıp kavgayı burası üzerinden vermeye başlamasından bahsediyorum.

Üstelik hiç de küçümsenmeyecek argümanlarım var. Ergenekon muhiplerininki kadar cıvık da değil. Yani birkaç cemaat muhabbeti olan yazardan çıkarak söylemiyorum bunu. Daha detaylı olarak öğrenmek isteyenlere Aksiyon'dan Erkan Acar'ın "Marjinallerin Fener'e sızma planı" ve Habertürk'ten Serdar Turgut'un "Kadıköy'de Ergenekon operasyonu: Fenerbahçe Cumhuriyeti Gülen Cemaati'ne karşı" başlıklı yazılarını okumayı salık verebilirim. Üstüne yine Turgut'un "Gülen Cemaati Fenerbahçe'yi ister mi?" başlıklı yazısını da okuyabilirsiniz.

Hala ortalıkta bin bir maske ile salınan Ergenekon muvazzaflarının ne yapmaya çalıştıklarını görmek için fanatizmin idrak kilitlenmesinden birazcık sıyrılmak lazım. Manzara çok net aslında. Neyse, yazı bitti, öğlen yemeğini ele geçireyim bari!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şeffaflık, algı, paranoya vs.

M. Nedim Hazar 2012.05.21

Son Fenerbahçe kongresinde yapılan birkaç konuşma, bu ülkede yapılmaya çalışılan provokasyonun nisbî olarak tuttuğunu göstermesi açısından bazılarının hoşuna gitmiş olacak ki, bu damar üzerine bir süre daha çalışacaklar gibime geliyor.

Çok fanatik bir Fenerbahçeli dostum var. Şike dedikodularının konuşulmaya başlandığı günlerden bu yana duruşunu hiç değiştirmede. Söylenenlere bazı zamanlar hak verir gibi olsa da başından beri 'Fenerbahçe'nin kurban edildiği'ni söyledi. Bir süre sonra, oluşan bu mağduriyetin sorumlularını aramaya başlamış olacak ki, son bir yıldır her görüşmemizde farklı bir sorumlu anlattı bana. Şampiyonun belli olduğu maçtan sonraki görüşmemizde ise onun çok enteresan bir mantık örgüsünü makul bulduğunu gördüm.

Benim son yazım üzerine ise bir görüşme daha yaptık. Size bu konuşmanın genel hatlarıyla içeriğini aktarmak isterim. Şöyle dedi dostum: 'Ne yani son maça bakınca, söylenenlerde hiç mi haklılık payı bulmuyorsun?'

'Söylenenler' dediği bazı kesimlerin F. Bahçe'nin yaşadığı sıkıntının sorumlusu olarak Cemaat'i göstermesini kastediyordu. Şöyle bir mantık yürütüyordu sanırım: Cemaat, Ergenekon davalarında açıkça tavrı aldı ve demokrasiden yana olduğunu her fırsatta dile getirdi. Yıllardan beri oluşturulan vesayet ve karanlık düzenin yıkılmasında taraf olmak, onları hakim ve savcılarla aynı tarafa koydu. Eh buna bir de emniyeti ekleyince bu algı iyice güçlendi. Zaten Ergenekon kesimi de hemen harekete geçip, emniyetin Cemaat eline geçtiği yaygarasını da o dönem koparmıştı.

'Bunu nereden çıkardın?' diye sorduğumda, 'Polisin tavrını görmedin mi?' diye sordu bana. 'Tamam da, polis diyorsun, olayları çıkaran cemaat miydi? Bunu mu demek istiyorsun?' dediğimde net bir cevap veremedi. Bu konuda atıp tutan, kalem oynatan herkesin içine girdiği tuhaf bir suskunluk krizinden sonra devam etti: Tamam, elle tutulur bir belge ya da bilgi yok.

Şunu sordum: 'Bugüne kadar cemaatten herhangi birinin kulüp yönetimine, teknik kadroya, takıma ya da F. Bahçe ile ilgili bir yere talip olduğunu, kayıt olduğunu, aktif rol aldığını gördün ya da işittin mi?' Cevabı elbette 'Hayır' oldu.

Eh, nasıl bir ele geçirme planıydı ki bu?

'Ama F. Bahçe'ye bir oyun oynanıyor' dedi. 'Eyvallah da, bunu kimin yaptığı hakkında bir fikrin var mı?' diye sorduğumda oluşturulmaya çalışılan algıdan bahsetti. Kolayına gidiyordu bunu yapmak. Sonra ikinci argümanı geldi, 'Allah aşkına söyle, bu tür kirli işleri yapmayan kulüp var mı?' Bu da doğru bir tespitti ama cemaat bunun neresindeydi?

Sonrası daha ilginç oldu ve beylik lafı etti, 'Cemaat şeffaf olmadığı için bunlar oluyor!' Güldüm tabii, bir vaizin kürsüden yaptığı çağrıyla başlatılan bir hareketin, her kademesinde halktan birilerinin olduğu, hizmet edenlerin hepsinin bu milletin evlatlarının olduğu ve her kademesi halk tarafından bilinen bir camianın şeffaf olmadığını söylemek komik ötesi bir durumdu. Esas kimlerin şeffaf olmadığı konusunda kısa bir konuşma yaptık. Misal, can siperâne Ergenekon'u savunan birtakım isimlerin şeffaflığı konusunda bir soru sordum ve 'falanca kişiyi ne kadar tanıyorsun misal?' diye. Durdu.

Şurası kesin; Ergenekon muvazzaflı medya leşkerleri, olanı değil, olmasını arzu ettiklerini anlatıyor ve bunu 'gazetecilikmiş' gibi sunmayı deniyorlar. Esasen bu, bir algı oluşturma çabası ve ne yazık ki böylesi paranoyalara teşne -giderek azalmakla beraber- bir kitle bulmasını amaçlıyor. Dahası bir suçlamada bulunuyor ve bunu kanıtlamak yerine 'Cemaat buna cevap versin' diyorlar. Onlar da çok iyi biliyor ki, olmayan bir gerçeğe verilen hiçbir cevap yeterli görülmeyecek ve 'bakın, bir şey olmasa niye savunsunlar' diyecekler. Çoğu zaman

provokasyon boyutuna ulaşan bu çabayı kınamayı bırakın, en ufak eleştiriyi bile 'hedef gösteriliyoruz' vaveylasıyla da bastırmayı denemeyi de genel karakteristiğe dönüştürmüş durumdalar.

Mevcut paranoya işlerini kolaylaştırıyor açıkçası. Bu konuda, akliselim insanların, yani hem Fenerbahçe taraftarı, hem olan bitenin gösterilmek istenilen gibi olmadığını idrak eden kitlenin sessizliği bu kesimin ekmeğine bir nevi yağ sürüyor. Bir şeffaflık sorunu varsa, bu tür tartışmaları her fırsatta provoke edip, paranoyaya dönüştürmeye çabalayan kitlede var gibi geliyor bana!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fabrika ayarları

M. Nedim Hazar 2012.05.23

Zannederim modern hayatın en büyük ömür törpülerinden biridir asfalt yollar.

Hele ki büyük şehir trafiği... İnsan burada vakit geçirdikçe kendinden, normal değerlerinden uzaklaşıyor, bambaşka birine dönüşüyor. Hani reklamda diyor ya 'Açken sen, sen değilsin' diye, 'Trafikteyken sen, sen değilsin' dense yeridir.

İki metrelik mesafe için insanların birbirini boğazlayacak kadar kendinden geçmesi, şehirde yaşayan bizler için normal geliyor artık. En basit sıkıntıyı bile çok büyük bir tecavüz, tehlike addediyoruz ve bir anda zalimleşiyoruz, canileşiyoruz.

Dün, kutsal bir dönemecin ilk virajına girdik, iki gün sonra Regaib (Regaip değil TDK!) Kandili. Eminim birçok aklıevvel, ekranlara çıkıp, gazetelere tüneyip, böylesi günlerin İslam'da olup olmadığını tartışacaktır.

Çok basit bir etkisinden söz etmek isterim girdiğimiz bu gufran döneminin. Biliyorsunuz, ülke nicedir sancılı bir değişim süreci yaşıyor. Bu süreçten rahatsız olanlar kendi kalibrasyonlarına göre ellerinden geleni arkalarına koymuyorlar. İnsafsızlık, iz'ansızlık, vicdansızlık, kin ve nefret gırla gidiyor. Açıkçası vicdan bu manzara karşısında susmayı kendine yediremiyor. Ama bazen de durup kendi kendine sorası geliyor: Değer mi?

Bu kadar basit, malayani, geçici şeyler için bu kadar emek harcamaya, enerji tüketmeye, vakit sarf etmeye değer mi?

İşte tam bu esnada yetişti imdadıma... Açıkçası kendimi biraz 'suçüstü' buldum. Gazali'ye atfedilen o enfes cümlede denildiği gibi, ölülerin pişman oldukları şeyler için dirilerin birbirini yemesi gerçekten tuhaf geldi. Şöyle deniliyordu mesela: "İnanmış bir gönül, yetmiş sene önce bir kötülük yapmış ve sırf bu kötülüğünden dolayı yetmiş bin defa istiğfar etmiş olsa dahi, bu kötülüğünü daha dün işlemiş gibi vicdanında terütaze duymalı, onun hacaletiyle iki büklüm olmalı ve Allah'tan af dilemeye devam etmelidir. Belki taakkulî, tasavvurî ve tahayyülî hatalar kulun amel defterine hiç yazılmayacaktır. Fakat insan bu seviyede dahi bir hata irtikâp ettiğinde, 'Rabb'im! Ben nasıl oldu da Sana karşı bu türlü şeyler düşündüm. Nasıl oldu da hayal dünyamda böyle bir münasebetsizlikte bulundum. Meğer ben ne kadar saygısız bir insanmışım.' diyerek yaptığı hatalardan dolayı sürekli iki büklüm olmalıdır."

Galiba tam da bunun için önemliydi mübarek 3 aylar. İnsan, yitirdiği masumiyeti, dinginliği tekrar hatırlasın ve elde edebilmek için yeni bir başlangıç yapabilsin diye.

Şurası çok mühim değil mi sizce: "İnanın, böyle davranan bir insanın hiçbir kaybı olmaz. Bilakis ömrünü bu çizgide geçiren kişi, çokça tevbe ve istiğfar etmenin sevabıyla serfiraz olur. Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem), amel defterinde çok istiğfarı olan kimse için "müjdeler olsun" ifadesini kullanmıştır. Ayrıca o Rehber-i Ekmel, bir hadis-i şerifte her gün yetmiş defa, başka bir hadiste ise yüz defa istiğfar ettiğini ifade buyurmuştur. Hâlbuki biz biliyoruz ki, hayatı boyunca Cenab-ı Hak O'na hiçbir günah işletmemiştir. O (aleyhi ekmelü't-tehâyâ), masum doğmuş ve hep masum yaşamıştır. Evet O, hayatını vahyin teminatı altında sürdürmüştür. Ama bütün bunlara rağmen Nebiler Serveri (aleyhissalâtü vesselâm) her gün yetmiş veya yüz defa istiğfar ediyordu."

Dünya böyle bir şeydi ve bizi biz olmaktan çıkarıyordu, kutsal ayların, kutsal günlerin insana en önemli katkısı da buydu sanırım; fabrika ayarlarına dönüş için fırsat oluşturması.

Zira sair zamanlar çok zor bu muhasebeyi yapmak, iç aynamıza bakıp, ruhumuzun boyunu ölçmek:

"Bir insanın kendisinin methedilmesini istemesi ne kadar mezmum bir duygu ve düşünceyse, kendini sorgulaması da o ölçüde faziletli bir ameldir."

"Rabb'im bizi, hakikî mânâda kendini sorgulayabilen talihli kullarından eylesin!"

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beklenen mevsim

M. Nedim Hazar 2012.05.30

Bu sene onuncu yıl olmuş. Bir çırpıda söyleyiveriyoruz ama bilen biliyor bu işlerin zorluklarını. Dahası periyodik bir beklentiye dönüşmüş de farkında değiliz sanırım.

Anadolu'nun birçok ilinde sabırsızlıkla bekleniyorlar mesela. Her sene bu zamanlar heyecanlı bir bekleyiş, huzurlu bir telaş var pek çok şehrimizde.

Kütahya'da, Ordu'da, Diyarbakır'da, Urfa'da ve daha epeyce yerde. Saymadım ama 60'tan fazla ilden bahsediyor konuyla ilgili dostlarımız.

Ve bu bekleyiş sona erdi, nihayet geldiler.

Rengârenk bir kültür atlası oluşturacaklar ülkenin her yerinde. Hepsinin çehresinde aynı ışık, ortak dil ve aynı söylem: sevgi...

Birkaçını dinlemek kısmet oldu şimdiden. Bir Türkmen kız çocuğundan Bir Teselli Ver'i dinledim mesela. Müthiş etkilendim. Kim bilir daha ne güzellikler olacak? Kenyalı bir çocuğu, Hindistanlı bir kardeşimizi, Pakistanlı evladımızı dinleyeceğiz...

Gittikleri her şehre rengârenk bir coşku verecekler. Brezilyalı, Kenyalı, Türkmen'i, Bahreynli, Pakistanlı. Dünyanın her yerinden çocuklar bunlar, Arap, Latin, Uzakdoğulu, Kürt, Rus, İskandinav...

Olimpiyatlar 10 yıldır yapılıyor ama bir o kadar daha geçmişi var bu eğitim hareketinin. 20 yılda 300 binden fazla çocuğa dilimizi öğretmişiz. Sayın Arınç'ın geçen yıl söylediği gibi, kendi kültürlerini ihmal etmeden, bozmadan, ikinci bir dili, kültürü bir zenginlik olarak benimsetmişiz.

2003 yılında 62 öğrenci ile başlamış bu muazzam organizasyon. Bu sene 135 ülkeden bin 500'den fazla çocuk burada olacak. Bunlar elemelerden geçen öğrenci sayısı elbette, 15 bin kişilik bir genel eleme sürecinden bahsediyor organizasyon yetkilileri. Biz belki en popüler olanlara yoğunlaşacağız. Şarkıları alkışlayacak, şiirleri dinleyeceğiz. Ama yapılan sadece bu değil emin olun.

Hikâye yazıyorlar, makale kaleme alıyorlar, münazara yapıyorlar, kendi kültürlerine dair stantlar açıyorlar, milletimiz ile doğrudan bağlantı kuruyorlar.

Her yıl bu zamanlar havalar nasıl olursa olsun Mevsim, sevgi mevsimi oluyor.

Elbette bu manzarayı küçümseyenler, rahatsız olanlar, içten içe ve aleni karşı olanlar var. Her zaman da olacaktır sanırım. 54 ülkenin üye olduğu Afrika Birliği'nin Dönem Başkanı Ekvator Ginesi'nin Dışişleri Bakanı Eustaquio Nseng Esono'nun dediğinin aksine, bu okulların kültürleri kaynaştırmak gibi çok önemli işlevi olduğunu düşünmeyen, hatta altında bit yeniği arayanlar olacaktır. Bu ülkede yaptığımız tartışmaları hatırlıyorsunuz. Ne yaparsanız yapın, her hareketinizi, davranışınızı kuşkuyla karşılayanlar, karşıtlık için birtakım hareket ve organizasyon içine girenlerin mevcudiyetini de biliyoruz. Bunlar elbette rahatsız olacaklar. Bunu ifade edecekler, sesli olarak dile getirecekler, karşı çıkacaklar ve hatta engellemek için gizli/aleni birtakım kumpaslara da başvuracaklardır.

Açıkkası geçmişte olduğu gibi, bugün de ciddi anlamda üzmeyle beraber çok fazla anlam ifade etmeyecek tüm bunlar. Çünkü ne yaptığını bilen, hasbi ve diğerkam insanların hareketi bu. Biz belki sadece 15 günlük kısmına yakından tanıklık ediyoruz ama onlar haftalarını, aylarını ve hatta tüm yıllarını bu işe hasrediyorlar.

Ve biliyorum en az bizim kadar heyecanlılar. Bizim kadar coşkulu ve sabırsızlar.

Kötülüğü yaymak için pusuya yatıp gelenler olduğu gibi, güzelliği, kardeşliği, dostluğu ve sevgiyi yaymak için çaba harcayanlar, her sene gelenler de var.

Bu gelenler onlar işte.

Nihayet geldiler yüzlerindeki aydınlık bir umutla.

Katı yürekleri yumuşatmak, önyargıları kırmak ve bambaşka bir dünya kurmak için...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vicdanlara sabotaj

Ekranda konuşan sarışın ve şık hanım, şöyle diyordu aynen: "Herkes çocuk sahibi olmamalı bence. Olabilmek için insanlara ehliyet vermeliler.

Çocuğa terbiye veremeyecek, yetiştiremeyecek, oturmasını kalkmasını öğretemeyecek bir sürü insan var." Sonra da örnekleri sıralıyor, "Metroda, otobüste kendinden büyük insanlara yer vermeyen bir sürü insan var..."

Bu kişi televizyonda yorumcu, çok elit bir üniversiteden mezun ve modern bir Türk kadını... Ve kürtaj tartışması maalesef ülkemizde bu mantık düzeyinde tartışılıyor.

Her siyasî icraatta olduğu gibi, kürtaj meselesinde de konunun gelip oturduğu bağlam yine ideolojik oldu. Maalesef ki, artık bir bardak suyu bile tartışsak aklı, vicdanı, iz'anı bir kenara bırakarak meseleyi ideolojik düzlemde değerlendirip ona göre tavır alıp, eylem yapacak bir güruh var ülkemizde. Çok klişe bir deyim ama ne hale geldik böyle?

Belki en başta yazmalıydım ama bu yazının konusu iktidarın politikası bağlamında meseleyi tartışmak değil. Vicdanların nasıl rafa kaldırıldığının dehşetli tablosunu ortaya koymak.

Şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki; başta alıntıladığım hanımefendinin mantığı cahiliye döneminde çocuklarını diri diri toprağa gömenlerin mantığından daha tutarsızdır. Ve yöntem olarak kürtaj, toprağa gömmekten daha zalim bir seçenektir. Salt ideolojik konumlanmadan ötürü, cahiliye dönemi insanlarından bile beter halde olmamız düşündürücüdür.

Bir tuhafılık daha var. Kürtaj meselesinin neredeyse 'sadece' tecavüze uğrayan kadınlar üzerinden tartışılması da, bu toplumun sosyal açıdan hasta olduğunun göstergesidir. Tartışan tarafların anlamadığı, anlamak istemediği konu şudur: Mesele kadın bedeni meselesi değildir, olmamalıdır. Mesele 'hayat hakkı' meselesidir.

Geçenlerde içim yana yana kürtaj ile ilgili çekilmiş bir film izledim. Bu filmi, vicdanı olan hangi ana-babaya izletsek, değil kürtajı savunmak, bir insan olarak bu meseleden bahsetmeyi utanç sayar.

Bebeğin bedenine numaralar veriyorlardı filmde. Mesela bebeğin kafasına 'bir numara' diyorlardı. 'Bir numarayı çıkardık!' Kafayı kopartarak alırken bunu söylüyorlardı.

Kürtaj öncesi ana rahminde rahatça hareket eden bebeği görüntülüyordu belgesel. Sonra ilk müdahaleyle birlikte çocuğun şaşkınlığı, ardından müdahalenin yapıldığı istikametinin tam tersi yöne gitme çabası bariz şekilde belli oluyor. Kalp atışları normalin iki misline tırmanıyor. Ve ilk temas durumu... Ağzı öylesine bir açılıyor ki, sessiz bir çığlık yükseliyor adeta. Sonra parça parça alınıyor minicik beden. Geriye sadece birkaç doku parçası kalıyor.

Özellikle internet ve e-mail ortamlarında sıcak yaz aylarında kampanyalar yapılır. Bunu yapan kişilerin insanî hassasiyetleri beni hep etkilemiştir. Şöyle derler: "Havalar çok sıcak. Lütfen kapınızın önüne birer tas su koyun, evsiz kedi ve köpekler susuzluktan ölmesin diye..." Böylesi hassas olanların kalkıp kürtajı savunması bana çok çarpıcı geliyor. Keza, "Sakızlarınızı yere atmayın, kuşlar onları yem zannedip yutuyor ve boğulup ölüyorlar" diye kampanya yapabilecek kadar hassas görünenlerin göbeklerine 'bedenim benimdir' diye yazıp sonra da kürtajı savunmaları çok 'acıklı' geliyor bana. Minicik bir kediyi ezerek öldüren adamı, dünyanın en zalim ve sapık kişisi

ilan edeli kaç yıl oldu? Kuşu, kedi, köpek yavrusunu bu kadar düşünenlerin, insan yavrusunu parçalayarak öldürmeyi bu kadar kolaylıkla savunması bana zalimce geliyor.

Mesele modernlik/ilkelik meselesi değildir, mesele AKP/CHP meselesi de değildir; insanlık meselesidir. Şunu açıkça söylemek isterim ki; minik bir bedeni insafsızca parçalayarak yok etmeden önce, yerini tespit edip, vicdanları parçalayarak yerinden almak gerekiyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yine kürtaja dair

M. Nedim Hazar 2012.06.06

Malum bir önceki yazıda kürtaj meselesine değinmeye çalıştık. Meselenin ideolojik, siyasi boyutundan ziyade insani ve vicdani yönüne bir bakışta bulunmaktı niyetimiz. Hangi fikri savunursanız savunun, neye inanırsanız inanın, hatta hiçbir şeye inanmasanız bile taşıdığınız insani değerleri sorgulamak sizin ne kadar dürüst olduğunuzun göstergesidir.

Dikkat buyurun 'inanç ve ahlak' ilişkisi üzerine bir alana da girmemeye özen gösterdik.

Doğal olarak yazıya tepkiler geldi. Kahir ekserisi olumlu olmakla beraber, bazı okurların (ya da yazıyı hasbelkader okuyanların) yazılanı değil, tartışılan ve bilinç altında oluşturulmuş olanı algılamaya çabaladığını, bunu görmeyince tepki gösterdiğini gördük. Her fikre gösterilen tepki gibi bunlar da çeşit çeşitti. Terbiye ve ahlak sınırlarını çoktan aşmış bazılarının küfür/kafirli saldırılarını önemsemiyoruz bittabi. Açıkçası bu kitlenin sempatisini ve desteğini kazanmak düşündürücü gelir bize. Affedersiniz, "Sidik torbam sarkıyor kardeşim, öldürürüm öldürmem sana ne?" diyen birine söyleyecek söz olmaz. Olsa da israf olur sanırım.

Ancak yazılanları tersten okuyup, kendi düşünce yapısına göre algılamak isteyenlerin durumu, kürtaj tartışmasıyla daha acıklı hale gelmiş bulunuyor. Ben, siyasi ve politik görüşlerin, taleplerin ve retlerin dışında, bir yöntem olarak kürtajın çok zalimce olduğunu yazarken, 'Sen toprağa diri diri gömenleri savunuyorsun' diyebilecek kadar meseleyi algılamaktan uzak insanlar çıktı maalesef. Dahası, 'Kediye, köpeğe, kuşa, böceğe merhamet edenlerin, insan yavrusuna karşı bu kadar acımasız olması tuhaf değil mi?' diye sorduğum sorunun, 'insanla hayvanı birbirine karıştırıyor' şeklinde algılanmasına en az kıyaslamam kadar üzüldüm.

Tıp çevrelerinden son derece saygın insanlardan, akli başında, çözüme yönelik dönüşlerin olması işin en sevindirici boyutuydu.

Yeri gelmişken bir kez daha altını çizeyim. Bu meselede inanç önemlidir. Eğer kendinizi 'Müslüman' ya da başka bir dine inanan olarak tanımlıyorsanız, dinin bu konudaki görüşlerini reddetmeniz sizin samimiyetinizi tartışmaya açar. Ya dürüstçe, 'din iman umurumda değil, benim için beden ve zevklerim önemli' diyeceksiniz ya da ilk dediğimi. Ortası yok.

Şahsi kanaatim, bu konuda tekrar din bilginleri ve tıp bilginlerinin (sadece kadın doğum uzmanlarının değil) tekrar görüş bildirmeleri ve esasen çok geçmişte tartışılmış ve büyük oranda çözülmüş olan meseleyi tekrar ele

almalarıdır.

Siyasetin bu konuda ne yaptığı umurumda değil açıkçası. Ben şunu biliyorum ki, yasaklarla bir yere varılmaz. Üstelik günümüz siyaseti bu konuda hem suçlu, hem yetersiz hem de zaman zaman haddini aşmıştır, aşmaktadır. Dolayısıyla kürtaj meselesinin başka bir meseleyi örtmek için gündeme getirildiğini söyleyenlerin muhatabı ben ve yazdığım yazı değildir.

Şunu net olarak ifade ediyorum: Kürtajı savunabilirsiniz, kimse bir şey diyemez. Bir dindardan savunmasını isteyemezsiniz. İnanan biri için, beden senin değil Allah'ındır! Ve beden devletin de değildir. Sakın ola ki bu tezime 'size kimsenin bir şey dediği yok' filan şeklinde itiraz edenler olmasın, zira sevgili CHP, Diyanet İşleri Başkanı'nın konuyla ilgili son derece dengeli ve olumlu görüşünü bile, eleştirdi, yanlış yöntemi tercih etti. Bir din adamından bu konuyla ilgili ne demesini beklerler bunu anlamış değilim açıkçası.

Bazıları şunu anlamalı; ikinci keredir burada ele almaya çalıştığımız konunun kürtaj yasağıyla ilgisi yok, bizatihi kendisiyle ilgisi var. Eğer hükümet kürtajı tamamen serbest bıraksa, canı isteyen her kadın, istediği yaşta, istediği zaman kürtaj olsa bile dediklerimiz bakidir. Her zaman -bizce- doğrudur.

Bu hakikatler Başbakan öyle dedi ya da muhalefet lideri aksini söyledi diye böyle değildir. Tekrar ediyorum, insanidir, vicdanidir. Meselenin bu yönünden kaçmak için, işi hemen politik platforma ya da ideolojinin kirlettiği alana çekerek tepki göstermek vicdanları temize çıkarmaz. Aynaları kırmak çirkinliğimizi gizlemez, üzgünüm Leyla!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dönüş

M. Nedim Hazar 2012.06.18

Başbakan Erdoğan, her zaman olduğu gibi hasbi, harbi ve samimiydi.

Hocaefendi'yi Türkiye'ye isim vermeden davet etmek, bu özelliklerine yakışan bir içtenlik içeriyordu kanaatimce. Üstelik, sadece Fethullah Gülen için değil, gadre uğramış, haksızlık yapılmış, küstürülmüş uzaklaştırılmış, kovulmuş, sürülmüş her Anadolu insanı için de benzer şeyler düşündüğünden eminim.

Ve birkaç şeyden daha eminim.

Ben biliyorum, öyle bir kitle var ki; hasretle yanıp tutuşuyor. Yollarını gözlüyor... Ömürlerinde bir kez görebilmek için ömür feda edebilecek kadar sevdalı sessizler ve suskunlar var, biliyorum. Bu sevdanın, bazı kesimlerce anlaması zor, hatta imkânsız olduğunun da farkındayım.

Sonra Gülen'den cevap geldi. Her zamanki üslubuyla, çok naif ve hassas kelimeler kullanarak bu çağrıya 'şimdilik' olumlu cevap veremeyeceğini ifade etti. Meseleye insaf ve vicdan çizgisinde yaklaşanlar, her iki tarafı da rencide etmeyen değerlendirmeler yaptılar. Kimi, mevzuyu -ne yazık ki- hâlâ kavrayamamış olsa da, nihayetinde samimi fikirlerdi bunlar. Ki, Allah'tan var böyle bir kitle. Şunu da söyleyeyim, meseleyi 'Şimdiye

kadar hangi meseleyi tam olarak çözdünüz ki dönsün' diyerek topu siyasetin yarı alanında oynamak da mümkündü ama kimse bu kolaycılık ve ucuzluğa kaçmadı, kaçmıyor şükür.

Yine biliyorum ki, 'dönsün işte ne olacak?' diye meseleyi romantik ve türkü tadında algılayan başkaları da var. Herkes, aynı samimiyet, aynı dürüstlük ve iyi niyetle katılmıyor bu çağrıya elbette. Her taşın altında cemaat arayan ya da türlü türlü melanetliklerini gizlemek için, her şeyin ardına cemaat sokuşturmaya çabalayan kitleleri görmezden gelebilecek kadar kafamız güzel değil Allah'tan. Şike mevzusunda kendini paralayan muvazzafların yazıp çizdiklerinin mürekkebi kurumadı henüz.

"Dönsün işte" diyor bazıları mesela...

Dönsün de, dini magazin boyutunda algılayanların, pespayeliği siyaset diye şiar edinenlerin malzemesi çoğalsın. Yolda yürürken ayakları taşa değse, cemaate yüklemeye çalışanlara gün doğsun, gündem olsun. Hasret bitsin, diye değil, kendi yurdunda prangalı sürgün gibi yaşasın diye dönmesini isteyenler, en çok bağırırlar sanırım.

Bir sivri akıllı şöyle yazmış mesela: "Sizin için güvenli olmayan, cemaatiniz için güvenli olur mu?" Süper zekâ ya! Şöyle demeye çabılıyor: Kendi rahatını düşünüyor. Bir kısım ise şu havada: Dönsün de cemaatine sahip çıksın! Böylelikle son moda algı trendi 'Hocaefendi iyi ama çevresi kötü' durumları da bitecek diye düşünüyorlar galiba.

Bu ülkede herkes doğuştan futbol yorumcusudur. Doktorluğumuz kadim bir gelenektir zaten. Şimdilerde buna bir de 'Cemaat uzmanlığı' eklendi. Gazeteler, televizyonlar, hele hele internet, cemaat, camia, hizmet uzmanından geçilmiyor. Türlü nedenlerle olunabiliyor bu uzmanlık. Kimisi bu işten ekmek yiyor, kimi nefretini kusarak kendini rahatlatıyor, kimi hasretini gidermiş oluyor. Ama konuşuyor herkes. Sadece ağzı olan değil, kini, garezi, gazı, kuyruk acısı, haset sancısı olan konuştukça konuşuyor. Kimi, ufaktan efelenip 'sevmiyorum ulen' modunda, kimi alenen düşmanlık yapıyor, kimi sinsi, kimi suret-i haktan görüneceğim diye elli takla atarak yapmaya çabılıyor bunu. Ama konuşuyor da konuşuyor.

Çok basit bir test size; bugün 'dönsün efemim' diyen koronun kaçta kaç, giderken itiraz etti, sesini yükseltti, 'haksızlık yapılıyor, olmaz böyle şey' diyerek karşı çıktı, yanında durdu?

Diyeceğim o ki, bu "yurda dönüş" meselesini "gel gel, su çok güzel" tadında algılamak isteyenlerle tartışmak abestir, vakit kaybıdır...

Ne demiş Orhan Veli: "Bekliyorum... Öyle bir havada gel ki, vazgeçmek mümkün olmasın."

Daveti değil de, davet sonrasında konuşulanların çoğunu aşırı sarkastik buluyorum ben. Bu 'sarkastik' kelimesi de fiyakalı bir şeymiş. Cümle içinde oldukça havalı duruyor. Yazıya entellik aroması katsın diye koydum ben mesela. Müstehzi efendim, müstehzi.

Böyleyken böyle...

Yanık buğdaylar

M. Nedim Hazar 2012.06.20

Sarıdır Urfa'da hakim renk. Ateş sarısı... Zemin güneşin binlerce yıllık kavrulmuşluğuyla, başka yerde göremeyeceğiniz sarının tonlarıyla tanıştırır sizi. Dağlar, uzaklardan toprak sarısı selamlar tüm heybetiyle. Sarıyla kuşatılmıştır Urfa.

Evlerin dış cephesi soluk ve yıpranmış bir sarılıkla karşılar misal. İlk yapıldığında o bembeyaz olan serin taş duvarlar, kısa sürede sararır. Tarlalar zaten sarıdır. Buğday sararır, mercimek yeşilin sarı tonuna yüz tutar, ortada bir yerde buluşurlar. Bilmem ki bu nedenle mi şehrin spor rengi de sarı-yeşildir. İnanmazsınız ama gökyüzü bile kirli bir sarıya dönüşür belli mevsimlerde. 'Felhan' der yerliler, rüzgârın savurduğu toprak havaya karışır ve yağmurla birleşip balçık rengi bir yapışkanlık iner gökyüzünden. Ve yanık buğday tarlaları görürsünüz sararmıştır. Üzerinde alev kırmızı, en tepede de simsiyah dumanlar yükselir. Şanlıurfa E Tipi Cezaevi'nde olduğu gibi.

Şanlıurfa Baro Başkanı sevgili İrfan Güven dostumdur. Mert insandır, dürüst adamdır. Göreve geldikten sonra, nasıl olduysa benim elektronik postamı da eklemişlerdi basın açıklamaları listelerine. Nihayetinde baroydu, hukuktu filan, açıkçası çok okumadım çoğu açıklamalarını. Defalarca basın açıklaması yaptı, yetkilileri -moda tabirle- uyardı Urfa Barosu. Kapasitenin 4 katına çıkarıldığını, konferans salonlarının bile koğu yapıldığını haykırdı. 10 kişilik koğuşlarda 20 kişi yatırıldığını, her koğuştaki bir tuvaletin yetersiz kaldığını, suyun günde 4 kez birer saat verildiğini söyledi. Devasa cezaevinde bir tek aile hekiminin bulunduğunu, güvenlik ve sağlık durumunun fecaat olduğunu açıkladı baro. Yoğunluk nedeniyle açık görüşün 20, kapalı görüşün 10 dakikaya kadar düşürüldüğünü ifade etti. Elden getirilen bir şeyin kabul edilmediğini, fakir olan bölge insanının kargo yoluyla yakınlarına bir şey gönderemediğini söyledi tüm kamuoyuna.

Bir kere demedi üstelik bunu. Malum Pozantı hadisesi yaşandıktan sonra tekrar açıklama yaptı. Benzer durumun Urfa'da da yaşanma riskinden söz etti mesela. Çocuk mahkûmları bekleyen tehlikeleri teker teker sıraladı... Sadece bu mu? Değil elbette. Edessa TV örneğin... Urfa'nın yerel TV istasyonu. Defalarca bu cezaeviyle ilgili program yaptı. 30 metrekarelik koğuşlarda 24 kişinin kaldığı konuşuldu. Yangının çıkarıldığı koğuş 15 metrekare idi ve 18 kişi kalyordu. Mahkûmlar uyumak için sıra bekliyorlardı. Yemekler berbat, haftada bir saat sıcak su veriliyordu ve mahkûm başına banyo süresi toplam 2 dakikaydı. Devletin her mahkûm için ayırdığı günlük yemek harcırahı 4 liraydı.

Her şeyi bir kenara bırakın, bizzat cezaevi yönetiminin yılda en az 4 rapor yazıp, her raporda mevcut şartların insanlık dışı olduğunu bildirmesine rağmen bir şey yapmayanların burunlarının ucu kızarıyor mu?

Çıkış sebebi ne olursa olsun; ister canları sıkılıp çekirdek çitledikten sonra eğlence olsun diye yakmış olsunlar, ister vantilatörün yönü yüzünden kavga etmiş, ister cezaevi koşullarına dikkat çekmek için... 13 tane insan yanarak öldü. Gölgede en az 40 derece olan Urfa sıcaklığında 8 kişilik koğuşa 18 kişi koymak zulmün şahikasıdır. Suçları ne olursa olsun, cezalarını insan gibi çekmek her suçlunun insanlık hakkı olsa gerek. 'Zaten mahkûmlar, suç işlemeselerdi' demek vicdansızlıktır. Bunu diyenler, yangında ölen ve yaralanan 18 kişiden sadece birinin hükümlü, geri kalanının tutuklu olduğunu bile bilmiyor ne yazık ki!

Zaten ceza vermişsin, bir daha cezalandırmak neyin nesi?

Şair olsam, söz üstadının 'bilmem susarak ölmek mi hüner?' mısralarını, 'bilmem yanarak ölmek mi hüner?' diye değiştirdim. Belki birtakım vicdanlara hareket gelir, katlaştırmış kalplere tekrar kan pompalanırdı. Yılın bu

mevsiminde Urfa sapsarı bir tona sahip olur. Güneş, ekinleri yaktıkça yakar, toprağı kavurur. Ve ne yazık ki, yanıyor genç başaklar, kömürleşiyor buğdaylar. Her fırsatta çiftçisine, 'aman tarlanızı yakmayın' diye akıl verenler utansın!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bize heyecan lazım

M. Nedim Hazar 2012.06.25

Birkaç günden beri, gazete manşetlerini savaş uçağı fotoğrafları donatmış durumda.

Altına ve üstüne yazılan yazılara bakılırsa, gerilimli günler geçiriyoruz. Tuhaf bir savaş öncesi heyecanı sarmış Türk medyasını. Sadece gazeteler değil tabii... Televizyonlarımızda da, arka kısmında alevler tüten uçan savaş uçakları, yükselen füzeler, seri atış yapan saldırı ve savunma füzeleri cirit atıyor. Haber merkezleri, sanırım en çok YouTube'da vakit harcıyor bugünlerde.

Ne kadar gerçektir bilmem ama aynı kaynaklardan bulunan ve ne zaman olduğu, kime ait olduğu bilinmeyen bir uçak düşüş sahnesi de servis edildi. İnternet medyasını ise hiç sormayın. Fotoğraflar, kısa videolar cirit atıyor sanal ortamda.

Neredeyse 'sıfır' derecede bilgi sahibi olduğumuz bir konuda hepimiz atıp tutuyor, yorumlarda bulunuyoruz. Zaten komplo teorilerine meraklı bir ülkenin ahfadı olarak, arayıp da bulamadığımız günler bu günler.

Doğal olarak yayınlanan haberlerin, yapılan yorumların tamamı boş, doğruluğı tartışmalı ve günübirlik şeyler. Meseleye hakim kesimlerin ciddiye almayacağı (inşallah öyledir) kesin.

Bu tür uluslararası gerilimleri medya üzerinden takip etmek enteresan.

Aklıma 1. Körfez Harbi geldi. CNN'in büyük sükse yaptığı günler. Peter Arnett denen 'iliştirilmiş' gazetecinin bir popstar kadar ünlendiğı dönem. Bir karikatür yayınlanmıştı o dönem. İki Iraklı asker cephede oturmuş beklerken, biri diğerine, 'Kalk, hemen kaçmamız lazım' diyor. Arkadaşı sebebini sorduğunda ise aldığı cevap ilginç: "CNN göstermiş, bir füze üzerimize doğru geliyor."

Belki mesleğimiz açısından büyük bir başarı gibi görünen bu manzara, mevcut marazi durumu da izah ediyor aslında.

Sonra 2. Körfez Savaşı döneminde tablo biraz daha farklılaştı. İlk Körfez Harbi'nin yıldızı CNN, kamerasını askerlerin yanına koymuş bizi bilgilendirirken, ikincisinde El Cezire bu görevi yaptı. Bu kez askerlerin perspektifiyle değil, halkın perspektifiyle izledik gelişmeleri.

Irak-Bağdat kuşatması-işgali bambaşka bir yıldız çıkarmıştı ortaya: Muhammed Said Essahaf... Bugün nerededir, hayatta mıdır, ne yapıyordur bilmiyorum ama Bağdat düşerken bile medyanın karşısına geçip, "Kazanıyoruz, düşmanları süpürüyoruz, kuyruklarını kıstırıp kaçacaklar" şeklinde açıklama yapan, basın

açıklaması esnasında, üzerinden füze geçip, yakınlarına düşerken bile karizmasını bozmayan enteresan bir adamdı Essahaf.

Şükür Allah'a Türkiye cephesinde bu formatta bir yıldız yok şimdilik. Ama medyada epey var bu modelden. Sanki 500 yıldır füzelerle yatıp kalkıyormuş gibi, savaş, füze, uçak, jet hakkında atıp tutan uzmanlarımız var.

Suriye sınırında bir yerde yaşayan, evinden Suriye televizyonunu izleyen bir ahabım var. Ben bu duyguları onunla paylaşınca, 'Suriye'de epey Essahaf var' dedi. Allah selamet versin, Reha Muhtar'ın da kulaklarını çok çınlattık. Suriye mediasındaki aslan yürekli cengaverlerden bahsetti. Onlara bakılırsa, Türkiye çoktan sinmiş, korkmuş, geri çekilmiş bile. Suriye merkezli iliştilmiş medya yıldızlarını ciddiye alan biri, Esed güçlerinin çok yakında İstanbul kıyılarına dayanacağına bile inanabilirmiş.

Sosyal medyayı yakından takip eden biri olarak, bu ortamların Genelkurmay'dan bile daha çok mesai yaptığını görmek bana enteresan geldi. Sınırdaki askerî güçler bile dinlenmeye çekilme ihtiyacı duyabilecekken sanal ortam sabahlara kadar savaş mesaisi yaptı. Avatar diyorlar, kendilerini temsil eden simgeye, Türk bayrağı, savaş uçağı koyanları mı ararsınız, savaş karışıklığını ifade eden ikonları tercih edeni mi, Türkiye'den Esed rejimine gönüllü cengaverlik taslayanları mı? Tekmili birden cirit atıyor bu ortamlarda.

Hasıl-ı kelam, ülke medyası olarak heyecanı, adrenalini pek seviyor, arzuluyor ve konuşuyoruz. Doğru/yanlış demeden, mantık süzgecinden geçirmeden bulup buluşturduğumuz ne varsa ortalığa döküyoruz.

Tamam, bize heyecan lazım ama devletimize de ciddiyet ve sükûnet gerekiyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gecikmiş bir yazı

M. Nedim Hazar 2012.07.02

Bazen gündemin acımasızlığı, dökümden bir çark gibi ezip, öğütüyor değerli olanı.

Ve ilk kurban, ne yazık ki, en naif duygular oluyor. Tohumlanıp, tomurcuğa döndüğü halde, çiçek açamadan kalıyor bir yerlerde ve unutulmaya itiliyor. Kapitalizmin dayattığı ve bir tüketim fırsatından başka hiçbir işe yaramayan bazı özel günleri, birtakım meselelerin muhasebesine vesile kılmak gibi bir alışkanlık geliştirdim nicedir. Sevgililer, anneler, kadınlar, babalar günü gibi pek çok günde uygulamaya çalışırım bu alışkanlığı. Son Babalar Günü'nde de böyle bir şey yaptım ve kaleme de aldım bu kişisel iç seyahatimi. Ha bugün, ha yarın derken, baktım ki üzerinden epey geçiyor, öylesine köşeye atılmasına gönlüm razı olmadı. Gecikmiş de olsa paylaşayım istedim:

Babalar günün kutlu olsun anne!

Dün Babalar Günü'ydü... Birçok baba gibi, benim de -zerre kadar önem vermediğim halde- başta evlatlarım olmak üzere, bu günümü kutlayanlar oldu. Ben de babamı bir kez daha hatırladım. Ki her hatırlayışında yetimliğim aklıma gelir, üzülürüm. Öyle yazmıştım vaktiyle; 'Baba ölünce yetim kalır çocuk, yaşı kaç olursa olsun!'

Sonra beni şaşırtan bir şey oldu ve annem aradı. Yüzünü görmüyordum ama eminim yine mütebessimdi. 'Hep sen mi arayacaksın, bu kez de ben arayıp babalar gününü kutlayayım' dedi. Hastaydı ve bir gün önce arayıp Miraç'ını tebrik etmiştim.

Anamla yaptığım telefon konuşmaları enteresandır. Başlarken hoştur, arada yaklaşık yüz elli kere, 'kapat sana çok yazmasın' der ve ben kapatamam. Hele hele veda seremonisi... O kadar yoğun ve seri dua yağmuruna tutar ki, kapatabilene aşk olsun. Neredeyse toplam konuşma süresi kadar sürdüğü olur bu faslın.

Şüphesiz herkesin anası özeldir, benzersizdir, kıyas kabul etmeyecek kadar değerlidir. Benim için de annem öyledir. Öyle bir kadındır ki, kendi kocasına önce hanımlık, sonra annelik yapmıştır. 10 yıldan fazla bir süre, felçli kocasına adeta çocuk gibi bakmış. Yemeğini eliyle yedirmiş, altını temizlemiş, yıkamış, bakımını yapmıştır. Ve ardından babalık vazifesine geçmiştir. Hasta olan babamın yerine baba olmuştur. Bir kadın düşünün ki, kocasına annelik, çocuklarına babalığı da yapabiliyor, analık vazifesine ek olarak.

Her ona gittiğimde önce saçlarını göstermesini isterim. Tuhaftır ama utanır, sıkılır. Uyurken bile gizler saçlarını. Ve şaka yollu zorlamayla açtırdığımda başını, saçları dökülür yüreğime. Bembeyaz, pamuk şekeri gibi gelir bana. Her telinde ızdırap, sıkıntı ve hüznün vardır sanki.

Telefonda babalar günümü kutlarken, gözlerim doldu ve 'ben de senin babalar gününü kutlarım' dedim insiyaki olarak. Klasik cevabını yapıştırdı, 'her sene bu zamanı gör!' Öyle derler bizim oralarda. El öpene, bayram, kandil kutlayana; 'El öpenlerin çok olsun, her sene bu zamanları gör..' denir.

Babalara sevgi konusunda hep haksızlık yapıldığına inananlardanım.

Annemize sevgimizi ifade etmekte asla cimri davranmayız. Ama sıra babaya gelince, pintiliğimizi önleyemeyiz nedense. İşte bu nedenle, babaların özellikle kaybedilmesinden sonra, bıraktığı boşluk gelip oturur hep içime. Babasızlık inanılmaz zordur. Bilirim...

Analık zaten zor, bir de babasız kalan çocuklara babalık yapan analığın baba rolünü de üstlenmesinin zorluğunu anlatmak hem zor hem epey uzun sürer galiba. Elbette babalarımızın kıymetini bilmek lazım ve gidişyle hayatımızdan çok önemli şeyleri alıp götürən babaları, hep rahmetle yâd etmek gerek. Ama baba gibi olan anaları daha fazla öpmek, sarmak, takdir ve teşekkürlerle koklamak lazım.

Bayramlarda, seyranlarda, anneler gününde ya da fırsatı bulunan her anda tebrik edip, avuçlarını yanaklarımıza değdirmek, parmaklarını göz kapaklarımızda gezdirmek lazım. Ve babalar gününde, baba gibi olan anaları bir daha hatırlamak, bir daha şükran ile ellerine sarılmak lazım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Futbol medyası

M. Nedim Hazar 2012.07.04

Zorlu, sinir bozucu, kirli, karmakarışık bir süreç nihayete eriyor gibi. Şike davası dolayısıyla futbolun çekilen sifonunun pisliği ne kadar götürdüğü, kuru ile yaşın ne kadar beraber harcandığı, bu tür bulanık ortamların

daimi suistimalcilerinin ne kadar etkili olduğunu öğrenmek için biraz daha vakit geçmesi gerekiyor sanırım.

Önce şunu ifade edeyim: Şike davası dolayısıyla yazdığım ilk yazıdan beri hep şunu savundum; -belki futbolun doğasında bu vardır bilmiyorum- bu ülkede hiçbir ligin ve -neredeyse- hiçbir takımın bu açıdan tam olarak temiz, kusursuz olduğunu düşünmüyorum. Kişisel kanaatim siyasetten bile çok daha kirli ve çarpık yapılanma içindedir bizim futbol sektörümüz. Dikkat buyurun; tüm sektörden söz ediyorum. Sadece kulüpler, futbolcular ya da yöneticilerden değil. Seyircisinden hakemine, menajerinden medyasına kadar bütün bir sektördür bahse konu olan.

Şüphesiz, yaşanan gelişmelerden herkes kendine göre bir pay çıkarmıştır. Ben ise mesleğim gereği futbol medyasının bu süreçteki konumunu dürüst şekilde ele alıp özeleştiri yapıp yapmayacağını merak ediyorum.

Soru şu: Acaba Türk futbol medyası işini doğru dürüst yapan bir medya olsa, bu çirkin işlerin, ilişkilerin bu boyuta ulaşması mümkün olur muydu?

Kimse, 'suçu medyaya atıp kurtulmak isteniyor' kolaycılığına kaçmasın.

Bir takımın taraftarı olmak ile takımın yazarı/muhabiri/medyası olmak arasındaki çizgiyi çoktan eritmiş, gazetecilik yerine takım holiganlığı seviyesine ulaşmış bir medyanın bu tablodaki vebalini sorgulayabilecek kadar temiz, dürüst ve cesur kişiler/kurumlar çıkacak mıdır acaba?

Galatasaraylı bir muhabir olmak ayıp değildir. Ama Galatasaray'ın muhabiri olmak farklıdır. Fenerbahçe'yi seven bir yazar olmak ile Fenerbahçe'nin yazarı olmak arasında bir fark bulunmalıdır. Trabzonspor'u, Beşiktaş'ı, Bursaspor'u takip etmek ayrıdır, mesleğini bu takımlara hizmete adanmak apayrı bir şey. Mevcut spor medyasına bakıp, bu konuda kusursuzuz ya da sorun yok, diyebilir miyiz? Keza meslek birlikleri... Acaba bu süreçte hakkaniyetli ve cesur davranabilmeyi becerdi mi? Elbette şunun farkındayım: Futbolun ortaya çıkış dönemi ile günümüz futbolu arasında uçurum boyutunda fark vardır. Bir tür halk eğlencesi olarak başlayan spor, bugün artık endüstrileşmiş ve bir iş koluna dönüşmüştür. Zaten doğası gereği içerdiği mistik, sınıfsal öğelere ilave olarak renk, sosyal katman ve sembollerle kurduğu bağ, bu sporu neredeyse bir 'inanç' boyutuna taşımış ne yazık ki!

Kazanma kavramı kapitalizmin eline düştükçe vahşileşir, bunu biliyoruz. Bunun tabii neticesi ise profesyonelleşme denen olgunun acımasız bir metalaşmaya dönüşmesidir. Son tahlilde ortaya çıkan manzaranın açıklaması ise son bir yılda yaşananların cevabı aslında.

Esasen mesele çok daha farklı boyutlu ve derinlikli olarak ele alınabilir. Egemenlerin futbolu ya da futbolun egemenlerine dair, sahici bakış açısı bu spor dalı için, muazzam sonuçlar verebilir bize. Ne ki, sahip olduğumuz futbol kamuoyu ve medyası bununla ne kadar ilgilenir, ne kadar meseleye hakimdir, orasını bilemem.

Haksızlık yapmak da istemem elbette. Şüphesiz bu iç karartıcı tablodan rahatsız olanlar, bu sıkıntıları yıllardır dile getirip, bir şey yapamayanlar da vardır. Ancak böyle bir kitlenin varlığı, tüm sektörü temize çıkarmaz.

Ne yapılır, nasıl yapılır bilemiyorum. Bir tür 'futbol medyasını konuşma, tartışma semineri' mi düzenlenir, yoksa bu konuda akademik çalışmaların yapılması mı sağlanır, hiçbir fikrim yok. Bildiğim şu: Bu hazzedilmeyen tablonun değişmesini istiyorsak, geçenlerde Başbakan'ın da dediği gibi, futbol medyasının da yeni angajmanlara geçmesi lazım. Yoksa biz bu filmi daha çok izleriz!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İftira

M. Nedim Hazar 2012.07.09

Türk medyasının bildik klişeleri vardır. Bilirsiniz, 'Cayır cayır yandı' denir mesela. Ya da 'Saniye saniye kaydetti.' Futbol medyası için durum çok daha vahimdir ama internet ve klasik medya da artık onlarla yarışır duruma geldi.

'Resimleri için tıklayınız' kısa sürede liste başı olmuştur sanırım. 'Görevlilere zor anlar yaşatmak' da hiç fena değildir.

Bu tür şeyler için 'belki' zararı olmayan, günlük medya sıradanlıkları diyerek üzerine düşmemek de mümkün elbette. Ancak bazen kullanılan klişelerin çok tehlikeli ve hakikati örseleyen boyutları oluyor. 'Trafik kazası' haberleri örneğin. Medyamız, birilerinin hangi akla hizmet ürettiği 'trafik canavarı' heyulasını öylesine sevdi ki, her kaza haberi neredeyse bu başlıkla verilir oldu: Trafik canavarına 5 kurban daha!

Van Gölü canavarı gibi irrasyonel bir kötücül yaratıktır sanki. İnsanların hiç sorumluluğu yokmuş gibi, olayın bütün vebalini bir canavara yükleyip yanından geçip gidiyoruz artık trafik terörünün. Can ve mal kaybının boyutu akıl mantık ötesine geçmiş durumda ama işin bu kısmını çok fazla önemseyen yok medyamızda.

Sizi bilmem ama gazeteleri, haber almak için değil, haberi nasıl kullandıklarını görmek için takip etmek lazım geldiğini düşünüyorum nice zamandır.

Samsun'da meydana gelen üzücü sel ve sonrasında yaşananları gazete ve televizyonlarımızın aktarış şekli, durumun vahametinin vardığı nokta açısından bana çok anlamlı geldi. Yağmur ve selden bile siyasî, ideolojik rant elde etmek gibi insanlık dışı bir noktaya ulaşmış durumda medyamız.

Bu işin bir boyutu.

Diğeri ise, kullandığı klişe başlıklar. 'Derenin intikamı ağır oldu' diye yazmış mesela bir gazetemiz. Dersiniz ki, dereden değil, Esed rejimi ile çatışmaya giren silahlı kuvvetlerden bahsediyor! Bir diğeri daha makul gibi, 'Mert Irmağı Samsun'u yasa boğdu.' Irmak niye boğsun?

'Sel 9 can aldı' mı istersiniz, 'gökten gelen ölüm'ü mü ararsınız, hızını alamayıp, 'Ölümün sulu nefesi' başlığını çakanı mı?

Bu klişeler belki medya için kolay ve bunu yapanlar etkileyici başlık attıklarını düşünüyorlar ama iki çok ciddi sıkıntı var bu durumda. Birincisi, esas sorumluyu iskalamakta öncü oluyorlar. İkinci ve daha önemlisi tabiata iftira atıyorlar. Havaya, suya, toprağa, taşa, rüzgâra, yağmura, kara... Hepsine atılan çok ağır bir iftira var sevgili okur.

Kar yağmasını 'beyaz Azrail' diye haberleştirmek iftiradır. Heyelanı 'toprağın öfkesi' diye vermek densizliktir. Hele birini hiç unutmuyorum; 'Doğanın öcü' diye yazmıştı hadsizini biri. İnsanın vebalini gizlemek bir yana atılan bu iftiraların çok büyük bir vicdansızlık olduğunu düşünüyorum. Daha önce de defaatle belirtmiştim; çok nadir durumlar hariç, her doğa olayını 'felaket' olarak sunmak insanlığın en büyük felaketlerinden biri. Yağmur

öldürdü, sel mahvetti, kar katletti, filan diyerek iftira atıyoruz tabiata. Yaza, kışa, yağmura, rüzgâra, kara. Hem büyük bir hadsizlik hem büyük bir iftira. Dünyayı kirleten, tabiatın fabrika ayarlarıyla oynayan bizleriz, öldüren doğa öyle mi?

Mevlânâ Hazretleri'nin Mesnevi'sindeki yıkılan evin duvarı gibi, çok şey anlatıyor oysa tüm tabiat. Mesela bina, 'beni buraya yapma, ilk yağmurda yıkılıyorum' diyor, dere, 'yakınıma yerleşim yeri yapma, taşarım, zarar görürsün' diye haykırıyor. Toprak anlatıyor misal olarak, 'yumuşak yerime bina kurarsan altında kalırsın' diye ama bunu dinlemek yerine, üzerine kocaman katlı binalar dikip, sonra da iftira atıyor, toprağı, suyu, havayı, mevsimleri katil olarak ilan ediyoruz.

Buyurun işte mevsim yaz. Şimdiki kurbanımız ise güneş ve sıcak hava. Medya klişelerinde 'aşırı sıcaklar' modası başlayacak. Neyse o şey 'mevsim normalleri'ne kızacak, sıcakları katilimizmiş gibi algılayacağız. Öyle algılayacak medya. Ve biz önümüzdeki iftiralara bakacağız artık.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

10 Yetele himmet!

M. Nedim Hazar 2012.07.11

İnsanın hiç bilmediğı, işinin olmadığı, anlamadığı alanlara dalmak, hakikaten kendini komik ötesi durumlara düşürebiliyor. Hatta bazı zamanlar, mevzu o kadar vahim boyutlara ulaşıyor ki, gülmeyi bırakıp acımaya başlıyorsunuz.

Bu işin kurbanlarına mı, kurgulayanların zekâlarına mı, yoksa her türlü zokayı dünden yemeye hazır ağız açık müşteri kitlesinin saftirikliğine mi 'vah vah' edeceğinizi şaşırtıyorsunuz.

Meslekte 25 yıla yakın bir zamanı geride çıkarmış gazeteci olarak Ahmet Şık ismini malum süreç öncesinde hiç duymamış olmayı, kendi ayıbım olarak bildim hep. Nokta dergisinde yayımlanan günlüklerin uzun süre kendisine mal edilmesine pek ses çıkarmaması, bir önceki kitabına verdiği isim ve kitabın internete düşen farklı edisyonlarındaki -meslekî açıdan- içler acısı durum, açıkçası yazdıklarını ciddiye almama hep engel oldu.

Ne ki bana göre mağdur edildi Şık. Yazdıklarından dolayı tutuklanması ya da öyle bir hava oluşturulması her ne kadar daha büyük ve 'alengirli' bir kurgunun parçası gibi görünse de, nihayetinde yazdıklarından dolayı uzun süre özgürlüğünden edildi bence. Onun üzerinden yürütülen 'Dokunan yanar' kampanyasının farklı boy ve çaptaki derinliğı kanaatimce üzerinde ciddi araştırma isteyen bir yön. Açıkçası kitabı ve bu konunun ufunetli boyutu üzerine yazı yazmak isteyenlerin de elini kolunu bağladı bu tutukluluk süreci. Nihayetinde mağdur bir meslektaş vardı ve her şeyi bir kenara bırakıp bu konuda kalem oynatmak bir süre sonra insafsızlık gibi algılanacak ve hiç de etik olmayacaktı. Bu anlamda en az Şık kadar, onu ve kitabını eleştirmek isteyenlerin de elini kolunu bağlamıştı o süreç.

Şık'ın özgür kaldığı gün kendisine uzatılan mikrofonlara söyledikleri, bir gazeteciden başka birinin ağzından çıkan cümleler olarak arşivlerdeki yerini aldı. Ve ben işin mangalda kül bırakmayan, atıp tutulan boyutundan başka bir yerdeydim. O içerdeyken meseleyi kampanyaya dönüştürenlerin samimiyetini test etmek imkânı

doğmuştu. Diyelim ki, önceden bizim gibi hiçbir ulusalcı yazar, çizer patron tayfası da tanııyordu Ahmet Şık'ı. Ya çıktıktan sonra? Hadi Cumhuriyet'ten umudu kestik, en azından Sözcü, Aydınlık ve Birgün gibi fraksiyonel türevlerinin ona iş verme sırasına girmesi gerekmiyor muydu?

'Savaş yeni başladı' nevinden bir şeyler söylemişti Şık. Kimin adına, hangi bağlamda dediğini pek anlamamış olsam da yeni bir kitapla malum kitleyi pek memnun eden bir adım daha atmış. Yazdığı ama kimsenin okumadığı için 'Ergenekon' hakkında zannettiği kitabının kalibrasyonunu Taraf yazarı Orhan Miroğlu'nun yazılarında okuduktan sonra okumaya değer bulmamıştım. Bülent Korucu'nun kitap ile ilgili yazısını okuduğumda da yanılmadığımı bir kez daha anladım. Bildik yöntem, klasik saldırı türü. Nefret şebekesinin kendini hiç geliştirmemesi sevindirici mi, üzücü mü bilemiyorum ama insan 'belge' diye sarıldığı şeyleri daha özenli hazırlamaz mı en azından?

Cemaat aleyhine kalem oynatanlara samimi bir not ile bitireyim. Bizim oralarda bir laf vardır; 'Isparta'da halı dokunduğunu öğrenmiş ama enine mi boyuna mı onu bilmiyor' derler. Saldırı ve hedef göstermeye odaklanmışken kullandıkları terminolojik kavramları biraz daha çalışmalılar. Bugün bu işi yapanların selefleri vaktiyle kitaplarında 'Evvabin' namazına 'Ebabil namazları' filan diyerek kendilerini komik durumlara düşürmüşlerdi. Böyle himmet, gayret, saffet filan türü klişe suçlamalar boca ederken, en azından minik bir soruşturma yapın, araştırın, öğrenin. Himmet nedir, 10 YTL karşılığı nedir, yenir mi, içilir mi vs...

Yoksa meseleye vâkıf kişiler için zerre kadar kıymet-i harbiye ifade etmeyen komik ötesi durumlara düşersiniz. Hani, eğer amaç bu işten biraz gelir elde etmekse, o da pek mümkün olmaz. Himmet olsa verilmez yani!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Termos ve vatan

M. Nedim Hazar 2012.07.16

Ahir zaman yiğitleriyiz. 'Aine'lerimizi değiştirmişiz nice zamandır. Lafla yaşıyor, lafta yaşıyoruz adeta.

Sadece peynir yüklü gemilere yüklenmiyoruz, ne varsa düne, bugüne, yarına dair, alayına tam nefes üflüyoruz. İşin fenası, pek makbul ve matah bir şeymiş gibi algılanıyor artık bu durum. Mangal dayanmıyor savurduğumuz küllere. Ne ki hakikat değişmiyor, yürütmemiz gereken kadırgalar bir milim kımıldamıyor yerinden ama ne önemi var!

Dedim ya ahir zaman cengâverleriyiz biz, dilimize hapsetmişiz her şeyi. Sevmek mi; en şahane biz yaparız... Öfke... Bizden âlâ burnundan soluyan olmaz. Gayret mi dediniz? O da bizdedir, dilimize pelesenk ede ede vird edinmişizdir. Tek eksiklerimiz eylemimiz. O kadar kusur olur artık!

Bizden âlâ vatansever, bizden şahane memleket âşığı yoktur. Bizim yiğitliğimiz işte bu şekildir... Sevdayı dile getirmenin bin bir yolu olsa gerek ve sanırım en zayıf olanı, sadece laf ile sınırlı kalanı.

Mustafa Abi'yi tanımazsınız siz. Eminim görmüş olsanız bile hatırlamayacaksınız. Sevdalılardan bir sevdalıdır Mustafa Abi, Anadolu'nun tam ortasından, Konya filan. İşini öyle büyük bir aşk ile yapar ki, kimse farkına bile

varmaz onun. Aksamaz çünkü, aksatmaz, aşk ile yapar çünkü. Öyledir: Aşk ile. Aksatmadan yapılan hiçbir şey, kolay kolay görünmez, farkına bile varılmaz.

"Termosumu getirmemişsin." dedi geçen gün. "Abi bir termosun lafı mı olur? Aşk olsun..." filan demeye çalıştım ama sözlerimin hiçbir kıymet-i harbiyesi yoktu. İşini aşkla yapıyordu ve o termosu sahip çıkmak onun işiydi. Yani aşkı...

Ruhanî varlıklar gibiydi bulunduğu yerde: Vardı ama etkisiyle, yaptıklarıyla. Yokluğu ise aksamalarla kendini hissettiriyordu. Biz, ahir zaman sevdalıları gibi diline vurmamıştı her şeyi, işini yapıyor, boş, beleş konuşmuyor, gereksiz afra tafralara girmiyordu. Bir insan düşünün ki, gecenin bir vakti aceleyle koştururken, karanlıkta birine çarpıyor, karşılıklı yere düşüyorlar ve aklının köşesine bile çarptığı şeyin bir hayvan, mesela ayı olabileceği gelmiyor. Gerçi sonra dost oluyor ayıyla o ayrı. Hani bizim elitimiz merhamet gösterisi yaparken, "Aman evcil hayvanlara bakalım, su verelim, mama yedirelim..." filan diyor ya, Mustafa Abi, kalan yemekleri ayı yavrularına götürüp ikram ediyor, onlar da temizledikleri kapları diklemesine yan yana koyup, bir tür teşekkür ediyorlar. Balıklar mesela, o olmasa işleri çok zor. Yemediği her şeyi balıklara boca eden bir nesiliz. Her an tetikte Mustafa Abi ve "Aman onu atmayın. Hasta olurlar!" diye ikaz ediyor hemen.

Aşk böyle bir şey olsa gerek: Kedilerle, köpeklerle, kuşlarla, ayılarla anlaşabilecek bir dil bulabilmek. Kendi işiyle meşgul olmak, kendi sevdasına yoğunlaşmak. Eminim hayat çok daha kolay ve anlaşılır oluyordur. Mesela mesleğim gereği karşılaştığım her okur, dünya/memleket meselelerini sorup, merak ederken Mustafa Abi ile bu mevzulara değinmedik bile. 19 yaşındaki balığın nasıl öldüğünü anlattı büyük bir üzüntü ile ve 12 kişilik termosun nasıl ortadan kaybolduğunu.

Anladım ki, işin sırrı burada. Yani Mustafa Abi'de... Kim ki işini, eşini, vazifesini onun samimiyetiyle sevip sahip çıkarsa, ülkedeki; hatta dünyadaki pek çok sıkıntı kendiliğinden hallolur. Devletin, milletin başındakiler mesela... Mustafa Abi'nin termoslarına sahip çıktığı kadar sahip çıksalar bu memlekete, onun balıklarını sevdiği kadar sevebilseler vatanlarını, şimdi biz siyasisi, gazetecisi, bürokrati ve daha tek milimiz, gırtlığımıza kadar laf ve boş konuşma yerine daha farklı şeyler yapıyor olurduk. Mesele Mustafa Abi'nin termoslarını sevip sahip çıktığı gibi sevebilmekte...

Bu satırları yazmıştım ki, 12 kişilik termosun yerini tespit edip geri getirmek için harekete geçmişti bile...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kumbaracı 4

M. Nedim Hazar 2012.07.23

Bilir misiniz, tam 336 tane yokuşu ve merdiveni vardır Beyoğlu'nun! Bunlardan biri de, bir ucu Tophane, diğer ucu İstiklal Caddesi'ne kadar uzanan Kumbaracı Yokuşu'dur.

Adını Humbaracı Ahmet Paşa'dan alan yokuş, zamanla halk dilinde Kumbaracı Yokuşu'na dönüşmüştür. Humbaracı Ahmet Paşa'ysa asıl adı Kont de Bonneval olan aslen Fransız kökenli, Osmanlı İmparatorluğu'nda askeri sahadaki Avrupa tarzı ilk yenilik uygulaması başlatan devlet adamıdır. Ülkesi olan Fransa'ya duyduğu

vatan hasretini her dem hissetmekle beraber, bir İstanbul aşığıdır. İstanbul'a ve Türklere olan sevgisini güncesinde şöyle ifade eder:

"İstanbul, pırıltılı ışıklar ve güzel kokular diyarı. Bosfor, Asya'dan Avrupa'ya ve Avrupa'dan Asya'ya akıp gelen bu ışıkların ve kokuların, mavi dantelden yapılmış uzun bir süzgeci. Koridor, iç liman, bosfordan beriye geçen güzelliklerin son yıkandıkları havuz. Bu şehir, şüphe yoktur ki cennetten bir köşedir. Fakat bana Fransa'yı unutturamıyor. İstanbul, zeki ve iş bilen bir adam için, her şeyi vaat eden bir alim. Burada şan var, servet var. Lakin kazanılan bütün bu şeyler yüreğimden yurt aşkını söküp atamıyor. Bununla beraber burada kalıyorum. Çünkü Türkleri seviyorum. Onlar cennetten bir köşe olan bu eşsiz memlekete yakışan, eşsiz insanlar. Yaradılışlarında ise meleklerde bulunmayan bir mahviyat (alçak gönüllülük) var. Bu büyük ruhlu milletin arasında vatanımı unutmaktan korkuyorum. Vatan aziz ve pek aziz. Lâkin Türk de aziz ve çok aziz".

Bir Fransız asilzadesiydi, iyi bir asker ve mühendisti. Humbaracıların kullandıkları yokuş zamanla Kumbaracı'ya dönüştü. Her santimetresinde tarih, her köşesinde sanattan bir iz taşıyan Tophane ve çevresi Cumhuriyet dönemiyle beraber ne yazık ki ciddi bir bozulma ve özünden uzaklaşma süreci yaşadı.

Sadece fiziksel ve mimari bir deformasyon değildi bu. Kültürel ve sosyal yozlaşma da paralel yaşandı maalesef. Ancak son yıllarda bu menfi tablo tersine dönüyor sanki. Tophane ve çevresi hem fiziksel bir dönüşüm yaşıyor hem de sosyo-kültürel.

Ne yazık ki, bölge ismini birkaç sanat atölyesi baskınıyla duyurdu. Sürüyle dezenformasyon ve bilinçli yönlendirilmiş haberler ile Tophane'nin üzerine çökertilmek istenen ağır, paslı pranga sabitlenmek istendi gibi. Kumbaracı Yokuşu aslına en sadık kalan sokaklardan biri. Mahalle dokusu hâlâ canlı ve köklü. Yokuş üzerindeki sanat merkezleri ise semtin bambaşka bir yönünü güçlendiriyor. Şimdilerde açılan bir mekan ise hem bölgenin geçmişiyse kurduğu yeni ve daha sağlam ilişkiyi perçinliyor, hem de nicedir tartışıp durduğumuz 'Muhafazakar sanat' konusunun ne kadar anlamsız ve gereksiz olduğunu ispatlıyor.

Bunlardan biri olan Kumbaracı4 Sanat Galerisi, 'Noktanın Ustaları' adlı ilk sergisiyle misafirlerini karşılıyor bugünlerde. 40 kadar eserden oluşan sergide, hat başta olmak üzere tezhip, minyatür, çini ve ebrunun büyüleyici örnekleri yer alıyor. Ve kapıda kocaman bir afiş asılı: "Kur'an Mekke'de indi, Mısır'da okundu, İstanbul'da yazıldı, Tophane'de sergileniyor..."

Sevindirici olan bir başka yön ise, galeriyi bu semtte yetişmiş üç Anadolu gencinin açmış olması. Sanat ve tarihe sahip çıkma adına atılmış mütevazı lakin önemli bir adım bu.

Eğer sizin de yolunuz bugünlerde Tophane ve civarına düşerse, misal nargile içmeden önce Kumbaracılar Yokuşu'na gidin ve 4 numaradaki Fuat Başar, Abbas Bağdadi ve Gürkan Pehlivan gibi sanatçıların eserlerinin yanı sıra Tuzla Belediyesi'nin düzenlediği 'Noktanın Ustaları' isimli karma sergi ve yarışmada birinci seçilen eserleri inceleyin. Tartışmayı yapanlar da, esas meselenin sanat değil sanatsever olmadığına ikna olsunlar.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Saçmalıklar ülkesi

New York sokaklarında tuhaf bir manzara var. Herkesin elinde bir telefon ya konuşuyor ya da birilerine mesaj yazıyor. İnsanlar eskiden de bu kadar aceleci miydi yoksa son devir neslinin hep bir yerlere yetişecekmiş gibi acelesi var tam anlayabilmiş değilim.

Bizdeki AVM'ler de Manhattan caddelerine benziyor. Herkes meşgul, herkesin acelesi var, herkes birileriyle konuşuyor, birilerine bir şeyler yazıyor. Üstelik caddeler gibi özgür mekanlar değil alışveriş merkezleri. Belli bir güvenlik aşamasından sonra giriyorsunuz. Yürüyen merdivenleri gibi modern çağın en büyük zulümlerinden birini aştıktan sonra gitmek istediğiniz yere varıyorsunuz. Geçenlerde bir AVM'ye girerken arkadaşımın uyarısıyla vazgeçtik. 'Mescit yok' dedi. 'Eğer girersek 3 saat orada esir kalacağız..' Girmedik...

Bünyesine ibadethane koymamakta ısrar eden alışveriş merkezlerinden biri, belki de birincisi -sanırım- CarrefourSA. Şüphesiz bir yabancı yatırımcı olan Fransa (ve dolayısıyla Carrefour'dan) aşırı hassasiyet beklemek safdillik. Ancak Türk ortağı Sabancı'ların nasıl bir aile olduğunu bütün ülke biliyor. Merhum Sakıp Ağa'nın şahsında sembolleşen, Anadolu'ya has bir hasbilk, samimiyet ve yerellik var Sabancı ailesinde. En azından bendeki algı böyle. İş bu nedenle CarrefourSA'lardaki mescit karşıtlığını anlamakta hep zorlandım.

Geçtiğimiz gün yaşanan üzücü bir gelişme ise bu kurum hakkındaki kanaatlerimi kökten değiştirdi. Her ne kadar yasak savma kabilinden açıklama yapıp, 'olayın bireysel olduğu ve yapan arkadaşın kınandığı' söylene de derinlerde başka bir sıkıntı var. Belki bunu kişiselleştirmekten ziyade bir zihniyeti masaya yatırmak gerekiyor.

İnançlı insanları her yerde kovalamayı, sıkıştırmayı ve saf dışına bırakmayı hayatının gayesi edinmiş, Nazi dönemindeki gibi bir tür 'düşman avı'na dönüştüren bir kitle var maalesef. Düşünsenize, en az sizin kadar özgür ve vatandaş olan bir kadını, sırf başını örtüyor diye bir alışveriş merkezinden kovabilecek kadar cüretiniz var! Bu densizliği yapabiliyorsanız, demek ki ya kurumsal olarak size hoşgörü gösteriliyor ya da bazı gerçekleri algılamaktan acizsiniz.

İşin 'Nazist' kısmına bakan yönü böyle. Bir de başka şeyler var.

Şu; son dönemde operalara mescit, Çamlıca'ya şöyle büyük bir cami, bilmem nereye padişahları kışkandıracak ibadethane gibi açıklamalar işitiyoruz sevgili yetkililerden. İbadethane öncelikli olarak ihtiyaç üzerine açılır. Benim bildiğim, olması gereken böyledir. Bugün opera-bale salonlarından çok daha öncelikli olarak AVM'lerde ibadethanelere ihtiyaç olduğunu düşünüyorum. Çamlıca'ya cami yapmaktan çok daha acil ve önemli hem de...

Adı üstünde ihtiyaç. Tıpkı yemek/içmek gibi, bedenin ihtiyaçlarını gidermek gibi mekanlar nasıl zorunluysa, ruhun ihtiyacını giderecek mekandır ibadethaneler.

LYS sonuçları açıklandı. Milyondan fazla öğrenci geleceğine dair tercihler yapıyor bugünlerde. Ve siz biliyor musunuz, bir kitle var ki tercihlerini puanlarına göre değil, giyim kuşamına göre yapıyor. Baş örtülü diye, 'şurada okusam da çalıştırmazlar, buradan zaten mezun etmezler' diye fakülte eliyor tesettürlü çocuklarımız. Ve biz, başörtüsü sorunu çözüldü diye kendi kendimizi kandırmaya devam ediyoruz. Birileri AVM'lerden kovunca çocuklarımızı da öfkeleniyoruz.

Seçecekleri mesleği başarı ve hayallerine göre değil, giyim kuşam tercihlerine göre yapmak zorunda kalan bir ülkenin evlatlarını, çarşıdan pazardan kovan densizlere çok kızmamak lazım. Bu zihniyeti besleyip büyüten şirket ve kurumlara da. Acı ama böyle...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ateşle oyun

M. Nedim Hazar 2012.08.02

İletişimin hızlanıp, (TV değil toplumda iletişim) kanallarının gelişmesi şüphesiz dünyayı küçülttü. Artık yeryüzünün en ücra köşesinde, herhangi bir köydeki gelişmeyi bile anında öğrenebiliyor, interaktif iletişime geçebiliyoruz.

Lakin biz insanoğlu, her gelişmeyi ve nimeti bir şekilde zarar verici silaha döndürmeyi başarabildiğimiz gibi, hızlı ve yaygın iletişimi de nefretlerimize, öfkelerimize, kinlerimize ve düşmanlıklarımıza alet etmeyi başarıyoruz.

Biliyorsunuz bir süreden beri Arakan'da yaşayan Müslüman halk Budist'lerden zulüm görüyor hem de öyle böyle değil. Lakin sosyal medyada 'Arakan fotoğrafları' adı altında öyle şeyler yayınlandı ki akıl alır gibi değil. Mesele öyle bir hale geldi ki, gerçek zulüm adeta bu yalan fotoğraflarla örtüldü. Orada izole edilen, esir kamplarında gibi yaşayan, her türlü baskı ve sosyal, psikolojik işkenceye maruz kalan Müslüman halk, bayat başka zulüm ve insanlık dışı görüntüler ile unutturuldu.

Benzeri ve çok daha fenası kısa süre önce ülkemizde yaşandı. Öncelikle şunu söyleyeyim; bu iktidarı beğenmeyebilirsiniz, bugün iktidarda olan kitlenin tabanından da hazzetmeyebilir, sevmeyip hatta nefret edebilirsiniz. Ama acıyla, belayla, huzur pahasına muhalefet yapılmaz, yapılmamalı.

Birkaç gün önce sosyal medyada, şahsen takip ettiğim, samimiyetlerine güvendiğim insanların bazı mesajları yaydıklarına şahit oldum. Şöyle şeylerdi mesela: "Malatya - Doğanşehir / Sürgü / Alevi yurttaşların evlerine doğru kalabalık bir grup İrkçı sloganlarla yürüyor!!!" Yüzlerce insanın paylaştığı bu kan dondurucu haberi yapanlar yaymaya devam etti: "SON DAKİKA! Malatya - Doğanşehir / Sürgü / Bir aile, dernek başkanı ve 15 kişi evin içinde sıkışmış durumda, Jandarma müdahale etmiyor." Şimdi bile panikledik değil mi? Durun bitmedi: "Bu tehlikeli gelişmeye karşı tüm kamuoyunu duyarlı olmaya, medya ve hükumete "ACİL" baskı uygulamaya davet ediyoruz. "

Yani yazılanlara bakılırsa, Malatya'da yeni bir Sivas olayı yaşanıyordu. Lakin, bu işi bilinçli olarak yaymak isteyenlerin art niyeti kendini çabuk ele veriyordu. Şöyle: "Malatya'da dinci ve faşist kalabalık, 'burayı Sivas gibi yakacağız' sloganıyla yürüyor.!" Yalanın bu kadar ahmakçasına artık inanılması mümkün değildi. Bilmem Norveç atasözü müydü: Yalan ne kadar hızlı olursa olsun, hakikat mutlaka ona yetişir! Şüphesiz öyle oluyor, lakin arada acıların, gözyaşının olma ihtimali yüksek.

Sosyal medyada ateşlenmek istenen bu Alevi-Sünni kavgasının fitilini sağduyulu insanlar ve Malatya Valisi Ulvi Saran bizzat söndürdü. Sayın Vali, kendi kişisel sosyal medya hesabından önemli mesajlar paylaştı, akıl sahibi insanları sağduyuya davet etti. Ki kısa süre içinde, bizzat o yörede yaşayan aklıselim insanların mesajları yükseltmek istenilen ateşi indirdi, tansiyonu düşürdü. Ancak, o sinsî zihniyet yine durmadı, bu kez olayı protesto adı altında körüklemeyi denedi: "İstanbul - Sivil toplum örgütleri Malatya saldırılarına karşı İstanbul'un dört bir yanından Taksim Meydanı'na doğru hareket etti!" Ve bir kez daha klavyelerini yalamak zorunda kaldılar. Peki kimdi bunu yapanlar? Kimisi gazetecilik adı altında yapıyordu bunu, kimi muhabir, kimi muhbir, kimi sanatçı, kimi akademisyendi. Kimi hiçbir şeyin farkında değil, tamamen insanî refleksle hareket

ediyordu, kimi dine ve dindara olan öfkesinin haklılığını pekiştirmek adına, kimi içinde bir türlü bastıramadığı nefreti kusmak adına, kimi de son derece bilinçli ateşi yakmak, alevi harlamak adına... Niyet ne olursa olsun netice değişmiyor ama çok tehlikeli bir oyun oynanıyordu sosyal medyada...

Spor medyasının, fanatik taraftarın gazını almak için dümenden futbolcu transferine benzemiyor bu iş. Tehlikeli ve onarılmaz yaralar açabilecek kadar da geri dönülmez, riskli bir oyundu; ateşle oyun... Siz siz olun, çocuklar sokakta top oynarken cam kırsa dahi dikkat edin, sosyal medyada birileri bir anda toplumsal çatışmanın fitilini ateşleyebilir bununla!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vicdanın olağan akışı

M. Nedim Hazar 2012.08.08

Öyle demiş sevgili yüksek mahkeme üyeleri. Daha doğrusu şöyle diyeni onaylamışlar: "Evinde yapılan aramada hayatın normal akışına uygun düşmeyecek çoklukta çakmak bulunmasından dolayı..."

Arif Pelit... 50 yaşını devirmiş, kendi derdiyle uğraşan bir adam. Engelli aslında. Devlet raporuyla hem de, İzmir Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde "tedaviyle dahi çalışma olanağı vermeyen yüzde 80 oranında psikotik bozukluk" ve "yüzde 15 oranında ortopedik bozukluk" teşhisi konulmuş.

Aylık 450 TL karşılığı bir kahvehanede çalışıyor Arif. Sabahın erken saatlerinde gidiyor işe ve gece yarısı dönüyor. Bir gün, (17 Kasım 2007) aniden evi basılıyor Arif'in... Muhtemelen kahvehanede unutulmuş şeyleri doluşturduğu çok ilginç bir eşya koleksiyonu var. Bunlardan iki şeye takılıyor emniyet ve adliye görevlileri: 19 adet çakmak ve iki adet sol içerikli kitap! Mahkemede yakalanışını anlattığı cümleler çok tanıdık aslında: "Polisler içeri girer girmez üzerime atlayıp beni yere yatırdılar, kelepçe takıp yumrukladılar." Kötü muameleden dolayı davacı da oluyor ama takipsizlikle sonuçlanıyor o kısım.

Arif aleyhine dava açılıyor. Yıllar boyu örgüt üyesi olmaktan yargılanıyor Arif. Şunları söylüyor mahkemede: "Sadece Temel Haklar ve Özgürlükler isimli derneğe üyeyim ama sabah 06.00'dan akşam 22.00'ye kadar kahvede çalışıyorum zaten. Ayda ortalama 450 TL kazanıyorum, kahveden başka bir şeye vakit ayıramıyorum. Evimde çakmak olması normal, günde iki paket sigara içiyorum. Çakmakların bazıları kahvede unutulmuş çakmaklardan."

Mahkeme heyetini ikna edemiyor tabii. Bilirkişi olarak İzmir emniyetinden rapor istiyor mahkeme. İzmir İl Emniyet Müdürlüğü, çakmakları inceleyerek mahkemeye sunduğu raporunda, "Bulunan 18'i boş, biri az dolu, 19 çakmağın bomba düzeneği haline getirilmesi mümkün değildir. Çakmaklar suç unsuru oluşturmaz." diyor.

Duruşma Savcısı Ali Çelik'in "suç işlenmemiştir, suç işleneceğine dair somut kanıt da bulunamadı" diyerek beraat talep ediyor. Ancak öyle olmuyor ve Türk Ceza Kanunu'nun (TCK) 314/2. maddesi uyarınca, "örgüt üyesi olmaktan" 7 yıl 6 aylık hapis cezası alıyor.

Açıkçası bu tür davalarda özellikle sol kesimin, insandan önce ideolojik kaygılarla meseleyi başka yönlere çektiklerini gazetecilik deneyimlerinden biliyorum. Bu nedenle Arif Pelit davasında neler yaşandı, kim, ne şekilde bu davayı suistimal etti, ya da etti mi, inanın bilmiyorum. İhtimal dışı değil elbette. Fakat çok garip bir durumun varlığı da ortada.

Dosya doğal olarak Yargıtay'a, Arif de parmaklıklar arkasına gidiyor. Yargıtay Savcısı Okan Beğar da "ceza için yeterli gerekçe yok" diyerek Savcı Çelik'in mütalaasına katılıyor ve Pelit'in beraatini istiyor.

Ne ki bu mütalaa da dikkate alınmıyor.

Ve Yargıtay, Pelit hakkındaki şu mahkeme kararını oybirliğiyle onaylıyor: "Evinde yapılan aramada ele geçirilen ve hayatın olağan akışına uygun düşmeyecek çoklukta çakmak ve maytapların örgütsel amaçla kullanılabilecek nitelikte olmaları gerekçesiyle Devrimci Halk Kurtuluş Partisi/Cephesi'ne (DHKP-C) üyelikten 7,5 yıl hapisle cezalandırılmasına..."

Pelit, "suç işlemediği ve suça kastı olduğuna dair somut delil bulunamadığı" gerekçesiyle "örgüt propagandası" suçlamasından beraat ediyor.

Bir insanın hayatından 7,5 yılı almak acayip bir şey olmalı. Büyük bir vebal ve sorumluluğu olmalı en azından. Kendi hayatımızı düşünelim, bazen anlamsız olarak geçirdiğimiz bir günün bile hesabını soruyoruz, kayıp olarak görüyoruz. 19 tane çakmaktan yola çıkıp 7,5 yıl hapisle cezalandırmak, ne tür bir vicdanın olağan akışına uyuyor bilemiyorum!

Ve acı olan şu ki; Arif Pelit'in davası: insanî olmaktan ziyade, bir tarafta vicdanı kararmış hukuk sistemi ile idraki ideolojinin insafsız çarklarından deforme olmuş savunma mekanizması arasında harcanıp gidiyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gençliğin madalyalarını sorularla çaldılar

M. Nedim Hazar 2012.08.13

Aslında güzel başlamıştı her şey. Modernizm şovun kralını yapmış, İngilizler devasa stadyumda döktürdükçe döktürmüştü. Ve her milletin bayrağı, sporcularının ellerinde yürümüşlerdi gururla. Ki biz sayısıyla övünüyorduk bu kez. Tam 114 kişiyle katıldığımızı açıklıyordu medya gururla. Bürokrasi ve siyasilerimiz de gururluydu elbette. Zira böylesi önemli ve üst düzey bir organizasyona katılabilmek bile önemliydi. Ki haklıydılar elbette.

Fakat yarışlar başladıkça beklediğimiz gibi geçmedi pek çok şey. Sporcularımız birer ikişer saf dışı kalırken, kendilerine uzatılan mikrofona ne diyeceklerini bilemiyorlardı çoğu kez. Derken ilk madalya, ilk altın, hem birincilik, hem ikincilik vesaire, biraz 'amorti' babından züğürt tesellisi tadı verdi en azından. Siyasi ve bürokrasi yine ufaktan burnunun ucunu göstermeye filan başladı sosyal medyada.

Bu tür başarısızlık durumlarında çok acımasız bir eleştiri çarkı gürültüyle çalışmaya başlar ve emek, alın teri, azim, iyi niyet, fedakârlık filan hiç umursamadan hoyrat alıp paçavra edip kenara bırakır. Bu kez de öyle oldu. Bakmayın 114 kişiyle katılıyoruz, filan dediğimize. Biz en fazla Potanın Perileri, Filenin Sultanları'nı filan

görseydik tanırdık, diğerlerinin isimlerini bile duymadık. Belki bir toplu taşıma aracında denk bile gelmiş, yanından savuşup geçmişizdir...

Çok klişe muhabbetler döner ve ben bayılırım bu tür gerekçelendirmelere. Misal, 'Efendim milletçe futbola önem verdiğimiz, diğer spor dallarını önemsemediğimiz için bu hazin tablo ortaya çıktı' diyenler çıkar mutlaka. Sanki futbolda her dünya kupasında final oynuyormuşuz gibi! Şu daha matraaktır: 'Dört yanımız denizle çevrili ama doğru dürüst yüzücümüz yok!' Yüzme sporunu denize bağlamak süper bir düşüncedir. Ama daha süperi vardır. 28 Şubat döneminin azgın kalemleri artık sönük bir öfke ile nefretlerini savuracak başka alan bulamadıkları için, 'İmam hatibe yüklenirseniz, böyle nal toplarız' türü akla ziyan yakışıklı düşünceler yumurtlarlar. Onlara gülecek ağzımız dahi kalmadı maalesef.

Benim ise aklıma Hüseyin Şevki Topuz gelip durdu. Bilmem hatırlar mısınız Hababam Sınıfı'ndaki o muhteşem, arızalı 'müfettiş' karakterini? Hani Şaban'ı, Güdük'ü sözlü yapan, klişe sorularıyla eğitimi ölçen. Lakin öyle bir noktadan sonra kendini soruya kaptırır ki, öğrencilerin kontra soruları karşısında otomatikçe bağlayıp cevaplar verdiğini fark etmez bile. Ve soruların düzeyi o kadar aşağı iner ki, sonunda Güdük Necmi, '100'den geriye üçer üçer sayar mısınız?' diye sorar. Bu soru kayışını sıyrır müfettişin ve doğruca tımarhaneye geri döner.

Yazının başlığını Emine Şenlikoğlu büyüğümüzün kitabından mülhem attım, farkında olanlar vardır elbette. Ama bu milletin çocuklarının sadece madalyalarını değil, sadece sporun da değil; kültürün, sanatın, siyasetin, ekonominin, hâsılı tüm geleceğin sorularla çalındığını düşünüyorum.

Bakın olimpiyat şampiyonlarının hikâyesine, hepsinde bir keşif vardır. Kimi futbol oynarken koşucu olarak keşfedilmiştir, kimi kriket oynarken ciritçi. Ama hepsi daha çocuk yaşta başka bir spor dalıyla uğraşırken keşfedilmiştir.

Bizim çocuklarımız ise ilkokul üçüncü sınıftan itibaren -çok klişe ama- atlar gibi yarışa hazırlandığı için, ne sosyal, ne kültürel ne de sportif bir aktivite yapılmasına izin verilir. Beden derslerimizin boş geçmesiyle övünürüz. SBS, ÖKS, LYS, SYS, KPSS, ÖGS, KGS ya da her neyse, ismini bile telaffuz edemediğimiz kadar sınavda koşturulur, hazırlatılır ve hayatı harcanıp bir kenara atılır. Beden, müzik ve sair sportif, kültürel, sanat dersleri boş geçer ki sinava hazırlansın çocuklar.

Kaç aile biliyorsunuz ki, sinava hazırlanmak varken çocuğunu spor ya da sanat kursuna yolluyor? Var mı yakınlarınızda böyle birileri? Devlet, Hüseyin Şevki Topuz'luğunu kendine politika olarak benimsemiştir ne yazık ki! Hiç kimsenin kimseye kızmaya hakkı yok. Hele ki sporcularımıza... Çocuklar, sorulardan artakalan zamanlarında yapmışlardır antrenmanlarını. Böylesi bir ülkeye, iki madalya çok bile!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Anne ve Ramazan

M. Nedim Hazar 2012.08.15

Her çocuk için anne önemlidir, hele ki Ramazan geldi mi daha çok. Annesinin dizinin dibinde oturanlar çok fazla kavrayamayabilir ne demek istediğimi. Uzağında olanlar daha çok anlayacaktır eminim. Hele ki, ötelere

gitmiş annelerin çocukları...

İş bu nedenle her Ramazan daha çok aklımıza düşer annemiz, daha hüzünleniriz bu sebepten. Bilirim ki, Ramazan 'hüzün' demektir bir yönüyle.

Kalkılan ilk sahur, oturulan ilk iftar, içilen her yudum, bir düğüm gibi çöker boğazımıza ve biz anneye duyduğumuz özlemi iliklerimize kadar yutkunarak hissederez her Oruç ayında.

Özledikçe anneyi biz, onun öptüğü yerler sızlar için için. Gözbebeklerimiz sızlar, ellerimiz, yanaklarımız...

Bilir misiniz, en çok yanaklarımız hasret çeker anne avuçlarına! Her secdeye vardığımızda onun dudağının vuslatı vardır seccadeyle. Kim bilir kaç kere almıştır alnımızdaki ateşi dudaklarıyla!

Aç kaldıkça daha çok hatırlarız anneyi. Zira acizliğimizde ilk sığınağımız annedir. Bakın albümdeki resimlere, en çok annelerine sığınan çocuklar göreceksiniz! Anne merhameti bize Rahim-i Mutlak hakkında bir fikir verir ve deriz ki, 'bu kadar merhametliyse anne, Rabb'in merhameti nasıldır kim bilir?'

Anneli oruç hatıraları canlanır birden. İlk oruçlar mesela... Meseleye aşına herkesin de çok iyi bildiği gibi, anne çocuk ile beraber tutar orucunu. Çocuk tutar, anne aç kalır; çocuk ağlar, anne zamanı ileri alır! Saatleri çocuğu için ileri alabilen, akrebe, yelkovana güç yetiren tek canlıdır anne!

Sahur vakti, her şey sessizliğe, ıssızlığa teslim olmuşken, bir anneler, bir de melekler gezinir sofalarda. Annenin yediği bile görünmez doğru dürüst, bu vakitte kurulan sofralarda.

Anne adı katılmayan dua eksiktir bu yüzden, anne duasının katık yapılmadığı yemek ise tatsız. Annesiz iftar sofrası eksiktir bel!

'Daha çok hüzünleniriz' dedim ya, tabii olarak daha çok ağlarız Ramazan'da yine annelerden gözyaşlarını ödünç alarak. Hasrete gözyaşını bulaştıran annedir çünkü. Hem kavuşurken ağlar anneler, hem ayrılırken ve biz iki gözyaşı arasında kalırız öyle sulu sepken.

Bu sebeple dökülen gözyaşı yabancı değildir bize. Hani yola değil, içimize dökmüştür bir tas suyu ardımızdan! Bir yağmuru bilirim, en az annelerinki kadar kutsal ve ıslak.

Zordur Ramazan aslında, her imtihan gibi. Ve huzur verir, mutluluk verir, neş'e verir her gufran gibi. Anne kolaylaştırır zorlukları, anne ile dökülür takvim yaprakları. Dün 'merhaba' ile hoş gelişler ola yaptığımız bu kutsal sevgiliye bugün 'elveda' deriz buruk bir tatla. Annesiz Ramazan daha da zordur. Bu nedenle kıymeti bilinmelidir hem annenin hem oruç ayının. Vakt-i zamanı geldiğinde her ikisi de gidecektir çünkü...

Her veda bir hüzün, her hüzün sesli sessiz bir haykırışı saklıyor içerisinde. Son köşesini dönmüş, son yokuşunu tırmanmış, son virajını giderken bu kutsal ay ve bizler ardından bakarken böyle boynu bükük, mahzun, sanki giden annemiş gibi acıtıyor içimizi.

Bir burukluk, bir hüzün ve ancak annenin anlayabileceği bir sükûnet... Veda vakti yaklaşmakta, gözyaşları selamlamak için bu vedayı hazırlıklarını tamamlamaktadır. Dudaklarımızda 'Yasin'ler, 'amin'ler ile özlüyoruz bu iki kutsal sevgiliyi.

Hani diyor ya şair,

"Beni de yanına al anneciğim..."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aşka veda

M. Nedim Hazar 2012.08.20

Nasıl da bin bir hasret ile beklemiştik seni. Yalan yok, sensizlik çekilmez bir yük gibi ağırlık vermiyordu ruhlarımıza ama özlüyorduk, yağma yok!

Ve tüm nazınla, niyazınla, gizli/açık güzelliklerinle göründün göğümüzde. İncecik bir 'vav' gibiydi belin, inşirah veriyordu müjdelerin.

Gelmiştin...

Her yıl olduğu gibi, yine kendi kendimize sözler verdik, azm ü cezm ü kastler ettik. Ki büsbütün de hazırlıksız değildik. Odalarımızı süpürmüştük ruhlarımızın, hani laf aramızda ufak çaplı cilalar çekmiş, gönül mahyalarımıza ısıltılı kandillerimizi yerleştirmiştik. Bir işaret bekliyorduk gelişine dair.

Hayreti gayretini tetiklemiyorsa miskindir insan. Sen ki hayret makamıydın, durup sakinleşmek ve kolaçan etmek için üst başımızı.

Gelmiştin...

Her zaman yaptığın gibi, sana koşulması gerektiğini idrak edemeyen biz bahtsızlara, sen koşarak gelmiştin eteklerinde sayısız hediyelerle. Cömerttin, mümbittin, merhametliydin.

Korkarım ki, bahtsız olan yine biz olduk, ben oldum.

Ne kadar da şartlandırmıştım kendimi, oysa ne kadar da motive etmişim. Geldiğin ilk gün bu kez köşede karşılayacaktım seni ve sıkı tutup ellerini asla bırakmayacaktım. Ben seni tutacaktım, sen beni bırakmayacaktın!

Biliyorum çünkü, bir adın da 'bekleyiş'ti... Gökyüzünün o en muazzam halini bekleyiş, ufukta bir sesi, şefkatin fısıltısını bekleyiş. Ve beklemek dendi mi, sabır hemen belirirdi orada. Ben değil ama meselenin künhüne vâkıf olanlar bilip ikrar ederler ki, sabır mayalardı orucu, sahurun geceyi mayalaması gibi. Ve rahmet tutardı geceler, uzayıp fecre doğru. Bir anı sonsuzluğa çevirir, bir günü uzatıp yüz yıla.

Her geldiğinde en önce 'yavaş' derdin usulca; yavaş. Dört nala giden atlar misali, insanları sükûnete çağırır, koşturmacanın anlamsızlığını hissettirirdin bize: Yavaşla, ağır ol ki hafifleyesin. Bil umum safralardan, malayaniyattan kurtulasın! "Anlamak için yavaş, yaklaşmak için yavaş!"

Sahip olduklarımızı tekrar tekrar hatırlatmak için gelmiştin, unuttuklarımızı düşürmek için tekrar yüreklerimize. Aç kalmaktan daha çok 'anlamak'tı anlattığın; halden anlamak, dilden anlamak... Açlığımızı gidermek için geldin, aç bırakmak için, açtan anlamak için...

Biz derinlerindeki ulaşamadık belki hiçbir zaman, biz bahtsızlar! Yüzeydekiler bile mutlu etmeye yetiyordu bizi. Bu nedenle biraz 'pide' demektin, biraz çay buğusu, birkaç hurma, sofraya huzuru.

Tebessümdün mesela, özlemdin, kadir kıymet bilmektin...

'Su' idi diğ er adın; rahmetin ıslak tezahürü... Susuzluktun, bir damlaya hasretin kıymeti, verilmeyince biriktiremeyeceğimiz.

Baba demektin belki biraz ama en çok anne...

Rabb'in merhametinin anne merhametine benzediğinin ya da tersinin göstergesi değil miydin sen? Kıyabilir miydi annelerimiz tüm yaramazlıklarımıza rağmen bize? Ya Rabb'imiz? Tüm kusurlarımız, hatalarımız ve hatta azgınlıklarımıza rağmen seninle merhametini araya sokuyor, kıyamadığını göstermiyor muydu? Oruç tutan evladımıza bakarken yansıdı bin bir filtreden geçerek Rabb'in merhameti. 'Bizim katı kalplerimiz bu kadar rikkatle dile gelip, kurumu  merhamet pınarlarımızı akıtıyorsa, kim bilir O'nun merhameti nasıldır' dedik içimizden!

Ve gidiyorsun  imdi...

Biz mahzun,  zg n ve epeyce mahcup... Yine layık olamamanın ezikliğı ve hüznü var yüreklerimizde bu sene de hakkını verememenin.

Daha ayrılırken  zlenir mi hiç, bak özlüyoruz i te daha şimdiden!

Sen, seneye yine heybende binlerle hikmet ve rahmetle gelirsin de, biz burada olur muyuz Allah bilir?

Biz senden memnun, razı olduk, yüzümüz pek yok ama inşallah sen de bize şahitlik edersin.

Gidiyorsun i te..

Kim senin kadar vefalıdır ahdine bilemiyorum ve kim senin kadar kadr u kıymeti bilinmediğı halde, her yıl tekrar tekrar gelip bir şans daha verir.

Şimdi gidiyorsun...

Hasret olacak yine adın.

Yine bilemedik kıymetini, annelerimizinkini bilemediğimiz gibi!

'Zor' dediler seni tutmak için. Belki haklılardı bilemiyorum; zordu, çok zordu tutmak biliyoruz seni.

Ama bak, artık tutabilene a k oldu, gidiyorsun i te.

Belki de bir zandı ama...

Biz seni tuttuk, sen bizi bırakma!

A k ile bir daha, bir daha...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yollar

Bilmiyorum bir ülkenin gelişmişlik göstergelerinde yolları kaçınıcı sırada yer alıyor ama şahsî kanaatimce bir toplumun mutluluğuyla yollarının ilgisi hep var olmuştur.

Yanlış anlaşılmasın illa ki, yağ gibi asfaltla döşenmiş, ferah feza geniş yollardan bahsetmiyorum. Bizatihi yol kavramından ve fizikî varlığından söz ediyorum.

Yoksa İstanbul medyasının zaman zaman kıyamet koparıp, yeri göğü inlettiği bir konforcu bakış açısı değil kastettiğim. Bilirsiniz; her yıl belirli dönemlerde medyamızın manşetlerinde ve ana haber bültenlerinde 'yol cinneti' haberleri çıkar. Bir yağış durumu yahut yol düzeltme çalışmalarının verdiği sıkıntı bazen haklı, çoğu zaman haksız olarak abartılır, kıyametler kopartılır.

Ramazan Bayramı'nın ikinci gününden itibaren ülke topraklarını çaprazlamasına araçla kat etme imkânım oldu. Ülkenin kuzeybatısından güneydoğusuna uzanan neredeyse bin 500 kilometrelik bir mesafe bu. Az değil yani.

Daimi okurlarım belki hatırlayacaklardır, yollarla ilgili daha önceleri de değişik konu ve perspektiften yaklaşan yazılar kaleme almışımdır. Misal, her tatil öncesi yollarda yaşanan kazalar ile ilgili defalarca yazı kaleme almışımdır. Ya da yolların insan kaderini etkileyen boyutuyla ilgili...

Dünyanın neresinde yaşarsanız yaşayın büyük şehirlerde trafik sorunu hep vardır. Hatta bazı metropollerde bu sıkıntı o kadar büyüktür ki, şehrin 'en meşhur' yönü olarak bilinir. İstanbul da böyle bir kent. Trafik hiçbir zaman güllük gülistanlık olmadı, yakın zamanda da böyle bir durumun olacağını zannetmem. Şüphesiz merkezî iktidar ve yerel yetkililer bu konularda çok kafa patlatıyor, imkânlar muvacehesinde çalışmalar yapıyorlardır. Pratiklerden bizzat bahsedip, meseleyi hemen siyasi düzleme çekeceklerle imkân vermek niyetinde değilim.

Yanılmıyorsam, Türkiye otoyol konusundaki en büyük atılım ve değişimi rahmetli Özal döneminde yaşadı. Ancak ondan sonraki iktidarların da bu konuda yaptıkları çalışmaların hakkını yememek lazım. Benim aldığım o kadar uzun mesafenin neredeyse tamamı 'bölünmüş yol'du. Yakın yolu bölmek, belki yaşanacak müessif hadiseleri en aza indirgeyebiliyordu ama özellikle bazı yerlerde manzara hiç de iç açıcı olmadığı gibi, yıllardır gelip gittiğim halde bir türlü anlam veremediğim aksaklık ve sıkıntılar hâlâ yaşanıyordu.

Sadece yol açmak yeterli değil elbette. Araç kontrolleri, yola gerekli yatırım gibi önemli konular var. Türkiye'nin en faal ve aktif yolu olan otobandaki benzin istasyonu ve dinlenme noktası sayısı niye bu kadar azdır, bilemiyorum. Keza, özellikle Ankara'dan sonra başlayan yollara yetkililerin gerekli özeni gösterdiklerini de düşünmüyorum. Bir yolda, aralarında neredeyse 50 metre mesafe yokken üç ayrı hız sınırı tabelası bulunması, cehaletle değil, ihmal ile açıklanır sanırım. Yol tamir edilirken, hız levhaları konuluyor, tamirden sonra yenisi konulurken eskisini almak kimsenin aklına gelmiyor sanırım.

Özellikle Türkiye'nin en önemli ve yoğun yol aralığı olan Ankara-Adana arası neredeyse hiçbir zaman bir türlü tam olarak düzelmedi, düzeltilmedi. Yetkililerin bu önemli ve kazaların en yoğun yaşandığı güzergâhla ilgili yaptığı en bariz şey, yola 'şu kadar kilometre bozuk zemin' ya da 'dikkat bozuk satıh' levhalarını dikmek sanırım. Elbette düzeltme çalışmaları oluyor ki bu son seferimde de bizzat gördüm. Gelin görün ki, henüz birkaç yıl bile olmadan ve 'yeni' denebilecek yolların bu kadar kısa sürede yoğurt gibi pelte pelte olması bir yerlerde hata yapıldığının işaretidir kanaatimce.

Şüphesiz ulaşımın başka şekilleri de var. Onların da kendilerine göre sıkıntıları, zorlukları vardır. Havayolları ayrı bir bahis, demiryolları ayrı bir konudur. Ama karayolları insan hayatını doğrudan etkileyen bir ulaşım alanı olduğu için çok daha fazla önemle ele alınmalıdır. Bu yaşa kadar az/çok memleket dolaşmış, yollarında gitmiş biri olarak rahatlıkla söyleyebilirim ki, bu kadar şehirlerarası otobüsün çalıştığı başka ülke çok az olsa gerek. Bir

de gurbetçilerimizin akın ettiği yaz dönemindeki hasret ile basılan gazla uçan otomobillerin olduğu yollar...
n.hazar@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Montreal'den gelen kapak!

M. Nedim Hazar 2012.09.05

Yanılmıyorsam bu konudaki ilk yazıyı geçen sene bu zamanlar kaleme almıştım ve başlığı; 'Emine ve Fatma Hanım bu filmi mutlaka izlemeli'ydi.

İsmail Güneş, son filmi Ateşin Düştüğü Yer'i dar kapsamlı bir özel gösterimle bize izlettiğinde, yönetmenin filmografisinde zirveyi yakaladığını hisseden bir tek ben değildim şüphesiz. Ertesi gün sevgili bakanımız Fatma Şahin ile yaptığımız görüşmede onun da etkilendiğini bizzat dinlemiştim.

Bana göre, sadece yönetmen Güneş açısından değil Türk sinemasının epeyden beri tırmandığı nokta açısından da mühim bir film di Ateşin Düştüğü Yer. Dili, anlatımı, renkleri, konusu ve naifliği ile son dönemde çekilen filmlerin belki de en iyisiydi.

Üstüne bir de haber almıştım. O yılki Antalya Altın Portakal Film Festivali, tema olarak kendine 'kadın'ı seçmişti ve jürinin tamamı kadınlardan oluşuyordu. Bu demekti ki, Ateşin Düştüğü Yer sadece vizyonda değil bu festivalle başlayan bir ilgi yumağının da merkezine oturacaktı. Fakat çok ilginç bir gelişme oldu ve 'tamamı kadınlardan oluşan' jüri, filmi 'sıfır' puanla yarışmaya değer bile bulmadı. Bilmiyorum gerçekten izleyip de mi bunu yaptılar yoksa, izlerken filmin başındaki ayete mi takıldılar ama Ateşin Düştüğü Yer'i film bile saymayan kadın jüri, Behzat Ç.'ye ödül vermişti.

Ülke sanatının içinde bulunduğu bu komediye hangi cümleler anlatır emin değilim ama, ikinci yazıyı Mayıs/2012'de 'İçimizdeki Kabil' başlığıyla kaleme aldım. Bin bir zorluk ve maddi sıkıntı ile filmi ancak tamamlayabilen Güneş, mart ayından beri kendine gösterim yapabilecek salon bulamıyordu. Dağıtım şirketleri ya kıyıda köşede kalmış 'ikinci vizyon' salonları veriyor ya da salon sayısını asgaride tutuyorlardı. Üstelik İsmail Güneş'in filmine kurumsal ve medya desteği vereceğini söyleyenler de sessizce aradan çıkmışlar, Güneş acımasız sinema gösterim endüstrisi içinde bir başına kalıvermişti.

Enteresandır aynı dönemde Türkiye'de azılı bir 'Muhafazakâr Sanat' tartışması vardı. Eli kalem tutan, ağzı laf yapanlar iki kampa bölünmüş ve sanat üzerinden ideolojik savaşa girişmişlerdi.

Ateşin Düştüğü Yer, toplam 50 salonda gösterime girdi ve doğal olarak, neredeyse 'hiç' izlenmedi. Sezon bittiğinde toplam gişe rakamı 15 bini ya buluyordu ya bulmuyordu.

Yönetmen Güneş ile oturup hem filmi, hem kariyerini, hem sektörü çok konuştuk. Hem de uzun uzun... Çok kırgın ve yorgundu, mesleği bırakmaktan bahsediyordu. Hani bir klişe vardır ya, 'köyüme dönüp toprakla uğraşacağım'. İsmail Güneş, tam bu noktadaydı ama son filmi dolayısıyla ciddi mali yükün altına girmiş, epey borçlanmıştı.

Bu ülkenin birçok belediyesi muhafazakâr bir partinin yönetiminde ve hemen hepsinde en az bir tane film gösterilebilecek kültür merkezi var. Yani, herhangi bir il/ilçe belediyesinin bu filmi satın alıp, halka gösterim yapması onlar için çıtır/çerez parasıydı. Abuk sabuk isimler altında festival düzenleyen, olmadık konularda kampanya yapıp çalım satan yerel yönetimler nedense konu sinemaya gelince tuhaf bir çekingenlik gösteriyorlardı. Birkaç girişimi yakından biliyorum ama kimseyi mahcup etmemek için dile getirmiyorum, başta bu meseleye olumlu bakan birtakım belediyeler de, bir süre sonra yan çizdiler.

Sonuçta Ateşin Düştüğü Yer, vizyondan kalktı. Sevindirici haber ise dünyanın öbür ucundan; Kanada'dan geldi. Film Montreal Film Festivali'ne davet almıştı ve elemeleri geçip finale kalmıştı. İşin ehilleri bilirler, Montreal, bizdeki 'eş-dost festivalde görsün, tatil yapsın, sonra ödülleri aramızda paylaşırız' türünden 'cıvık' bir organizasyon değil. Aksine prestijli ve ciddidir. Nitekim bu yılki festival jüri başkanı da ünlü İtalyan/İngiliz oyuncu Greta Scacchi'ydi ve yarışma önceki gün sonuçlandı. Netice; Ateşin Düştüğü Yer 'büyük ödül' olan En İyi Film ödülünü aldı. Dahası dünya sinema yazarlarının ortak kuruluşu FIPRESCI ödülü de yine aynı filme verildi.

Hasılı, bizim ideolojik zihinlerimizin görmezden gelip, burun kıvırdığı, dağıtımcıların göstermediği, yapımcıların para vermediği, belediyelerin kulak tıkadığı film hepimize bir kapak yolladı dünyanın öbür ucundan...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İnşirah ya Rab!

M. Nedim Hazar 2012.09.10

İnsan, fıtratı gereği kolayı sever. Zor olan tercih edilmez. Oysa dünya demek zorluk demek, imtihan, ağır yük, zorlanmak demek.

Fıtratın güzergâhına uymayan şeyler gibi duruyor bunlar. Peygamberler de dâhil istisna yok oysa; çekeceğiz bu yükü. Dünya tarihi bir nevi yükler tarihi. Ağır var, hafifi var. Kühüne vardığımız, ıskalayıp anlamın yanından teğet geçtiklerimiz mevcut.

Dayanma gücünü destekleyen, geliştiren, mukavemeti bir noktaya kadar pekiştiren bir şey yük. Esasen, fıtratın ihtiyaç duyduğu bir zorunluluk da. Belki, yüksüzlükten korkmak lazım. Zaten üst sınırı ilahi nizam veriyor; istiab haddi belli her şeyin ve Allah 'fazlasını yüklemem' diyor.

Yük, zorlukların olmadığı dönem yok, bu nedenle. Her devir kendine göre zorlu, kendine göre çetin ve çetrefilli.

Kutsal metin; "indirmedik mi üzerinden ağır yükünü..." diyor mesela.

Dikkat buyurun, çok hassas bir çizgiden bahsediyorum. Ne hakikatlere sırtını dönmek ne de karamsarlığın küflü dehlizlerinde kendi kendini yiyip bitirmek. Uyduruk bir karşılığı da var sanki bunun: Farkındalık.

Farkına varmak idrak etmenin ilk adamı. Şuur, tahammülün dayanak noktası.

Dört bir yandan geliyor üzerimize zorlu yükler. İnsanlık zorlanıyor, küre-i arz zorlanıyor bu yükü taşımakta. Her tarafta acı, her tarafta gözyaşı, her tarafta yükün ağırlığından iki büklüm olmuş insanlık.

Daha bir ay bile olmadan sapasağlam yolladığı dalyan gibi evladının parçalanmış cesedini bekleyen acılı babayı ne teselli edebilir söyler misiniz?

Ruhsuzluk ve hayatı dünyadan ibaret görme, varlığı 5 duyu sınırlarına içine hapseden maddecilik ancak kin ve nefret verebilir teselli yerine. Öfke ile kuşanınca rahatlar sanılır sineler.

Oysa ihtiyaç olan şey inşirahtır. Bırakınız müptezeller istedikleri gibi küçümsesinler, gönüllerince alay etsinler.

"Biz senin göğsüne inşirah etmedik mi?" diyor Allah ü azim-üşşan...

Ki bilenler bilir, kolay değildir inşirah. Bildiğimiz ameliyattır, ruha ve bedene cerrahi müdahaledir bir çeşit. Nebiler Nebisi üç kez geçirmiştir bu operasyonu.

'Şeraha'dan geldiğini bilir işin ehilleri ki, biz de onlardan öğreniriz. Onlar, sadece yapılan değil, yapanlardır da hakkın inayetiyle. İnsanı keser anlamını uzatırlar bize, tabiatı karnıyarık gibi açar ve hikmet buketleri sunarlar önümüze. Kalam bile açar sinelerini ve içine gizlediği, sıkıştırıp durduğu derinlikleri sunar işin ehillerine.

Melek ile Peygamber'in ilk karşılaşmasında da ilahi inşirah vardır. İsrâ'ya çıkmadan atılan ilk adımlarda da.

Bunca nefreti nasıl taşır sineler? Bunca kin, düşmanlık, alçaklık sığar mı göğüs kafesinin içine? Sıkıştırmaz mı insan kalbini?

Ve sıkışmaz mı, bu hazin tabloları gören hassas gönüller?

Inşirah en acil, en lüzumlu ihtiyaçtır.

Sanılanın aksine ne kolaydır ne de hemen alınır netice.

Ameliyat, dedik sevgili dostlar; büyük ameliyat... Sıkıntı olmazsa yatar mı insan o masaya? Kolaya kaçıp ertelemes mi, bıçak kemiğe dayanana kadar?

Ve operasyonun kendisi de, sonrası da kolay mı geçer zannederiz?

Yükün ağırlığı acının boyutuyla mütenasiptir. Operasyonun ağırlığı da, ağrının derinliği, sıkıntının büyüklüğü ile...

İnsanî olmayan ne varsa tasallut etmişken ruh ve bedenlerimize, sıkıp dururken yüreklerimizi merhametsiz bir mengene gibi dünya ve üzerindikiler, vakit inşirah vakti, inşirahı talep etme zamanıdır.

Elbette yüzlerce, binlerce aklı evvel, çözüm ve reçete üzerine akıldânelik yapacaktır, yapıyorlar da... Bizimkisi naçizane farklı bir yol teklifi, kesin sonuç alınabilecek, denenmiş, ilahi testi yapılmış bir yöntem.

Nereden mi biliyorum?

Kapı gibi senedim var elimde:

"Rabb'in seni terk etmedi, darılmadı da!"

Anlatabildim mi?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dershane meselesi

M. Nedim Hazar 2012.09.11

Başbakan Erdoğan'ın kendine has üslubuyla 'dershanecilik olayını kaldıracağız' açıklamasından sonra, moda tabirle, ortalık karıştı.

Bu tür siyasi demeç ve konuşmalarda, metnin bütününe bakmadan hüküm vermenin yanlışlığına inanan ve bu inancı yaşadığı onlarca tecrübeyle sabit olan biri olarak, konuşmanın tamamını okudum. İlgili kısım şöyle: "Dershanecilik olayını kaldıracağız. Bundan kim gücenirse gücensin. Kusura bakmasınlar. Bu benim halkımın, vatandaşımın ortak talebidir. Haklı olarak 'okullar niye var?' diye soruyor. Okul varsa dershane niye var? Biz iktidara geldiğimizde üniversite imtihanlarının soruları ortaöğretim müfredatına göre hazırlanmıyordu, dershanelerin müfredatına göre hazırlanıyordu. Bunu bizim iktidarımız değiştirdi. Bu ülkede öyle bir emperyal yapı vardı ki, tamamen dershanecilere çalışıyorlardı. Benim parası olmayan, gücü olmayan vatandaşım dershaneye yavrusunu gönderemiyordu."

İlk bakışta haklı gibi görünen ama icra erkinin böyle bakılmaması gereken bir yaklaşım. Ki, büyük kısmına ben dahil, ülke nüfusunun ekserisi katılır. Yani; dershane var ise okul ne işe yarar, parası olmayan gidemiyor vs... Yorumlar gırla gitti tabii. Kimi ülke gündemini değiştirmek için yapılan siyasi bir manevra olarak gördü bu açıklamayı, kimi iktidarın nicedir beri rahatsız olduğu 'cemaat-camia' etkinliğini kırmak, bu kesimi üzmemek için bilinçli yapılan bir hamle olarak gördü. Kimileri de, Başbakan'ın gizli ajandasındaki ülkeyi imam-hatiple örme hülyasının bir adımı olarak. Bana göre, tamamı paranoya, tamamı haksız ve yanlış yorumlardı bunların.

Gerek iktidara yakın bazı zevatın kurgusu, gerek iktidarın her hareketinde art niyet arayan kesimin suyu bilinçli bulandırma çabası, gerekse yapılan her hamleyi kendilerine yönelik olarak görme paranoyası... Ancak, yorumların yanlış, haksız ve insafsız olması ve Başbakan'ın tespitinin doğru olması, çözüm için yanlış içinde olduğu gerçekliğini de etkileyip, değiştirmez.

Başbakan'ın en büyük yanılgısı şu: Bu memlekette, imtihan soruları dershane müfredatlarına göre ayarlanmıyor. Tersine bir durum var, sorulan sorular okul müfredatında olmadığı için, dershaneler o sorulara göre müfredat hazırlıyorlar ve tabii olarak rağbet görüyorlar. Yani, imtihan konuları dershanelerde anlatıldığı için konulmuyor, sınavlarda sorulduğu için dershaneler çocuklara bunları anlatıyor. Demek ki neymiş; ya sınav mündericatinı değiştireceksiniz ya eğitim müfredatını!

Peki, şu soru hiç akıllarına gelmez mi sevgili yetkililerin; 'Acaba başka bazı sıkıntılar, yanlışlıkların neticesi doğmuş kurumlar olabilir mi dershaneler?' Mesela, ilkokul son sınıftan başlayarak çocuklarımızı tıkıştırdığımız sınav maratonlarının öğrencileri perişan etmesi ve okulların -tabii olarak- bu kadar çok sınava hazırlık için yeterli gelmemesinden kaynaklanıyor olabilir mi bu durum? Ya da soruyu şöyle değiştireyim: Dershaneler çok daha ucuz, hatta bedava olsaydı, bu yapıya sağlıklı, deyip, hiçbir şey yokmuş gibi devam mı edecektik? Şunu

demek istiyorum; dershaneler bir sebep değil, sonuçtur. Sonucu değiştirmek için sebepler araştırılıp, yanlışlık varsa ortadan kaldırmayı hedeflemek daha mantıklı değil mi?

Eminim hiç kimse mevcut tablodan memnun değildir ama hiç kimse de bu gerçeği görmezden gelip, çocuğunu dershaneye göndermemek gibi bir şey yapmaz. Ve siz, bu sıkıntılı tabloyu değiştirmek için, sonuçların üzerini örter, siler, ortadan kaldırırsanız emin olun başka ve daha büyük sorunlar çıkacağı gibi, her durum kendi tabii akışı içinde başka çözümler üretecektir. Mantıklı olan, eğitim ve sınav sistemini akllı başında şekilde ele alıp, mantıklı şekilde çözmektir. Göreceksiniz o zaman ilk başta, "Dershaneler sinek avlıyor!" haberleri okuyacağız, sonrasında ise, "Kapanıyorlar!" haberleri. Bu kurumlar merdivenaltı olmuş diye, yıllardır merdiven altından da beter duruma düşen eğitim ve sınav sistemimizi görmemek büyük yanlışlı vesselam.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Antrenman

M. Nedim Hazar 2012.09.12

Kağıt üzerinde şöyle bir durum var: Estonya'nın nüfusunu 1 buçuk milyon bile değil.

Bizdeki lisanslı futbolcu sayısı, adamların toplam nüfusunun üçte biri kadar. Denk olmayan iki gücün karşılaşmasında, yine de tedirginliğimiz yok değildi.

Nitekim ilk on dakikalık bu tablodan sonra ardı ardına  karşı atak yediğimizde bu tedirginliğimiz tebarüz etti. Birinde hem hakemin hem de direğin kıyağıyla ipten döndük, diğerlerinde rakibin beceriksizliği vardı.

Hakem daha önce Burak'a yapılan harekette es geçtiği kartı birleştirerek 20. dakikada kullanınca rakip bir kişi eksildi ve denge bozuldu. şüphesiz maçın kırılma noktası burası oldu. Geride yaklaşık 70 dakika vardı ve Estonya gibi buzlar ülkesi bile maçı bu kadar süre soğutup, skoru burada sabitleyemezdi.

Biz tam 'işte şimdi yandılar' diye düşünürken, fiziksel performansları o kadar iyiydi ki, bir kişi eksik olmayı hemen hissettirmediler. Yine ortada basan, her an karşı atağa geçebilecek gibi duran, savunma yaparken titreşimi açık bırakılmış cep telefonu gibi kımıl kımıldılar.

Bir anda problemin şekli değişti aslında. Olay bir tür 'kilidi açma, düğümü çözme' şekline dönüştü ama bizim yönetim kadrosu, taktiksel değişikliğe gitmek yerine dervişane 'görelim Mevla neyler' teslimiyetini tercih etti. Ya teknik kapasitesi yüksek orta saha oyuncusu açabilirdi bu kilidi ya da uzaktan yollanacak şutlar zerdi bu düğümü. İkisi de olmadan ilk yarıyı cömertçe harcarken, Emre yapılması gerekeni ilk denemede başaramadı ama ikincide skoru değiştirdi.

İkinci yarı iki tarafın da niyetleri belliydi. Biz; streten uzak kalmak için bir gol daha atmak, onlar; umutlarını son saniyeye kadar sürdürmek için bir gol daha yemeyip pusuya yatmak. Ve tabii 45 dakika asimetric bir g oyunu izleyip durduk. Umut'un golyle dirençleri kırıldı, düğümü çözüldü. Sonrası, sonu bilinen bir filmi izlemek kadar sıkıcıydı. Ma, Emre'nin golyle bitmişti zira.

Bir de, klişe futbol yorumcu cümlesi yazalım da âdet yerini bulsun: Bu ma ölçü olamaz, kimseyi yanıltmasın.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Masumiyet

M. Nedim Hazar 2012.09.17

"Duydun mu," dediler, "Peygamber Efendimiz'i karalayan bir film yapmış yine alçaklar!" Yeni bir şey değildi bu. Üstelik sadece günümüze has bir düşmanlık da değil. Tarih boyu tüm peygamberlere, her türlü melanet, düşmanlık, alçaklık yapıldı, halen de yapılıyor. Hiçbir peygamber bundan 'berî' değil. Üstelik eskinin zalim ve düşmanları, günümüzdekiler kadar beyinsiz ve seviyesiz de değildi belki. O nedenle zerre kadar önemsememekle birlikte merak ettim.

Biliyorsunuz meseleyi, çok meşhur oldu hatta. Provokatörün teki, kim bilir hangi karanlık elin tutamağı olarak yapmış bir müptezellik. 'Müslümanların Masumiyeti' adı altında kinini, nefretini avam bile sayılamayacak bir formatta dünyanın üzerine boca etmiş. İzledikten sonra, "Çok şükür Ya Rabbi!" dedim, "Şükür ki, Sen ve Sevgili'nin düşmanları bu kadar aptal ve seviyesiz!"

Sanılanın aksine, öyle çok büyük infiale neden olmadı bende bu saçma video. Çoğu kişi 'film' filan diyor ama bu sanata ihanet etmemek lazım. Ben öyle dangalak bir filmde korkmam, hatta kızmam bile, acırım. Ciddiye almam bu tür kazuleterleri. Ben esas sinsi filmcilerden tırsarım dostlar. Hayatlarını Allah düşmanlığına vakfetmiş karanlık mahfiller ürkütür, gizli peygamber düşmanları endişelendirir beni... Aptal bir Mısırlı Kıpti'yi bulup maşa olarak kullanan karanlık el beni derin derin düşünceye sevk eder.

Temsil noktasındaki mesuliyetin ağırlığı nefesimi kesiyor bazı zamanlar. "Acaba layıkıyla temsil edebiliyor muyuz?" sorusunu sormadan, en küçük bir muhasebe, en minik bir özeleştirme yapmadan, esip gülmek, parlayıp ateşi harlamak bana ikiyüzlü geliyor. Söylemde radikal, ibadette liberal olmanın ikiyüzlülüğüyle utaniyorum kendimden. Ve üzülmeye başlıyorum ki, her kim attıysa bu taşı 12'den vurdu maalesef. Kim kurguladıysa bu alçakça oyunu, istediğini elde etti. Ki, bilemiyorum daha başka kaç tarla var hasat elde edecekleri!

Kuklaların, piyonların, aptal gambitlerin hali korkutmuyor beni. Ellerini ovuşturarak perde arkasındaki 'hafi' senaristler ve bu tezgâhın gönüllü uygulayıcıları tedirgin ediyor açıkçası. Öyle bir gönüllülük esasına dayalı ki, severek ve bir ibadet aşkıyla yapılanlar ödümü ağzıma getiriyor. Öfkenin itikadın, nefretin imanının, şiddetin ibadetin yerini alması beni dehşete düşürüyor. "Bu böyle olmamalı!" dememe bile imkân vermeyip celalleniyor, kabaranlar; "Hımm sen de mi onlardansın? Sen de gizli Amerikancısın, İsrail lobisinin uşağısın vs..." şeklinde tıslayıp, şirk ve hainlikle suçlayanların çokluğu şaşırtıyor. Oysa pratiğe bakıldığında gönüllülük esasına dayalı olmayan bir uşaklık durumunun varlığını görememelerinden daha korkutucu bir tablo olabilir mi? Üzüyor bu tablo beni...

Kampanya yapıp, "Bu rezil filmi kaldırın ortalıktan, görmeyelim hiçbir yerde!" dediğimiz kadar, "Acaba biz nasıl filmler yapıp koyalım bu ortamlara?" diye düşünmemek, bir şey yapmamak yaralıyor beni. Film yapanlara acıyor, filmi önemsemiyorum. Onların basmamızı istediği tuzağa basıp, bunu "İslam realitesi" olarak görenler tedirgin ediyor beni. En az onun kadar, İslam mevzu bahis olduğunda mangalda kül bırakmayıp, her türlü öfke

işinde birinci mevkide yer ayırıp iş, Allah rızası için, sevgi için, bir şey yapmaya geldi mi, ortalıkta görünmeyenlere üzülüyorum.

Ben esasen, Peygamber'i kötü tanıtanlardan çok, layıkıyla tanıtmayanlara, "'Müslüman'ım' diye cennet garanti" zihniyetiyle enseyi karartanlara bakıp ağlıyorum. Ve şu soruyu soruyorum kendime şimdilerde: Yoksa bu film gerçekten haklı mı? Kendimizi masum zannediyoruz; masum bir dinin, mahzun peygamberinin ümmetiyiz ama giderek zalimleştüğimizin farkında mı değiliz acaba? Masum olmanın, gerekliliği olarak kuşandığımız nefret, acaba başka şeylerden muaf mı tutacak bizi? Bizi, diyorum; biz, ahirzaman Müslümanlarını...

Ve hangisi daha kötü bilemiyorum; beş kuruşluk bir ahlak ve zekâ düzeyiyle aklı sıra İslam'a hakaret eden bir video çekmek mi, yoksa İslam'ı temsil adına ortaya atılıp sağa sola ağız dolusu küfür, şiddet ve nefretten başka hiçbir şey üretmemek mi? Zan üzerinden kan akıtanlar, kin üzerinden şiddet damıtanlar ödümü kopartıyor. Bir şey yapmadan sadece "tepki mümini" olmak canımı acıtıyor. Ve acıklı olan, bundan dolayı hesap vermeyeceğim garanti gibi, zihin ve ruh konforumu da bozmuyorum. Kendimi kandırıp durduğum aynaya bakıp sormuyorum; Allah ve Resul senden hesap soracak, haberin var mı?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çağrı tekrar çekilir mi? (1)

M. Nedim Hazar 2012.09.19

"Duydun mu?" dediler, "Peygamber Efendimiz'i karalayan bir film yapmış yine alçaklar!" Yeni bir şey değildi bu... Hemen paniklemeyin, bir önceki yazımızın yanlışlıkla tekrarı değil bu. Çünkü hâlâ böyle diyenler çıkıyor karşıma. Sonrası biraz daha değişiyor.

Şöyle oluyor: 'Biz niye İslam tarihini, Müslüman kahramanları, olayları layıkıyla anlatan filmler çekemiyoruz?' Artık bir klişe soru haline gelmiş bir şeydir bu. Her kutsal günde, manevî atmosferde zevkle izlenen Mustafa Akkad'ın Çağrı filmi izlenirken ve sonrasında da hep aynı tartışma yapılır. Kendi kendimize kızarcasına şu tespiti yapmaya bayılırız: Çağrı'dan başka doğru dürüst filmimiz yok! Olaya biraz daha dışarıdan ve gözlemci sıfatıyla müdahil olanlar ise şöyle derler mesela: Kaç yıl oldu, Müslümanlar hâlâ bir Çağrı çekemediler!

Elbette haklı bir tespit ve yerinde bir gözlemdir.

Doğrudur, Müslümanlar üzerinden neredeyse 40 yıl geçmesine rağmen bırakınız Çağrı'ya içerik, estetik ve etki açısından denk, yanına bile yaklaşabilecek bir film çek-e-mediler. Bundan sonra da biraz zor, -beylik ifadeyle- bir Çağrı kolay çekilmiyor zira!

Durumu anlatabilmek için Akkad ve Çağrı'nın çekim hikâyesine bakmak lazım. Yılını tam hatırlamıyorum, sanırım 1990'lı yılların başıydı. Mustafa Akkad film işine oluk oluk para akıtan muhafazakâr bir işadamı ve TV istasyonunun sahibinin daveti üzerine ülkemizdeydi. Bu enteresan adamla tanışmayı kafaya koymuştum ama nedense onu ülkemize getiren dostlarımız kimseyle görüştürmüyorlardı. Kaldığı otele gittiğimizde bizi nazikçe reddettiler. Tam otelden çıkarken resepsiyonun telefonu çaldı ve biri bize seslendi: "Mustafa Akkad ile görüşmek isteyen sizler misiniz?"

Büyük usta, gazetecilerin kendisiyle görüşmek üzere geldiğini duymuş ve gizlice bizi arayıp, biraz bekledikten sonra aşağıya geleceğini bildirmişti. Yarım saat kadar, kendisine ev sahipliği yapan elemanların evlerine gitmesinden sonra lobide karşımıza geldi. Elinde tuttuğu piposu ve beni inanılmaz derecede şaşırtan entelektüel duruşuyla, piyasa kurdu bir yapımcı-yönetmenden çok bir feylesof, bilge bir sinemacı ile karşı karşıyaydık. Beraberimde şimdilerde Bugün gazetesinde yayın yönetmenliği yapan meslektaşım Erhan Başyurt vardı. Ve o gün epey uzun süren bir görüşme yaptık rahmetli Akkad ile. Çok az bir kısmını da gazetede haber olarak yayımladık.

Çok çarpıcı bir hayat hikâyesi vardı büyük ustanın: Mustafa Akkad, 1930 yılında Halepli bir gümrük memurunun ve Antepli bir ev hanımının oğlu olarak dünyaya geliyor. 19 yaşına geldiğinde babasına, Amerika'ya gidip film eğitimi almak ve yönetmen olmak istediğini söyleyince, çok şaşıyor herkes. Düşünün lütfen 1940'lı yılların sonunda Halep'in küçük bir kasabasındaki Müslüman bir Arap çocuk sinema endüstrisinin merkezine gidip, yönetmek olmak istiyor!

Bu müthiş idealizmin önünde durmuyor baba Akkad, bütün birikimi olan 200 doları oğluna uzatıp dualar ile yolluyor Mustafa'yı. Yollarken bir şey daha veriyor yürekli baba: Kur'an-ı Kerim... Yüreğinde böylesi bir sinema tutkusu, arkasında baba duasıyla Los Angeles'a gidiyor Akkad. Ucla Üniversitesi'nde sinema eğitimi alırken bile babasının onu yolladığı günkü bilinçten zerre sapmıyor. Okula mescit açılması için mücadele ediyor mesela. Ve açtırıyor da. Mezuniyet sonrasında akademik kariyerine Californiya Üniversitesi'nde devam edip yüksek lisans yapıyor. Daha öğrenci iken CBS'de çalışmaya başlıyor. Ve ünlü Sam Peckinpah ile sıkı dostluk kuruyor... Sınıf arkadaşı Patrica'ya aşık oluyor ve evleniyorlar. Birbirlerinin inancına saygı duyan bir evlilik sonrasında doğan çocuklarını da kendi kültüründen uzak yetiştirmiyor Akkad. Bunları anlatırken, bir ara gülümsedi ve bana 'aslında ben de yarı Türk sayılırım' dedi.

Amerika'daki İslam algısı onu hep rahatsız ediyor. Hollywood'un İslam'a bakışı üzerindeki yükü vebale dönüştürüyor bir süre sonra. Bireysel ilişkiler ile bu algıyı kıramayacağına inanıyor. İlk başta kendi çocukları olmak üzere, en küçük yaştaki çocuklardan, İslam dinini bilmeyen gayrimüslimlere kadar herkesin anlayabileceği, anlayıp sıcaklık duyacağı bir İslam'ı anlatan film çekmeyi kurguluyor. Çağrı filmi projesi gelişiyor böylece. Ancak kolay değil, böylesi büyük ve ilk olan bir projeyi hayata geçirmek. Zira ilk engeller Amerikan film sektöründen değil, kendi kültüründen ve dinine mensup çevrelerden geliyor. Bir sonraki yazıda konuya devam edelim...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çağrı tekrar çekilir mi? (4)

M. Nedim Hazar 2012.09.26

Kendisiyle bir otel lobisinde yaptığımız sohbetin bir yerinde, cahilliğin verdiği cesaretle Kevin Reynolds'un çektiği Robin Hood filmini izleyip izlemediğini sordum Akkad'a. Gülümseyerek baktı.

Faslı Azim (Morgan Freeman canlandırmıştı) tiplemesi ve imanlı bir karakterin doğru konumlandırılmasıyla ilgili bir şeyler geveledim. Şöyle dedi: "Amerika'da öğrencilerim var. Müslüman olanlar da var. Ancak üzülerek

görüyorum ki, bazıları sadece ibadeti düşünüyor, bazılarının ise din ile hiç ilgisi yok, sadece kültürel Müslümanlar. Hem sanatı, hem inancı önemseyen genç kitle maalesef çok az..." Akkad'a göre mesele; yitirilen, kaybolan bakış açısının yakalanmasıydı. Yoksa sadece parayla, teknik ekipmanla olacak işler değildi bunlar. Sanata, sinemaya daha geniş bir vizyon ile bakacak sanatçı, yazar ve yapımcılara ihtiyaç vardı. Ekledi: 'İşte ben, yıllardır bunları arıyorum!'

Böylesi muazzam bir ustayı maalesef en verimli çağlarında yitirdik. Mustafa Akkad'ın ölümü bu nedenle tarifi imkânsız bir kayıptır. Sadece sinema adına değil, İslam adına da... Peki, tüm bunlar olup biterken Türkiye'de durum nasıldı?

Bakalım...

Yücel Çakmaklı'nın öncülüğünü yaptığı bir kuşak 1960'lı yıllarla beraber sinemada teorik ve pratik olarak varlık göstermeye başladı. Çakmaklı, aşağı yukarı Mustafa Akkad ile aynı mefkureyi savunan bir amaç için 1968'de kurduğu Elif Film ile ilk proje olarak da 'Kâbe Yollarında' isimli bir belgesel çekmiş ve sinema izleyicisinden olumlu tepki de almıştı.

Ancak şirketin ilk konulu filmi olan 'Birleşen Yollar' için aynı şeyi söylemek mümkün değil. Malum, bugünlerde ATV'de yayınlanan 'Huzur Sokağı' isimli diziye kaynaklık eden romandan uyarlanan 'Birleşen Yollar', gösterime girdiği anda belli bir izleyici kitlesini yakalamasına rağmen, en büyük reaksiyonu dindar kesimden ve muhafazakâr medyadan almıştı. Sonrasında MTTB Sinema Kulübü ile sadece o dönem öncesine göre değil, bugün bile pek rastlayamadığımız yoğunlukta sinema konuşulmaya başlandı. Sinema tutkusu olan gençler bir araya geliyor, film izliyor, tahliller yapıyorlar ve bunları medya aracılığıyla geniş kitlelere duyuruyor, teorik tartışmalar, kuramsal açılımlar içine girmeye çabalıyorlardı.

Fakat bugün baktığımızda; tüm iyi niyet ve samimiyete rağmen o dönemdeki ülkemizdeki sinema ortamının; genişleyen, sınır dışına doğru zorlayan, içerikten estetiğe evrensel olmaya çabalayan bir görüntüden ziyade; gittikçe kendi dar kalıplarının içine hapsolan, daralan ve nihayet çekildiği topraklar haricinde çok fazla anlam ifade etmeyen bir tarza dönüştüğünü görüyoruz.

Merhum Çakmaklı'nın neler yaptığını, ne gibi fedakârlıklara katlandığını en iyi bilenlerden biriyim. Ancak, kabul etmek lazım ki; insan kurabildiği hayalleri kadar muvaffak oluyor. Mustafa Akkad, dönemin şartlarına göre çok daha zor olan bir işe kendini adanmıştı; Suriye'nin ücra bir beldesinden sinemanın merkezine gidip, hayalini gerçekleştirmek. O nedenle uzaktan bakıldığında boyunu çok aşan büyük ve evrensel bir işe soyunmuşken, bizde Asaf Tengiz'in çektiği "Hz. Ömer'in Adaleti", Nuri Akıncı'nın çektiği "Hz. Yusuf'un Hayatı" ve "Kız Evliya" ile Çetin İnanç'ın çektiği "Hz. Bilal-i Habeşi" gibi, bugün sadece 'nostalji' olsun diye izlenebilen 'piyasa' filmleri çekiliyordu. Zira bu filmler, bırakınız belirli bir iddia taşımayı, içi boş taklit yapım olmaktan ileri gidemiyordu. Şubat 1973'te, Taksim'deki Venüs Sineması'nda yapılan 'Mısır Filmleri Toplu Gösterisi', Yeşilçam'da taklit bir 'dini film' furiasını tetiklemişti. Misal, Niyazi Mustafa'nın çektiği 'Rabia'tül Adeviye' adlı Mısır filmi, Osman Seden ve Süreyya Duru tarafından ayrı ayrı uyarlandı. Sinemalarda başrolünü Fatma Girik ve Hülya Koçyiğit'in oynadığı aynı senaryolu ve konulu iki filmin aynı anda vizyona girmesi, Yeşilçam'ın bu işe sadece 'ticari' perspektiften baktığının ispatı gibidir. Üstelik bu arada, Akün Film, Rabia filminin orijinalini getirip piyasaya sürünce, gösterim olan ve aynı konuyu işleyen film sayısı üçe çıkmıştı.

Yavaş yavaş sona geliyoruz, az daha sabır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)